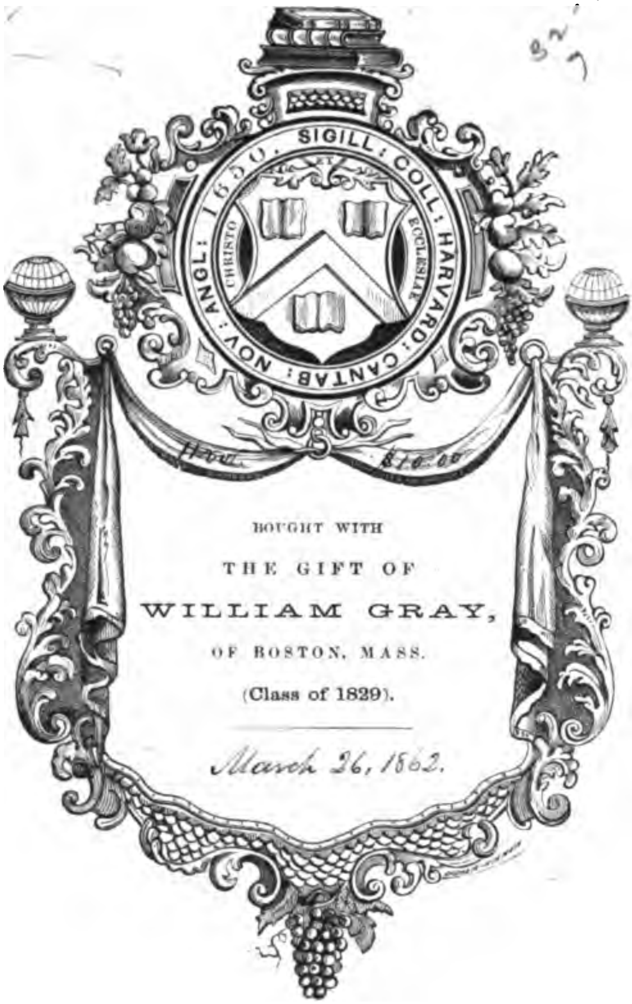

SIGILL: COLL: HARVARD: CANTAB: NOV: ANGL: 1650.
CHRISTO ET ECCLESIAE
BOUGHT WITH
THE GIFT OF
WILLIAM GRAY,
OF BOSTON, MASS.
(Class of 1829).
March 26, 1862.

Inv. et Sculps. R. Cooper.

ΠΛΑΤΩΝ.

PLATONIS

ET QUÆ

VEL PLATONIS ESSE FERUNTUR

VEL PLATONICA SOLENT COMITARI

SCRIPTA GRÆCE OMNIA

AD CODICES MANUSCRIPTOS

RECENSUIT

VARIASQUE INDE LECTIONES

DILIGENTER ENOTAVIT

IMMANUEL BEKKER.

ANNOTATIONIBUS INTEGRIS

STEPHANI, HEINDORFII, HEUSDII, WYTTENBACHII, LINDAVII, BOECKHIIQUE

ADJICIUNTUR MODO NON INTEGRÆ

SERRANI, CORNARII, THOMPSONI, FISCHERI, GOTTLEBERI, ASTII, BUTMANNI, ET STALBAUMI,

NECNON EX COMMENTARIIS ALIORUM

CURIOSE EXCERPTA.

VOL. I.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMPTIBUS RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXVI.

32.21
7

LECTORI.

In hac Editione quid præstitutum fuerit paucis, Lector, accipe. Commoditatibus legentium unice consulitur. Igitur Textus, quod aiunt, et Annotationes ita comparantur, ut nihil fere, quod ad Platonica quivis intelligenda desideret, deesse videatur. Etenim Platonis ipsius verba recensio, quam Immanuel Bekker ope Codicum Manuscriptorum numero circiter octoginta fecit, hic repetita exhibet, emendatis subinde paucis iisdemque levioribus maculis, quas Editoris modo non oculatissimi incuria prætermisit. Deinde Commentarii, partim integri partim compendiose facti adjiciuntur, quibus et æris et temporis dispendium, utcunque immensum postulantibus, carere tamen studiosus ægre tulerit. Verum ne cui mole Annotationum onerari potius quam ornari Platonica viderentur, lege severa cautum fuit: ideoque e præ-

stantioribus duntaxat Commentarii repetuntur integri; e reliquis vero seliguntur ea, quæ Platonica quodammodo decere, neque scriptores ipsos dedecere potuerint. In hac tamen parte non minimum fuisse laborem exantlandum quivis tuto colligere potest, catalogo librorum perlecto, unde sunt Annotationes decerptæ:

SERRAN. } STEPH. } ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ. Platonis Opera quæ exstant omnia. Ex nova Joannis Serrani Interpretatione, perpetuis ejusdem notis illustrata. Henr. Stephani de quorundam locorum interpretatione judicium, et multorum contextus Græci emendatio. 1578, fol.

CORNAR.—Jani Cornarii Eclogæ in Dialogos Platonis omnes, nunc primum separatim editæ, cura Joh. Frider. Fischeri. Lips. 1771, 8vo.

THOMPSON.—ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ, Η ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ. Parmenides, sive de Ideis et Uno Rerum Principio. Platonis Dialogus. Oxon. 1728, 8vo.

FORSTER.—Platonis Dialogi quinque, Erastæ, Euthyphro, Apologia Socratis, Crito, Phædo. Oxon. 1745, 1752, 1765, 8vo.

ETWALL.—Platonis Dialogi III. quibus præfiguntur Olympiodori Vita Platonis et Albini in Dialogos Platonis Introductio. Oxon. 1771, 8vo.

FISCHER.—1. Platonis Euthyphro, Apologia Socratis, Crito, Phædo. Græce. Lips. 1758, 1779, 1783, 8vo.

2. ——— Cratylus et Theætetus. Lips. 1779.

3. ——— Sophista, Politicus, Parmenides. Lips. 1779.

4. ——— Philebus et Symposium. Lips. 1779.

5. Æschinis Socratici Dialogi tres. Græce. Lips. 1786.

Gottleber.—1. Animadversiones ad Platonis Phædonem et Alcibiadem Secundum. Lips. 1771, 8vo.
2. Platonis Menexenus. Lips. 1782, 8vo.

Mueller.—Platonis Ion. Hamburg. 1782, 12mo.

Routh.—Platonis Euthydemus et Gorgias. Oxon. 1784, 8vo.

Bipont.—Platonis Philosophi, quæ exstant. Biponti, 1787, 8vo.

Biester. } Gedike. } Platonis Dialogi IV. Meno, Crito, Alcibiades uterque. Berolini, 1790, 8vo.

Raabe.—Specimen interpretandi Platonis Dialogi, qui Crito Inscribitur. Lips. 1791, 4to.

Nurnberger.—Platonis Alcibiades Primus et Secundus. Lips. 1796, 8vo.

Findeisen.—Platonis Gorgias. Goth. 1796, 8vo.

Heindorf.—1. Platonis Lysis, Charmides, Hippias Major, Phædrus. Berolini, 1802, 8vo.
2. ——— Gorgias et Theætetus. 1805.
3. ——— Gorgias, Apologia Socratis, Hippias Major, Charmides. Berolini, 1805, 8vo.
4. ——— Cratylus, Parmenides, et Euthydemus. 1806.
5. ——— Phædo, Sophista, et Protagoras. 1810.

Heusde.—Specimen Criticum in Platonem. Lugd. Bat. 1803, 8vo.

Boeckh.—1. In Platonis, qui vulgo fertur, Minoem; ejusdemque Libros priores de Legibus. Halis Saxonum, 1806, 8vo.
2. Simonis Socratici Dialogi. Heidelb. 1810, 8vo.

Wyttenbach.—Platonis Phædon. Lugd. Bat. 1810, 8vo.

Ast.—1. Platonis Symposium et Alcibiades I. Landishut. 1809, 8vo.
2. ——— Phædrus. Adjiciuntur Hermiæ Scholia nunc primum edita. Lips. 1810, 8vo.
3. ——— Politia. Accedunt Additamenta ad Commentarium in Phædrum. Lips. 1814, 8vo.
4. ——— Leges et Epinomis. Lips. 1814, 8vo.

Faehse.—Sylloge Lectionum Græcarum. Lips. 1813, 8vo.

Lindau.—Novum in Platonis Timæum et Critiam Conjecturarum atque Emendationum Specimen. Vratislaviæ ad Viadrum, 1815, 8vo.

Beck.—Platonis Opera. Lips. 1816, 12mo.

Stutzmann.—Plato de Philosophia, vel Dialogus, qui inscribitur ΕΡΑΣΤΑΙ. Erlang. 1818, 8vo.

Stalbaum.—1. Platonis Philebus. Accesserunt Olympiodori Scholia nunc primum edita. Lips. 1820, 8vo.
2. ——— . Euthyphro. Lips. 1823, 12mo.

Lange.—Specimen Criticum in Platonis Critonem. Lips. 1821, 8vo.

Butmann.—Platonis Dialogi IV. Meno, Crito, Alcibiades uterque. Berolin. 1822, 8vo.

Nitzch.—Platonis Dialogus Ion. Lips. 1822, 8vo.

Dindorf.—Platonis Convivium. Lips. 1823, 8vo.

Groen-van-Prinsterer.—Prosopographia Platonica. Lugd. Bat. 1823, 8vo.

Loers.—Platonis Menexenus. Colon. ad Rhen. 1824, 12mo.

Loewe.—Platonis Crito, Græce, cum commentario perpetuo et pleno, in usum Juventutis Scholasticæ. Lips. 1825.

Harum Editionum Annotationumque merita singulatim expendere neque temporis est hujus neque loci. Unum id dicere sufficit, quod e messe tam larga Commentariorum ne levissimum quidem spicilegium Editoribus relinquitur futuris, nisi quibus volupe fuerit, Herculei sane laboris opus, materiam corradere, ad Glossarium Platonicum conficiendum; quibus profecto subsidium haud exiguum daturi

sunt Indices, tam Vocabulorum quam Dictionum, quos Forster, Etwall, Fischer, Findeisen, Butmann, Heindorf et Stalbaum struxerunt: quo quidem ornamento hæc Editio minime fuisset expers, si quis repertus esset ad munus illud obeundum par. Verum enimvero ætas *Διδύμων τῶν χαλκεντέρων* jamjam præterlapsa est, heu! non reditura.

Præfatiunculam prius claudere nefas est, quam lector fuerit enixe rogatus, æquo animo tam commissa quam omissa ferre, si forte offenderit vel in voces aut nullo aut prave picto accentus signo notatas, vel in nomen Fischeri loco Forsteri aut versa vice suffectum, vel in alia cujuscunque generis peccata, quæ diligens lectio perspecta corriget, vel indiligens haud perspecta parum est curatura.

DIALOGORUM PLATONICORUM

ORDO ALPHABETICUS.

(SPURII NOTANTUR ASTERISCO.—N. B. PAGINÆ EDITIONUM STEPHANI ET BEKKERI MARGINE NOSTRÆ EDITIONIS NOTANTUR.)

	Ed. Bekker.			Ed. Steph.	
	Para.	Vol.	Pag.	Vol.	Pag.
Menexenus	II.	iii.	375	ii.	233
Meno	II.	i.	323	ii.	70
*Minos	I.	ii.	347	ii.	313
Parmenides . . .	I.	ii.	1	iii.	126
Phædo	II.	iii.	1	i.	57
Phædrus	I.	i.	1	iii.	227
Philebus	II.	iii.	130	ii.	11
Politicus	II.	ii.	243	ii.	250
Protagoras	I.	i.	147	i.	309
Respublica . . .	III.	i.	1	ii.	327
*Sisyphus	III.	iii.	537	iii.	387
Sophistes	II.	ii.	123	i.	216
*Theages	II.	iii.	257	i.	121
Theætetus	II.	i.	173	i.	142
Timæus	III.	ii.	1	iii.	17
*Timæus Locrus . . .	III.	iii.	377	iii.	93
*de Virtute . . .	III.	iii.	522	iii.	376

CONSPECTUS

EORUM QUÆ

IN HAC EDITIONE CONTINENTUR.

VOL. I.

VOL. II.

VOL. III.

VOL. IV.

VOL. V.

VOL. VI.

VOL. VII.

VOL. VIII.

VOL. IX.

VITA PLATONIS.

DIOGENIS LAERTII

VITA PLATONIS

E RECENSIONE

MARCI MEIBOMII.

Πλάτων, Ἀρίστωνος, καὶ Περικτιόνης, ἢ Ποτώνης,[a] ἥτις τὸ γένος ἀνέφερεν[b] εἰς Σόλωνα, Ἀθηναῖος. Τούτου γὰρ ἦν ἀδελφὸς Δρωπίδης,[c] οὗ Κριτίας, οὗ Κάλλαισχρος, οὗ Κριτίας ὁ τῶν τριάκοντα, καὶ Γλαύκων, οὗ Χαρμίδης καὶ Περικτιόνη, ἧς καὶ Ἀρίστωνος Πλάτων, ἕκτος ἀπὸ Σόλωνος. Ὁ δὲ Σόλων εἰς Νηλέα, καὶ Ποσειδῶνα, ἀνέφερε τὸ γένος. Φασὶ δὲ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀνάγειν εἰς Κόδρον τὸν Μελάνθου, οἵτινες ἀπὸ Ποσειδῶνος ἱστοροῦνται, κατὰ Θράσυλον.[d] Σπεύσιππος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Πλάτωνος περὶ Δείπνου,[e] καὶ Κλέαρχος ἐν τῷ Πλάτωνος Ἐγκωμίῳ, καὶ Ἀναξιλίδης[f] ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Φιλοσόφων, φασὶν, ὡς[g] Ἀθήνησιν ἦν λόγος, ὡραίαν οὖσαν τὴν Περικτιόνην βιάζεσθαι τὸν Ἀρίστωνα, καὶ μὴ τυγχάνειν· παυόμενόν τε τῆς βίας ἰδεῖν τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ὄψιν· ὅθεν καθαρὰν γάμου φυλάξαι[h] ἕως τῆς ἀποκυήσεως. Καὶ γίνεται Πλάτων, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, ὀγδόῃ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, Θαργηλιῶνος ἑβδόμῃ· καθ' ἣν Δήλιοι[i] τὸν Ἀπόλλωνα γενέσθαι φασί. Τελευτᾷ δ', ὥς φησιν Ἕρμιππος, ἐν γάμοις δειπνῶν, τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιοὺς ἔτος ἓν πρὸς τοῖς[j] ὀγδοήκοντα. Νεάνθης δέ φησιν, αὐτὸν τεττάρων καὶ ὀγδοήκοντα τελευτῆσαι ἐτῶν. Ἔστιν οὖν Ἰσοκράτους

[a] Ald. et Bas. Ποτώνης (Ald. ποτώνης) Ἀθηναῖος, ἥτις τὸ γ. ἀνέφ. εἰς Σόλ. τούτου—. Etiam in Cod. Arundel. scriptum erat Ποτώνης.

[b] Cod. Cantabrig. ἀναφέρει.

[c] Cod. Cantabr. Δρωπίδης—Περικτιόνης—Μελάνθα.

[d] Ald. θράσυλλον.

[e] Ald. Bas. περιδείπνῳ. Et sic legebatur in Cod. regio Paris. Menagius utramque lectionem ferri posse putabat.

[f] Alii libri legunt Ἀναξιλάδης, auctore Stephano. Cod. Arund. Ἀναξιλάδα.

[g] Ὡς deest in Ald. ut in Cod. Arund. et Cantabr.

[h] Cod. Cantabr. φυλάξας.

[i] Cod. Ar. et Cant. Δήλιον.

[j] Cod. Cant. πρὸς τά.

DIOGENIS LAERTII

VITA PLATONIS

E RECENSIONE

MARCI MEIBOMII.

Πλάτων, Ἀρίστωνος, καὶ Περικτιόνης, ἢ Πωτώνης,[a] *ἥτις τὸ γένος ἀνέφερεν*[b] *εἰς Σόλωνα, Ἀθηναῖος. Τούτου γὰρ ἦν ἀδελφὸς Δρωπίδης,*[c] *οὗ Κριτίας, οὗ Κάλλαισχρος, οὗ Κριτίας ὁ τῶν τριάκοντα, καὶ Γλαύκων, οὗ Χαρμίδης καὶ Περικτιόνη, ἧς καὶ Ἀρίστωνος Πλάτων, ἕκτος ἀπὸ Σόλωνος. Ὁ δὲ Σόλων εἰς Νηλέα, καὶ Ποσειδῶνα, ἀνέφερε τὸ γένος. Φασὶ δὲ, καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀνάγειν εἰς Κόδρον τὸν Μελάνθου, οἵτινες ἀπὸ Ποσειδῶνος ἱστοροῦνται, κατὰ Θράσυλον.*[d] *Σπεύσιππος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Πλάτωνος περὶ Δείπνου,*[e] *καὶ Κλέαρχος ἐν τῷ Πλάτωνος Ἐγκωμίῳ, καὶ Ἀναξιλίδης*[f] *ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Φιλοσόφων, φασὶν, ὡς*[g] *Ἀθήνησιν ἦν λόγος, ὡραίαν οὖσαν τὴν Περικτιόνην βιάζεσθαι τὸν Ἀρίστωνα, καὶ μὴ τυγχάνειν· παυόμενόν τε τῆς βίας ἰδεῖν τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ὄψιν· ὅθεν καθαρὰν γάμου φυλάξαι*[h] *ἕως τῆς ἀποκυήσεως. Καὶ γίνεται Πλάτων, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, ὀγδόῃ καὶ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι, Θαργηλιῶνος ἑβδόμῃ· καθ' ἣν Δήλιοι*[i] *τὸν Ἀπόλλωνα γενέσθαι φασί. Τελευτᾷ δ', ὥς φησιν Ἕρμιππος, ἐν γάμοις δειπνῶν, τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ὀγδόης καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος, βιοὺς ἔτος ἓν πρὸς τοῖς*[j] *ὀγδοήκοντα. Νεάνθης δέ φησιν, αὐτὸν τεττάρων καὶ ὀγδοήκοντα τελευτῆσαι ἐτῶν. Ἔστιν οὖν Ἰσοκράτους*

[a] Ald. et Bas. Ποτώνης (Ald. ποτώνης) Ἀθηναῖος, ἥτις τὸ γ. ἀνέφ. εἰς Σόλ. τούτου—. Etiam in Cod. Arundel. scriptum erat Ποτώνης.

[b] Cod. Cantabrig. ἀναφέρει.

[c] Cod. Cantabr. Δρωπίδης—Περικτιόνης—Μελάνθα.

[d] Ald. θράσυλλον.

[e] Ald. Bas. περιδείπνῳ. Et sic legebatur in Cod. regio Paris. Menagius utramque lectionem ferri posse putabat.

[f] Alii libri legunt Ἀναξιλάδης, auctore Stephano. Cod. Arund. Ἀναξιλάδα.

[g] Ὡς deest in Ald. ut in Cod. Arund. et Cantabr.

[h] Cod. Cantabr. φυλάξας.

[i] Cod. Ar. et Cant. Δήλιον.

[j] Cod. Cant. πρὸς τά.

νεώτερος ἔτεσιν ἕξ.[k] Ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ Λυσιμάχου, Πλάτων δὲ ἐπὶ Ἀμεινίου,[l] γέγονεν, ἐφ' οὗ Περικλῆς ἐτελεύτησεν. Ἦν δὲ τὸν δῆμον[m] Κολλυτεὺς, ὥς φησιν Ἀντιλέων ἐν δευτέρῳ περὶ Χρόνων· καὶ ἐγεννήθη κατά τινας ἐν Αἰγίνῃ, ἐν τῇ Φειδιάδου οἰκίᾳ τοῦ Θάλητος, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν Παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ καὶ ἄλλων πεμφθέντος κληρούχου, καὶ ἐπανελθόντος εἰς Ἀθήνας, ὁπόθ' ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἐξεβλήθησαν, βοηθούντων Αἰγινήταις.[n] Ἀλλὰ καὶ ἐχορήγησεν[o] Ἀθήνῃσι, Δίωνος ἀναλίσκοντος, ὥς φησιν Ἀθηνόδωρος ἐν ὀγδόῳ Περιπάτων.[p] Ἔσχε δ' ἀδελφοὺς[q] Ἀδείμαντον, καὶ Γλαύκωνα, καὶ ἀδελφὴν Ποτώνην,[r] ἐξ ἧς ἦν Σπεύσιππος. Καὶ ἐπαιδεύθη μὲν γράμματα παρὰ Διονυσίῳ, οὗ καὶ μνημονεύει ἐν τοῖς Ἀντερασταῖς· ἐγυμνάσατο δὲ παρὰ Ἀρίστωνι τῷ Ἀργείῳ, παλαιστῇ·[s] ἀφ' οὗ καὶ Πλάτων διὰ τὴν εὐεξίαν μετωνομάσθη, πρότερον Ἀριστοκλῆς ἀπὸ τοῦ πάππου καλούμενος ὄνομα, καθά φησιν Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς. Ἔνιοι δὲ διὰ τὴν πλατύτητα τῆς ἑρμηνείας οὕτως ὀνομασθῆναι· ἢ ὅτι πλατὺς ἦν τὸ μέτωπον, ὥς φησι Νεάνθης. Εἰσὶ δ', οἳ καὶ παλαῖσαι φασὶν αὐτὸν Ἰσθμοῖ, καθὰ καὶ Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ περὶ Βίων· καὶ γραφικῆς ἐπιμεληθῆναι, καὶ ποιήματα γράψαι, πρῶτον μὲν διθυράμβους, ἔπειτα καὶ μέλη, καὶ τραγῳδίας. Ἰσχνόφωνός τε, φασὶν, ἦν, ὡς καὶ Τιμόθεος φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ Βίων. Λέγεται δ', ὅτι Σωκράτης ὄναρ εἶδε[t] κύκνου νεοττὸν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχειν, ὃν καὶ παραχρῆμα πτεροφυήσαντα ἀναπτῆναι, ἡδὺ κλάγξαντα·[u] καὶ μεθ' ἡμέραν[v] Πλάτωνα αὐτῷ συστῆναι· τὸν δὲ τοῦτον εἰπεῖν[w] εἶναι τὸν ὄρνιν. Ἐφιλοσόφει δὴ τὴν ἀρχὴν ἐν Ἀκαδημίᾳ, εἶτα ἐν τῷ κήπῳ τῷ παρὰ[x] τὸν Κολωνὸν, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς καθ' Ἡράκλειτον. Ἔπειτα μέντοι μέλλων ἀγωνιεῖσθαι τραγῳδίᾳ πρὸ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ[y] θεάτρου, Σωκράτους ἀκούσας κατέφλεξε τὰ ποιήματα, εἰπὼν, Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι[z] σεῖο χατίζει. Τοὐντεῦθεν δὴ γεγονὼς, φασὶν, εἴκοσιν ἔτη,[a] διήκουσε Σωκράτους· ἐκείνου δ' ἀπελθόντος προσεῖχε Κρατύλῳ τε,

[k] Ἔτεσιν ἑπτὰ corr. Meursius de Archont. p. 97.

[l] Salmasius ad Solin. p. 111, a corr. Ἀμείνονος, et cum eo Menagius. Nunnesius conj. ἐπ' Ἐπαμινώνδα.

[m] Bas. τῶν δήμων. Cod. Cant. καλυτής. Meursius corr. Κολυττεὺς de Populis Att. v. Κολυττός· sed Ionsius conj. Χολλιδεύς. Ald. Φαβορῖνος.

[n] Ald. Bas. αἰγινίταις.

[o] Ald. ἐχορήγησαν.

[p] Cod. Cant. ἐν περιπάτῳ. Etiam a Bas. abest ὀγδόῳ.

[q] Bas. ἀδελφόν.

[r] Cod. Arund. et Ald. πωτώνην, ut s. 1.

[s] Ald. τῷ ἀργίας παλαιστῇ.

[t] Ita rescripsimus ex Ald. pro εἶδεν. De re ipsa, quæ attingitur hoc loco, v. Pausan. i. 30. p. 76.

[u] Ald. κλάξαντα.

[v] Ald. ἡμέρας.

[w] Εἰπεῖν deest in Bas.

[x] Ald. et Cod. reg. Paris. περί. Cod. Cant. Κολονόν.

[y] Ald. et Cod. reg. Paris. διονυσιακοῦ· ut Stephanus quoque edidit, probante Menagio.

[z] Bas. πρόσμολ'—νύ τοι. Ald. χατίζειν.

[a] Ald. γεγονὼς εἴκοσιν ἐτῶν.

τῷ Ἡρακλειτείῳ, καὶ Ἑρμογένει, τῷ τὰ[b] Παρμενίδου φιλοσοφοῦντι. Ἔπειτα γενόμενος ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, καθά φησιν Ἑρμόδωρος, εἰς Μέγαρα πρὸς Εὐκλείδην σὺν ἄλλοις[c] τισὶ Σωκρατικοῖς ὑπεχώρησεν. Ἔπειτα εἰς Κυρήνην ἀπῆλθε πρὸς Θεόδωρον τὸν μαθηματικόν· κἀκεῖθεν εἰς Ἰταλίαν πρὸς τοὺς Πυθαγορικοὺς, Φιλόλαον καὶ Εὔρυτον· ἔνθεν τε εἰς Αἴγυπτον παρὰ τοὺς προφήτας· οὗ φασι καὶ Εὐριπίδην αὐτῷ συνακολουθῆσαι,[d] καὶ αὐτόθι νοσήσαντα πρὸς τῶν ἱερέων ἀπολυθῆναι[e] τῇ διὰ θαλάττης[f] θεραπείᾳ· ὅθεν καὶ εἰπεῖν, Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Ἀλλὰ καὶ καθ' Ὅμηρον φάναι, πάντας ἀνθρώπους Αἰγυπτίους ἰατροὺς εἶναι. Διέγνω δὴ[g] ὁ Πλάτων καὶ τοῖς μάγοις συμμίξαι· διὰ δὲ τοὺς[h] τῆς Ἀσίας πολέμους ἀπέστη. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Ἀθήνας, διέτριβεν ἐν Ἀκαδημίᾳ. Τὸ δ' ἐστὶ γυμνάσιον προάστειον ἀλσῶδες, ἀπό τινος ἥρωος ὀνομασθὲν Ἀκαδήμου·[i] καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις φησὶν, Ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν[j] Ἀκαδήμου θεοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Τίμων, εἰς τὸν Πλάτωνα λέγων, φησὶ, Τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατύστατος,[k] ἀλλ' ἀγορητὴς Ἡδυεπὴς, τέττιξιν ἰσογράφος, οἵ θ' Ἑκαδήμου Δένδρει[l] ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Πρότερον γὰρ[m] διὰ τοῦ ε Ἑκαδημία ἐκαλεῖτο. Ὁ δ' οὖν φιλόσοφος, καὶ Ἰσοκράτει φίλος ἦν· καὶ αὐτῶν Πραξιφάνης συνέγραψε διατριβήν τινα περὶ ποιητῶν, γενομένην ἐν ἀγρῷ παρὰ Πλάτωνι, ἐπιξενωθέντος τοῦ Ἰσοκράτους. Καὶ αὐτόν φησιν Ἀριστόξενος τρὶς ἐστρατεῦσθαι·[n] ἅπαξ μὲν εἰς Τάναγραν, δεύτερον δὲ εἰς Κόρινθον, τρίτον ἐπὶ Δηλίῳ· ἔνθα καὶ ἀριστεῦσαι. Μίξιν τε ἐποιήσατο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων, καὶ Πυθαγορικῶν, καὶ Σωκρατικῶν. Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ καθ' Ἡράκλειτον, τὰ δὲ νοητὰ κατὰ Πυθαγόραν, τὰ δὲ πολιτικὰ κατὰ Σωκράτην, ἐφιλοσόφει. Λέγουσι δέ τινες, ὧν ἐστι καὶ Σάτυρος, ὅτι Δίωνι ἐπέστειλεν εἰς Σικελίαν,[o] ὠνήσασθαι τρία βιβλία Πυθαγορικὰ παρὰ Φιλολάου μνῶν ἑκατόν. Καὶ γὰρ ἐν εὐπορίᾳ, φασὶν, ἦν, παρὰ Διονυσίου λαβὼν ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα τάλαντα· ὡς καὶ Ὀνήτωρ[p] φησὶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ, Εἰ χρηματιεῖ-

[b] Τὰ abest a Bas.
[c] Ald. σὺν καὶ ἄλλοις.
[d] Bas. ἀκολουθῆσαι.
[e] Stephanus ait fuisse, qui legendum putarent ἀπολουσθῆναι.
[f] Ald. διαθαλάττης.
[g] Ald. διὰ γνώθη.
[h] Τοὺς abest a Bas.
[i] Menagius corr. Ἑκαδήμου· quomodo etiam Suidas legit, qui descripsit verba Laertii v. Ἀκαδημία.
[j] Meursius Exerc. Crit. ii. 12. conj. δρυμοῖσιν.
[k] Cod. Ar. et Cant. πλατίστατος.
[l] Bas. δένδρα—ἱᾶσι. Ald. δένδρεϊ. Menagius conj. δενδρέῳ: nam Hesychius Milesius legit δένδρῳ.
[m] Cod. Cant. πρότερον δέ.
[n] Vid. Ælian. V. H. vii. 14. et ibi Perizonius. Nam Joh. Burc. Mencquenius in biblioth. Vir. militia et scriptis illustrium s. 188. p. 350. ss. ea, quæ ab utroque scriptore, Diogene Laertio et Æliano, de Platonis philosophi militia dicuntur, quum ipsi rationi temporum adversentur, ad Platonem Comicum, Eupolidis æqualem, referenda docet.
[o] Ald. εἰσικελίαν.
[p] Bas. ὠνήτωρ.

ται ὁ σοφός. Πολλὰ δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμῳδοποιοῦ προσωφέληται, τὰ πλεῖστα μεταγράψας, καθά φησιν Ἄλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, ἅ ἐστι τέτταρα· ἔνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ ταῦτα· φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων. Σκεπτέον δὲ, ὁ Πλάτων φησὶν, αἰσθητὸν μὲν εἶναι, τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποιῷ, μηδὲ ποσῷ, διαμένον, ἀλλ' ἀεὶ ῥέον, καὶ μεταβάλλον· ὡς ἐξ ὧν ἄν τις ἀνέλῃ[q] τὸν ἀριθμὸν, τούτων, οὔτε ἴσων οὔτε τινῶν, οὔτε ποσῶν, οὔτε ποιῶν, ὄντων. Ταῦτα δ' ἐστὶν, ὧν ἀεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε, πέφυκε· νοητὸν δὲ, ἐξ οὗ μηδὲν ἀπογίνεται, μηδὲ προσγίνεται· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ τῶν ἀϊδίων φύσις, ἣν ὁμοίαν τε, καὶ τὴν αὐτὴν, ἀεὶ συμβέβηκεν εἶναι. Καὶ μὴν ὅ γε[r] Ἐπίχαρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν, Ἀλλ' ἀεί τοι θεοὶ παρῆσαν, καὶ ὑπέλιπον οὐ[s] πώποκα· Τάδε δ' ἀεὶ πάρεσθ' ὅμοια, διά δε[t] τῶν αὐτῶν ἀεί. Ἀλλὰ λέγεται μὰν χάος πρᾶτον[u] γενέσθαι τῶν θεῶν. Πῶς δέ κ' ἀμήχανόν[v] γ' ἀπό τινος μηδὲν ὅττι πρᾶτον μόλοι. Οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον[w] οὐδὲν, οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον. Τῶν δέ γ' ὧν[x] ἄμμες νῦν ὧδε λέγωμεν, μέλλει τάδ' εἶναι. Ποτ' ἀριθμόν τις περισσὸν, αἰ δὲ λῇς τὸν ἄρτιον, Ποτθέμεν λῇ ψᾶφον, ἢ καὶ τὰν ὑπάρχουσαν λαβεῖν. Ἦ δοκεῖ κἔτοι καὶ ὁ αὐτὸς εἶμεν; οὐκ ἐμὶν τάχα. Οὐδὲ μὰν, οὐδὲ ποτὶ μέτρον παχὺ ἐὸν ποτθέμεν λῇ τις Ἕτερον στεῤῥὸν μᾶκος, ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος Ἀποταμεῖν, ἔτι χ' ὑπάρχοι κεῖνο[y] τὸ μέτρον. Οὐ γὰρ ὧδε νῦν ὁρῇ καὶ τὼς ἀνθρώπως. Ὁ μὲν γὰρ αὔξεσθ', ὁ δὲ γα μὰν φθίνει. Ἐν μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον. Ὃ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν, καὶ οὔποκ' ἐν ταυτᾷ μένει. Ἀλλ' ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ δὴ τοῦ παρεξεστακότος. Καὶ τὺ δὴ

q Ald. ἀνέλοι.

r Bas. καὶ ὅγε μήν.

s Is. Casaubonus conj. παρῆσαν, ὑπέλιπον δ' οὐ.

t Casaub. conj. δὲ ἀεὶ—οὐ διὰ δὲ. Bas. τάδ' ἀεί.

u Casaub. conj. μὰν καὶ χάος πρᾶτον. Ald. πρᾶτον χάος—ὅτι πρᾶτον μέλλοι—ἔμελλε—δεύτερον δ' ὧν ἄμμες—λέγωμεν μέλλει—πότ' ἀασθμόν γε περισσὸν—ποτὲ θέμην λῇς—οὐδ' ἀπὸ τεῦ μέτρου—ποτεθέμεν.

v Casaub. conj. Πῶς δέ; κ' ἀμάχανον—ἀπὸ μηδενὸς ὥστε τι πρᾶτον.

w Casaub. conj. ἔμολέ γα πρᾶτον.

x Bas. τῶν δ' ὧν—λέγωμεν μέλλει—ποτεθέμεν λῇ—. Cod. Ar. et Cant. Τῶν δ' ὧν ἄμες—λέγωμεν (Ar. λέγω)—Ποτὶ θέμιν—δοκεῖν ὁ τοῖ—(Cant. οὐ μὴν οὐκ ἐμὴν τάκα)—ποτ' ἐθέμιν—et ἕτερον superscr. τῷ στεῤῥὸν in Arund. Casaub. conj. Τῶνδε δ' ὧν—λέγω, μέλλει τάδ' ἔμμεναι. Αἰ γάρ ποτ' ἀριθμὸν τὸν περισσὸν—, Ποτιθέμεναι λῇς ψᾶφον—Ἦ ὧν δοκεῖ κά τοι—ἦμεν;—οὐδ' αἰ ποτὶ—παχυαῖον καταθέμεν λῇ τις ἕτερον μᾶκος ἢ—ἐόντος ἀποταμεῖν, ἔτι χ'—τῆνο—οὐ γὰρ ὧδε; νῦν ὅρη καὶ τώς. Ὁ μὰν γὰρ αὔξεθ'—Ἐνὶ μεταλλαγᾷ—κα φύσιν—Ἀλλὰ δὴ ἕτερον—αὐτὸ τοῦ—χθὲς—κ' οὔποκ' αὐτοί—.

y Cod. reg. Paris. ὑπάρχει. Bas. κ' ὑπάρχοι—μένει, ἕτερον—. Ald. ἔτι δ' ὑπάρχοι ἐκεῖνο—αὔξεθ'—ἕτερον εἴη. κατὰ δὴ τοῦ—κοὔποχ'—κατὰ τὸν—. Batierius d. l. p. 339. sq. hos Epicharmi versiculos ita emendare conatus est: Πῶς δέ κ'; ἀμήχανόν γά πω τινὸς οὐδὲν ὅτι—. Οὐ γὰρ ἔμολε—λέγομεν—τάδ' ἔμεναι· Αἰ ποτ'—οὐδ' αἰ ποτὶ—ποτεθέμεν λῇ ἕτερον—ἢ τῷ—ἀποταμὲν, Ἔτι—τῆνο τὸ μ. οὐ γὰρ ὧδε; νῦν ὅρη Καὶ τὼς ἀνθρ. ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει—κατ τὰν φύσιν οὔ ποκ'—Ἀλλ' ἕτερον εἴη κ' ἂν τὰ δὴ τῶ παρεξ. Cod. Cant. ὁ δέ γε—οὔποκ'—καὶ τῷ· sed Ar. κατὰ—οὔπεν.

πἠγὼ χθὲς ἄλλοι, καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομες, Καὖθις ἄλλοι, κ' οὔπω χ' αὐτοὶ καττὸν λόγον. Ἔτι φησὶν ὁ Ἄλκιμος καὶ ταυτὶ, Φασὶν οἱ σοφοὶ τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσαν, βλέπουσαν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὐτὴν[z] ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην. Διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά· ὧν ἕνεκα καὶ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντὸς ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας, πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὐτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας, οἷον ὁμοιότητα, καὶ μονάδα, καὶ πλῆθος, καὶ μέγεθος, καὶ στάσιν, καὶ κίνησιν· δεύτερον, αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ καλὸν, καὶ ἀγαθὸν, καὶ δίκαιον, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑποθέσθαι· τρίτον τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν, ὅσαι πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν, οἷον ἐπιστήμην, ἢ μέγεθος, ἢ δεσποτείαν· ἐνθυμουμένους, ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων, ὁμώνυμα ἐκείνοις ὑπάρχοι·[a] λέγω δὲ, οἷον δίκαια μὲν, ὅσα τοῦ δικαίου· καλὰ δὲ, ὅσα τοῦ καλοῦ. Ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἓν ἕκαστον ἀΐδιόν τε, καὶ νόημα,[b] καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθές.[c] Διὸ καί φησιν, ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἑστάναι, καθάπερ παραδείγματα· τὰ δ' ἄλλα ταύταις ἐοικέναι, τούτων ὁμοιώματα[d] καθεστῶτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περί τε τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν, οὕτω λέγει, Ἆρ' ἐστὶν αὔλησίς τι πρᾶγμα; πάνυ μὲν οὖν. Ἄνθρωπος[e] οὖν αὔλησίς ἐστιν; οὐδαμῶς. Φέρε ἴδω, τί δ' αὐλητάς; τίς εἶμέν τοι δοκεῖ; Ἄνθρωπος. ἢ οὐ γάρ; πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν δοκεῖς οὕτως ἔχειν περί τ' ἀγαθοῦ; Τὸ μὲν, ἀγαθὸν, τὸ δὲ πρᾶγμα εἶμεν καθ' αὐτό; Ὅς τις δέ κα εἰδῇ μαθὼν τῆνο, ἀγαθὸς ἤδη γίνεται. Ὥσπερ γὰρ εἰ τὴν αὔλησιν αὐτὸς μαθὼν, Ἢ ὄρχησιν ὀρχηστὰς, ἢ πλοκεὺς πλοκὰν, Ἢ πᾶν γε ὁμοίως τῶν τοιούτων, ὅ, τι τὺ λῇς, Οὐχ αὐτὸς εἴη χ' ὁ τέχνα· τεχνικός γε μάν. Πλάτων ἐν τῇ περὶ τῶν ἰδεῶν ὑπολήψει φησὶν, Εἴπερ ἐστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν· διὰ τὸ τὴν μνήμην ἠρεμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι. Μένειν δὲ οὐδὲν ἕτερον, ἢ τὰς ἰδέας. Τίνα γὰρ ἂν τρόπον, φησὶ, διεσώζετο τὰ ζῶα μὴ τῆς ἰδέας ἐφαπτόμενα, καὶ πρὸς τοῦτο τὸν νοῦν φυσικὸν[f] εἰληφότα; νῦν δὲ μνημονεύει τῆς ὁμοιότητός τε, καὶ τροφῆς, ὁποία τίς ἐστιν αὐτοῖς, ἐνδεικνύμενα,[g] διότι πᾶσι

z Bas. καθ' αὐτὴν—ἔλεγε. Etiam Ald. ἔλεγε.

a Ald. ὑπάρχει.

b Is. Casaubon. cor. ἀΐδιόν τε νόημα. Menagius conj. ἀΐδιόν τε καὶ νοητόν.

c Ald. ἐμπαθές.

d Alii, ut Steph. et Cod. Ar. legunt ὁμοιότατα· vel ὁμοιότητες, auctore Stephano, ut Ald. Sed Bas. et Cod. Cant. ὁμοιότητα.

e Is. Casaub. conj. Ἄνθρωπος;—πάνυ μὲν οὖν. οὐκ οὖν δοκεῖς Οὕτως ἔχειν καὶ περὶ τῶ ἀγαθῶ; τὸ μὲν Ἀγαθὸν τόδε, πρᾶγμ' εἶμεν καθ' αὑτό. ὅστις δέ κα εἰδῇ—τῆν', ἀγαθὸς—Ὥσπερ γα τὰν αὔλησιν αὐλητὰς μαθὼν, Ὄρχησιν ὀρχηστάς τις, ἢ—γ' ὁμοίως—Οὐκ αὐτὸς—. Ald. Bas. ἔχειν καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ—εἰ μὲν—αὔλησιν αὐλητὰς μαθὼν, ἢ τὴν ὄρχησιν ὀρχηστάς τις ἢ πλοκεύς· (Ald. πλοκῆς πλοκὰς—ὅτι λῇς)—. Cod. Cant. τί αὐλητὰς—δοκεῖν οὕτως—ὅτι τοι λῇς· etiam Cod. Arund. τοι habet pro τό.

f Ald. Bas. τοῦτον—φυσικῶν. Etiam Cod. Arund. habet φυσικῶς.

g Is. Casaubonus conj. αὐτοῖς· ἐνδεικ-

ται ὁ σοφός. Πολλὰ δὲ καὶ παρ' Ἐπιχάρμου τοῦ κωμῳδοποιοῦ προσωφέληται, τὰ πλεῖστα μεταγράψας, καθά φησιν Ἄλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν, ἅ ἐστι τέτταρα· ἔνθα καὶ ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ ταῦτα· φαίνεται δὲ καὶ Πλάτων πολλὰ τῶν Ἐπιχάρμου λέγων. Σκεπτέον δὲ, ὁ Πλάτων φησὶν, αἰσθητὸν μὲν εἶναι, τὸ μηδέποτε ἐν τῷ ποιῷ, μηδὲ ποσῷ, διαμένον, ἀλλ' ἀεὶ ῥέον, καὶ μεταβάλλον· ὡς ἐξ ὧν ἄν τις ἀνέλῃ[q] τὸν ἀριθμὸν, τούτων, οὔτε ἴσων οὔτε τινῶν, οὔτε ποσῶν, οὔτε ποιῶν, ὄντων. Ταῦτα δ' ἐστὶν, ὧν ἀεὶ γένεσις, οὐσία δὲ μηδέποτε, πέφυκε· νοητὸν δὲ, ἐξ οὗ μηδὲν ἀπογίνεται, μηδὲ προσγίνεται· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡ τῶν ἀϊδίων φύσις, ἣν ὁμοίαν τε, καὶ τὴν αὐτὴν, ἀεὶ συμβέβηκεν εἶναι. Καὶ μὴν ὅ γε[r] Ἐπίχαρμος περὶ τῶν αἰσθητῶν καὶ νοητῶν ἐναργῶς εἴρηκεν, Ἀλλ' ἀεί τοι θεοὶ παρῆσαν, καὶ ὑπέλιπον οὐ[s] πώποκα· Τάδε δ' ἀεὶ πάρεσθ' ὅμοια, διά δὲ[t] τῶν αὐτῶν ἀεί. Ἀλλὰ λέγεται μὰν χάος πρᾶτον[u] γενέσθαι τῶν θεῶν. Πῶς δέ κ' ἀμήχανόν[v] γ' ἀπό τινος μηδὲν ὅττι πρᾶτον μόλοι. Οὐκ ἄρ' ἔμολε πρᾶτον[w] οὐδὲν, οὐδὲ μὰ Δία δεύτερον. Τῶν δέ γ' ὧν[x] ἄμμες νῦν ὧδε λέγωμεν, μέλλει τάδ' εἶναι. Ποτ' ἀριθμόν τις περισσὸν, αἰ δὲ λῇς τὸν ἄρτιον, Ποτθέμεν λῇ ψᾶφον, ἢ καὶ τὰν ὑπάρχουσαν λαβεῖν. Ἦ δοκεῖ κά τοι καὶ ὁ αὐτὸς εἶμεν; οὐκ ἐμὶν τάχα. Οὐδὲ μὰν, οὐδὲ ποτὶ μέτρον παχὺ ἐὸν ποτθέμεν λῇ τις Ἕτερον στερρὸν μᾶκος, ἢ τοῦ πρόσθ' ἐόντος Ἀποταμεῖν, ἔτι χ' ὑπάρχοι κεῖνο[y] τὸ μέτρον. Οὐ γὰρ ὧδε νῦν ὁρῇ καὶ τὼς ἀνθρώπως. Ὁ μὲν γὰρ αὔξεσθ', ὁ δὲ γα μὰν φθίνει. Ἐν μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον. Ὃ δὲ μεταλλάσσει κατὰ φύσιν, καὶ οὔποχ' ἐν ταυτῷ μένει. Ἀλλὰ ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ δὴ τοῦ παρεξεστακότος. Καὶ τὺ δὴ

[q] Ald. ἀνέλοι.

[r] Bas. καὶ ὅγε μήν.

[s] Is. Casaubonus conj. παρῆσαν, ὑπέλιπον δ' οὐ.

[t] Casaub. conj. δὲ ἀεὶ—οὐ διὰ δὲ. Bas. τάδ' ἀεὶ.

[u] Casaub. conj. μὰν καὶ χάος πρῶτον. Ald. πρᾶτον χάος—ὅτι πρᾶτον μέλλοι—ἔμελλε—δεύτερον δ' ὧν ἄμμες—λέγων μέλλει—πότ' ἀασθμόν γε περισσὸν—ποτὶ θέμην λῇς—οὐδ' ἀπὸ τοῦ μέτρου—ποτεθέμεν.

[v] Casaub. conj. Πῶς δέ; κ' ἀμάχανον—ἀπὸ μηδενὸς ὥστε τι πρῶτον.

[w] Casaub. conj. ἔμολέ γα πρῶτον.

[x] Bas. τῶν δ' ὧν—λέγων μέλλει—ποτεθέμεν λῇ—. Cod. Ar. et Cant. Τῶν δ' ὧν ἄμες—λέγων (Ar. λέγω)—Ποτὶ θέμιν—δοκεῖν ἁ τοὶ—(Cant. οὐ μὴν οὐκ ἐμὴν τάκα)—ποτ' ἐθέμιν—et ἕτερον superscr. τῷ στερρὸν in Arund. Casaub. conj. Τῶνδε δ' ὧν—λέγω, μέλλει τάδ' ἔμμεναι. Αἱ γάρ ποτ' ἀριθμὸν τὸν περισσὸν—, Ποτιθέμεναι λῇς ψᾶφον—Ἦ ἂν δοκεῖ κά τοι—ἦμεν;—οὐδ' αἰ ποτὶ—παχυαῖον καταθέμεν Λῇ τις ἕτερον μᾶκος ἢ—ἐόντος ἀποταμεῖν, ἔτι χ'—τῆνο—οὐ γὰρ ὧδε; νῦν ὅρη καὶ τώς. Ὁ μὰν γὰρ αὔξεθ'—Ἐνὶ μεταλλαγῇ—κα φύσιν—Ἀλλὰ δὴ ἕτερον—αὐτὸ τοῦ—χθὲς—κ' οὔποκ' αὐτοὶ—.

[y] Cod. reg. Paris. ὑπάρχει. Bas. κ' ὑπάρχοι—μένει, ἕτερον—. Ald. ἔτι δ' ὑπάρχοι ἐκεῖνο—ἄυξεθ'—ἕτερον εἴη. κατὰ δὴ ταῦ—κοὔποχ'—κατὰ τὸν—. Batierius d. l. p. 339. ss. hos Epicharmi versiculos ita emendare conatus est: Πῶς δέ κ'; ἀμήχανόν γά πω τινὸς οὐδὲν ὅτι—. Οὐ γὰρ ἔμολε—λέγομεν—τάδ' ἔμεναι· Αἱ ποτ'—οὐδ' αἱ ποτὶ—ποτεθέμεν Λῇ ἕτερον—ἢ τῷ—ἀποταμὼν, Ἔτι—τῆνο τὸ μ. οὐ γὰρ ὧδε; νῦν ὅρη Καὶ τὼς ἀνθρ. ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει—καττὰν φύσιν οὔ ποκ'—Ἀλλ' ἕτερον εἴη κ' ἂν τὰ δὴ τῶ παρεξ. Cod. Cant. ὁ δέ γε—οὔποκ'—καὶ τῷ· sed Ar. κατὰ—οὔπεν.

στομένους, τοῦτο μὲν οὐκ ἐποίησε, παρέδωκε δ' αὐτὸν Πόλιδι τῷ Λακεδαιμονίῳ κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν[y] ἀφιγμένῳ, ὥστε ἀποδόσθαι· κἀκεῖνος ἀγαγὼν αὐτὸν εἰς Αἴγιναν, ἐπίπρασκεν· ὅτε καὶ Χάρμανδρος Χαρμανδρίδου ἐγράψατο αὐτῷ δίκην θανάτου, κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς τεθέντα νόμον, τὸν πρῶτον ἐπιβάντα Ἀθηναίων τῇ νήσῳ, ἄκριτον ἀποθνήσκειν. Ἦν δ' αὐτὸς ὁ θεὶς τὸν νόμον, καθά φησι Φαβωρῖνος[z] ἐν Παντοδαπῇ Ἱστορίᾳ. Εἰπόντος δέ τινος, ἀλλὰ κατὰ παιδιὰν, φιλόσοφον εἶναι τὸν ἐπιβάντα, ἀπέλυσαν. Ἔνιοι δέ φασι παραχθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τηρούμενον μηδ' ὁτιοῦν φθέγξασθαι· ἑτοίμως[a] δὲ ἐκδέξασθαι τὸ συμβαῖνον. Οἱ δὲ ἀποκτεῖναι μὲν αὐτὸν οὐ διέγνωσαν, πωλεῖν δὲ ἔκριναν τῷ τρόπῳ τῶν αἰχμαλώτων. Λυτροῦται δὴ αὐτὸν κατὰ τύχην παρὼν Ἀννίκερις[b] ὁ Κυρηναῖος εἴκοσι μνῶν· οἱ δὲ, τριάκοντα· καὶ ἀναπέμπει Ἀθήναζε πρὸς τοὺς ἑταίρους. Οἱ δ' εὐθὺς τἀργύριον ἐξέπεμψαν, ὅπερ οὐ προσήκατο, εἰπὼν, μὴ μόνους ἐκείνους ἀξίους εἶναι Πλάτωνος κήδεσθαι. Ἔνιοι δὲ καὶ Δίωνα ἀποστεῖλαι φασὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὸν μὴ προσέσθαι, ἀλλὰ κηπίδιον αὐτῷ τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ πρίασθαι. Τὸν μέντοι Πόλιδα λόγος ὑπό τε Χαβρίου ἡττηθῆναι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν Ἑλίκῃ[c] καταποντωθῆναι, τοῦ δαιμονίου μηνίσαντος αὐτῷ διὰ τὸν φιλόσοφον, ὡς καὶ Φαβωρῖνος φησὶν ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων. Οὐ μὴν δὲ ἡσύχαζεν ὁ Διονύσιος, μαθὼν δὲ ἐπέστειλε Πλάτωνι, μὴ κακῶς ἀγορεύειν αὐτόν. Καὶ ὃς ἀντεπέστειλε,[d] μὴ τοσαύτην αὐτῷ σχολὴν εἶναι, ὥστε Διονυσίου μεμνῆσθαι. Δεύτερον πρὸς νεώτερον ἧκε Διονύσιον, αἰτῶν γῆν, καὶ ἀνθρώπους τοὺς κατὰ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ[e] ζησομένους. Ὁ δὲ, καίπερ ὑποσχόμενος, οὐκ ἐποίησεν. Ἔνιοι δέ φασι καὶ κινδυνεῦσαι αὐτὸν ὡς ἀναπείθοντα Δίωνα, καὶ Θεώταν,[f] ἐπὶ τῇ τῆς νήσου ἐλευθερίᾳ· ὅτε καὶ Ἀρχύτας αὐτὸν ὁ Πυθαγορικὸς, γράψας ἐπιστολὴν πρὸς Διονύσιον, παρῃτήσατο, καὶ διέσωσεν εἰς Ἀθήνας. Ἔστι δὲ ἡ ἐπιστολὴ ἥδε· Ἀρχύτας Διονυσίῳ ὑγιαίνειν. Ἀπεστάλκαμεν[g] πάντες οἱ Πλάτωνος φίλοι τὼς περὶ Λαμίσκον τε, καὶ Φωτίδαν,[h] ἀπολαμψόμενοι[i] τὸν ἄνδρα, κατττὰν[j] παρὰ τὶν γενομέναν ὁμολογίαν. Ὀρθῶς[k] καὶ ποιεῖς,[l] μιμναισκόμενος τήνας τᾶς σπουδᾶς, ἡνίκα πάντας ἄμ-

[y] Cod. Arund. Πόλλιδι. Ald. κατακαιρὸν διαπρεσβείαν. Cod. Cantabr. ἀφικομένῳ.

[z] Ald. φαβαρῖνος.

[a] Ald. ἑτοίμως.

[b] Ald. ἀνίκερις.

[c] Bas. πόλιν—χαυρίου—ἑλίκῃ. Etiam Ald. πόλιν. Cod. Cantabr. πάλιν. Cod. Arund. Πόλωδα.

[d] Cod. Cantabr. ἀνταγορεύειν αὐτῷ καὶ ὃς ἄντεπ.

[e] Cod. Cantabr. αὐτῷ.

[f] Bas. θεώταν.

[g] Menagius cor. ἀπεστάλκαμες.

[h] Ald. φρωτίδαν.

[i] Ald. Bas. ἀπολαψόμενοι. Cod. Ar. ἀπολαμψόμενοι.

[j] Ald. Bas. κατὰ τάν.

[k] Ald. Ὀρθῶς —.

[l] Alii legunt ποιοῖς, probante Stephano: ut Aldobr. et Cod. Arund. F. ποεῖς, et mox ποῶν.

με[m] παρεκάλεις ποττὰν Πλάτωνος ἄφιξιν, ἀξιῶν προτρέπεσθαί τε αὐτὸν, καὶ ἀναδέχεσθαι, τά τε ἄλλα, καὶ τὰ περὶ τὰν[n] ἀσφάλειαν, μένοντί τε, καὶ ἀφορμιῶντι.[o] Μέμνασο δὲ καὶ τῆνο, ὅτι περὶ πολλῶ[p] ἐποιήσω τὰν ἄφιξιν αὐτῶ καὶ ἀγάπας ἐκ τήνω τῶ χρόνω,[q] ὡς οὐδένα τῶν παρὰ τίν. Αἰ δέ τις[r] γέγονε τραχύτας, ἀνθρωπίζειν[s] χρὴ, κἀποδιδόμεν ἁμῖν[t] ἀβλαβῆ τὸν ἄνδρα. Ταῦτα γὰρ ποιῶν, δίκαια πράξεις, καὶ ἁμῖν χαριῇ.[u] Τρίτον ἦλθε διαλλάξων Δίωνα Διονυσίῳ· οὐ τυχὼν δὲ, ἄπρακτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα· ἔνθα πολιτείας μὲν οὐχ ἥψατο, καίτοι πολιτικὸς[v] ὢν, ἐξ ὧν γέγραφεν. Αἴτιον δὲ τὸ ἤδη τὸν δῆμον ἄλλοις πολιτεύμασιν ἐνειθίσθαι.[w] Φησὶ δὲ Παμφίλη[x] ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ εἰκοστῷ τῶν Ὑπομνημάτων, ὡς Ἀρκάδες, καὶ Θηβαῖοι, μεγάλην πόλιν οἰκίζοντες, παρεκάλουν[y] αὐτὸν νομοθέτην. Ὁ δὲ, μαθὼν, ἴσον ἔχειν[z] οὐ θέλοντας, οὐκ ἐπορεύθη. Λόγος,[a] ὅτι καὶ Χαβρίᾳ[b] συνείπετο τῷ στρατηγῷ φεύγοντι θανάτου, μηδενὸς[c] τῶν πολιτῶν τοῦτο πρᾶξαι βουληθέντος. Ὅτε[d] καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χαβρίᾳ, Κρώβυλος ὁ συκοφάντης ἀπαντήσας φησὶν, Ἄλλῳ συναγορεύσων ἥκεις, ἀγνοῶν, ὅτι καί σε τὸ Σωκράτους κώνειον[e] ἀναμένει; τὸν δὲ φάναι, Καὶ ὅτε ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐστρατευόμην, ὑπέμενον τοὺς κινδύνους· καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος διὰ φίλον ὑπομενῶ. Οὗτος πρῶτος ἐν ἐρωτήσει λόγον παρήνεγκεν, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν ὀγδόῃ Παντοδαπῆς Ἱστορίας· καὶ πρῶτος τὸν κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τῆς ζητήσεως τρόπον εἰσηγήσατο Λεωδάμαντι τῷ Θασίῳ·[f] καὶ πρῶτος ἐν φιλοσοφίᾳ ἀντίποδα[g] ὠνόμασε, καὶ στοιχεῖον, καὶ διαλεκτικὴν, καὶ ποιήματα,[h] καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τὸν προμήκη, καὶ τῶν περάτων τὴν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν, καὶ θεοῦ πρόνοιαν. Καὶ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ἀντεῖπε πρὸς τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τοῦ Κεφάλου, ἐκθέμενος αὐτὸν κατὰ λέξιν ἐν τῷ Φαίδρῳ· καὶ πρῶτος ἐθεώρησε τῆς Γραμματικῆς τὴν δύναμιν. Πρῶτός τε ἀντειρηκὼς σχεδὸν ἅπασι τοῖς πρὸ αὐτοῦ, ζητεῖται, διὰ τί μὴ ἐμνημόνευσε Δημοκρίτου. Τούτου, φησὶ[i] Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς,[j] εἰς Ὀλύμπια ἀνιόντος,

[m] Cod. Ar. ἄμμε.
[n] Bas. τήν.
[o] Heinsius corr. μένοντά—ἀφορμῶντα.
[p] Ald. πολλῶν.
[q] Ald. αὐτῷ—τήνῳ τῷ χρόνῳ: male.
[r] Ald. Αἶ δέ τις.
[s] Ald. Bas. κανθρωπίζειν. Cod. Cantabr. κἀνθρ. Cod. Ar. καὶ ἀνθρ.
[t] Bas. ἄμμις, ut Cod. Cant. Sed Cod. Ar. ἀμῖς.
[u] Bas. ὔμμιν χαριζῆ. Ald. ἄμμιν χαριῇ. Etiam Cod. Ar. et Cant. χαριζῆ.
[v] Ald. πολιτικώτατος.
[w] Ald. ἐνηθίσθαι.
[x] Ald. Πάμφιλος.
[y] Ald. παρακάλουν.
[z] Ἔχειν abest ab Ald.
[a] Ald. λόγος δέ: bene.
[b] Bas. χαυρίᾳ, hic, et paulo post. Cod. Cant. Χαβρίας.
[c] Ald. μηδ' ἑνός.
[d] Ald. ὅτι.
[e] Bas. κώνιον.
[f] Ald. θρασίῳ, ut Cod. Ar. et Cant.
[g] Ambrosius legit ἀντίποδας.
[h] Menagius conj. ποιότητα.
[i] Ita ex Ald. rescripsimus pro φησίν.
[j] Ald. κυζηκηνός. Cod. Cant. Ὀλύμπιαν.

τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἐπιστραφῆναι πρὸς αὐτόν· ὅτε καὶ Δίωνι συνέμιξε μέλλοντι στρατεύειν ἐπὶ Διονύσιον. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων Φαβωρίνου φέρεται, ὅτι Μιθριδάτης ὁ Πέρσης ἀνδριάντα Πλάτωνος ἀνέθετο εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ ἐπέγραψε,[k] Μιθριδάτης ὁ Ῥοδοβάτου Πέρσης Μούσαις εἰκόνα ἀνέθετο Πλάτωνος, ἣν Σιλανίων ἐποίησε. Φησὶ δ' Ἡρακλείδης, ὅτι νέος ὢν οὕτως ἦν αἰδήμων, καὶ κόσμιος, ὥστε μηδέποτ' ὀφθῆναι γελῶν ὑπεράγαν. Τοιοῦτος δ' ὢν, ὅμως ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν Κωμικῶν. Θεόπεμπτος[l] γοῦν ἐν Αὐτοχάρει φησὶν οὕτως,—ἓν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν. Τὰ δὲ δύο μόλις ἕν ἐστιν, ὥς φησι Πλάτων· ἀλλὰ καὶ Ἀναξανδρίδης ἐν Θησεῖ, Ὅτε τὰς μορίας ἔτρωγεν, ὥσπερ Πλάτων·[m] ἀλλὰ καὶ Τίμων, οὑτωσὶ παραγραμματίζων αὐτὸν, Ὡς ἀνέπλασε[n] Πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς. Ἄλεξις Μεροπίδι, Εἰς καιρὸν ἥκεις· ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη, Ἄνω, κάτω τε, περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων, Σοφὸν οὐδὲν εὕρηκ', ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη· καὶ ἐν Ἀγκυλίωνι, Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα, συγγενῶς τρέχων Πλάτωνι, καὶ γνώσῃ λίτρον[o] καὶ κρόμμυον. Ἄμφις Ἀμφικράτει, Τὸ δ' ἀγαθὸν ὅ, τι ποτ' ἐστὶν,[p] οὗ σὺ τυγχάνειν Μέλλεις διὰ ταύτην, ἧττον οἶδα τοῦτ' ἐγὼ, Ὦ δέσποτ', ἢ τὸ Πλάτωνος[q] ἀγαθόν. Πρόσεχε δή. Ἐν δὲ Δεξιδημίδῃ, — — — ὦ Πλάτων, Ὡς οὐδὲν οἶσθα[r] πλὴν σκυθρωπάζειν μόνον, Ὥσπερ κοχλίας, σεμνῶς[s] ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς. Κρατῖνος Ψευδυποβολιμαίῳ, Ἄνθρωπος εἶ δηλονότι, καὶ ψυχὴν ἔχεις. Κατὰ μὲν Πλάτων' οὐκ οἶδα, ὑπονοῶ δ' ἔχειν. Ἄλεξις Ὀλυμπιοδώρῳ, Σῶμα μὲν ἐμοῦ τὸ θνητὸν[t] αὖον ἐγένετο,[u] Τὸ δ' ἀθάνατον ἐξῆρε πρὸς τὸν ἀέρα. Ταῦτ' οὐ σχολὴ Πλάτωνος; Καὶ ἐν Παρασίτῳ, Ἢ μετὰ Πλάτωνος ἀδολεσχεῖν καταμόνας. Χλευάζει δ' αὐτὸν καὶ Ἀναξίλας ἐν Βοτρυλίωνι, καὶ Κίρκῃ,[v] καὶ Πλουσίαις. Ἀρίστιππος δ' ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ Παλαιᾶς[w] Τρυφῆς φησὶν, αὐτὸν Ἀστέρος μειρακίου τινὸς, ἀστρολογεῖν συνασκουμένου, ἐρασθῆναι, ἀλλὰ καὶ Δίωνος τοῦ προειρημένου·[x] ἔνιοι καὶ

[k] Ald. ἐπέγραψεν.

[l] Sic scriptum erat etiam in Cod. Ar. Cant. Alii libri, ut Aldobr. legunt Θεόπομπος. Unde Is. Casaubonus conj. Θεόπομπος γοῦν ἐν Ἡδυχάρει, probantibus Menagio, et Fabricio B. Gr. vol. i. p. 792. Etiam infra s. 40. pro Θεόπομπος in Bas. legitur Θεόπεμπτος.

[m] Menagius corr. ὥσπερ ὁ Πλάτων.

[n] Aldobrandino reponendum ex Athenæo xi. 15. p. 506. F. videbatur ἀνέπλαττε, ut annominatio appareret magis, assentiente, præter Menagium, Kustero ad Suidan tom. ii. p. 27. Nam apud Suidan v. παραγραμματίζων verba Laertii ita leguntur, Τίμων οὑτωσὶ παραγραμματίζων αὐτὸν, Ὡς ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα ὀνόματα.

[o] Cod. Cant. λύτρον.

[p] Ald. ποτέ ἐστιν.

[q] Bas. et Cod. Ar. Cant. τὸ τοῦ Πλάτωνος.

[r] Ald. Bas. et Cod. Ar. ᾔσθα. At οἶσθα legitur etiam apud Suidan, qui hos versiculos laudat v. σκυθρωπάζειν.

[s] Ald. κωλιὰς σεμνός.

[t] Menagius corr. cum Grotio, Τὸ σῶμα μὲν ἐμοῦ θνητόν.

[u] Ald. ἄνθρωπος ἐγένετο.

[v] Ald. κέρκῳ.

[w] Παλαιᾶς a Bas. abest.

[x] Vid. Ælianus V. H. iv. 21.

με[m] παρεκάλεις ποττὰν Πλάτωνος ἄφιξιν, ἀξιῶν προτρέπεσθαί τε αὐτὸν, καὶ ἀναδέχεσθαι, τά τε ἄλλα, καὶ τὰ περὶ τὰν[n] ἀσφάλειαν, μένοντί τε, καὶ ἀφορμιῶντι.[o] Μέμνασο δὲ καὶ τῆνο, ὅτι περὶ πολλῶ[p] ἐποιήσω τὰν ἄφιξιν αὐτῶ· καὶ ἀγάπας ἐκ τήνω τῶ χρόνω,[q] ὡς οὐδένα τῶν παρὰ τίν. Αἰ δέ τις[r] γέγονε τραχύτας, ἀνθρωπίζειν[s] χρὴ, κἠποδιδόμεν ἁμῖν[t] ἀβλαβῆ τὸν ἄνδρα. Ταῦτα γὰρ ποιῶν, δίκαια πράξεις, καὶ ἁμῖν χαριῇ.[u] Τρίτον ἦλθε διαλλάξων Δίωνα Διονυσίῳ· οὐ τυχὼν δὲ, ἄπρακτος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα· ἔνθα πολιτείας μὲν οὐχ ἥψατο, καίτοι πολιτικὸς[v] ὢν, ἐξ ὧν γέγραφεν. Αἴτιον δὲ τὸ ἤδη τὸν δῆμον ἄλλοις πολιτεύμασιν ἐνειθίσθαι.[w] Φησὶ δὲ Παμφίλη[x] ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ εἰκοστῷ τῶν Ὑπομνημάτων, ὡς Ἀρκάδες, καὶ Θηβαῖοι, μεγάλην πόλιν οἰκίζοντες, παρεκάλουν[y] αὐτὸν νομοθέτην. Ὁ δὲ, μαθὼν, ἴσον ἔχειν[z] οὐ θέλοντας, οὐκ ἐπορεύθη. Λόγος,[a] ὅτι καὶ Χαβρίᾳ[b] συνείπετο τῷ στρατηγῷ φεύγοντι θανάτου, μηδενὸς[c] τῶν πολιτῶν τοῦτο πρᾶξαι βουληθέντος. Ὅτε[d] καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χαβρίᾳ, Κρώβυλος ὁ συκοφάντης ἀπαντήσας φησὶν, Ἄλλῳ συναγορεύσων ἥκεις, ἀγνοῶν, ὅτι καί σε τὸ Σωκράτους κώνειον[e] ἀναμένει; τὸν δὲ φάναι, Καὶ ὅτε ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐστρατευόμην, ὑπέμενον τοὺς κινδύνους· καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος διὰ φίλον ὑπομενῶ. Οὗτος πρῶτος ἐν ἐρωτήσει λόγον παρήνεγκεν, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν ὀγδόῃ Παντοδαπῆς Ἱστορίας· καὶ πρῶτος τὸν κατὰ τὴν ἀνάλυσιν τῆς ζητήσεως τρόπον εἰσηγήσατο Λεωδάμαντι τῷ Θασίῳ·[f] καὶ πρῶτος ἐν φιλοσοφίᾳ ἀντίποδα[g] ὠνόμασε, καὶ στοιχεῖον, καὶ διαλεκτικὴν, καὶ ποιήματα,[h] καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τὸν προμήκη, καὶ τῶν περάτων τὴν ἐπίπεδον ἐπιφάνειαν, καὶ θεοῦ πρόνοιαν. Καὶ πρῶτος τῶν φιλοσόφων ἀντεῖπε πρὸς τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τοῦ Κεφάλου, ἐκθέμενος αὐτὸν κατὰ λέξιν ἐν τῷ Φαίδρῳ· καὶ πρῶτος ἐθεώρησε τῆς Γραμματικῆς τὴν δύναμιν. Πρῶτός τε ἀντειρηκὼς σχεδὸν ἅπασι τοῖς πρὸ αὐτοῦ, ζητεῖται, διὰ τί μὴ ἐμνημόνευσε Δημοκρίτου. Τούτου, φησὶ[i] Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς,[j] εἰς Ὀλύμπια ἀνιόντος,

[m] Cod. Ar. ἄμμε.
[n] Bas. τήν.
[o] Heinsius corr. μένοντά—ἀφορμῶντα.
[p] Ald. πολλῶν.
[q] Ald. αὐτῷ—τήνῳ τῷ χρόνῳ: male.
[r] Ald. Αἵ δέ τις.
[s] Ald. Bas. κανθρωπίζειν. Cod. Cantabr. κἀνθρ. Cod. Ar. καὶ ἀνθρ.
[t] Bas. ἄμμις, ut Cod. Cant. Sed Cod. Ar. ἀμῖς.
[u] Bas. ὔμμιν χαριζῇ. Ald. ἄμμιν χαρεῖ. Etiam Cod. Ar. et Cant. χαριζῇ.
[v] Ald. πολιτικώτατος.
[w] Ald. ἐνηθίσθαι.
[x] Ald. Πάμφιλος.
[y] Ald. παρακάλουν.
[z] Ἔχειν abest ab Ald.
[a] Ald. λόγος δέ: bene.
[b] Bas. χαυρίᾳ, hic, et paulo post. Cod. Cant. Χαβρίας.
[c] Ald. μηδ' ἑνός.
[d] Ald. ὅτι.
[e] Bas. κώνιον.
[f] Ald. θρασίῳ, ut Cod. Ar. et Cant.
[g] Ambrosius legit ἀντίποδας.
[h] Menagius conj. ποιότητα.
[i] Ita ex Ald. rescripsimus pro φησίν.
[j] Ald. κυζηκηνός. Cod. Cant. Ὀλύμπιαν.

θίπτῃ, κἀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα. Φασὶ δὲ καὶ τὸ εἰς τοὺς Ἐρετριέας τοὺς σαγηνευθέντας αὐτοῦ εἶναι, Εὐβοίης γένος ἦμεν Ἐρετρικὸν, ἄγχι δὲ Σούσων Κείμεθα· φεῦ γαίης τόσσον ἀφ' ἡμετέρης· κἀκεῖνο, Ἁ Κύπρις Μούσαισι, Κοράσια[r] τὰν Ἀφροδίταν Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρωτ' ὔμμιν[s] ἐφοπλίσομαι. Αἱ[t] Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα· Ἡμῖν οὐ πέταται[u] τοῦτο τὸ παιδάριον. Καὶ ἄλλο, Χρυσὸν[v] ἀνὴρ εὑρὼν, ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν, Ὃν λίπεν, οὐχ εὑρὼν, ἧψεν, ὃν εὗρε, βρόχον. Ἀλλά τοι Μόλων[w] ἀπεχθῶς ἔχων πρὸς αὐτὸν, Οὐ τοῦτο, φησὶ, θαυμαστὸν, εἰ Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ, ἀλλ' εἰ Πλάτων ἐν Σικελίᾳ. Ἔοικε δὲ καὶ Ξενοφῶν πρὸς αὐτὸν ἔχειν οὐκ εὐμενῶς. Ὥσπερ γοῦν διαφιλονεικοῦντες,[x] τὰ ὅμοια γεγράφασι, Συμπόσιον, Σωκράτους Ἀπολογίαν, τὰ Ἠθικὰ Ἀπομνημονεύματα· εἶθ' ὁ μὲν Πολιτείαν· ὁ δὲ Κύρου παιδείαν. Καὶ ἐν τοῖς Νόμοις ὁ Πλάτων πλάσμα φησὶν εἶναι τὴν παιδείαν αὐτοῦ· μὴ γὰρ εἶναι Κῦρον τοιοῦτον. Ἀμφότεροί τε Σωκράτους μνημονεύοντες, ἀλλήλων οὐδαμοῦ, πλὴν Ξενοφῶν Πλάτωνος ἐν τρίτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων. Λέγεται δ', ὅτι καὶ Ἀντισθένης μέλλων ἀναγινώσκειν τι τῶν γεγραμμένων αὐτῷ, παρεκάλεσεν αὐτὸν παρατυχεῖν· καὶ πυθόμενος, τί μέλλει ἀναγινώσκειν, εἶπεν, ὅτι Περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀντιλέγειν. Τοῦ δ' εἰπόντος, Πῶς οὖν σὺ περὶ αὐτοῦ τούτου γράφεις; Καὶ διδάσκοντος, ὅτι περιτρέπεται, ἔγραψε διάλογον κατὰ Πλάτωνος, Σάθωνα[y] ἐπιγράψας, ἐξ οὗ διετέλουν ἀλλοτρίως ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους. Φασὶ δὲ, καὶ Σωκράτην ἀκούσαντα τὸν Λύσιν ἀναγινώσκοντος Πλάτωνος, Ἡράκλεις, εἰπεῖν, ὡς πολλά μου καταψεύδεθ'[z] ὁ νεανίσκος· οὐκ ὀλίγα γὰρ, ὧν οὐκ εἴρηκε Σωκράτης, γέγραφεν ἀνήρ. Εἶχε δὲ φιλέχθρως ὁ Πλάτων καὶ πρὸς Ἀρίστιππον. Ἐν γοῦν τῷ περὶ Ψυχῆς διαβάλλων αὐτὸν φησὶν, ὅτι οὐ παρεγένετο Σωκράτει τελευτῶντι, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ ἦν, καὶ σύνεγγυς. Καὶ πρὸς Αἰσχίνην δέ τινα φιλοτιμίαν εἶχε. Φασὶ δ', ὅτι δή περ[a] καὶ αὐτὸς εὐδοκίμει παρὰ Διονυσίῳ· ὃν ἐλθόντα δι' ἀπορίαν, ὑπὸ μὲν Πλάτωνος παροφθῆναι, ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι. Τούς τε λόγους, οὓς Κρίτωνι περιτέθεικεν, ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ περὶ τῆς φυγῆς συμβουλεύοντι, φησὶν Ἰδομενεὺς[b] εἶναι Αἰσχίνου· τὸν δ' ἐκείνῳ περιθεῖναι διὰ τὴν πρὸς τοῦτον δυσμένειαν. Αὐτοῦ[c] δὲ Πλάτων οὐδαμόθι τῶν ἑαυτοῦ συγγραμμάτων μνήμην πεποί-

[r] Ald. κοράσσια.
[s] Ald. ἔρον ὔμμιν.
[t] Ald. Χαί.
[u] Ald. Ἁμῖν δ' οὐ πέτεται.
[v] Hoc Epigramma legitur in Anthol. p. 116. sed lectio variat valde. Ald. ὁ χρυσόν.
[w] Cod. Cantabr. ἀλλὰ Τιμολέων.
[x] Bas. διαφειλονικοῦντες.
[y] Cod. Cantabr. Θάσωνα: male. vid. Athen. xi. 15. p. 507. A.
[z] Ald. καταψεύδεθ'.
[a] Bas. ὅτι περ. Ald. ὅτε περ.
[b] Ald. Ἰδομενοὺς.
[c] Bas. ἑαυτοῦ: male. Ald. αὐτοῦ τε.

Φαίδρου φασί. Δηλοῦν δὲ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ τάδε τὰ ἐπιγράμματα, ἃ καὶ πρὸς αὐτοῦ γενέσθαι εἰς αὐτοὺς, Ἀστέρας εἰσαθρεῖς[y] ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην Οὐρανὸς, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σε βλέπω. Καὶ ἄλλο,[z] Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν ἑῷος,[a] Νῦν δὲ θανὼν, λάμπεις ἕσπερος ἐν φθιμένοις. Εἰς δὲ τὸν Δίωνα ὧδε, Δάκρυα μὲν Ἑκάβῃ τε, καὶ Ἰλιάδεσσι[b] γυναιξὶ, Μοῖραι ἐπέκλωσαν δήποτε γεινομέναις.[c] Σοὶ δὲ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων,[d] Δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν. Κεῖσαι[e] δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι, τίμιος ἀστοῖς, Ὦ[f] ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων. Τοῦτο καὶ ἐπιγεγράφθαι φασὶν ἐν Συρακούσαις ἐπὶ τῷ τάφῳ. Ἀλλὰ μὴν[g] καὶ Ἀλέξιδος, φασὶν, ἐρασθεὶς, καὶ Φαίδρου, καθὰ[h] προείρηται, τοῦτον ἐποίησε τὸν τρόπον, Νῦν ὅτε μηδὲν Ἄλεξις ὅσον μόνον εἶφ'[i] ὅτι καλὸς Ὦπται,[j] καὶ πάντη πᾶς τις ἐπιστρέφεται. Θυμὲ, τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον; εἶτ' ἀνιήσεις[k] Ὕστερον. οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν; Ἔχειν τε Ἀρχαιάνασσαν, εἰς ἣν καὶ αὐτὴν οὕτω ποιῆσαι, Ἀρχαιάνασσαν[l] ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν, Ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων ἕζετο δριμὺς ἔρως. Ἆ δειλοὶ, νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης Πρωτοπλόου, δι' ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς. Ἀλλὰ καὶ εἰς Ἀγάθωνα, Τὴν ψυχὴν,[m] Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν εἶχον. Ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων, ὡς διαβησομένη.[n] Καὶ ἄλλο, Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ' εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με, Δεξαμένη,[o] τῆς σῆς παρθενίης μετάδος· Εἰ δ' ἄρ', ὃ μὴ γίνοιτο,[p] νοεῖς, τοῦτ' αὐτὸ λαβοῦσα, Σκέψαι τὴν ὥρην, ὡς ὀλιγοχρόνιος. Μῆλον ἐγὼ, βάλλει[q] με φιλῶν σέ τις· ἀλλ' ἐπίνευσον, Ξαν-

[y] Alii libri habent εἰσάθρει, ut edidit Stephanus in Anthol. p. 210. De utroque hoc Epigrammate Platonis in Asterem v. Victorius Lect. Var. xx. 17.

[z] Verba καὶ ἄλλο ab Ald. absunt. Etiam in Anthol. p. 210. Steph. hæc duo Epigrammata, ut unum, leguntur.

[a] Ald. ἑῶος.

[b] Bas. Ἰλιάδισσι.

[c] Ald. γινομέναις.

[d] Ald. ἔργον. Etiam in Anthol. p. 286. legitur καλὸν—ἔργον—ἐνὶ πατρίδι.

[e] Ald. Καῖσαι.

[f] Bas. ὦ. Ald. φ.

[g] Μὴν a Bas. abest, ut a Cod. Ar. et Cant.

[h] Ald. κατά.

[i] Cod. Cant. εἶθ'.

[j] Alii libri habent Ὦ παῖ. Et in Anthol. p. 289. legitur v. 2. ut in Ald. πάντη πᾶσι περιβλέπεται. Unde Jos. Scaliger conj. πάντη πᾶσιν ἐπιστρέφεται.

[k] Is. Casaubonus corr. cum Stephano, ἀνιήσῃ. Cæterum Lambecius Commentar. de bibl. Cæsar. lib. vii. p. 129. hoc epigramma Latine ita vertit, *Hoc tantum dixi: visus mihi pulcher Alexis; Undique nunc in se lumina amore trahit. Quare os ostendis canibus mens læva? dolebis Postea; nam Phædrum nonne ita perdidimus?*

[l] Epigramma hoc legitur apud Athen. xiii. 6. p. 589. D. et in Anthol. p. 232. sed lectio valde variat, et auctor ejus in Anthologia dicitur esse Asclepiades. Ald. legit Ἀρχειάνασσαν, hic, et paulo post, etiam δρυμός. Cod. Cant. Ἒ δειλοί. Apud Suidan v. ῥυτὶς extat distichon primum, sic, Ἀρχεάνασσαν—ὁ γλυκὺς ἕζετ' ἔρως.

[m] Hoc distichon laudatur a Gellio xix. 11. sed pro εἶχον in libris ejus legitur ἔσχον. Extat etiam in Anthol. p. 526. v. Bern. Martinus Lect. Var. iv. 7.

[n] Cod. Cant. διαβλησομένη.

[o] Cod. Cant. Εὐξαμένη.

[p] Ald. γένοιτο.

[q] Mer. Casaubonus corr. βάλλω.

τος. *Καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἔνθα τὸν πλεῖστον χρόνον διετέλεσε φιλοσοφῶν· ὅθεν καὶ Ἀκαδημαϊκὴ προσηγορεύθη ἡ ἀπ' αὐτοῦ αἵρεσις. Καὶ παρεπέμφθη πανδημεὶ πρὸς τῶν αὐτόθι, διαθέμενος τοῦτον τὸν τρόπον. Τάδε κατέλιπε Πλάτων, καὶ διέθετο· Τὸ ἐν Ἡφαιστιαδῶν*[s] *χωρίον, ᾧ γείτων βοῤῥᾶθεν ἡ ὁδὸς ἡ ἐκ τοῦ Κηφισιάσιν*[t] *ἱεροῦ, νότοθεν τὸ Ἡράκλειον τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων, πρὸς ἡλίου δὲ ἀνιόντος Ἀρχέστρατος Φρεάριος,*[u] *πρὸς ἡλίου δὲ δυομένου Φίλιππος Χολιδεύς.*[v] *Καὶ μὴ ἐξέστω τοῦτο μηδενὶ, μήτε ἀποδόσθαι, μήτε ἀλλάξασθαι, ἀλλ' ἔστω Ἀδειμάντου τοῦ παιδίου εἰς τὸ δυνατόν. Καὶ τὸ ἐν Ἐρισιδῶν*[w] *χωρίον, ὃ παρὰ Καλλιμάχου ἐπριάμην, ᾧ γείτων βοῤῥᾶθεν Εὐρυμέδων Μυῤῥινούσιος, νότοθεν δὲ Δημόστρατος Ξυπετέρων,*[x] *πρὸς ἡλίου ἀνιόντος Εὐρυμέδων Μυῤῥινούσιος, πρὸς ἡλίου δυομένου Κηφισσός. Ἀργυρίου μνᾶς τρεῖς· φιάλην ἀργυρᾶν, ἕλκουσαν ρξε'· κυμβεῖον ἄγον μέ· δακτύλιον χρυσοῦν, καὶ ἐνώτιον*[y] *χρυσοῦν, ἄγοντα συνάμφω*[z] *δ' δραχμὰς, ὀβολοὺς*[a] *τρεῖς. Εὐκλείδης ὁ λιθοτόμος ὀφείλει μοι τρεῖς μνᾶς. Ἄρτεμιν ἀφίημι ἐλευθέραν. Οἰκέτας καταλείπω, Τύχωνα, Βίκταν, Ἀπολλωνιάδην, Διονύσιον.*[b] *Σκεύη τὰ γεγραμμένα, ὧν ἔχει τὰ ἀντίγραφα Δημήτριος. Ὀφείλω δ' οὐδενὶ οὐθέν.*[c] *Ἐπίτροποι δὲ, Σωσθένης, Σπεύσιππος, Δημήτριος, Ἡγίας,*[d] *Εὐρυμέδων, Καλλίμαχος, Θράσιππος. Καὶ διέθετο μὲν οὕτως. Ἐπεγράφη δ' αὐτῷ*[e] *Ἐπιγράμματα τάδε. Πρῶτον, Σωφροσύνῃ προφέρων θνητῶν, ἤθει τε δικαίῳ, Ἐνθάδε*[f] *δὴ κεῖται δῖος Ἀριστοκλέης. Εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον, Τοῦτον ἔχει πλεῖστον, καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται. Ἕτερον δὲ,*[g] *Γαῖα μὲν ἐν κόλπῳ*[h] *κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος, Ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων, Υἱοῦ Ἀρίσ-*

[s] Ita rescripsimus ex Ald. Bas. et Cod. reg. Paris. et Cantabr. Nam in Meibom. est τὸ Ἐνιφιστιάδων. Alii leg. τὸ Ἐνεφεστιάδων. Ald. βοράθεν, hic, et paulo post.

[t] Menagius corr. Κηφησιάδων, vel Κηφησιέων.

[u] Is. Casaubonus leg. Φρεάῤῥιος, e Steph. Byz. At v. Meursius de Pop. Atticæ v. Φρέαροι, et Menagius ad h. l.

[v] Is. Casaubonus et Menagius leg. Χολλιδεὺς, e Stephano Byz. v. Χολλίδαι.

[w] Is. Casaubonus e Stephano Byz. leg. ἐν Ἐροιάδων: recte. Ald. Bas. μυῤῥινούσιος, bis. Ald. νότος δέ.

[x] Is. Casaubonus leg. Ξυπετεών: recte. v. Meursius d. l. v. Ξυπετὴ, et Menagius ad h. l.

[y] Vid. Piersonus ad Mœrin. v. Ἐνώτια p. 146.

[z] Bas. σὺν ἄμφω.

[a] Ald. ἕλκουσαν ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε—ἄγον τεσσαράκοντα πέντε—τέσσαρας—δραχμάς. ὀβολὰς—.

[b] At Seneca ad Helv. c. 12. 'Unum fuisse Homero servum, tres Platoni—satis constat.' Pro Βίκταν Menagius legendum putabat Βιθίαν, aut potius Βιτίαν.

[c] Ald. οὐδὲν οὐθενί.

[d] Cod. Cant. Ἡγησίας.

[e] Ald. αὐτοῦ τῷ τάφῳ.

[f] In Anthol. p. 191. Steph. legitur v. 2. Ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος, ut in Cod. Cæsar. apud Lambecium Commentar. biblioth. Cæsar. lib. vii. p. 128. v. 4. Οὗτος ἔχει πουλὺν, καὶ φθόνον οὐ φέρεται. Ald. Οὗτος ἔχει πλεῖστον, ut Cod. Cæsar. apud Lambecium d. l.

[g] Δὲ a Bas. abest.

[h] In Anthol. p. 288. legitur:—ἐν κόλποις—: ut in Cod. Cæsar. apud Lambecium d. l.

ηται, ὅτι μὴ ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς, καὶ Ἀπολογίᾳ. Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης, τὴν τῶν λόγων ἰδέαν αὐτοῦ μεταξὺ ποιήματος εἶναι, καὶ πεζοῦ λόγου. Τοῦτον μόνον παραμεῖναι Πλάτωνι Φαβωρῖνος που φησὶν ἀναγινώσκοντι τὸν περὶ Ψυχῆς,[d] τοὺς δ' ἄλλους ἀναστῆναι πάντας. Ἔνιοί τε φασὶν, ὅτι Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος τοὺς Νόμους αὐτοῦ μετέγραψεν ὄντας ἐν κηρῷ. Τούτου δὲ καὶ τὴν Ἐπινομίδα φασὶν εἶναι.[e] Εὐφορίων δὲ καὶ Παναίτιος εἰρήκασι, πολλάκις ἐστραμμένην εὑρῆσθαι[f] τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας, ἣν Πολιτείαν Ἀριστόξενός φησι πᾶσαν σχεδὸν ἐν τοῖς Πρωταγόρου γεγράφθαι Ἀντιλογικοῖς· λόγον δὲ πρῶτον γράψαι αὐτὸν τὸν Φαῖδρον. Καὶ γὰρ ἔχει μειρακιῶδές τι[g] τὸ πρόβλημα. Δικαίαρχος δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς γραφῆς ὅλον ἐπιμέμφεται, ὡς φορτικόν. Ὁ γοῦν Πλάτων λέγεται, θεασάμενός τινα κυβεύοντα, αἰτιάσασθαι·[h] τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς ἐπὶ μικροῖς· Ἀλλὰ τό γε ἔθος, εἶπεν, οὐ μικρόν. Ἐρωτηθεὶς, εἰ ἀπομνημόνευμά τι αὐτοῦ[i] ἔσται, ὥσπερ τῶν πρότερον, ἀπεκρίνατο, Ὀνόματος δεῖ τυχεῖν πρῶτον, εἶτα πολλὰ ἔσται. Εἰσελθόντος ποτὲ Ξενοκράτους, εἶπε μαστιγῶσαι[j] τὸν παῖδα· αὐτὸν γὰρ μὴ δύνασθαι, διὰ τὸ ὠργίσθαι.[k] Ἀλλὰ καὶ πρός τινα τῶν παίδων, Μεμαστίγωσο ἂν, εἰ μὴ ὠργιζόμην.[l] Ἐφ' ἵππου καθίσας, εὐθέως κατέβη, φήσας εὐλαβεῖσθαι, μὴ ἱπποτυφίᾳ ληφθῇ. Τοῖς μεθύουσι συνεβούλευε κατοπτρίζεσθαι· ἀποστήσεσθαι γὰρ τῆς τοιαύτης ἀσχημοσύνης. Πίνειν δ' εἰς μέθην οὐδαμοῦ πρέπον ἔλεγε, πλὴν ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ καὶ τὸν οἶνον δόντος θεοῦ.[m] Καὶ τὸ πολλὰ δὲ καθεύδειν ἀπήρεσκεν αὐτῷ. Ἐν γοῦν τοῖς Νόμοις φησὶ, Κοιμώμενος δὲ οὐδενὸς ἄξιος· εἶναι δὲ ἥδιστον[n] τῶν ἀκουσμάτων τὴν ἀλήθειαν· οἱ δὲ, τὸ λέγειν τἀληθῆ. Καὶ περὶ ἀληθείας δ' ἐν τοῖς Νόμοις φησὶν οὕτως, Καλὸν μὲν ἡ ἀλήθεια, ὦ ξένε, καὶ μόνιμον· ἔοικε δὲ οὐ ῥᾴδιον πείθειν. Ἀλλὰ καὶ ἠξίου μνημόσυνον αὐτοῦ λείπεσθαι, ἢ ἐν φίλοις, ἢ ἐν βίβλοις.[o] Ἐξετόπιζε δὲ καὶ αὐτὸς τὰ πλεῖστα, καθά τινες φασί. Καὶ ἐτελεύτα μὲν, ὃν εἴπομεν τρόπον, Φιλίππου βασιλεύοντος ἔτος τρισκαιδέκατον, καθὰ καὶ Φαβωρῖνος φησὶν ἐν[p] Ἀπομνημονευμάτων τρίτῳ· ὑφ' οὗ καὶ ἐπιτιμηθῆναι φησὶν αὐτὸν Θεόπομπος.[q] Μυρωνιανὸς[r] δ' ἐν Ὁμοίοις φησὶ, Φίλωνα παροιμίας μνημονεύειν περὶ τῶν Πλάτωνος φθειρῶν, ὡς οὕτως αὐτοῦ τελευτήσαν-

[d] Ald. τὸν περὶ ψυχῆς λόγον.
[e] Vid. Suidas v. φιλόσοφος, et ibi Kusterus tom. iii. p. 610.
[f] Cod. Cant. εὑρεθῆναι.
[g] Ald. τι μειρακιῶδες.
[h] Cod. Cantabr. αἰτιᾶσθαι.
[i] Ald. ἀπομνημονεύματα αὐτοῦ.
[j] Ald. Bas. εἶπε, μαστίγωσαι.
[k] Ald. Bas. ὀργίζεσθαι.
[l] Ald. Bas. ὀργιζόμην. f. ὀργιζοίμην. Etiam pro μεμαστίγωσο leg. μεμαστιγῷο.
[m] Ald. ἐν ταῖς τοῦ καὶ—θεοῦ ἑορταῖς.
[n] Bas. εἶναί τε ἥδιον. Cod. Cant. ἴδιον.
[o] Ald. βιβλίοις.
[p] Ἐν ab Ald. et Bas. abest.
[q] Bas. θεόπεμπτος.
[r] Bas. μυρωνιανός.

τος. Καὶ ἐτάφη ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, ἔνθα τὸν πλεῖστον χρόνον διετέλεσε φιλοσοφῶν· ὅθεν καὶ Ἀκαδημαϊκὴ προσηγορεύθη ἡ ἀπ' αὐτοῦ αἵρεσις. Καὶ παρεπέμφθη πανδημεὶ πρὸς τῶν αὐτόθι, διαθέμενος τοῦτον τὸν τρόπον. Τάδε κατέλιπε Πλάτων, καὶ διέθετο· Τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων[s] χωρίον, ᾧ γείτων βοῤῥᾶθεν ἡ ὁδὸς ἡ ἐκ τοῦ Κηφισιάσιν[t] ἱεροῦ, νότοθεν τὸ Ἡράκλειον τὸ ἐν Ἡφαιστιάδων, πρὸς ἡλίου δὲ ἀνιόντος Ἀρχέστρατος Φρεάριος,[u] πρὸς ἡλίου δὲ δυομένου Φίλιππος Χολιδεύς.[v] Καὶ μὴ ἐξέστω τοῦτο μηδενὶ, μήτε ἀποδόσθαι, μήτε ἀλλάξασθαι, ἀλλ' ἔστω Ἀδειμάντου τοῦ παιδίου εἰς τὸ δυνατόν. Καὶ τὸ ἐν Ἐρισιάδων[w] χωρίον, ὃ παρὰ Καλλιμάχου ἐπριάμην, ᾧ γείτων βοῤῥᾶθεν Εὐρυμέδων Μυῤῥινούσιος, νότοθεν δὲ Δημόστρατος Συπετέρων,[x] πρὸς ἡλίου ἀνιόντος Εὐρυμέδων Μυῤῥινούσιος, πρὸς ἡλίου δυομένου Κηφισσός. Ἀργυρίου μνᾶς τρεῖς· φιάλην ἀργυρᾶν, ἕλκουσαν ρξε΄· κυμβεῖον ἄγον μέ· δακτύλιον χρυσοῦν, καὶ ἐνώτιον[y] χρυσοῦν, ἄγοντα συνάμφω[z] δ' δραχμὰς, ὀβολοὺς[a] τρεῖς. Εὐκλείδης ὁ λιθοτόμος ὀφείλει μοι τρεῖς μνᾶς. Ἄρτεμιν ἀφίημι ἐλευθέραν. Οἰκέτας καταλείπω, Τύχωνα, Βίκταν, Ἀπολλωνιάδην, Διονύσιον.[b] Σκεύη τὰ γεγραμμένα, ὧν ἔχει τὰ ἀντίγραφα Δημήτριος. Ὀφείλω δ' οὐδενὶ οὐθέν.[c] Ἐπίτροποι δὲ, Σωσθένης, Σπεύσιππος, Δημήτριος, Ἡγίας,[d] Εὐρυμέδων, Καλλίμαχος, Θράσιππος. Καὶ διέθετο μὲν οὕτως. Ἐπεγράφη δ' αὐτῷ[e] Ἐπιγράμματα τάδε. Πρῶτον, Σωφροσύνῃ προφέρων θνητῶν, ἤθει τε δικαίῳ, Ἐνθάδε[f] δὴ κεῖται δῖος Ἀριστοκλέης. Εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον, Τοῦτον ἔχει πλεῖστον, καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται. Ἕτερον δὲ,[g] Γαῖα μὲν ἐν κόλπῳ[h] κρύπτει τόδε σῶμα Πλάτωνος, Ψυχὴ δ' ἀθανάτων τάξιν ἔχει μακάρων, Υἱοῦ Ἀρίσ-

[s] Ita rescripsimus ex Ald. Bas. et Cod. reg. Paris. et Cantabr. Nam in Meibom. est τὸ Ἐνιφιστιάδων. Alii leg. τὸ Ἐνεφιστιάδων. Ald. βοῤῥᾶθεν, hic, et paulo post.

[t] Menagius corr. Κηφησιάδων, vel Κηφησιέων.

[u] Is. Casaubonus leg. Φρεάῤῥιος, e Steph. Byz. At v. Meursius de Pop. Atticæ v. Φρέαρροι, et Menagius ad h. l.

[v] Is. Casaubonus et Menagius leg. Χολλιδεὺς, e Stephano Byz. v. Χολλίδαι.

[w] Is. Casaubonus e Stephano Byz. leg. ἐν Ἐροιάδων: recte. Ald. Bas. μυῤῥινούσιος, his. Ald. νότος δέ.

[x] Is. Casaubonus leg. Συπεταιὸν: recte. v. Meursius d. l. v. Συπετή, et Menagius ad h. l.

[y] Vid. Piersonus ad Mœrin. v. Ἐνώτια p. 146.

[z] Bas. σὺν ἄμφω.

[a] Ald. ἕλκουσαν ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε—ἄγον τεσσαράκοντα πέντε—τέσσαρας—δραχμάς. ὀβολὰς—.

[b] At Seneca ad Helv. c. 12. 'Unum fuisse Homero servum, tres Platoni—satis constat.' Pro Βίκταν Menagius legendum putabat Βιθίαν, aut potius Βιτίαν.

[c] Ald. οὐδὲν οὐθενί.

[d] Cod. Cant. Ἡγησίας.

[e] Ald. αὐτοῦ τῷ τάφῳ.

[f] In Anthol. p. 191. Steph. legitur v. 2. Ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος, ut in Cod. Cæsar. apud Lambecium Commentar. biblioth. Cæsar. lib. vii. p. 128. v. 4. Οὗτος ἔχει πουλὺν, καὶ φθόνον οὐ φέρεται. Ald. Οὗτος ἔχει πλεῖστον, ut Cod. Cæsar. apud Lambecium d. l.

[g] Δὲ a Bas. abest.

[h] In Anthol. p. 288. legitur:—ἐν κόλποις—: ut in Cod. Cæsar. apud Lambecium d. l.

τωνος, τόν τις καὶ τηλόθι ναίων Τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθὸς θεῖον ἰδόντα βίον. Καὶ ἄλλο δὲ[i] νεώτερον,[j] Αἰετὲ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον; ἢ τίνος, εἰπὲ, Ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις; Ψυχῆς εἰμὶ Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς[k] Ὄλυμπον Εἰκὼν, σῶμα δὲ τοῦ γηγενὲς Ἀτθὶς ἔχει. Ἔστι καὶ ἡμέτερον οὕτως ἔχον,[l] Καὶ πῶς, εἰ μὴ Φοῖβος ἀν' Ἑλλάδα φῦσε Πλάτωνα, Ψυχὰς ἀνθρώπων γράμμασιν ἠκέσατο; Καὶ γὰρ ὁ τοῦδε γεγαὼς Ἀσκληπιός ἐστιν ἰητὴρ Σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθανάτοιο Πλάτων. Καὶ ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα, Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν, ἠδὲ Πλάτωνα· Τὸν μὲν, ἵνα ψυχὴν, τὸν δ', ἵνα σῶμα, σάοι.[m] Δαισάμενος δὲ γάμον, πόλιν ἤλυθεν, ἥν ποτε αὐτῷ[n] Ἔκτισε, καὶ δαπέδῳ Ζηνὸς ἐνιδρύσατο. Καὶ τὰ μὲν Ἐπιγράμματα ταῦτα. Μαθηταὶ δ' αὐτοῦ, Σπεύσιππος Ἀθηναῖος, Ξενοκράτης Χαλκηδόνιος, Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος, Ἑστιαῖος[o] Περίνθιος, Δίων Συρακούσιος, Ἄμυκλος Ἡρακλεώτης, Ἔραστος,[p] καὶ Κορίσκος, Σκήψιοι, Τιμόλαος Κυζικηνὸς, Εὐαίων[q] Λαμψακηνὸς,[r] Πίθων,[s] καὶ Ἡρακλείδης, Αἴνιοι, Ἱπποθαλῆς, καὶ Κάλλιππος,[t] Ἀθηναῖοι, Δημήτριος Ἀμφιπολίτης, Ἡρακλείδης Ποντικὸς, καὶ ἄλλοι πλείους· σὺν οἷς καὶ γυναῖκες δύο, Λασθένεια Μαντινική,[u] καὶ Ἀξιοθέα Φλιασία, ἣ καὶ ἀνδρεῖα ἠμπίσχετο,[v] ὥς φησι Δικαίαρχος. Ἔνιοι δὲ καὶ Θεόφραστον ἀκοῦσαι φασὶν αὐτοῦ· καὶ Ὑπερίδην τὸν ῥήτορα Χαμαιλέων φησὶ, καὶ Λυκοῦργον· ὁμοίως Πολέμων ἱστορεῖ καὶ Δημοσθένην. Σαβῖνος λέγει καὶ Μνησίστρατον Θάσιον, παρατιθέμενος[w] ἐν δ' Μελετητικῆς[x] Ὕλης· καὶ εἰκός ἐστι. Φιλοπλάτωνι δέ σοι δικαίως ὑπαρχούσῃ, καὶ παρ' ὁντινοῦν τὰ τοῦ φιλοσόφου δόγματα φιλοτίμως ζητούσῃ, ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογράψαι, καὶ τὴν φύσιν τῶν λόγων, καὶ τὴν τάξιν τῶν διαλόγων, καὶ τὴν ἔφοδον τῆς ἐπαγωγῆς,[y] ὡς οἷόν τε στοιχειωδῶς, καὶ ἐπὶ κεφαλαίων, πρὸς τὸ μὴ ἀμοιρεῖν αὐτοῦ τῶν δογμάτων τὴν περὶ τοῦ βίου συναγωγήν. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δέῃ σοι τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι.

[i] Δὲ abest ab Ald. Bas.

[j] Extat in Anthol. d. l. sed legitur ibi v. 4. σῶμα δὲ γῆ γηγενές. Cod. Cant. σῶμα δὲ δὴ γηγενές.

[k] Bas. et Meibom. εἰς: male.

[l] Hoc, et sequens, epigramma legitur in Anthol. p. 288.

[m] Hic versiculus laudatur a Suida v. σάου.

[n] Anthol. ἥν ποθ' ἑαυτῷ. Ald. ἥν ποτε αὐτῷ. Et αὐτῷ quidem etiam Casaubono placebat.

[o] Ald. Ἑστιαῖος. Bas. ἡστιαῖος.

[p] Cod. Cant. Ἔρασκος. Ald. κουρίσκος.

[q] Cod. Arund. Εὐάνων.

[r] Ald. λαψακηνός.

[s] Ald. Bas. Πείθων.

[t] Ald. Bas. κάλλιππος.

[u] Is. Casaubonus et Menagius legi malebant Μαντινίς: sine caussa idonea. Nam et lib. iv. 1. legitur Λασθενία ἡ Μαντινική, et apud Plat. Sympos. 22. et 29. Diotima vocatur Μαντινική.

[v] Ald. ἀνδρία—ἠμπίσχετο.

[w] Is. Casaubonus conj. ὁ καὶ Σαβῖνος λέγει, Μνησίστρατον Θάσιον παρατ.

[x] Ald. Bas. μελετικῆς.

[y] Pro ἐπαγωγῆς Is. Casaubonus reponi jubebat ἀγωγῆς. At ἐπαγωγῆς legitur etiam apud Suidan, qui v. ἐπαγωγὴ laudat verba ἀναγκαῖον—τῆς ἐπαγωγῆς.

Διαλόγους τοίνυν φασὶ πρῶτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πρώτῳ περὶ Ποιητῶν[z] Ἀλεξαμενὸν Στυρέα, ἢ Τήϊον, ὡς καὶ Φαβωρῖνος ἐν Ἀπομνημονεύμασι. Δοκεῖ δέ μοι Πλάτων, ἀκριβώσας τὸ εἶδος, καὶ τὰ πρωτεῖα δικαίως ἂν, ὥσπερ τοῦ κάλλους,[a] οὕτω καὶ τῆς εὑρέσεως, ἀποφέρεσθαι. Ἔστι δὲ διάλογος λόγος[b] ἐξ ἐρωτήσεως, καὶ ἀποκρίσεως, συγκείμενος περί τινος τῶν φιλοσοφουμένων[c] καὶ πολιτικῶν, μετὰ τῆς πρεπούσης ἠθοποιΐας τῶν παραλαμβανομένων προσώπων, καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς. Διαλεκτικὴ δέ ἐστι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομέν τι, ἢ κατασκευάζομεν, ἐξ ἐρωτήσεως, καὶ ἀποκρίσεως, τῶν προσδιαλεγομένων. Τοῦ δὲ[d] λόγου τοῦ Πλατωνικοῦ δύο εἰσὶν ἀνωτάτω χαρακτῆρες· ὅ, τε ὑφηγητικὸς, καὶ ὁ ζητητικός. Διαιρεῖται δ' ὁ ὑφηγητικὸς εἰς δύο ἄλλους[e] χαρακτῆρας· θεωρηματικόν[f] τε, καὶ πρακτικόν· καὶ τῶν, ὁ μὲν θεωρηματικὸς[g] εἰς τὸν φυσικὸν, καὶ λογικόν· ὁ δὲ πρακτικὸς, εἰς τὸν ἠθικὸν, καὶ πολιτικόν. Τοῦ δὲ ζητητικοῦ καὶ αὐτοῦ δύο εἰσὶν οἱ πρῶτοι χαρακτῆρες· ὅ, τε γυμναστικὸς, καὶ ὁ[h] ἀγωνιστικός. Καὶ τοῦ μὲν γυμναστικοῦ,[i] μαιευτικός τε, καὶ πειραστικός· τοῦ δὲ ἀγωνιστικοῦ, ἐνδεικτικὸς καὶ ἀνατρεπτικός. Οὐ λανθάνει δ' ἡμᾶς, ὅτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασί. Λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικοὺς, τοὺς δὲ διηγηματικοὺς, τοὺς δὲ μικτούς. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν τραγικῶς μᾶλλον, ἢ φιλοσόφως, τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσωνόμασαν. Εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν φυσικοῦ, οἷον ὁ Τίμαιος· τοῦ δὲ λογικοῦ, ὅ, τε Πολιτικὸς, καὶ ὁ Κρατύλος, καὶ Παρμενίδης, καὶ Σοφιστής· τοῦ δ' ἠθικοῦ, ἥ, τε Ἀπολογία, καὶ ὁ Κρίτων, καὶ Φαίδων, καὶ Φαῖδρος, καὶ τὸ Συμπόσιον, Μενέξενός τε, καὶ Κλειτοφῶν, καὶ Ἐπιστολαὶ, καὶ Φίληβος,[j] Ἵππαρχος, Ἀντερασταί· τοῦ δὲ πολιτικοῦ, ἥ, τε Πολιτεία, καὶ οἱ Νόμοι, καὶ ὁ Μίνως, καὶ Ἐπινομὶς, καὶ ὁ Ἀτλαντικός· τοῦ δὲ μαιευτικοῦ, Ἀλκιβιάδαι,[k] Θεάγης, Λύσις, Λάχης· τοῦ δὲ πειραστικοῦ, Εὐθύφρων, Μένων, Ἴων, Χαρμίδης, Θεαίτητος· τοῦ δὲ ἐνδεικτικοῦ, ὡς ὁ Πρωταγόρας· καὶ τοῦ ἀνατρεπτικοῦ, Εὐθύδημος, Ἱππίαι δύο, Γοργίας. Καὶ περὶ μὲν διαλόγου, τί ποτέ ἐστι, καὶ τίνες αὐτοῦ διαφοραὶ, ἀπόχρη λέγειν. Ἐπεὶ δὲ πολλὴ στάσις ἐστὶ, καὶ οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν δογματίζειν, οἱ δ' οὔ· φέρε, καὶ περὶ τούτων διαλάβωμεν. Αὐτὸ τοίνυν τὸ δογματίζειν[l] ἐστὶ δόγμα τιθέναι, ὡς τὸ νομο-

[z] Vid. Athen. xi. 15. p. 505. C.
[a] Ald. Bas. καλοῦ.
[b] Λόγος abest ab Ald. Bas.
[c] Bas. φιλοσοφομένων.
[d] Ald. δή.
[e] Ald. ἄλλους δύο.
[f] Ald. θεωρητικόν.
[g] Ald. θεωρητικός.
[h] Ὁ abest ab Ald. Bas. Meib.
[i] Cod. Arund. γυμναστιαστικοῦ.
[j] Ald. καὶ φίληβος, καὶ ἐπιστολαί.
[k] Bas. Ἀλκιβιάδης. Sed jam Ald. edidit Ἀλκιβιάδαι, ut scriptum erat in Cod. Sambuci et reg. Paris.

τωνος, τόν τις καὶ τηλόθι ναίων Τιμᾷ ἀνὴρ ἀγαθὸς θεῖον ἰδόντα βίον. Καὶ ἄλλο δὲ[i] νεώτερον,[j] Αἰετὲ, τίπτε βέβηκας ὑπὲρ τάφον; ἢ τίνος, εἰπὲ, Ἀστερόεντα θεῶν οἶκον ἀποσκοπέεις; Ψυχῆς εἰμὶ Πλάτωνος ἀποπταμένης ἐς[k] Ὄλυμπον Εἰκὼν, σῶμα δὲ τοῦ γηγενὲς Ἀτθὶς ἔχει. Ἔστι καὶ ἡμέτερον οὕτως ἔχον,[l] Καὶ πῶς, εἰ μὴ Φοῖβος ἀν' Ἑλλάδα φῦσε Πλάτωνα, Ψυχὰς ἀνθρώπων γράμμασιν ἠκέσατο; Καὶ γὰρ ὁ τοῦδε γεγὼς Ἀσκληπιός ἐστιν ἰητὴρ Σώματος, ὡς ψυχῆς ἀθανάτοιο Πλάτων. Καὶ ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα, Φοῖβος ἔφυσε βροτοῖς Ἀσκληπιὸν, ἠδὲ Πλάτωνα· Τὸν μὲν, ἵνα ψυχὴν, τὸν δ', ἵνα σῶμα, σάοι.[m] Δαισάμενος δὲ γάμον, πόλιν ἤλυθεν, ἥν ποτε αὐτῷ[n] Ἔκτισε, καὶ δαπέδῳ Ζηνὸς ἐνιδρύσατο. Καὶ τὰ μὲν Ἐπιγράμματα ταῦτα. Μαθηταὶ δ' αὐτοῦ, Σπεύσιππος Ἀθηναῖος, Ξενοκράτης Χαλκηδόνιος, Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης, Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος, Ἑστιαῖος[o] Περίνθιος, Δίων Συρακούσιος, Ἄμυκλος Ἡρακλεώτης, Ἔραστος,[p] καὶ Κορίσκος, Σκήψιοι, Τιμόλαος Κυζικηνὸς, Εὐαίων[q] Λαμψακηνὸς,[r] Πίθων,[s] καὶ Ἡρακλείδης, Αἴνιοι, Ἱπποθαλῆς, καὶ Κάλλιππος,[t] Ἀθηναῖοι, Δημήτριος Ἀμφιπολίτης, Ἡρακλείδης Ποντικὸς, καὶ ἄλλοι πλείους· σὺν οἷς καὶ γυναῖκες δύο, Λασθένεια Μαντινικὴ,[u] καὶ Ἀξιοθέα Φλιασία, ἣ καὶ ἀνδρεῖα ἠμπίσχετο,[v] ὥς φησι Δικαίαρχος. Ἔνιοι δὲ καὶ Θεόφραστον ἀκοῦσαι φασὶν αὐτοῦ· καὶ Ὑπερίδην τὸν ῥήτορα Χαμαιλέων φησὶ, καὶ Λυκοῦργον· ὁμοίως Πολέμων ἱστορεῖ καὶ Δημοσθένην. Σαβῖνος λέγει καὶ Μνησίστρατον Θάσιον, παρατιθέμενος[w] ἐν δ' Μελετητικῆς[x] Ὕλης· καὶ εἰκός ἐστι. Φιλοπλάτωνι δέ σοι δικαίως ὑπαρχούσῃ, καὶ παρ' ὁντινοῦν τὰ τοῦ φιλοσόφου δόγματα φιλοτίμως ζητούσῃ, ἀναγκαῖον ἡγησάμην ὑπογράψαι, καὶ τὴν φύσιν τῶν λόγων, καὶ τὴν τάξιν τῶν διαλόγων, καὶ τὴν ἔφοδον τῆς ἐπαγωγῆς,[y] ὡς οἷόν τε στοιχειωδῶς, καὶ ἐπὶ κεφαλαίων, πρὸς τὸ μὴ ἀμοιρεῖν αὐτοῦ τῶν δογμάτων τὴν περὶ τοῦ βίου συναγωγήν. Γλαῦκα γὰρ εἰς Ἀθήνας, φασὶν, εἰ δέῃ σοι τὰ κατ' εἶδος διηγεῖσθαι.

[i] Δὲ abest ab Ald. Bas.

[j] Extat in Anthol. d. l. sed legitur ibi v. 4. σῶμα δὲ γῆ γηγενές. Cod. Cant. σῶμα δὲ δὴ γηγενές.

[k] Bas. et Meibom. εἰς: male.

[l] Hoc, et sequens, epigramma legitur in Anthol. p. 283.

[m] Hic versiculus laudatur a Suida v. σάου.

[n] Anthol. ἥν ποθ' ἑαυτῷ. Ald. ἥν ποτε αὐτῷ. Et αὐτῷ quidem etiam Casaubono placebat.

[o] Ald. Ἑστιαῖος. Bas. ἡστιαῖος.

[p] Cod. Cant. Ἔρασκος. Ald. κουρίσκος.

[q] Cod. Arund. Εὐάνων.

[r] Ald. λαψακηνός.

[s] Ald. Bas. Πείθων.

[t] Ald. Bas. κάλλιππος.

[u] Is. Casaubonus et Menagius legi malebant Μαντινίς: sine caussa idonea. Nam et lib. iv. 1. legitur Λασθενία ἡ Μαντινική, et apud Plat. Sympos. 22. et 29. Diotima vocatur Μαντινική.

[v] Ald. ἀνδρία—ἠμπίσχετο.

[w] Is. Casaubonus conj. ὁ καὶ Σαβῖνος λέγει, Μνησίστρατον Θάσιον παρατ.

[x] Ald. Bas. μελετικῆς.

[y] Pro ἐπαγωγῆς Is. Casaubonus reponi jubebat ἀγωγῆς. At ἐπαγωγῆς legitur etiam apud Suidan, qui v. ἐπαγωγὴ laudat verba ἀναγκαῖον—τῆς ἐπαγωγῆς.

Διαλόγους τοίνυν φασὶ πρῶτον γράψαι Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πρώτῳ περὶ Ποιητῶν[z] Ἀλεξαμενὸν Στυρέα, ἢ Τήϊον, ὡς καὶ Φαβωρῖνος ἐν Ἀπομνημονεύμασι. Δοκεῖ δέ μοι Πλάτων, ἀκριβώσας τὸ εἶδος, καὶ τὰ πρωτεῖα δικαίως ἂν, ὥσπερ τοῦ κάλλους,[a] οὕτω καὶ τῆς εὑρέσεως, ἀποφέρεσθαι. Ἔστι δὲ διάλογος λόγος[b] ἐξ ἐρωτήσεως, καὶ ἀποκρίσεως, συγκείμενος περί τινος τῶν φιλοσοφουμένων[c] καὶ πολιτικῶν, μετὰ τῆς πρεπούσης ἠθοποιΐας τῶν παραλαμβανομένων προσώπων, καὶ τῆς κατὰ τὴν λέξιν κατασκευῆς. Διαλεκτικὴ δέ ἐστι τέχνη λόγων, δι' ἧς ἀνασκευάζομέν τι, ἢ κατασκευάζομεν, ἐξ ἐρωτήσεως, καὶ ἀποκρίσεως, τῶν προσδιαλεγομένων. Τοῦ δὲ[d] λόγου τοῦ Πλατωνικοῦ δύο εἰσὶν ἀνωτάτω χαρακτῆρες· ὅ, τε ὑφηγητικὸς, καὶ ὁ ζητητικός. Διαιρεῖται δ' ὁ ὑφηγητικὸς εἰς δύο ἄλλους[e] χαρακτῆρας· θεωρηματικόν[f] τε, καὶ πρακτικόν· καὶ τῶν, ὁ μὲν θεωρηματικὸς[g] εἰς τὸν φυσικὸν, καὶ λογικόν· ὁ δὲ πρακτικὸς, εἰς τὸν ἠθικὸν, καὶ πολιτικόν. Τοῦ δὲ ζητητικοῦ καὶ αὐτοῦ δύο εἰσὶν οἱ πρῶτοι χαρακτῆρες· ὅ, τε γυμναστικὸς, καὶ ὁ[h] ἀγωνιστικός. Καὶ τοῦ μὲν γυμναστικοῦ,[i] μαιευτικός τε, καὶ πειραστικός· τοῦ δὲ ἀγωνιστικοῦ, ἐνδεικτικὸς καὶ ἀνατρεπτικός. Οὐ λανθάνει δ' ἡμᾶς, ὅτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασί. Λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικοὺς, τοὺς δὲ διηγηματικοὺς, τοὺς δὲ μικτούς. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν τραγικῶς μᾶλλον, ἢ φιλοσόφως, τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσωνόμασαν. Εἰσὶ δὲ τοῦ μὲν φυσικοῦ, οἷον ὁ Τίμαιος· τοῦ δὲ λογικοῦ, ὅ, τε Πολιτικὸς, καὶ ὁ Κρατύλος, καὶ Παρμενίδης, καὶ Σοφιστής· τοῦ δ' ἠθικοῦ, ἥ, τε Ἀπολογία, καὶ ὁ Κρίτων, καὶ Φαίδων, καὶ Φαῖδρος, καὶ τὸ Συμπόσιον, Μενέξενός τε, καὶ Κλειτοφῶν, καὶ Ἐπιστολαὶ, καὶ Φίληβος,[j] Ἵππαρχος, Ἀντερασταί· τοῦ δὲ πολιτικοῦ, ἥ, τε Πολιτεία, καὶ οἱ Νόμοι, καὶ ὁ Μίνως, καὶ Ἐπινομὶς, καὶ ὁ Ἀτλαντικός· τοῦ δὲ μαιευτικοῦ, Ἀλκιβιάδαι,[k] Θεάγης, Λύσις, Λάχης· τοῦ δὲ πειραστικοῦ, Εὐθύφρων, Μένων, Ἴων, Χαρμίδης, Θεαίτητος· τοῦ δὲ ἐνδεικτικοῦ, ὡς ὁ Πρωταγόρας· καὶ τοῦ ἀνατρεπτικοῦ, Εὐθύδημος, Ἱππίαι δύο, Γοργίας. Καὶ περὶ μὲν διαλόγου, τί ποτέ ἐστι, καὶ τίνες αὐτοῦ διαφοραὶ, ἀπόχρη λέγειν. Ἐπεὶ δὲ πολλὴ στάσις ἐστὶ, καὶ οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν δογματίζειν, οἱ δ' οὔ· φέρε, καὶ περὶ τούτων διαλάβωμεν. Αὐτὸ τοίνυν τὸ δογματίζειν[l] ἐστὶ δόγμα τιθέναι, ὡς τὸ νομο-

[z] Vid. Athen. xi. 15. p. 505. C.
[a] Ald. Bas. καλοῦ.
[b] Λόγος abest ab Ald. Bas.
[c] Bas. φιλοσοφομένων.
[d] Ald. δή.
[e] Ald. ἄλλους δύο.
[f] Ald. θεωρητικόν.
[g] Ald. θεωρητικός.
[h] Ὁ abest ab Ald. Bas. Meib.
[i] Cod. Arund. γυμναστιαστικοῦ.
[j] Ald. καὶ φίληβος, καὶ ἐπιστολαί.
[k] Bas. Ἀλκιβιάδης. Sed jam Ald. edidit Ἀλκιβιάδαι, ut scriptum erat in Cod. Sambuci et reg. Paris.

θετεῖν, νόμους τιθέναι. Δόγμα[m] δὲ[n] ἑκατέρως καλεῖται, τό, τε δοξαζόμενον, καὶ ἡ δόξα αὐτή. Τούτων δὲ τὸ μὲν δοξαζόμενον, πρότασίς ἐστιν· ἡ δὲ δόξα, ὑπόληψις. Ὁ τοίνυν Πλάτων, περὶ μὲν ὧν κατείληφεν, ἀποφαίνεται, τὰ δὲ ψευδῆ διελέγχει, περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει. Καὶ περὶ μὲν τῶν αὐτῷ[o] δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεττάρων προσώπων, Σωκράτους, Τιμαίου, τοῦ Ἀθηναίου ξένου,[p] τοῦ Ἐλεάτου ξένου. Εἰσὶ δ' οἱ ξένοι οὐχ, ὥς τινες ὑπέλαβον, Πλάτων, καὶ Παρμενίδης, ἀλλὰ πλάσματά εἰσιν[q] ἀνώνυμα. Ἐπεὶ καὶ τὰ Σωκράτους, καὶ τὰ Τιμαίου, λέγων Πλάτων δογματίζει· περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένους εἰσάγει, οἷον Θρασύμαχον, καὶ Καλλικλέα, καὶ Πῶλον, Γοργίαν τε, καὶ Πρωταγόραν· ἔτι δ' Ἱππίαν, καὶ Εὐθύδημον, καὶ δὴ καὶ τοὺς ὁμοίους. Ποιούμενος δὴ τὰς ἀποδείξεις πλείστῳ χρῆται τῷ τῆς ἐπαγωγῆς τρόπῳ, οὐ μὴν μονοτρόπως,[r] ἀλλὰ διχῆ. Ἔστι μὲν γὰρ ἐπαγωγή[s] λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον ἑαυτῷ ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων. Δύο δὲ τῆς ἐπαγωγῆς εἰσὶ[t] τρόποι, ὅ, τε κατ' ἐναντίωσιν, καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀκολουθίας. Ὁ μὲν οὖν κατ' ἐναντίωσιν ἐστὶν, ἐξ οὗ τῷ ἐρωτωμένῳ περὶ πᾶσαν ἀπόκρισιν ἀκολουθήσει[u] τὸ ἐναντίον· οἷον, Ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ σῷ πατρὶ,[v] ἤτοι ἕτερός ἐστιν, ἢ ὁ αὐτός· εἰ μὲν οὖν ἕτερός ἐστι τοῦ ἐμοῦ πατρὸς ὁ σὸς πατὴρ, πατρὸς ἕτερος ὢν, οὐκ ἂν εἴη πατήρ· εἰ δὲ ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἐμῷ πατρὶ, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ ἐμῷ πατρὶ, ὁ ἐμὸς ἂν εἴη πατήρ.[w] Καὶ πάλιν, Εἰ μή ἐστι ζῶον ὁ ἄνθρωπος, λίθος ἂν εἴη, ἢ ξύλον· οὐκ ἔστι δὲ λίθος, ἢ ξύλον· ἔμψυχον γάρ ἐστι, καὶ ἐξ αὑτοῦ κινεῖται· ζῶον ἄρα ἐστίν· εἰ δὲ ζῶόν ἐστι, ζῶον δὲ καὶ κύων, καὶ βοῦς, εἴη ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος ζῶον, καὶ κύων, καὶ βοῦς. Καὶ[x] οὗτος μὲν ὁ τῆς ἐπαγωγῆς κατ' ἐναντίωσιν, καὶ μάχην, τρόπος, ᾧ ἐχρῆτο, οὐ πρὸς τὸ δογματίζειν,

[l] Leguntur hæc verba apud Suidan v. δογματίζει· sed pro δόγμα libri ejus habent τὸ δόξαν.

[m] Ald. δόγματα δὲ, ut Cod. Arund.

[n] Etiam hæc verba descripsit Suidas v. δόγματα ἑκατέρως καλεῖται· sed nonnulla in libris ejus aliter leguntur.

[o] Ald. αὐτῷ.

[p] Cod. reg. Paris. τοῦ Ἀθηνοξένου.

[q] Bas. ἐστίν. recte.

[r] Ald. Bas. μονοτρόπῳ.

[s] Legitur hæc ῥῆσις, inde a verbis ἐπαγωγή ἐστι λόγος usque ad verba ἐκ τοῦ μικροτέρου, καὶ ἀνάπαλιν s. 55. apud Suidan v. ἐπαγωγή. Sed libri ejus habent τὸ ὅμοιον αὐτῷ — ἐστιν τοῦ ἐμοῦ — τῷ ἐμῷ πατρὶ, ὁ ἐμὸς ἂν εἴη πατήρ. — ζῶόν ἐστιν — ἔμψυχος — ἐξ αὐτοῦ (ut Ald. Bas.) — ζῶον οὖν ἐστιν. — καὶ ὁ κύων, καὶ ὁ βοῦς (ut Ald. Bas.) — καὶ μάχην τρόπος ὁ διελέγχων. Ὁ δὲ τῆς ἀκολουθίας — ἀποδεικνύς. καὶ ἔστιν ὁ μὲν πρότερος — κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν — ῥητορικὸς δέ ἐστι — τοῦ δικαίου ἁπλῶς, ἀλλὰ τῶν ἐπὶ μέρους — δὲ ἕτερος — διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους — ἔκ τινων τῶν ἐπὶ μέρους, ὅτι τὸ καθ. Illustravit h. l. peculiari libello de Inductione veterum Reinhardus Viteb. A. C. 1780.

[t] Bas. εἰσίν.

[u] Bas. περὶ πᾶσιν ἀκολουθήσει.

[v] Menagius conj. τοῦ σοῦ πατρός: male, opinor. Nam Laertius videtur hoc loco posuisse casum tertium, qui esset etiam pronomini ὁ αὐτὸς accommodatus.

[w] Batierius d. l. p. 343. conj. ὁ ἐμὸς οὐκ ἂν εἴη πατήρ.

[x] Ald. Bas. omittunt καὶ, et in Bas. nec μὲν legitur.

ἀλλὰ πρὸς τὸ διελέγχειν. Ὁ δὲ τῆς ἀκολουθίας ἐστὶ διπλοῦς· ὁ μὲν, τὸ ἐπὶ μέρους ζητούμενον διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους ἀποδεικνύς· ὁ δὲ τὸ καθόλου διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους πιστούμενος.[y] Καὶ ἔστιν ὁ μὲν πρότερος, ῥητορικὸς, ὁ δὲ δεύτερος, διαλεκτικός· οἷον ἐν τῷ προτέρῳ ζητεῖται, εἰ ὅδε ἀπέκτεινεν· ἀπόδειξις, τὸ εὑρῆσθαι αὐτὸν κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ᾑμαγμένον.[z] Ῥητορικὸς δ' ἔστιν ὁ τρόπος τῆς ἐπαγωγῆς οὗτος· ἐπειδὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ περὶ τὰ ἐπὶ μέρους, οὐ τὰ καθόλου, τὴν πραγματείαν ἔχει. Ζητεῖ γὰρ οὐ περὶ αὐτοῦ τοῦ δικαίου, ἀλλὰ περὶ[a] τῶν ἐπὶ μέρους δικαίων. Ὁ δ'[b] ἕτερός ἐστι διαλεκτικὸς, προαποδειχθέντος τοῦ καθόλου διὰ τῶν ἐπὶ μέρους· οἷον ζητεῖται, εἰ ἡ ψυχὴ ἀθάνατος, καὶ εἰ[c] ἐκ τῶν τεθνεώτων οἱ ζῶντες· ὅπερ ἀποδείκνυται ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς διά τινος καθολικοῦ, ὅτι ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ καθόλου κατασκευάζεται, ἔκ τινων[d] ὄντων ἐπὶ μέρους· οἷον, ὅτι τὸ καθεύδειν ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι, καὶ ἀνάπαλιν· καὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ μικροτέρου, καὶ ἀνάπαλιν. Τούτῳ δὲ ἐχρῆτο εἰς τὴν τῶν ἑαυτῷ δοκούντων κατασκευήν. Ὥσπερ δὲ τὸ παλαιὸν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ πρότερον μὲν μόνος[e] ὁ χορὸς διεδραμάτιζεν, ὕστερον δὲ Θέσπις ἕνα ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν ὑπὲρ τοῦ διαναπαύεσθαι τὸν χορὸν, καὶ δεύτερον Αἰσχύλος, τὸν δὲ τρίτον Σοφοκλῆς, καὶ συνεπλήρωσαν τὴν τραγῳδίαν· οὕτως καὶ τῆς φιλοσοφίας ὁ λόγος, πρότερον μὲν ἦν μονοειδὴς, ὡς ὁ φυσικός· δεύτερον δὲ Σωκράτης προσέθηκε, τὸν ἠθικόν· τρίτον δὲ Πλάτων, τὸν διαλεκτικὸν, καὶ ἐτελεσιούργησε τὴν φιλοσοφίαν. Θρασύλαος[f] δέ φησι, καὶ κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδοῦναι αὐτὸν τοὺς Διαλόγους· οἷον ἐκεῖνοι[g] τέτρασι Δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, Χύτροις· ὧν τὸ τέταρτον ἦν Σατυρικόν· τὰ δὲ τέτταρα Δράματα ἐκαλεῖτο Τετραλογία. Εἰσὶ τοίνυν, φησὶν, οἱ πάντες αὐτῷ γνήσιοι Διάλογοι, ἓξ καὶ πεντήκοντα· τῆς μὲν Πολιτείας εἰς δέκα διαιρουμένης· ἣν καὶ εὑρίσκεσθαι σχεδὸν ὅλην παρὰ Πρωταγόρᾳ[h] ἐν τοῖς Ἀντιλογικοῖς, φησὶ Φαβωρῖνος ἐν Παντοδαπῆς Ἱστορίας δευτέρῳ· τῶν δὲ Νόμων, εἰς δυοκαίδεκα. Τετραλογίαι[i] δὲ ἐννέα, ἑνὸς βιβλίου χώραν ἐπεχούσης τῆς Πολιτείας, καὶ ἑνὸς τῶν Νόμων. Πρώτην μὲν οὖν τετραλογίαν τίθησι, τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν ἔχουσαν· παραδεῖξαι γὰρ βούλεται, ὁποῖος ἂν εἴη ὁ τοῦ φιλοσόφου βίος.

[y] Πιστούμενος ab Ald. Bas. abest. Stephanus edidit, ὁ δὲ πιστούμενος τοῦ καθόλου διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους.
[z] Bas. ἡμαγμένον.
[a] Περὶ ab Ald. Bas. abest.
[b] Δὲ Ald.
[c] Cod. Arund. οἱ.
[d] Bas. ἐκ τίνων.
[e] Μόνος abest a Cod. Arund.
[f] Cod. reg. Paris. et Bas. θρασύλας. Cod. Ar. Θράσυλος. Ald. θρασύλλος.
[g] Locus hic, inde a verbis ἐκεῖνοι τέτρασι usque ad verba δευτέρα τετραλογία, legitur apud Suidan v. τετραλογία. Libri autem ejus habent, τέσσαρα δρ. omittunt verba τῆς μὲν Πολιτείας—ὁ τοῦ φιλοσόφου βίος· et legunt καθ' ἕκαστον τῶν βιβλίων.
[h] Vid. s. 37.
[i] Ald. τετραλογίας.

Διπλαῖς δὲ[j] χρῆται ταῖς ἐπιγραφαῖς ἑκάστου τῶν βιβλίων· τῇ μὲν, ἀπὸ τοῦ ὀνόματος· τῇ δὲ, ἀπὸ τοῦ πράγματος. Ταύτης τῆς τετραλογίας, ἥτις ἐστὶ πρώτη, ἡγεῖται Εὐθύφρων, ἢ περὶ ὁσίου· ὁ διάλογος δ' ἐστὶ πειραστικός· δεύτερος, Ἀπολογία Σωκράτους, ἠθικός· τρίτος, Κρίτων, ἢ περὶ πρακτέου,[k] ἠθικός· τέταρτος, Φαίδων, ἢ περὶ ψυχῆς, ἠθικός. Δευτέρα τετραλογία, ἧς ἡγεῖται Κρατύλος, ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων, λογικός· Θεαίτητος, ἢ περὶ ἐπιστήμης, πειραστικός· Σοφιστὴς, ἢ περὶ τοῦ ὄντος, λογικός· Πολιτικὸς, ἢ περὶ βασιλείας, λογικός. Τῆς τρίτης ἡγεῖται Παρμενίδης, ἢ περὶ ἰδεῶν, λογικός· Φίληβος,[l] ἢ περὶ ἡδονῆς, ἠθικός· Συμπόσιον, ἢ περὶ ἀγαθοῦ,[m] ἠθικός· Φαῖδρος, ἢ περὶ ἔρωτος,[n] ἠθικός. Τῆς τετάρτης ἡγεῖται Ἀλκιβιάδης,[o] ἢ περὶ ἀνθρώπου φύσεως, μαιευτικός· Ἀλκιβιάδης δεύτερος, ἢ περὶ προσευχῆς, μαιευτικός· Ἵππαρχος, ἢ φιλοκερδὴς,[p] ἠθικός· Ἀντερασταὶ, ἢ περὶ φιλοσοφίας, ἠθικός. Τῆς πέμπτης ἡγεῖται Θεάγης, ἢ περὶ φιλοσοφίας,[q] μαιευτικός· Χαρμίδης, ἢ περὶ σωφροσύνης, πειραστικός· Λάχης, ἢ περὶ ἀνδρείας,[r] μαιευτικός· Λύσις, ἢ περὶ φιλίας, μαιευτικός. Τῆς ἕκτης ἡγεῖται Εὐθύδημος, ἢ ἐριστικὸς, ἀνατρεπτικός· Πρωταγόρας, ἢ Σοφισταὶ, ἐνδεικτικός· Γοργίας, ἢ περὶ ῥητορικῆς, ἀνατρεπτικός· Μένων, ἢ περὶ ἀρετῆς, πειραστικός. Τῆς ἑβδόμης ἡγοῦνται Ἱππίαι δύο· πρῶτος, ἢ περὶ τοῦ καλοῦ· δεύτερος, ἢ περὶ τοῦ ψεύδους, ἀνατρεπτικοί· Ἴων, ἢ περὶ Ἰλιάδος, πειραστικός· Μενέξενος, ἢ Ἐπιτάφιος, ἠθικός. Τῆς ὀγδόης ἡγεῖται Κλειτοφῶν, ἢ προτρεπτικὸς, ἠθικός· Πολιτεία, ἢ περὶ δικαίου, πολιτικός· Τίμαιος, ἢ περὶ φύσεως, φυσικός· Κριτίας, ἢ Ἀτλαντικὸς, ἠθικός. Τῆς ἐννάτης[s] ἡγεῖται Μίνως, ἢ περὶ νόμου, πολιτικός· Νόμοι, ἢ περὶ νομοθεσίας,[t] πολιτικός· Ἐπινομὶς, ἢ νυκτερινὸς σύλλογος,[u] ἢ φιλόσοφος, πολιτικός· Ἐπιστολαὶ τρισκαίδεκα, ἠθικαί· ἐν αἷς ἔγραφεν, Εὖ πράττειν· Ἐπίκουρος δὲ, Εὖ διάγειν· Κλέων, Χαίρειν·[v] πρὸς Ἀριστόδημον, μία[w] πρὸς Ἀρχύταν, δύο· πρὸς Διονύσιον, τέτταρες·[x] πρὸς Ἑρμείαν, καὶ Ἔραστον, καὶ Κορίσκον,[y] μία· πρὸς Λεωδάμαντα, μία· πρὸς Δίωνα, μία·[z] πρὸς Περδίκκαν, μία· πρὸς τοὺς Δίωνος οἰκείους, δύο. Καὶ[a] οὗτος μὲν

[j] Ald. Bas. τε.
[k] Ald. πρακτοῦ.
[l] Ald. φίληφος.
[m] Ald. ἢ περὶ ἔρωτος.
[n] Ald. περὶ καλοῦ.
[o] Ald. ἀλκιβιάδης πρῶτος. recte.
[p] Alii libri, ut Bas. legunt ἢ περὶ φιλοκερδοῦς. Sed jam Ald. edidit, ἢ φιλοκερδής.
[q] Ald. περὶ σοφίας.
[r] Ald. ἀνδρίας.
[s] Ald. ἐνάτης.
[t] Ald. περὶ τοῦ νομοθετεῖν.
[u] Verba ἢ νυκτ. σύλλογος absunt ab Ald. sed in Bas. leguntur.
[v] Vid. Suidas v. εὖ διάγειν, et εὖ πράττειν. Menagio verba, Ἐπίκουρος δὲ — χαίρειν videbantur esse adventicia.
[w] Ald. ἐραστόδημον μίαν.
[x] Ald. τέτταρας.
[y] Ald. κουρίσκον.
[z] Verba πρὸς Δίωνα, μία absunt a Bas.
[a] Καὶ abest ab Ald.

οὕτω[b] διαιρεῖ, καί τινες· ἔνιοι δὲ, ὧν ἐστι καὶ Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς, εἰς Τριλογίας ἕλκουσι τοὺς διαλόγους. Καὶ πρώτην μὲν τιθέασιν, ἧς ἡγεῖται Πολιτεία, Τίμαιος, Κριτίας· δευτέραν, Σοφιστὴς, Πολιτικὸς, Κρατύλος· τρίτην, Νόμοι, Μίνως, Ἐπινομίς· τετάρτην, Θεαίτητος, Εὐθύφρων, Ἀπολογία· πέμπτην, Κρίτων, Φαίδων, Ἐπιστολαί· τὰ δ' ἄλλα καθ' ἓν, καὶ ἀτάκτως. Ἄρχονται δὲ, οἱ μὲν, ὡς προείρηται, ἀπὸ τῆς Πολιτείας· οἱ δ', ἀπὸ Ἀλκιβιάδου τοῦ μείζονος· οἱ δ',[c] ἀπὸ Θεάγους· ἔνιοι δὲ, Εὐθύφρονος· ἄλλοι,[d] Κλειτοφῶντος· τινὲς, Τιμαίου· οἱ δ' ἀπὸ Φαίδρου· ἕτεροι, Θεαιτήτου· πολλοὶ δὲ Ἀπολογίαν τὴν ἀρχὴν ποιοῦνται. Νοθεύονται δὲ τῶν Διαλόγων ὁμολογουμένως, Μίδων, ἢ Ἱπποστρόφος,[e] Ἐρυξίας, ἢ Ἐρασίστρατος,[f] Ἀλκυὼν, Ἀκέφαλος,[g] ἢ Σίσυφος, Ἀξίοχος, Φαίακες, Δημοδόκος,[h] Χελιδὼν, Ἑβδόμη, Ἐπιμενίδης· ὧν ἡ Ἀλκυὼν, Λέοντος τινὸς εἶναι δοκεῖ, καθά[i] φησι Φαβωρῖνος ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν Ἀπομνημονευμάτων. Ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις, πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν. Ἰδιαίτατα[j] μὲν σοφίαν ἡγεῖται εἶναι τὴν τῶν νοητῶν καὶ ὄντως ὄντων ἐπιστήμην, ἥν φησι περὶ θεὸν, καὶ ψυχὴν σώματος κεχωρισμένην. Ἰδίᾳ δὲ σοφίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν καλεῖ, ὄρεξιν οὖσαν τῆς θείας σοφίας. Κοινῶς δὲ λέγεται παρ' αὐτῷ σοφία καὶ ἡ πᾶσα ἐμπειρία· οἷον ὅταν σοφὸν λέγῃ[k] τὸν δημιουργόν. Χρῆται δὲ καὶ ἐπὶ διαφερόντων σημαινομένων τοῖς αὐτοῖς ὀνόμασιν. Ὁ γοῦν φαῦλος λέγεται παρ' αὐτῷ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς καὶ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Λυκιμνίῳ[l] φέρεται ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους οὑτωσὶ, Φαῦλον, ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθὸν,[m] Πᾶσαν ἐν ἔργῳ[n] περιταμνόμενον Σοφίαν, λέσχης[o] ἀτρίβωνα. Χρῆται δὲ ὁ Πλάτων ἐνίοτε αὐτῷ, καὶ περὶ τοῦ καλοῦ·[p] ἔστι δ', ὅτε καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ.[q] Πολλάκις δὲ καὶ διαφέρουσιν ὀνόμασιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαι-

[b] Ald. οὕτως.

[c] Ald. οἱ δέ.

[d] Ald. ἄλλοι δέ.

[e] Ald. ἱππόστροφος. Leg. Ἱπποτρόφος e Cod. bibl. Cæsar. apud Lambec. lib. vii. p. 4.

[f] Ald. ἐρεσίστρατος. Lambec. d. l. legit, Ἐρυξίας, ὁ καὶ Ἐρασίστρατος, ἢ περὶ πλούτου.

[g] Ald. ἀκέφαλον. Bas. ἀκέφαλοι, ἢ σίσυφοι: Lambec. d. l. legit totum locum sic, Ἀλκυὼν, ἢ περὶ μεταμορφώσεως, Ἀκέφαλοι ἢ Σίσυφος, ἢ περὶ τοῦ βουλεύεσθαι, Ἀξίοχος, ἢ περὶ θανάτου, Φαίακες, ἢ— Δημοδόκος, ἢ περὶ τοῦ ξυμβουλεύεσθαι, Χελιδὼν, ἢ —Ἑβδόμη ἢ —Ἐπιμενίδης ἢ —ὧν ἡ Ἀλκυὼν—.

[h] Bas. δημόδοκος.

[i] Ald. κατά.

[j] Descripsit hunc locum Suidas v. σοφία. Sed pro τῆς θείας σοφίας legit τῆς θείας φιλοσοφίας.

[k] Ald. λέγει.

[l] Cod. Arund. Λικυμνίῳ.

[m] Laudatur hic versiculus Euripidis etiam ab Etymol. M. v. φαῦλον, cujus verba descripsit Suidas h. v. Etymol. M. libri habent ἀγαθὰ, sed Suidas legit ibi ἀγαθόν· verum v. εἰδέα habet, τὰ μέγιστα ἀγαθά.

[n] Ald. ἐνέργῳ.

[o] Ald. λέσχην.

[p] Leg. κακοῦ e Suida v. εἰδέα, ut jam Kusterus ibi animadvertit: etiam Heinsius in m. Bas. adscripserat, f. κακοῦ. Ald. ἐπὶ τοῦ καλοῦ—ἐπὶ τοῦ μετρίου. Etiam Cod. Arund. et Cod. reg. Paris. habent ἐπί. recte.

νομένου χρῆται. Τὴν οὖν ἰδέαν καὶ εἶδος ὀνομάζει,[r] καὶ γένος, καὶ παράδειγμα, καὶ ἀρχὴν, καὶ αἴτιον. Χρῆται δὲ καὶ ταῖς ἐναντίαις φωναῖς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Τὸ γοῦν αἰσθητὸν καὶ ὂν καλεῖ, καὶ μὴ ὄν· ὂν μὲν, διὰ τὸ γένεσιν αὐτοῦ εἶναι· μὴ ὂν δὲ, διὰ τὴν συνεχῆ μεταβολήν. Καὶ τὴν ἰδέαν, οὔτε κινούμενον, οὔτε μένον· καὶ ταὐτὸ,[s] καὶ ἓν, καὶ πολλά. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ πλειόνων εἴθισται ποιεῖν. Ἔστι δὲ ἡ ἐξήγησις τῶν λόγων αὐτοῦ τριπλῆ. Πρῶτον μὲν γὰρ ἐκδιδάξαι χρὴ, ὅ, τι ἐστὶν ἕκαστον τῶν λεγομένων· ἔπειτα τίνος ἕνεκα[t] λέλεκται, πότερα κατὰ προηγούμενον, ἢ ἐν εἰκόνος μέρει, καὶ εἰς δογμάτων κατασκευὴν, ἢ εἰς ἔλεγχον τοῦ προσδιαλεγομένου· τὸ δὲ τρίτον, εἰ ὀρθῶς λέλεκται. Ἐπεὶ δὲ καὶ σημεῖα[u] τινὰ τοῖς βιβλίοις αὐτοῦ παρατίθενται· φέρε, καὶ περὶ τούτων τὶ εἴπωμεν.[v] Χ[w] λαμβάνεται πρὸς τὰς λέξεις, καὶ τὰ σχήματα, καὶ ὅλως τὴν Πλατωνικὴν συνήθειαν· Διπλῆ ⸓[x] πρὸς τὰ δόγματα, καὶ τὰ ἀρέσκοντα Πλάτωνι· ·Χ· περιεστιγμένον, πρὸς τὰς ἐκλογὰς, καὶ[y] καλλιγραφίας· Διπλῆ περιεστιγμένη, πρὸς τὰς ἐνίων διορθώσεις· Ὀβελὸς[z] περιεστιγμένος, πρὸς τὰς εἰκαίους[a] ἀθετήσεις· Ἀντίσιγμα περιεστιγμένον, πρὸς τὰς διττὰς χρήσεις, καὶ μεταθέσεις τῶν γραφῶν· Κεραύνιον,[b] πρὸς τὴν ἀγωγὴν τῆς φιλοσοφίας· Ἀστερίσκος, πρὸς τὴν συμφωνίαν τῶν δογμάτων· Ὀβελὸς,[c] πρὸς τὴν ἀθέτησιν. Τὰ μὲν σημεῖα ταῦτα· καὶ τὰ βιβλία τοσαῦτα· ἅπερ, Ἀντίγονος φησὶν ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος, νεωστὶ ἐκδοθέντα, εἴ τις ἤθελε διαγνῶναι,[d] μισθὸν ἐτέλει τοῖς κεκτημένοις. Τὰ δὲ ἀρέσκοντα αὐτῷ ταῦτα ἦν. Ἀθάνατον ἔλεγε τὴν ψυχὴν, καὶ πολλὰ μεταμφιεννυμένην σώματα,[e] ἀρχήν τε ἔχειν ἀριθμητικήν· τὸ δὲ σῶμα, γεωμετρικήν. Ὡρίζετο δ' αὐτὴν[f] ἰδέαν τοῦ πάντη διεστῶτος πνεύματος· αὐτοκίνητον δὲ εἶναι, καὶ τριμερῆ. Τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς λογιστικὸν[g] μέρος, περὶ τῇ κεφαλῇ καθιδρύσθαι· τὸ δὲ θυμοειδὲς, περὶ τῇ καρδίᾳ· τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν, περὶ τὸν ὀμφαλὸν, καὶ τὸ ἧπαρ,[h] συνίστασθαι. Περιέχειν δὲ ἐκ τοῦ μέσου

[q] Vid. ad Phædon. xlv. 2.

[r] Etiam hunc locum excerpsit Suidas v. εἰδέα, et v. ἰδέας. Sed legit γοῦν εἰδέαν pro οὖν ἰδέαν. Etiam Cod. Ar. et Ald. γοῦν. recte.

[s] Ald. ταυτόν.

[t] Ald. εἵνεκα.

[u] De his σημείοις v. omnino Leopardus Emendatt. xix. 5.

[v] Ald. εἴπομεν.

[w] Ald. Bas. χῖ.

[x] Hæc nota abest ab Ald. ut nota ·X·. Bas. χῖ περιεστιγμένον.

[y] Καὶ a Bas. abest.

[z] Alii libri, ut Bas. etiam Cod. reg. Paris. habent ὀβολός.

[a] Ald. Bas. εἰκαίως.

[b] Alii libri, ut Ald. Bas. legunt κεράννιον.

[c] In aliis libris, ut Bas. est ὀβολός.

[d] Is. Casaubonus conj. ἤθελεν ἀναγνῶναι, ut scriptum erat in ora Cod. reg. Paris. ut Stephanus pro ἐκδοθέντα reponi jubebat ἐκδοθέντι, ὃ· ut certe legitur in Ald. et Cod. reg. Paris. etiam Arund.

[e] Cod. Arund. σώματι.

[f] Ald. δὲ αὐτήν.

[g] Cod. Cantabr. et Bas. λογικόν.

[h] Bas. καὶ ἧπαρ.

διαπαντὸς κύκλῳ τὸ σῶμα, καὶ συνεστάναι ἐκ τῶν στοιχείων, διαιρεθεῖσάν τε κατὰ ἁρμονικὰ διαστήματα, δύο κύκλους ποιεῖν συνημμένους, ὧν τὸν[i] ἐντὸς κύκλον, ἑξαχῇ τμηθέντα, τοὺς ἅπαντας ἑπτὰ κύκλους ποιεῖν. Καὶ τοῦτον μὲν κατὰ διάμετρον[j] κεῖσθαι ἐπ' ἀριστερᾷ[k] ἔσωθεν· τὸν δὲ, κατὰ πλευρὰν, ἐπὶ τὰ δεξιά· διὸ καὶ κρατεῖν αὐτὸν ἕνα ὄντα. Τὸν γὰρ ἕτερον ἔσωθεν διῃρῆσθαι·[l] καὶ τὸν μὲν εἶναι ταὐτοῦ· τοὺς δὲ, θατέρου λέγων, τὸν μὲν τῆς ψυχῆς κίνησιν εἶναι· τὴν δὲ, τοῦ ὅλου, καὶ τὰς τῶν πλανωμένων[m] φοράς. Οὕτω δ' ἐχούσης[n] τῆς ἐκ μέσου τομῆς αὐτῇ προσαρμοζομένης πρὸς τὰ ἔσχατα, γινώσκειν τά τε ὄντα, καὶ ἐναρμόζειν διὰ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὰ στοιχεῖα κατὰ ἁρμονίαν. Καὶ γίνεσθαι δόξαν μὲν, κατὰ τὸν θατέρου κύκλον ὀρθουμένου·[o] ἐπιστήμην δὲ, κατὰ τὸν ταὐτοῦ.[p] Δύο δὲ τῶν πάντων ἀπέφηνεν ἀρχὰς, θεὸν καὶ ὕλην· ὃν καὶ νοῦν προσαγορεύει, καὶ αἴτιον. Εἶναι δὲ τὴν ὕλην ἀσχημάτιστον, καὶ ἄπειρον,[q] ἐξ ἧς γίνεσθαι τὰ συγκρίματα· ἀτάκτως δέ ποτε αὐτὴν κινουμένην, ὑπὸ τοῦ θεοῦ φησὶν εἰς ἕνα συναχθῆναι τόπον, τάξιν ἀταξίας κρείττονα ἡγησαμένου. Τραπέσθαι δὲ τὴν οὐσίαν ταύτην εἰς τέτταρα στοιχεῖα, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· ἐξ ὧν αὐτόν τε τὸν κόσμον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, γεννᾶσθαι· μόνην δὲ τὴν γῆν ἀμετάβολον[r] εἶναι φησί· κομίζων[s] αἰτίαν τὴν τῶν σχημάτων διαφορὰν, ἐξ ὧν σύγκειται. Τῶν μὲν γὰρ[t] ἄλλων ὁμογενῆ φησὶν εἶναι τὰ σχήματα· ἅπαντα γὰρ ἐξ ἑνὸς συγκεῖσθαι τοῦ προμήκους τριγώνου, τῆς δὲ γῆς ἴδιον εἶναι τὸ σχῆμα. Πυρὸς μὲν γὰρ εἶναι στοιχεῖον πυραμίδα, ἀέρος τὸ ὀκτάεδρον, ὕδατος τὸ εἰκοσάεδρον, γῆς δὲ κύβον· ὅθεν μήτε γῆν εἰς ταῦτα μεταβάλλειν, μήτε ταῦτα εἰς γῆν. Οὐ διακεκρίσθαι δ' εἰς τοὺς οἰκείους τόπους ἕκαστον, ὅτι ἡ περιφορὰ σφίγγουσα, καὶ πρὸς τὸ μέσον συνάγουσα, συγκρίνει τὰ μικρά· τὰ δὲ διακρίνει[u] τὰ μεγάλα. Διόπερ τὰ εἴδη μεταβάλλοντα, καὶ τοὺς τόπους μεταβάλλειν. Κόσμόν τε εἶναι ἕνα γεννητὸν, ἐπειδὴ καὶ αἰσθητός ἐστιν ὑπὸ θεοῦ κατεσκευασμένος·[v] ἔμψυχόν τε εἶναι, διὰ τὸ κρεῖττον εἶναι τοῦ ἀψύχου τὸ ἔμψυχον· τοῦτό τε ὑποκεῖσθαι δημιούργημα τοῦ βελτίστου αἰτίου· ἕνα τε αὐτὸν, καὶ οὐκ ἄπειρον,[w] κατεσκευάσθαι, ὅτι καὶ τὸ ὑπόδειγμα ἓν ἦν, ἀφ' οὗ αὐτὸν ἐδημιούργησε.

[i] Ald. τὸ.
[j] Ald. καταδιάμετρον.
[k] Ald. ἀριστερᾷ.
[l] Ald. διῃρεῖσθαι.
[m] Bas. πλανομένων.
[n] Ald. οὕτως ἐχούσης.
[o] Alii libri, auctore Stephano, habent ὀρθουμένη.
[p] Ald. κατὰ ταυτὸν ταυτοῦ.
[q] Menagius conj. ἄποιον. vere. Nam Origen. Philosoph. c. 19. p. 111. Ἀσχημάτιστον γὰρ αὐτὴν οὖσαν (τὴν ὕλην) καὶ ἄποιον, προσλαβοῦσαν σχήματα καὶ ποιότητας, γενέσθαι σῶμα.
[r] Alii libri legunt ἀμετάβλητον, auctore Stephano.
[s] Ald. κομείζων. Steph. νομίζων.
[t] Γὰρ a Bas. abest.
[u] Ald. μικρὰ τάδε. διακρίνει.
[v] Ald. κατεσκευασμένον.
[w] Is. Casaubonus rescribi e Platone jussit ἀπείρους. Bas. κατασκευάσθαι.

Σφαιροειδῆ δὲ, διὰ τὸ καὶ τὸν γεννήσαντα τοιοῦτον ἔχειν σχῆμα. Ἐκεῖνον μὲν γὰρ περιέχειν τὰ ἄλλα ζῶα· τοῦτον δὲ τὰ σχήματα πάντων. Λεῖον δὲ, καὶ οὐδὲν ὄργανον ἔχοντα κύκλῳ, διὰ τὸ μηδεμίαν εἶναι χρῆσιν αὐτῶν. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἄφθαρτον διαμένειν[x] τὸν κόσμον, διὰ τὸ μὴ διαλύεσθαι εἰς τὸν θεόν.[y] Καὶ τῆς μὲν ὅλης γενέσεως αἴτιον εἶναι τὸν θεὸν, ὅτι πέφυκεν ἀγαθοποιὸν εἶναι τὸ ἀγαθόν· τοῦ δὲ οὐρανοῦ τῆς γενέσεως τὸ ἄριστον[z] αἴτιον. Τοῦ γὰρ καλλίστου τῶν γεννητῶν,[a] τὸ ἄριστον εἶναι τῶν νοητῶν αἴτιον. Ὥστε, ἐπεὶ τοιοῦτος ὁ θεὸς, ὅμοιος δὲ τῷ ἀρίστῳ ὁ οὐρανὸς, κάλλιστός γε ὤν, οὐθενὶ ἂν ὅμοιος εἴη τῶν γεννητῶν,[b] ἀλλ' ἢ τῷ θεῷ. Συνεστάναι δὲ τὸν κόσμον ἐκ πυρὸς, ὕδατος, ἀέρος, γῆς. Ἐκ πυρὸς μὲν, ὅπως ὁρατὸς ᾖ· ἐκ γῆς δὲ, ὅπως στερεός· ἐξ ὕδατος δὲ, καὶ ἀέρος, ὅπως ἀνάλογος. Αἱ γὰρ τῶν στερεῶν δυνάμεις δύο μεσότησιν ἀναλογοῦσιν, ὡς ἓν γενέσθαι τὸ πᾶν· ἐξ ἁπάντων δὲ, ἵνα τέλειος, καὶ ἄφθαρτος, ᾖ. Χρόνον τε γενέσθαι εἰκόνα τοῦ ἀϊδίου·[c] κἀκεῖνον μὲν ἀεὶ μένειν, τὴν δὲ τοῦ οὐρανοῦ φορὰν χρόνον εἶναι. Καὶ γὰρ νύκτα, καὶ ἡμέραν, καὶ μῆνα, καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, χρόνου μέρη εἶναι.[d] Διόπερ ἄνευ τῆς τοῦ κόσμου[e] φύσεως οὐκ εἶναι χρόνον· ἅμα γὰρ ὑπάρχειν αὐτὸν,[f] καὶ χρόνον εἶναι. Πρὸς δὲ χρόνου γένεσιν[g] ἥλιον, καὶ σελήνην, καὶ τὰ πλανώμενα, γενέσθαι· ὅπως δὲ διάδηλος τῶν ὡρῶν ᾖ ἀριθμὸς, καὶ μετάσχῃ[h] τὰ ζῶα ἀριθμοῦ, τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ἀνάψαι τὸν θεόν. Εἶναι δὲ ὑπὲρ μὲν τὸν τῆς γῆς κύκλον σελήνην, ἐν δὲ τῷ ἐχομένῳ ἥλιον, ἐν δὲ τοῖς ἐπάνω τοὺς πλανήτας. Ἔμψυχον δὲ πάντως, διὰ τὸ ἐμψύχῳ φορᾷ δεδέσθαι.[i] Ἵνα δὲ ὁ κόσμος τελειωθῇ, γενόμενος ὁμοίως τῷ νοητῷ ζώῳ, τὴν τῶν ἄλλων ζώων γενέσθαι φύσιν. Ἐπεὶ οὖν ἐκεῖνος εἶχε, καὶ τὸν οὐρανὸν δεῖν ἔχειν. Θεοὺς μὲν οὖν ἔχειν τὸ πολὺ πυρίνους· εἶναι δὲ τρία γένη τἄλλα, πτηνὸν, ἔνυδρον, πεζόν. Γῆν δὲ πρεσβυτάτην μὲν εἶναι τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ θεῶν· γενέσθαι δὲ δημιούργημα, ὡς νύκτα, καὶ ἡμέραν, ποιεῖν· οὖσαν δ' ἐπὶ τοῦ μέσου, κινεῖσθαι περὶ τὸ μέσον. Ἐπεὶ δ' αἰτίαι εἰσὶ δύο, τὰ μὲν διαμονὴν[j] εἶναι, τὰ δ' ἐξ ἀναγκαίας αἰτίας, φησὶ, λεκτέον. Ταῦτα δ' ἔστιν, ἀὴρ, πῦρ, γῆ, ὕδωρ· καὶ οὐκ ὄντα μὲν στοιχεῖα κατ' ἀκρίβειαν, ἀλλὰ δεκτικά· ταῦτα δ' ἐκ τῶν τριγώνων[k] εἶναι συντιθεμένων, καὶ διαλύεσθαι εἰς ταῦτα·

[x] Is. Casaubonus conj. διαμενεῖν.
[y] Ald. εἰς τὸ μὴ ὄν.
[z] Ἄριστον abest a Cod. Arund. et Cantabr.
[a] Ald. Bas. γεννητῶν.
[b] Ald. Bas. γεννητῶν.
[c] Bas. εἰκόνα ἀΐδιον.
[d] Verba καὶ γὰρ νύκτα—μέρη εἶναι a Bas. absunt.
[e] Ald. τοῦ οὐρανοῦ.
[f] Ald. Bas. αὐτῷ.
[g] Ald. μετὰ δὲ χρόνου γένησιν.
[h] Cod. Arund. μετάσχοι.
[i] Ald. ἐμψύχου—δεδόσθαι.
[j] Mer. Casaubonus ad Antonin. v. 32. p. 403. corr. διὰ γνώμην· Sam. Petitus Observat. ii. 9. conj. διὰ νομήν. Sed Pe. Petitus e Timaeo Locro legendum docuit διὰ νοῦν, recte. Certe Cod. Arund. habet διὰ νοῦ.

στοιχεῖα δ' αὐτῶν εἶναι τό, τε πρόμηκες τρίγωνον, καὶ τὸ ἰσοσκελές. Ἀρχὰς μὲν οὖν εἶναι, καὶ αἴτια, τὰ λεχθέντα δύο, ὧν[l] παράδειγμα τὸν θεὸν, καὶ τὴν ὕλην· ὅπερ ἀνάγκη ἄμορφον εἶναι, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δεκτικῶν. Αἴτιον δὲ τούτων ἐξ ἀνάγκης εἶναι. Δεχόμενον γάρ πως τὰς ἰδέας γεννᾷν τὰς οὐσίας, καὶ δι' ἀνομοιότητα δυνάμεως κινεῖσθαι, καὶ κινούμενον τὰ κινούμενα ἐξ αὐτῆς ἀντικινεῖν. Ταῦτα δὲ πρὶν μὲν ἀλόγως κινεῖσθαι, καὶ ἀτάκτως· ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο συνιστάναι τὸν κόσμον, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων[m] ὑπὸ τοῦ θεοῦ συμμέτρως, καὶ τεταγμένως, γενέσθαι.[n] Τὰς μὲν γὰρ αἰτίας καὶ πρὸ τῆς οὐρανοποιΐας δύο εἶναι· καὶ τρίτην γένεσιν, ἀλλ' οὐ σαφεῖς, ἴχνη δὲ μόνον, καὶ ἀτάκτους. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κόσμος ἐγένετο, λαβεῖν καὶ ταύτας τάξιν· ἐξ ἁπάντων δὲ τῶν ὑπαρχόντων σωμάτων γενέσθαι τὸν οὐρανόν. Δοκεῖ δ' αὐτῷ, τὸν θεὸν, ὡς καὶ τὴν ψυχὴν, ἀσώματον εἶναι. Οὕτω γὰρ μάλιστα φθορᾶς, καὶ πάθους, ἀνεπίδεκτον ὑπάρχειν. Τὰς δὲ ἰδέας ὑφίσταται, καθὰ[o] καὶ προείρηται, αἰτίας τινὰς, καὶ ἀρχὰς, τοῦ τοιαῦτ' εἶναι τὰ φύσει συνεστῶτα,[p] οἷά πέρ ἐστιν αὐτά. Περὶ δὲ ἀγαθῶν, ἢ κακῶν, τοιαῦτα ἔλεγε· τέλος μὲν εἶναι τὴν ἐξομοίωσιν τῷ θεῷ· τὴν δ' ἀρετὴν, αὐτάρκη μὲν εἶναι πρὸς εὐδαιμονίαν, ὀργάνων δὲ προσδεῖσθαι τῶν περὶ σῶμα πλεονεκτημάτων, ἰσχύος, ὑγείας, εὐαισθησίας, τῶν ὁμοίων, καὶ τῶν ἐκτὸς, οἷον πλούτου, καὶ εὐγενείας, καὶ δόξης· οὐδὲν δὲ ἧττον εὐδαίμονα ἔσεσθαι τὸν σοφὸν, κἂν[q] ταῦτα μὴ παρῇ· πολιτεύσεσθαι[r] αὖ, καὶ γαμήσειν, καὶ τοὺς κειμένους νόμους οὐ παραβήσεσθαι· ἐκ δὲ τῶν ἐνδεχομένων,[s] καὶ νομοθετήσειν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι, ἐὰν μὴ τέλεον εὐπαραίτητα[t] ὁρᾷ τὰ πράγματα ἐν ὑπερβαλλούσῃ διαφορᾷ[u] δήμου. Οἴεται δὲ, καὶ θεοὺς ἐφορᾷν τὰ ἀνθρώπινα, καὶ δαίμονας εἶναι. Ἔννοιάν τε καλοῦ πρῶτος ἀπεφήνατο τὴν ἐχομένην τοῦ ἐπαινετοῦ, καὶ λογικοῦ, καὶ χρησίμου, καὶ πρέποντος, καὶ ἁρμόττοντος· ἅπερ πάντα ἔχεσθαι τοῦ ἀκολούθου τῇ φύσει, καὶ ὁμολογουμένου. Διελέχθη[v] δὲ καὶ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος· ὥστε καὶ τὴν ἐπιστήμην τοῦ ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι, καὶ ἐρωτᾷν, πρῶτον αὐτὸν διασυστῆσαι[w] κατακόρως χρησάμενον. Ἐν δὲ τοῖς Διαλόγοις καὶ τὴν δικαιοσύνην θεοῦ νόμον ὑπελάμβανεν, ὡς ἰσχυροτέραν[x] προτρέψαι τὰ δίκαια πράττειν, ἵνα μὴ καὶ μετὰ θάνατον δίκας

[k] Bas. τριγόνων.

[l] Ald. δύο μέν. ὧν. Cod. Cantabr. λεχθέντα. δύο μὲν οὖν παδαρείγματα τὸν θεόν.

[m] Ald. Bas. ἐκδεχομένων.

[n] Cod. Cant. κινεῖσθαι.

[o] Ald. κατά.

[p] Bas. διεστῶτα.

[q] Bas. κἄν.

[r] Ald. Bas. πολιτεύεσθαι.

[s] Ald. ἐκδεχομένων.

[t] Is. Casaubonus conj. ἀπαραίτητα, aut δυσπαραίτητα. Etiam Heinsius in m. Bas. corr. ἀπαραίτητα.

[u] Is. Casaubonus conj. διαφθορᾷ.

[v] Bas. διελέξατο.

[w] Bas. διασυστῆναι. male.

[x] Ald. ἰσχυρωτέρως.

ὑπόσχοιεν οἱ κακοῦργοι· ὅθεν καὶ μυθικώτερος ἐνίοις ὑπελήφθη, τοῖς συγγράμμασιν ἐγκαταμίξας τὰς τοιαύτας διηγήσεις, ὅπως διὰ τοῦ ἀδήλου τρόπου τοῦ ἔχειν τὰ μετὰ τὸν θάνατον, οὕτως ἀπέχωνται τῶν ἀδικημάτων. Καὶ ταῦτα μὲν ἦν αὐτῷ τὰ ἀρέσκοντα. Διῄρει δὲ, φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ τὰ πράγματα τοῦτον τὸν τρόπον. Τῶν ἀγαθῶν ἐστι, τὰ μὲν ἐν ψυχῇ, τὰ δὲ ἐν σώματι, τὰ δὲ ἐκτός· οἷον, ἡ μὲν δικαιοσύνη, καὶ ἡ φρόνησις,[y] καὶ ἡ ἀνδρεία,[z] καὶ ἡ σωφροσύνη, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐν ψυχῇ· τὸ δὲ κάλλος, καὶ ἡ εὐεξία, καὶ ἡ ὑγεία, καὶ ἡ ἰσχὺς, ἐν σώματι· οἱ δὲ φίλοι, καὶ ἡ τῆς πατρίδος εὐδαιμονία, καὶ ὁ πλοῦτος, ἐν τοῖς ἐκτός. Τῶν ἀγαθῶν ἄρα τρία εἴδη ἐστί· τὰ μὲν ἐν ψυχῇ· τὰ δ' ἐν σώματι· τὰ δ' ἐκτός. Τῆς φιλίας τρία εἴδη· ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ φυσική· ἡ δὲ ἑταιρική· ἡ δὲ ξενική. Φυσικὴν μὲν οὖν ταύτην λέγομεν, ἣν οἱ γονεῖς πρὸς τὰ ἔκγονα ἔχουσι, καὶ οἱ συγγενεῖς πρὸς ἀλλήλους· ταύτην δὲ κεκλήρωται καὶ τἄλλα ζῶα. Ἑταιρικὴν δὲ καλοῦμεν τὴν ἀπὸ συνηθείας γινομένην,[a] καὶ μηδὲν προσήκουσαν γένει· ἀλλ' οἷον ἡ Πυλάδου πρὸς Ὀρέστην. Ἡ δὲ ξενικὴ φιλία, ἡ ἀπὸ συστάσεως, καὶ διὰ γραμμάτων, γινομένη[b] πρὸς τοὺς ξένους. Τῆς ἄρα φιλίας, ἡ μέν ἐστι φυσικὴ, ἡ δὲ ἑταιρικὴ, ἡ δὲ ξενική. Προστιθέασι δέ τινες τετάρτην, ἐρωτικήν. Τῆς πολιτείας ἐστὶν εἴδη πέντε. Τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ δημοκρατικόν· ἄλλο δὲ ἀριστοκρατικόν· τρίτον δὲ ὀλιγαρχικόν· τέταρτον βασιλικόν· πέμπτον τυραννικόν. Δημοκρατικὸν μὲν οὖν ἐστιν, ἐν αἷς πόλεσι κρατεῖ τὸ πλῆθος, καὶ τὰς ἀρχὰς, καὶ τοὺς νόμους, δι' ἑαυτοῦ αἱρεῖται. Ἀριστοκρατία δέ ἐστιν, ἐν ᾗ μήθ' οἱ πλούσιοι, μήθ' οἱ πένητες, μήθ' οἱ ἔνδοξοι, ἄρχουσιν, ἀλλ' οἱ ἄριστοι τῆς πόλεως προστατοῦσιν. Ὀλιγαρχία δ' ἔστιν, ὅταν ἀπὸ τιμημάτων αἱ ἀρχαὶ αἱρῶνται·[c] ἐλάττους γάρ εἰσιν οἱ πλούσιοι τῶν πενήτων. Τῆς δὲ βασιλείας, ἡ μὲν κατὰ νόμον, ἡ δὲ κατὰ γένος, ἐστίν. Ἡ μὲν οὖν ἐν Καρχηδόνι, κατὰ νόμον· πολιτικὴ[d] γάρ ἐστιν· ἡ δὲ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Μακεδονίᾳ, κατὰ γένος· ἀπὸ γάρ τινος γένους ποιοῦνται τὴν βασιλείαν. Τυραννὶς δέ ἐστιν, ἐν ᾗ παρακρουσθέντες, ἢ βιασθέντες, ὑπό τινος ἄρχονται. Τῆς ἄρα πολιτείας ἡ μέν ἐστι δημοκρατία, ἡ δὲ ἀριστοκρατία, ἡ δὲ ὀλιγαρχία, ἡ δὲ βασιλεία,[e] ἡ δὲ τυραννίς. Τῆς δὲ δικαιοσύνης ἐστὶν εἴδη τρία. Ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστι περὶ θεούς· ἡ δὲ περὶ ἀνθρώπους·[f] ἡ δὲ περὶ τοὺς ἀποιχομένους. Οἱ μὲν γὰρ θύοντες κατὰ νόμους, καὶ τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενοι, δῆλον, ὅτι[g] περὶ θεοὺς εὐσεβοῦσιν· οἱ δὲ

[y] Ald. καὶ φρόνησις.
[z] Ald. ἀνδρία.
[a] Ald. γενομένην.
[b] Ald. γενομένη.
[c] Bas. αἵρωνται.
[d] Bas. πωλητή ut Cod. reg. Paris. et Cantabr.
[e] Verba ἡ δὲ βασιλεία ab Ald. absunt.
[f] Verba ἡ δὲ περὶ ἀνθρώπους in Ald. non leguntur.

δάνεια ἀποδιδόντες,[h] καὶ παρακαταθήκας, δικαιοπραγοῦσι περὶ ἀνθρώπους· οἱ δὲ τῶν μνημείων ἐπιμελούμενοι,[i] δῆλον, ὅτι περὶ τοὺς ἀποιχομένους. Τῆς ἄρα δικαιοσύνης, ἡ μὲν πρὸς θεούς ἐστιν, ἡ δὲ πρὸς ἀνθρώπους, ἡ δὲ περὶ τοὺς ἀποιχομένους. Τῆς ἐπιστήμης εἴδη ἐστὶ τρία. Τὸ μὲν γάρ ἐστι πρακτικόν· τὸ δὲ ποιητικόν· τὸ δὲ θεωρητικόν. Ἡ μὲν γὰρ[j] οἰκοδομική, καὶ ναυπηγική,[k] ποιητικαί εἰσιν· ἔστι γὰρ αὐτῶν ἰδεῖν ἔργον πεποιημένον. Πολιτικὴ δὲ, καὶ αὐλητική, καὶ κιθαριστική, καὶ αἱ τοιαῦται, πρακτικαί· οὐ γάρ ἐστιν οὐδὲν ἰδεῖν θεατὸν[l] αὐτῶν πεποιημένον, ἀλλὰ πράττουσί τι· ὁ μὲν γὰρ αὐλεῖ, καὶ κιθαρίζει, ὁ δὲ πολιτεύεται. Ἡ δὲ γεωμετρική, καὶ ἁρμονική, κἀστρολογική,[m] θεωρητικαί· οὔτε γὰρ πράττουσιν, οὔτε ποιοῦσιν, οὐθέν· ἀλλ' ὁ μὲν γεωμέτρης θεωρεῖ, πῶς πρὸς ἀλλήλας ἔχουσιν αἱ γραμμαί· ὁ δ' ἁρμονικὸς, τοὺς φθόγγους· ὁ δ' ἀστρολογικὸς, τὰ ἄστρα, καὶ τὸν κόσμον. Τῶν ἄρα ἐπιστημῶν αἱ μέν εἰσι θεωρητικαὶ, αἱ δὲ πρακτικαὶ, αἱ δὲ ποιητικαί. Τῆς ἰατρικῆς[n] ἐστιν εἴδη πέντε· ἡ μὲν φαρμακευτική· ἡ δὲ χειρουργική· ἡ δὲ διαιτητική· ἡ δὲ νοσογνωμονική· ἡ δὲ βοηθητική. Ἡ μὲν φαρμακευτικὴ διὰ φαρμάκων ἰᾶται τὰς ἀῤῥωστίας·[o] ἡ δὲ χειρουργική, διὰ τοῦ τέμνειν, καὶ καίειν, ὑγιάζει· ἡ δὲ διαιτητικὴ διὰ τοῦ διαιτᾷν ἀπαλλάττει τὰς ἀῤῥωστίας· ἡ δὲ νοσογνωμονικὴ διὰ τοῦ γνῶναι τὸ ἀῤῥώστημα· ἡ δὲ βοηθητικὴ διὰ τοῦ βοηθῆσαι εἰς τὸ παραχρῆμα ἀπαλλάττει τῆς ἀλγηδόνος. Τῆς ἄρα ἰατρικῆς ἡ μέν ἐστι φαρμακευτική, ἡ δὲ χειρουργική, ἡ δὲ διαιτητική, ἡ δὲ βοηθητική, ἡ δὲ νοσογνωμονική. Νόμου διαιρέσεις δύο· ὁ μὲν γὰρ αὐτοῦ[p] γεγραμμένος· ὁ δὲ ἄγραφος. Ὧι μὲν ἐν ταῖς πόλεσι πολιτευόμεθα, γεγραμμένος ἐστίν· ὁ δὲ κατὰ ἔθη γενόμενος,[q] οὗτος ἄγραφος καλεῖται· οἷον, τὸ μὴ γυμνὸν πορεύεσθαι εἰς τὴν ἀγορὰν, μηδὲ γυναικεῖον ἱμάτιον περιβάλλεσθαι. Ταῦτα γὰρ οὐδεὶς νόμος κωλύει,[r] ἀλλ' ὅμως οὐ πράττομεν, διὰ τὸ ἀγράφῳ νόμῳ[s] κωλύεσθαι. Τοῦ ἄρα νόμου ἐστὶν ὁ μὲν γεγραμμένος· ὁ δὲ ἄγραφος. Ὁ λόγος διαιρεῖται εἰς πέντε· ὧν εἷς μέν ἐστιν, ὃν οἱ πολιτευόμενοι λέγουσιν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ὃς καλεῖται πολιτικός. Ἑτέρα δὲ διαίρεσις λόγου, ὃν οἱ ῥήτορες γράφουσιν, εἰς ἐπίδειξίν τε προφέρουσιν, εἰς ἐγκώμια, καὶ ψόγους, καὶ κατηγορίας· τὸ δὴ τοιοῦτον εἶδός ἐστι ῥητορικόν. Τρίτη δὲ διαίρεσις λόγου, ὃν οἱ ἰδιῶται διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους· οὗτος δὴ ὁ τρόπος προσαγορεύεται ἰδιωτικός. Ἑτέρα δὲ[t] διαιρε-

[g] Ald. Bas. δηλονότι.
[h] Ald. δὲν εἰ ἀποδιδόντες.
[i] Ald. ἐπιμεροίμενοι, δηλονότι. Etiam Bas. δηλονότι.
[j] Γὰρ abest ab Ald.
[k] Ald. Bas. ναυτική.
[l] Alii libri, ut Ald. θετόν.
[m] Ald. καὶ ἀστρολογική.
[n] Ald. τῆς δὲ ἰατρικῆς. recte.
[o] Ald. τοὺς ἀῤῥωστίας.
[p] Αὐτοῦ abest ab Ald.
[q] Ald. εὐθηγινόμενος.
[r] Bas. κολύει.
[s] Bas. διὰ τὸ τῷ νόμῳ.

στις λόγου, ὃν οἱ κατὰ βραχὺ[u] ἐρωτῶντες, καὶ ἀποκρινόμενοι τοῖς ἐρωτῶσι,[v] διαλέγονται· οὗτος δὲ καλεῖται ὁ λόγος διαλεκτικός. Πέμπτη δὲ διαίρεσις λόγου, ὃν οἱ τεχνῖται περὶ τῆς ἑαυτῶν διαλέγονται τέχνης· ὃς δὴ καλεῖται τεχνικός. Τοῦ λόγου ἄρα, τὸ μέν ἐστι πολιτικὸν, τὸ δὲ ῥητορικὸν, τὸ δὲ ἰδιωτικὸν, τὸ δὲ διαλεκτικὸν, τὸ δὲ τεχνικόν. Ἡ μουσικὴ εἰς τρία διαιρεῖται. Ἔστι γὰρ ἡ μὲν διὰ τοῦ στόματος μόνον, οἷον ἡ ᾠδή· δεύτερον δὲ διὰ τοῦ στόματος, καὶ τῶν χειρῶν, οἷον ἡ κιθαρῳδία· τρίτον ἀπὸ τῶν χειρῶν μόνων, οἷον κιθαριστική. Τῆς ἄρα μουσικῆς ἐστι τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ στόματος μόνον· τὸ δ' ἀπὸ τοῦ στόματος, καὶ τῶν χειρῶν· τὸ δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν.[w] Διαιρεῖται δὲ ἡ εὐγένεια εἰς εἴδη τέτταρα· ἓν μὲν, ἐὰν ὦσιν οἱ πρόγονοι καλοὶ κἀγαθοὶ, καὶ δίκαιοι, τοὺς ἐκ τούτων γεγενημένους εὐγενεῖς φασὶν εἶναι· ἄλλο δὲ, ἐὰν ὦσιν οἱ πρόγονοι δεδυναστευκότες, καὶ ἄρχοντες γεγενημένοι, τοὺς ἐκ τούτων εὐγενεῖς φασιν εἶναι· ἄλλο δὲ, ἐὰν ὦσιν οἱ πρόγονοι ὀνομαστοὶ, οἷον ἀπὸ στρατηγίας, ἀπὸ στεφανιτῶν ἀγώνων, καὶ τοὺς[x] ἐκ τούτων γεγενημένους, εὐγενεῖς προσαγορεύομεν· ἄλλο εἶδος, ἐὰν αὐτός τις ᾖ[y] γεννάδας τὴν ψυχὴν, καὶ μεγαλόψυχος, καὶ τοῦτον εὐγενῆ φασί·[z] καὶ τῆς γε εὐγενείας αὕτη[a] κρατίστη. Τῆς ἄρα εὐγενείας τὸ μὲν ἀπὸ προγόνων ἐπιεικῶν, τὸ δὲ δυναστῶν, τὸ δὲ ἐνδόξων, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ[b] καλοκἀγαθίας. Τὸ κάλλος διαιρεῖται εἰς τρία. Ἓν μὲν γὰρ αὐτοῦ ἐστιν ἐπαινετὸν, οἷον ἡ διὰ τῆς ὄψεως εὐμορφία· ἄλλο δὲ χρηστικὸν, οἷον ὄργανον, καὶ οἰκία, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς χρῆσιν εἰσί[c] καλά· τὰ δὲ πρὸς νόμους, καὶ ἐπιτηδεύματα, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς ὠφέλειαν ἐστὶ καλά. Τοῦ ἄρα κάλλους τὸ μέν ἐστι πρὸς ἔπαινον, τὸ δὲ πρὸς χρῆσιν, τὸ δὲ πρὸς ὠφέλειαν. Ἡ ψυχὴ διαιρεῖται εἰς τρία. Τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶ λογικόν·[d] τὸ δὲ ἐπιθυμητικόν· τὸ δὲ θυμικόν. Τούτων δὲ, τὸ μὲν λογικόν ἐστιν αἴτιον τοῦ βουλεύεσθαι, καὶ λογίζεσθαι, καὶ διανοεῖσθαι, καὶ πάντων τῶν τοιούτων· τὸ δ' ἐπιθυμητικὸν μέρος ἐστὶ τῆς ψυχῆς αἴτιον τοῦ ἐπιθυμεῖν φαγεῖν, καὶ τοῦ πλησιάσαι, καὶ τῶν τοιούτων·[e] τὸ δὲ θυμικὸν μέρος αἴτιόν ἐστι τοῦ θαῤῥεῖν, καὶ ἥδεσθαι, καὶ λυπεῖσθαι, καὶ ὀργίζεσθαι. Τῆς ἄρα ψυχῆς ἐστι τὸ μὲν λογιστικὸν,[f] τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν, τὸ δὲ θυμικόν. Τῆς τελείας ἀρετῆς εἴδη τέτταρα. Ἓν μὲν φρόνησις, ἄλλο δικαιοσύνη, τρίτον[g] ἀν-

[t] Δὲ ab Ald. abest.
[u] Ald. *καταβραχύ.*
[v] Bas. Meibom. *ἐρωτῶσιν.*
[w] Ald. *χειρῶν μόνον.*
[x] Ald. Bas. *καὶ γὰρ τούς.*
[y] Ald. *αὐτὸς ᾖ.*
[z] Bas. *φασιν.*
[a] Ald. *τῆς εὐγενείας—αὕτη.*
[b] Bas. *αὐτοῦ.*
[c] Ald. *χρῆσίν ἐστι.* recte.
[d] Alii libri, auctore Stephano, *λογιστικόν.*
[e] Ald. *τῶν τοιούτων πάντων.*
[f] Bas. *λογικόν.*
[g] Cod. Arund. *ἓν δὲ δικαιοσύνη· ἄλλο.*

δρεία,[h] τέταρτον σωφροσύνη. Τούτων ἡ μὲν φρόνησις αἰτία τοῦ πράττειν ὀρθῶς τὰ πράγματα· ἡ δὲ δικαιοσύνη, τοῦ ἐν ταῖς κοινωνίαις, καὶ τοῖς συναλλάγμασι,[i] δικαιοπραγεῖν· ἡ δὲ ἀνδρεία, τοῦ ἐν τοῖς κινδύνοις καὶ[j] φοβεροῖς μὴ ἐξίστασθαι ποιεῖν, ἀλλὰ μένειν· ἡ δὲ σωφροσύνη, τοῦ κρατεῖν τῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ ὑπὸ[k] μηδεμιᾶς ἡδονῆς δουλοῦσθαι, ἀλλὰ κοσμίως ζῆν. Τῆς ἀρετῆς ἄρα τὸ μέν ἐστι φρόνησις, ἄλλο δικαιοσύνη, τρίτον ἀνδρεία, τέταρτον σωφροσύνη. Ἡ ἀρχὴ διαιρεῖται εἰς μέρη πέντε· ἓν μὲν εἰς τὸ κατὰ νόμον· ἓν δὲ εἰς τὸ κατὰ φύσιν· ἓν δὲ εἰς τὸ κατὰ ἔθος·[l] τέταρτον εἰς τὸ κατὰ γένος· πέμπτον δὲ κατὰ βίαν. Οἱ μὲν οὖν[m] ἐν ταῖς πόλεσιν[n] ἄρχοντες ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐπὰν αἱρεθῶσι, κατὰ νόμον ἄρχουσιν· οἱ δὲ κατὰ φύσιν, οἱ ἄῤῥενες, οὐ μόνον ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις· ἐπὶ πολὺ[o] γὰρ τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλειῶν πανταχοῦ ἄρχει· ἡ δὲ τοῦ κατὰ ἔθος[p] ἀρχὴ τοιαύτη ἐστὶν, οἵαν οἱ παιδαγωγοὶ τῶν παίδων ἄρχουσι, καὶ οἱ διδάσκαλοι τῶν φοιτώντων· κατὰ γένος δὲ ἀρχὴ τοιαύτη τις λέγεται, οἵαν οἱ Λακεδαιμόνιοι βασιλεῖς ἄρχουσιν· ἀπὸ γὰρ γένους τινὸς ἡ βασιλεία· καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἄρχουσι· καὶ γὰρ ἐκεῖ ἀπὸ γένους ἡ βασιλεία καθίσταται· εἰ δὲ βιασάμενοι, ἢ παρακρουσάμενοι[q] ἄρχουσιν ἀκόντων τῶν πολιτῶν, ἡ τοιαύτη ἀρχὴ κατὰ βίαν λέγεται εἶναι. Τῆς ἀρχῆς ἄρα ἐστὶ τὸ μὲν κατὰ νόμον, τὸ δὲ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ κατὰ ἔθος,[r] τὸ δὲ κατὰ γένος, τὸ δὲ κατὰ βίαν. Τῆς ῥητορείας[s] εἴδη ἐστὶν[t] ἕξ. Ὅταν μὲν γὰρ κελεύωσι πολεμεῖν, ἢ συμμαχεῖν, πρός τινα, καλεῖται τὸ τοιοῦτον εἶδος προτροπή· ὅταν δὲ ἀξιῶσι[u] μὴ πολεμεῖν, μηδὲ συμμαχεῖν, ἀλλ' ἡσυχίαν ἄγειν, τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐστὶν ἀποτροπή· τρίτον εἶδος τῆς ῥητορείας, ὅταν τὶς φάσκῃ ἀδικεῖσθαι ὑπό τινος, καὶ πολλῶν κακῶν αἴτιον ἀποφαίνῃ,[v] τὸ δὴ τοιοῦτον εἶδος κατηγορία ὀνομάζεται· τέταρτον εἶδος τῆς ῥητορείας ἀπολογία καλεῖται· ὅταν ἀποφαίνῃ αὐτὸν μηθὲν ἀδικοῦντα, μήτε ἄλλο ἄτοπον μηθὲν πράττοντα,[w] τὸ δὴ τοιοῦτον ἀπολογίαν καλοῦσι·[x] πέμπτον εἶδος ῥητορείας· ὅταν τις εὖ λέγῃ, καὶ ἀποφαίνῃ καλὸν κἀγαθὸν, τὸ δὴ τοιοῦτον εἶδος καλεῖται ἐγκώμιον· ἕκτον εἶδος· ὅταν τις ἀποφαίνῃ φαῦλον, τὸ δὴ τοιοῦτον εἶδος καλεῖται ψόγος. Τῆς ἄρα ῥητορείας τὸ μέν ἐστιν ἐγκώμιον,[y] τὸ δὲ ψόγος, τὸ

[h] Ald. ἀνδρία.
[i] Ald. συναλλάγμασιν.
[j] Καὶ abest a Bas.
[k] Cod. Arund. Cantabr. et Bas. ἀπό.
[l] Ald. εὔθος.
[m] Ald. οἱ οὖν.
[n] Bas. πόλεσι.
[o] Bas. ἐπίπολυ.
[p] Ald. εὔθος.
[q] Verba ἢ παρακρουσάμενοι a Bas. absunt.
[r] Ald. εὔθος.
[s] Bas. ῥητορικῆς.
[t] Ald. εἰσίν. male.
[u] Ald. δ' ἀξιῶσι.
[v] Ald. ἀποφαίνει.
[w] Ald. μηθὲν ἐν πράττοντα.
[x] Ald. καλοῦσιν.

δὲ προτροπὴ, τὸ δὲ ἀποτροπὴ, τὸ δὲ κατηγορία, τὸ δὲ ἀπολογία. Τὸ ὀρθῶς λέγειν διαιρεῖται εἰς τέτταρα· ἓν μὲν, ἃ δεῖ λέγειν· ἓν δὲ, ὅσα δεῖ λέγειν· τρίτον, πρὸς οὓς δεῖ λέγειν· τέταρτον δὲ, πηνίκα λέγειν δεῖ· Ἃ μὲν οὖν δεῖ λέγειν, ἃ μέλλει συμφέρειν τῷ λέγοντι, καὶ ἀκούοντι· τὸ δὲ, ὅσα δεῖ λέγειν, μὴ πλείω, μηδὲ ἐλάττω, τῶν ἱκανῶν· τὸ δὲ, πρὸς οὓς δεῖ λέγειν, ἄν τε πρὸς πρεσβυτέρους ἁμαρτάνοντας[z] διαλέγηται,[a] ἁρμόττοντας δεῖ τοὺς λόγους διαλέγεσθαι, ὡς πρεσβυτέροις· ἄν τε πρὸς νεωτέρους, ἁρμόττοντας[b] δεῖ λέγεσθαι, ὡς νεωτέροις· πηνίκα δὲ λέγειν ἐστὶ, μήτε προτέρω, μήτε ὑστέρω·[c] εἰ δὲ μὴ, διαμαρτήσεσθαι, καὶ κακῶς ἐρεῖν.[d] Ἡ εὐεργεσία διαιρεῖται εἰς τέτταρα. Ἢ γὰρ χρήμασιν, ἢ σώμασιν, ἢ ταῖς ἐπιστήμαις, ἢ τοῖς λόγοις. Τοῖς μὲν οὖν χρήμασιν, ὅταν δεομένῳ παραβοηθήσῃ τὶς εἰς χρημάτων λόγον εὐπορῆσαι·[e] τοῖς δὲ σώμασιν εὖ ποιοῦσιν ἀλλήλους, ὅταν παραγενόμενοι τυπτομένοις παραβοηθῶσιν·[f] οἱ δὲ παιδεύοντες, καὶ ἰατρεύοντες, καὶ διδάσκοντες ἀγαθόν τι, οὗτοι ταῖς ἐπιστήμαις εὐεργετοῦσιν·[g] ὅταν δ' εἰσέλθωσιν εἰς δικαστήριον ἄλλος ὑπὲρ ἄλλου βοηθὸς, καὶ λόγον τινὰ ἐπιεικῆ εἴπῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, οὗτος δὴ λόγῳ εὐεργετεῖ. Τῆς ἄρα εὐεργεσίας, ἡ μέν ἐστι διὰ χρημάτων, ἡ δὲ διὰ σωμάτων, ἡ δὲ διὰ ἐπιστημῶν, τετάρτη διὰ λόγων. Διαιρεῖται τὸ τέλος τῶν πραγμάτων εἰς τέτταρα εἴδη· ἓν μὲν κατὰ νόμον τέλος τὰ πράγματα λαμβάνει, ὅταν ψήφισμα γένηται, καὶ τοῦθ' ὁ νόμος τελέσῃ· κατὰ φύσιν δὲ τέλος τὰ πράγματα λαμβάνει, ἥ τε ἡμέρα, καὶ ὁ ἐνιαυτὸς, καὶ αἱ ὧραι· κατὰ τέχνην δὲ τέλος τὰ πράγματα λαμβάνει, οἷον ἡ οἰκοδομική· οἰκίαν γάρ τις ἐπιτελεῖ· καὶ ἡ ναυπηγική· πλοῖα γάρ· κατὰ τύχην δὲ γίνεται τοῖς πράγμασι τέλος, ὅταν ἄλλως, καὶ μὴ, ὡς ὑπολαμβάνει τὶς, ἀποβαίνῃ.[h] Τοῦ τέλους ἄρα τῶν πραγμάτων, τὸ μὲν[i] κατὰ νόμον, τὸ δὲ κατὰ φύσιν, τὸ δὲ κατὰ τέχνην, τὸ δὲ κατὰ τύχην, ἐστίν. Ἡ δύναμις διαιρεῖται εἰς τέτταρα εἴδη· ἓν μὲν, ὃ δυνάμεθα τῇ διανοίᾳ λογίζεσθαι,[j] καὶ ὑπονοεῖν· ἕτερον δὲ, τῷ σώματι, οἷον πορεύεσθαι, καὶ διδόναι, καὶ λαμβάνειν, καὶ τὰ τοιαῦτα· τρίτον, ὃ δυνάμεθα πλήθει[k] στρατιωτῶν, καὶ χρημάτων· ὅθεν καλεῖται πολλὴν δύναμιν ἔχων βασιλεύς· τετάρτη δὲ διαίρεσις δυνάμεως, πάσχειν, καὶ εὖ ποιεῖν, καὶ κακῶς·[l] οἷον, ἀρρωστεῖν, καὶ παιδεύεσθαι, δυνάμεθα, καὶ ὑγιεῖς γίνεσθαι, καὶ πάντα τὰ τοι-

[y] Ald. ῥητορείας ἐστὶ, τὸ μὲν ἐγκ.

[z] Ἁμαρτάνοντας Mer. Casaubonus putabat recte posse deleri.

[a] Bas. διαλέγῃ.

[b] Bas. ἁρμόττοντα.

[c] Ald. προτέρῳ—ὑστέρῳ.

[d] Alii libri, auctore Stephano, διαμαρτήσεσθαι, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐρεῖν.

[e] Is. Casaubonus putabat, legi etiam εὐπορήσας posse.

[f] Bas. παραβοηθῶσιν.

[g] Cod. Cantabr. εὐεργετοῦσι.

[h] Ald. ἀποβαίνεις.

[i] Ald. τὰ μὲν—τὰ δὲ—τὰ δὲ—τὰ δέ.

[j] Menagius legi jubebat, ὃ δυνάμεθα τῇ διανοίᾳ, οἷον λογίζεσθαι.

[k] Ald. πλήθει.

[l] Menagius conj. καὶ ποιεῖν εὖ καὶ κακῶς, Ambrosio praeeunte.

αὗτα.[m] Τῆς ἄρα δυνάμεως, ἡ μέν ἐστιν ἐν διανοίᾳ, ἡ δ' ἐν τῷ σώματι, ἡ δ' ἐν τῷ στρατοπέδῳ,[n] καὶ χρήμασιν, ἡ δ' ἐν τῷ ποιεῖν, καὶ πάσχειν. Τῆς φιλανθρωπίας ἐστὶν εἴδη τρία· ἓν μὲν διὰ τῆς προσηγορίας[o] γινόμενον· οἷον ἐν οἷς τινὲς τὸν ἐντυχόντα πάντα προσαγορεύουσι, καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες χαιρετίζουσιν· ἄλλο εἶδος, ὅταν τὶς βοηθητικὸς ᾖ παντὶ τῷ ἀτυχοῦντι· ἕτερον εἶδός ἐστι[p] τῆς φιλανθρωπίας, ἐν ᾧ τινὲς φιλοδειπνισταί εἰσι.[q] Τῆς ἄρα φιλανθρωπίας τὸ μέν ἐστι διὰ τοῦ προσαγορεύειν, τὸ δὲ διὰ τοῦ εὐεργετεῖν, τὸ δὲ διὰ τοῦ ἑστιᾷν, καὶ φιλοσυνουσιάζειν. Ἡ εὐδαιμονία διαιρεῖται εἰς πέντε μέρη. Ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστὶν εὐβουλία· ἡ δὲ εὐαισθησία, καὶ ὑγίεια[r] τοῦ σώματος· τρίτον, εὐτυχία ἐν ταῖς πράξεσι· τέταρτον, εὐδοξία παρὰ τοῖς ἀνθρώποις· πέμπτον, εὐπορία χρημάτων, καὶ τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων. Ἡ μὲν εὐβουλία γίνεται ἐκ παιδείας, καὶ ἐκ τοῦ πολλῶν ἔμπειρον γενέσθαι· ἡ δὲ εὐαισθησία ἐκ τῶν τοῦ σώματος μελῶν·[s] οἷον, ἐάν τις ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούῃ, καὶ τῇ ῥινὶ, καὶ τῷ στόματι, αἰσθάνηται, ὧν δεῖ αἰσθάνεσθαι, τὸ δὴ τοιοῦτον εὐαισθησία· ἡ δὲ εὐτυχία, ὅταν, ἐφ' ἃ σκοπεῖ,[t] πράξῃ κατ' ὀρθὸν, ἃ δεῖ πράττειν τὸν σπουδαῖον· εὐδοξία δ' ἔστιν, ὅταν τις εὖ ἀκούῃ· εὐπορία δ' ἔστιν, ὅταν τὶς πρὸς τὰς ἐν τῷ βίῳ χρήσεις οὕτως ἔχῃ, ὥστε καὶ φίλους[u] εὖ ποιῆσαι, καὶ φιλοτίμως, καὶ εὐπόρως, ἀπολειτουργῆσαι· ᾧ δὲ ὑπάρχει πάντα ταῦτα,[v] οὗτός ἐστιν εὐδαίμων τελέως. Τῆς ἄρα εὐδαιμονίας ἐστὶ, τὸ μὲν εὐβουλία, τὸ δὲ εὐαισθησία, καὶ ὑγεία[w] τοῦ σώματος, τὸ δὲ εὐτυχία, τὸ δὲ εὐδοξία, τὸ δὲ εὐπορία. Αἱ τέχναι εἰς τρία διαιροῦνται· ἡ μὲν πρώτη, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη. Πρώτη μὲν οὖν ἡ μεταλλευτικὴ, καὶ ὑλοτομική· παρασκευαστικαὶ γάρ εἰσιν· ἡ δὲ χαλκευτικὴ, καὶ ἡ τεκτονικὴ, μετασκευαστικαί εἰσιν· ἐκ μὲν γὰρ τοῦ σιδήρου ἡ χαλκευτικὴ ὅπλα ποιεῖ, ἡ δὲ τεκτονικὴ ἐκ τῶν ξύλων αὐλοὺς, καὶ λύρας· ἡ δὲ χρηστικὴ, οἷον ἱππικὴ τοῖς χαλινοῖς χρῆται· ἡ πολεμικὴ τοῖς ὅπλοις· ἡ μουσικὴ τοῖς αὐλοῖς, καὶ τῇ λύρᾳ. Τέχνης ἄρα τρία εἴδη ἐστί· τὸ μέν τι πρῶτον,[x] τὸ δέ τι δεύτερον, τὸ δέ τι τρίτον. Τὸ ἀγαθὸν εἰς τέτταρα γένη διαιρεῖται· ὧν μὲν ἓν[y] λέγομεν εἶναι τὸν τὴν ἀρετὴν ἔχοντα ἰδίᾳ ἀγαθόν· ἄλλο δὲ, αὐτὸ τὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν δικαιοσύνην, λέγομεν ἀγαθὸν εἶναι· τρίτον δὲ, οἷον σιτία, καὶ γυμνάσια, τὰ πρόσφορα, καὶ φάρμακα· τέταρτον δὲ φαμὲν εἶναι ἀγαθὸν,

[m] Ald. πάντα τοιαῦτα.
[n] Cod. Arund. et Ald. ἐν στρατοπέδῳ.
[o] Stephanus conj. εὐπροσηγορίας. male.
[p] Ἐστι a Bas. abest.
[q] Bas. Meibom. εἰσιν.
[r] Ald. Bas. ὑγεία.
[s] Cod. Cant. et Bas. μερῶν.
[t] Ald. σκοπῇ.
[u] Ald. Bas. ὥστε φίλους.
[v] Ald. ταῦτα πάντα.
[w] Bas. τὸ δὲ ὑγεία.
[x] Ald. Bas. πρότερον.
[y] Ald. ὧν ἓν μέν.

οἷον αὐλητικὴν, καὶ ὑποκριτικὴν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀγαθοῦ ἄρα τέτταρα εἴδη ἐστί· τὸ μὲν, τὸ τὴν ἀρετὴν ἔχειν· ἕτερον δὲ, αὐτὴ ἡ ἀρετή· τρίτον δὲ, σιτία, καὶ γυμνάσια, ὠφέλιμα·[z] τέταρτον δὲ, αὐλητικὴν, καὶ ὑποκριτικὴν, καὶ ποιητικὴν,[a] ἀγαθὸν λέγομεν εἶναι. Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστι κακὰ, τὰ δὲ ἀγαθὰ,[b] τὰ δὲ οὐδέτερα. Τούτων κακὰ μὲν λέγομεν ταῦτα, τὰ δυνάμενα βλάπτειν ἀεὶ, οἷον ἀκρασίαν,[c] καὶ ἀφροσύνην, καὶ ἀδικίαν, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὰ δὲ τούτοις ἐναντία ἀγαθά ἐστιν. Τὰ δὲ ἐνίοτε μὲν ὠφελεῖν, ἐνίοτε δὲ βλάπτειν, οἷον τὸ περιπατεῖν, καὶ τὸ καθῆσθαι, καὶ ἐσθίειν· ἢ ὅλως, μήτε ὠφελῆσαι, μήτε βλάψαι, δυνάμενα· ταῦτα γοῦν, οὔτε ἀγαθὰ, οὔτε κακὰ, ἐστί. Τῶν ἄρα ὄντων, τὰ μὲν ἀγαθὰ, τὰ δὲ κακὰ, τὰ δὲ οὐδέτερα τούτων. Εὐνομία διαιρεῖται εἰς τρία· ἓν μὲν, ἐὰν ὦσιν οἱ νόμοι σπουδαῖοι, εὐνομίαν φαμὲν εἶναι· ἕτερον δὲ, ἐὰν τοῖς κειμένοις νόμοις ἐμμένωσιν οἱ πολῖται, καὶ τοῦτο φαμὲν εὐνομίαν εἶναι· τρίτον δὲ, ἐὰν, μὴ ὄντων τῶν νόμων, κατὰ ἔθη,[d] καὶ ἐπιτηδεύματα, χρηστῶς πολιτεύωνται, καὶ τοῦτο εὐνομίαν προσαγορεύομεν. Τῆς εὐνομίας ἄρα ἓν μὲν ἐστι νόμους σπουδαίους εἶναι· ἄλλο δὲ, ἐὰν τοῖς οὖσι νόμοις ἐμμένωσι· τρίτον δὲ, ἐὰν ἔθεσι, καὶ ἐπιτηδεύμασι, χρηστοῖς πολιτεύωνται. Διαιρεῖται ἡ ἀνομία εἰς τρία· ὧν ἓν μέν ἐστιν, ἐὰν ὦσιν οἱ νόμοι μοχθηροὶ, καὶ πρὸς ξένους, καὶ πρὸς πολίτας· ἕτερον δὲ, ἐὰν[e] τοῖς ὑπάρχουσι μὴ πείθωνται· ἄλλο δὲ, ἐὰν ὅλως μηδεὶς ᾖ νόμος.[f] Τῆς ἄρα ἀνομίας[g] ἓν μέν ἐστι, τὸ μοχθηροὺς εἶναι τοὺς νόμους· ἄλλο δὲ, ἐὰν τοῖς οὖσι μὴ πείθωνται· τρίτον, ἐὰν μηδεὶς ᾖ νόμος.[h] Τὰ ἐναντία διαιρεῖται εἰς τρία· οἷον ἀγαθὰ κακοῖς[i] ἐναντία φαμὲν εἶναι, ὡς τὴν δικαιοσύνην τῇ ἀδικίᾳ, καὶ τὴν φρόνησιν τῇ ἀφροσύνῃ, καὶ τὰ τοιαῦτα· κακὰ δὲ κακοῖς ἐναντία εἶναι, τὴν ἀσωτίαν, καὶ τὴν ἀνελευθερίαν,[j] καὶ τὸ ἀδίκως στρεβλοῦσθαι τῷ δικαίως στρεβλοῦσθαι· καὶ τὰ τοιαῦτα κακὰ κακοῖς ἐναντία ἐστί·[k] τὸ δὲ βαρὺ τῷ κούφῳ, καὶ τὸ ταχὺ τῷ βραδεῖ, καὶ τὸ μέλαν τῷ λευκῷ, ὡς οὐδέτερα οὐδετέροις ἐναντία ἐστί. Τῶν ἐναντίων ἄρα, τὰ μὲν ὡς ἀγαθὰ, κακοῖς ἐναντία ἐστί· τὰ δὲ, ὡς κακὰ κακοῖς· τὰ δὲ, ὡς οὐδετέροις[l] οὐδέτερα. Τῶν ἀγαθῶν γένη ἐστὶ[m] τρία. Τὰ μὲν γάρ ἐστιν ἑκτὰ, τὰ δὲ μεθεκτὰ,

[z] Ald. τὰ ὠφέλιμα. recte: ut ante, τὰ πρόσφορα.

[a] Verba καὶ ποιητικὴν ab Ald. Bas. absunt.

[b] Cod. Arund. et Ald. Bas. τὰ δὲ καλά.

[c] Cod. Arund. ἀκρισίαν.

[d] Ald. καὶ τὰ εὔθη. Sed a Bas. verba, ἐὰν μὴ ὄντων—τρίτον δὲ, absunt.

[e] Ald. Bas. ἄν.

[f] Ald. εὖ νόμος.

[g] Ald. τῆς ἀνομίας ἄρα.

[h] Ald. μηδεὶς εὖ νόμος.

[i] Ald. κακίας.

[j] Ald. Bas. ἐστίν. οἷον ἡ ἀσωτία. τῇ ἀνελευθερίᾳ.

[k] Ald. addit, post ἐστι, hæc: τὰ δὲ ὡς οὐδετέροις οὐδέτερα. οἷον τὸ πένεσθαι τῷ πλουτεῖν· ἑκάτερον γὰρ καθ' αὑτὸ οὔτ' ἀγαθὸν, οὔτε κακὸν, ἐναντία δὲ ὅμως.

[l] Bas. οὐτετέροις.

[m] Ald. Bas. εἰσί. male.

τὰ δὲ ὑπαρκτά. Τὰ μὲν οὖν ἐκτά ἐστιν, ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡ ὑγίεια·[n] μεθεκτὰ δὲ, ὅσα ἔχειν μὲν μὴ ἐνδέχεται, μετασχεῖν δὲ αὐτῶν ἐνδέχεται· οἷον, αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ἔχειν μὲν οὐχ ἐνδέχεται, μετασχεῖν δὲ αὐτοῦ ἐνδέχεται· ὑπαρκτὰ[o] δὲ, ὅσα, μήτε μετασχεῖν, μήτε ἔχειν, ἐνδέχεται, ὑπάρχειν δὲ δεῖ· οἷον, τὸ σπουδαῖον εἶναι, καὶ δίκαιον εἶναι,[p] ἀγαθόν ἐστι· καὶ ταῦτα, οὔτε ἔχειν, οὔτε μετασχεῖν,[q] ἐστὶν· ἀλλὰ ὑπάρχειν δεῖ τὸ σπουδαῖον εἶναι, καὶ δίκαιον εἶναι. Τῶν ἀγαθῶν ἄρα τὰ μέν ἐστιν[r] ἐκτά· τὰ δὲ μεθεκτά· τὰ δὲ ὑπαρκτά. Ἡ συμβουλία διαιρεῖται εἰς τρία. Ἔστι γὰρ αὐτῆς, ἓν μὲν ἐκ τῶν παροιχομένων χρόνων λαμβανόμενον, ἓν δὲ ἐκ τῶν μελλόντων, ἓν δὲ ἐκ τῶν ἐνεστώτων. Τὰ μὲν οὖν ἐκ τῶν παροιχομένων, παραδείγματα·[s] οἷον, τί[t] ἔπαθον Λακεδαιμόνιοι πιστεύσαντες· τὰ δὲ ἐκ τῶν παρόντων, οἷον, ἀποφαίνειν τείχη ἀσθενῆ, δειλοὺς ἀνθρώπους, σῖτον ὀλίγον· τὰ δὲ[u] ἐκ τῶν μελλόντων, οἷον, ταῖς ὑπονοίαις μὴ ἀδικεῖν τὰς πρεσβείας, ὅπως μὴ ἄδοξος ἡ Ἑλλὰς[v] γένηται. Τῆς ἄρα συμβουλίας τὰ μέν ἐστιν ἐκ τῶν παροιχομένων, τὰ δ' ἐκ τῶν παρόντων, τὰ δ' ἐκ τῶν μελλόντων. Ἡ φωνὴ διαιρεῖται εἰς δύο· ἓν μὲν αὐτῆς ἐστιν ἔμψυχον, ἓν δὲ ἄψυχον· ἔμψυχον μὲν, ἡ τῶν ζώων φωνή·[w] ἄψυχον δὲ, φθόγγοι, καὶ ἦχοι. Τῆς ἐμψύχου[x] φωνῆς ἡ μέν ἐστιν ἐγγράμματος, ἡ δὲ ἀγράμματος· ἐγγράμματος μὲν, ἡ τῶν ἀνθρώπων, ἀγράμματος δὲ, ἡ τῶν ζώων. Τῆς ἄρα φωνῆς ἡ μὲν ἔμψυχος, ἡ δὲ ἄψυχος. Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστι μεριστά, τὰ δὲ ἀμέριστα· τούτων δὲ τῶν μεριστῶν, τὰ μὲν ὁμοιομερῆ, τὰ δὲ ἀνομοιομερῆ. Ἀμερῆ μὲν οὖν ἐστιν, ὅσα μὴ ἔχει διαίρεσιν, μηδὲ ἔκ τινος σύγκειταί· οἷον, ἥ τε μονὰς, καὶ ἡ στιγμὴ, καὶ ὁ φθόγγος· μεριστὰ δὲ, ὅσα ἔκ τινος σύγκειται· οἷον, αἵ τε συλλαβαὶ, καὶ συμφωνίαι, καὶ ζῶα, καὶ ὕδωρ, καὶ χρυσός. Καὶ ὁμοιομερῆ μὲν, ὅσα ἐξ ὁμοίων σύγκειται, καὶ μηδὲν διαφέρει τὸ ὅλον τοῦ μέρους, εἰ μὴ τῷ πλήθει· οἷον, τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ χρυσίον, καὶ πᾶν τὸ τυχὸν, καὶ τὸ τοιοῦτον·[y] ἀνομοιομερῆ δὲ, ὅσα ἐξ ἀνομοίων μερῶν σύγκειται, οἷον οἰκία, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τῶν ὄντων ἄρα τὰ μέν ἐστι μεριστὰ, τὰ δὲ ἀμερῆ·[z] τῶν δὲ μεριστῶν, τὰ μὲν ὁμοιομερῆ, τὰ δὲ ἀνομοιομερῆ. Τῶν ὄντων, τὰ μέν ἐστι καθ' ἑαυτὰ, τὰ δὲ πρός τι λέ-

[n] Ald. καὶ ὑγίεια.

[o] Cod. Cantabr. ὑπαρκτικά.

[p] Ald. εἶναι, τὸ δίκαιον. Sed verba, ἀγαθόν ἐστι—καὶ δίκαιον εἶναι, a Bas. absunt.

[q] Ald. σχεῖν—ἀλλ' ὑπάρχειν δεῖ σπουδαῖον εἶναι. Etiam in Cod. Ar. τὸ, post δεῖ, abest.

[r] Ἐστιν ab Ald. abest.

[s] Ald. παραδείγματος.

[t] Ald. τὶ—τὰ δ' ἐκ. Bas. τὰ δ'.

[u] Ald. τὰ δ'.

[v] Ald. ἐλάς.

[w] Ald. φρωνή.

[x] Ald. καὶ τῆς τοῦ ἐμψύχου.

[y] Stephanus verba τυχὸν καὶ τὸ, quæ etiam in Cod. reg. Paris legebantur, recte abesse posse putabat. Et absunt sane a Bas. Sed Ald. παντὸ τυχόν.

[z] Alii libri, auctore Stephano, ἀμέριστα.

γεται. Τὰ μὲν οὖν καθ' ἑαυτὰ λεγόμενά ἐστιν, ὅσα ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ μηδενὸς προσδεῖται· ταῦτα δ' ἂν εἴη, οἷον ἄνθρωπος, ἵππος, καὶ τὰ ἄλλα ζῶα· τούτων γὰρ οὐδὲν δι' ἑρμηνείας χωρεῖ. Τῶν δὲ πρός τι λεγομένων, ὅσα προσδεῖται τινὸς ἑρμηνείας, οἷον τὸ μεῖζον τινὸς, καὶ τὸ θᾶττον τινὸς, καὶ τὸ κάλλιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Τό, τε γὰρ μεῖζον ἐλάττονός ἐστι μεῖζον, καὶ τὸ θᾶττον τινός ἐστι. Τῶν ὄντων ἄρα, τὰ μὲν αὐτὰ καθ' αὑτὰ λέγεται, τὰ δὲ πρός τι. Ὧδε καὶ τὰ πρῶτα διῄρει, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην.[a]

Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Πλάτων, φιλόσοφος Ῥόδιος, μαθητὴς Παναιτίου, καθά φησι Σέλευκος, ὁ Γραμματικὸς, ἐν πρώτῳ περὶ Φιλοσοφίας· καὶ ἄλλος, Περιπατητικὸς, μαθητὴς Ἀριστοτέλους· καὶ ἕτερος, Πραξιφάνους· καὶ ὁ τῆς ἀρχαίας Κωμῳδίας ποιητής.

[a] Ald. κατὰ ἀριστοτέλην.

VITA PLATONIS

E SUIDA.

Πλάτων, Ἀρίστωνος, τοῦ Ἀριστοκλέους, καὶ Περικτιώνης, ἢ Ποτώνης· τὸ γένος ἑλκούσης ἀπὸ Σόλωνος.[a] Ἕκτη γὰρ ἦν ἀπ' ἐκείνου, παῖς γενομένη Δρωπίδου ποιητοῦ, τοῦ ἀδελφοῦ Σόλωνος· ὁ δὲ Σόλων εἰς Νηλέα ἀναφέρει τὸ γένος· καὶ Ἀρίστων δὲ, ὁ Πλάτωνος πατὴρ, ἐκ τοῦ Κόδρου γένους κατήγετο, τοῦ Μελάνθου υἱοῦ. Ἱστόρηται δὲ, ὡς ἔκ τινος θείας ὄψεως ἡ μήτηρ Πλάτωνος ἔγκυος ἐγένετο, ἐπιφανέντος αὐτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ ἡνίκα ἔτεκε τὸν Πλάτωνα, τότε αὐτῇ ὁ ἀνὴρ συνεγένετο. Ἐτέχθη δ' ἐν Αἰγίνῃ, ἐν τῇ πη' Ὀλυμπιάδι, μετὰ τὰ προοίμια τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· καὶ ἐβίω ἔτη β' καὶ π'. Τελευτᾷ δὲ ἐπὶ τῆς ρη' Ὀλυμπιάδος, οὐδὲ γάμον τινὰ, οὐδὲ ὁμιλίαν καθάπαξ σώματος εἰς πεῖραν δεξάμενος· εὐωχήθη δ' ἐν ἑορτῇ, καὶ ὑπνῶν ἀπεβίω. Καὶ ἕτεροι δὲ ἐγένοντο μετ' αὐτὸν υἱοὶ τῷ Ἀρίστωνι, Ἀδείμαντος, καὶ Γλαῦκος, καὶ Ποτώνη θυγάτηρ. Καὶ τὰ μὲν πρῶτα γράμματα διδάσκεται παρά τινι Διονυσίῳ· ἐγυμνάσθη δὲ τὰ εἰς παλαίστραν παρ' Ἀρίστωνι τῷ Ἀργείῳ· εἶτα μαθὼν ποιητικὴν, γράφει διθυράμβους, καὶ τραγῳδίας. Ἀπογνοὺς δὲ τούτων, ἐφιλοσόφησε παρὰ Σωκράτει ἐπὶ ἔτη κ'.[b] καὶ λόγος, ἰδεῖν Σωκράτην, καθ' ἣν ἡμέραν αὐτῷ παρεδόθη Πλάτων, κύκνον αὐτοῦ τοῖς γόνασιν ἐπικαθήμενον. Προσηγορεύετο δὲ Ἀριστοκλῆς· διὰ δὲ τὸ πλατὺς εἶναι τὸ στέρνον, Πλάτων ἐπωνομάσθη· ἄλλοι δὲ, ὡς πλατὺν ἐν λόγοις Πλάτωνα κληθῆναι. Τρὶς δὲ εἰς Σικελίαν Πλάτων ἦλθε πρὸς τοὺς τυράννους Διονυσίους· καὶ ἐπράθη ὑπὸ τοῦ τυράννου· ἐπρίατο δὲ αὐτὸν Ἀννίκερίς τις Λίβυς, καὶ ἀφῆκε. Διέτριβε δὲ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ παιδεύων· καὶ διεδέξαντο τὴν σχολὴν αὐτοῦ καθ' ἕνα οἵδε· Σπεύσιππος, Ξενοκράτης, Πολέμων, Κράντωρ, Κράτης· οἱ δὲ Σωκράτους, Ἀρκεσίλαος, Λακύδης, Εὔανδρος Φωκαεὺς, Δάμων

[a] Verba Πλάτων—Σόλωνος leguntur apud Eudociam Ion. p. 362.

[b] Verba ἐφιλοσόφησε—ἔτη κ' habet Eudocia d. l.

Λεοντεὺς, Μοσχίων, Εὔανδρος Ἀθηναῖοις, Ἡγησίνους, Καρνεάδης, Ἁρμάδας. *Εἰσὶ δὲ οἱ γνήσιοι αὐτοῦ διάλογοι πάντες νστʹ· ὧν οἱ μὲν φυσιολογικοὶ, οἱ δὲ ἠθικοὶ, οἱ δὲ διαλεκτικοί· καὶ ἡ μὲν Πολιτεία διαιρεῖται εἰς βιβλία ιʹ· οἱ δὲ Νόμοι εἰς ιβʹ· τετραλογίαι δὲ λοιπαὶ θʹ.*[c]

[c] Verba Εἰσὶ δὲ οἱ γνήσιοι—λοιπαὶ θʹ excerpsit Eudocia d. l. sed pro τετραλογίαι Villoisonus perperam edidit τεραπολογίαι· ut legitur in Mediol. Bas.

HESYCHII MILESII

VITA PLATONIS.

Πλάτων ὁ φιλόσοφος λέγεται, μὴ γάμον τινὰ, μηδὲ ὁμιλίαν σώματος, καθάπαξ ἀνασχέσθαι. Φασὶ δὲ, ὡς ἔκ τινος θείας ὄψεως ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔγκυος γέγονεν, ἐπιφανέντος αὐτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. Καὶ ἡνίκα ἔτεκε τὸν Πλάτωνα, τότε αὐτῇ ὁ ἀνὴρ συνεγένετο. Πλατὺς δὲ ὢν τὰ στέρνα, ἢ τὸ μέτωπον, Πλάτων προσηγορεύθη· οἱ δὲ, ὡς πλατὺν ἐν λόγοις, οὕτω φασὶν αὐτὸν κληθῆναι. Τίμων δὲ, κωμῳδῶν αὐτὸν, ἐν Σίλλοις[a] φησὶ, Τῶν πάντων δ' ἡγεῖτο πλατύστατος, ἀλλ' ἀγορητὴς Ἡδυεπὴς, τέττιξ ἰσογράφος, οἵθ' Ἑκαδήμου Δένδρῳ[b] ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. Πρότερον γὰρ ἡ Ἀκαδημία τὸ χωρίον Ἑκαδημία[c] ἐκαλεῖτο. Οὗτος μίξιν ἐποιήσατο τῶν τε Ἡρακλειτείων λόγων, καὶ[d] Πυθαγορικῶν, καὶ Σωκρατικῶν. Τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ καθ' Ἡράκλειτον, τὰ δὲ νοητὰ κατὰ Πυθαγόραν, τὰ δὲ πολιτικὰ κατὰ Σωκράτην, ἐφιλοσόφει. Ὠφέληται δὲ πολλὰ παρ' Ἐπιχάρμου. Φησὶ γὰρ ὁ Ἐπίχαρμος· Λέγουσιν οἱ σοφοὶ, τὴν ψυχὴν τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσαν, βλέπουσαν· τὰ δ' αὐτὴν καθ' αὑτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην· διὸ καὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν αἰσθητὰ εἶναι, τὰ δὲ νοητά. Ὧν ἕνεκα καὶ Πλάτων ἔλεγεν, ὅτι δεῖ τοὺς συνιδεῖν τὰς τοῦ παντὸς ἀρχὰς ἐπιθυμοῦντας, πρῶτον μὲν αὐτὰς καθ' αὑτὰς διελέσθαι τὰς ἰδέας· οἷον ὁμοιότητα, καὶ μονάδα, καὶ πλῆθος, καὶ μέγεθος, καὶ στάσιν, καὶ κίνησιν· δεύτερον αὐτὸ καθ' αὑτὸ, τὸ καλὸν, καὶ ἀγαθὸν, καὶ δίκαιον, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑποθέσθαι· τρίτον δὲ, τῶν ἰδεῶν συνιδεῖν, ὅσαι πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν, οἷον ἐπιστήμην, ἢ μέγεθος, ἢ δεσποτείαν· ἐνθυμουμένους, ὅτι τὰ παρ' ἡμῖν, διὰ τὸ μετέχειν ἐκείνων, ὁμώνυμα ἐκείναις

[a] Vid. Gellius iii. 17.

[b] Apud Laert. iii. 7. legitur Δένδρει.

[c] Ita rescripsimus pro Ἑκαδημίας, Meursii admonitu: nam nomen τὸ χωρίον cohærere videtur cum vocabulo ἡ Ἀκαδημία.

[d] Particulam καὶ, quæ in exemplo Meursii omissa est, addidimus e cæteris libris, et Laert. iii. 8. cujus verba descripsit Hesychius.

ὑπάρχει· λέγω δὲ, οἷον δίκαια μὲν, ὅσα τοῦ δικαίου, καλὰ δὲ, ὅσα τοῦ καλοῦ· ἔστι δὲ τῶν εἰδῶν ἕκαστον ἀΐδιόν τε, καὶ νόημα, καὶ πρὸς τούτοις ἀπαθές. Διὸ καί φησιν, ἐν τῇ φύσει τὰς ἰδέας ἑστάναι,[e] καθάπερ παραδείγματα· τὰ δ' ἄλλα ταύταις ἐοικέναι, τούτων ὁμοιώματα καθεστῶτα. Ὁ τοίνυν Ἐπίχαρμος περί τε τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ περὶ τῶν ἰδεῶν, οὕτω λέγει,[f] Ἆρ' ἐστιν αὔλησίς τι πρᾶγμα; πάνυ μὲν οὖν. Ἄνθρωπος οὖν αὔλησίς ἐστιν; οὐδαμῶς. Φέρ'[g] ἴδω· τί δ' αὐλητάς; τίς εἰμέν τοι δοκεῖ; Ἄνθρωπος; ἢ οὐ γάρ;[h] πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν δοκεῖς Οὕτως ἔχειν καὶ περὶ τῶ ἀγαθῶ;[i] τὸ μὲν Ἀγαθὸν τόδε,[j] πρᾶγμα εἶμεν καθ' αὐτό· ὅστις δέ κα εἰδῇ μαθὼν τῆν', ἀγαθὸς ἤδη γίνεται. Ὁ Πλάτων Χαβρίᾳ συνείπετο τῷ στρατηγῷ φεύγοντι θανάτου, μηδενὸς τῶν πολιτῶν τοῦτο πράξαι βουληθέντος· ὅτε καὶ ἀνιόντι αὐτῷ εἰς τὴν ἀκρόπολιν σὺν τῷ Χαβρίᾳ Κρωβύλος ὁ συκοφάντης ἀπαντήσας φησὶν, Ἄλλῳ συναγορεύσων[k] ἥκεις, ἀγνοῶν, ὅτι καὶ σὲ τὸ Σωκράτους κώνειον ἀναμένει; Ὁ δ' ἔφη, Καὶ ὅτε ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἐστρατευόμην, ὑπέμενον τοὺς κινδύνους, καὶ νῦν ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος διὰ φίλον ὑπομενῶ. Τοιοῦτος δὲ ὢν, ὅμως ἐσκώφθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν κωμικῶν. Θεόπομπος[l] γοῦν φησὶν, — ἓν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν, Τὰ δὲ δύο, μόλις ἓν ἐστὶν, ὥς φησὶ Πλάτων. Ἀλλὰ καὶ Ἀναξανδρίδης, Ὅτε τὰς μορίας[m] ἔτρωγεν, ὥσπερ Πλάτων· καὶ Τίμων παραγραμματίζων αὐτὸν, Ὡς ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς. Ἄλεξις, Εἰς καιρὸν ἥκεις, ὡς ἔγωγ' ἀπορουμένη Ἄνω κάτω τε περιπατοῦσ', ὥσπερ Πλάτων, Σοφὸν οὐδὲν εὕρηκ',[n] ἀλλὰ κοπιῶ τὰ σκέλη· καὶ πάλιν, Λέγεις, περὶ ὧν οὐκ οἶσθα, συγγενῶς[o] τρέχων Πλάτωνι, καὶ γνώσῃ λίτρον καὶ κρόμμυον. Ἄμφις Ἀμφικράτει, Τὸ δ' ἀγαθὸν ὅ, τί ποτ' ἐστιν, οὗ σὺ τυγχάνειν Μέλλεις διὰ ταύτην, ἧττον οἶδα τοῦτ' ἐγὼ, Ὦ δέσποτ', ἢ τὸ τοῦ Πλάτωνος ἀγαθόν.[p] Ὁ Πλάτων, περὶ μὲν ὧν κατείληφεν, ἀποφαίνεται· τὰ δὲ ψευδῆ διελέγχει· περὶ δὲ τῶν ἀδήλων ἐπέχει· καὶ περὶ μὲν τῶν αὐτῷ δοκούντων ἀποφαίνεται διὰ τεσσάρων προσώπων, Σωκράτους,

[e] Ita rescripsimus e Laert. iii. 13. pro *ἱστάναι*· quæ est librorum editorum Hesychii lectio prava, ut jam Stephanus vidit.

[f] Hi versiculi Epicharmi a nobis ita constituti sunt, ut eos constituit Stephanus in Poesi philosophica p. 56. constituique jussit cum Scaligero Isaacus Casaubonus ad Laert. iii. 14.

[g] Steph. Meurs. *φέρε ἴδω τί αὐλητὰς τίς. εἰ μέντοι.*

[h] Steph. *ἢ γὰρ οὔ*; Meurs. *ἢ γὰρ οὔ*;

[i] Steph. Meurs. *περὶ τ' ἀγαθοῦ.*

[j] Steph. Meurs. *τὸ μὲν ἀγαθόν. τὸ δὲ πρ.—ὅστις δέκα εἰδῇ* (Meurs. *εἴδη*)—*τῆνο ἀγαθὸς γίγνεται οὗτος.*

[k] Apud Laert. iii. 24 est *συναγορεύων*: minus bene.

[l] Apud Laert. iii. 26. legitur *Θεόπεμπτος.*

[m] Ita legitur apud Laert. d. l. Steph. et Meurs. *μωρίας.*

[n] Steph. *εὕρηκα.*

[o] Ita rescripsimus e Laert. iii. 27. Steph. et Meurs. habent *συγγενοῦς.*

[p] Laert. iii. 27. *τὸ Πλάτωνος ἀγαθόν. Πρόσεχε δή.*

Τιμαίου, τοῦ Ἀθηναίου ξένου, τοῦ Ἐλεάτου ξένου·[q] *περὶ δὲ τῶν ψευδῶν ἐλεγχομένους εἰσάγει Θρασύμαχον, Καλλικλέα, Πῶλον, Γοργίαν. Ἔλεγε δὲ, τὴν μὲν ψυχὴν ἀρχὴν ἔχειν ἀριθμητικὴν, τὸ δὲ σῶμα γεωμετρικήν· ὡρίζετο δὲ αὐτὴν ἰδέαν τοῦ πάντη διεστῶτος πνεύματος, αὐτοκίνητον δὲ εἶναι, καὶ τριμερῆ.*[r]

[q] Verba τοῦ Ἀθηναίου—Ἐλ. ξένου addidimus e Laert. iii. 52. cujus locum descripsit Hesychius. Jubebant hoc a nobis fieri verba διὰ τεσσάρων προσώπων.

[r] Verba καὶ τριμερῆ addidimus, et pro τε εἶναι, restituimus δὲ εἶναι, e Laert. iii. 67.

OLYMPIODORI

VITA PLATONIS.

Præter Diogenem Laërtium et Olympiodorum, Vitam Platonis Græce conscripserant Aristoxenus: v. Laërt. v. 35. Zosimus Alexandrinus: v. Suidas v. Ζώσιμος· Phavorinus: v. Suidas v. Φαβωρῖνος· Philosophus: v. Suidas v. Φιλόσοφος· Porphyrius (v. Reiser. Catal. bibl. August. p. 73. et Catal. Codd. Grr. biblioth. Scorial. in Plueri Itinerar. Hispan.), et alii. E recentioribus, præter Ficinum, instituerunt eandem Latine exponere Leonh. Aretinus, cujus opusculum, nondum, quod sciam, editum, latet Florentiæ in bibliotheca Dominicanorum (v. Montefalcon. in biblioth. nova Mss. p. 424. et p. 426. tom. i.), et Guarinus Veronensis: qui ejus liber extat ad calcem Vitarum Plutarchi, p. 365—370. ab Iodoco Badio Ascensio editarum Parisiis a. 1513. f. maj. Exemplaria autem ejus manu scripta sunt Oxonii in biblioth. Collegii S. Mariæ Magdalenæ (v. Catal. Codd. Angliæ p. 73. a n. 2180. tom. i. p. 2.), et Parisiis in biblioth. regia (v. Catal. Mss. Grr. ejus p. 412. Cod. 1863. tom. ii. et p. 163. Cod. 579. et 5831. tom. iv.)

Φέρε δὲ καὶ τὸ γένος εἴπωμεν τοῦ φιλοσόφου, οὐ πολυηκοΐας[a] χάριν, ἀλλ' ὠφελείας καὶ παιδεύσεως μᾶλλον τῶν προσιόντων αὐτῷ. Οὐ γάρ τις οὗτος οὔτις,[b] ἀλλὰ μᾶλλον πολλῶν ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.

[a] Casaubonus edidit πολυκοΐας· neque aliter scriptum est in Cod. bibl. Cæsar. Vindob. apud Lambecium Commentarr. lib. vii. p. 52. qui omnino animadvertit, hanc vitam Platonis multis additamentis ab recentiore quadam manu contaminatam esse, tanquam versiculo quodam Procli. Sed jam Vindetus, et Lambecius d. l. viderunt, rescribendum esse πολυηκοΐας· quam eorum auctoritatem sequi non dubitavimus. Carent Lexica hoc nomine: quod ab Olympiodoro apparet ductum esse a vocabulo πολυήκοος, quo Platonem suum usum esse sciret.

[b] Ita edidimus e Cod. Vindob. apud Lambecium d. l. Casaubonus habet, οὐ

Λέγεται γὰρ ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι πατρὸς μὲν Ἀρίστωνος τοῦ Ἀριστοκλέους,[c] ἀφ' οὗ τὸ γένος εἰς Σόλωνα τὸν νομοθέτην ἀνέφερε. Διὸ καὶ κατὰ ζῆλον προγονικὸν Νόμους ἔγραφεν ἐν ιβ' βιβλίοις, καὶ Πολιτείας σύστασιν ἐν ια'. Μητρὸς δὲ προῆλθε Περικτιόνης, ἥτις ἀπὸ Νηλέως τοῦ Κόδρου κατήγετο.[d] Φασὶν οὖν, ὅτι φάσμα Ἀπολλωνικὸν συνεγένετο τῇ μητρὶ αὐτοῦ, τῇ Περικτιόνῃ,[e] καὶ ἐν νυκτὶ φανὲν τῷ Ἀρίστωνι, ἐκέλευσεν αὐτῷ μὴ μιγνύναι τῇ Περικτιόνῃ μέχρι τοῦ χρόνου τῆς ἀποτέξεως.[f] Ὁ δὲ οὕτω πεποίηκε· καὶ γεννηθέντα τὸν Πλάτωνα λαβόντες οἱ γονεῖς, βρέφος ὄντα, τεθείκασιν ἐν τῷ Ὑμηττῷ, βουλόμενοι ὑπὲρ αὐτοῦ τοῖς ἐκεῖ θεοῖς, Πανὶ καὶ Νύμφαις, καὶ Ἀπόλλωνι Νομίῳ, θῦσαι· καὶ κειμένου αὐτοῦ, μέλιτται προσελθοῦσαι πεπληρώκασιν αὐτοῦ τὸ στόμα κηρίων μέλιτος·[g] ἵνα ἀληθὲς περὶ αὐτοῦ γένηται, Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.[h] Καλεῖ δὲ αὐτὸν κἀντεῦθεν καὶ τοῖς κύκνοις ὁμόδουλον,[i] ὡς ἐξ Ἀπόλλωνος προελθών[j] Ἀπολλωνιακὸν γὰρ τὸ ὄρνεον.[k] Ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος, πρῶτον μὲν ἐφοίτησε Διονυσίῳ τῷ γραμματιστῇ, πρὸς μάθησιν κοινῶν γραμμάτων· οὗ καὶ ἐν Ἐρασταῖς[l] μέμνηται· ἵνα μήτε Διονύσιος, ὁ διδάσκαλος, ἄμοιρος εἴη τῆς παρὰ Πλάτωνι μνήμης. Εἶτα μετ' ἐκεῖνον γυμναστῇ

γὰρ αὐτὸς οὔτις· pro quo Vindetus censebat reponendum esse οὐ γάρ τις αὐτὸς οὔτις. Οὔτις enim idem est quod οὐτιδανὸς apud Homerum: e quo ipso mutuatus est Olympiodorus verba ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. v. Odys. α', 177.

[c] Unde a Pausania multis in locis, ut vii. 17. p. 564. dicitur Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος, ut ab Æliano V. H. ii. 30. a quo iv. 18. etiam simpliciter ὁ Ἀρίστωνος vocatur.

[d] Alia omnia cum Laert. iii. 1. ea de se tradit Apuleius de Habit. Doctrin. Plat. i. p. 1. Elmenh. qui ejus locus omnino conferri debet: 'Ei Ariston fuisse pater dictus est: cæterum Perictione, Glauci filia, mater fuit: et de utroque nobilitas satis clara. Nam Ariston pater per Codrum ab ipso Neptuno originem duxit: ab Solone sapientissimo, qui legum Atticarum fundator fuit, maternus derivatus est sanguis.'

[e] Vid. Apuleius d. l. et Laert. iii. 2.

[f] Casaubonus edidit τῆς ἀποτάξεως. Nos vero, Vindeti admonitu, rescripsimus τῆς ἀποτέξεως, h. e. τῆς ἀποκυήσεως Laert. iii. 2. Etiam πεποίηκε reposuimus pro πεποίηκεν.

[g] Vid. Cic. Div. i. 36. ii. 31. Plin. H. N. xi. 17. Valerius Max. i. 6. ext. 3. Ælianus V. H. x. 21. xii. 45. Cæterum verba Olympiodori, καὶ γεννηθέντα τὸν Πλάτωνα—ῥέεν αὐδή, laudantur a Menagio ad Laert. iii. 6. sed pro προσελθοῦσαι legit perperam προελθοῦσαι· et a Davisio ad Cic. Div. i. 36.

[h] Est versiculus Homeri de Nestore Il. α', 249. conversus Latine a Cicerone Cat. M. 10. sic, *Ex ejus lingua melle dulcior fluebat oratio.* Laudatur ab Hermogene περὶ Ἰδεῶν ii. 4. p. 408. Laurent. Dione Chrysost. ii. p. 22. Morel. et aliis. v. Scherpez. ad Il. d. l. Respexit huc etiam Tertullianus de Anima c. 31. p. 279. vol. iv. Seml. 'Ne ipse quidem Plato, quem forsitan Nestorem credidissemus ob mella facundiæ.'

[i] Socrates se vocat ὁμόδουλον τῶν κύκνων, propter divinandi facultatem, apud Platonem Phædon. 35.

[j] Ita Vindeti emendationem secuti rescripsimus pro προσελθὼν, ut Casaubonus edidit.

[k] Vid. Ælianus H. A. ii. 32. et Phavorinus v. κύκνος τῷ Ἀπόλλωνι.

[l] C. 1. ubi Dionysius vocatur ὁ γραμματικός. Apuleius d. l. p. 2. 'Doctores habuit in prima litteratura Dionysium: at in palæstra Aristonem, Argis oriundum.' v. Menagius ad Laert. iii. 5. qui laudat verba Olympiodori ἐν ἡλικίᾳ δὲ—μνήμης. Sed pro μήτε reponendum videtur μηδέ.

μὲν[m] ἐχρήσατο διδασκάλῳ, Ἀρίστωνι τῷ Ἀργείῳ, ὑφ' οὗ καὶ Πλάτων, ὥς φασι, μετωνομάσθη, πρότερον Ἀριστοκλῆς[n] λεγόμενος τῷ τοῦ πάππου ὀνόματι. Ἐκλήθη δ' οὕτω, διὰ τὸ δύο μόρια τοῦ σώματος ἔχειν πλατύτατα, τό, τε στέρνον, καὶ τὸ μέτωπον,[o] ὡς δηλοῦσι πανταχοῦ αἱ ἀνακείμεναι αὐτοῦ εἰκόνες, οὕτω φαινόμεναι. Ἄλλοι δέ φασι, μὴ διὰ τοῦτο μετονομασθῆναι αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ πλατὺ, καὶ κεχυμένον, καὶ ἀναπεπταμένον, τοῦ ἀνακειμένου χαρακτῆρος· καθάπερ φασὶ καὶ Θεόφραστον οὕτω μετονομασθῆναι διὰ τὸ θεῖον τῆς φράσεως, πρότερον Τύρταμον λεγόμενον.[p] Μουσικῆς δὲ διδάσκαλον ἔσχε Δράκοντα τὸν Δάμωνος[q] μαθητήν· μέμνηται δὲ τούτου ἐν τῇ Πολιτείᾳ. Τρία δὲ καὶ ταῦτα ἐπαιδεύοντο οἱ Ἀθήνῃσι παῖδες· φημὶ δὲ γράμματα, μουσικὴν, παλαίειν· οὐχ ἁπλῶς· ἀλλὰ γράμματα μὲν, διὰ τὸ κοσμεῖν τὸν λόγον, τὸν ἐν αὐτοῖς· μουσικὴν δὲ, διὰ τὸ τιθασσεύειν τὸν θυμόν· παλαίειν δὲ, καὶ γυμνάζεσθαι, διὰ τὸ ἀναῤῥωννύναι τὸ τῆς ἐπιθυμίας χαλαρόν. Καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης δὲ παρ' αὐτῷ τὰ τρία ταῦτα φαίνεται παιδευθείς· διὸ καί φησι πρὸς αὐτὸν Σωκράτης, Αὐλεῖν δὲ οὐκ ἐβούλου, καὶ τὰ ἑξῆς.[r] Ἐφοίτησε δὲ καὶ παρὰ γραφεῦσι,[s] παρ' ὧν ὠφελήθη τὴν μίξιν τῶν χρωμάτων, ὧν ἐν Τιμαίῳ[t] μέμνηται. Μετὰ ταῦτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς[u] ἐπαιδεύθη, παιδευταῖς νομιζομένοις[v] εἶναι τῆς Ἑλλάδος. Προσῆλθε δὲ τούτοις διὰ τὸ ἀπὸ τῆς τραγικῆς γνωμικὸν καὶ σεμνὸν, καὶ τὸ ἡρωϊκὸν τῶν ὑποθέσεων. Καὶ τοῖς διθυράμβοις δὲ[w] πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ἐφόρου λεγομένου[x] τῆς γενέσεως, ὡμίλησε·

[m] Hic locus, *γυμναστῇ μὲν—οὕτω φαινόμεναι*, laudatur a Menagio ad Laert. iii. 5. Pro *οὕτως διὰ* reposuimus *οὕτω διά*.

[n] Vid. S. Empiricus c. Gramm. i. 12. p. 271. Fabric. et Apuleius d. l. p. 1.

[o] Apuleius d. l. 'Platoni habitudo corporis cognomentum dedit.' Seneca ep. 58. tom. ii. p. 206. 'Erat quidem corpus validum ac forte sortitus, et illi nomen latitudo pectoris fecerat.'

[p] Suidas v. Θεόφραστος·—*Οὗτος πρότερον ἐκαλεῖτο Τύρταμος· διὰ δὲ τὸ θείως φράζειν ὑπ' Ἀριστοτέλους ἐκλήθη Εὔφραστος, εἶτα Θεόφραστος· ὥσπερ Πλάτων διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις πλάτος, τοῦτο ἐπωνομάσθη, πρότερον καλούμενος Ἀριστοκλῆς.*

[q] Ita rescripsimus pro *Δάμενος*, ut Casaubonus edidit, quod Vindetus in *Δάμονος* mutari jubebat. Damonis autem mentionem facit Plato, non modo Polit. iii. p. 618. C. E. Francof. sed etiam Alcib. i. p. 489. B. aliisque in locis v. Index Æschin. v. *Δάμων*. Fuit magister Socratis. v. Laert. ii. 19. et Suidas v. *Σωκράτης*. Conf. Plutarchus de music. p. 1136. E. tom. ii.

[r] Alcib. i. p. 481. C. Francof.

[s] Apuleius d. l. p. 2. 'Picturæ non aspernatus artem.'

[t] P. 1071. s. Francof.

[u] Ita, Vindeto præeunte, correximus pro *στρατηγικοῖς*, ut edidit Casaubonus. Confirmat hanc correctionem, et sequens oratio, et res ipsa. Apuleius d. l. p. 2. 'Tragœdis, et dithyrambis se utilem finxit.'

[v] Ita legendum vidit Isaacus Casaubonus: nam Mer. Casaubonus edidit *ὀνομαζομένοις*. Sic Xen. Cyrop. i. 6. 12. *ἀπιόντα με ἐκέλευσας τοῖς στρατηγικοῖς ἀνδράσι νομιζομένοις εἶναι διαλέγεσθαι.*

[w] Vindetus legi malebat *δή*: sine idonea causa; nam particulæ *καὶ—δὲ* vim habent augendæ orationis, ut apud Latinos particulæ *et vero*, *atque adeo*.

[x] Hæc est Casauboni patris emendatio: nam Casaubonus filius edidit *ἔφορον λεγόμενον*, adversante verborum structura.

τούτῳ γὰρ ὁ διθύραμβος ἀνέκειτο, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὄνομα εἶχε. Διθύραμβος γὰρ ὁ Διόνυσος, ὡς ἐκ δύο θυρῶν ἐξελθὼν, τῆς τε Σεμέλης, καὶ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός.[y] Εἰώθεισαν γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ αἰτιατὰ ὀνομάζειν τοῖς τῶν αἰτίων ὀνόμασι, καθάπερ καὶ τὸν Διόνυσον καλοῦσι· διὸ καὶ ὁ Πρόκλος περὶ τούτου φησὶν, Ὅσσ' εἶδον τεκέεσιν ἐφημίξαντο τοκῆες.[z] Ὅτι δὲ τοὺς διθυράμβους ὁ Πλάτων ἤσκητο, δῆλον ἐκ τοῦ Φαίδρου τοῦ διαλόγου, πάνυ πνέοντος τοῦ[a] διθυραμβώδους χαρακτῆρος· ἅτε τοῦ Πλάτωνος τοῦτον πρῶτον γράψαντος διάλογον, ὡς λέγεται. Ἔχαιρε δὲ πάνυ, καὶ Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ, καὶ Σώφρονι· παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. Λέγεται δὲ οὕτως αὐτοῖς χαίρειν,[b] ὥστε καὶ, ἡνίκα ἐτελεύτησεν, εὑρεθῆναι ἐν τῇ κλίνῃ αὐτοῦ Ἀριστοφάνην, καὶ Σώφρονα·[c] καὶ Ἐπίγραμμα δὲ τοιοῦτον εἰς Ἀριστοφάνην αὐτὸς πεποίηκεν· Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν, ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται, Ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.[d] Ἐκωμῴδησε δὲ αὐτὸν ἐν τῷ Συμποσίῳ τῷ διαλόγῳ, ὡς κωμῳδίαν ὠφεληθείς· καὶ γὰρ ποιήσας[e] αὐτὸν ὑμνοῦντα τὸν Ἔρωτα, εἰσάγει αὐτὸν μεταξὺ λυγγὶ περιπεσόντα, καὶ μὴ δυνάμενον πληρῶσαι τὸν ὕμνον.[f] Ἐποίησε δὲ καὶ Τραγικὰ ποιήματα,[g] καὶ Διθυραμβικὰ, καὶ ἄλλα τινὰ, ἅπερ πάντα κατέκαυσε[h] τῆς Σωκράτους πειραθεὶς διατριβῆς, εἰπών τι τοιοῦτον ἔπος,[i] Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε· Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει. Γραμματικὸς δέ τις Ἀνατόλιος ἐνταῦθά ποτε τὸ ἔπος εἰπὼν, ηὐδοκίμησεν εἰς Ἥφαιστον ἄρχοντα, ἐπιστάντα τῇ πόλει· εἶπε δὲ αὐτὸν οὕτως· Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε. Φάρος νύ τι σεῖο χατίζει. Φασὶ δ', ὅτι, ἡνίκα ὁ Σωκράτης ἤμελλε δέχεσθαι, ὄναρ εἶδεν, ὅτι κύκνος ἄπτερος ἐν τοῖς γόνασιν αὐτοῦ καθῆστο, καὶ παραχρῆμα πτεροφυήσας ἀνέπτη εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔκλαγξέ τι λιγυρὸν, ὡς πάντας[j] θέλξαι τοὺς ἀκούοντας· τοῦτο δὲ ἐδήλου

[y] Vid. Etymol. M. v. Διθύραμβος.

[z] Ita, Vindeto auctore, emendavimus: nam Casaubonus vulgavit τοκεῦσιν· cui lectioni ipsa verborum sententia repugnat.

[a] Mer. Casaubonus edidit, πνέων τοῦ τοῦ· sed Isaacus pater recte correxit πνέοντος τοῦ· quod adeo recepimus. De re ipsa v. Aristides Orat. Plat. ii. p. 490. tom. iii. Cant.

[b] Athen. xi. 15. p. 504. B. Καὶ ὁ τοὺς Μίμους δὲ πεποιηκὼς, οὓς, διὰ χειρὸς ἔχειν Δοῦρίς φησι τὸν σοφὸν Πλάτωνα.

[c] Quintil. i. 10. 17. 'Sophron ostendit, mimorum quidem scriptor, sed quem Plato adeo probavit, ut suppositos capiti libros ejus, quum moreretur, habuisse credatur.' Valer. Max. viii. 7. ext. 3. 'Altero etiam et octogesimo anno decedens, sub capite Sophronis mimos habuisse fertur.' v. Menagius ad Laert. iii. 18.

[d] Ita edidimus, Vindeti auctoritate, etiam Menagio ad Laert. iii. 18. probante: nam Casauboni quidem in codice scriptum erat, sicut ipse edidit,—τό περ οὔτι πεσεῖται, Ζηλοῦσαι —. Sed οὔ τι tamen fortassis retineri recte posset.

[e] Mer. Casaubonus edidit ποτίσας· quod tamen ipse acute vidit mutandum esse in ποιήσας· quod adeo recepimus.

[f] Vid. Sympos. c. 11.

[g] Vid. Ælianus V. H. ii. 30. Cf. Casaubonus de Poesi Satyr. p. 197.

[h] Vid. Apuleius Apol. p. 279. Elmenh.

[i] Vid. Laert. iii. 5.

[j] Sic Vindetus emendavit. Casaubonus edidit πάντα. De somnio illo Socratis v. Apuleius de Habit. Doctrin. Plat. i. p. 1. Attigit idem etiam Ter-

τὴν μέλλουσαν δόξαν τοῦ ἀνδρός. Μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν Σωκράτους, διδασκάλῳ πάλιν[k] ἐχρήσατο Κρατύλῳ τῷ Ἡρακλειτείῳ, εἰς ὃν καὶ διάλογον ὁμώνυμον ἐποίησεν, ἐπιγράψας Κρατύλος, ἢ περὶ ὀρθότητος ὀνομάτων. Μετὰ τοῦτον δὲ πάλιν στέλλεται εἰς Ἰταλίαν,[l] καὶ διδασκαλεῖον εὑρὼν ἐκεῖ τῶν Πυθαγορείων συνιστάμενον Ἀρχύταν, πάλιν ἔσχε διδάσκαλον τὸν Πυθαγόρειον ὁμώνυμον· ἔνθα καὶ Ἀρχύτου μέμνηται. Ἐπειδὴ δὲ δεῖ τὸν φιλόσοφον φιλοθεάμονα εἶναι τῶν τῆς φύσεως ἔργων· στέλλεται καὶ εἰς Σικελίαν,[m] θεασόμενος τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς, τοὺς ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ οὐ Σικελικῆς τραπέζης χάριν, ὦ γενναῖε Ἀριστείδη, ὡς σὺ φῄς.[n] Γενόμενος ἐν Συρακούσαις πρὸς Διονύσιον τὸν μέγαν, τύραννον ὄντα, ἐπειρᾶτο εἰς ἀριστοκρατείαν μεταβάλλειν τὴν τυραννίδα· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀφῖκτο, καὶ τοῦ Διονυσίου ἐρομένου αὐτὸν, Τίνα νομίζεις ἐν ἀνθρώποις εὐδαίμονα εἶναι; ὡς δὴ νομίζων, ὅτι περὶ αὐτοῦ φήσει ὁ φιλόσοφος, κολακεύων αὐτόν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι Σωκράτην. Πάλιν ἐπανήρετο αὐτὸν, Τί νομίζεις ἔργον ἀνδρὸς εἶναι πολιτικοῦ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, τὸ τοὺς πολίτας βελτίους ποιεῖν. Τρίτον αὐτὸν ἐπανήρετο, Τί οὖν; τὸ ὀρθῶς δικάζειν σμικρὸν σοὶ δοκεῖ; δόξαν γὰρ εἶχεν ὁ Διονύσιος ἐπὶ τοῦ ὀρθῶς δικάζειν· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, μηδὲν ὑποστειλάμενος, Σμικρὸν μὲν οὖν, καὶ πολιτικοῦ μέρος ἔσχατον·[o] ἀκεσταῖς γὰρ ἐοίκασιν οἱ ὀρθῶς δικάζοντες, οἵτινες τὰ διεῤῥωγότα ἱμάτια ἀνυφαίνουσι. Τέταρτον αὐτὸν ἐπανήρετο, Τί τύραννον εἶναι; οὐκ ἀνδρεῖον; Πάντων μὲν οὖν, ἔφη, δειλότατον, ὁπότε καὶ τὰ κουρευτικὰ μαχαίρια διαδέδοικε,[p] μὴ διὰ τούτων ἀπόληται. Ἐπὶ τούτοις οὖν ὁ Διονύσιος ἀγανακτήσας, προεῖπεν αὐτῷ ἡλίου ὄντος ὑπὲρ γῆς ἐκ τῶν

tullianus de Anima c. 4. p. 310. tom. iv. 'Cycnus de sinu Socratis demulcens homines, discipulus Plato est.'

[k] Nam Plato, jam ante quam se ad Socratis disciplinam contulisset, Heracliti secta fuerat imbutus. v. Apuleius d. l. p. 2.

[l] Vid. Cicero Fin. v. 29. Tuscull. i. 17. Apuleius d. l. Valer. Max. viii. 7. ext. 3. Laert. viii. 79. Augustinus C. D. viii. 4. Venit autem Plato Tarentum L. Camillo, Appio Claudio, Consulibus: v. Cic. Cat. M. 12. hoc est, A. U. ccccv. v. Gellius ix. 11. In Epistolis Platonis extant hodie duæ, quas ad Archytan dedit: alteram earum servavit Laertius viii. 81.

[m] Cum hoc toto loco, qui est de profectione Platonis in Siciliam, ejusque in aula utriusque Dionysii commoratione, conferri locus Eusebii debet Chron. i. p. 56. Scal. a quo eadem iisdem fere verbis referuntur.

[n] Intelligitur Ἀριστείδης ὁ Ῥήτωρ, ut ab Eusebio vocatur. v. Orat. Plat. ii. p. 376. s. tom. iii. Cant. add. Lucian. de parasit. tom. ii. p. 254. Græv. Nonnus Συναγ. ἱστορ. i. 23. p. 134. s. Eton. et Apuleius d. l. p. 3.

[o] Casaubonus edidit καὶ μέρος ἔσχατον. Sed apud Eusebium d. l. est, πρὸς ὃν ὁ Πλάτων, Μόριόν τι μικρὸν πολιτικοῦ τὸ δικάζειν ὀρθῶς. Unde Hemsterhusius ad Tho. Mag. p. 27. inserendum hoc loco ante μέρος censuit genitivum πολιτικοῦ. Cui quidem ejus auctoritati parere, re ipsa jubente, non dubitavimus.

[p] Casaubonus filius edidit μαχαίρια διαδέδοικε. Sed Casaubonus pater legi jubebat μαχαιρίδια δέδοικε. Bene: v. Piersonus ad Mœrin p. 259. s. Nobis vero recipere visum est, μαχαίρια διαδέδοικε· quæ quidem lectio propius accedit ad scripturam Cod. veteris: et apud Eusebium d. l. est, τὰ κουρευτικὰ μαχαίρια φοβεῖται, μὴ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθῇ.

Συρακουσῶν ἀπαλλάττεσθαι· καὶ οὕτως ἀτίμως ὁ Πλάτων ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν ἐδιώχθη.[q] Τῆς δὲ δευτέρας ὁδοῦ τῆς εἰς Σικελίαν αἰτία αὕτη. Μετὰ τὸν θάνατον Διονυσίου τοῦ μεγάλου διαδέχεται τὴν τυραννίδα Διονύσιος ὁ Διονυσίου,[r] μητρὸς ἀδελφὸν ἔχων τὸν Δίωνα, ὃς ἐκ πρώτης ὁδοῦ ὁμιλητὴς ἐγένετο Πλάτωνος. Γράφει οὖν αὐτῷ ὁ Δίων, Ὅτι, ἐὰν παραγένῃ, νῦν ἐλπίς ἐστι μεταβαλεῖν τὴν τυραννίδα εἰς ἀριστοκρατείαν. Διὰ τοῦτο τοίνυν τὴν δευτέραν ὁδὸν ποιησάμενος, καὶ διαβληθεὶς ὑπὸ τῶν δορυφόρων τοῦ Διονυσίου πρὸς αὐτὸν, ὡς βουλεύεται τὴν ἀρχὴν περιποιῆσαι τῷ Δίωνι, καὶ καταλῦσαι τὸν Διονύσιον, κρατηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, παρεδόθη Πόλλιδι τῷ Αἰγινήτῃ, ἐμπορευομένῳ εἰς Σικελίαν, πρὸς πρᾶσιν.[s] Ὁ δὲ ἀγαγὼν αὐτὸν εἰς Αἴγιναν, εὗρεν Ἀννίκεριν ἐκεῖ, τὸν Λίβυν, μέλλοντα πλεῖν ἐπὶ τὴν Ἦλιν, ἐφ' ᾧ τεθρίππῳ ἀγωνίσασθαι. Περιτυχὼν οὖν τῷ Πόλλιδι, ὠνεῖται παρὰ αὐτοῦ τὸν Πλάτωνα, κρείττω τὴν δόξαν ταύτην πάσης ἐν τεθρίππῳ νίκης ἀγωνισάμενος· περὶ οὗ καὶ Ἀριστείδης φησὶν, ὅτι οὐδεὶς ἐγίνωσκεν Ἀννίκεριν, εἰ μὴ Πλάτωνα ἐπρίατο.[t] Τῆς δὲ τρίτης ὁδοῦ πάλιν ἀφορμὴ γέγονε τῆς εἰς Σικελίαν αὕτη· δημευθεὶς ὁ Δίων ὑπὸ τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀφαιρεθεὶς τῶν ὄντων, ἐν δεσμωτηρίῳ ἐβλήθη. Γράφει οὖν τῷ Πλάτωνι, ὅτι ὑπέσχετο ὁ Διονύσιος ἀφεῖναι αὐτὸν, εἰ Πλάτων αὖθις ἀφίξεται πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ τῷ ἑταίρῳ βοηθήσων, ἑτοίμως ὑπέστη καὶ τὴν τρίτην ὁδόν.[u] Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἀποδημίας τοῦ φιλοσόφου τῆς εἰς Σικελίαν. Ἰστέον δὲ, ὅτι καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἐκεῖ ἱερατικοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔμαθε παρ' αὐτῶν τὴν ἱερατικήν.[v] Διὸ καὶ ἐν τῷ Γοργίᾳ[w] φησὶν, Οὐ μὰ τὸν Κύνα, τὸν παρ' Αἰγυπτίοις θεόν. Ὃ γὰρ παρὰ τοῖς Ἕλλησι δύναται τὰ ἀγάλματα, τοῦτο παρὰ τοῖς Αἰγυπτίοις τὰ ζῷα, σύμβολα ὄντα ἑκάστου τῶν θεῶν, ᾧ ἀνάκειται. Βουλόμενος δὲ καὶ τοῖς Μάγοις ἐντυχεῖν, διὰ τὸ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν[x] ἐν Περσίδι συνεστάναι πόλεμον, μὴ δυνηθεὶς παρ' αὐτοὺς ἐλθεῖν, ἀφίκετο εἰς τὴν Φοινίκην· καὶ Μάγοις ἐκεῖ ἐντυχὼν, παρέλαβε τὴν μαγικήν. Διὸ καὶ

[q] Casaubonus edidit, ἡλίου ὄντος ὑπὲρ γῆς (aliquid deest) ἐκ τῶν Συρακουσῶν ἐδιώχθη. Hanc lacunam nos explevimus e Cod. Vindob. auctore Lambecio d. l. p. 52.

[r] Vid. Gellius xvii. 21.

[s] Vid. Nonnus Συναγ. ἱστορ. i. 23. p. 134. s.

[t] Vid. Aristides Orat. Plat. ii. p. 385. tom. iii. et Menagius ad Laert. ii. 86.

[u] Vid. Philostratus V. Apol. Tyan. xxxv. p. 48. et ibi Olearius.

[v] Vid. Quintil. i. 12. 15. Apuleius d. l. p. 2. Valer. Max. viii. 7. ext. 3. Augustin. C. D. viii. 4. Lactant. iv. 2. 4. Ambrosius in Ps. 118. n. 4. tom. i. p. 1195. Strabo xvii. p. 1159. Almelov. Theodoretus Θ. Π. i. p. 5. extr. Cyrillus Alex. i. p. 15. C. et p. 29. C. Justinus M. Paræn. p. 76. 85. 94. 103. Hutchin. Suidas v. δόγματα tom. i. p. 612.

[w] P. 316. 27. Bas. 1. sed in libris Platonis legitur nunc, τὸν Αἰγυπτίων θεόν.

[x] Ita correximus, auctoritatem Casauboni patris secuti: nam Casaubonus filius edidit τὸν θεόν.

ἐν τῷ Τιμαίῳ[y] φαίνεται τῆς θυτικῆς ἔμπειρος ὤν, σημεῖά τε λέγων ἥπατος καὶ σπλάγχνων, καὶ τοιαῦτά τινα. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν πρὸ τῶν τριῶν[z] τῶν εἰς Σικελίαν ἀφίξεων ἔδει ῥηθῆναι. Ἀφικόμενος δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας διδασκαλεῖον ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ συνεστήσατο μέρος τι τούτου τοῦ Γυμνασίου τέμενος ἀφορίσας ταῖς Μούσαις. Καὶ μόνῳ τῷ Πλάτωνι ἐνταῦθα Τίμων ὁ μισάνθρωπος συνῆν. Πολλοὺς δὲ πάνυ πρὸς μάθησιν ἀφείλκετο, καὶ ἄνδρας, καὶ γυναῖκας ἀνδρείῳ σχήματι, παρασκευάζων ἀκροᾶσθαι αὐτοῦ,[a] καὶ κρείττονα πάσης[b] φιλοπονίας τὴν ἑαυτοῦ φιλοσοφίαν ἐπιδεικνύς. Καὶ γὰρ καὶ τῆς Σωκρατικῆς εἰρωνείας ἀπήλλακτο, καὶ τοῦ ἐν ἀγορᾷ καὶ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων διατρίβειν, καὶ τοὺς νέους θηρῶντα ποιεῖσθαι τοὺς λόγους. Ἀπήλλακτο δὲ καὶ τοῦ σεμνοῦ ὅρκου[c] τῶν Πυθαγορείων, τοῦ ἀποκεκλεισμένας ἔχειν τὰς θύρας, καὶ τοῦ Αὐτὸς ἔφα· πολιτικώτερον ἑαυτὸν παρέχων πρὸς ἅπαντας. Πολλοὺς τοίνυν ἐραστὰς αὐτοῦ καταστήσας, καὶ πλείστους ὠφελήσας,[d] μέλλων τελευτᾷν ἐνύπνιον εἶδεν, ὡς, κύκνος γενόμενος, ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον μετέρχεται, καὶ ταύτῃ πόνον πλεῖστον παρεῖχε τοῖς ἰξευταῖς. Ὁ Σιμμίας, ὁ Σωκρατικὸς, ἔκρινεν, ὅτι ἄληπτος ἔσται τοῖς μετ' αὐτὸν ἐξηγεῖσθαι βουλομένοις αὐτόν· ἰξευταῖς γὰρ ἐοίκασιν οἱ ἐξηγηταὶ, τὰς ἐννοίας τῶν ἀρχαίων πειρᾶσθαι βουλόμενοι· ἄληπτος δέ ἐστιν, ἐπειδὴ, καὶ φυσικῶς, καὶ ἠθικῶς, καὶ θεολογικῶς, καὶ ἁπλῶς πολλαχῶς, ἐστὶν ἀκούειν τῶν αὐτοῦ, καθάπερ καὶ τῶν Ὁμήρου. Δύο γὰρ αὗται ψυχαὶ λέγονται γενέσθαι παναρμόνιοι· διὸ παντοδαπῶς ἐστιν ἀκούειν ἀμφοτέρων. Ἀποθανόντος δ' αὐτοῦ, πολυτελῶς αὐτὸν ἔθαψαν οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ ἐπέγραψαν ἐν τῷ τάφῳ αὐτοῦ, Τοὺς δύ' Ἀπόλλων[e] φῦσ', Ἀσκληπιὸν, ἠδὲ Πλάτωνα· Τὸν μὲν ἵνα ψυχὴν, τὸν δ' ἵνα σῶμα, σόοι. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ γένους τοῦ φιλοσόφου.

[y] P. 498. Bas. 1.

[z] Casaubonus filius edidit *τῶν αἰτίων*· sed ostendit simul rescribendum esse *τῶν τριῶν*· quod adeo nos recepimus.

[a] Vid. Menagius ad Laert. iii. 46. p. 155. B. a quo laudantur hæc ipsa Olympiodori verba, *πολλοὺς δὲ—ἀκροᾶσθαι αὐτοῦ*.

[b] Ita legendum vidit Isaacus Casaubonus: nam Mericus edidit *κρεῖττον ἁπάσης*.

[c] Ita emendari jussit Casaubonus filius: qui tamen e Cod. vet. edidit *ὄγκου*.

[d] Casaubonus filius edidit *ἅπαντας* • • • *λήσας*· quam lacunam ita expleri jubebat, ut legeretur, *παρέχειν πρὸς ἅπαντας θελήσας*· sed M. Meibomius legendum censebat *παρέχων πρὸς ἅπαντας πλησιάζοντας*. Nos vero ut constituimus locum, ita eum legi in Cod. Vindob. auctor est Lambecius d. l. p. 52.

[e] Ita M. Meibomius correxit. Quæ quidem emendatio præferenda videtur conjecturæ Menagii, a quo verba Olympiodori, *ἀποθανόντος δ' αὐτοῦ—σῶμα σόοι*, laudantur ad Laert. iii. 45. Is priorem versiculum ita legi jubebat, Ἀπόλλων δύο φῦσ', Ἀσκληπιὸν, ἠδὲ Πλάτωνα. Casaubonus enim edidit, Τοὺς δύο Ἀπόλλων φῦσ' —.

SENTENTIÆ ET JUDICIA

AUCTORUM QUORUNDAM VETERUM

UTRIUSQUE SERMONIS

DE PLATONE

EJUSQUE ORATIONE ET LIBRIS.

SENTENTIÆ ET JUDICIA

AUCTORUM QUORUNDAM VETERUM

UTRIUSQUE SERMONIS

DE PLATONE

EJUSQUE ORATIONE ET LIBRIS.

1. Ἀνάγκη δὴ τὸν ἐξ ἁπάντων συγκείμενον καλῶν ῥυθμῶν καλὸν εἶναι λόγον. Μυρία τοιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι. Ὁ γὰρ ἀνὴρ εὐμέλειάν τε, καὶ εὐρυθμίαν, συνιδεῖν δαιμονιώτατος· καὶ εἴγε δεινὸς ἦν οὕτως ἐκλέξαι τὰ ὀνόματα, ὡς συνθεῖναι περιττὸς, καί νυ κεν, ἢ παρέλασσε τὸν Δημοσθένην κάλλους ἑρμηνείας ἕνεκεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. Νῦν δὲ δὴ περὶ μὲν τὴν ἐκλογήν ἐστιν, ἃ διαμαρτάνει, καὶ μάλιστα, ἐν οἷς ἂν τὴν ὑψηλὴν, καὶ περιττὴν, καὶ ἐγκατάσκευον, διώκει φράσιν, ὑπὲρ ὧν ἑτέρωθί μοι δηλοῦται, σαφέστερον δὲ συντίθησι τὰ ὀνόματα, καὶ ἡδέως, καὶ καλῶς, νὴ Δία· καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἔχοι κατὰ τοῦτο μέμψασθαι τὸ μέρος. Dionysius Halic. περὶ Συνθέσ. ὀνομάτων c. 18. p. 140. Upton.

2. Ὅτι γὰρ ἥδιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ἐν λόγοις ἡ μεταβολὴ, πάντας εἰδέναι πείθομαι. Παράδειγμα δὲ αὐτῆς ποιοῦμαι πᾶσαν μὲν τὴν Ἡροδότου λέξιν, πᾶσαν δὲ τὴν Πλάτωνος, πᾶσαν δὲ τὴν Δημοσθένους. Ἀμήχανον γὰρ εὑρεῖν τούτων ἑτέρους ἐπεισοδίοις τε πλείοσι, καὶ ποικιλίαις εὐροωτέραις, καὶ σχήμασι πολυειδεστέροις, χρησαμένους· λέγω δὲ, τὸν μὲν ὡς ἐν ἱστορίας σχηματισμῷ· τὸν δὲ ὡς ἐν διαλόγων χάριτι· τὸν δὲ ὡς ἐν λόγων ἐναγωνίων χρείᾳ. Idem ibid. c. 19. p. 158.

3. Τῶν δ' ἄλλων, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότητα ἐπετήδευον, ὕστερον μὲν ἐκεῖνοι μακρῷ παρ' Ὅμηρον ἐξεταζόμενοι φαίνοιντ' ἂν καθ'

SENTENTIÆ ET JUDICIA

AUCTORUM QUORUNDAM VETERUM

UTRIUSQUE SERMONIS

DE PLATONE

EJUSQUE ORATIONE ET LIBRIS.

1. Ἀνάγκη δὴ τὸν ἐξ ἁπάντων συγκείμενον καλῶν ῥυθμῶν καλὸν εἶναι λόγον. Μυρία τοιαῦτά ἐστι καὶ παρὰ Πλάτωνι. Ὁ γὰρ ἀνὴρ εὐμέλειάν τε, καὶ εὐρυθμίαν, συνιδεῖν δαιμονιώτατος· καὶ εἴγε δεινὸς ἦν οὕτως ἐκλέξαι τὰ ὀνόματα, ὡς συνθεῖναι περιττὸς, καί νυ κεν, ἢ παρέλασσε τὸν Δημοσθένην κάλλους ἑρμηνείας ἕνεκεν, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε. Νῦν δὲ δὴ περὶ μὲν τὴν ἐκλογήν ἐστιν, ἃ διαμαρτάνει, καὶ μάλιστα, ἐν οἷς ἂν τὴν ὑψηλὴν, καὶ περιττὴν, καὶ ἐγκατάσκευον, διώκει φράσιν, ὑπὲρ ὧν ἑτέρωθί μοι δηλοῦται, σαφέστερον δὲ συντίθησι τὰ ὀνόματα, καὶ ἡδέως, καὶ καλῶς, νὴ Δία· καὶ οὐκ ἄν τις αὐτὸν ἔχοι κατὰ τοῦτο μέμψασθαι τὸ μέρος. Dionysius Halic. περὶ Συνθέσ. ὀνομάτων c. 18. p. 140. Upton.

2. Ὅτι γὰρ ἥδιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ἐν λόγοις ἡ μεταβολὴ, πάντας εἰδέναι πείθομαι. Παράδειγμα δὲ αὐτῆς ποιοῦμαι πᾶσαν μὲν τὴν Ἡροδότου λέξιν, πᾶσαν δὲ τὴν Πλάτωνος, πᾶσαν δὲ τὴν Δημοσθένους. Ἀμήχανον γὰρ εὑρεῖν τούτων ἑτέρους ἐπεισοδίοις τε πλείοσι, καὶ ποικιλίαις εὐρουστέραις, καὶ σχήμασι πολυειδεστέροις, χρησαμένους· λέγω δὲ, τὸν μὲν ὡς ἐν ἱστορίας σχηματισμῷ· τὸν δὲ ὡς ἐν διαλόγων χάριτι· τὸν δὲ ὡς ἐν λόγων ἐναγωνίων χρείᾳ. Idem ibid. c. 19. p. 158.

3. Τῶν δ' ἄλλων, ὅσοι τὴν αὐτὴν ἐκείνῳ μεσότητα ἐπετήδευον, ὕστερον μὲν ἐκεῖνοι μακρῷ παρ' Ὅμηρον ἐξεταζόμενοι φαίνοντ' ἂν καθ'

ἑαυτοὺς δὲ εἰ θεωροίη τις αὐτοὺς, ἀξιοθέατοι·—φιλοσόφων δὲ, κατ' ἐμὴν δόξαν, Δημόκριτός τε, καὶ Πλάτων, καὶ Ἀριστοτέλης. Τούτων γὰρ ἑτέρους εὑρεῖν ἀμήχανον ἄμεινον κεράσαντας τοὺς λόγους. Idem ibid. c. 24. p. 220.

4. *Πᾶσα λέξις ἡ δίχα μέτρου ἐγκειμένη, ποιητικὴν μοῦσαν, ἢ μελικὴν χάριν, οὐ δύναται προσλαβεῖν, κατὰ γοῦν τὴν σύνθεσιν αὐτήν· ἐπεὶ καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὀνομάτων μέγα τι δύναται, καὶ ἔστι τις ὀνομασία ποιητικὴ, γλωττηματικῶν τε, καὶ ξένων, καὶ τροπικῶν, καὶ πεποιημένων, οἷς ἡδύνεται ποίησις εἰς κόρον, ἐγκαταμιγέντων τῇ ἀμέτρῳ λέξει· ὃ ποιοῦσιν ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ οὐχ ἥκιστα Πλάτων.* Idem ibid. c. 25. p. 226.

5. *Ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ Διαλόγους κτενίζων, καὶ βοστρυχίζων, καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων, οὐ διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη.*[a] *Πᾶσι γὰρ δήπου τοῖς φιλολόγοις γνώριμα τὰ περὶ τῆς φιλοπονίας τἀνδρὸς ἱστορούμενα, τά τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ τὴν δέλτον, ἣν, τελευτήσαντος αὐτοῦ, λέγουσιν εὑρεθῆναι, ποικίλως μετακειμένην τὴν ἀρχὴν τῆς Πολιτείας ἔχουσαν τήνδε· Κατέβην χθὲς εἰς Πειραιᾶ μετὰ Γλαύκωνος τοῦ Ἀρίστωνος.*[b] Idem ibid. c. 25. p. 242. s.

Sed quum reliqua Dionysii scripta rhetorica etiam abundent ejusmodi locis, ubi de orationis Platonicæ virtutibus judicium tulit; quum chartæ parcendum esse intelligamus, ut eos apponere integros non liceat: indicabimus tantum illorum sedes, quas admiratores eloquentiæ philosophi, atque æmulatores, adire ipsi, et inspicere, possint. Extant igitur illi *Τέχνης* c. 10. p. 60. s. c. 11. p. 62. *Χαρακτ. τῶν παλαιῶν* p. 70. Lys. p. 82. Dinarch. p. 115. Ep. ad Pompeium p. 125. ss. *περὶ Δημοσθ. δεινότητος* p. 165. s. 172. 177. 181. 183. 194. Tom. ii. Lips.

6. *Ὁ μὲν γὰρ πολιτικὸς Πανηγυρικὸς τοιοῦτος· τῶν δὲ κατὰ λογογραφίαν Πανηγυρικῶν οὗτος κάλλιστος ὁ Πλατωνικός· καὶ τοῦτον παράδειγμα φαίημεν ἂν ἡμεῖς εἶναι τὸ ἄριστον τοῖς βουλομένοις τε, καὶ δυναμένοις, Πανηγυρικὸν λόγον ἐργάζεσθαι.* Hermogenes *περὶ Ἰδεῶν* ii. 10. p. 480. Laurent.

7. *Ὁρῶμεν γὰρ, πλὴν τῶν εἰρημένων χαρακτήρων ἐναντίων, πάντας μιγνυμένους πᾶσιν· οἷον τὰ Ὁμήρου τε ἔπη, καὶ τοὺς Πλάτωνος λόγους, καὶ Ξενοφῶντος, καὶ Ἡροδότου, καὶ ἄλλων πολλῶν, πολλὴν μὲν μεγαλοπρέπειαν καταμεμιγμένην ἔχοντας, πολλὴν δὲ δεινότητά τε, καὶ χάριν.* Pseudodemetrius Phalereus *περὶ Ἑρμ.* s. 37.

[a] Vid. Cic. Cat. M. 5. Var. Lect. ix. 5. Muretus Var. Lect.
[b] Vid. Quintil. viii. 6. 64. Victorius xviii. 8. p. 1207. vol. ii. Thes. Gruter.

8. Διὸ καὶ Πλάτων ἐπισφαλές τι δοκεῖ ποιεῖν, Μεταφοραῖς μᾶλλον χρώμενος, ἢ Εἰκασίαις. Idem ibid. s. 80.

9. Κἂν μετροειδῆ δὲ ᾖ, τὴν αὐτὴν ποιήσει χάριν· λανθανόντως δέ τοι παραδύεται ἡ ἐκ τῆς τοιαύτης ἡδονῆς χάρις. Καὶ πλεῖστον μὲν τὸ τοιοῦτον εἶδός ἐστι παρὰ τοῖς Περιπατητικοῖς, καὶ παρὰ Πλάτωνι —. Idem ibid. s. 184.

10. Πλάτων μέντοι ἐν πολλοῖς αὐτῷ τῷ ῥυθμῷ γλαφυρός ἐστιν ἐκτεταμένῳ πως, καὶ οὔτε ἕδραν ἔχοντι, οὔτε μῆκος· τὸ μὲν γὰρ ἰσχνὸν καὶ δεινὸν, τὸ δὲ μῆκος μεγαλοπρεπές· ἀλλ' οἷον ὀλίσθῳ τινὶ ἔοικε τὰ κῶλα, καὶ οὔτε μέτροις παντάπασιν, οὔτ' ἀμέτροις —. Idem ibid. s. 186.

11. Τὸ δὲ ἰδίως καλούμενον εἶδος Σωκρατικὸν, ὃ μάλιστα δοκοῦσι ζηλῶσαι Αἰσχίνης καὶ Πλάτων —. Idem ibid. s. 319.

12. Ὁπότε γὰρ οὐδὲ ὁ εὐφωνότατος τῶν ὄντων Πλάτων, εἰ καὶ πρὸς Ὅμηρον παραβάλλειν ἐθέλοις —. Εἰ γάρ τις ἐς τὰς Πλάτωνος φωνὰς ἐμπεσὼν, ἑτέρων δεῖται λόγων, καὶ εἴ τῳ ἐκεῖθεν τὸ φῶς ἀμαυρὸν δοκεῖ, καὶ ἥκιστα μετέχον αὐγῆς σαφοῦς, οὗτος οὐδ' ἂν τὸν Ἥλιον ἴδοι ἀνίσχοντα, οὐδὲ τὴν Σελήνην λαμπρυνομένην, οὐδὲ τὸν Ἕσπερον καταδυόμενον, οὐδὲ τὸν Ἑωσφόρον φθάνοντα.—Εἰκάζω δὴ τὴν μὲν πρώτην ὁμιλίαν τῶν Πλάτωνος λόγων μετάλλῳ τινὶ ἀτεχνῶς χρυσοῦ· τὸ δὲ ἐπὶ τούτῳ ἑτέρας δεῖται τέχνης, ἢ τὸ ληφθὲν δοκιμάζουσα, καὶ ἐκκαθαίρουσα λόγῳ, ὡς πυρὶ, χρῆσθαι ἤδη δύναται ἀκηράτῳ καὶ βεβασανισμένῳ τῷ χρυσῷ. Maximus Tyr. Dissert. i. p. 2. s. Davis. min.

13. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥ τε μεγαλόνοια θαυμαστὴ καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστὸν, ἥ τε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν. Lucian. Revivisc. t. i. p. 402. Græv.

14. Τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν, ὅπου γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι, Ξενοφῶντα λέγω, καὶ Πλάτωνα, καίτοιγ' ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, ὅμως διὰ τὰ οὕτω μικροχαρῆ ἑαυτῶν ποτε ἐπιλανθάνονται; Longinus περὶ ὕψους c. iv. 4.

15. Ὅτι μέντοι Πλάτων—τοιούτῳ τινὶ χεύματι ἀψοφητὶ ῥέων, οὐδὲν ἧττον μεγεθύνεται—οὐκ ἀγνοεῖς.—Μόνος Ἡρόδοτος Ὁμηρικώτατος ἐγένετο; Στησίχορος ἔτι πρότερον, ὅ, τε Ἀρχίλοχος, πάντων δὲ τούτων μάλιστα ὁ Πλάτων ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὐτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος.* Idem ibid. c. 13. 1. et 3.

* Vid. Quintil. x. 1. 81. Telephus, Pergamenus, Grammaticus, scripserat περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ Πλάτωνος συμφωνίας· v. Suidas v. Τήλεφος· ut Ammonius Alex-

16. Ἐπὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα διασύρουσι, πολλάκις, ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων, εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς, καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον, ἐκφερόμενον. Idem ibid. c. 32. 7.

17. Τούτοις δὲ ἐπιγενόμενος Πλάτων, ἀνὴρ ἐκ φύσεως ἀρτιτελὴς, καὶ πολὺ διενεγκὼν, οἷα κατάπεμπτος ὡς ἀληθῶς ἐκ θεῶν, ἵν' ὁλόκληρος ὀφθῇ ἡ δι' αὐτοῦ φιλοσοφία, παρῆκέ τε οὐδὲν, καὶ ἕκαστα ἠκρίβωσε, μήτε ἐλλείπων πρὸς τὸ ἀναγκαῖον, μήτε πρὸς τὸ ἄχρηστον ἐξενεχθείς. Atticus Platonicus ap. Euseb. P. E. ii. 2. p. 509. s. Colon.

18. Ἆρ' οὖν ὁ πάμμεγας Πλάτων διὰ τοῦτο ἡσυχῇ ἔμεινεν, ἐπὶ τοῦ σκίμποδος καὶ τοῦ δωματίου; καὶ τίς οὕτω πολυπράγμων, ἢ καινοτόμος, ὃς πρῶτον σποράδην οἰκοῦσαν φιλοσοφίαν ξυνῴκισε καὶ συνήγαγεν, ὥσπερ Θησεὺς τὰς Ἀθήνας; Τέως δὲ τριχῇ διεσπάσθη, μᾶλλον δὲ τέτραχα· καὶ χωρὶς μὲν ἦσαν Ἰταλιώτιδες Μοῦσαι, χωρὶς δὲ αἱ Σικελικαὶ, χωρὶς δὲ ὁ χορὸς τῶν Ἰάδων· αἱ μὲν τὰ θεῖα μαντεύουσαι, αἱ δὲ ὑπὲρ τῆς φύσεως μεριμνῶσαι· τούτων δὲ μακρὰν ἀπεσχήνουν αἱ περὶ κακίας καὶ ἀρετῆς. Ἐν Αἰγύπτῳ δὲ μόνον ἐφιλοχώρει τὰ μαθήματα. Ταῦτα δὲ οὖν ἅπαντα ξυνήρμοσε πρῶτον, ὥσπερ μέλη ἑνὸς ζώου διεῤῥιμμένα, καὶ σύμπνοά ἔδειξε καὶ ὁμοιοπαθῆ, καὶ οὐχ οἷόν τε, ἔν τι αὐτῶν ἀποτεμόντα μὴ οὐ κολοβόν τε, καὶ ἔμπηρον, ἔχειν. Πρὸς δὲ καὶ ἕτερα πάμπολλα ἐπεισηνέγκατο καὶ εἰσήγαγε λόγου ἰδέαν κερασάμενος ἐκ ποιήσεως καὶ ψιλομετρίας[d]... τοὺς ἐρωτῶντας, καὶ ἀποκρινομένους, καὶ διηγουμένους, ὑφ' ὧν κατεχόμεθα,[d] ἅτε τις ἄνθρωπος, καὶ αἰρόμεθα ἀπὸ τῆς γῆς. Themistius Orat. xv. p. 362. s. Petav.

19. Ἐπεὶ καὶ Πλάτων ἐξομνύμενος φαίνεται τὰ ξυγγράμματα. Οὐ γάρ ἐστι Πλάτωνος ξύγγραμμα οὐδὲν, οὔτ' ἔσται· τὰ δὲ νῦν φερόμενά ἐστι Σωκράτους, ἀνδρὸς καλοῦ καὶ νέου. Julianus Orat. vi. p. 189. Spanhem. add. Orat. vii. p. 214. s.

20. Καὶ μέντοι καὶ Πλάτων ἐκεῖνος, ὁ Ἀρίστωνος μὲν υἱὸς, Σωκράτους δὲ φοιτητὴς, εὐστομίᾳ δὲ ἅπαντας ἀποκρύψας, οὐκ ὤκνησεν ἕνεκα τοῦ τἀληθὲς ἐξευρεῖν, καὶ Αἴγυπτον περινοστῆσαι, καὶ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, καὶ Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν. Theodoretus Ἑλλην. παθημ. Θεραπ. i. p. 5. Sylb.

21. Ὅτι δὲ καὶ οὗτος (Plato), ὁ πάντας ἀνθρώπους, καὶ οὐ τοὺς

andrinus περὶ τῶν ὑπὸ Πλάτωνος μετενηνεγμένων ἐξ Ὁμήρου· qui ejus libellus laudatur ab Homeri scholiasta Veneto: v. Villoisonus Anecd. Gr. tom. ii. p. 184. et Metrophanes, Lebadiensis, Sophista, περὶ τῶν χαρακτήρων Πλάτωνος, Ξενοφῶντος, Νικοστράτου, Φιλοστράτου· v. Suidas v. Μητροφάνης· cujus verba descripsit Eudocia Ion. p. 301.

[d] Vid. Quintil. x. 1. 81. Hoc de dicendi genere Platonis separatim scripsit Joh. Frider. Hillerus, Viteb. A. C. 1768.

ἄλλους Ἕλληνας μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς Ἀθηναίους, εὐγλωττίᾳ, καὶ ὀνομάτων κάλλει, πάμπαν ἀποκρύψας, μὴ τῇ κομψείᾳ τῶν λόγων, ἀλλὰ τῇ τῶν ἐνθυμημάτων ἁρμονίᾳ, προσέχειν παρεγγυᾷ —. Idem ibid. p. 9.

22. Σωκράτους μὲν γὰρ τὰ ἐνθυμήματα, Πλάτωνος δὲ τὰ ξυγγράμματα. Idem ibid. ii. p. 23.

At v. Valquenarius ad Xen. Memor. p. 238. s. et p. 251. et ipse Theodoret. d. l. vii. p. 109. extr.

23. Καὶ ὁρῶν τῆς κλοπῆς τὰ φώρια, τῷ Πυθαγορικῷ Νουμηνίῳ πιστεύσει, λέγοντι, Τί γάρ ἐστι Πλάτων, ἢ Μωϋσῆς Ἀττικίζων; Διὰ γὰρ δὴ τούτων ἀναφανδὸν ἔδειξεν ὁ Νουμήνιος, ὡς, ὁπόσα Πλάτων εὐσεβῶς εἴρηκεν, ἐκ τῆς Μωϋσοῦ θεολογίας σεσύληκεν. Idem ibid. ii. p. 37.

Vid. Gataquerus de stylo N. T. c. 44. p. 155. s. et Clericus Epp. Critt. ep. 7.

Legi etiam possunt Epigrammata variorum poëtarum Græcorum, quæ in Anthologia extant, i. 86. p. 118. iii. 1. p. 191. iii. 33. p. 288. s. a iv. 33. p. 380. v. p. 386. et p. 507. Steph. item Origenes c. Cels. vi. p. 275. Spenc. et Isidorus Pelusiota Epp. iv. 55. p. 25.

24. Sed ego, neque illis assentiebar, neque harum disputationum inventori, et principi, longe omnium in dicendo gravissimo, et eloquentissimo, Platoni, cujus tum Athenis cum Charmada diligentius legi Gorgiam: quo in libro hoc maxime admirabar Platonem, quod mihi in oratoribus irridendis ipse esse orator summus videbatur.—Et si Plato de rebus a civilibus controversiis remotissimis divinitus est locutus: quod ego concedo:—qui discernes eorum, quos nominavi, ubertatem in dicendo, et copiam, ab eorum exilitate, qui hac dicendi varietate, et elegantia, non utuntur? Cic. Orat. i. 11.

25. At hoc ne philosophi quidem ipsi, qui omnia, sicut propria, sua esse, atque a se possideri, volunt, dicere audent, geometriam, aut musicam, philosophi esse, quia Platonem omnes in illis artibus præstantissimum fuisse fateantur. Idem ibid. c. 50.

26. Neque enim quisquam nostrum, cum libros Platonis mirabiliter scriptos legit, in quibus omnibus fere Socrates exprimitur, non, quanquam illa scripta sunt divinitus, tamen majus quiddam de illo, de quo scripta sunt, suspicatur. Idem ibid. iii. 4.

27. Cujus (Socratis) ingenium, variosque sermones, immor-

talitati scriptis suis Plato tradidit, cum ipse litteram Socrates nullam reliquisset. Idem ibid. iii. 16. add. ibid. iii. 34.

28. Quis enim uberior in dicendo Platone? Jovem aiunt philosophi, si Græce loquatur, sic loqui.—Lectitavisse Platonem studiose, audivisse etiam, Demosthenes dicitur: idque apparet ex genere et granditate verborum:[a] dicit etiam in quadam epistola hoc ipse de sese (v. Orat. iv.) Idem Brut. 31.

29. Nec enim posset idem Demosthenes dicere, quod dixisse Antimachum, Clarium poëtam, ferunt: qui cum, convocatis auditoribus, legeret eis magnum illud, quod novistis, volumen suum, et eum legentem omnes, præter Platonem, reliquissent, 'Legam,' inquit, 'nihilo minus: Plato enim mihi unus instar est omnium millium.' et recte. Idem ibid. c. 51.

30. Nec vero Aristotelem in philosophia deterruit a scribendo amplitudo Platonis. Idem Orat. c. 1.

31. Has rerum formas appellat ideas ille, non intelligendi solum, sed etiam dicendi, gravissimus auctor, et magister, Plato, easque gigni negat, et ait, semper esse, ac ratione et intelligentia contineri: cætera nasci, occidere, fluere, labi —. Illa enim sunt curricula multiplicium, variorumque, sermonum, in quibus Platonis primum impressa sunt vestigia: sed, et hujus, et aliorum philosophorum, disputationibus, et exagitatus maxime orator est, et adjutus. Omnis enim ubertas, et quasi sylva dicendi, ducta ab illis est, nec satis tamen instructa ad forenses caussas. Idem ibid. c. 3.

32. Quanquam enim et philosophi quidam ornate locuti sunt: —et longe omnium, quicunque scripserunt, aut locuti sunt, extitit et gravitate princeps Plato: tamen horum oratio, neque nervos, neque aculeos oratorios, ac forenses, habet —. Idem ibid. c. 19.

33. Itaque video visum esse nonnullis, Platonis, et Democriti, locutionem, etsi absit a versu, tamen, quod incitatius feratur, et clarissimis verborum luminibus utatur, potius poëma putandum, quam comicorum poëtarum. Idem ibid. c. 20.

34. In quo quidam etiam Theopompum reprehendunt, quod eas litteras (vocales) tanto opere fugerit: etsi id magister ejus, Isocrates: at non Thucydides: ne ille quidem, haud paulo

[a] Isidorus Pelusiota Epp. iv. 91. p. 43. οἱ μὲν γὰρ τὸ ὕψος τοῦ Πλάτωνος ἀποδέχονται.

major scriptor, Plato: nec solum in his sermonibus, qui dialogi dicuntur, ubi etiam de industria id faciendum fuit, sed in populari oratione, qua mos est Athenis laudari in concione eos, qui sint in præliis interfecti: quæ sic probata est, ut eam quotannis, ut scis, illo die recitari necesse sit. In ea est crebra ista vocalium concursio, quam magna ex parte, ut vitiosam, fugit Demosthenes. Idem ibid. c. 44.

35. At loquitur pulcre (Thucydides). Num melius, quam Plato?—quem (Isocratem) divinus auctor, Plato, suum fere æqualem admirabiliter in Phædro laudari fecit a Socrate —. Idem de optimo genere oratorum c. 6.

36. Virum unum totius Græciæ facile doctissimum, Platonem —. Idem pro Rabir. Posth. c. 9.

37. Atque ille quidem princeps ingenii et doctrinæ, Plato, tum denique fore beatas respublicas putavit, si, aut docti ac sapientes homines eas regere cœpissent, aut ii, qui regerent, omne suum studium in doctrina ac sapientia collocassent. Idem ad Q. Fr. i. ep. 1. 10.

38. Platonis autem auctoritate, qui varius, et multiplex, et copiosus, fuit, una et consentiens duobus vocabulis philosophiæ forma instituta est, Academicorum et Peripateticorum. Idem Acad. 1. 4.

39. Cujus (Platonis) in libris nihil affirmatur, et in utramque partem multa disseruntur, de omnibus quæritur, nihil certi dicitur. Idem ibid. c. 12.

40. Ita multi sermones perscripti sunt, e quibus dubitari non possit, quin Socrati nihil sit visum sciri posse. Excepit unum tantum, scire se, nihil se scire, nihil amplius. Quid dicam de Platone? qui certe tam multis libris hæc persecutus non esset, nisi probavisset. Ironiam enim alterius, perpetuam præsertim, nulla fuit ratio persequi. Idem ibid. iv. 23.

41. Plato omne judicium veritatis, veritatemque ipsam, abductam ab opinionibus, et a sensibus, cogitationis ipsius, et mentis, esse voluit. Idem d. l. c. 46.

42. Quanquam si plane sic verterem Platonem, aut Aristotelem —: male, credo, mererer de meis civibus, si ad eorum cognitionem divina illa ingenia transferrem.—Locos quidem quosdam, si videbitur, transferam, et maxime ab iis, quos modo nominavi, cum inciderit, ut id apte fieri possit. Idem Fin. i. 3.

43. Credamus igitur Panætio, a Platone suo dissentienti. Quem enim omnibus locis divinum, quem sapientissimum, quem sanctissimum, quem Homerum philosophorum, appellat, hujus hanc unam sententiam de immortalitate animorum non probat. Idem Tusc. i. 32.

44. Cujus (Socratis) multiplex ratio disputandi, rerumque varietas, et ingenii magnitudo, Platonis memoria, et litteris, consecrata, plura genera effecit dissentientium philosophorum. Idem ibid. v. 4.

45. Audiamus enim Platonem, quasi quendam deum philosophorum. Idem N. D. ii. 12.

46. Sed, ut vir doctissimus fecit Plato, atque idem gravissimus philosophorum omnium, qui princeps de republica conscripsit, idemque separatim de legibus ejus, id mihi credo esse faciendum. Idem Legg. ii. 6.

47. M. Sequar igitur, ut institui, divinum illum virum, quem, quadam admiratione commotus, sæpius fortasse laudo, quam necesse est. Att. Platonem videlicet dicis. M. Istum ipsum, Attice. Att. Tu vero eum, nec nimis valde unquam, nec nimis sæpe, laudaveris. Nam hoc mihi etiam nostri illi, qui neminem, nisi suum, laudari volunt, concedunt, ut eum arbitratu meo diligam. Idem Legg. iii. 1.

48. Equidem et Platonem existimo, si genus forense dicendi tractare voluisset, gravissime et copiosissime potuisse dicere. Idem Off. i. 1.

49. Si quod tamen exemplum ad imitationem demonstrandum sit, solum est, quod ex dialogis Socraticorum, maximeque Platonis, duci potest: in quibus adeo scitæ sunt interrogationes, ut, cum plerisque bene respondeatur, res tamen ad id, quod volunt efficere, perveniat. Quintil. Instit. Orat. v. 7. 28.

50. Quamvis enim vincta sit, tamen soluta videri debet oratio. Atqui Plato, diligentissimus compositionis, in Timæo, prima statim parte, vitare ista non potuit. Nam et initium hexametri statim invenias, et Anacreontion protinus colon efficias, et si velis trimetron, et quod duobus pedibus et parte, πενθημιμερὲς a Græcis dicitur: et hæc omnia in tribus verbis. Idem ix. 4. 77. s.

51. Philosophorum, ex quibus plurimum se traxisse eloquentiæ M. Tullius confitetur, quis dubitet Platonem esse præci-

cipuum, sive acumine disserendi, sive eloquendi facultate divina quadam et Homerica? multum enim supra prosam orationem, et quam pedestrem Græci vocant, surgit: ut mihi non hominis ingenio, sed quodam Delphico videatur oraculo instinctus. Idem x. 1. 81.

52. Nam mihi videtur M. Tullius, cum se totum ad imitationem Græcorum contulisset, effinxisse vim Demosthenis, copiam Platonis, jucunditatem Isocratis. Idem ibid. s. 108.

53. Quæ tandem ars digna litteris Platoni defuit? Idem xii. 11. 21.

54. Plato autem patriam Athenas, præceptorem Socratem, sortitus, et locum, et hominem, doctrinæ fertilissimum, ingenii quoque divina instructus abundantia, cum omnium jam mortalium sapientissimus haberetur, eo quidem usque, ut, si ipse Jupiter cœlo descendisset, nec elegantiore, nec beatiore, facundia usurus videretur: Ægyptum peragravit, dum a sacerdotibus ejus gentis Geometriæ multiplices numeros, atque cœlestium observationum rationem, percipit. Quoque tempore a studiosis juvenibus certatim Athenæ Platonem doctorem quærentibus petebantur, ipse Nili fluminis inexplicabiles ripas, vastissimosque campos, effusam barbariem, et flexuosos fossarum ambitus, Ægyptiorum senum discipulus lustrabat. Quo minus miror, eum in Italiam transgressum, ut ab Archyta Tarenti, a Timæo, et Acrione, et Echecrate, Locris, Pythagoræ præcepta et instituta acciperet.[f] Tanta enim vis, tanta copia, litterarum undique colligenda erat, ut invicem per totum terrarum orbem dispergi et dilatari posset. Altero etiam et octogesimo anno decedens, sub capite Sophronis mimos habuisse fertur. Sic ne extrema quidem ejus hora agitatione studii vacua fuit. Valerius Max. viii. 7. ext. 3. add. Augustinus C. D. viii. 4. 11.

55. Favorinus de Lysia et Platone solitus est dicere, Si ex Platonis, inquit, oratione verbum aliquod demas, mutesque, atque id commodissime facias, de elegantia tantum detraxeris: si ex Lysiæ, de sententia. Gellius N. A. ii. 5.

56. Apud Platonem quoque multis in locis reperias syllogismos, repudiato, conversoque, isto ordine, qui in docendo tra-

[f] Συμφωνίαν Ὀρφέως, Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, scripserant Proclus Lycius, et Syrianus Alexandrinus. v. Suidas v. Πρόκλος et Συριανὸς, et Eudocia in Ion. p. 366. et p. 389.

ditur, cum eleganti quadam reprehensionis contemtione, positos esse. Idem ibid. c. 8.

57. Memoriæ mandatum est, Platonem philosophum tenui admodum pecunia familiari fuisse, atque eum tamen tres Philolai Pythagorici libros decem millibus denarium mercatum. Id ei pretium donasse quidam scripserunt amicum ejus, Dionem Syracosium.—Timon amarulentus librum maledicentissimum conscripsit, qui Σίλλος inscribitur. In eo libro Platonem philosophum, quem dixeramus tenui admodum pecunia familiari fuisse, contumeliose appellat, quod impenso pretio librum Pythagoricæ disciplinæ emisset, exque eo Timæum, nobilem illum dialogum, concinnasset. Versus super ea re Timonis hi sunt, *Καὶ σὺ Πλάτων· καὶ γάρ σε μαθητὴν ὁ πόθος ἔσχε· Πολλῶν δ' ἀργυρίων ὀλίγην ἠλλάξαο βίβλον· Ὅθεν ἀπαρχόμενος γράφειν ἐδιδάχθης.* Idem iii. 17.

58. Proinde igitur, et Xenophon, et Plato, Socraticæ amœnitatis duo lumina, certare, æmularique, inter sese existimati sunt, quia de iis apud alios, uter esset exsuperantior, certabatur, et quia duæ eminentiæ, quum simul junctæ in arduum nituntur, simulacrum quoddam contentionis æmulæ pariunt. Idem xiv. 3. add. Idem xvii. 20. et omnino Freculphus, episcopus Lexoviensis, Chronic. i. 4. 14.

59. Plato, qui omnium sapientissimus judicatur—quem Cicero secutus atque imitatus in plurimis. Lactant. Institut. Divin. i. 5. 23. s.

60. Non enim de Socrate, aut Platone, hoc saltem dicebat, qui velut reges habentur philosophorum. Idem ibid. iii. 17. 29.

DE PLATONE

ET EJUS SCRIPTIS ATQUE INTERPRETIBUS

DISSERTATIO

JOH. ALB. FABRICII

BIBLIOTH. GRÆCÆ LIB. III. CAP. I.

DE PLATONE

ET EJUS SCRIPTIS ATQUE INTERPRETIBUS

DISSERTATIO

JOH. ALB. FABRICII

BIBLIOTH. GRÆCÆ LIB. III. CAP. I.

I. Platonis nomen, mors, et vita. Alii Platones, circiter viginti. II. De dictione, ac Philosophia, Platonis, moreque tradendi per Dialogos. III. Scripta Platonis genuina, recensita secundum ordinem Tetralogiarum Thrasylli, adjunctis variis observationibus, et interpretum veterum recentiumque notitia. IV. Scripta Platonis dubia atque supposita. V. Deperdita Platonis scripta. VI. Index Alphabeticus eorum, qui in Dialogis Platonis colloquentes inducuntur. VII. De editionibus Operum Platonis Græcis, Latinis, Græcolatinis, et vernacularum linguarum aliquot vulgatis. VIII. Scripta varia de Platone, et Platonica Philosophia, in varias classes digesta, et ordine recensita.

I. PLATO[a] Aristonis et Perictiones F. e Colytto pago, Atheniensis: primum avi sui nomine dictus Aristocles.[b] Natus est

[a] Platonis nomen accepit a Socrate, ut Tzetzes affirmat, sive, ut alii, ab Aristone Argivo, Palæstrita: vel 1. ob humerorum latitudinem Serv. in vi. Æneid. vel 2. ob latitudinem pectoris Sen. Epist. 58. ὅτι πλατύσωμος Tzets. Chil. 6. Hist. 61. Chil. 11. Hist. 390. πλατὺς τὰ στέρνα Olympiodor. Hesych. Illustris, Suid. et Joh. Sarisberiensis 7. 5. Policratici: vel 3. ob latitudinem frontis, Neanthes Cyzic. apud Laertium iii. 4. Hesych. Illustris, Olympiodor. vel 4. διὰ τὴν εὐεξίαν, sive *bonam habitudinem corporis*, Alexander Polyhist. apud Laertium: Apuleius de Dogm. Platonis: vel 5. propter πλατὺ, sive *copiosum atque apertum dicendi genus*; 'latitudinem' vocat Plinius lib. i. Epist. 10. Laert. Hesychius Illustris, Suid. Olympiodor. 6. Denique Timon in Sillis nomen Platonis perstrinxit, tanquam dictum a verbo πλάσαι, quod est *fingere* ac *comminisci*: ὡς ἀνέπλασε Πλάτων πεπλασμένα θαύματα εἰδώς, apud Laert. iii. 26. Athenæum xi.

sex post Isocratem annis, die 7. Thargelionis Olympiad. 87. 3.[c] ante Christum 430. Archonte Apollodoro. Anno ætatis vige-

p. 505. et Hesychium Illustrem. Sed et Antisthenes per convicium pro Platone dixit *Sathonem*, dialogum edens, ita inscriptum. Laert. iii. 35. et vi. 16. Athenæus v. 20. p. 220. 11. ult. p. 507. Repetitum autem Sathonis nomen ab obscœno σάθη: unde ἀνδροσάθης apud Hesych. Fuere et alii Platones in veteribus monumentis memorati: ac sedecim hoc nomine observasse se indicat Jonsius p. 12. de scriptoribus Hist. Philosoph. licet, quos, quove in loco, non addat. Ecce vero 1. Plato priscæ Comœdiæ poeta: 2. Plato junior, poeta novæ Comœdiæ, idem Epigrammatum scriptor: de utroque dixi libro 2. in Notitia Comicorum: 3. Plato Thebanus, magister equitum, de quo Plutarch. lib. de Genio Socratis f. 578. 4. Plato Peripateticus, Aristotelis discipulus: Laert. iii. 109. Joh. Philoponus in 1. prior. Analyticor. 5. Plato Atheniensis, dux sub Alexandro M. apud Curtium v. 7. 12. 6. Plato Cynicus apud Laertium in Diogene vi. 26. neque enim probo conjecturam Barthii 42. 19. 7. Plato, Praxyphanis discipulus, ejusdem, ni fallor, de quo Laert. iii. 109. 8. Plato Sardianus, Epicureus, diversus a superiore, de quo Cicero lib. i. Epist. 2. ad Quintum fratrem; 9. Plato ex Lycaonis, Arcadum regis, filiis quinquaginta, apud Apollodor. lib. iii. 10. Plato νομικὸς Ῥήτωρ, patria Gerasenus, Stephano Byzantino memoratus in Γέρασα· 11. Plato Stoicus, Panætii discipulus, Rhodius patria, teste Seleuco Grammatico apud Laert. iii. 109. 12. Plato Medicus, cujus catapotium refert Galenus lib. vii. de medicamentis κατὰ τόπους tom. ii. edit. Basil. p. 264. 13. Plato, de quo inscriptio vetus apud Gruterum p. 662. 6. M. ELPIDIVS PAMPHILVS PLATONI TATÆ SVO BENE MERENTI FECIT. *Tata* Varroni apud Nonium est *pater*. Hoc loco videtur sonare 'senex patris instar colendus.' adde Martial. i. 201. et Scaligeri Lection. Auson. lib. i. c. 29. 14. Plato Martyr, Ancyræ sub Maximiniano, de quo Martyrologia ad 12. Jul. 15. Plato, præfectus urbi, apud Victorem Tununensem in Chronico, sub Consulatu Probi A. C. 513. Anastasii Imp. 13. 16. Plato, pater Johannis VII. Pontificis maximi, natione Græcus, teste Platina in Johannis vita, et Onufrio Panvinio in Chronico Rom. Pontificum ad A. 705. 17. Plato, Abbas Monasterii Studitarum, cui sub Constantino Copronymo successit Theodorus Studites. Vide Acta Sanctor. tom. i. April. p. 364. s. Menologium Canisianum 11. Nov. et 4. April. Baronicum ad A. C. 795. tom. ix. Annal. His si annumeres Platonem nostrum jam habebis Platones, non sedecim, sed duodeviginti. Prætereo recentiores, Platonem Tiburtinum, qui Albategnii librum de scientiis stellarum, et Sphærica Theodosii Tripolitæ, ex Arabico Latine transtulit: Matthiam Platonem, gente Germanum, cujus Meditationes de libro vitæ prodierunt Ambergæ 1619. 12. Sed si ad tam nova descendere volumus, nullus finis Platonum esset, ut recte Marquardus Gudius in Epistola ad Menagium, cujus utriusque observationibus pleroseque hosce Platones debere me libens profiteor. Nescio, sitne hoc loco etiam a me afferendum, quod Eratosthenes Cyrenæus dictus est δεύτερος ἢ νέος Πλάτων, teste Suida: quod Alexander Seleuciensis Cilix sub Antonino Pio clarus, de quo Philostratus in Sophistis, per ignominiam vocatus est Πηλοπλάτων, quasi Plato quidam ex luto conflatus ac compositus: quod Philonem, vel alterum, vel secundum, Platonem Judæum pronunciarunt Critici, ut tradit Hieronymus Epist. ad Magnum Oratorem, et tritum confirmat proverbium ἢ Φίλων πλατωνίζει, ἢ Πλάτων φιλωνίζει· quemadmodum vicissim Plato Numenio apud Clementem 1. Strom. p. 342. et Eusebium xi. 10. Præparat. audit Μωϋσῆς Ἀττικίζων· et quod Georgius Gemistus Platonis zelo se vocari amavit Plethonem, ut saltim quam proxime ad nomen accederet Platonis, quod ex Manuele Peloponnesio, et Georgio Chariandro, retulit Allatius de Georgiis p. 383. 384. quod denique Prosper Mandosius in theatro Archiatrorum Pontificis Romani p. 70. narrat, Franciscum Columbum Medicæ artis scientia clarum tanto amore prosecutum fuisse scripta ac Philosophiam Platonis, ut eum semper in ore habuerit, et ipse Platonis cognomentum tulerit, quo posteri ejus per multum temporis fuerunt insigniti.

b Pro *Aristocle* vitiose legitur *Aristoteles* apud Sarisberiensem. vii. 5. Policratici, et Boethium in lib. Aristotelis de Interpretatione p. 309. quod e Laertio iii. 4. et 43. et Sexto Empirico, ex Anthologia, et aliis, obvium est emendare. Pro *Perictione* Platonis matrem *Potonam* nonnulli vocarunt, teste Laertio: quod

simo, Olymp. 92. 3. valere jussa Athletica, pictoria, et Musices,[d] poëticesque, studio, quibus hactenus operam dederat, atque, ut Ælianus iii. 17. Var. tradit, etiam militia, cœpit audire Socratem Philosophum, qui, nocte prius quam ad se a patre deduceretur, vidit Cygni pullum[e] ex ara, quæ in Academia Cupidini consecrata fuit, volasse, atque in gremio suo resedisse, et postea olorem illum pennis cœlum petiisse, canore musico auditus hominum deorumque mulcentem. Addit Origenes,[f] Platonem ipsum tertio se oculo auctum sibi visum. Socrate circa Olymp. 95. 1[g] defuncto, cum interim Cratylum, Heracliti discipulum, et Hermogenem, Parmenidium[h] Philosophum, sectatus esset, annos natus duo de triginta varias regiones adiit, Euclidem Megarensem,[i] Theodorum mathematicum, tum Pythagoricos,[j] Archytam, Philolaum, Eurytum, Timæum Locrum, Echecratem, Acrionem, aliosque accessit, et Pro-

sororis nomen esse testatur Suidas e Laertii iii. 4. *Amphictyonen* vocat plus simplici vice Origenes contra Celsum, facili in præpositionibus ἀμφὶ et περὶ, ex quibus utrumque componitur, permutatione: qualem et in aliis nominibus propriis memini me observare. Quod vero ab Apolline compressam tradunt Perictionem, Aristone interim per somnium jusso illa per decem menses abstinere, indeque natum Platonem, ut narrant scriptores a viris doctis laudati ad Laertii iii. 2. perinde credat, qui volet, ut apes mel in ejus admodum pueri os congessisse, quod scribunt Cicero i. Divinat. Plinius xi. 17. Valerius Max. i. 6. Ælianus x. 21. Var. Fuerunt, qui Thebis natum esse Platonem traderent, in loco cui nomen Cynoscephalos. Vide Tzetzæ Chiliad. 11. Hist. 390. Sed scriptores præstantissimi conveniunt patria Atticum fuisse.

[c] De die quo in lucem editus fuit, constat testimoniis, tum aliorum, tum maxime Plutarchi, qui viii. 1. Symp. testatur, die 7. Thargelionis Genethlia Philosophi celebrata, quæ Πλατώνεια videntur appellari Porphyrio in Vita Plotini, ubi se carmen solemni illo die recitasse de sacro connubio memorat apud Eusebium x. 3. Præparat. et Longino quoque celebrata Πλατώνεια referuntur, etsi codices quidam in eo loco male Πλωτίνεια referunt. Eodem die natus Carneades, et, ut nonnullis traditum, Delius ipse Apollo, Ἑβδομαγέτας inde appellatus. Pridie illius diei, ut supra observatum, Socrates Philosophus lucem vidit. De anno pugnant veteres scriptores. Ego secutus sum Athenæum, cui Plato natus Archonte Apollodoro, qui post Euthydemum fuit. Vide lib. v. Dipnosophist. p. 217. De aliis sententiis consulendi Chronologorum filii, et quæ notata viris doctis ad Laertii iii. 3. Gudioque in Epist. ad Menagium. Thema natalitium Platonis e veterum scriptis profert Julius Firmicus lib. i. Astrolog. 'horoscopante aquario, sole in piscibus, luna in geminis:' quinto circiter die a novilunio. Falsum esse contendit Scaliger Præfat. ad Manilium: sed ibidem annus natalis Platonis, in editione saltim Manilii, qua utor Argentoratensi, vitiose editur annus primus Olymp. 82. Nam ex Scaligeri notis in Chronicon Eusebianum constat, eum scripsisse 88. Vide etiam Caroli Patini dissertationem de numo, cujus una facie effigies Augusti Imp. altera exstat Platonis. Ut Plato 'Philosophorum Homerus' vocatus a Cicerone, ita Virgilium 'Poetarum Platonem' dixit Alexander Severus, teste Lampridio c. 31.

[d] In Musicis audivit Draconem Atheniensem, et Metellum Agrigentinum, teste Plutarcho p. 1136. de Musica.

[e] Apuleius de dogmate Platon. Laertius iii. 5. Pausanias in Atticis: Origenes 6. contra Celsum: Olympiodorus in Vita Platonis: Tertul. de Anima c. 46. 'Cygnus de sinu Socratis demulcens homines, discipulus Plato est.'

[f] Origenes 6. contra Celsum p. 280.

[g] Supra lib. ii. c. 23. §. 30.

[h] Laert. iii. 6.

[i] Laert. ii. 106.

[j] Cicero v. de Finibus: Augustin. iv. 8. de Civ. Dei, et iii. 15. contra Academ. et Hieronymus Apologia contra Rufin.

phetas[k] Ægypti frequentavit, nominetenus Sechnuphidem Heliopolitam.[l] Ex Ægypto reversus Deliis exposuit sensum oraculi,[m] quod Græcos jussit aram, quæ in Delo erat, cubica ratione duplicare. Inventum aliud Platonis de agro metiendo refert Vitruvius xi. 1. Ter adiit Siciliam[n] varia fortuna, et modo gratiam, modo indignationem, utriusque Dionysii expertus. Rempublicam gerere noluit:[o] consiliis tamen adfuit Dioni, et multis viris principibus: Archelao etiam, Macedoniæ regi, carissimus, licet de eo non æque meritus præclare:[p] Philippum quoque Macedonem Perdiccæ primum commendavit, qui provinciæ ab hoc præfectus, copiisque auctus, regnum post ejus obitum invasit.

II. Dictione usus est peramœna, ut non defuerint qui dicerent Jovem[q] ipsum, si Attice verba facere vellet, non aliter locuturum, et Cicero in Oratore c. 3. Platonem appellet 'non intelligendi solum, sed etiam dicendi, gravissimum auctorem.' Idea sermonis ejus inter poëma et prosam media est, ut notavit Aristoteles apud Laërtium iii. 37. et licet absit a versu, tamen, quod incitatius fertur, et clarissimis verborum luminibus utitur, potius poëma putandum aliquibus visum est, quam Comicorum poëtarum;[r] apud quos, nisi quod versiculi sunt, nihil est aliud quotidiani dissimile sermonis. Apophthegmata quædam ejus refert Laërtius iii. 38. s. præ cæteris narrans, rogatum num et ipse instar cæterorum philosophorum memorabile aliquod dictum esset ad posteros transmissurus, respondisse, 'prius esse opus, ut nomen ac celebritatem sibi compararet: tunc enim futurum, ut facile quam plurima ipsius memorentur.' Dicitur idem gratias egisse Deo, quod homo, non bestia,[s] quod Athenis, et quod tempore Socratis, natus esset.

Diem obiit supremum prætore Theophilo Olymp. 108. 1. a. 348. ante Christum, Philippi Maced. 13.[t] anno[u] ætatis 81. successore in Academia relicto Speusippo, septem annis ante natum, Olym-

[k] Eusebius xi. 8. Præparat. observat Platonem tum in Ægypto versatum, cum Hebræi patria secundo pulsi, Persis dominantibus, in Ægypto degerent.

[l] Clemens i. Strom. p. 303. Jeremiam quoque Prophetam a Platone auditum, scripserat Augustinus ii. 28. de doctrina Christiana: sed præter rem scripserat, ut ipse fatetur ii. 4. Retractationum. Cæterum fuere qui occasionem suscipiendi in Ægyptum itineris Platoni fuisse scriberent, quod oleum ibi voluisset vendere, ut narrat Plutarchus in Solone p. 79.

[m] Plutarchus de Genio Socratis f. 579.

[n] Vid. Laert. iii. 15. s. Plutarchus Dione: Athen. xi. p. 507. Syncellus p. 259.

[o] Laert. iii. 23.

[p] Athenæus xi. p. 506.

[q] Ammianus 22. ult. et ibi Vales.

[r] Cicero in Oratore c. 20. Adde Themistii Orationes p. 319. edit. Harduini.

[s] Bælli Resp. ad quæstiones hominis e Provincia tom. i. p. 138. Nov. Rep. lettr. 1703. tom. ii. p. 585. Vide Lipsium ad Senec. Epist. 58.

[t] Hermippus apud Laertium iii. 2.

[u] Laertius iii, 40. Athenæus v. p. 217.

piade 109. 3. Epicurum, ut auctor Apollodorus apud Laërtium x. 15.

Primus dialogos, et Analyticam methodum philosophandi, introduxisse quibusdam visus est, ut legas apud eundem Laërtium iii. 24. Sed dialogorum inventorem negat Athenæus xi. p. 505. cum Alexamenes Teius ante eum Socraticos dialogos ediderit, teste Aristotele περὶ Ποιητῶν, et Zeno Eleates dialogos scripserit prior. Laërt. iii. 48. At expolivisse hoc genus scribendi Platonem, nemo dubitat. Confer, si placet, Caroli Sigonii librum de dialogo ad Joh. Moronum Cardinalem, Venet. 1562. et Lips. 1596. 8. et Georgii Paschii, Professoris Kiloniensis, diatribam de usitata, veterum exemplo, ratione tradendi per dialogos. Kilon. 1700.

In naturali Philosophia Pythagoreos, atque Heraclitum, in morali Socratem, in Dialectica Zenonem, ac Parmenidem, Eleatas, sequitur. Confer, quæ viri docti ad Laërt. iii. 8. et quæ notavi supra lib. ii. c. 13. ubi inter Pythagoricos Platonem recensebam.

III. Scripta Platonis* persequar eo ordine, quo secundum Thrasylli tetralogias, vid. Laërtium iii. 56. s. digesta leguntur in editione Græca Aldina et Basileensi. Neque alium videtur amplexus fuisse Varro, qui libro viii. de lingua Lat. nonnihil e Phædone Platonis proferens, allegat Platonem in quarto. Consule Petrum Victorium xviii. 2. Var. lect. Diversum ordinem secuti sunt alii, quorum sententias vide apud Laërtium iii. 59. et 62. Franciscum Patricium de Dialogorum Platonis Ordine, et Sam. Petitum iv. 2. Misc.

TETRALOGIA I.

1. ΕΥΘΥΦΡΩΝ, ἢ περὶ ὁσίου, πειραστικός. *De vera et falsa pie-*

* Quo facilius possit notitia de singulis scriptis a lectore repeti, adposui catalogum illorum alphabeticum, subjuncto numero unicuique secundum ordinem suum adscripto :

Acephalus, 42.
Alcibiades i. et ii. 13. et 14.
Alcyo, 41.
Anterastæ, 16.
Axiochus, 43.
Charmides, 18.
Clitophon, 29.
Cratylus, 5.
Critias, 32.
Crito, 3.
Definitiones, 48.
Demodocus, 45.
Epigrammata, 37.
Epimenides, 47.
Epinomis, 35.
Epistolæ, 36.
Eryxias, 40.
Euthydemus, 21.
Euthyphro, 1.
Gorgias, 23.
Hipparchus, 15.
Hippias Major et Minor, 25. et 26.
Hirundo, 46.
Io, 27.
De Justo, 50.
Laches, 19.
De Legibus, 34.
Lysis, 20.
Magicarum Institutionum lib. 51.
Menexenus s. Epitaphius, 28.
Meno, 24.
Mido, 39.
Minos, 33.
Parmenides, 9.
Phæaces, 44.
Phædo, 4.
Phædrus, 12.
Philebus, 10.
Poemata varia, 52.
Politicus, 8.
Protagoras, 22.
De Repub. 30.
Sisyphus, 42.
Socratis Apologia, 2.
Sophista, 7.
Symposium, 11.
Testamentum, 38.
Theætetus, 6.
Theages, 17.
Timæus, 31.
De Vacca, 51.
De Virtute, 49.

tate, sive de justitia adversus deos. Hic dialogus est inter decem illos, quos Andreas Dacerius eleganter Gallice vertit, et, præmissa Platonis vita, atque in Philosophiam ejus introductione, edidit Paris. 1699. 12. hoc ordine: Alcibiades 1. et 2. Theages, Euthyphro, Apologia Socratis, Crito, Phædo, Laches, Protagoras, et Rivales, sive Ἀντερασταί. Ante Dacerium Maucroisius[w] Gallice reddidit Euthyphronem, Hippiam, et Euthydemum. Italicè Euthyphronem, Apologiam Socratis, Critonem, Phædonem, ac Timæum, transtulit notisque illustravit Sebastianus Ericius.

2. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΑΠΟΛΟΓΙΑ, ἠθικός. *Socratis Apologia* ad Judices, contra accusationes Anyti, Melitique, et Lyconis. Vide Laërtium ii. 39. ex quo disces falsos fuisse eos, qui cum Themistio Orat. xxiii. p. 269. accusationem Socratis a Polycrate scriptam putarunt eandem esse qua Melitus et Anytus in judicio adversus Socratem usi sunt. Polycratis enim Oratio, qua in primis ille sibi placebat, teste Isocrate in Orat. de laude Busiridis, scripta demum est pluribus post Socratis mortem annis, quia, ut probe observatum Favorino, in illa mentionem fecit murorum a Conone instauratorum, quod factum est Olymp. 96. 1. Confer Ionsium de scriptoribus Hist. Philosophicæ p. 36. s. Præter Platonem pro Socrate scripserunt Demetrius Phalereus, Galenus, Libanius, Lysias:[x] qui vivo Socrati Apologiam pro eo scriptam exhibuit, sed, ut illa uteretur, neutiquam potuit persuadere: vide Menagium ad Laërtium ii. 40. Plutarchus, Theo Antiochenus, Stoicus, Xenophon, et Zeno. Horum omnium scripta, exceptis Libanii, Xenophontis, et Platonis, periere. Contra Colotæ, Epicurei, calumnias Socratem etiam tuetur Plutarchus p. 1117. Rectene Socrates se non defenderit in judicio, disquirit Maximus Tyrius diss. 39. De Platonis Apologia, diserta licet et eleganter scripta, Cassius Severus apud Senecam patrem præfat. libri iii. Controvers. 'Eloquentissimi viri, Platonis, oratio, quæ pro Socrate scripta est, nec patrono nec reo digna est. Non patrono quidem, qui sciret magistrum suum illa neutiquam indigere: nec reo, qui iniquitatem inimicorum suorum indignam responsione habebat.' Græce seorsim prodiit Argentor. 1540. 4. et 1591. 8. cum præfatione Mich. Boschii, de vita Platonis: et cum versione

[w] Franciscus de Maucroix dans ses Œuvres de Prose et de Poesie tom. i. a. 1685.

[x] De hac pro Socrate Apologia videtur accipiendus locus Plutarchi lib. de auditione p. 40. ubi ait, Platonem rescripsisse orationem Lysiæ, sive argumentum a Lysia in oratione tractatum de novo tractasse. Idem p. 45. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ, καὶ ὅτι τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται.

et scholiis Esromi Rudingeri Norimb. 1591. 8. Initium hujus Apologiæ illustrat Johannes Clericus in Arte Critica tom. i. p. 165—196. Alium locum ingeniose tentatum vide, si placet, in Ephemeridibus literariis Berolinensibus a. 1698. p. 361. Gallice Apologiam vertit, post Antonium Verderium, qui versionem suam memorat p. 81. Bibl. Gallicæ, et Girium, cumque notis edidit Andreas Dacerius: Italice Sebast. Ericius, ut paulo ante in Euthyphrone dixi. Hieronymus quoque Cardanus accusationem Socratis scripsit, idem, qui volumine singulari laudavit Neronem. Cardano pro Socrate respondit Georgius Raphelius, Hamburg. 1696. 8.

3. ΚΡΙΤΩΝ, ἢ περὶ πρακτοῦ, ἠθικός. *De eo, quid agendum*, Socratis in carcere ex somno excitati cum Critone disputatio. Inscribitur etiam in editionibus, περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ δικαίου, et egregie docet vulgi opiniones contemnere, calamitates ferre patienter, inimicos non ulcisci, animo esse erecto ad sola honesta et æterna. Est et hic dialogus inter eos, quos, præter Girium, Gallice vertit et notis illustravit Andreas Dacerius: Italice Sebast. Ericius. Græce Gorgias et Crito seorsim excusi sunt Argent. 1541. 4.

4. ΦΑΙΔΩΝ, ἢ περὶ Ψυχῆς, ἠθικός. *De animi immortalitate*, quam variis argumentis confirmat, licet fateatur plane, certam demonstrationem afferri in præsenti vita, vel plane non posse, vel difficillime posse, *εἰ μή τις δύναιτο ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον ἐπὶ βεβαιοτέρου ὀχήματος, ἢ λόγου θείου τινὸς, διαπορευθῆναι, nisi detur firmius securiusque niti divino aliquo testimonio*. Hunc dialogum Platoni frustra abjudicasse traditur Panætius, Stoicus, cujus sententiam eleganter refellit Epigramma lib. i. Anthologiæ c. 44. p. 94. *εἰς τὸν Φαίδωνα διάλογον* Πλάτωνος *νοθευόμενον ὑπὸ* Παναιτίου, Εἴ με Πλάτων οὐ γράψε, δύω ἐγένοντο Πλάτωνε. Σωκρατικῶν ὀάρων ἄνθεα πάντα φέρω· Ἀλλὰ νόθον μ' ἐτέλεσσε Παναίτιος, ὅς ῥ' ἐτάλασσε Καὶ ψυχὴν θνητὴν, κἀμὲ νόθον, τελέσαι. Nempe Panætius a Platone de animæ immortalitate dissentiebat, ut auctor etiam Cicero i. Tusc. Qu. Ait igitur poëta non mirum esse, si Phædo Platonis in dubium vocetur ab eo qui ipsam negarit animorum immortalitatem. Sed fortassis falsus est poëta, nec recte cepit, quod apud Laërtium ii. 64. legas, a Panætio solos tanquam genuinos Socraticos admissos dialogos, quos edidissent Plato, Xenophon, Antisthenes, Æschines: de Phædonis et Euclidis addubitatum, reliquos universos rejectos. Ex quibus verbis perspicuum est Panætium non in dubium vocasse Phædonem

Platonis, sed dubitasse an dialogi, a Phædone et Euclide editi, vere Socraticorum nomen mererentur. Scripsit autem Phædo Eliensis, teste eodem Laërtio ii. 109. dialogos, Zopyrum, Simonem, et forte alios, sed de quorum auctore ambigebatur, Niciam, Medum, Antimachum, sive Senes, et Sermones Scythicos. Cæterum hunc, de quo in præsenti agimus, dialogum Platonis Phædo ipse legit, teste Athenæo lib. xi. p. 505. et negavit se quicquam ejusmodi dixisse, qualia a Platone locutus fingatur. Idem Cicero, ne alios jam nominem, sine controversia adscribit Platoni lib. i. Tusc. Qu. c. 11. Et licet inter Æschinis Socratici dialogos quoque fuerit Phædo, si Suidæ credimus, falso sæpe atque incerto testi, Platonis tamen nomine hunc omnes laudant, Christiani præcipue scriptores, Tertullianus, Origenes, Eusebius, et alii; sed ethnici quoque, Græci et Latini. Notum præterea vel ex Flori iv. 2. 71. quod Cato, ante quam mortem sibi consciseeret, lecto noctu ad lucernam Platonis Phædone, paululum quievit: tum circa primam vigiliam stricto gladio revelatum manu pectus semel iterumque percussit. Plures scriptores, eandem rem narrantes, in notis ad Florum laudarunt Johannes Camers et Freinshemius. Simile quid apud Ciceronem, Lactantium, Hieronymum, Augustinum, et alios, legitur de Cleombroto, quem Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον vocat Georgius Pachymeres in diatriba de sex Philosophiæ definitionibus. In eum exstat Callimachi Epigramma lib. iii. Antholog. c. 33. quod occurrit etiam apud Sextum Empiricum p. 10. contra Mathemat. Ammonium Hermeæ in Porphyrii Isagogen p. 6. alterum Ammonium in γράμμα, et Theodosium Alex. in scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi Cleombroti facto, qui post lectum Platonis librum de muro se præcipitavit, sive, ut Callimachus ait, ἥλατο εἰς ἀΐδην, desiliit in mortem, Sen. Epist. 77. oppositum legas judicium Olympiodori philosophi, qui affirmavit, jam pridem se e vita excedere voluisse, nisi de statu animæ ex Platonis Phædone certior redditus fuisset, Εἰ μὴ γράμμα Πλάτωνος ἐμὴν ἐπέδησεν ἐρωὴν, Ἤδη λυγρὸν ἔλυσα βίου πολυπηδέα δεσμόν. Paulino tamen judice, Carmine adversus paganos v. 38. Platonis de anima liber 'præter titulum nil certi continet intus.' Certe ne Aristoteli quidem persuasit, si credimus Theodorito lib. v. Θεραπευτ.

Olympiodori hujus Commentarius in Phædonem Ms. exstat in variis Bibliothecis: Procli in Phædonem intercidit, et Latina Apuleii versio.

E recentioribus Phædonem illustravit Sebastianus Foxius, cu-

jus Commentarius vulgatus est Basileæ 1566. fol. Gallice cum notis edidit Andreas Dacerius: Italice Sebast. Ericius. Nec prætereundum Danielis Heinsii Poëma eximium de contemtu mortis, cujus argumentum magnam partem petitum e Platone. Dum autem Plato immortalem animam esse defendit, ex altera parte incidit, non modo in falsum dogma de animabus ante corpora præexistentibus, et de *μετεμψυχώσει*, quam 'recidivatum,' et 'reciprocum discursum animarum,' appellat Tertullianus: sed et in alium incucurrisse videtur errorem haud levem, quod immortalitatem hanc, atque, ut ita dicam, indestructibilitatem, superstruxit dogmati de *αὐτοκινησίᾳ* animæ, unde sequatur illam æternum esse et increatum motus principium,[y] quod soli Deo proprium est. Vide Joh. Baptistam Crispum de Philosophis caute legendis distribut. I. lib. i. et P. Bælii librum Gallice editum sub titulo responsionis ad quæstiones cujusdam hominis e Provincia Tomo i. c. 12. Usque adeo abest Plato,[z] et abfuit, procul ab Epicuri opinione, animum nostrum natura mortalem statuente: quam utinam profanis hominibus incrustandam nuper reliquisset doctissimus et præstantissimus Doduellus!

TETRALOGIA II.

5. ΚΡΑΤΥΛΟΣ, *ἢ περὶ ὀνομάτων ὀρθότητος, λογικός.* Uterque titulus hujus dialogi exstat etiam apud Suidam in *ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.* Agit *de recta nominum ratione,* utrum *φύσει,* an *θέσει,* rebus imposita fuerint, et disputat, quædam *ὑπὸ θειοτέρας δυνάμεως* esse, *ἢ τῆς τῶν ἀνθρώπων.* In etymologiis non raro infeliciter versatus est Plato, ut observatum Ægidio Menagio, qui Origines linguæ Græcæ edere voluit, et c. 76. Antibailleti testatur, se vix sex bonas etymologias reperisse, cum simili studio Platonicas

[y] Huc spectat illud Arnobii lib. ii. p. 47. 'Animus, qui immortalis vobis' (necessitate nimirum essentiæ, qua ratione solus Deus habet immortalitatem I. Tim. vi. 16. non Dei conditoris voluntate, immortalem ipsi naturam tribuentis) 'et Deus esse narratur.' Rectius idem Plato in Timæo, *Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων, ἃ δι' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε θέλοντος.*

[z] Platonem veluti suæ sententiæ faventem allegat Doduellus in Dissertat. Epistolica Anglice edita Lond. 1706. 8. de anima per naturam mortali p. 22. 50. 96. et in præmonit. p. 21. Sed adversarium ipse agnoscit p. 33. 60. et 66. ut probe observavit Sam. Clarke Epist. ad Doduell. p. 25. Sane in Timæo etiam, ubi nihil non extra Deum, atque adeo animas quoque natura dissolubiles docet Plato, hoc neutiquam eo sensu intelligit, quasi a Deo non ipsis data fuisset natura immortalis, quæ viri clarissimi sententia est, opinantis, in solis illis, quibuscum fœdus iniit Deus, animas ab ipso post fata conservari, præter naturam illarum, per ipsius omnipotentiam ad pœnas infligendas, vel per spiritum Christi in baptismo impertitum, et ab anima hominis distinctum, ad vitæ sempiternæ perfruitionem. Platonis contra Timæus animas dissolubiles fuisse innuit, nisi Deus, qui eas progenuit, universas immortales esse jussisset.

examinasset, quo Josephus Scaliger Varronianas. Idem p. 149. ad Laërtium: 'Platonis in Cratylo sunt fere omnia Pseudetyma, pace tanti viri liceat dixisse: sed de his alibi.' Seorsim excusus Philosophi Cratylus Græce et Latine 1527. Argentorat. 1541. 4. Gallicæ suæ translationis meminit Antonius Verderius Bibl. Gallicæ p. 81.

Procli Commentarius, sive Scholia Mss. exstant in variis Bibliothecis, ut alibi dixi.

6. ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ, ἢ περὶ ἐπιστήμης, πειραστικός. *De scientia*, sive adversus falso jactatam Sophistarum scientiæ comparandæ rationem: et veræ philosophiæ studium propter ipsorum vanitatem, avaritiam, imperitiamque, ac fraudes, non esse negligendum. Inter alia in hoc dialogo perstringuntur obscura scripta Heracliti, et philosophi Heraclitei, ut in Phædone scripta Anaxagoræ.

Procli Commentarius in Theætetum intercidit, nec minus Luperci Berytii liber περὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρυόνος ad verba in Theæt. p. 77. edit. Bas. 1. Φαινόμεθά μοι, ἀλεκτρυόνος ἀγεννοῦς δίκην, πρὶν νενικηκέναι, ἀποπηδήσαντες ἀπὸ τοῦ λόγου ᾄδειν.

Locum ex Theæteto, quo Socrates confert philosophum cum viro civilibus adstricto negotiis, Gallice transtulit Claudius Florus (Fleury) ad calcem libri de delectu ac methodo studiorum.

7. ΣΟΦΙΣΤΗΣ, ἢ περὶ τοῦ ὄντος, λογικός. *De Sophista*, quod ita differat ejus doctrina a vera sapientia, quemadmodum res falsa a vero ente. Conferenda elegans Themistii Oratio 4. in Harduini edit. 23. qua Platonica κριτήρια Sophistæ sibi non convenire disputat.

Porphyrii Commentarii,* Boëthio laudati, interciderunt. Latina Petreii Tiaræ versio prodiit Lovanii 1552. 8.

8. ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ, ἢ περὶ βασιλείας, λογικός. *De prudentia politica, ac de regno*, ejusque origine, fine, et quod rex debeat esse pater ac pastor populorum.

TETRALOGIA III.

9. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ, ἢ περὶ ἰδεῶν, λογικός. Subtilis dissertatio *de ideis*, et essentia rerum intelligibili. Fingit Parmenidem cum Socrate confabulantem, licet hoc temporum rationi adversari notaverit Athenæus lib. xi. p. 505. et Macrob. Saturnal. lib. i. c. 1.

Exstat Procli Commentarius Ms. Asclepiodoto inscriptus, et Damascii, teste Gesnero in Bibl. et Labbeo Bibl. nova Mss. Ma-

* Vide Holstenium in Porphyrii vita p. 54. c. 6.

rini periit, et Firmi Castricii quoque, ac Galeni, ut e Damascio in vita Isiodori apud Photium p. 571. edit. Hœschelii colligo. Sane Galenus scripserat libros tres πρὸς τοὺς ἑτέρως, ἢ Πλάτων, περὶ ἰδεῶν δόξαντας, ut ipse testatur de libris propriis tom. iv. p. 368. Cæterum fallitur Menagius ad Laërt. iii. 58. affirmans Marinum putasse hunc dialogum inscribendum περὶ θεῶν, non περὶ εἰδῶν. Potius sensus est, Marinum adversus Procli sententiam contendisse, quod Platonis Parmenides non sit interpretandus περὶ θεῶν, sed περὶ εἰδῶν. Ita Suidas et Photius. Scipionis Agnelli disceptationes de ideis, in tres libros distributæ, viderunt lucem Venetiis 1615. 4. Consule etiam, si placet, quæ de ideis ex Platonis mente disputat Seneca Epist. 58. et 65.

10. ΦΙΛΗΒΟΣ, ἢ περὶ ἡδονῆς, ἠθικός. *De Voluptate*, quod nec in illa bonum hominis consistat, nec in φρονήσει, sed in utriusque communicatione cum summo bono, Deo.

Galeni liber περὶ τῶν ἐν Φιλήβῳ μεταβάσεων, tum Eubuli, et Procli, Commentarius intercidit, nec minus Marini, ab auctore ipso flammis traditus. Exstat Olympiodori Commentarius Ms.

11. ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, ἢ περὶ ἔρωτος, ἠθικός. *Convivium*, sive *de Amore*. Ita vulgo hic dialogus inscribitur, tum in editionibus, tum apud Laërtium, licet verum titulum Platonici Symposii esse περὶ ἀγαθοῦ *de bono* contendat Lambecius de Bibl. Vindob. lib. vii. p. 2. Sane de Amore tota est disputatio, quod per se nec bonus sit nec malus, optimus autem in bona ac divina unice feratur. Athenæus Dipnosophist. lib. i. observavit numerum convivarum duodetriginta. Plures Anachronismos in Convivio Platonis notavit Aristides Oratione 2. Platonica tom. iii. p. 475. s. et Athenæus v. p. 187. 192. 216. s. Confer Casaubonum ad Athen. v. 18. Aristophanem in eo Comice suggillatum, atque adeo sui in Comœdia profectus specimen editum a Platone, tradit Olympiodorus in Vita ipsius p. 585. Diophanis defensio pro Alcibiade in Platonis Symposio memoratur a Porphyrio in Plotini vita c. 15. Cæterum apud antiquos vulgati moris fuisse, in conviviis eruditas ventilare quæstiones ante quam psaltriarum, citharistriarum, et saltatricum, usus in illis obtineret, notatum, post alios, Apostolio viii. 3. Proverb. Latine vertit Symposium Platonis Janus Cornarius Basil. 1548. 8. Gallice, additis etiam Commentariis, Lud. Regius Paris. 1569. 4. Johannis Pici Mirandulani in Platonis Convivium, sive potius in Hieronymi Beniveni carmen ad Platonis mentem compositum, libri iii. Etrusca lingua scripti leguntur inter Pici opera.

12. ΦΑΙΔΡΟΣ, ἢ περὶ τοῦ καλοῦ, ἠθικός. *De pulchro, falso, ac vero*, ejusque amore, contra Lysiam. Vide Laërtium iii. 25. qui sect. 38. ex Aristoxeno refert hunc dialogum primum fuisse ex iis quos Plato scripsit: habere enim quæstionem in illo propositam nonnihil μειρακιῶδες, sive juvenile. Eodem in loco Dicæarchus dicitur scribendi characterem in præsenti dialogo ὡς φορτικὸν, sive vehementiorem, reprehendisse, siquidem, ut Olympiodorus auctor est, totus spirat dithyrambum. Ita enim in Platonis Vita: Ὅτι τοὺς Διθυράμβους ὁ Πλάτων ἤσκητο, δῆλον ἐκ τοῦ Φαίδρου τοῦ διαλόγου πάνυ πνέοντος τοῦ διθυραμβώδους χαρακτῆρος, ἅτε τοῦ Πλάτωνος τοῦτον πρῶτον γράψαντος διάλογον, ὡς λέγεται. Nonnullas etiam descriptiones, ut alienas et supervacuas, taxat Plutarchus in Erotico. Utrum Dicæarchus librum scripserit Φαίδρου περισσὰ, in quo superflua et φορτικὰ Phædri notaverit Platonici, ut conjiciebat Simeo Bosius ad Ciceronis xiii. ep. 39. ad Atticum, et Menagius p. 152. ad Laërtium, valde incertum esse arbitror: et Reinesius Var. Lect. iii. 3. putavit, a Tullio potius respici Phædri Epicurei librum περὶ θεῶν· qui Phædrus memoratur apud eundem Cic. i. de Legg. et i. de Fin. Porro, Athenæo judice lib. xi. p. 505. Phædrus Socratis ætate vivus esse non potuit, nedum ab illo amari: sed ejusmodi anachronismos jam plures in Platone observatos annotavi. Alii quædam in Phædro minus caste ac pudice dicta carpere non dubitarunt, e quibus illustris Nicolsonus in collatione cum Deista Anglice edita part. ii. p. 44. 'A man finds there' (in the Phædrus of Plato) 'so much of the ἐρῶν and the ἐρώμενος, with such odd allusions to that execrable vice, that one had need of very virtuous thoughts and a very charitable mind to allegorize all the strange metaphors of that discourse into a chaste meaning.' Phædri amores Platoni objectos notat etiam Laërtius iii. 29. et 31.

Procli Commentarius in Phædrum, cujus meminit 5. in Timæum p. 329. intercidit.

Hermiæ, sive Hermeæ, Ammonii Commentariorum libri iii. Msti exstant in variis bibliothecis. Locum ex illis profert Allatius c. 8. Vitæ Homeri, et alibi. Rhetorica præcepta, et de Rhetoribus antiquis judicium, ex Phædro Platonis excerpsit, et Latine retulit, Bessario lib. i. in calumniatorem Platonis c. 4. Platonicam de amore honesto doctrinam illustrat, præter alios, Leo Hebræus tribus dialogis, qui ex Italico in alias quoque linguas translati leguntur, ut Latinam, etiam Gallicam a Dionysio Sylvestro Lugd. 1551. 8. etc.

TETRALOGIA IV.

13. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ α', sive Ἀλκιβιάδης μείζων, ἢ περὶ φύσεως ἀνθρώπου, *de Natura Hominis*, μαιευτικός. Non hunc, sed Timæum Platonis, respicit Meletius, cum in libro ejusdem argumenti Socratis librum περὶ φύσεως ἀνθρώπου videtur memorare: Σωκράτης δὲ ἐτυμολογίας μᾶλλον μορίων καὶ ὀνομάτων ἐν τῷ περὶ φύσεως συντάγματι αὐτοῦ, ὡς Γραμματικὸς, ἢ Φιλόσοφος, συνετάξατο. In hoc dialogo contendit Plato animum hominis esse hominem, corpus instrumentum animi. Confer Simplicium præf. ad Enchiridion Epicteti p. 5.

Ex Procli Commentario, qui desinit in verbis Platonis p. 219. s. edit. Basil. οὐδὲν ἄρα τῶν καλῶν, καθόσον καλὸν, κακὸν, οὐδὲ τῶν αἰσχρῶν, καθόσον αἰσχρὸν, ἀγαθὸν, et Græce adhuc ineditus occurrit in variis bibliothecis, fragmenta Latine vulgavit Marsilius Ficinus.

Olympiodori Commentarius Ms. allegatur non uno loco a Rigaltio ad Onosandrum, et a Sam. Petito Misc. iv. 2. ubi ex eo profert locum, quo Alcibiadem primum omnibus reliquis Platonis scriptis præmittendum contendit. Uterque, Proclus et Olympiodorus, e legato Holsteniano exstat manu exaratus in bibliotheca hujus urbis Johannea. Uterque Iamblichi etiam Commentarium laudat, Olympiodorus præterea Damascii et Harpocrationis. At Joh. Baptistæ Camotii ineditum Commentarium habuit Naudæus, teste Labbeo Bibl. nov. Mss. p. 233. Gallice Alcibiadem priorem vertit Tan. Faber et notis illustravit a. 1666. et Andreas Dacerius a. 1699. 12. Paris.

14. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ β', ἢ περὶ προσευχῆς, μαιευτικός. *De Voto*, sive *Precibus ad Deum*, quod plerique nesciant, quid orent, atque imprecentur sibi mala imprudentes. Unde vehementer probat versus poëtæ, qui exstant et in Anthologia lib. i. c. 31. Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις Ἄμμι δίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπάλεξον, *Da bona, sive rogere, Deus, seu nulla rogere: at mala, quantumvis poscentibus, usque negato.* Non minus laudat Lacedæmoniorum formulam, τὰ καλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοὺς Θεοὺς διδόναι αὐτοῖς, *ut honesta sibi, ac bona, largirentur Dii.* Neque vero Deum in precibus respicere ait pompam et munera, sed animum justum, purumque sceleris.

A nonnullis Xenophonti esse tributum hunc dialogum, ex Athenæi xi. p. 506. testatur Muretus Orat. 6. Antistheni quoque suppositus dialogus quidam Alcibiades fuit a Pasiphonte Eretrico, ut est apud Laërtium ii. 61. ubi et inter Æschinis dialogos Alcibiades

recensetur: ex quo locum affert Aristides Orat. Platonica i. p. 35. Inter Euclidis quoque Megarici dialogos Alcibiades fuit, ut testatur Laërtius ii. 108. Cæterum utrumque Alcibiadem sine controversia Platoni tribuit Laërtius iii. 51. et 59. e Thrasyllo. Gallice et hunc vertit Andr. Dacerius.

15. ΙΠΠΑΡΧΟΣ, ἢ φιλοκερδὴς, *de Lucri Cupiditate*, ἠθικός. Male editiones quædam περὶ φιλοκερδοῦς. Ex hoc dialogo cum nonnulla attulisset Ælianus Var. Hist. viii. 2. subjungit: λέγει δὲ Πλάτων ταῦτα, εἰ δὴ ὁ Ἵππαρχος Πλάτωνός ἐστι τῷ ὄντι. Ita legendum recte monuit Gesnerus, et ad Phædrum p. 10. Tan. Faber, assentientibus Scheffero, Kuhnio, et Perizonio: licet editi, et manu exarati, codices, miro consensu, addant, sed inepte profecto, vocabulum μαθητής. Docet in hoc dialogo Socrates, lucripetam quemlibet lucro, velut bono alicui, inhiare, sed illud demum laudandum esse lucri studium, quod non falsam lucri speciem captet et appetat, sed ejusmodi lucrum persequatur, quod vere sit utile ad finem et summum boni consequendum. Hipparchus, juvenis Atheniensis, qui cum Socrate colloquens hic inducitur, diversus est ab Hipparcho, Pisistrati F. de cujus studiis literarum, et cæde per Harmodium et Aristogitonem, Olymp. 66. 4. perpetrata, adsperguntur hic quædam alibi non obvia. Gallice Hipparchum Platonis, et Axiochum, vertit Steph. Doletus, Lugd. a. 1544. 12.

16. ΑΝΤΕΡΑΣΤΑΙ: ita Laërt. iii. 4. pro quo in vulgatis Ἐρασταί, et in ipso dialogo: ἢ περὶ φιλοσοφίας, ἠθικός. *De Philosophia*, quod non sit proletaria cognitio variarum artium, adversus nescio quem, qui in hanc sententiam acceperat illud Solonis: Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Commendat Socrates, inter alia, inscriptionem Delphicam, quæ præcipiebat σωφροσύνην ἀσκεῖν καὶ δικαιοσύνην.

Gallice vertit Andreas Dacerius.

TETRALOGIA V.

17. ΘΕΑΓΗΣ, ἢ περὶ σοφίας, μαιευτικὸς, *de Sapientia*, cujus studiosus Theages, Demodici F. Socrati in disciplinam dari se cupit, et a Socrate convincitur, quid sapientia sit, ignorare, neque sapientiam doceri a se, nisi dæmonio suffragante, posse.

Gallice vertit Andreas Dacerius.

18. ΧΑΡΜΙΔΗΣ, ἢ περὶ σωφροσύνης, πειραστικός. Peramœnus, qui post pugnam ad Potidæam habitus fingitur cum Charmide adolescente, et Critia, *de temperantiæ natura et definitione*.

Latine vertit, præter Ficinum, Cornarium, Serranum, Angelus Politianus.

19. ΛΑΧΗΣ, ἢ περὶ ἀνδρίας, *de Fortitudine*, μαιευτικός. Disputat, armorum disciplinam juvenibus honestis esse parum dignam: deinde disquirit de fortitudine, quid sit, vel potius quid non sit.

Gallice vertit Andreas Dacerius.

20. ΛΥΣΙΣ, ἢ περὶ φιλίας, *de Amicitia*, μαιευτικός. Hunc dialogum cum recitari audisset Socrates, adeoque illo adhuc superstite, ante Olymp. 95. 1. editum, exclamasse fertur, 'proh! dii immortales, quam multa de me mentitur adolescens!' Laërt. iii. 35. Hinc Julius Cæsar Scaliger Poëm. p. 13. 'Vix unum verbum multis ex millibus aiunt, Quæ posuit (Plato) de Socraticis exisse favissis.' Cæterum in hoc dialogo docet Plato, Deum ipsum esse veræ amicitiæ conciliatorem, neque illam reperiri, nisi inter bonos, in quibus solis intercedat similitudo.

Gallice Lysidem Platonis cum Ciceronis Lælio, et Luciani Toxari, edidit Blasius de Vigenere Paris. a. 1579. 4. Ante Vigenerium verterat Gallice Bonaventura des Periers (Pererius), inter cujus opuscula legitur Lugd. a. 1544. 8.

TETRALOGIA VI.

21. ΕΥΘΥΔΗΜΟΣ, ἢ ἐριστικὸς, *contentiosus*, ἀνατρεπτικός. In hoc dialogo Socrates Euthydemum, et fratrem hujus, ætate provectiorem, Dionysodorum, patria Chios, domicilio Thurios, pollicitos docere virtutem, tantummodo Sophisticis interrogatiunculis auditores suos ludere, ac suspendere, notat. Docet idem, bonum esse, non divitias, libertatem, eruditionem, honores, potentiam, quin imo ne immortalitatem quidem, sed sapientiam recte hi utendi: hanc esse τέχνην βασιλικήν.

22. ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ, ἢ Σοφισταὶ, ἐνδεικτικός. Laudatur Gellio v. 3. In hoc dialogo Paralus et Xanthippus, quibus Pericles pater fuit, cum Protagora disserunt, secundo adventu Athenis morante Olymp. 90. 1. quos multo ante infamis illa pestilentia Athenis absumserat, ut notatum Macrobio Saturnal. i. 1. et Athenæo xi. p. 505. ubi refert, Protagoram, lecto hoc dialogo, dixisse, Platonem optime novisse ἰαμβίζειν, h. e. *criminari*. Aliis objectionibus Athenæi v. p. 218. quas probat Casaubonus v. 18. p. 386. respondere conatur Andreas Dacerius, qui Protagoram Gallice transtulit. Inducitur autem Protagoras Abderites, Sophista celeber, promittens, Hippocratem, Apollodori F. qui ei se in disciplinam dare volebat, artem civilem docturum: sed Socrates negat, posse doceri virtutem, θεόσδοτον boni, ac veræ voluptatis,

scientiam, cujus unius defectu peccent, quiqui peccent. Eleganter quoque explicatur dictum Simonidis, ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι, χαλεπὸν, minusque probabile dictum Pittaci, χαλεπὸν, ἐσθλὸν ἔμμεναι.

Latina Ciceronis versio, cujus sæpe meminit Priscianus, et Hieronymus, periit. Inter Critonis quoque dialogos Protagoras fuit, teste Laërtio ii. 121.

23. ΓΟΡΓΙΑΣ, ἢ περὶ Ῥητορικῆς, *de Rhetorica*, ἀνατρεπτικός. In hoc dialogo Socrates cum Gorgia, et Polo rhetore, disputans, postquam contendisset, rhetoricam nihil aliud esse, quam artem persuadendi in foro, cæterisque cœtibus, non docendo accurate rei naturam, sed fidem qualemcunque faciendo oratione, δημιουργὸν πειστικῆς (ita pro πιστευτικῆς legit Sextus contra Mathemat. ii. p. 64.) ἀλλ' οὐ διδασκαλικῆς, contendit, eam parum esse utilem artem, aut præclaram, sed malam potius κολακείαν, corruptricem πολιτικῆς, nisi ad justum et bonum referatur: usum videlicet quendam, et peritiam venustatis in dicendo ad voluptatem audientium, et ornandas oratione caussas injustas, itaque pari passu ambulare cum Sophistica, ὀψοποιητικῇ, et fucatoria, sive κομμωτικῇ, quæ et ipsæ voluptatem sectentur solam, corrumpantque νομοθετικὴν, et Medicam artem, ac Gymnasticen. Contra adversus Calliclem probat, nihil utilius esse studio philosophiæ, ac virtutis, et hanc veram artem civilem a se exerceri solo, vel cum paucis aliis. Laudat Gellius, quem vide x. 22. et Cicero, affirmans Platonem in oratoribus irridendis oratorem summum videri.

Agricola quidam Corinthius, cum in Gorgiam Platonis incidisset, agrum vitesque deserens, animum suum excolendum Platoni deinceps dedit, ut narrat Themistius Orat. xxiii. p. 295.

Gorgias ipse quidem, lecto hoc dialogo, dixit se nihil ejusmodi vel audivisse a Socrate, vel ad Socratem locutum esse, teste Athenæo lib. xi. p. 505. Idem Gorgias Platonem vocavit νέον Ἀρχίλοχον, ac si dicas *aliorum criminatorem*. At Athenæum, qui eodem loco Chronologicam hallucinationem commissam Platoni objicit, castigat Petavius ix. 39. Doctrinæ temporum. Confer Casaubonum ad Athenæi v. 18. p. 217. Prodiit Gorgias Platonis separatim Græce Argentorat. a. 1541. 4.

Aristides Rhetor huic dialogo opposuit Orationes suas Platonicas, quibus Rhetoricæ pariter, et quatuor virorum, quos in extrema parte Plato perstringit, Cimonis, Miltiadis, Themistoclis, et Periclis, Apologiam est complexus. E recentioribus Hieronymus Cardanus Antigorgiam scripsit. Exstat et in Gorgiam Platonis

Olympiodori Commentarius Ms. ex quo nonnulla profert Allatius de scriptis Socratis p. 116. At Hieroclis duplex exegesis a Theosebio excepta, cujus meminit Damascius apud Photium Cod. 292. p. 551. nunquam vidit lucem. Periit et Tauri Berytii Commentarius, laudatus Gellio vi. 14. et Eubuli, memoratus Porphyrio in Plotini vita c. 20. Clauditur hic dialogus insigni descriptione divini judicii, cui post mortem anima cujusque hominis subjicitur.

24. ΜΕΝΩΝ, ἢ περὶ ἀρετῆς, πειραστικός. *De Virtute*, an doceri possit: quod negat Socrates, divino eam munere contingere concludens: neque aliud esse scientiam, quam recordationem superioris vitæ: quod confirmat, advocato pusione, e quo interrogat quædam Geometrica de dimensione quadrati. Meminit Cicero Tusc. i. notatque, eundem locum accuratius explicatum in Phædone.

TETRALOGIA VII.

25. ΙΠΠΙΑΣ μείζων, ἢ περὶ τοῦ καλοῦ, *de Pulchro*, ἀνατρεπτικός. In hoc dialogo Hippias, Eleorum ad Athenienses legatus, et Sophista celeber, post varia de se arrogantius commemorata, refert, se Lacedæmone cum incredibili applausu dixisse de præceptis Nestoris, quæ dedit Neoptolemo, desideranti nosse pulcherrima vitæ instituta, quibus juvenis gloriam consequi possit. Hinc Socrates petit occasionem ex Hippia audiendi, quidnam sit, quo aliquid est pulchrum, ac variis, quæ afferuntur Sophistæ descriptionibus, ostendit, rem acu, quod dicitur, neutiquam tangi, pulchrumque differre a decoro, ab utili, a bono, et ab eo, quod delectat, et a voluptate, conjuncta cum utilitate.

26. ΙΠΠΙΑΣ ἐλάττων, ἢ περὶ τοῦ ψεύδους, *de Mendacio*, ἀνατρεπτικός. In hoc dialogo eundem Hippiam exagitat Socrates, et ostendit, ex ejus doctrina sequi, quod inter mendacem, et studiosum veri, nullum sit discrimen, et minus peccet, qui mala faciat de industria, quam qui invitus.

27. ΙΩΝ, ἢ περὶ Ἰλιάδος, πειραστικός. Respicitur a Suida in Διθυραμβοδιδάσκαλοι, ubi ait, exstare Socratis λόγον εἰς τὸν Ἴωνα. Idemne sit Io Ephesius, cujus nomine dialogum inscripsit Plato, cum Ione Chio, de quo libro ii. in Tragicis a me dictum, vide disputantem Jonsium de Scriptoribus Hist. Philos. lib. ii. c. 13.

Quod in hoc dialogo et poëtis et aliis viris non paucis, per populi præcipue suffragia ad honores evectis, detrahat, tanquam δυσμενὴς, et invidus, perstringitur Plato apud Athenæum lib. xi. p. 506.

Inter Æschinis quoque dialogos Io fuit. Cæterum Laërtius iv.

31. ubi de Arcesila scribit, Ἴωνα δὲ καὶ ἐχαρακτήρισε νέος ὤν, non respexit hunc dialogum Platonis, sed scripta Ionis Chii Tragici.

28. ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ, ἢ Ἐπιτάφιος, ἠθικός. Exhibet orationem in defunctos pro patria in variis prœliis Athenienses, tanquam scriptam ab Aspasia[b] Milesia, dictam a Pericle, quem periade, ut Socratem, illa Rhetoricam docuit. De hac oratione Cicero in Oratore c. 44. qui sic probatam testatur, ut quotannis Athenis in panegyri recitaretur: et Synesius Dione p. 37. ubi confert Periclis orationem ἐπιτάφιον ejusdem argumenti, quæ occurrit apud Thucydidem lib. ii. Vide et Dionysium Halic. de Demosthenis vi in dicendo tom. ii. p. 178.

TETRALOGIA VIII.

29. ΚΛΕΙΤΟΦΩΝ, ἢ Προτρεπτικὸς, ἠθικός. Inter dubios dialogos exstat in editionibus quibusdam Platonis, ut Serraniana, sed agnoscitur a Thrasyllo apud Laërtium iii. 60. et a Laërtio iii. 50. testato, nonnullos Clitophontem primo loco posuisse inter Platonis scripta, iii. 62. In hoc dialogo Clitophon, Aristonymi filius, rogatus a Socrate cur Thrasymachum præferat, respondet quod, cum præclaras ab ipso (Socrate) exhortationes ad virtutem sæpius audiisset, non potuerit ab eodem hactenus percipere qua in re virtus ipsa consistat, et quomodo feliciter in illius studio sit progrediendum: itaque, si hoc, vel ignoraret Socrates, vel docere se nollet, merito se ad Thrasymachum, vel alium quemcunque, potius conferre se discendi causa. Quid vero Socrates Clitophonti responderit, non additur. Videndum igitur, an vere scripserit Patricius p. 338. discuss. Peripatet. solum Philebum, Minoa, ac Critiam, e Platonis scriptis truncos ad nostram ætatem pervenisse.

30. ΠΟΛΙΤΕΙΑ, ἢ περὶ δικαίου, βιβλία δέκα, πολιτικός. *De Optimo Statu Reip.* libri x. Exordium hujus operis bis terque in ceris scriptum Platonis manu post ejus mortem inventum est, teste Euphorione ac Panætio, apud Laërtium iii. 37. Unde Bessario colligit quanto studio usus fuerit in pectenda sua et ornanda oratione. Idem Laërtius ex Aristoxeno et Favorino notat, totam fere Politicam Platonis fuisse in Protagoræ Ἀντιλογικοῖς, iii. 37. et 57. Commemorat et Themistius Oratione xxiii. p. 295. Axiotheam philosopham, lecto quodam e Platonis de Rep. libro, tanto philosophiæ studio inflammatam fuisse ut Athenas proficisceretur, et, virili usa veste, Platonem auscultaret.

[b] De Aspasia dixi lib. ii. c. 23. ad §. 31. de Pericle lib. ii. c. 26. ad §. 2.

Utrum Plato recte Homerum e Rep. sua ablegaverit, disputaverat olim Ælius Serapio, rhetor. Alex. teste Suida. Confer quæ in hanc rem dixi lib. ii. cap. 7. §. 10.

Epitomen Reip. Platonis libris duobus scripserat Theophrastus, teste Laërtio v. 43. Ea non minus, temporum injuria, amissa est quam Ciceronis de Rep. sex libri, e Platone magnam partem repetiti, et Commentarii in Remp. Platonis Græcorum scriptorum, Manæchmi Alopeconnesii, Onosandri, et Potamonis Alexandrini, quorum meminit Suidas. Zenonis Stoici contra Remp. Platonis opus Plutarcho memoratur lib. de Stoicis contradictt. et Numenio apud Euseb. Præparat. p. 732. s. ubi Zenonem, tanquam iniquum et imperitum Platonis oppugnatorem, perstringit. De nonnullis, in quibus Plato ab Aristotele reprehenditur, exstat brevis diatriba Uberti Folietæ ad Antonium Vaccam, JCtum, edita Romæ a. 1574. 4. atque recusa in Thesauro Antiquitatum Italiæ Græviano tom. i. p. 1237. s. Jam pridem quoque ea, quæ Aristoteles adversus Remp. Platonis scripsit, ad examen revocaverat Eubulus, teste Porphyrio in Plotini vita c. 20. Xenocratis *περὶ τῆς Πλάτωνος Πολιτείας* Suid. Clearchi Solensis, Peripatetici, *περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ μαθηματικῶς εἰρημένων* Athen. lib. ix. Dionysii Halicarnassensis, Musici, qui sub Adriano Imp. vixit, libri quinque *περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ μουσικῶς εἰρημένων* Suid.

Ex Græcis ætatem tulit Procli Commentarius in quædam Politicæ Platonicæ loca. Nescio, an etiam alii, quoniam in libris de Rep. interpretandis Theo uterque, Plotinus, Proclus, Iamblichus, Marsilius Ficinus, hircum mulgere videntur Bodino in Colloquio Heptaplomere Ms. lib. iii.

Ex Arabibus Averroës Paraphrasin Reip. Platonis composuit, quæ edita est Latine, Jacobo Mantino, medico, interprete, Venet. a. 1552. 4. et inter Averrois Opera.

E recentioribus nominare juvat Commentarium Sebast. Foxii Morzilli Hispalensis, Basil. a. 1556. fol. Antonii Montecatini Partitiones et Paraphrasin, Ferrar. a. 1594. fol. M. Antonii Mureti notas in librum i. et ii. Ingolstad. a. 1602. 8. Joh. Sleidani summam doctrinæ Platonis de Rep. et de Legibus, Argentorat. a. 1548. 8. Joh. Sozomenus libros x. de Rep. e Græco in Latinum, et e Dialogis in perpetuum sermonem redactos, edidit Venet. a. 1626. 4. Politica Platonis et Aristotelis Gallice, interprete Lud. Regio, Paris. a. 1600. fol. Platonem de Rep. Hebraice exstare Ms. in Bibl. Vaticana, legas in Julii Bartoloccii Bibliotheca magna Rabbinica tom. iv. p. 353.

31. ΤΙΜΑΙΟΣ, ἢ περὶ Φύσεως, φυσικός. *De Natura* dialogus, qui 'arx quædam et vertex philosophiæ' est, si Claudianum Mamertum audimus de statu animæ lib. ii. c. 7. Proclus Theol. Platon. lib. i. c. 7. Τὴν περὶ φύσεως ἐπιστήμην σύμπασαν ὁ Τίμαιος περιέχειν ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται τῶν καὶ σμικρὰ συνορᾷν δυναμένων. Apuleius in Apologia: 'Plato philosophus in illo præclarissimo Timæo cælesti quadam facundia universi mundum molitus.' Fingit vero Socratem disputantem de rebus naturalibus et universi constitutione, cum Timæo Locro, Pythagoreo, 'quos constat eodem sæculo non fuisse,' ut ait Macrob. Saturnal. lib. i. c. 1. Sed fallitur Macrobius, si verum est, quod Cicero v. de Finibus, et i. Tusc. Hieronymus in Apologia contra Rufin. non longe ab extremo, aliique testantur, Timæum hunc a Platone in Italia fuisse auditum. De hoc Timæo, quem e Pythagoræ magisterio Astronomicæ disciplinæ perfecte peritum vocat Chalcidius p. 75. pauca quædam dixi lib. ii. c. 13. quibus in præsenti addere juvat, quod libellus illius Dorice scriptus περὶ ψυχᾶς κόσμω καὶ φύσεως adhuc exstet servatus a Proclo, et Commentariis suis in Platonis Timæum præmissus: hinc cum Platone sæpius editus Græce et Latine *de Anima Mundi et Natura*. Transtulit, post versionem Georgii Vallæ, vulgatam primum Venetiis a. 1498. fol. Ludovicus Nogarola, cum cujus interpretatione et Commentariis, prodiit Venetiis a. 1555. 8. Recusus est eodem anno Græce et Latine Parisiis eadem forma octava, et a Thoma Galeo cum eadem Nogarolæ Versione, et Joh. Serrani argumento, ac notulis, editus iterum inter Opuscula Mythologica, Physica, et Ethica, Cantabrigiæ a. 1671. 8. et Amst. a. 1688. 8. In præfatione edit. Cantabrigiens. hæc inter alia doctissimus Galeus: 'Timæus major, occasione hujus scriptus a Platone, potes dubitare, illustrioremne, an obscuriorem, reddiderit. Certe dum dialogum suum κτηνίζων καὶ βοστρυχίζων huic Locro lucem dare studuit Plato, in nonnullis locis simplicem et rectum scriptorem anili superstitione corrupit. Erat animus, quædam huc, quod facile fieri poterat, transferre ex Iamblicho περὶ κοινῆς Μαθηματικῆς, Proclo, Syriano, et Damascio (qui quidem et ipsi in majorem Timæum commentati sunt, aliosque ejusdem commentatores, Crantorem, Longinum, Numenium, Origenem, Porphyrium, Severum, Taurum, sæpe multis verbis citant), sed in aliud tempus rejeci.' Denique Anglice versum Timæi Locri opusculum est a Thoma Stanleio, in cujus Historia Philosophica jam sæpius lucem vidit. Ex hoc porro Timæi libello Platonem concinnasse dialogum præsentem, jam pridem notavit

Timon Sillographus apud Gellium iii. 18. et Iamblichum ad Nicomachi Arithmetica p. 148. Proclus p. 3. Ὁμολογεῖται παρὰ πάντων, ὅτι τοῦ Πυθαγορικοῦ Τιμαίου τὸ βιβλίον, ὃ Πλάτων λαβὼν, ὃ περὶ τοῦ παντὸς αὐτῷ σύγκειται, τὸν τῶν Πυθαγορείων τρόπον Τιμαιογραφεῖν ἐπεχείρησεν. Synesius de dono Astrolabii p. 307. Ἰταλία μὲν γὰρ πάλαι τοὺς αὐτοὺς ἔχουσα Πυθαγόρου τε ἀκουστὰς, καὶ τῶν πόλεων ἁρμοστὰς, Ἑλλὰς ἡ μεγάλη προσηγορεύετο. Καὶ μάλα ἐν δίκῃ, παρ' οἷς Χαρώνδας μὲν ἐνομοθέτει, καὶ Ζάλευκος, ἐστρατήγουν δὲ Ἀρχύται καὶ Φιλόλαοι, ὁ δ' ἀστρονομικώτατος Τίμαιος ἐπολιτάρχει τε, καὶ ἐπρέσβευε, καὶ τἄλλα ἐπολιτεύετο. Παρ' οὗ καὶ Πλάτων ἡμῖν περὶ κόσμου φύσεως διαλέγεται. Allegatur Timæus a Plinio Hist. Nat. ii. 8. et in indice libri v. et lib. xvi. 22. Timæus Mathematicus, nescio, an diversus; plures enim fuere Timæi et præter Ionsio p. 32. et 125. notatos: Timæus Crotoniata, et Timæus Parius, Pythagorici, Iamblicho memorati in vita Pythagoræ c. ult. a Clemente Alex. Strom. v. p. 604. Theodorito Therapeut. lib. ii. p. 36. etc. Suidas, non satis accuratus scriptor, Timæo Locro, præter libellum hunc περὶ φύσεως, tribuit Μαθηματικὰ, et librum de vita Pythagoræ. Sed de vita Pythagoræ merito ambigunt viri docti. Vide Ionsium p. 32. Porro librum περὶ φύσεως respicit Syrianus in Metaphys. xiv. ubi docet, Peripateticam philosophiam Ocelli et Timæi vestigiis insistere. Timæus Platonis plurimos nactus est interpretes, quia omnium dialogorum hujus philosophi est obscurissimus. Cicero quidem de Fin. ii. cum dixisset, obscuram orationem duobus modis sine reprehensione fieri, si, aut de industria facias, ut Heraclitus, aut cum rerum obscuritas, non verborum, faciat, ut non intelligatur oratio: 'qualis,' inquit, 'est in Timæo Platonis.' Confer Chalcidium initio Commentarii, et p. 420. Præcipue numerorum harmonicorum, qui in hoc dialogo tractantur, ratio plurimum caliginis habet, atque ab interpretibus Platonis intacta fere transmissa est, notante Sexto Empirico contra Mathem. lib. i. p. 60. Inde in proverbium abiere 'Platonis[e] numeri.' Idem Cic. ad Attic. vii. ep. 13. 'Ænigma Oppiorum ex Velia non plane intellexi: est enim numero Platonis obscurius.' Hieronymus Comment. in Amosum lib. ii. 'Obscurissimus Platonis liber, qui ne Ciceronis quidem aureo ore fit planior.' Idem præfat. ad lib. xii. in Es. 'Denique Timæum de mundi harmonia, astrorumque cursu et numeris, disputantem ipse,

[e] Vide quæ ad hos illustrandos, præter Chalcidium et Proclum, p. 193. s. disputavit Macrobius ii. 2. in Somnium Scipionis.

qui interpretatus est, Tullius, se non intelligere, confitetur.' Claudii Galeni libri iv. de iis quæ in Timæo medice dicta sunt, jam pridem interciderunt. Periere etiam Commentaria in Timæum Platonis, scripta ab Adrasto Peripatetico: Porphyr. p. 270. in Harmonica Ptolemæi: Æliano Platonico: id. p. 216. Albino, Aristotele, Asclepiodoto: Olympiodor. in Meteorolog. iv. Clearcho, Crantore, Damascio, Dercyllide, Iamblicho, Longino, Numenio, Origene, diverso ab Adamantio, Plutarcho Atheniensi, Porphyrio, Posidonio Stoico: Sext. p. 154. contra Mathemat. Ptolemæo Platonico, Severo, Syriano, Tauro: Philopon. vi. 8. 21. 22. 27. xiii. 15. de mundi æternitate: et Theodoro Asinæo: quos propemodum omnes laudat, et hinc inde expendit, Proclus, cujus et ipsius intercidit ἐπίσκεψις τῶν πρὸς τὸν Πλάτωνος Τίμαιον ὑπ' Ἀριστοτέλους ἀντειρημένων, laudata eidem Philopono ii. 2. iv. 11. 14. vi. 7. 15. 27. 29. viii. 1. ix. 2. xiii. 1. 15. xvi. 4. xviii. 5.

In bibliothecis latet Mich. Pselli εἰς τὴν Πλάτωνος ψυχογονίαν. Vide Allatium de Psellis p. 87. et p. 91.

Ex editis Græcis scriptoribus huc spectant Plutarchi liber περὶ τῆς ἐν Τιμαίῳ ψυχογονίας, et p. 1138. s. lib. de Musica, et Procli Commentarius in Timæum, in quinque libros distributus, sed vix tertiam partem Timæi persequens Platonici. Latinæ Versionis, a Cicerone factæ, non, nisi fragmentum, ad nos pervenit, quod illustrare aggressus est Georgius Valla ad calcem commentarii in Ciceronem de fato, Venet. a. 1492. fol. et cum Græcis Platonis confert Ioach. Perionius ad calcem Versionis Nicomacheorum Aristotelis, Paris. a. 1540. 4. et Basil. a. 1542. 8. atque H. Stephanus in Lexico Ciceroniano. Chalcidii quoque Versio integra non est, ac ne dimidium quidem dialogum refert, neque Commentarius ejusdem Chalcidii; de quo in Bibliotheca Latina, quemque emendatiorem edere, si tempus ferat, animus est; ulterius procedit, quam translatio.

E recentioribus Timæum illustrarunt, præter ea, quæ illustrandis numeris Platonicis disputata sunt a Joh. Keplero in Opere de Harmonia Mundi, Seb. Foxius, Basil. a. 1554. fol. Matthæus Fragillanus, Bellovacus, Paris. a. 1560. 4. Paulus Benius, Rom. a. 1594. 4. Gallice vertit, illustravitque egregie, Lud. Regius Paris. a. 1551. 4. cum nonnullis Isocratis, Demosthenis, et Xenophontis: Italice, Sebastianus Ericius, Venetus, cum notis, in quibus subinde etiam observat, Marsilium Ficinum quædam non satis recte interpretari, Venet. 8. Idem similiter illustravit Platonis Euthyphronem, Apologiam Socratis, Critonem, ac Phædonem.

Confer Lambecium Commentar. de Bibl. Vindob. lib. vii. p. 37. Spectat et ad Timæi locum insignem illustrandum Celsi Mancini, Ravennatis, synaugia Platonica, sive tractatus de modo, quo fit visio, Ferrar. a. 1591. 4.

32. ΚΡΙΤΙΑΣ, ἢ Ἀτλαντικὸς, ἠθικός. Appendix veluti Timæi, diligentius persequens narrationem de Atlantide Insula, cujus in Timæo facta fuerat mentio. Per hanc Atlantidem Olaus Rudbeckius Atlanticæ tom. i. c. 7. Sueoniam intelligit, argumentis variis, et nonnulla veri specie lectori blandientibus, auctorisque[a] commendantibus ingenium. At plerique alii Americam innui a Platone existimant: quam sententiam novissime propugnavit vir clariss. Janus Bircherodius, in Schediasmate de orbe novo non novo Altorf. a. 1683. Exstat et Georg. Casparis Kirchmaieri τοῦ μακαρίτου Exercitatio de Platonis Atlantide Witteb. a. 1685. qui putat, a Platone respici tractus extremos Africæ versus Austrum atque Occidentem. Submersam jam pridem terræ motu Atlantidem suam, Plato haut uno loco diserte testatur. Itaque operam et oleum forte perdunt, qui eam quærunt in terris hodie exstantibus, nisi tota sit fabulosa narratio, ac de industria conficta, vel ab Ægyptiis sacerdotibus, quod visum Mallincroto p. 95. Paralipom. de Hist. Græcis: vel a Platone ipso, vel Solone: quod tamen non credo: etsi bella, quæ ante novies mille annos ab Atlanticis gesta Plato scribit, fabulis sine controversia accensenda sunt. Non absolutum esse hunc dialogum, sed a Platone morte prævento imperfectum relictum, dolet Plutarchus in Vita Solonis: quem vide p. 96. et 92. Similiter Solon, cum λόγον Ἀτλαντικὸν carmine Græcis explicare constituisset, sive quod aliud deinde maluit agere, sive præ senio, et operis magnitudine, deterritus, id facere omisit.

TETRALOGIA IX.

33. ΜΙΝΩΣ, ἢ περὶ νόμου, *de Lege*, πολιτικός. In hoc dialogo, quem et ipsum volunt imperfectum ad nos pervenisse, præter disputationem de eo, quid sit lex, continetur Apologia pro Minoë, legislatore Cretensium, quem alii describunt tanquam τυραννικὸν, βίαιον, καὶ δασμολόγον, τραγῳδοῦντες τὰ περὶ τὸν Μινώταυρον καὶ τὸν Λαβύρινθον, καὶ τὰ Θησεῖ συμβάντα καὶ Δαιδάλῳ, ut notat Strabo lib. x. p. 476. qui addit, difficile dictu esse, utra sententia vera sit.

[a] Obiit Septuagenario major Upsalæ a. 1702.

34. ΝΟΜΩΝ, ἢ περὶ νομοθεσίας, βιβλία ιβ΄, πολιτικός. *De legibus opus* Socrati tribuit Salvianus de Dei providentia lib. vii. p. 254. 'Videamus ergo, quas Socrates de pudicitia leges sanxerit. Uxorem, inquit, propriam nullus habeat: matrimonia enim cunctis debeat esse communia——. De hac re et libros condidit, et memoriæ hæc pudenda mandavit.' Olympiodorus in Platonis Vita observat, Platonem a Solone genus ducere, hujusque æmulatione legum libros, et de Republ. scripsisse. Arcadibus, Cyrenæis, ac Thebanis, quantumvis rogatus, leges ferre noluit, quia surdas eorum aures reperit ad æquabilem honorem, et partitionem bonorum, admittendam, ut referunt Ælianus ii. 42. Var. Laërtius iii. 23. et Plutarchus ad Principem ineruditum. Athenæus vero Platonem reprehendit, quod leges scripserit non hominibus, quales sunt, sed quales ipse finxit imaginatione, lib. vi. p. 508.

Ludovicus Castelvetrius, scriptor acutissimus, in Commentario ad Aristotelis Poëticam, Etrusca lingua edito, p. 110. reprehendit Platonem, quod has de legibus dissertationes uno vesperi factas dictasque fingat, properanti lectori vix intra quatriduum absolvendas, et tamen easdem in tredecim libros[e] dividere non dubitaverit. Sed ad postremum hoc responderi potest, divisionem librorum non esse a Platone ipso, verum a Philippo Opuntio. Vide quæ infra num. 35.

Aliud in Platone reprehendit Seneca Epist. 94. 'In hac re dissentio a Posidonio: non probo, quod Platonis legibus adjecta principia sunt. Legem enim brevem esse oportet, quo facilius ab imperitis teneatur, ut velut emissa divinitus vox sit. Jubeat, non disputet. Nihil mihi videtur frigidius, nihil ineptius, quam lex cum prologo.' Ad hoc quoque responderi potest, philosophi simul partibus fungi voluisse Platonem.

Contra Platonis Leges Perseus, Stoicus, scripserat libros septem, teste Laërtio vii. 36. Passim quoque in leges Platonicas invehuntur veteres scriptores Christiani, eorumque exemplo Georgius Trapezuntius in Comparatione Aristotelis et Platonis, Venet. a. 1523. 8. contra quem operæ pretium est videre, quæ pro legibus Platonis, vel excusandis, vel defendendis, scripsit Cardinalis Bessario, a. 1472. denatus, libro quarto operis, quod contra calumniatorem Platonis; ita Trapezuntium vocat; inscripsit, postea excudit Aldus Venet. 1516. fol. Idem Bessario singulari libro reprehendit crassiores quosdam errores, ab eodem Trapezuntio

[e] Annumerato Epinomide.

admissos in Latina versione librorum Platonis de Legibus. Aldus editionis suæ præstantiam in titulo commendat his verbis: ‘ passim verba Græca ipsius Platonis recitantur, et emendata, et cum suis accentibus. Nam in libris Romæ olim impressis desunt. Deinde a Bessarione sæpe argumento præmisso in Latinum vertuntur. Postremo Trapezuntii tralatio eorundem verborum Platonis subjungitur: quod est perquam utile iis, qui Græcis literis instituuntur, atque ex Græcis bonis bona Latina facere volunt.’ Trapezuntio, qui admodum senex obiit Romæ a. 1486. etiam in Epitaphio exprobratum legitur, quod Platoni paulo acerbius insultavit: ‘ Hac urna Trapezuntii quiescunt Georgii ossa, parum diis amici, Quod acri et nimium procace lingua Platonem superis parem petivit.’ Confer Allatium de Georgiis p. 378. Ut ad Platonem revertar, ejus legem de communione uxorum vide, quomodo purget Bessario lib. iv. cap. 3. cui adde, si lubet, Mosellanum ad Gellii xviii. 2. Livium Galantem in Comparatione Theologiæ Christianæ cum Platonica lib. i. p. 26. s. Cotelerium ad Patres Apostolicos p. 582. etc.

Aristotelis τὰ ἐκ τῶν Νόμων *Πλάτωνος*, sive tribus, ut Laërt. v. 22. sive duobus, libris opus constitit; ut Anonymus a Menagio editus in Aristotelis vita; interciderunt, perinde ut Epitome legum a Theophrasto concinnata.

Separatim excusi Platonis de Legibus libri Græce Lovanii. Græce et Latine librum decimum inter dialogos selectos edidit vir clarissimus, Joh. North, Cantabrigiæ a. 1673. 8. In illo agitur de Dei existentia, providentiaque, et *ἀδωροδοκίᾳ*, existimavitque Plato, eum instar proœmii Legibus præmitti posse: *σχεδὸν γὰρ τοῦτο ἡμῖν ὑπὲρ ἁπάντων κάλλιστον προοίμιον εἴη.*

Georgii Gemisti in i. de Legibus Ms.

Antonii Montecatini Epitome librorum de Legibus, legumque in ordinem redactarum. Ferrar. a. 1594. fol. Joh. Sleidani summa Doctrinæ Platonis de Rep. et Legibus. Argentor. a. 1548. 8.

35. ΕΠΙΝΟΜΙΣ, *ἢ νυκτερινὸς σύλλογος, ἢ Φιλόσοφος, πολιτικός.* Theoni p. 9. de locis in Platone Mathematicis vocatur *ἐπινόμιον.* Vicissim Philo Judæus Deuteronomion Mosis, משנה התורה Deut. xvii. 18. vocat *ἐπινομίδα* in libro, qui hæres rerum divinarum. Sed et Julius Cæsar Scaliger librum postremum Poëtices suæ inscripsit *ἐπινομίδα*, quasi *accessorium munus.* Nam et strenam *ἐπινομίδα* dixit Ulpianus apud Athenæum, et recte quidem, ut notavit Casaubonus, lib. iii. c. 18. Cæterum mirum est, quod Suidas, et solus, ni fallor, tradit, quod paulo ante dixi, auditorem

quendam Platonis, Philosophum, opus de Legibus in duodecim libros distribuisse, et decimum tertium; hanc nempe ἐπινομίδα· loco accessorii, de suo addidisse. Quia res insolens videri potest, et plura hujus discipuli Platonici scripta eo in loco recensentur, en tibi ipsa Suidæ verba: Φιλόσοφος, ὃς τοὺς τοῦ Πλάτωνος Νόμους διεῖλεν εἰς βιβλία ιβ΄. Τὸ γὰρ ιγ΄ αὐτὸς προσθεῖναι λέγεται. Καὶ ἦν Σωκράτους, καὶ αὐτοῦ Πλάτωνος, ἀκουστὴς, σχολάσας τοῖς μετεώροις. Ὢν δὲ κατὰ τὸν Φίλιππον Μακεδόνα, συνεγράψατο τάδε. Περὶ τῆς ἀποστάσεως ἡλίου καὶ σελήνης, περὶ θεῶν β΄, περὶ χρόνου α΄, περὶ μύθων α΄, περὶ ἐλευθερίας α΄, περὶ ὀργῆς α΄, περὶ ἀνταποδόσεως α΄. Περὶ Λοκρῶν τῶν Ὀπουντίων α΄. Περὶ ἡδονῆς α΄. Περὶ ἔρωτος α΄. Περὶ φίλων καὶ φιλίας α΄. Περὶ τοῦ γράφειν. Περὶ τοῦ Πλάτωνος. Περὶ ἐκλείψεως, καὶ περὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ σελήνης, καὶ γῆς, α΄. Περὶ ἀστραπῶν· περὶ πλανήτων. Ἀριθμητικά. Περὶ πολυγώνων ἀριθμῶν. Ὀπτικῶν β΄, ἐνοπτρικῶν β΄, Κυκλιακὰ, Μεσότητας, καὶ ἄλλα. Aliter Suidæ locum accepit Menagius ad Laërtium p. 158. Sed nec emendatio viri præstantissimi mihi probatur hoc loco, neque interpretatio, quam nec ipse secutus Menagius est p. 428. Miror, viris doctis non animadversum,[f] quod Laërtio idem Philosophus iii. 37. vocatur Philippus. Ait enim, plerosque arbitrari, Philippum Opuntium Leges Platonis ex cereis, in quibus auctor eas scripserat, tabellis transcripsisse, et tertium decimum librum addidisse. Ἔνιοί τέ φασιν, ὅτι Φίλιππος ὁ Ὀπούντιος τοὺς Νόμους Πλάτωνος μετέγραψεν, ὄντας ἐν κηρῷ. Τούτου καὶ τὴν Ἐπινομίδα φασὶν εἶναι. Ejusdem Philippi inter Platonis discipulos mentio iii. 47.

36. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ιγ΄, ἠθικαί. *Epistolæ* xiii. De his aliisque Platoni tributis dixi lib. ii. cap. 10. ubi scriptores Epistolarum recensebam. Prima, secunda, et tertia, scripta est ad Dionysium, quarta ad Dionem Syracusanum, quinta ad Perdiccam, sexta ad Hermiam, Erastum, et Coriscum, Scepsios, septima, liber pro Epistola, et octava, ad Dionis amicos, nona ad Archytam Tarentinum, decima ad Aristodorum, qui Laërtio est Aristodemus, undecima ad Leodamantem, duodecima iterum ad Archytam, et tertia decima ad Dionysium. Ordo apud Laërtium a vulgato sic differt:

Vulg.	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.	10.	11.	12.	13.
Laërt.	4.	5.	6.	10.	11.	8.	7.	8.	2.	1.	9.	3.	7.

[f] Hoc postea vidi etiam notatum accuratissimæ eruditionis Viro, Ludolpho Kustero, ad Suidam. Non prætereundus tamen locus Nicomachi Geraseni lib. i. Arithmet. p. 6. Πλάτων δὲ ἐπὶ τέλει τοῦ τρισκαιδεκάτου τῶν Νόμων, ὅπερ τινὲς ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ ἐπιγράφουσιν, ὅτι ἐν αὐτῷ περισκοπεῖ, ποταπὸν δεῖ τὸν φιλόσοφον εἶναι.

Epistolis suis Plato solitus præfigere εὖ πράττειν, ut alii χαίρειν, vel γηθεῖν, vel εὖ διάγειν, vel ὑγιαίνειν, vel εὐλογεῖν. Vide Mericum Casaubonum, et Menagium, ad Laërtii iii. 61. Paulum Colomesium in Observationibus sacris ad Act. xxiii. 26.

37. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. *Epigrammata* quædam Platonis leguntur apud Laërtium iii. 29. s. Apuleium in Apologia, Gellium ix. 11. Athenæum, et in Anthologia veterum Epigrammatum.

38. ΔΙΑΘΗΚΑΙ, *Testamentum*, apud Laërtium iii. 41.

IV. SCRIPTA DUBIA VEL SUPPOSITA PLATONI.

Quibus Asteriscus præfixus est, illa non exstant amplius, sed interciderunt.

* 39. ΜΙΔΩΝ, ἢ Ἱπποστρόφος. Laërt. iii. 62. e Thrasyllo.

40. ΕΡΥΞΙΑΣ, ἢ Ἐρασίστρατος. Laërt. iii. 62. Sed et inter Æschinis Socratici Dialogos a Suida refertur in Αἰσχίνης, apud quem duo diversi sunt dialogi Ἐρυξίας, et Ἐρασίστρατος. In Platonis editionibus inscribitur Ἐρυξίας, ἢ περὶ πλούτου. Ἐν ἄλλῳ, Ἐρασίστρατος. Sane uterque in hoc dialogo cum Socrate colloquuntur, Eryxias, Stirieus, et Erasistratus. Tota autem disputatio est *de veris et falsis divitiis*. Latine vertit Sebast. Corradus.

41. ΑΛΚΥΩΝ. *Leonti* Academico tribuitur a Nicia Nicæensi apud Athenæum lib. xi. p. 506. et Favorino apud Laërtium iii. 62. atque etiamnum exstat, non quidem inter Platonis Opera, sed Luciani tom. i. p. 176. edit. Amstelod. si quidem vera est conjectura elegantissimi Mureti Orat. iv. Dav. Hœschelii ad Catalogum Mss. bibl. Augustanæ, et Tan. Fabri p. 10. ad suavissimum fabulonem, Phædrum. Integer titulus ibi est: Ἀλκυὼν, ἢ περὶ μεταμορφώσεως, et totus versatur in admirabilibus Dei operibus celebrandis, cujus potentiam homines ne cogitando quidem assequi valemus.

42. ΑΚΕΦΑΛΟΣ, ἢ Σίσυφος. Laërtius iii. 62. In Platonis editionibus inscribitur Σίσυφος, ἢ περὶ τοῦ βουλεύεσθαι. Suidæ et Laërtio ii. 60. inter Æschinis Socratici dialogos referuntur οἱ καλούμενοι ἀκέφαλοι. Disputat hic dialogus, quid sit deliberare ac quærere, et quomodo hæc inter se differant. Latine vertit Sebastianus Corradus.

43. ΑΞΙΟΧΟΣ, ἢ περὶ θανάτου, *de morte non metuenda* propter vitæ præsentis miseriam, et felicem animarum immortalitatem. Æschines Socraticus et ipse Axiochum scripserat, teste Laërtio,

Harpocratione, et Suida: sed quæ ex Æschinis Axiocho laudant veteres, Athenæus et Pollux, in hoc, qui exstat, non leguntur. Hunc Marsilius Ficinus Latine vertit, ediditque sub titulo Xenocratis Platonici de morte. Sane inter Xenocratis scripta Laërtius iv. 12. refert librum περὶ Θανάτου. Lucem adspexit sæpissime, et ad calcem librorum Ficini de Veritate Religionis Christianæ a. 1507. Argentorati in 4. Latine transtulit etiam Rudolphus Agricola, cujus Versio in quibusdam Platonis editionibus occurrit, ut in Græco-Latina Lugd. a. 1590. fol. et Herm. Rayanus, Welsdalius, ex cujus Versione una cum ipsius scholiis prodiit Colon. a. 1568. 4. Basil. a. 1577. 8. Gallice, Axiochus, et Hipparchus Platonis, Stephano Doleto interprete, Lugd. a. 1544. 12. Laudat ex merito, sed Platoni perperam tribuit, Theodorus Prodromus in Amaranto p. 442. s. reprehensus eo nomine a Gilberto Gaulmino in notis p. 564. Prætereo recentiores ad Platonem auctorem referentes, ut Mich. Neandrum, virum optimum et doctissimum, in Anthologico Græco-Latino p. 400.

* 44. ΦΑΙΑΚΕΣ. Laërtius iii. 62. e Thrasyllo.

45. ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, ἢ περὶ τοῦ συμβουλεύεσθαι, quinam ad consilium dandum idonei, et fide digni, sint habendi. Meminit Laërtius iii. 62. et Clemens Alex. Stromm. i. p. 315. addens, εἰ δὴ τοῦ Πλάτωνος τὸ σύγγραμμα. Latine vertit Sebastianus Corradus.

* 46. ΧΕΛΙΔΩΝ ἑβδόμη. Laërtius iii. 62. in cujus editionibus, tanquam duo diversa scripta, referuntur Χελιδὼν et Ἑβδόμη. Sed ita, ut feci, conjungenda esse, suasit H. Stephanus: licet fatear, tituli rationem neutiquam me capere.

* 47. ΕΠΙΜΕΝΙΔΗΣ. Laërtius iii. 62. et allegatur sub Platonis nomine ab Eusebio Præparat. x. 4. p. 471. et xi. 16. p. 534. Sed posteriore loco legendum *Epinomide* pro *Epimenide*.

48. ΟΡΟΙ, *Definitiones*, a Laërtio non memoratæ, Platoni tribuuntur ab Ammonio in παίδευσις· sane ex Platone collectæ sunt. Sub Speusippi nomine edidit Latine a se translatas Marsilius Ficinus. Vertit etiam Corradus, vir doctissimus. Speusippum quidem Ὅρους scripsisse, testatur Laërtius iv. 5.

49. ΠΕΡΙ ΑΡΕΤΗΣ, ἢ διδακτόν. Inter Æschinis Socratici dialogos refertur a Suida. Contendit, ut sæpe alias, Plato, virtutem, neque disciplina, neque natura, comparari, sed θείᾳ μοίρᾳ inesse illis, qui eadem præditi sunt. Latine vertit Sebastianus Corradus.

50. ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ, *de Justo*, quid sit. Plures dialogos Platonem scripsisse, quibus conetur demonstrare, quid sit justitia,

neque tamen quidquam potuisse proferre, quod sit perspicuum, aut quod lectoribus persuadeat, affirmat Isidorus Pelusiota lib. iv. Epist. 91. Hunc quoque dialogum Latine vertit Corradus.

51. Platonis *de Vacca* supposititium, quod allegat Thomas Bradwardinus de Causa Dei contra Pelag. et, quos vocant, *Institutionum libros* Magi circumferunt, explosos a Joh. Pico Mirandulano in Astrologos lib. i. p. 284.

V. SCRIPTA PLATONIS DEPERDITA.

Poëmata. Laërtius iii. 4. s. *εἰσὶ δ', οἳ καὶ παλαῖσαι φασὶν αὐτὸν Ἰσθμοῖ, καθὰ καὶ Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ περὶ βίων, καὶ γραφικῆς ἐπιμεληθῆναι, καὶ ποιήματα γράψαι, πρῶτον μὲν* ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΥΣ, *ἔπειτα καὶ* ΜΕΛΗ *καὶ* ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ. His *poëmata Heroica* addit Ælianus Var. ii. 30. eaque a Platone igni tradita memorat, quod Homericis multum inferiora videret: *τὰ πρῶτα ἐπὶ ποιητικὴν ὥρμησεν, καὶ* ΗΡΩΙΚΑ *ἔγραφε μέτρα· εἶτα αὐτὰ κατέπρησεν, ὑπεριδὼν αὐτῶν, ἐπεὶ τοῖς Ὁμήρου αὐτὰ ἀντικρίνων ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα.* Adde Pe. Victorium Var. Lect. xxxvi. 13. et Isaacum Vossium de viribus rhythmi p. 58. Non minus Tragœdias quoque suas, et Dithyrambos, commisisse flammis, cum Socratis philosophia captus esset, præter Laërtium iii. 5. et Ælianum loco laudato, refert Olympiodorus in Platonis Vita: *ἐποίησε δὲ καὶ τραγικὰ ποιήματα, καὶ διθυραμβικὰ, καὶ ἄλλα τινὰ, ἅπερ πάντα κατέκαυσε τῆς Σωκράτους πειραθεὶς διατριβῆς, εἰπών τι τοιοῦτον ἔπος,*[g] *Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει.* Eustathius ad Iliad. *σ'*. p. 1149. Rom. Ὁ *σοφὸς ἐκεῖνος, ἦν δὲ ὁ μέγας Πλάτων, εἰς ποιητικὴν, φασὶν, ὁρμήσας, καὶ* ΗΡΩΙΖΩΝ, *κατέπρησεν ἃ ἔγραψεν, ὡς Ὁμήρου ἡττώμενα κατὰ πολύ. Εἶτα ἐπιθέμενος τραγῳδίᾳ, καὶ μέλλων ἀγωνιεῖσθαι, καὶ ἀκούσας Σωκράτους, καὶ καθάπαξ αἱρεθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκείνου σειρῆνος, ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν, ἐφ' ᾗ καὶ εὐδοκίμησε πάνυ.* Apuleius de dogmate Platonis: 'Picturæ non aspernatus artem, tragœdiis, et dithyrambis, se utilem finxit. Jamque carminum confidentia elatus certatorem se profiteri cupiebat, nisi Socrates humilitatem cupidinis ex ejus mentibus expulisset, et veræ laudis gloriam in ejus animam inserere curasset.' Gellius xix. 11. afferens distichon lepidissimum Platonis in Agathonem, addit, hoc ipso eum adolescentem tragœdiis eodem tempore faciendis prælusisse.

[g] Simili parodia ex Iliad. *σ'*, 392. usus Metrocles apud Laërt. vi. 95.

Prætereo, cum dubios dialogos deperditos, de quibus dixi num. 39. 44. 46. 47. 50. et truncos, de quibus num. 29. tum *ἀγράφους συνουσίας* Platonis, e quibus Aristotelem subinde profecisse, notat Franciscus Patricius tom. iii. Discus. Peripatet. lib. vi. p. 345.

Dictum ejus, quo affirmavit, Deum *ἀεὶ γεωμετρεῖν*, in scriptis Platonis hodie non occurrit, sed exponitur a Plutarcho Sympos. viii. 2.

Platonis scripta divulgasse, et in Siciliam transportata vendidisse, Hermodorum, ipsius auditorem, referunt Zenobius et Suidas, in *λόγοις Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται*, atque Cicero ad Atticum xiii. 21.

Vetustiores Platonis interpretes ad minimum 65. reperire se, ait Franciscus Patricius, ante Ammonium Saccam, qui Alexandriæ vixit circa A. C. 200. Nec pauciores post illa tempora clari fuere. Horum plerosque commemoratos lector reperiet infra capite tertio. Pulchre autem observat Chalcidius p. 340. 'sententiis Platonis plene et diligenter elaboratis, juniores philosophos, ut non optimos hæredes, paternum censum in frusta dissipantes, perfectam atque uberem sententiam *non raro* in mutilas opiniunculas incidisse.' Similiter Numenius apud Eusebium 15. Præparat. cap. v. p. 729. queritur, Platonem a suis, Penthei instar, hinc indeque misere distrahi.

VI. A PLATONE LOQUENTES IN DIALOGIS GENUINIS INDUCUNTUR

Adimantus
Agatho
Alcibiades
Anytus, Menonis F.
Apollodorus
Aristodemus
Aristophanes
Atheniensis hospes, Plato ipse, ut nonnullis visum, dissentiente Laërtio iii. 52.
Callias
Callicles
Cebes
Cephalus
Chærephon
Charmides
Clinias, Cretensis
Clitophon, Aristonymi F.
Cratylus
Critias
Crito
Ctesippus
Demodicus
Diotima
Echecrates
Eleates hospes: Parmenides, ut visum quibusdam, dissentiente Laërtio iii. 52.
Eryximachus
Euclides

Eudicus
Euthydemus
Euthyphro
Glauco
Gorgias
Hermocrates
Hermogenes
Hipparchus
Hippias
Hippocrates
Hippothales
Io
Laches
Lysimachus
Lysis
Megillus, Lacedæmonius.
Melesias
Menexenus
Meno
Minos
Nicias
Pausanias
Phædo
Phædrus
Philebus
Polemarchus
Polus
Prodicus
Protagoras
Protarchus
Simmias
Socrates
Terpsion Theages
Theætetus
Theodorus
Thrasymachus
Timæus.

VII. EDITIONES PLATONIS.

1. *Græcæ.*

Prima, Aldina, Venet. a. 1513. fol. cui præfixa Aldi ad Leonem X. supplicatio pro bonis literis promovendis. In hac, quantum ipse studium ad libros emendate excudendos posuerit, pluribus refert, atque inter alia de presenti sua Platonis editione hæc scribit: 'Etsi opere in magno fas est obrepere somnum; non enim unius diei hic labor est noster, sed multorum annorum, atque interim, nec mora, nec requies; sic tamen doleo, ut, si possem, mutarem singula errata numo aureo.' Eidem editioni præfixum est perquam elegans Marci Musuri Carmen Elegiacum in laudem Platonis, quod ita probatum est Leoni Pontifici, ut ab eo non aliam, ut creditur, ob causam Archiepiscopus Epidaurensis crearetur. Vid. Dan. Heinsii præfat. ad Peplum Epigrammatum Græcorum, et Vossium de Poëtis Græcis p. 84.

Altera, Basileensis, apud Joh. Walderum a. 1534. fol. quæ editio eo maxime nomine est commendabilis, quod Procli Commentarios eximios in Timæum, et Remp. Platonis Græce adjunctos exhibet, et Indice locuplete in Platonem est instructa, castigataque a Simone Grynæo et Joh. Oporino.

Tertia, itidem Basileensis, apud H. Petri a. 1556. fol. quæ, exceptis Procli Commentariis, Walderianam exprimit, sed ad Mss. Codices ab Arnoldo Arlenio emendatam, ac suppletam. Huic quoque Musuri Carmen præfixum est, cum Latina Zenobii Acciaioli Metaphrasi.

2. *Latinæ.*

1. Ex versione Marsilii Ficini, qui eam Laurentio Medicis inscripsit, Venet. a. 1491. fol. Dicitur Ficinus versionis suæ primum specimen ostendisse Marco Musuro, et ejus censuram rogasse. At hic, inspecto Ficini labore, digitos atramento protinus immersit, eisque prima Ficinianæ versionis pagina obliterata, demonstravit, alia versione opus esse, hanc non, nisi una litura, posse emendari, ut refert Menagius Antibailleti tom. ii. p. 157. Itaque Ficinus denuo rem majori studio adorsus, illam, quæ in omnium manibus versatur, composuit Platonis versionem, quæ post priorem, quam dixi, Venetam, et Florentinam, Labbeo memoratam, editionem, sæpius lucem vidit cum ejusdem Ficini argumentis: Venet. 1517. fol. apud Phil. Pincium, et Parisiis in ædibus Ascensianis a. 1518. fol. Basileæ apud Froben. ex recognitione Sim. Grynæi, a. 1561. fol. tum Lugduni[h] a. 1557. fol. apud Antonium Vincentium: in qua editione accessere sex dubii Platonis dialogi e versione Sebastiani Corradi, quæ separatim viderat lucem Lugduni apud Gryphium a. 1543. 4. Ab eo tempore iterum prodiit Plato a Ficino versus Lugd. a. 1567. fol. et, ex recensione Stephani Tremulæi, a. 1592. 12. tribus voluminibus. In Ficinianis editionibus scripta Platonis exhibentur hoc ordine: Hipparchus, Ἐρασταὶ, Theages, Meno, Alcibiades uterque, Minos, Euthyphro, Parmenides, Philebus, Hippias Major, Lysis, Theætetus, Io, Sophista, Politicus, Protagoras, Euthydemus, Hippias Minor, Charmides, Laches, Clitopho, Cratylus, Gorgias, Convivium, Phædrus, Apologia Socratis, Crito, Phædo, Menexenus, de Republica libri x. Timæus, Critias, de Legibus, Epinomis, Epistolæ xiii. dialogi nothi vi. Axiochus, de Justo, de Virtute, an doceri possit, Demodocus, Sisyphus, et Eryxias. His omnibus subjiciuntur Ὅροι, sive *definitiones*. De Ficini versione ita Joh. Baptista Crispus de ethnicis philosophis caute legendis p. 307. ‘ Jacobus Carpentarius in Platonis verbis exponendis negligenter

[h] Hanc editionem multis recenset Abbas Morlierius, Doctor Sorbonicus, in libro Gallice A. 1703. edito, Essais de literature pour la connoissance des livres, tom. i. p. 348. s. et tom. ii. p. 3. s.

uni Ficino fidem adhibet, qui potius, quid recte sentiendum, ex naturæ, quam ex Platonis, fundamentis ubique ostendit. Unde sæpenumero ab ipso factum est, ut pueriliter admodum se ipsum primum, deinde cumplurimos, in Platone interpretando deluserit, sive quod pudeat sui laboris in uno Ethnico interpretando, sive quod ita sentiat fortasse D. Thomam interpretatus, qui Aristotelis verba raro non ad Ecclesiam, vel ad tolerabilem sensum, trahit.' Ludovicus Regius, qui dialogos quosdam Platonis, Timæum, Symposium etc. Gallice vertit, et commentariis illustravit, Paris. a. 1559. 4. in præfat. de Ficino loquens, 'Ce seroit temps perdu,' inquit, 'de m'arrester à reprendre ce personnage en tous les endroits, ou il a fally traduisant Platon, mais plutot luy convient rendre graces du labeur, qu'il a pris volontairement.——Le bon Seigneur n'estoit gueres expert en Grec, ny en Latin, et à fally infinement traduisant cet auteur, memement en telles difficultez, qui dependent de la connoissance de l'antiquité, ou de la nature. J'en ay conferé avec Mr. G. Pelissier, Eveque de Montpellier, et à Mr. Turnebus, et Goupil, Professeurs du Roy, et m'a secouru chacun à son pouvoir.' Ficini lapsus annotavit etiam Etruscus Timæi, et aliorum quorundam dialogorum, interpres, Sebastianus Ericius. Petri autem Nannii[1] judicio, a Ficini quidem traductione utcunque sentimus, quid Plato velit, 'sed ita, ut, si ipse Plato legeret, pro suis non agnosceret. Ubi enim in Latinis heroica illa vis, et subtilitas grandiloqua? ubi illa beata, nec tamen otiosa, verborum luxuries?'

2. Ex versione Jani Cornarii, cum Ficini argumentis, et commentariis, Basil. a. 1561. fol.

3. Pompeii Gargiliani versio quorundam dialogorum Platonis, mihi nunquam visa, ut obscura, perstringitur a Jano Nicio Erythræo, Pinacotheca i. c. 69.

3. *Græco-Latinæ.*

1. Cum versione et argumentis Marsilii Ficini Lugd. a. 1588, 1590. apud Franciscum le Preux, et Francof. a. 1602. fol. apud Marnium et hæredes Aubrii. Exstant et Græce ac Latine cum Ficini versione excusi Dialogi Platonis quinque selecti de rebus divinis, hi nempe, Socratis Apologia, Crito, Phædo, liber decimus de Legibus, et Alcibiades Secundus, curante Johanne North, viro clariss. Cantabrigiæ a. 1673. 8. In hac editione singuli dialogi in capita, sive sectiones, divisi sunt, laudatissimo et utilissimo

[1] Vide Gaddium tom. ii. de scriptoribus non Ecclesiasticis p. 144.

studio, quod utinam primis Operum Platonicorum editoribus in mentem venisset!

2. Cum versione nova et argumentis, notisque utilibus ac perspicuis, Joh. Serrani, qui reginæ Anglorum, Elisabethæ, tomum primum inscripsit, secundum Jacobo VI. regi, tertium inclytæ Bernatum Reip. Paris. a. 1578. fol. tribus voluminibus, perquam nitide, ex H. Stephani officina, et cum ejusdem animadversionibus, qui, collatis prioribus editionibus, et Codd. Mss. operam dedit, ut Græca quam emendatissima exhiberet. Distribuit Serranus scripta Platonis in Syzygias sex, quarum primam, secundam, et tertiam, primum volumen complectitur. In prima Syzygia, quæ cum prima Thrasylli tetralogia convenit, occurrunt dialogi, qui ad Socraticæ doctrinæ defensionem spectant, Euthyphro, Apologia Socratis, Crito, et Phædo. In secunda Syzygia dialogi Isagogici in universam Philosophiam, qui, vel de vera philosophia agunt, Theages, Erastæ, Theætetus: vel oppugnant Sophisticam, Sophista, Euthydemus, Protagoras, et Hippias Minor. In tertia dialogi λογικοὶ, Cratylus, Gorgias, et Io. Volumen secundum complectitur Syzygiam quartam, sive Dialogos Platonis Ethicos generales, Philebum, Menonem, Alcibiadem Primum: Ethicosque speciales, Alcibiadem Secundum, Charmidem, Lysidem, et Hipparchum: tum Politicos, Menexenum, Politicum, Minoëm, libros de Rep. ac de Legibus, et Epinomidem. Volumen tertium complectitur Syzygiam quintam, in qua dialogi Physici ac Metaphysici, sive Theologici, Timæus, Critias, Parmenides, Symposium, Phædrus, et Hippias Major. Denique Syzygiam sextam, in qua Epistolæ xiii. et dialogi nothi, quibus immerito accensetur Clitopho, et Definitiones. Leone Allatio judice p. 119. de scriptis Socratis, 'jure merito plerique hac nostra tempestate viri ingenui et docti ad Ficini interpretationem fideliorem, ad Serrani, tanquam elegantiorem, confugiunt.' De eadem Serrani versione ita illustris Huetius de claris interpretibus p. 280. 'Sententiis contentus verba despexit, fidelem absque eo, et perspicuam, quam pollicetur, conversionem præstiturus.' Claudius Fleurius diss. de Platone p. 289. 'J'ay appris, non sans quelque surprise, que ce Jean Serranus, dont le Platon est si estimé, soit à cause de Henry Estienne, qui l'a imprimé, soit par quelque autre raison, est le meme Jean de Serres, qui à écrit l'Histoire de France, sous le titre d'Inventaire. Je ne connois point d'auteur, à qui il ait mieux reussi de deguiser son nom.——Sa traduction est plus Latine, que celle de Ficin, mais elle n'est pas si fidelle. Il aban-

donne la plus part de allegories et des mysteres de Marsile, en retenant seulement quelques unes au besoin, pour expliquer ce qu'il n'entend pas.' Reprehendit deinde Serranum Fleurius, quod ordinem librorum immutaverit, et Analysi scholastica deformaverit scripta Platonis: hanc tamen ipse mox non diffitetur utilem lectoribus esse: quod facile per se quilibet æquus judex æstimabit.

4. *Italicæ.*

Prodiit Plato interprete Dardi Bembo Venet. a. 1601. 12. tribus voluminibus.

Nonnulla Platonis etiam Italice vertit Sebastianus Ericius, ut notavi supra num. 31. in Timæo.

5. *Gallicæ et Anglicæ.*

De Gallica versione dialogorum quorundam adornata a Ludovico Regio dixi paulo ante, ubi de Latina Ficini interpretatione.

Gallice dialogos præcipuos Platonis perquam eleganter convertit Andreas Dacerius, ut retuli num. 1. in Euthyphrone, et reliquos quoque editurum se, in nupera Hieroclis editione est pollicitus. Ex Gallica Dacerii versione promanavit Anglica a. 1701. sub titulo *Plato Abridged.*

6. *Persicæ et Hebraicæ.*

Platonis scripta Persice translata, jussu Chosrois, Persarum regis, Justiniano Imp. æqualis, testatur Agathias lib. ii. Libros de Rep. translatos exstare Hebraice in Bibl. Vaticana, notabam supra num. 30.

VIII. SCRIPTA VARIA DE PLATONE ET PLATONICA PHILOSOPHIA.

1. Vitam Platonis scripserunt e veteribus Diogenes Laërtius libro iii. Olympiodorus in prima praxi, sive prælectione, ad Alcibiadem I. ne jam de perditis dicam, Porphyrio, Favorino, Zosimo Alex. Clearcho, Aristoxeno, Hermodoro, Speusippo, Xenocrate etc. E recentioribus, editores atque interpretes Operum, Marsilius Ficinus, qui etiam Apologiam de moribus Platonis scripsit, Andreas Dacerius etc. tum Casaubonus, Aldobrandinus, et Menagius, ad Laërt. Video, etiam memorari Mich. Boschii vitam Platonis, et pro Aristotele defensionem, Argent. a. 1591. 8. quam non vidi. Bembi pro Platone Apologia, cujus meminit Gaddius, lucem haud vidit.

2. Dissensum ab Aristotelica philosophia ostendere sunt conati, post deperdita scripta Tauri Berytii, et Attici Platonici, Georgius Gemistus Pletho de Platonicæ et Aristotelicæ philosophiæ differentia, Basil. a. 1574. 8. Georgius Trapezuntius in Comparatione Aristotelis et Platonis Venet. a. 1523. 8. Mich. Apostolius Gemisti contra Gazam ὑπερασπιστὴς Ms. in Bibl. Bodlei. Apostolium impugnavit Andronicus Callisti, Andronicum Nic. Secundinus. Bernardinus Donatus, Veronensis, de Platonicæ atque Aristotelicæ philosophiæ differentia, Venet. a. 1540. 8. Paris. a. 1541. 8. Franciscus Patricius Discussionum Peripateticarum, Basil. a. 1581. fol. tomo iii.

3. Consensum Platonis cum philosophia Aristotelis jam tum professus est se agnoscere Antiochus Academicus, ejusque auditor, Cicero, lib. v. de Finibus, et alii passim. At singulari scripto docuerat Porphyrius libris vii. sed qui pridem interciderunt: confer Holsten. de Porphyrii Vita c. 8. Hierocles in libris de fato ac providentia, ad Olympiodorum philosophum, libro præcipue sexto. Vide Photium Cod. 214. De eadem re commentarium promisit e Latinis veteribus Boëthius de Interpretatione lib. ii. sed qui elaboratus ab eo non videtur, certe lucem non vidit. Bernardi Carnotensis similem conatum laudet Sarisberiensis Metalogici ii. 17. E recentioribus consensum Platonis cum Aristotele probare conatus est Joh. Picus: adde Politiani Miscellanea c. 1. Franciscus Patricius Discussionum Peripateticarum tom. ii. Seb. Foxius libris v. Lovan. a. 1554. Paris. a. 1560. 8. Witteb. a. 1589. 8. Lugd. a. 1622. 8. confer Observat. Hallens. tom. iii. p. 268. s. Jac. Carpentarius, Claromontanus, Paris. a. 1573. 4. Gabriel Buratellus, Anconitanus, in conciliatione præcipuarum controversiarum Aristotelis et Platonis viii. Venet. a. 1573. Jacobus Mazonius, Cæsenas, libris ii. Præludiorum ad comparationem Aristotelis et Platonis, Venet. a. 1597. fol. Franciscus Diacetius: Petrus Massolus: Symphorianus Champerius. Addi his possunt Paganinus Gaudentius de dogmatum Aristotelis cum Platonis philosophia comparatione, Florent. a. 1639. 4. Benjamin Coberus in Exercitationum Platonicarum præludio, sive dialogo de philosophia, pro iis, qui Platonem cum Aristotele volunt conjungere, Spiræ a. 1605. 8. Andreæ Bachmanni æquilibrium de superpondio divini Platonis cum Aristotele Parallelo, sive Aristoteles cum Platone comparatus, Northusæ a. 1629. 12. D. Phil. Treunerus in diss. de Theologia Platonis et Aristotelis comparata, Jenæ a. 1690. 4. Confer, si placet, Jacobum Thomasium

Oratione xv. de Syncretismo Peripatetico, et Observationes Hallenses iii. 14. ubi etiam de Joh. Baptistæ du Hamel libris ii. de consensu veteris ac novæ philosophiæ disseritur.

4. Platonem cum Aristotele comparavit singulari et erudita diatriba, Gallice edita, philosophiam utriusque inter se contendens, Renatus Rapinus.

5. Hippocratis et Platonis Decreta libris novem explicuit, et inter se contulit, atque adversus aliorum sententias defendit, Galenus, qui exstant. Telephus quoque, Grammaticus, Suida teste, scripserat περὶ τῆς Ὁμήρου καὶ Πλάτωνος συμφωνίας· Proclus συμφωνίαν Ὀρφέως, Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος. Cum Orpheo consentire Platonem, observavit et Hierocles libro quarto de Fato ac Providentia, et Olympiodorus Commentar. in Phædonem: πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖται τὰ Ὀρφέως.

6. De Platonis Theologia Zenodoti liber πρὸς Πλάτωνα περὶ Θεῶν, Suidæ memoratus, intercidit. Exstant Procli libri vi. de Theologia Platonis, et στοιχείωσις Θεολογική, in quam Nicolai, Methonensis Episcopi, animadversiones, et Fratris Berealdi Expositio, Mss. supersunt, illæ Græce, hæc Latine. His addendus Marsilius Ficinus, cujus exstant Theologiæ Platonicæ libri xviii. de immortalitate animorum, atque æterna felicitate, et Theologiæ Platonicæ Compendium, tom. i. Opp. p. 671—676. Paulus Benius, Eugubinus, in Theologia Platonis atque Aristotelis, Patav. a. 1624. 4. Pe. Lescaloperius ad Cic. N. D. i. p. 49. s. Esaiæ Pufendorfii diss. a juvene scripta de Theologia Platonis.

7. Consensum Platonis cum Christiana religione ostendere conantur, præter Christianos veteres; ut Clementem Alex. aliosque, quorum loca collegit Mericus Casaubonus de credulitate et incredulitate p. 122. s. tum recentiores, Augustinum Steuchum, Eugubinum, in libris de perenni philosophia, Bessarionem contra calumniatorem Platonis, Guil. Postellum de orbis terræ concordia, Theophilum Galeum in Atrio Gentilium, Anglice edito, et in Philosophia Generali, Marsilium Ficinum variis scriptis, Philippum Mornæum libro de Veritate Religionis Christianæ, atque Andream Dacerium in diss. de Platone, notisque ad Gallicam dialogorum Versionem passim: Mutius Pansa, Pinnensis, in tractatu de osculo, seu consensu Ethnicæ et Christianæ philosophiæ, Marpurg. a. 1605. 8. qui plures hujus argumenti libros molitum se testatur p. 115. 291. 485. Livius Galantes, Ordinis Minorum, libris xx. de Christianæ Theologiæ cum Platonica comparatione, Bononiæ a. 1627. fol. quo in opere liber primus continet Platonis Vitam et

encomia, quibus præcipue veteres Ecclesiæ doctores eum mactarunt, tum quæ iidem in ipso damnavere, et quibus argumentis defendi possit: liber ii. iii. iv. considerant dogmata Platonica de Deo: liber v. vi. vii. de Angelis: liber viii. ix. x. de Creatione: liber xi. xii. xiii. de anima: liber xiv. xv. xvi. de Dæmonibus: liber xvii. xviii. xix. de felicitate summa hominis: liber denique vicesimus colligit dicta veterum poëtarum, capitibus fidei Christianæ consentientia: Petrus Calanna in philosophia Seniorum, et Platonica, Panormi a. 1599. 4. Franciscus Patricius in Aristotele exoterico, ubi ostendere conatur, Platonem cum doctrina Christiana conspirare, per capita 43. in quibus dissidet Aristoteles: confer Joh. Launoium de varia Aristotelis fortuna c. 17. Franciscus de Vieri in Compendio doctrinæ Platonicæ, quatenus cum Christiana fide conspirat, Italice, a. 1577. 8. His adde, quod Plato a Numenio dictus est Moyses Atticissans, et ab Hebræis plurima repetiisse a multis creditur: qua de re, præ cæteris, consulendus Huetius Demonstrat. Evangel. proposit. iv. c. 2. §. 14. Tob. Pfannerus in Theologia gentili etc.

8. Dissensum Platonis a religione Christiana multi etiam e veteribus Ecclesiæ doctoribus satis perspicue observarunt, qui Platonem habebant 'condimentarium hæreticorum.' Unde Bernhardus Epist. 109. de Abailardo: 'dum Platonem probat Christianum, se probat Ethnicum.' Hanc in rem operæ pretium est legere, quæ scripsit Joh. Baptista Crispus, Gallipolitanus, in erudito Opere de Ethnicis philosophis caute legendis, Rom. a. 1594. fol. quo præcipue Platonis doctrinam de anima ad examen revocavit: et p. 235. monet, 'Platonem tum præcipue cavendum esse, cum piis dogmatibus magis similis esse videtur.' Idem visum Cardinali Bellarmino, nam, ut refert Malinkrotus de summo bono p. 4. 'Platonicam philosophiam Clemens VIII. Pontifex Max. in Scholas, uti propositum habebat, reduxisset, nisi unius Cardinalis Bellarmini dehortatione abstentus fuisset: quæ tamen repulsa, si caussam illius, et rationes, quibus illa persuasa fuit, perpendamus, plus gloriæ, quam ignominiæ, Platonico dogmati conciliavit, uti apud Fuligatum, et Sylvestrum de Petra Sancta, in vita prædicti Cardinalis videre est. Nec enim vel ipse Bellarminus præ Aristotelica ausus est Platonicam philosophiam contemnere, ideoque non alio argumento usus est, quam quod præ aliis gentilium philosophorum sectis ad Christianæ Religionis placita proxime accederet, ideoque ad seducendos homines, et simplicitatem fidei corrumpendam, majus ab illa periculum immineret.'

Præterea de dissensu Platonis a Christianis dogmatis egerunt Ehregott Daniel Colberg, Professor tum Gryphiswaldensis in Christianismo Platonico Hermetico, edito Germanica lingua Lipsiæ a. 1690. 8. Frid. Christianus Bucher, Ecclesiastes Gedanensis, de Platone Mystico in Pietista redivivo, itidem Germanice, Gedani a. 1699. 4. Albertus Christianus Ròthe, Ecclesiastes nuper Lipsiensis, in Trinitate Platonica, Lips. a. 1693. 4. Joh. Henr. Feustkingius de tribus Hypostasibus Plotini, Witteb. a. 1694. 4. Joh. Frid. Wucherer, Meinungensis, in diss. de defectibus Theologiæ Platonicæ, Jenæ a. 1706. 4. Consulendus et Sam. Parkerus in philosophiæ Platonicæ Censura, Anglice edita, *An Account of the Platonic Philosophy*, Oxon. a. 1666. 4.

9. Platonem Hebræis philosophemata sua non debere, ostendit Joh. Clericus Epistola Critica 7. Certe Mosaicis e scriptis qui suam credit hausisse philosophiam Platonem, idem fidem facile quoque habebit fabulæ de cadavere Platonis, reperto tempore Constantini M. et Irenes cum tabella aurea in pectore, cui verba insculpta: 'Christus ex virgine nascetur, in quem ego credo: at, sol, tu me iterum adspicies sub Constantini imperio et Irenes:' vel, quod a multis traditum est, primum fuisse Platonem, qui apud inferos Christo prædicanti fidem habuerit, atque ab eo fuerit ex inferis liberatus. Vide Barthium ad Æneam Gazæum p. 153. et Allatium de libris Ecclesiasticis Græcorum p. 259. s.

10. De Platonis philosophia, ne jam deperditos memorem, Didymum, Dercyllidemque, libros iii. edidit Georgius Acanthius Kelhaimannus, Basil. 8. Stephani Theupoli, patricii Veneti, Academicarum Contemplationum libri x. quibus Platonis dogmata ordine explicata adversus Peripateticos vindicantur, Venet. a. 1576. 8. Elegans de Platone, ejusque philosophia, dissertatio, auctore Claudio Fleurio, subjecta legitur hujus tractatui de delectu ac methodo studiorum, qui Gallice lucem vidit Bruxellis a. 1687. 12. recusus ibidem a. 1706. 12. Confer Acta Eruditt. a. 1688. p. 370.

11. Ethicam Platonicam conscripsit Magnus Daniel Omeis, vir clariss. Professor Altorfinus, Altorf. a. 1696. 8. et ante eum Chrysostomus Javellus, Canapicius cujus exstat quoque epitome Civilis Platonis philosophiæ, tom. ii. Operum, Lugd. a. 1580. fol.

12. Poëticam Platonicam edidit Paulus Benius, Eugubinus, Venet. a. 1622. Eidem Rhetoricam quoque Platonicam debemus.

13. De locis apud Platonem Mathematicis, præter deperditum Philippi Mendæi opus, scripsit Theo Smyrnæus.

14. Ὁ εἰς τὰς παρὰ Πλάτωνι Παροιμίας γράψας laudatur ab Anonymo de Incredibilibus cap. 9. ubi non spernendum occurrit ex illo scriptore fragmentum super sensu fabulæ notissimæ de Narcisso.

15. Examen philosophiæ Platonicæ scripsit Ludovicus de Morainvillier d'Orgueville, presbyter Oratorii, et Doctor Sorbonicus, Maclovii, S. Malo, urbe Gallicæ Celticæ, a. 1650. 8.

16. Lexica Platonica scripserunt olim Boëthus, Harpocratio Argivus, et Timæus junior, Platonicus. E recentioribus hoc loco memorandum Joh. Baptistæ Bernardi, patricii Veneti, Seminarium totius philosophiæ Platonicæ, sive Index copiosus materiarum in Platone et Platonicis occurrentium, Venet. a. 1582. atque inde Lugduni, et Genevæ, plus simplici vice in fol. Non ex lectione ipsorum librorum, sed ex indicibus, compaginatum hoc opus videtur Morhofio Polyhist. i. p. 244. Platonis Gemmæ collectæ a Nic. Liburnio, Basil. 8.

I.

ELENCHUS

CODICUM MSS. PLATONIS

EJUSQUE INTERPRETUM

E MONTEFALCONII BIBLIOTH.

BIBLIOTHECARUM CODICUM MSS. NOVA.

A.

ITALIA.

BIBLIOTH. VATIC.

1. Platonis Opera omnia, cum Albini Prologo: quibus adjectæ postea fuerunt Epistolæ, et alia. Tom. i. p. 9. B.

Prologus ille Albini videtur esse Isagoge ejus in Dialogos Platonis: quam Lucas Holstenius descripsisse ex hoc codice videtur: sed ex Holsteniano exemplari eum edidit Fabricius. Vide Biblioth. Gr. vol. ii. p. 42. Nam Holstenium constat descripsisse multos libros, in primis nondum editos, e codicibus biblioth. Vaticanæ, hæcque eorum exemplaria bibliothecæ Hamburgensi morientem donasse.

2. Platonis Opera pæne omnia. Tom. i. p. 9. B.
3. Platonis Timæus. Tom. i. p. 37. C.
4. Timæus: de Legg. unus, Græce.
   Duodecim Dialogi alii, cum appendice Legum, Græce.
   Crito, et Gorgias. Tom. i. p. 89. B. C.
5. Platonis Leges. Tom. i. p. 10. A.
6. Epistolarum Codd. tres: quorum primus habet Epistolas vi. secundus xiii. tertius xiv. Tom. i. p. 1. ss.

7. Plato de Rep. Latine, per Manuelem Chrysoloram. Tom. i. p. 55. B.

8. Olympiodorus in Philebum, et Alcibiadem. Tom. i. p. 34. A.

9. Proclus Diadochus in Timæum. Tom. i. p. 28. C. et p. 89. B.

10. Chalcidius in Timæum. Tom. i. p. 24. A.

11. Attici fragmenta contra Platonis ideas. Tom. i. p. 34. A.

12. Theoria in loca mathematica Platonis. Tom. i. p. 34. A.

13. Socrates, Plato, et alii, de liberis educandis, et moribus. Tom. i. p. 90. A.

14. Olympiodori scholia in Gorgiam. Tom. i. p. 33. E. et p. 201. D.

Vid. Leo Allatius de scriptis Socr. p. 116. et Fabricius ad S. Empir. p. 383.

Auctore Cunr. Gesnero biblioth. p. 183. 340. edit. Frisii, in biblioth. Vaticana, et S. Augustini, extant Hermiæ Commentariorum in Phædrum libri tres: in Vaticana, Alcinoi Isagoge in dogmata Platonis, et Damascii Commentarius in Parmenidem. Omnino de codd. Vaticanis Platonis v. Quirini Cardinalis Decados Epistolarum ep. i. et ii. (Romæ A. C. 1743. 4.) quæ sunt ep. vii. et viii. p. 17—34. in Sylloga Epistolarum ejusdem Quirini, cura Nic. Coleti edita Venetiis A. C. 1756. form. maj.

BIBLIOTHECÆ ROMANÆ ALIÆ.

15. Platonis Dialogi de Rhetorica et immortalitate animi. Tom. i. p. 158. B. Est in biblioth. S. Petri.

16. Platonis Gorgias cum scholiis. Tom. i. p. 201. A.

Hic codex fuit olim in bibliotheca Farnesiana: e quo scholia Græca transtulit in margines exemplaris sui edit. Operum Platonis Valderianæ Muretus: quod exemplar fuit in biblioth. Jesuitarum. Vid. Joh. Goniander hist. Artis p. 597. s. edit. Vindob.

17. Platonis Timæus, et alia. Tom. i. p. 158. B.

18. Platonis Timæus, Latine. Tom. ii. p. 1242. E.

19. Crito. Tom. i. p. 156. C. In bibliotheca S. Petri.

20. Hermias in Platonem. Tom. i. p. 186. D.

21. Proclus in Timæum Platonis. Tom. i. p. 175. A. Est in bibliotheca Chiggiana.

Vid. Montefalcon. Diar. Italic. p. 238.

BIBLIOTH. LAURENT. MEDICEA.

22. Platonis Opera omnia, cum scholiis antiquis ad oram libri. Præmissa est Vita Plat. e Diog. Laërt. cum Albini Isagoga, Alci-

noi Epitoma dogmatum Platonis, aliisque opusculis. Tom. i. p. 354. C. Est cod. bombyc. sæc. 14. form. maj.

Vide catal. codd. Mss. Gr. bibl. Laurent. p. 485. plut. 59. cod. 1. tom. ii. et Præfat. nostra ad Æschinis Socr. Dialogos p. 4.

23. Platonis Opera omnia, cum scholiis, Alcinoi Epitoma, Albini Isagoga, aliisque opusculis. Tom. i. p. 404. D. Est cod. membran. sæc. 13. form. maj.

Vide catal. codd. Mss. Gr. bibl. Laurent. p. 257. plut. 85. cod. 9. tom. iii.

24. Platonis Opera omnia, duobus tomis comprehensa, Marsilio Ficino interprete, ad Laurentium Medicen, cum argumentis. Tom. i. p. 400. s. Est cod. membran.

25. Platonis Dialogi xxxi. cum scholiis margg. quorum primus est Euthyphro, ultimus de Rep. Tom. i. p. 404. B. Est cod. membran. sæc. 12. form. maj.

Vide catal. codd. Mss. Gr. bibl. Laurent. p. 251. plut. 85. cod. 6. tom. iii.

26. Platonis Dialogi xx. quorum primus Gorgias, ultimus Minos. Tom. i. p. 404. C. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. codd. Mss. Gr. bibl. Laur. p. 251. plut. 85. cod. 7. tom. iii. Montefalcon. Palæogr. p. 77.

27. Platonis Gorgias, Cratylus, Euthyphro, Apol. Socratis, Crito, Phædrus, Alcib. i. et ii. Lysis. Tom. i. p. 405. B. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 271. plut. 85. cod. 12. tom. iii.

28. Platonis Timæus, et quædam e libris de rep. Convivium, Alcib. ii. Hipparchus, Amatores, Meno. Tom. i. p. 405. C. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 273. plut. 85. cod. 14. tom. iii.

29. Excerpta quædam ἐκ τῶν Ὅρων Πλάτωνος. Tom. i. p. 296. A. et p. 399. B. Est cod. chart. sæc. 15. octonis scriptus, et plura complectens opuscula alia.

Vide catal. laud. p. 102. plut. 74. cod. 13. tom. iii.

30. Platonis Phædo, et Gorgias, cum scholiis. Tom. i. p. 361. A. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 590. plut. 60. cod. 6. tom. ii.

31. Platonis Phædo, interprete Leonardo Aretino. Tom. i. p. 337. D.

32. Platonis Gorgias. Tom. i. p. 376. A. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 644. plut. 69. cod. 25. tom. ii.

33. Platonis Hipparchus, additus Ciceronis Catoni a Theodoro Gaza Græce converso. Tom. i. p. 398. D.

34. a. Platonis Menexenus. Tom. i. p. 253. D. Est cod. membran. sæc. 15. octonis scriptus.

Vide catal. laud. p. 578. plut. 59. cod. 47. tom. ii.

b. Platonis Euthyphro, et Apologia Socratis. Tom. i. p. 410. C. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 403. plut. 87. cod. 17. tom. iii.

35. Platonis de Rep. libri x. et Parmenides. Tom. i. p. 397. D. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. p. 185. plut. 80. cod. 7. tom. iii.

36. Platonis de Rep. libri x. et Timæus. Tom. i. p. 398. E. Est cod. membran. sæc. 12. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 208. plut. 80. cod. 19. tom. iii.

37. Platonis libri de Rep. cum Commentario Abu Nassar Alpharabi. Tom. i. p. 411. E.

38. Platonis de Legibus libri xii. Epinomis, aliique dialogi, cum scholiis margg. Tom. i. p. 398. D. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 207. plut. 80. cod. 17. tom. iii.

39. Platonis Epistolæ viii. nempe editarum 1. 2. 4. 5. 9. 10. et duæ ad Dionysium. Tom. i. p. 348. D. Sunt codd. duo chartt. sæc. 15. quaternis scripti.

Vide catal. laud. p. 351. plut. 57. cod. 12. et p. 425. plut. 57. cod. 45. tom. ii.

40. Platonis Epistolæ xiii. ut in editione Cujac. p. 276—313. In fine ep. 12. ad Archytan notatum est, Ἀντιλέγεται, ὡς οὐ Πλάτωνος. Tom. i. p. 355. C. Codex est membran. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 491. plut. 59. cod. 5. tom. ii.

41. Excerpta e Platonis Dialogis. Tom. i. p. 353. A. Est cod. chart. sæc. 14. duodenis scriptus.

Vide catal. laud. p. 464. plut. 58. cod. 24. tom. ii.

42. Parœmiæ secundum ordinem litterarum: quibus additæ sunt Parœmiæ ex Platone. Tom. i. p. 406. A. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 298. plut. 86. cod. 8. tom. iii.

43. Hermias in Platonis Phædrum. Tom. i. p. 406. A. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. p. 290. plut. 86. cod. 4. tom. iii.

44. Eclogæ ex Procli Scholiis in Platonis Cratylum. Tom. i. p. 352. C. Est cod. chart. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. p. 439. plut. 58. cod. 2. tom. ii.

45. Procli Diadochi in Parmenidem libri vii. et in Alcib. i. Tom. i. p. 404. C. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. p. 251. plut. 85. cod. 8. tom. iii.

46. Proclus in Politiam, cum scholiis marg. Tom. i. p. 398. A. Est cod. membran. sæc. 11. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 192. plut. 80. cod. 9. tom. iii. Hic videtur esse ille codex, quem Nic. Heinsius in Ep. ad Christinam, Suecorum reginam, ostendit fuisse in bibliotheca Ducis Salviati, Græcis codicibus instructissima. Vide Sylloges epp. Burman. Tom. v. p. 757.

47. Pselli Ἐξήγησις τῆς ἐν τῷ Τιμαίῳ Πλάτωνος μαθηματικῆς περὶ ψυχῆς ὑπάρξεως καὶ γενέσεως· item, Ἑτέρας Πλατωνικῆς διανοίας ἐξήγησις ἀπὸ Τιμαίου· et περὶ τῶν ἰδεῶν, ἃς ὁ Πλάτων λέγει. Tom. i. p. 353. E. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 474. plut. 58. cod. 29. tom. ii.

48. Proclus in Platonem. Tom. i. p. 232. A.

49. Anonymi in Platonem Scholia. Tom. i. p. 257. A.

50. Ficini Commentaria in Parmenidem, Sophistam, Timæum, Phædrum, Philebum. Tom. i. p. 430. E. p. 287. C.

51. Platonis Phædo, Epistolæ, Gorgias, Apologia, Crito, Phædrus, interprete Leonardo Aretino. Tom. i. p. 400. A. p. 368. C. p. 389. E. p. 390. B C.

BIBLIOTH. FLORENT. BENEDICTIN.

52. Platonis Opera quædam. Tom. i. p. 415. A.

Vide Montefalcon. Diar. Ital. p. 367.

53. Platonis Dialogi, cum commentariis Procli. Tom. i. p. 415. A.

Vide Montefalcon. Diar. Ital. p. 367.

54. Platonis Dialogi xviii. de Legibus libri xii. Ἐπινομὶς, Epistolæ tres. Tom. i. p. 415. A. Est cod. membran. sæc. 15.

Vide Montefalcon. d. l.

55. Platonis Dialogi xiv. Tom. i. p. 415. A. Est cod. bombyc. sæc. 14.

Vide Montefalcon. d. l.

56. Platonis Dialogi quidam, cum commentariis Hermiæ in Phædrum, et Procli in Parmenidem. Tom. i. p. 415. A.

Vide Montefalcon. d. l.

57. Plato de Republica. Tom. i. p. 415. E. Est cod. membran. sæc. 13.

Vide Montefalcon. d. l.

58. Platonis Dialogi quidam, et Epistolæ. Tom. i. p. 415. C. Est cod. bombyc. sæc. 14.

Vide Montefalcon. d. l.

BIBLIOTH. FLORENT. DOMINICAN.

59. Platonis Phædo, cum præfat. interpretis. Tom. i. p. 423. E. Est cod. membran.

60. Timæus Platonis, cum glossematis interlinearibus, et scholiis, et præfat. interpretis. Tom. i. p. 424. C. Codex est membran.

61. Timæus Platonis, Chalcidio interprete. Tom. i. p. 424. E. Est cod. membran.

62. Chalcidii translatio et expositio Timæi. Tom. i. p. 424. B, 2.

BIBLIOTH. FLOR. S. MARIÆ ANNUNT.

63. Guilielmus de Conchis super Timæum Platonis. Tom. i. p. 430. B.

BIBLIOTH. VENETA S. MARCI.

64. Platonis Opera omnia. Tom. i. p. 475. C. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. codd. Mss. Gr. bibl. Venet. S. Marci p. 106. cod. 184.

65. Platonis Dialogi xxxviii. Tom. i. p. 476. B. Est cod. chart. sæc. 12. form. maj.

Vide catal. laud. p. 107. cod. 189.

66. Platonis Dialogi omnes, exceptis libris de Rep. et de Legibus, et Epistolis. Tom. i. p. 476. C. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 106. cod. 186.

67. Platonis Dialogi xviii. cum Timæo Locro. Tom. i. p. 476. E. Est cod. membran. sæc. 12. form. maj.

Vide catal. laud. p. 106. cod. 185.

68. Platonis Resp. Leges, et Epistolæ. Tom. i. p. 475. D. Est cod. membran. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 107. cod. 187.

69. Platonis Leges, Epinomis, Dialogi iv. spurii, et Epistolæ. Tom. i. p. 475. D. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 107. cod. 188.

70. Platonis quædam, liber antiquus. Tom. i. p. 476. B. Dicitur fuisse Bessarionis: cujus libris constat auctam esse

bibliothecam S. Marci. Nesciebam, an significaretur cod. 590. sæc. 14. form. maj. qui complectitur dialogos quosdam Platonis. Vide catal. laud. p. 310.

71. Damascii, Platonici, quæstiones in Parmenidem. Tom. i. p. 470. D. Dicitur fuisse Bessarionis.

72. Olympiodorus in quosdam Platonis Dialogos, h. e. in Gorgiam, Alcibiadem I., et Phædonem. Tom. i. p. 475. A. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 110. cod. 197.

73. Olympiodorus in Gorgiam, Alcib. I., Phædonem, et Philebum. Tom. i. p. 475. A. Est cod. membran. sæc. 10. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 109. cod. 196.

74. Procli in Theologiam Platonis libri vi. Tom. i. p. 475. D. Est cod. membran. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 109. cod. 192.

75. Procli in Theol. Platonis libri vi. cum Platonis Timæo. Tom. i. p. 476. A. Est cod. membran. sæc. 15. octonis scriptus.

Vide catal. laud. p. 109. cod. 193.

76. Procli in Parmenidem libri vii. et Hermiæ Ammonii in Phædrum libri iii. Tom. i. p. 475. C. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. p. 108. cod. 191.

77. Proclus in Alcibiadem I. Tom. i. p. 475. D. Est cod. chart. sæc. 16. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 311. cod. 592.

78. Proclus in Timæum. Tom. i. p. 476. A. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 109. cod. 194.

79. Procli in Timæum libri v. Tom. i. p. 475. E. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 109. cod. 195.

80. Proclus in Timæum, et Alcib. I. Tom. i. p. 475. C. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. p. 108. cod. 190.

81. Simplicius, Themistius, Proclus, et Hermias, in aliqua Aristotelis, et Platonis. Tom. i. p. 476. A. Dicitur fuisse Bessarionis. Videtur significari biblioth. S. Marci cod. 228. chart. sæc. 14. octonis scriptus: quo continetur Proclus in Timæum, Hermias in Phædrum, Proclus in Parmenidem.

Vide catal. laud. p. 118.

82. Theo in Platonem de Materiis. Tom. i. p. 476. Dicitur fuisse Bessarionis.

BIBLIOTH. MEDIOL. AMBROS.

83. Platonis non ita antiquus codex. Tom. i. p. 528. B.
Vide Montefalcon. Diar. Ital. p. 14.

84. Platonis Phædo cum commentario, bis: Crito, bis: Theages: Timæus cum commentario Procli: Phædo, bis: pergam. Menexenus: pergam. Gorgias, bis: Apologia Socratis, Cratylus, Alcibiades, Amatores, cum scholiis: pergam. Dialogi x. de Rep. pergam. De Ideis, Parmenides, Theologica, cum commentario Procli et Manuelis Chrysoloræ: bombyc. Tom. i. p. 503. B.

85. Platonis Crito: bombyc. Epistolæ, interprete Leonardo Aretino, bis: pergamen. Timæus, interprete Gregorio Castellano, bis: bombyc. De Rep. libri, interprete Pe. Candido, bis: pergamen. Crito, et Phædo, interprete Aretino: pergam. De Rep. libri, interprete Uberto Decembrio: pergam. Gorgias: pergam. et bombyc. Parmenides, cum commentario Procli: bombyc. Timæus cum commentario Chalcidii: pergam. Tom. i. p. 522. A B.

86. Parmenides cum commentario. Tom. i. p. 503. A.

87. Marsilii Ficini Familiaria in Platonem. Tom. i. p. 501. E.

88. Ejusdem Opuscula de Voluptate, de Matrimonio, in Convivium Platonis. Tom. i. p. 520. E.

89. Chalcidius in Timæum Platonis. Tom. i. p. 511. C.

90. Hermias in Phædrum. Tom. i. p. 498. D.

91. Olympiodorus in Phædonem. Tom. i. p. 528. D.
Vide Montefalcon. Diar. Ital. p. 14.

92. Proclus in Platonem, volumina xv. Tom. i. p. 503. E.

93. Proclus in Parmenidem. Tom. i. p. 528. D.
Vide Montefalcon. Diar. Ital. p. 14.

94. Psellus in Platonem de Animi Generatione. Tom. i. p. 502. A.

95. Theo Smyrnæus, vel potius Anonymus, de Sphæra, et in Platonem. Tom. i. p. 505. C. Est cod. membran.

BIBLIOTH. NEAPOLIT.

96. a. Platonis Dialogi quidam, A. C. 1314. scripti. Tom. i. p. 232. A.

b. Proclus et Hermias in Platonem. Tom. i. p. 232. A.

Sunt codices tres bibliothecæ S. Johannis de Carbonaria Augustinianorum.

Vide Montefalcon. Diar. Ital. p. 310. Et Villoisonus quidem Anecdot. Gr. tom. ii. p. 251. ostendit Baffium, novæ Acad. Neapolit. socium, præmissurum esse historiam hujus bibliothecæ, ejusque codicum Græcorum recensionem, Hermiæ in Phædrum commentario Græco a se cum notis, et versione Latina nova ipsius Phædri, edendo: codicum autem Græcorum Nanianorum catalogum emissum iri a Ferdinando Mingarello.

BIBLIOTH. REGIA TAURIN.

97. Platonis Phædrus, interprete Leon. Aretino. Tom. ii. p. 1400. C. Est codex octonis scriptus.

98. Platonis Gorgias. Tom. ii. p. 1400. C. Est cod. Græc. form. maj.

99. Cratylus cum Procli Scholiis. Tom. ii. p. 1400. C. Est codex Græcus, quaternis scriptus.

100. Phædrus, cum commentario, et Timæus. Tom. ii. p. 1400. C. Est codex Gr. form. maj.

101. Platonis Politia. Tom. ii. p. 1400. C. Est codex Lat. form. maj.

102. Platonis Dialogus quidam cum scholiis et commentario Olympiodori. Tom. ii. p. 1399. E. Est cod. Gr. form. maj.

103. Theo Smyrnensis in Platonem. Tom. ii. p. 1402. G. Est codex Gr. form. maj.

Hi codices ex ædibus regiis in Athenæum Taurinense translati sunt, cujus codd. Mss. catalogus a Josepho Pasino editus est Taurini A. C. 1749. vol. ii. formæ maximæ: quo præeunte nos infra illos diligentius recensebimus. Nam Montefalconium quidem ea in re versatum esse justo negligentius, Pasinus jam in præfatione ad catalogum illum conquestus est.

BIBLIOTH. CESENAT.

104. Platonis Dialogi. Tom. i. p. 433. A.

105. Dexippus in Platonem. Tom. i. p. 432. E.

B.

HISPANIA.

BIBLIOTH. SCORIALENSIS.

106. Platonis Dialogi fere omnes, præter libros de Legibus. Tom. i. p. 623. A.

Vide Plueri Itinerar. Hispan. p. 187.

107. Euthyphro. Tom. i. p. 623. A.

Vide Plueri Itinerar. Hispan. d. l.

108. Theo Smyrnæus in loca mathematica Platonis. Tom. i. p. 621. A.

Vid. Alex. Barucetii catal. codd. Mss. hujus biblioth. ap. Maderum de bibliothecis p. 143. edit. sec. et Pluerus d. l. p. 192.

109. Hermias in Phædrum. Tom. i. p. 620. D.

Vid. catal. laud. ap. Mader. d. l. et Pluerus d. l. p. 172.

110. Platonis Gorgias, Alcibiades, Phædo, cum scholiis Olympiodori. Tom. i. p. 622. B.

Vid. Pluerus d. l. p. 187.

111. Procli Diadochi in Theol. Platonis libri i. ii. iii. iv. vi. in Timæum, et in Parmenidem libri vii. Tom. i. p. 623. E.

Vid. Pluerus d. l. p. 188.

112. Psellus de magno anno Platonis. Tom. i. p. 623. C.

Vid. Pluerus d. l. p. 182.

His addi debet Damascius in Parmenidem. Vide catal. laud. ap. Maderum d. l. p. 140. Cæterum hæc bibliotheca copia atque multitudine codicum Mss. vincit bibliothecam Matritensem, cujus codicum Mss. Græcorum catalogus editus est ab Joh. Iriarte: sed catalogum codd. Mss. Grr. biblioth. Scorial. numero DC, componere et edere constituerat Franc. Perez Bayer, post Alex. Barucetium, cujus catalogus librorum præcipuorum Græc. Mss. bibl. Scorial. primum editus est Antuerpiæ A. C. 1648. Utriusque rei indicium debeo Villoisono ad Apollonii Sophistæ Lex. Homer. p. 754. in notis ad Longum p. 46. et in Anecdotis Græcis tom. ii. p. 26. et Pluero Itiner. Hispan. p. 102. 107. 110.

C.

GALLIA.

BIBLIOTH. PARIS. REGIA.

113. Platonis Dialogi xxvii. Tom. ii. p. 728. D. Est cod. bombyc. sæc. 14. form. maj.

Vide catal. Mss. bibl. reg. Paris. tom. ii. p. 406. cod. 1811.

114. Platonis Dialogi xxxv. cum scholiis margg. Tom. ii. p. 733. E. Est cod. bombyc. sæc. 13. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 405. cod. 1808.

115. Platonis Dialogi xxxvii. tom. ii. p. 733. E. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 405. cod. 1809.

116. Platonis Opera, Latine. Tom. ii. p. 987. A.

117. Platonis Dialogi quidam. Tom. ii. p. 768. A. Est cod. bombyc. sæc. 13. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 406. cod. 1810.

118. Platonis Dialogi xii. Tom. ii. p. 778. E. Est cod. chart. sæc. 14. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 406. cod. 1814.

119. Platonis Dialogi xxix. quorum primus Clitophon, ultimus Ἐπινομὶς, cum dialogis spuriis, et scholiis non contemnendis. Tom. ii. p. 766. C. Est cod. membran. sæc. 10. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 405. cod. 1807.

120. Platonis Dialogi xxi. Tom. ii. p. 947. A. Est cod. chart. sæc. 14. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 406. cod. 1812.

121. Platonis Dialogi vii. Tom. ii. p. 736. E. Est cod. bombyc. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 406. cod. 1813.

122. a. Platonis Apologia, Euthyphro, Crito —: Timæus —: cum scholiis margg. Tom. ii. p. 738. C. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 432. cod. 2010.

b. Platonis Crito: cod. 2089.

Laudatur a Salierio in notis ad versionem Francogallicam hujus dialogi, quæ est in vol. xiv. Hist. Acad. Inscriptt. Paris. p. 69.

123. Platonis Timæus. Tom. ii. p. 752. B. Est cod. bombyc. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 589. cod. 2998.

124. Platonis Gorgias, Timæus Locrus, Cratylus. Tom. ii. p. 777. B.

125. Platonis Phædo. Tom. ii. p. 988. D. Est cod. chart. sæc. 16. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 587. cod. 2992.

126. Platonis Epistolæ. Tom. ii. p. 986. A. et p. 1010. A. Alter est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 397. cod. 1760.

127. Platonis Epistolæ, interprete Leon. Aretino: quater. Tom. ii. p. 763. D. Sunt codices membranacei quatuor: primus scriptus est quaternis sæc. 15. secundus sæc. 14. tertius et quartus sæc. 15. octonis.

Vide catal. laud. tom. iv. p. 475. cod. 8606. et p. 476. cod. 8611. p. 481. cod. 8656. et 8657.

128. Platonis, ejusque interpretum, Opera, ut Olympiodori, Porphyrii, Hermiæ, Procli Diadochi. Tom. ii. p. 955. D.

129. Chalcidii Commentarius in Timæum Platonis, Latine. Tom. ii. p. 757. E. et p. 780. A. et p. 759. B.

Vide catal. laud. tom. iv. p. 257. cod. 6569. et 6570. sunt codices membranacei sæc. 13. quaternis scripti: p. 224. cod. 6280. 6281. 6282. 6283. sunt codices membranacei form. maj. et p. 482. cod. 8677. qui est membran. sæc. 15. octonis scriptus.

130. In Timæum Platonis libri duo. Tom. ii. p. 779. E.

131. Joh. Bapt. Camotii Commentarii in Alcib. Majorem, a se Latine versum: præmittuntur nonnulla de Platonis genere, ejusque dialogorum natura. Tom. ii. p. 760. C. et p. 763. A. Sunt codices duo chartacei sæc. 16. quaternis scripti.

Vide catal. laud. tom. iv. p. 257. cod. 6571. et 6572.

132. Anonymi Scholia nondum edita in varios Platonis dialogos. Tom. ii. p. 768. E. Est cod. bombyc. et chart. sæc. 13. et 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 596. cod. 3017.

133. Scholia in nonnullos Platonis Dialogos. Tom. ii. p. 1324. C. Est cod. chart. sæc. 16. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 207. cod. 1045.

134. Hermiæ in Platonis Phædrum commentariorum libri iii. quater. Tom. ii. p. 728. D. et p. 734. A. Sunt codices chartacei sæc. 16. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 408. cod. 1825. 1826. 1827. et p. 423. cod. 1943.

135. Olympiodori fragmenta in Philebum et Phædonem. Tom. ii. p. 1303. A E. Est codex chart. sæc. 16. octonis scriptus.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 517. cod. 2535.

136. Olympiodorus in Alcib. II. Tom. ii. p. 1303. E. Est cod. chart. sæc. 17. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 432. cod. 2016.

137. Proclus Diadochus in Platonis theologiam: sexies. Tom. ii. p. 739. B. et p. 768. B. et p. 778. E. Primus codex est bombycinus sæc. 15. form. maj. tres sequentes sunt chartacei sæc. 16. form. maj. quintus et sextus sunt iidem chartacei sæc. 15. quaternis scripti.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 406. cod. 1813. n. 2. p. 408. cod. 1828. 1829. 1830. et p. 432. cod. 2018. et p. 434. cod. 2028.

138. Eclogæ e Procli scholiis in Cratylum. Tom. ii. p. 734. A. Est cod. chartac. form. maj. sæc. 16.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 409. cod. 1842.

139. Proclus in Alcib. I. Tom. ii. p. 738. C. p. 778. E. Sunt codices tres: quorum duo sunt chartacei sæc. 16. form. maj. tertius idem chart. sæc. 16. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 406. cod. 1817. n. 8. p. 409. cod. 1837. n. 3. et p. 432. cod. 2017.

140. Proclus Diadochus in Timæum Platonis. Tom. ii. p. 767. B. p. 928. B. et p. 1326. D. Sunt codices quatuor chartacei form. maj. sæc. 15. et 16.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 409. cod. 1838. 1839. 1840. 1841.

141. Proclus Lycius in Politian. Tom. ii. p. 734. A. Est cod. chart. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 408. cod. 1831.

142. Proclus Diadochus in Politian. Tom. ii. p. 734. A. Sunt codices tres chartacei form. maj. sæc. 15. et 16.

Vide catal. laud. tom. ii. p. 408. cod. 1832. 1833. 1834.

143. Theo Smyrnæus in Platonis Philosophiam, et de modo legendi Platonis. Tom. ii. p. 734. B. p. 768. A. p. 773. A. p. 981. C. et p. 1322. C.

BIBLIOTH. COISLIN. NUNC SANGERMAN. OLIM SEGUERIANA.

144. Platonis Dialogi xxix. quorum primus est Euthyphro, ultimus Clitophon. Tom. ii. p. 1057. D. Est codex bombycinus sæc. 14. vel 15. formæ maj.

Vide Montefalcon. catal. biblioth. Coislin. p. 218. s. cod. 155. et catal. codd. Mss. bibl. Seguer. p. 12. Paris. a. 1686. 8.

145. Olympiodorus in Gorgiam et Phædonem. Tom. ii. p. 1057. A. Est codex bombycinus recens, formæ maj.

Vide catal. laud. p. 219. cod. 156. et catal. Seguer. p. 12.

146. Olympiodorus in Philebum. Tom. ii. p. 1064. E. Est codex chart. recens, quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 446. cod. 326. et catal. Seguer. p. 16.

147. Olympiodorus in Alcibiadem. Tom. ii. p. 1064. D. Est cod. chart. recens, quaternis scriptus.

Vide catal. laud. p. 446. cod. 325. et catal. Seguer. p. 32.

148. Procli Diadochi in Timæum Platonis libri duo. Tom. ii. p. 1064. C. Est codex membran. circiter sæc. 12.

Vide catal. laud. p. 444. cod. 322.

Etiam in biblioth. Monasterii S. Remigii Rhemensis sunt Pla-

tonis de Legibus libri xii. Ἐπινομὶς, et Epistolæ xii. Tom. ii. p. 1290. E. Est cod. membran. sæc. 16.

D.

BRITANNIA.

BIBLIOTH. BODLEIANA OXON.

149. Platonis Definitiones. Tom. i. p. 643. B.
Vide catal. librorum Mss. Angliæ tom. i. p. i. p. 13. b. n. 177.

150. Platonis Epistola ad Axiochum. Tom. i. p. 643. E.
Vide catal. laud. l. d. p. 16. a. n. 131.

151. Platonis Gorgias, et Excerpta quædam ex Timæo, de Rep. et Apologia. Tom. i. p. 656. C.
Vide catal. laud. d. l. p. 118. n. 2290. 9. 12. Et Apologiæ quidem fragmentum laudatur etiam a Nath. Forstero in notis ad Apol. 33. p. 354.

152. Platonis Epistolæ v. nondum editæ. Tom. i. p. 642. C.
Vide catal. laud. d. l. p. 10. n. 85.

153. Hermetis Trismegisti (immo Hermiæ) scholia in Platonis Phædrum. Tom. i. p. 658. C. Est cod. Gr. formæ maj.
Vide catal. laud. d. l. p. 154. n. 3036.

154. Olympiodorus in Phædonem et Philebum. Tom. i. p. 651. E. Est codex Græcus form. maj. e quo particulas nonnullas Commentarii Olympiodori in Phædonem vulgavit Nathan. Forsterus in sua quinque dialogorum Platonis editione.
Vide catal. laud. d. l. p. 57. n. 750.

155. Procli Theologiæ Platonicæ libri vi. Græce. Tom. i. p. 646. C.
Vide catal. laud. d. l. p. 55. n. 704.

OXON. COLLEGII CORP. CHRISTI.

156. Platonis libri de Rep. Timæus, de Legg. Philosophus: Proclus Diadochus in Alcibiadem. Tom. i. p. 667. E. Est codex Græcus form. maj.
Vide catal. laud. tom. i. p. ii. p. 51. n. 1563.

BIBLIOTH. TEMPLI CATHEDR. DUNELM.

157. Platonis Operum Pars. Tom. i. p. 673. D. Est codex Græcus, quaternis scriptus.
Vide catal. laud. tom. i. p. iii. p. 11. n. 504.

BIBLIOTH. IS. VOSSII.

158. Platonis Minos, libri de Legibus, et 'Επινομίς. Tom. i. p. 675. C. Est codex chart. form. maj.

Vide catal. laud. tom. ii. p. i. p. 59. n. 2176.

159. Chalcidius in Timæum, et Ciceronis Disputatio in Timæum. Tom. i. p. 678. D.

Vide catal. laud. d. l. p. 64. n. 2386.

160. Hermiæ Commentariorum in Phædrum Platonis libri iii. Tom. i. p. 675. B. Est codex chart. form. maj.

Vid. catal. laud. d. l. p. 57. n. 2113. et Ruhnquen. ad Timæi Lex. Plat. p. 66. et Goensius ad Porphyr. A. NN. p. 94.

161. Olympiodori Scholia in Phædonem. Tom. i. p. 675. E. Est codex chart. form. maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 58. n. 2151.

162. Olympiodori Problemata Platonica. Tom. i. p. 676. E. Est codex chart. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 60. n. 2219.

163. Procli in Cratylum Eclogæ. Tom. i. p. 676. E. Est codex chart. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 60. n. 2221.

164. Psellus in Psychogonian Platonis. Tom. i. p. 677. B.

Vide catal. laud. d. l. p. 61. n. 2262.

165. Platonis Epistolæ, bis. Tom. i. p. 675. A. et p. 676. B. Alter codex est chart. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 59. n. 2158. et p. 60. n. 2232.

Codices Vossiani 1. 3. 4. 5. 6. 9. nunc sunt in bibliotheca Acad. Leidensis. Vid. catal. librorum ejus p. 395. n. 74. p. 391. n. 7. p. 394. n. 55. p. 396. n. 15. p. 397. n. 46. p. 398. n. 51.

E.

GERMANIA.

BIBLIOTH. CÆSAR. VINDOBON.

166. Platonis Dialogi xxii. quorum primus est Euthyphro, ultimus Alcyo. Tom. i. p. 554. B. Est cod. membran. antiquus et bonæ notæ form. maj. cum scholiis margg.

Vid. Lambecius Commentarr. lib. vii. p. i. ss. et Nesselius catal. p. iv. p. 16. s. cod. 23. et præf. nostra ad Æschinem Socr. p. 3.

167. Platonis Dialogi viii. et de Rep. libri quinque priores. Tom. i. p. 554. C. Est codex chart. antiquus form. maj.

Vide Lambec. d. l. p. 6. et Nessel. d. l. p. 51. s. cod. 89.

168. Platonis Dialogi x. cum scholiis marg. Tom. i. p. 554. C. Est codex chart. antiquus form. maj.

Vide Lambec. d. l. p. 5. et Nessel. d. l. p. 48. cod. 80.

169. Platonis Dialogi ix. Tom. i. p. 554. C. Est codex chart. antiquus, quaternis scriptus, cum scholiis margg.

Vide Lambec. d. l. p. 7. et Nessel. d. l. p. 71. cod. 116.

170. Platonis Dialogi viii. de Rep. libri x. Epistolæ x. Definitiones, et Timæus Locrus. Tom. i. p. 554. D. Est codex chart. antiquus form. maj.

Vide Lambec. d. l. p. 9. ss. et Nessel. d. l. p. 63. s. cod. 109. et præf. nostra ad Æschinem Socr. p. 4.

171. Platonis Crito, Symposium, Phædrus. Tom. i. p. 554. D. Est codex membran. antiquus, quaternis scriptus.

Vide Lambec. d. l. p. 13. et Nessel. d. l. p. 75. cod. 126.

172. Platonis Phædo. Tom. i. p. 554. D. Est codex chart. antiquus, quaternis scriptus.

Vide Lambec. d. l. p. 14. et Nessel. d. l. p. 134. cod. 259.

173. Platonis Phædrus. Tom. i. p. 554. E. Est codex chart. non magnopere antiquus, quaternis scriptus.

Vide Lambec. d. l. p. 14. et Nessel. d. l. p. 90. cod. 156.

174. Platonis Timæus. Tom. i. p. 554. D. Est codex membran. pervetustus, octonis scriptus.

Vide Lambec. d. l. p. 57. et Nessel. d. l. p. 160. cod. 337.

175. Platonis de Rep. libri decem, adjuncta usque ad finem libri tertii versione Ficini Latina in margine. Tom. i. p. 554. E. Est codex chart. antiquus form. maj.

Vide Lambec. d. l. p. 15. et Nessel. d. l. p. 1. cod. 1.

176. Platonis præcepta de iis, quæ fugienda sunt in vita. Tom. i. p. 551. E. Est cod. chart. antiquus form. maj.

Vide Nessel. p. i. p. 213. cod. 128. n. 10.

177. Scriptorum quorundam Græcorum veterum, in his Platonis, voces de Christo et religione Christiana. Tom. i. p. 553. B. Est cod. chartac. non adeo antiquus, quaternis scriptus.

Vide Nessel. p. iii. p. 37. cod. 27. n. 2.

178. Procli Lycii Commentariorum in Parmenidem libri vii. et Hermiæ scholiorum in Phædrum libri iii. Tom. i. p. 554. B. Est codex chart. form. maj.

Vide Lambec. d. l. p. 41. ss et Append. Commentarr. lib. iv. p. 414. vol. v. et Nessel. p. iv. p. 6. cod. 7. Conf. Montefalcon. Palæograph. p. 90.

179. Selecta ex libro primo et tertio Scholiorum Hermiæ in Phædrum, a Luca Holstenio ex cod. quodam Oxoniensi (vid. n. 133.) descripta. Tom. i. p. 554. B. Est cod. chartaceus, octonis scriptus.

Vide Lambec. d. l. lib. vii. p. 56. et Nessel. p. iv. p. 156. cod. 327.

180. Olympiodorus in Gorgiam. Tom. i. p. 554. C. Est codex chartaceus, quaternis scriptus.

Vide Lambec. d. l. p. 54. et Append. lib. iv. p. 414. vol. v. et Nessel. d. l. p. 120. cod. 221.

181. Olympiodori Scholia in Alcibiadem primum, Phædonem, et Philebum: etiam vita Platonis. Tom. i. p. 554. C. Est codex chartaceus form. maj.

Vide Lambec. d. l. p. 51. ss. et Append. lib. iv. p. 414. vol. v. et Nessel. d. l. p. 10. s. cod. 13.

182. Procli Lycii libri vi. de Theologia Platonis, et Institutio Theologiæ Platonicæ. Tom. i. p. 554. A. Est codex chart. antiquus form. maj.

Vide Nessel. p. 27. cod. 38.

183. Plotini Dissertationum philosophicarum Platonicarum Enneades. Tom. i. p. 554. A. Est codex chartac. antiquus, quaternis scriptus.

Vide Nessel. d. l. p. 126. cod. 226.

184. Proclus in Timæum. Tom. i. p. 554. C. Est codex chartaceus formæ maj.

Vide Lambec. d. l. lib. vii. p. 44. ss. qui ibi plura de Proclo Lycio disputavit: Nessel. d. l. p. 15. cod. 17.

185. Platonis Epistolæ. Tom. i. p. 560. B. Est codex chart. antiquus formæ maj.

Vide Nessel. d. l. p. 49. cod. 82.

BIBLIOTH. MONAC. PRINCIP.

186. Platonis Axiochus. Tom. i. p. 591. C. Est codex biblioth. n. 228. chart. octonis scriptus.

Vide catal. (Ingolst. a. 1602. 4.) p. 81.

187. Protelia et Prolegomena in Platonem. Tom. i. p. 590. B. Est cod. 174. chart. formæ maj.

Vide catal. p. 67. s.

188. Damascius Diadochus in Parmenidem. Tom. i. p. 592. A. Est cod. 243.

Vide catal. p. 83.

189. Procli Diadochi in Parmenidem, et in Phædrum libri vii. Hermiæ scholiorum in Phædrum libri iii. Tom. i. p. 590. D. Est cod. 164. chartac. form. maj.

Vide catal. p. 64.

190. Olympiodorus in Phædonem. Tom. i. p. 590. A. Est cod. 169. chart. formæ maj.

Vide catal. p. 65.

191. Scholia in Gorgiam ἀπὸ φωνῆς Olympiodori. Tom. i. p. 590. D. Est cod. 180. chart. formæ maj.

Vide catal. p. 70.

192. Procli Lycii libri vi. de Theologia Platonica. Tom. i. p. 590. E. Est cod. 165. chart. form. maj.

Vide catal. p. 64.

193. Proclus in Alcibiadem. Tom. i. p. 590. E. Est cod. 167. chart. quaternis scriptus.

Vide catal. p. 64.

194. Procli Commentarii in Alcib. I. Pselli expositiones variæ in varios Platonis locos. Tom. i. p. 590. D. E. Est cod. 165. chart. form. maj.

Vide catal. p. 64.

195. Theonis Smyrnæi Mathematica Platonis. Tom. i. p. 590. D. Est cod. 162. chart. form. maj.

Vide catal. p. 62.

BIBLIOTH. AUGUSTANA.

196. Platonis Opera. Tom. i. p. 594. A. Sunt Dialogi xxii. quorum primus est Euthyphro, ultimus Alcyo.

Vid. Reiserus catal. p. 73. s.

197. Procli Diadochi de Platonis Theologia liber i. et princ. lib. ii. Tom. i. p. 594. A.

Vid. Reiserus d. l. p. 35.

II.

AUCTARIUM

ELENCHI MONTEFALCONIANI

CODICUM MSS. PLATONIS

EJUSQUE INTERPRETUM.

A.

ITALIA.

BIBLIOTH. LAURENT. MEDICEA.

1. Excerptum Dialecticum, in quo afferuntur definitiones ex Pythagora et Platone. Est codex chart. sæc. 14. octonis scriptus.

Vide catal. codd. Mss. bibl. Laurent. Tom. ii. p. 114. plut. 31. cod. 37. n. 14.

2. Epistola Platonis ad Dionysium. Est codex chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 298. plut. 56. cod. 3. n. 17.

3. Epistolæ Platonis duæ: altera ad Dionysium, cujus initium est, Πῶς χρὴ ἐμὲ καὶ σὲ ἔχειν πρὸς ἀλλήλους· altera ad Aristodorum, quæ est editarum decima. Est codex chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 588. plut. 60. cod. 4.

4. Platonis Gorgias, Euthyphro, Crito. Est codex membran. sæc. 15. octonis scriptus.

Vide catal. laud. tom. iii. p. 415. plut. 89. cod. 78.

BIBLIOTH. ABBAT. FLOR. BENEDICTIN.

5. Platonis Euthyphro, Apologia, Crito. Hic codex an diversus sit ab iis, quos supra e Montefalconio laudavimus, non satis apparet. Contulit eum cum edit. Bas. 1. Antonius Maria Salvinius: quæ varietas lectionis cum emendationibus ejusdem viri docti etiam in alios quosdam dialogos inserta, beneficio Car. Andreæ Ducqueri, extat Observatt. Miscell. vol. ii. p. 271—283.

Cæterum egregium codicem Procli in lib. x. de Rep. Platonis extitisse Florentiæ in biblioth. Nobilium Salviatorum, ostendit Alex. Morus ad Joh. xi. 39. et ex eo particulas quasdam protulit, p. 340. s. ad Act. xx. 10. p. 352. s. ad Rom. vi. 4. p. 357. ad Phil. iii. 3. p. 387. ad Hebr. xi. 1. p. 403. Salmur. Sed hic ipse codex dicitur hodie non amplius esse in ista bibliotheca. Vid. Villoisonus Anecdd. Grr. p. 264.

BIBLIOTH. VENETA S. MARCI.

6. Platonis Phædo. Est cod. chart. sæc. 15. octonis scriptus. Vide catal. codd. Mss. Grr. bibl. S. Marci p. 269. cod. 506.

7. Platonis Gorgias. Est cod. chart. sæc. 15. octonis scriptus. Vide catal. laud. p. 274. cod. 510.

8. Platonis Apologia, bis. Uterque codex est chartaceus: prior est sæc. 12. formæ maj. posterior sæc. 15. octonis scriptus. Vide catal. laud. p. 274. cod. 511. et p. 279. cod. 520.

9. Platonis Epistolæ. Est cod. chart. sæc. 16. octonis scriptus. Vide catal. laud. p. 314. cod. 609.

10. Bessarionis Epitome Legum Platonis. Est codex chart. sæc. 15. octonis scriptus.

Vide catal. laud. p. 285. cod. 526. n. 1.

11. Platonis Timæus cum expositione Chalcidii. Est codex membran. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. codd. Mss. Latin. bibl. S. Marci p. 110. cod. 225.

12. Chalcidii Expositio Timæi Platonis. Est codex chart. sæc. 14. formæ maj.

Vide catal. laud. p. 185. cod. 469.

13. Bessarionis in calumniatorem Platonis (Georg. Trapezuntium) libri iv. ter.

Vide catal. laud. p. 110. cod. 226. 227. 228. In biblioth. Monac. Princip. sunt ejusdem Operis Bessarionis liber primus et secundus. Est cod. chart. formæ maj. vide catal. p. 59. cod. 148.

14. Bessarionis in calumniatorem Platonis libri iv. et de erroribus interpretis Legum Platonis liber: bis.

Vide catal. laud. p. 111. cod. 229. 230. Eorundem librorum Bessarionis codices duo laudantur in catal. codd. Mss. Grr. p. 110. cod. 198. et 199.

In bibliotheca Didaci Hurtadi Mendozæ Venetiis extitit Damascius in Parmenidem: Hermiæ Hypomnema in Phædrum: Olympiodorus in Phædonem, Philebum, Gorgiam, Alcib. I., Proclus in Parmenidem, Cratylum, Alcib. I., et de Rep. libros: et

Theonis Mathematica Platonis. Vid. Cunr. Gesnerus biblioth. p. 183. 340. 641. 708. 786. edit. Frisii. Sed hi codices cum cæteris, quos Hurtadus possederat, venerunt in bibliothecam Scorialensem. Vid. Pluerus Itinerar. Hispan. p. 109.

BIBLIOTH. NEAPOLIT. VALLETÆ.

15. Chalcidius in Timæum Platonis. Est codex membran.
Vide Montefalcon. Diar. Ital. p. 305.

BIBLIOTH. ATHENÆI REGII TAURIN.

16. Platonis Gorgias, cum scholiis brevibus margg. Est cod. chart. sæc. 16. form. maj.
Vide catal. codd. Mss. hujus bibl. tom. i. p. 228. cod. 120.

17. Hermiæ scholia in Phædrum, et Procli Commentaria in Parmenidem. Est codex chart. sæc. 16. formæ maj.
Vide catal. laud. d. l. p. 230. cod. 131.

18. Ex scholiis Procli in Cratylum Eclogæ. Sunt codices chartacei sæc. 16. tres.
Vide catal. laud. d. l. p. 230. cod. 132. p. 303. cod. 205. p. 371. cod. 258.

19. Olympiodori scholia in Gorgiam. Est codex chart. sæc. 16. form. maj.
Vide catal. laud. d. l. p. 144. cod. 39.

20. Olympiodori scholia in Gorgiam. Est codex chart. sæc. 17. quaternis scriptus.
Vide catal. laud. d. l. p. 394. cod. 313.

21. Theonis Smyrnæi Mathematica Platonis. Est codex chart. sæc. 16. form. maj.
Vide catal. laud. d. l. p. 184. cod. 94.

22. Platonis Politiæ libri x. ex nova interpretatione Pe. Candidi Decembris. Est codex membran. sæc. 15. formæ maj.
Vide catal. laud. tom. ii. p. 105. s. cod. 451.

23. Phædo, interprete Leon. Aretino. Est codex membran. sæc. 15. quaternis scriptus.
Vide catal. laud. d. l. p. 395. cod. 1171.

24. Speusippi liber de Platonis Definitionibus, et Alcinoi liber de Doctrina Platonis, interprete Marsilio Ficino. Est cod. membran. sæc. 15. quaternis scriptus.
Vide catal. laud. d. l. p. 395. cod. 1173.

Patavii in biblioth. S. Joh. sunt Platonis Epistolæ, a Leon. Aretino Latine conversæ; item Phædo, Anonymo interprete: et in biblioth. Jac. Zabarellæ fuit codex chart. Lat. elegantissime

scriptus Timæi Platonis. Vid. Tomasini bibliothecæ Patav. Mss. publicæ et privatæ p. 18. a, p. 26. a, p. 128. b. et p. 91. b. (Utini A. C. 1639. 4.) Bononiæ in biblioth. S. Salvatoris fuerunt Commentaria Græca Olympiodori in Phædonem et Philebum, et Theonis Mathematica Platonis. Vid. Cunr. Gesnerus biblioth. Vid. Olympiodorus p. 641. 786. edit. Frisii. In biblioth. Strozæ extitit Hierocles in Alcib. I. Vid. Gesnerus d. l. p. 344.

B.

HISPANIA.

BIBLIOTH. SCORIALENSIS.

25. Platonis Alcibiades, cum Procli expositione.
26. Alcibiades et Cratylus, cum Procli expositione.
27. Phædo, cum scholiis Olympiodori.
28. Phædo, Philebus, Gorgias, cum expositione Olympiodori. Adjecti sunt Platonis Dialogi xxviii. alii.
29. Phædo et Gorgias, cum expositione Procli.
30. Cratylus, cum Procli expositione.
31. Timæus, cum Procli expositione.
32. Parmenides, cum Procli expositione.
33. Proclus in Theol. Platonis.
 Vid. Pluerus Itiner. Hispan. p. 187.
34. Ge. Trapezuntius in Platonem.
 Vid. Pluerus d. l. p. 170.
35. Mich. Psellus in Platonem de animæ generatione.
 Vid. Pluerus p. 182.
36. Olympiodori scholia in Gorgiam, Alcibiadem, Phædonem.
37. Olympiodorus in Phædonem.
 Vid. Pluerus d. l. p. 185.
38. Theo Smyrnæus de Musica, et in Platonis Arithmeticam.
 Vid. Pluerus d. l. p. 192.
39. Epigrammata in Platonem.
 Vid. Pluerus d. l. p. 194.

C.

GALLIA.

BIBLIOTH. PARIS. REGIA.

40. Platonis Epistolæ. Est codex bombyc. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. codd. Mss. bibl. reg. Paris. tom. ii. p. 206. cod. 1040. n. 12.

41. Michaëlis Pselli Platonis Defensio ad Joh. Xiphilinum, Patriarcham Constantinop. Est cod. bombyc. sæc. 13. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 272. cod. 1277. n. 31.

42. Platonis Epistola ad Perdiccam. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 395. cod. 1739. n. 29.

43. Platonis Dialogi quidam. Est codex chart. sæc. 16. form. maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 406. cod. 1815.

44. Theonis Smyrnæi Mathematica Platonis, et Olympiodori Parecbolæ in Philebum. Est codex chart. sæc. 16. form. maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 406. cod. 1817. n. 1. et 3.

45. Theonis Smyrnæi Mathematica Platonis: quater. Sunt codices chartacei sæc. 16. formæ maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 407. cod. 1818. 1819. 1820. 1821.

46. Olympiodorus in Gorgiam, Alcib. I., Phædonem, et Philebum. Est codex chart. sæc. 15. formæ maj.

Vid. catal. laud. d. l. p. 407. cod. 1822. et Menagius hist. mulierum philosoph. p. 468. ad calcem notarum in Laërt. tom. ii. Codex Ms. Commentarii Olympiodori in Alcib. fuit etiam penes Sam. Petitum. Vide ejus Miscellann. iv. 2. p. 17.

47. Olympiodorus in Phædonem, et Philebum: Timæus Locrus de Anima mundi, cum scholiis margg. Est codex chart. sæc. 16. formæ maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 407. cod. 1823.

48. Olympiodorus in Phædonem et Philebum. Est codex chart. sæc. 16. formæ maj.

Vid. catal. laud. d. l. p. 407. cod. 1824. et Menagius d. l.

49. Proclus Diadochus in Parmenidem: ter. Sunt codd. chartacei sæc. 16. formæ maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 409. cod. 1835. 1836. 1837.

50. Olympiodorus in Philebum. Est codex chart. sæc. 15. formæ maj.

Vid. catal. laud. d. l. p. 428. cod. 1978. n. 2. et Menagius d. l.

51. Platonis Euthyphro, cum scholiis margg. Apologia Socratis, Phædrus. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 432. cod. 2011.

52. Platonis Epistolæ. Est codex chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 432. cod. 2012. n. 1.

53. Theonis Mathematica Platonis. Est cod. chart. sæc. 16. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 432. cod. 2013.

54. Olympiodorus in Philebum. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 432. cod. 2015.

55. Platonis Gorgias. Est cod. chart. sæc. 15. octonis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 446. cod. 2110.

56. Verborum philosophicorum Definitiones, ex Platonis maxime libris collectæ. Est cod. chart. sæc. 16. octonis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 446. cod. 2111.

57. Excerpta ex variis Platonis Operibus. Est cod. chart. sæc. 16. octonis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 446. cod. 2112.

58. Theonis Mathematica Platonis. Est cod. chart. sæc. 14. octonis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 505. cod. 2450. n. 4.

59. Anonymi fragmentum, in quo quæritur de verborum quorundam usu apud scriptores Atticos: quo in numero est Plato. Est codex chart. sæc. 14. octonis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 513. cod. 2508. n. 18.

60. Platonis Epistolæ. Est cod. chart. a Mich. Apostolio quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 548. cod. 2755. n. 8.

61. Platonis Epistola ad Dionysium. Est cod. membran. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 567. cod. 2900. n. 4.

62. Platonis Gorgias, cum scholiis margg. Est cod. bombyc. sæc. 13. formæ maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 578. cod. 2953. n. 23.

63. Platonis Epistolæ. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 593. cod. 3009. n. 34.

64. Platonis Apologia Socratis: sed deest altera fere ejus pars. Est cod. chart. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 595. cod. 3012. n. 19.

65. Platonis Epistolæ. Est cod. chart. sæc. 16. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 601. cod. 3044. n. 5.

66. Platonis Epistolæ. Est cod. chart. sæc. 16. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 602. cod. 3052. n. 5.

67. Platonis Epistolæ. Est cod. chart. sæc. 15. octonis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 603. cod. 3054. n. 1.

68. Platonis Phædo, ab Anonymo Latine versus. Est cod. chart. sæc. 15. formæ maj.

Vide catal. laud. tom. iii. p. 302. cod. 2598.

69. Apologia Socratis, et Crito, interprete Leon. Aretino. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. tom. iv. p. 257. cod. 6567. a.

70. Platonis Phædo, Latine conversus. Est cod. membran. sæc. 14. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 257. cod. 6567. b.

71. Platonis Phædo, Phædrus, Gorgias, Apologia Socratis, Crito, interprete Leon. Aretino. Est codex membran. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 257. cod. 6568.

72. Tituli Operum Platonis explanati, auctore Joh. Harduino: subjectæ sunt fortuitæ ejusdem observationes in Platonem. Est cod. chart. sæc. 18. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 258. cod. 6574.

73. Plato Νοθευόμενος, sive Plato suppositus, auctore Joh. Harduino. Est cod. chart. sæc. 18. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 257. cod. 6573.

74. Platonis Phædo, interprete Leon Aretino. Est cod. membran. sæc. 15. form. maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 223. cod. 6279.

75. Platonis Epistolæ, interprete Franc. Aretino. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. p. 475. cod. 8610.

76. Joh. Harduini Atlantica Platonis insula. Est cod. chart. sæc. 18. formæ maj.

Vide catal. laud. d. l. p. 494. cod. 8799.

77. Axiochus, interprete Cincio, Romano: Apologia Socratis, interprete Leon. Aretino: Crito, interprete Anonymo. Est cod. membran. sæc. 15. quaternis scriptus.

Vide catal. laud. d. l. in Append. p. 527. cod. 6729. n. 6. 8. 9.

Laudantur etiam Scholia Platonica ἀνέκδοτα in Legg. Plat.

biblioth. Paris. regiæ n. 1087. a Villoisono ad Apollonii Lex. Homer. p. 748. et p. 802.

In bibliotheca Thuanea fuere a. Hermiæ Scholia in Phædonem, Gr. form. maj. Vid. catal. hujus biblioth. p. ii. p. 430. b. Platonis quædam, Gr. codices duo quaternis scripti. Vide catal. d. l. p. 435. et p. 438. c. Theonis Smyrnæi eorum, quæ in Mathematicis ad Platonis lectionem utilia sunt, expositio. Cod. quaternis scriptus. Vide catal. d. l. p. 438.

In bibliotheca Baluziana extitit Timæus, Gr. cod. form. maj. Vide catal. hujus biblioth. p. iii. p. 39. n. 264. et Olympiodori scholia in Alcibiadem, Gr. cod. quaternis scriptus. Vide catal. d. l. p. 99. n. 661.

D.

BRITANNIA.

BIBLIOTH. BODLEIANA.

78. Proclus in Alcib. I. Catal. codd. Mss. Angliæ tom. i. p. i. p. 18. n. 140.

79. Procli Commentarius in partem Alcib. I. Catal. laud. d. l. p. 21. n. 162.

80. Procli Theologia Platonica libris vi. Græce. Catal. laud. d. l. p. 55. n. 704.

81. Theonis Mathematica Platonis, Græce. Catal. laud. d. l. p. 55. n. 718.

82. Platonis Alcib. I. Catal. laud. d. l. p. 71. n. 1351. 2.

83. Platonis Timæus, Latine. Catal. laud. p. 78. n. 1694.

84. Procli Commentarius in Alcib. I. Catal. laud. d. l. p. 115. n. 2189.

85. Procli in Parmenidem libri iv. Græce. Catal. laud. d. l. p. 132. n. 2533.

86. Timæus Locrus de natura Universitatis. Catal. laud. d. l. p. 161. n. 3338. 5.

87. Timæus Platonis, Chalcidio interprete. Catal. laud. d. l. p. 169. n. 3511.

88. Elegantiæ Platonicæ, ab Is. Casaubono collectæ. Catal. laud. d. l. p. 264. n. 10.

89. Quædam ab Is. Casaubono ex Timæo Platonis observata. Catal. laud. d. l. p. 265. n. 52.

90. Platonicorum aliquot, qui etiam nunc supersunt, Auctorum, Græcorum in primis, etiam Latinorum, Syllabus alphabeticus. Catal. laud. d. l. p. 272. n. 8618.

Hic elenchus istorum scriptorum adjectus est exemplo Isagoges Alcinoi in philosophiam Platonicam Oxoniensi, quod Oxonii A. C. 1667. octonis exiit cura Joh. Felli et Joh. Langbænii.

BIBLIOTHECÆ COLLEG. OXON.

BALIOLENSIS.

91. Timæus Locrus. Catal. laud. tom. i. p. ii. p. 9. n. 367.

CORPORIS CHRISTI.

92. Proclus in Timæum. Cod. membran. form. maj. Catal. laud. d. l. p. 51. n. 1565.

93. Proclus in Politiam, et Plutarchus in Timæum. Catal. laud. d. l. p. 51. n. 1566.

94. Platonis Phædo, Latine versus ab Everico Aristippo, Atheniensi, cum glossematis interlinearibus: super Platonis Timæum: Platonis Meno, sæc. 15. scriptus. Cod. membran. form. maj. Catal. laud. d. l. p. 55. n. 1710.

Versionem illam Phædonis Latinam, in qua fere verbum de verbo redditum est, diligenter contulit in recensendis contextis Græcis Nathan. Forsterus.

S. JOH. BAPTISTÆ.

95. Theonis Smyrnæi Mathematica Platonis. Catal. laud. d. l. p. 61. n. 1828.

BIBLIOTH. COLLEG. CANTABRIG.

S. TRINITATIS.

96. a. Chalcidius in Platonis Timæum liber mutilus. Catal. laud. tom. i. p. iii. p. 97. n. 352.

b. Platonis Phædo, Anglice versus ab Adamo Neutono, cum ejus notis. Catal. laud. d. l. p. 102. n. 685.

CAIOGONVILENSIS.

97. Proclus Lycius de cognitione Reip. Platonicæ. Catal. laud. d. l. p. 118. n. 1010.

AULÆ PEMBROCH.

98. Timæus Platonis. Catal. laud. d. l. p. 161. n. 2139.

COLLEGII REGALIS.

99. Theonis Mathematica Platonis. Catal. laud. d. l. p. 162. n. 2171.

ACAD. CANTABRIG.

100. Timæus Platonis. Catal. laud. d. l. p. 167. n. 2273.

Addi potest Apologiæ Socratis, et Critonis, versio Latina Leon. Aretini, cum ejus præfatione. Utrumque codicem bibliothecæ Collegii Corp. Christi legavit, cum pluribus aliis, Matthæus Parquerus. Vide catal. p. 65. D. n. 10. et 11. Londin. a. 1722. f. m.

BIBLIOTHECÆ BRITAN. ALIÆ.

TEMPLI VESTMONASTER.

101. Platonis Ὅροι. Catal. laud. tom. ii. p. 27. n. 1102.

102. Platonis Gorgias, Latine. Catal. laud. d. l. n. 1133.

103. Platonis Phædo, Latine. Catal. laud. d. l. p. 28. n. 1158.

ISA. VOSSII.

104. Procli Theologia. Catal. laud. d. l. p. 58. n. 2118.

105. Procli Diadochi Commentarius in Alcibiadem primum. Catal. laud. d. l. n. 2136. Est codex chart. formæ maj. qui venit in biblioth. Acad. Leid. Vide catal. p. 392. n. 33.

106. Platonis Definitiones ex variis ejus scriptis. Catal. laud. d. l. p. 60. n. 2238. Est codex chart. quaternis scriptus, et nunc in biblioth. Acad. Leid. Vide catal. p. 398. n. 54. extat.

107. Procli in Timæum libri tres priores, Latine. Catal. laud. d. l. p. 63. n. 2354. Est codex chartaceus form. maj. qui nunc est in biblioth. Acad. Leid. Vide catal. p. 375. n. 100.

E.

BATAVIA.

BIBLIOTH. ACAD. LEID.

In hac bibliotheca sunt, præter codd. Vossianos supra laudatos,

108. Platonis Phædo, et alii dialogi: Timæus cum commentariis Chalcidii: aliud ejusdem scriptum super Platonem: Excerpta ex Procli commentariis super Timæum. Est codex membran.

Vide catal. biblioth. Leid. p. 327. s. n. 64.

109. Platonis Meno, quem a pagina tertia Latine explicare cœpit, et emendare, Franc. Nansius.

Vide catal. laud. p. 334. n. 5.

110. Olympiodori Scholia in Gorgiam et Alcibiadem. Est codex chart.

Vide catal. laud. p. 335. n. 32. a. et Ruhnquenius ad Timæi Lex. p. 25.

111. a. Theonis Mathematica Platonis. Est codex chart.

Vide catal. laud. p. 341. n. 50.

b. Anonymi expositio theol. et philosoph. Platonicæ ad Periclen. Est cod. chart. form. maj.

Vide catal. laud. p. 392. n. 21.

Ruhnquenius ad Timæi Glossar. Plat. p. 14. ostendit, se contulisse in bibl. Leid. Codicem Phædri Vossianum: et in eadem bibliotheca est Arabica versio Phædonis, et Expositio Legum Platonicarum, earumque Synopsis: Collectio item Adagiorum et dictorum, ut aliorum philosophorum, ita etiam Platonis.

Vide catal. laud. p. 448. n. 1148. p. 450. n. 133. 169. 755. cujus tamen Supplementum non videram.

BIBLIOTHECÆ ALIÆ.

112. Chalcidii Expositiones in libros Platonis. In biblioth. Monast. Elnonensis.

Vide Anton. Sanderi biblioth. Belg. Ms. p. i. p. 56. n. 271. (Insulis A. C. 1641. 4.)

113. Chalcidii Timæus, et in eum expositiones. In biblioth. Monast. S. Martini Tornac.

Vide Sander. d. l. p. 110. n. 57.

114. Platonis Timæus, Meno, Phædo: Commentaria, in Timæum Platonis, incerti auctoris. In biblioth. Monast. Dunensis Cistert. in Flandria.

Vide Sander. d. l. p. 201.

115. Chalcidius in Timæum Platonis. In biblioth. Collegii Soc. Jesu Lovan.

Vide Sander. d. l. p. 329.

116. Timæus Locrus de mundi fabrica. Cod. membran. In bibl. templi Parcensis Ord. Præmonstr.

Vide Sander. d. l. p. ii. p. 166.

117. Platonis Axiochus, et Crito. Cod. membran. In eadem biblioth.

Vide Sander. d. l. p. 175.

118. Platonis Epistola quædam. In biblioth. Canonicorum S. Augustini in Valle S. Martini Lovan.

Vide Sander. d. l. p. 222.

119. In bibliotheca Meermaniana fuit Gorgiæ codex chartaceus formæ maj. n. 361., qui circiter sæc. 14. scriptus videtur. Constat foliis viginti et uno: titulus dialogi avulsus erat, et folia tria priora humore corrupta: sed quatuor postrema folia aliæ scripserant manus: et cum in marginibus, tum inter versus, adscripta sunt ab alia manu glossemata nonnulla liquore rubro. Gorgiam

sequuntur Orationes Aristidis. Contuli eum ante hos decem annos, beneficio Joh. Jac. Reisquii, summi viri, cui usum ejus concesserat dominus, cum edit. Francof.

120. In Observatt. Miscell. Belgicc. vol. ii. p. 410—418. extant variæ lectiones Timæi Platonici e cod. Corronii excerptæ.

V.

GERMANIA.

BIBLIOTH. CÆSAR. VINDOB.

121. Procli Diadochi de theologia Platonica liber i. iv. v. et vi. Est cod. chart. non ita antiquus form. maj.

Vide Nessel. catal. p. iv. p. 28. cod. 40. et Lambec. Commentarr. lib. vii. p. 40.

122. Procli Diadochi de theol. Platon. liber i. iv. v. Est cod. chart. sæc. 16. formæ maj.

Vide Nessel. d. l. p. 42. cod. 71.

123. Procli Diadochi de theol. Platon. liber i. ii. iv. Est cod. chart. antiquus, quaternis scriptus.

Vide Nessel. d. l. p. 97. cod. 175.

124. Anonymi Excerpta ex Definitionibus Platonis. Est cod. chartac. antiquus, quaternis scriptus.

Vide Nessel. d. l. p. 124. cod. 225. n. 6. et Lambec. d. l. p. 137.

125. Anonymi Narrationes quædam ex Rep. Platonis. Est cod. chartaceus, quaternis scriptus.

Vide Nessel. d. l. p. 128. cod. 233.

126. Anonymi Προτέλεια σύμμικτα εἰς τὸν Πλάτωνα, in his ex Olympiodori Commentario in Gorgiam Excerpta: et Anonymi Prolegomena generalia in universam Platonis philosophiam. Est cod. membran. sæc. 10. quaternis scriptus.

Vide Nessel. d. l. p. 151. s. cod. 314. n. 2. 3. et Lambec. d. l. p. 126.

127. Platonis Epistolæ ad Dionis propinquos Excerptum. Est cod. chart. formæ maj.

Vide Nessel. d. l. p. 69. cod. 110. n. 26.

BIBLIOTH. MONAC. PRINCIP.

128. Timæus Locrus de universi natura. Est cod. 151. chart. formæ maj.

Vide catal. p. 60.

129. Excerpta ex Proclo in Cratylum. Est cod. 162. chart. formæ maj.

Vide catal. p. 62.

130. Procli liber iv. de theol. Platonis. Est cod. 166. chart. quaternis scriptus.

Vide catal. p. 64.

131. Zoroastreorum, et Platonicorum, dogmatum summa, auctore Plethone. Est cod. 183. chart. formæ maj.

Vide catal. p. 71. s.

BIBLIOTH. AUGUSTANA.

132. Platonis Definitiones. Reiser. catal. p. 35.

133. Procli de theol. Platonis libri vi. Reiser. d. l. p. 41.

134. Plethonis aliquot Capita theologiæ Zoroastris et Platonis. Reiser. d. l. p. 66.

135. Porphyrii liber de Vita Platonis, et dispositione librorum ejus. Reiser. d. l. p. 73.

136. Procli Diadochi Commentariorum in Plat. theol. tomi duo. Reiser. d. l. p. 74.

137. Platonis Cratyli, et Menexeni, Fragmenta. Reiser. d. l. p. 79.

138. Olympiodorus in Phædonem et Philebum: Hermiæ scholiorum in Phædrum libri iii.: Theonis Mathematica Platonis: Proclus in Alcib. I. et scholiorum ejusdem in Cratylum Excerpta: Pselli de Psychogonia secundum Platonem. Sunt codd. tres. Vide Reiser. d. l. p. 82.

139. Proclus in Alcibiadem: Pselli Expositio mathematices in Timæo: Procli in Parmenidem libri vii. et in Timæum libri v. Sunt codd. tres. Vide Reiser. d. l.

140. Platonis Dialogi quatuor, Euthyphro, Apol. Socratis, Crito, Phædo. Reiser. d. l. p. 83.

141. Atticus contra Platonis ideas: Platonis Oratio funebris: Platonis Meno: Platonis liber v. de Legibus: Platonis liber vii. de Rep. Reiser. d. l. p. 84. ss. Est codex chart. sæc. 15. aut 16. (vide Reisquius Præfat. ad Demosthen. p. 91.) quaternis scriptus. Libros Platonis de Legg. et Rep. Menonem, et Menexenum, contulimus ante hos decem annos, beneficio Joh. Jac. Reisquii, cum edit. Bas. 1. Sed Meno non est Dialogus Platonicus, verum Dialogus de Virtute, qui Æschini Socratico nunc a plerisque tribuitur, et in Dialogis Platonis suppositis extat.

142. Timæus Platonis, et Phædonis Epilogus. Reiser. d. l. p. 89.

143. Platonis Gorgias, et Phædo: scholia brevia in Euthyphronem, Apol. Socr. Critonem, Phædonem, Cratylum, Theæt. Sophistam, Politic. Parmenid. Phileb. Sympos. Phædrum, Alcib. I. et II. Hipparch. Amatores, Theag. Charmid. Lachet. Lysid. Euthyd. Protag. Gorg. Menon. Hippiam Maj. et Min. Iona, Menex. Clitoph. Polit. I. II. et III. Platonis Critias, fine mutilus, Minos, de Justo: Definitiones. Reiser. d. l. p. 88. Est codex chartaceus sæc. 14. aut 15. quaternis scriptus, sed manibus variis. Contulimus eum ante hos decem annos, beneficio Joh. Jac. Reisquii, cum edit. Bas. 1. et scholiorum partem eam, quæ maxime digna editione visa esset, vulgare nuper cœpimus ad Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Symposium: vid. præfat. nostra ad Soph. Politic. et Parmenid. p. 11. s. id quod etiam in hac quatuor dialogorum editione a nobis factum est.

BIBLIOTHECÆ ALIÆ.

144. Platonis Gorgias, interprete Leon. Aretino. Est in biblioth. Dresen. Principali vid. Goezii Memorabb. hujus biblioth. tom. ii. p. 249.

145. Olympiodori Commentarii in dialogos quatuor Platonis, Alcibiadem, Phædonem, Philebum, et Gorgiam. Fuere in biblioth. Nesteri, patris, Joh. Georgii I. et II. Principum Saxoniæ, Archiatri. Vid. Tho. Reinesii Epp. ad Nesteros, patrem et filium, ep. x. p. 19.

146. Platonis Opera, Græce. Fuerunt in bibliotheca Seb. Hassistenii, qui usum eorum concesserat Jano Cornario. Vid. Cornarius in Eclogis p. 4. et præf. nostra ad Cornarii Eclogas in Platonem p. 4. s. Emerat codicem Mediolani Bohuslaus Hassistenius mille numis aureis, quos vulgo Ducatos vocant, ut docet Schelhornius Amœnitt. litteratt. vol. iii. p. 882. vel, ut alii tradunt, bis mille. Vide Caussæi dissert. de caro librorum Mss. pretio p. 29. Francof. ad Viadrum A. C. 1767.

147. Platonis Axiochus. Fuit Ladenburgii ad Nicrum in bibliotheca Dalburgiana, e qua hunc codicem utendum acceperat Joh. Hartungus. Vid. nos ad Axioch. not. 13. et præfat. nostra ad Axioch. p. 17.

148. a. Platonis Euthyphro, Crito, Phædo, Parmenides, Alcibiades uterque, Timæus. Est codex membran. sæc. 11. aut 12. quaternis scriptus. Ornat biblioth. Acad. Tubing. in quam venit e bibliotheca Martini Crusii. Vid. præf. nostra tertia ad quatuor hos dialogos Platonis, p. vi.—ix.

b. Commentarii Procli, et Olympiodori, in Alcib. I. sunt

in biblioth. Joh. Hamburg. in quam venerunt Holstenii liberalitate. Vid. Fabricius B. Gr. vol. ii. p. 14. etiam Hermiæ Commentarii in dialogos Platonis. Vid. præfat. Mulleri ad Iona: et supra Elenchus Codd. Mss. Plat. Montefalcon. A n. 1.

G.

HELVETIA.

BIBLIOTH. BERNENSIS.

149. Platonis Timæus, interprete Chalcidio. Est cod. membran. sæc. 13. octonis scriptus.

150. Platonis Euthyphro, Græce. Est cod. chart. sæc. 15. quaternis scriptus.

151. Platonis Epistolæ sex, 1. ad Hipparinum, cæterosque principes, Syracusas tenentes, 2. ad Syracusanos et socios, 3. ad Archytam Tarentinum, 4. ad Aristodorum, 5. ad Amyntam, 6. ad Archytam Tarent. Latine. Est cod. membran. sæc. 15. quaternis scriptus.

152. Plato de Rep. s. de Justitia, ab Uberto Decembri, Emanuelis Chrysoloræ discipulo, Latine conversus. Est cod. chart. sæc. 16. form. maj.

Vide Sinneri catal. codd. Mss. biblioth. Bern. tom. i. p. 574. s.

Cæterum in Rossiæ quoque bibliothecis codices dialogorum Platonis Græcos nonnullos extare scio. Matthæus quidem, vir Græce doctissimus, qui incredibili adhuc studio et diligentia versatus est in conquirendis et ad communem omnium utilitatem conferendis bibliothecarum Mosquensium copiis, jam ante quinque annos ad me misit varietatem lectionis, non modo Timæi Locrensis de universi natura Opusculi e Cod. 270. bibliothecæ S. Synodi, quaternis scripto, excerptam, sed etiam Timæi Platonis, e codice quodam chartaceo sæc. 15. congestam, pollicitusque est, se mihi Epistolarum quoque Platonicarum codicem Ms. cum libris editis collaturum esse.

III.

AUCTARIUM

ELENCHI FABRICIANI

EDITIONUM PLATONIS.

GRÆCARUM.

1. Exempli Dialogorum Platonicorum Aldini exemplar cum notis Mss. Cunr. Horneii fuit in biblioth. Tho. Fritschii, librarii Lipsiensis. M. Musuri Carmen Gr. in Platonem seorsim edidit Græce et Latine Phil. Muncquerus Amstel. A. C. 1676. 4.

2. Ego ipse possideo exemplar editionis Bas. 2. cujus marginibus adscripsit varias quasdam lectiones e codice quodam Ms. (vid. præfat. nostra sec. ad quatuor hos dialogos), etiam emendationes, et interpretationes, locorum aliquot, M. Meibomius: nimirum in Euthyphrone, Apol. Socratis, Critone, Phædone, Cratylo, Theæteto, etiam in Gorgia, et libro i. iii. x. de Rep.

3. Platonis Minos, libri x. de Legg. et Philosophus, Græce. Lovanii A. C. 1531. 4. ex officina Rutgerii Rescii. Vide biblioth. Solger. Tom. ii. p. 359. Et editionem librorum de Legibus Vuechelianam laudat Jungermanus ad Polluc. ii. 64. p. 184. n. 75.

4. Πλάτωνος Νόμων Προοίμιον —, Græce, cura Joh. Caselii. Helmæstadii A. C. 1594. 4.

5. Euthyphro, Græce. Paris. ap. Guil. Morelium A. C. 1560. 4. Extat etiam in Encyclopæd. Philolog. vol. i. Joh. Patusæ p. 106 —122.

6. Apologia, Græce, Argentor. A. C. 1540. 4. cura Joh. Sturmii: Paris. ap. Jac. Bogardum A. C. 1544. 4. ex offic. Luftiana A. C. 1573. cura Esromi Rudingeri: Hamb. A. C. 1739. 4. cura Joh. Sam. Mulleri: qui idem ibid. eodem anno eam theotisce a se conversam edidit.

7. Apologia, Crito, Gorgias, Græce, cura Joh. Sturmii. Argentor. A. C. 1541. 4.

8. Crito, Græce, Argentor. A. C. 1540. 4. cura Joh. Sturmii: apud Mich. Vascosanum, Paris. A. C. 1551. 4. et apud Joh.

Benenatum, Paris. A. C. 1571. 4. Extat etiam in Joh. Patusæ Encyclop. Philolog. vol. i. p. 123—137. et una cum Phædone in Eclogis Grr. editis Halis Sax. A. C. 1780. 8. p. i.

9. Phædo, Græce, apud Adrian. Turnebum. Paris. A. C. 1553. 4. Auxit hoc dialogo partem primam Chrestomathiæ suæ Græcæ Christi. Godofr. Schuzius V. C.

10. Cratylus, Græce, Lovanii A. C. 1523. 4. et Lutet. A. C. 1527. 8. A. C. 1573. 4.

11. Epinomis, et Philosophus, Græce, Paris. A. C. 1573. 4.

12. Cratylus, Theætetus, Sophista, Politicus, Parmenides, Philebus, Symposium, Græce, Lipsiæ A. C. 1770. 1774. 1776. 8. cura nostra. Particulam Theæteti contulit Hier. Wolfius in libellum, qui inscribitur Doctrina recte vivendi et moriendi, p. 11—18. Basil. A. C. 1577. 8.

13. a. Symposium, Græce, Paris. A. C. 1543. 4. A. C. 1551. 4. Salmant. A. C. 1553. 4. cum notis vernacula lingua conscriptis Wolfii, Lipsiæ A. C. 1782. 8.

b. Io, Græce, cum varietate lect. cod. Ven. et editt. vett. et notis Marci Guil. Mulleri, Hamb. A. C. 1782. 8.

14. Phædrus, Græce, apud Feder. Morellum. Lutet. A. C. 1581. 4.

15. Theages, Græce, ap. Guil. Morelium. Paris. A. C. 1551. 4.

16. Alcibiades primus, Græce, apud Vascosanum. Lutet. A. C. 1551. 4.

17. Alcibiades posterior, et Menexenus, Græce, Argent. A. C. 1538. 4.

18. Gorgias, Græce, Argent. A. C. 1541. 4. cura Joh. Sturmii. Et vituperatio philosophiæ ex Gorgia, Græce, A. C. 1587. 4.

19. Meno, Crito, Alcibiades Primus et Secundus, Græce, cum notis Gediquii et aliorum, cura Bisteri. Berol. A. C. 1780. 8. quo ipso anno iidem dialogi theotisce conversi ab eodem Gediquio editi sunt.

20. Menexenus, Græce, cum notis Joh. Christo. Gotleberi. Lipsiæ A. C. 1782. 8.

21. Platonis, Thucydidis, et Demosthenis, Orationes funebres, Græce, ap. Manutium A. C. 1549. 8. Fuere in biblioth. Burmani jun. Vide catal. p. 175. n. 816.

22. Ἐρασταί, Græce, apud Christi. Vuechelum, Paris. A. C. 1549. 4. apud Guil. Morelium ibid. A. C. 1551. 4.

23. Hipparchus, Amatores, et Theages, Græce, ap. Christi. Vuechelium, Paris. A. C. 1549. 4.

24. Πλάτωνος Πολιτειῶν, ἢ περὶ Δικαίου, τῶν δέκα ὁ πρῶτος, Græce, apud Feder. Morellum, Lutet. A. C. 1587. 4. Λόγος ἕκτος, καὶ ἕβδομος, ap. Guil. Morelium, Paris. A. C. 1551. 4.

25. Timæus, Græce, ap. Christi. Vuechelium, Paris. A. C. 1532. 4. apud Tiletanum, Paris. A. C. 1542. 4. ap. Guil. Morel. Paris. A. C. 1551. 4.

26. Ἐκ Πλάτωνος Τιμαίου Τμῆμα τὸ τῷ Κικέρωνος περὶ Παντὸς βιβλίῳ συμφωνοῦν, Græce, apud Feder. Morellum, Paris. 4. nesciebam quo anno. Nostrum enim exemplar caret titulo.

27. Epistolæ xiij. Græce, apud Andr. Vuechelum, Paris. A. C. 1558. 4. et ap. Cl. Morelium Paris. A. C. 1619. 4. Sed Epistolas non minus, quam definitiones, abjudicare Platoni instituit nuper Goettingæ Meinersius in disputatione de reliquiis philosophorum Socraticorum suppositis.

LATINARUM.

1. Ficini versio Latina Operum Platonis, post A. C. 1482. quo anno primum exiit Florentiæ cura Laurentii Veneti, sæpenumero repetita est, et integra, ut Florentiæ A. C. 1491. Bononiæ A. C. 1516. Venet. A. C. 1517. Paris. A. C. 1518. 1533. Lugd. A. C. 1550. 16. voll. v. et contaminata correctionibus Sim. Grynæi, ut Basil. A. C. 1532. 1539. 1546. Venet. A. C. 1556. 1571. Genev. A. C. 1592. 12. aliorumque duorum virorum doctorum, ut Lugd. A. C. 1557. Sed ab his quidem depravatam illam magis esse multis in locis, quam correctam, ostendit Stephanus Schediasmm. i. 7. Platonis Timæus, vel de Natura, Marsilio Ficino interprete, Paris. A. C. 1536. 1544. 1563. quaternis: Phædo, Ficino interprete, Paris. A. C. 1536. 8. 1554. 4.

2. Cornarii versioni Latinæ dialogorum. Platonis, et genuinorum et spuriorum, adjectæ sunt eclogæ decem, et sententiarum, et genuinæ verborum lectionis, locos selectos complectentes: quæ eclogæ a nobis separatim editæ sunt Lipsiæ A. C. 1771. 8.

3. Idem Cornarius Basil. A. C. 1548. 8. edidit libellum de conviviorum ritibus, cui adjecit versionem Lat. Convivii Platonis et Xenophontis: et Basil. A. C. 1549. 8. Platonis Dialogos iv. cum præfatione.

4. Charmides Lat. per Angelum Politianum, Basil. A. C. 1553. Est Oxonii in biblioth. Bodleiana.

5. Libri de Legibus, Latine conversi a Georgio Trapezuntio, Venet. A. C. 1516. formæ maj. Fuit in bibl. Barberini Cardinalis. Vide catal. ejus tom. ii. p. 222.

6. Platonis Epistolæ, Latine versæ a Pe. Ramo, Paris. A. C. 1552. 4. Basil. A. C. 1580. 4.

7. Platonis Dialogi vi. e Græco in Lat. versi per Seb. Corradum. Lugd. A. C. 1543. 4.

8. Addi possunt Platonis Gemmæ, sive illustriores Sententiæ, collectæ a Nic. Liburnio, Veneto, Paris. A. C. 1554. 12. et Lugd. A. C. 1555. 12. et Colon. Allobr. A. C. 1613. 12.

GRÆCO-LATINARUM.

1. De editione Operum Græco-Latina, quæ prodiit Lugd. A. C. 1590. vid. historia biblioth. Fabricianæ p. iii. p. 189. ss. et Goezii Memorabb. biblioth. Dresen. Princip. Tom. ii. p. 49. s.

2. Biponti editio Stephaniana Operum Platonis repeti duobus abhinc annis cœpta est octonis, sed textis Græcis versio Ficini Latina est subjecta. Primo volumini, quo continentur Euthyphro, Apologia Socratis, Crito, Phædo, præmiserunt editores Vitam Platonis e Diogene Laërtio, et Disputationem Joh. Alb. Fabricii de Platone ejusque dialogis, et horum editionibus, e Bibliothecæ Græcæ secundo volumine, emendatam et auctam. Volumen ii. quod anno superiore prodiit, complectitur Theagen, Amatores, Theætetum, Sophistam: et vol. iii. eodem anno editum, continet Euthydemum, Protagoram, Hippiam minorem, Cratylum. Ad calcem accesserunt variæ lectiones, et conjecturæ virorum doctorum.

3. Joh. Northi Dialogi Platonis de rebus divinis selecti iterum editi sunt Cantabrigiæ A. C. 1687. 8. Fuit in biblioth. Ernestiana. Vide catal. ejus p. 164. n. 2451. si quidem numeri anni recte proditi sunt.

4. Apologia, Gr. et Lat. Argentor. A. C. 1591. 8.

5. Euthyphro, Amatores, Hipparchus, Gr. et Lat. Legum secundus, Græce, Paris. A. C. 1560. 4.

6. Theages, Græce et Lat. Paris. A. C. 1558. 4.

7. Platonis Dialogi quinque, Erastæ, Euthyphro, Apologia Socratis, Crito, Phædo, Gr. et Lat. cum notis Nathan. Forsteri. Oxonii A. C. 1745. 8. iterum ibid. A. C. 1752. 8.

8. Platonis de Rep. libri x. Gr. et Lat. Ficino interprete, Paris. A. C. 1544. 4. e recensione, et cum notis, Edmundi Masseii. Cantabrig. A. C. 1713. 8. voll. ii.

9. Timæum cum Chalcidii interpretatione, e codd. vett. emendata, et animadversionibus illustrata, edidit Fabricius ad calcem Operum Hippolyti p. 225—407. Hamb. A. C. 1716. formæ maj.

10. Timæus, vel de natura, interprete M. Tullio Cicerone, et Chalcidio, una cum ejus docta explanatione, Gr. et Lat. Paris. A. C. 1579. 4.

11. Orationes duæ funebres, altera Platonis, dicta Menexenus, altera Lysiæ, e recensione, et cum notis, Mich. Busteed. Cantabrig. A. C. 1696. 12.

12. Thucydidis, Platonis, et Lysiæ, orationes funebres, cum notis et observationibus Anglicis. Oxonii A. C. 1746. 8.

13. Parmenides, cura Joh. Guil. Thompsoni. Londini A. C. 1728. 8.

14. Euthyphro, Gr. et Lat. cura Theod. Victoris, Marpurgi A. C. 1596. 8.

15. Crito, Gr. et Lat. Lutet. A. C. 1571. 4.

16. Ἐρασταὶ, Gr. et Lat. Paris. A. C. 1573. 4.

17. Minos, Gr. et Lat. Paris. A. C. 1558. 4.

18. Phædo, Gr. et Lat. cum commentario Joh. Henr. Winckleri. Lipsiæ A. C. 1744. 8.

19. Chrestomathia Platonica. Turici A. C. 1756. 8.

20. De moribus philosophorum ex Platone, Gr. et Lat. Basil. A. C. 1552. 8.

21. Epistolæ Platonis, Gr. et Lat. Ficino interprete, ap. Bogardum Paris. A. C. 1544. 4. cum notis Joh. Jac. Beureri, Basil. A. C. 1586. 4. Epistolæ iv. Gr. et Lat. extant in hist. philos. Stanleii, ab Oleario Latine versa, p. 322. ss. Lipsiæ A. C. 1711. 4. De Epistola xiii. genuina sit, nec ne, quærit Wesselingius in epistola ad Venemam, Traj. ad Rhen. A. C. 1748. 8.

VERSIONUM ALIARUM.

1. a. Les Œuvres de Platon, traduites du Grec —, par André Dacier. Paris. A. C. 1699. 12. voll. ii. et A. C. 1701. 12. voll. ii. Amst. A. C. 1700. 8. voll. ii. et A. C. 1747. 12. voll. ii. Nimirum continentur istis voluminibus dialogi tantum decem hi, Alcib. I. et II. Theages, Euthyphro, Apol. Socr., Crito, Phædo, Laches, Protagoras, Amatores.

2. Critonem Francogallice vertit etiam Salierius: vid. nos ad Criton. iii. 1. item Duval, Lutet. A. C. 1547. 4. Eadem lingua explicati prodierunt libri de Rep. Londini A. C. 1726. 4. auctore Pillonierio: iidem libri et libri de Legibus, Amstel. A. C. 1763. et 1769. 8. voll. 4. quæ utriusque operis versio repetita est Paris. A. C. 1771. 12. voll. vi.

3. Idem Salierius in eandem linguam convertit particulam

Theæteti, Hist. Acad. Reg. Inscriptt. tom. xvi. p. 70. ss. Par. et libri x. de Legg. ibid. tom. xviii. p. 152—175. sed librum i. de Rep. illustravit, ibid. tom. xxv. p. 494. ss.

4. Euthyphronem, Hippiam, Euthydemum, Francogallice vertit Franc. Maucroix, Paris. A. C. 1685. 12. Liber inscribitur, Œuvres de Prose et de Poësie de François Maucroix, et de Jean de la Fontaine. Constat voll. duobus: quorum altero continetur versio dialogorum illorum trium Francogallica.

5. Le Criton, Dialogue de Platon, trad. du Grec. Paris. ap. Vascosan. A. C. 1547. 8.

6. Apologie de Socrate, et Criton Dialogue, Ouvrages de Platon, trad. du Grec par Louis Giry. Paris. A. C. 1643. 12.

7. Le premier Alcibiade de Platon, trad. du Grec avec de notes par Tanneguy le Févre. Saumur A. C. 1666. 12.

8. Le Timée de Platon — translaté par Loys le Roy. Paris. A. C. 1551. 4.

9. Hipparchus, Francogallice, interprete Stephano Doleto, Lugd. A. C. 1544. 12.

10. In linguam Etruscam transtulit libros de Rep. Panfilo Fiorimbene da Fossembrone, Venet. A. C. 1554. 8. et Seb. Ericius Timæum, Venet. A. C. 1558. 4. et Euthyphronem, Apol. Socr. Critonem, Phædonem, adjectis annotationibus et commentariis, Venet. A. C. 1574. 8. Vid. Lambecius Commentar. biblioth. Cæsar. Vindob. lib. vii. p. 37.

11. Anglosaxonice dialogos Platonis vertere instituit Londini A. C. 1767. 4. Sydenhamus: qui idem novam operum Platonis Græcorum editionem adornare constituerat.

12. Dialogos Platonis sex theotisce a se explicatos, cum notis, edidit Joh. Sam. Mullerus, Hamb. A. C. 1736. 4. Phædonem in eandem linguam vertit Joh. Bernh. Kœhlerus, Lubec. A. C. 1769. 8. quam ejus versionem recoxit Aug. Guil. Ortlobius, Lipsiæ A. 1771. 8. Critonem, post Joh. Sam. Mullerum, Hamb. A. C. 1740. 4. Joh. Mich. Heinsius, Vinariæ A. C. 1781. 4. quem ipsum in dialogum extat Prolusio Rumpelii, Erfurt. A. C. 1768. Gorgiam Turicenses A. C. 1774. 8. alii dialogos singulos alios. Sed omnes Platonis dialogos theotisce interpretari instituit Kleukerus: cujus versionis pars prima exiit Lemg. A. C. 1778. 8. quam nuper secuta est secunda. Etiam Schulthesius Turici edere instituit, ante annos non multos, bibliothecam philosophorum Græcorum, qua continentur libelli eorum in linguam theotiscam conversi. Hujus bibliothecæ quartum jam volumen prodiit, quo continetur etiam Platonis Symposium.

13. Fr. W. Ion. Dillenii Platonische Chrestomathie, Griechisch und Deutsch, mit Crit. und Philol. Ammerkungen. Winterthur 1782. 8.

INTERPRETUM PLAT. VETERUM ET RECENTIORUM.

1. Procli in Platonis Timæum, et Politicen, Commentarii, Gr. Basil. ap. Joh. Valderum A. C. 1534. form. maj. adjecti ipsis Platonis dialogis.

Ex hac editione effinxit nuper singularis stupor auctoris catalogi bibliothecæ Becquerianæ editionem Regiomontanam, quam curarit Joh. Baldierus. Vide catal. p. 9. n. 102. Scilicet error iste ridiculus extitit e verbis Græcis, quæ in fine hujus exempli leguntur, his, Ἐτυπώθη ἐν Βασιλείᾳ ἀναλώμασι, καὶ ἐπιμελείᾳ, Ἰωάννου Βαλδέρου.

2. Timæi Sophistæ Λεξικὸν περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων. Edidit ejus partem Montefalconius catal. bibl. Coislin. p. 477—481. sed totum Dav. Ruhnquenius Lugduni Batavorum A. C. 1754. 8. quod exemplum nos repetendum curavimus Lipsiæ A. C. 1756. 8. Additamenta quædam, et emendationes, nuper in animadversionibus ad Longi Ποιμενικὰ p. 179. s. vulgavit Villoisonus, qui eundem codicem bibliothecæ Coislinianæ, nunc Sangermanensis, post Joh. Caperonerium, a quo acceperat exemplar Lexici Ruhnquenius, inspexit et tractavit.

3. Proclus in Platonis Alcibiadem, Latine. Venet. A. C. 1503. form. maj. Particulas Græcas hujus commentarii edidere Rich. Bentleius in Ep. ad Millium p. 3. s. Oxon. Fabricius ad S. Empir. p. 397. Gesnerus in fragmentis Orphei p. 407. s. Ejusdem Procli commentariorum in Parmenidem Apospasmatia vulgarunt idem Bentleius in Ep. ad Millium p. 3. et ad Callim. p. 471. tom. ii. Gesnerus d. l. p. 406. s. Ruhnquenius ad Xen. Memor. i. 2. 31. p. 220. et dissert. de Longino s. 6. in librum x. de Rep. Alex. Morus ad Joh. xi. 39. p. 340. s. — Salmur.

4. Commentarii Hermiæ in Phædrum particulæ nonnullæ editæ sunt a Dav. Ruhnquenio ad Timæi Lex. Platon. p. 66. 79. 98. 131. 133. 144. 155. 168. 186. 191. ad Callim. fragm. xi. p. 421. et ad Longin. p. 261. a Gesnero d. l. p. 405. s. a Goensio ad Porphyr. A. NN. p. 94. 101. 108. a Valquenario Diatrib. in Eurip. reliquu. p. 157.

5. Olympiodori Commentariorum in Phædonem particulæ, quæ ab aliis viris doctis publicatæ sunt, in hac nostra istius dialogi editione extant: Commentariorum ejus in Philebum Apospasmatia edidit Gesnerus d. l. p. 410. in Alcibiadem Primum, Casaubonus

ad Persium p. 429. Keuchenius ad Sammonic. p. 22. Sam. Petitus Miscell. iv. 2. p. 17. Fabricius ad S. Empir. p. 571. Hemsterhusius ad Lucian. p. 133. tom. i. Ruhnquenius ad Timæi Lex. p. 25. 177. 191. et dissert. de Longin. s. 4. Piersonus ad Mœr. p. 60. Gesnerus d. l. p. 408. in Gorgiam, Ruhnquenius ad Xen. Memor. i. 2. 16. p. 219. et ad Timæi Lex. p. 45. 64. 128. 191. 194. s. 202. s. Dan. Heinsius ad Horat. p. 55. Reinesius Epp. ad Nesteros p. 19. et Var. Lect. ii. 18. p. 298. Salmasius ad Solin. p. 740. b. Leo Allatius de scriptis Socr. p. 116. et Fabricius ad S. Empir. p. 383. Albertus ad Hesych. p. 1072. tom. ii. Valquenarius Diatrib. in Eurip. reliquu. p. 70. 85.

6. Scholia Græca incertorum auctorum in varios Platonis Dialogos e cod. Ms. biblioth. August. a nobis edita sunt: e codd. Mss. biblioth. Medic. Laurent. a Bandino in catal. codd. Mss. Grr. tom. iii. p. 259. ss. add. Ruhnquenius ad Hesych. p. 817. tom. i. et ad Callim. p. 549.

7. Illustrazione del Parmenide di Platone con una dissertazione preliminare, auctore Abbate Antonio Conti. Venet. A. C. 1743. 4.

8. Animadversiones ad Platonis Phædonem, et Alcibiadem secundum, auctore Joh. Christo. Gotlebero. Lipsiæ A. C. 1771. 8. Animadversionum ejusdem viri docti specimina ad lib. i. Legg. leguntur in Actis Human. Lipsiensibus A. C. 1771. m. Nov. p. 449—538. et A. C. 1772. m. Jun. p. 276—285.

9. Animadversiones ad — Platonem —, auctore Joh. Car. Zeunio. Lipsiæ A. C. 1775. 8. Animadversiones in Phædonem jam antea insertæ erant Actis Human. Lipsiensibus A. C. 1772. m. April. p. 169—187. etiam separatim editæ Lipsiæ A. C. 1773. 4.

10. Cratylus Platonis illustratur a Garnerio, vol. xxxii. n. 7. Commentarr. Acad. Reg. Inscriptt. Paris. p. 190—211. Paris.

11. In Timæum Platonis schediasma, auctore Jano Bircherodio, juniore. Altorfii A. C. 1683. 4. Quo etiam referenda est disputatiuncula V. D. de Anima Mundi Platonica in biblioth. Goetting. Philol. vernac. p. i. n. 1. p. 1—14.

12. Franc. Volcmari Reinhardi dissert. ad Phædon. 6. de morte voluntaria quid, et quam clare, præcipiat philosophia. Viteb. A. C. 1778. 4. qua ipsa in urbe edidit libellum de Platonica Animorum Immortalitate Joach. Sam. Weicmanus A. C. 1740. 4: et Christi. Ern. Windhemius Examen argumentorum Plat. pro immortalitate animæ humanæ. Goettingæ A. 1749. 4.

13. Ge. Frider. Richteri Prolusio in locum quendam Protagoræ Platonis. Lipsiæ A. C. 1742. 4. Etiam Ernestius edidit Prolusio-

nem de Antro Platonico, Lipsiæ A. C. 1758. 4. et multi viri docti, qui varias lectiones, aliosque ejusmodi libros, edidere, vel illustrare conati sunt, vel emendare, multos dialogorum Platonis locos, ut Muretus, Victorius, Stephanus, Pe. Petitus, et alii.

14. De locorum quorundam difficilium sententia in Platonis Epistolis disputavit Quirinus ep. 1. et 2. Rom. ep. 7. et 8. Venet. Exercitationem de Atheismo Platonis, Gundlingio oppositam, scripsit Jac. Zimmermanus. Edidit eam Schelhornius Amœnitat. litter. tom. ix. p. 827—968. Et quum Gundlingius suam de Atheismo Platonis sententiam tueri conatus esset: idem Zimmermanus vindicias suæ dissertationis conscripsit, insertas ab Schelhornio Amœnit. litter. tom. xi. p. 369—510. et tom. xiii. p. 48—196.

15. Jac. Geddesius lingua Anglosaxonica edidit Periculum Criticum de arte commentandi et scribendi veterum, in primis Platonis, Glasguæ A. C. 1748. 8.

16. Eduardi Corsini dissert. de natali die Platonis, ejus ætate, et in Italiam itineribus; legitur in ejus dissertationibus, quibus antiqua quædam insignia monumenta illustrantur, editis octonis sine indicio loci et anni, p. 32—68.

17. Premier Memoire sur Platon: Caractere de la philosophie Socratique, par M. l'Abbé Garnier, inest Hist. Acad. Reg. Inscriptt. tom. xxxii. p. 137—163. Paris. et Deuxieme Memoire sur Platon: de l'usage, que Platon a fait des Fables, auctore eodem, legitur ibid. p. 164—189.

18. Joh. Guil. Jani dissert. de institutione Plat. Viteb. A. C. 1706. 4. ejusdem dissert. de peregrinatione Plat. ibid. eod. a. 4. ejusdem dissertat. duæ de Platone Judaizante, ibid. A. C. 1705. 4.

19. Andreæ Ritteri dissert. de præceptoribus Platonis. Gryphisu. A. C. 1707. 4.

20. Ge. Paschii dissert. de re litteraria, potissimum morali, Platonis. Kilonii A. C. 1706. 4.

21. Car. Joach. Sibethi dissert. de Ideis Platonicis. Rostoch. A. C. 1720. 4.

22. Tidemani dissertatio de doctrina Plat. de materia, in vol. i. biblioth. Goetting. Philol. nov. fasc. i. n. 1.

Cæterum ut de lectione Platonis, et ejus eloquentia, disputavit Vayerius Opp. tom. ii. p. 7. ss. Paris. A. C. 1656. form. maj. de stylo Platonis, et de argumento dialogi Io, Arnaldus, tom. xxxvii. hist. Acad. Inscriptt. ita vitam ejus descripsit Cunr. Lagus singulari oratione, Viteb. A. C. 1538. 8.

EXCERPTA

E SAM. PETITI

MISCELLANEORUM

LIB. IV. CAP. II.

DE ORDINE LIBRORUM PLATONIS.

SAM. PETITUS MISCELL. LIB. IV. CAP. II.

Ordo librorum Platonis, ab ipso in Tetralogias distributus: primæ Tetralogiæ argumentum: primus a Platone scriptus Dialogus, Phædrus. Lysis scriptus, Socrate in vivis.

ORDINEM librorum Platonicorum ab ipso Platone institutum, ne ipse quidem is dixerit, Ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου. In eo tamen argumento desudarunt veteres: quorum exemplo in eodem occupabimur instituto, quamquam paulo diversam ab illis seriem instituamus, quæ rationi maxime congrua nobis videtur, qui præterea Alcinoi Εἰσαγωγὴν, tamquam Ariadnæ filum, sumus secuti; atque illius vestigia legimus. Platonis libros in Tetralogias distinxerunt veteres, ipso Platone auctore: Θράσυλος δέ φησι, καὶ κατὰ τὴν Τραγικὴν Τετραλογίαν ἐκδοῦναι αὐτὸν τοὺς Διαλόγους. Primæ Tetralogiæ argumentum adferamus ex eodem Thrasylo: Πρώτην μὲν οὖν Τετραλογίαν τίθησι, τὴν κοινὴν ὑπόθεσιν ἔχουσαν· παραδεῖξαι γὰρ βούλεται, ὁποῖος ἂν εἴη ὁ τοῦ Φιλοσόφου βίος. Thrasylus illam ita distribuebat:

Euthyphro	πειραστικός.
Apologia Socratis	ἠθικός.
Crito	ἠθικός.
Phædo	ἠθικός.

Sed Alcibiadem priorem cæteris omnibus Platonis Dialogis præponit Olympiodorus nondum edito, qui penes nos est, in illum Commentario, Praxi ii. *ὅτι πρῶτον αὐτὸν* (*'Αλκιβιάδην*) *δεῖ τάττειν τῶν Πλατωνικῶν ἁπάντων· ὡς γὰρ ἐν Φαίδρῳ φησὶ, γελοῖόν ἐστι τὸν ἐπειγόμενον τὰ ἄλλα γινώσκειν, ἑαυτὸν ἀγνοεῖν· δεύτερον, ὅτι δεῖ τὰ Σωκράτους Σωκρατικῶς μανθάνειν· λέγεται δὲ ὁ Σωκράτης ἐκ τοῦ Γνῶθι σεαυτὸν ἐπὶ Φιλοσοφίαν ἐλθεῖν.* At si liceat hac in re in diversum a veteribus ire, in hunc censum non veniet Phædo, *ἢ περὶ ψυχῆς*, neque item Alcibiades prior, *ἢ περὶ ἀνθρώπου φύσεως*. Nihil quippe dialogi isti ad Tetralogiæ institutum, quod est, ut jam diximus, *παραδεῖξαι, ὁποῖος ἂν εἴη ὁ τοῦ Φιλοσόφου βίος*, sive, ut est in Alcinoi lemmate, *τίνα δεῖ εἶναι τῇ φύσει τὸν φιλοσοφεῖν μέλλοντα.* Hunc itaque ordinem instituo :

PRIMA TETRALOGIA.

Erastæ	*ἠθικός.*
Apologia Socratis	*ἠθικός.*
Crito	*ἠθικός.*
Euthyphro	*πειραστικός.*

SECUNDA TETRALOGIA.

Hipparchus	*ἠθικός.*
Theætetus	*πειραστικός.*
Euthydemus	*ἀνατρεπτικός.*
Theages	*μαιευτικός.*

TERTIA TETRALOGIA.

Cratylus	*λογικός.*
Gorgias	*ἀνατρεπτικός.*
Io	*πειραστικός.*
Sophista	*λογικός.*

QUARTA TETRALOGIA.

Timæus	*φυσικός.*
Atlanticus	*πολιτικός.*
Parmenides	*λογικός.*
Politicus	*λογικός.*

QUINTA TETRALOGIA.

Alcibiades Prior	*μαιευτικός.*
Phædo	*ἠθικός.*
Philebus	*ἠθικός.*
Alcibiades Posterior	*ἠθικός.*

SEXTA TETRALOGIA.

Clitophon	ἠθικός.
Meno	πειραστικός.
Protagoras	ἐνδεικτικός.
Epistolæ	ἠθικός.

SEPTIMA TETRALOGIA.

Convivium	ἠθικός.
Phædrus	ἠθικός.
Hippias Prior	ἀνατρεπτικός.
Menexenus	ἠθικός.

OCTAVA TETRALOGIA.

Lysis	μαιευτικός.
Hippias Posterior	ἀνατρεπτικός.
Charmides	πειραστικός.
Laches	μαιευτικός.

NONA TETRALOGIA.

Respublica	πολιτικός.
Minos	πολιτικός.
Leges	πολιτικός.
Epinomis	πολιτικός.

Quamquam hic Tetralogiarum ordo non est a Platone observatus, cum primum suos dialogos ederet, nam Phædrum περὶ καλοῦ dialogorum suorum primum dedit in vulgus. Diogenes Laërtius: λόγος δὲ, πρῶτον γράψαι αὐτὸν τὸν Φαῖδρον· καὶ γὰρ μειρακιῶδές τι τὸ πρόβλημα ἔχει. Lysidem quoque, cum adhuc in vivis esset Socrates, scripsisse ferunt. Idem Laërtius: φασὶ δὲ, καὶ Σωκράτην ἀκούσαντα τὸν Λύσιν ἀναγινώσκοντος Πλάτωνος, Ἡράκλεις, εἰπεῖν, ὡς πολλά μου καταψεύδεθ' ὁ νεανίσκος. Quare primum non edidit, aut Apologiam Socratis, aut Phædonem. Verum cum sæpe Plato, ut testantur veteres, sua scripta interpolaverit atque recentarit: postremum in hunc ordinem, et in has Tetralogias, digessisse ac distribuisse nobis quidem videtur. At vero cum Tragici Poëtæ in suis Tetralogiis Satyricum drama docerent, quo tanquam Illecebris erat, et grata novitate, morandus Spectator: idem nos quoque, εἰς τὸ δυνατὸν, in constituendis scriptorum Platonis Tetralogiis observavimus. Nam Plato ἐν τοῖς Ὑφηγητικοῖς Διαλόγοις, et ex parte ἐν τοῖς Ζητητικοῖς, illis nimirum, qui sunt characteris Ἐνδεικτικοῦ, ἢ Ἀνατρεπτικοῦ, serio id agit, quod agit. In dialogis vero, aut Μαιευτικοῖς, aut Πειραστικοῖς, mirus artifex

facete, καὶ μάλα πυθαστικῶς, illudit Sophistarum imperitiæ. Itaque pro argumenti ratione, et quantum fieri potest, aliquem ex his dialogis cæteris in Tetralogia conjunximus: sunt quædam Tetralogiæ, quarum argumentum hujus generis dialogos non admittunt: aliæ vero sunt, in quibus dialogi Μαιευτικοὶ, aut Πειραστικοὶ, majorem sibi partem vindicant.

INDEX CODICUM

AB

IMMANUELE BEKKERO

COLLATORUM.

INDEX CODICUM.

PARISIENSES.*

REGII.

(A) 1807. (olim 94. et 2087.) membranaceus, forma maxima, foliis 344. paginis bipartitis, scholiis minuto quodam uncialium genere scriptis. Continet Clitophontem, de Republica libros decem, Timæum, Critiam, Minoem, Leges, Epinomidem, Epistolas, Definitiones, de Justo et de Virtute dialogos, Demodocum, Sisyphum, Halcyonem, Eryxiam, Axiochum. Scriptus est seculo decimo ineunte. *ὠρθώθη ἡ βίβλος αὕτη ὑπὸ κωνσταντίνου μητροπολίτου ἱερᾶς πόλεως, τοῦ καὶ ὠνησαμένου.*

(B) 1808. (ol. 2088.) bombycinus, f. max. ff. 360. Continet Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phædonem, Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Convivium, Phædrum, Alcibiadem utrumque, Hipparchum, Amatores, Theagem, Charmidem, Lachetem, Lysin, Euthydemum, Protagoram, Gorgiam, Menonem, Hippiam utrumque, Ionem, Menexenum, spurios septem. Sec. 13. Ex bibliotheca I. Huralti, emptus aureis 35. a Nicolao Græco 1562.

(C) 1809. (ol. 2087[a].) membr. f. max. ff. 316. Continet ut eos quos proximus et Clitophontem cum Timæo Locro. *ἡ βίβλος τοῦ βατοπεδίου.*

* Parisienses dico quos undelibet congestos Parisiis excussi anno 1811.

(D) 1810. bomb. f. max. ff. 300. Continet Euthyphronem, Critonem, Apologiam, Phædrum cum Hermiæ, Parmenidem cum Procli commentariis, de Republica libros, Convivium. Fuit Francisci Asulani.

(E) 1811. (ol. 844. et 2089.) chart. f. max. ff. 327. Continet Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Convivium, Phædrum, Alcibiadem utrumque, Hipparchum, Amatores, Theagem, Charmidem, Gorgiam, Menonem, Hippias, Ionem, Menexenum, Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phædonem, Lachetem, Lysin, Euthydemum, Protagoram. Charoli Valgulii Brixiensis.

(F) 1812. (ol. 1244. et 2088. 3.) chart. f. max. Continet proximi primos undeviginti et Timæum.

(G) 1813. (ol. 2818.) bomb. f. max. ff. 271. a blattis pessime habitus. Continet Phædonem, Cratylum, Alcibiadem secundum, Hipparchum, Phædrum, Charmidem, Lachetem, Definitiones.

(H) 1814. (ol. 931. et 2572.) chart. f. max. ff. 377. Continet Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phædonem, Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Phædrum, Alcibiadem primum non integrum.

(I) 1815. (ol. 399. et 2573.) chart. f. max. ff. 361. Continet Gorgiam, Timæum Locrum, Phædonem, Cratylum, Parmenidem, immixtis Luciani, Aristidis aliorumque opusculis.

(K) 1642. chart. f. max. ff. 277. Continet, inter Xenophontea quædam et Mathematica, de Republica libros, Convivium, Minoem, Definitiones. Cf. Bipont. vol. vii. p. 341.

(L) 1001. chart. f. quadr. Continet inter alia Phædonem.

(M) 1823. chart. f. max. ff. 176. Continet Timæum Locrum et Olympiodori in Phædonem et Philebum scholia.

(N) 1825. chart. f. max. Continet Hermiam. Fuit Jac. Aug. Thuani.

(O) 1826. chart. f. max. Continet et ipse Hermiam, cujus primum librum bis ponit.

(P) 1827. chart. f. max. ff. 151. Continet Hermiam, omissis in libris primo et secundo verbis Platonis.[b]

[b] Quartus Hermiæ codex 1943. multum quæsitus inveniri non potuit.

(Q) 1835. chart. f. max. ff. 151. Continet Procli in Parmenidem commentariorum libros septem. ἐν ἔτει παρὰ ἀνδρέου νταρμάρου τοῦ ἐπιδαυριότου αφξά σεπτευρίῳ ιδ'.

(R) 1836. chart. f. max. Continet eosdem Procli commentarios.

(S) 2010. chart. f. quadr. Continet Apologiam, Euthyphronem, Critonem, Axiochum.

(T) 2011. chart. f. quadr. ff. 67. Continet Euthyphronem, Apologiam, Phædrum.

(U) 2017. chart. f. quadr. ff. 133. Continet Procli in Alcibiadem primum scholia. κτῆμα ἑρμοδώρου καὶ τῶν ἀληθῶς φίλων.

(V) 2110. chart. f. oct. ff. 128. Continet Axiochum et Gorgiam. ἡ βίβλος αὕτη φραγκίσκου τοῦ φιλέλφου ἐστὶν, ἔτι δὲ τῶν φίλων αὐτοῦ.

(W) 2953. bomb. f. max. ff. 327. quorum 293—318. Gorgiæ tribuit.

(X) 2992. chart. f. quadr. Continet Phædonem.

(Y) 2998. bomb. f. max. ff. 389. Timæum habet f. 206—242. εἰμὶ τοῦ φεδερ. μορέλλου καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ. Scriptus videtur ab eadem qua proximus manu.

(Z) 3009. chart. f. quadr. Continet Menexenum, Epinomidem, spurios, epistolas duodecim.

(*a*) 3012. chart. f. quadr. Continet Apologiam non integram.

(*b*) 1040. chart. f. quadr. ff. 264. Continet Epistolas et Definitiones inde a f. 206.

(*c*) 1739. chart. f. quadr. ff. 376. quorum ultimo habet Epistolæ quintæ partem priorem.

(*d*) 1760. chart. f. quadr. Continet Epistolas et excerptas et integras, integras quidem nonam, duodecimam, primam, secundam, quartam, quintam, decimam.

(*e*) 2012. membr. f. quadr. Continet Epistolas.

(*f*) 2755. chart. f. quadr. ff. 358. Continet et excerpta Epistolarum et integras primam, secundam, quartam, quintam, nonam, decimam.

(*g*) 2900. membr. f. quadr. Continet locos ex Epistola secunda excerptos duos.

(*h*) 3044. chart. f. quadr. Continet excerpta eadem quæ proximus integrasque primam, secundam, quartam, quintam, nonam, decimam.

(*i*) 3052. chart. f. quadr. Continet locos excerptos quatuor, integras nonam et duodecimam, additque Definitiones.

ANTVERPIENSIS.

(*k*) Soc. Jesu, chart. f. quadr. Continet excerpta e Phædone, Phædro, Gorgia, Menone, Alcibiade utroque, Convivio, Alcyone; Axiochum vero prope totum habet. Admixta sunt Stobæana quædam et Plutarchea.

COISLINIANUS.

(Γ) 155. bomb. f. max. ff. 309. Continet Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phædonem, Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Convivium, Phædrum, Alcibiadem utrumque, Hipparchum, Amatores, Theagem, Charmidem, Lachetem, Lysin, Euthydemum, Protagoram, Gorgiam, Menonem, Hippiam utrumque, Ionem, Menexenum, Clitophontem.

HUETIANUS.

(Υ) 69. chart. f. quadr. min. ff. circiter 40. Continet Axiochum, Euthyphronem, Critonem; Isocratis ad Demonicum exhortat. Agapeti Diaconi ad Justinianum Imp. κεφάλαια παραινετικά; Carmen aureum. Ex libris bibliothecæ, quam Ill. Ecclesiæ Princeps, D. Petrus Daniel Huetius, episcopus Abrincensis, domui professæ Paris. PP. Soc. Jesu integram vivens donavit a. 1692.

VATICANI.

(Δ) 225. membr. f. max. ff. 473. Continet Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phædonem, Gorgiam, Menonem, Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Philebum, Convivium, Phædrum, Alcibiadem utrumque, Hipparchum, Amatores. Πλάτωνος λόγοι. βιβλίον πρῶτον. Præmittitur a recentiori manu in foliis 12 chartaceis scriptus Ἀλκινόου διδασκαλικὸς τῶν Πλάτωνος δογμάτων.

(Θ) 226. Ejusdem codicis volumen alterum (Πλάτωνος βιβλίον δεύτερον), ff. 422. Continet Theagem, Charmidem, Lachetem, Lysidem, Euthydemum, Protagoram, Timæum, Hippiam utrumque, Ionem, Menexenum, de Justo et de Virtute dialogos, Demodocum, Sisyphum, Alcyonem, Eryxiam, Axiochum, Clitophontem, de Republica libros. Caret scholiis.

(Ω) 796. membr. f. max. ff. 189. Continet Leges, Epinomidem, Epistolas, Definitiones, de Justo et de Virtute dialogos, Demodocum, Sisyphum, Alcyonem, Eryxiam, Axiochi versus septem.

(*l*) 895. } chart. f. quadr. Continent Cratylum.
(*m*) 896. }

(*n*) 1353. chart. f. quadr. ff. 241. Continet et Phalaridis Epistolas, et Platonicarum primam, secundam, quartam, quintam, nonam, tertiam, decimam tertiam, sextam, undecimam, decimam, duodecimam.

(*o*) 1461. membr. f. quadr. ff. 297. Continet Epistolas.

VENETI.

(Λ) 8. membr. f. max. Continet Euthyphronem, Apologiam, Phædonem, Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Phædrum.

(Ξ) 184. membr. f. max. ff. 494. quinquagenorum versuum. Continet post Alcinoum dialogos præter Eryxiam omnes, epistolas, definitiones, Timæum Locrum, *Πλουτάρχου περὶ τῆς ἐν τῷ Τιμαίῳ ψυχογονίας. κτῆμα Βησσαρίωνος καρδηνάλεως τοῦ τῶν τούσκλων.*

(Π) 185. membr. f. max. ff. 349. Continet Timæum Locrum (et eum quidem a recentiori manu), Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phædonem, Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Convivium, Phædrum, Alcibiadem Primum et Secundum, Hipparchum, Amatores, Clitophontem, de Republica libros.

(Σ) 189. bomb. f. max. ff. 394. Continet Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Philebum, Phædrum, Alcibiadem utrumque, Hipparchum, Amatores, Theagem, Charmidem, Lachetem, Lysin, Euthydemum, Protagoram, Gorgiam, Menonem, Hippiam utrumque, Ionem, Menexenum, Clitophontem.

VINDOBONENSES.

(Υ) 31. membr. f. max. ff. 233. (Nessel. Philos. et Philolog. xxi. Lambec. Philos. i.) Continet Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Phædonem, Cratylum, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Gorgiam, Menonem, Hippiam Minorem, Convivium, Timæum, Alcibiadem

utrumque, Axiochum, de Justo et de Virtute dialogos, Demodocum, Sisyphum, Alcyonem. Scriptus est a manibus sex.

(Φ) 32. chart. f. quadr. maj. ff. 322. (Nessel. Philos. et Philolog. cix. Lambec. Philos. v.) Continet Apologiam, Critonem, Phædonem, Axiochum, Alcyonem, Menexenum, Phædrum, Gorgiam, de Republica libros, Timæum Locrum, Epistolas decem, Definitiones. Quibus subjungit Xenophontis Convivium Dionisque Chrysostomi orationes septemdecim.

MONACENSES.[c]

(p) 34. chart. f. quadr. Continet Procli in Alcibiadem Primum commentarios.

(q) 324. chart. f. quadr. Continet de Republica libros decem, Timæum, Timæum Locrum, Plethonis preces et hymnos.

ITALICI.[d]

AMBROSIANI.

(r) 56. bomb. form. quad. insunt Euthyphro, Apologia, Phædo, Politicus, Parmenides, Convivium, Phædrus, Charmides, Protagoras, Gorgias, Meno, Menexenus, Axiochus.

(s) 71. chart. f. max. valde recens. insunt, cum Æschinis orationibus et epistolis, Parmenides, Timæus, Phædo.

(t) 90. membran. f. max. et ipse recens. insunt de Republica libri decem.

ANGELICI.[e]

(u) C. 1. 4. bomb. f. max. foliis 360. dialogos habet eos quos B, additis post Axiochum carmine aureo et Timæo Locro.

(v) C. 1. 7. f. max. foliis 380. membran. 83. chart. seculi 16. in primo folio principium est Gorgiæ (Πολέμου— p. 4. 14. ἐτύγχανεν ὤν): quod excipiunt Meno, Critias, Minos, Respublica, Hippiæ. Deinde, post folia vacua sex, alia manus, eaque peritior, Phædrum scripsit et Leges et Alcibiadem

[c] Collati Halis Saxonum anno 1805.

[d] Collati annis 1817—18.

[e] Bibliothecæ Angelicæ Ord. Erem. S. P. Augustini Rom.

Secundum. Sequuntur, in charta scripta, Albini εἰσαγωγή, Theonis τῶν κατὰ τὸ μαθηματικὸν χρησίμων εἰς τὴν πλάτωνος ἀνάγνωσιν, Alcinoi λόγος διδασκαλικὸς τῶν πλάτωνος δογμάτων, Plutarchi περὶ μουσικῆς.

(w) C. 1. 9. membran. f. max. foliis 360. a tribus manibus scriptus, quarum prima (fol. 1—19.) prior est codicis v, tertia (fol. 131. ad finem) altera ejusdem. Insunt Convivium, Parmenides, Philebus, Gorgias, Cratylus, Euthyphro, Crito, Theætetus, Sophista, Politicus, Alcibiades Primus, Hipparchus, Charmides, Laches, Euthydemus, Protagoras, Menexenus, Clitophon.

(x) C. 1. 11. chart. f. max. Fratris Ægidii Viterbiensis. Insunt Plutarchi ἐπιτομὴ τοῦ περὶ τῆς ἐν τῷ τιμαίῳ ψυχογονίας, Timæus, Epinomis: deinde ab alia manu Dionysii Areopagitæ οὐρανία ἱεραρχία, περὶ θείων ὀνομάτων, περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας, περὶ μυστικῆς θεολογίας, ἐπιστολαὶ δέκα, Hippocratis aphorismi, ἐξήγησις τοῦ καλουμένου ἐγχειριδίου τοῦ ἐπικτήτου μετατεθέντος εἰς τὸ εὐσεβὲς, Angeli Politiani in Epicteti Stoici enchiridion liber impressus.

BARBERINUS.

(y) 371. membr. f. max. ff. 277. versuum tricenorum septenorum aut novenorum, Caroli Strozzæ Thomæ F. manus eadem quæ C. Insunt qui in B, præter Convivium, Alcibiadas, Gorgiam et Hippiam Majorem: spuriorum solus Eryxias.

LAURENTIANI.

(z) plut. 59. 1.
(a) — 85. 6.
(b) — — 7.
(c) — — 9.

PALATINI VATICANI.[f]

(b) 173. membr. f. quadr. ff. 163. manu Coislinianum 345. referente. Insunt Apologia, Phædo, Alcibiades Primus, Gorgias, Meno, Hippias Major: deinde a pagina 109. loci excerpti (immixtis scholiis) e Theæteto, Convivio, Phædro, Timæo, Republica, Protagora, Euthyphrone, Cratylo, So-

[f] Hi olim fuerunt Jannotii Manetti.

phista, Politico, Parmenide, Legibus, Epistolis, Definitionibus. Ea excerpta in catalogo Vat. lexicon Platonicum vocantur.

(e) 175. membr. f. max. ff. 169. recens. Insunt Timæus, Alcibiadæ, Hipparchus, Amatores, Theages, Charmides, Laches, Lysis, Euthydemus, Protagoras, Critias.

(f)* 177. ff. 171. alterum proximi volumen, quo continentur Minos, Leges, Epinomis.

RICARDIANI.

(g) 65. membr. f. quadr. incipit ab illis epistolæ secundæ (p. 398. 12.) ἀκούοι Ὀλυμπιᾶσι: deinde Definitiones habet, Timæum Locrum, Plutarchi ἐπιτομὴν τοῦ περὶ τῆς ἐν τῷ τιμαίῳ ψυχογονίας, Timæum, Phædrum, Euthyphronem, Apologiam, Critonem, Cratylum, Theætetum, Sophistam.

(h) 67. membr. f. maj. ff. 183. legum libros habet decem et undecimi partem aliquam.

URBINATES.

(i) 28. 29. 30. chart. f. max. ab eadem Palatinis (e et f) manu scripti, recentissimi, nominibus interlocutorum distincti. Horum primus (ff. 230.) Euthyphronem habet, Apologiam, Critonem, Phædonem, Theætetum, Sophistam, Politicum, Parmenidem, Convivium: alter (ff. 212.) Alcibiadas, Amatores, Charmidem, Gorgiam, Ionem, Menexenum, Timæum, Critiam, Timæum Locrum, de Justo, Demodocum, Epistolas tredecim: tertius (ff. 208.) Minoem, Leges, Epinomida.

(k)† 31. membr. f. max. ff. 156. Insunt Clitophon, Respublica, Timæus Locrus, Laches, Lysis, Euthydemus, Protagoras.

(l) 32. membr. ff. 108. octuplicatis, manu Leonardi Aretini. Habet de Virtute dialogum, Demodocum, Alcyonem, Eryxiam, Axiochum, Clitophontem, Hippiam utrumque, Theagem, Lysin, Euthydemi paginas 2½.

VATICANI.

(m) 61. bomb. aut chart. f. quadr. ff. 188. Insunt Aristophanis Nubes et Ranæ, Pindari Olympionicæ, Reipublicæ libri novem, Gorgias fine truncatus.

(n) 227. membr. f. max. ff. 137. inest (folio 1.) Phædri particula,

[* Hac litera inconsulto designatur in hac repetita editione etiam codex ille, qui apud Bekkerum est k, in Lach. Lysid. Euthyd. Protag.]
[† Vid. Not. præcedent.]

mox Theætetus inde ab illis ἂν μὴ φρόνιμός τις ᾖ (p. 262. 4.) Sophista non integer, Politicus, Parmenides, Philebus, (fol. 103.) Convivium, postremo loco Phædrus usque ad illa προσποιουμένῳ ἀναμι (p. 56. 2.)

(o) 228. chart. f. quadr. ff. 308. Insunt Euthyphro, Apologia, Crito, Phædo, Theætetus, Sophista, Politicus, Timæus, Critias, Menexenus, Phædrus, Alcibiades Primus, Nicephori Gregoræ ἐπιστολὴ εἰς τὸν Ζαρίδην, Hippiæ, Isocrates ad Demonicum, Timæus Locrus, Nicephori Gregoræ διάλογος φλωρέντιος ἢ περὶ σοφίας, folium unum sententiis theologicis refertum, alterum idque antiquius e Phædone, tertium alterius manus ex Euthyphrone, quartum rursus e Phædone.

(p) 229. chart. f. quadr. ff. 228. recens. Insunt Euthyphro, Crito, Apologia, Phædrus, Parmenides, Timæus Locrus, Respublica, Convivium, Phædo, Gorgias.

(r) 1029. *a* et *b*, membran. f. max. foliis bipartitis. Horum alter (fol. 487.) post Albini proœmium Euthyphronem habet et qui Euthyphronem sequi solent ad illa Ionis πολὺ διαφέρει ἢ (p. 196. 10.) alter (ff. 517.) incipit ab illis Σώκρατες πολὺ γάρ. Prioris folium 353. (ἔστι δὴ οὖν δεῦρο ὁ πᾶς ἥκων λόγος Phædr. p. 46. 13.) ab alia manu scriptum est.

(s) 1030. chart. f. max. ff. 357. habet eosdem quos E.

VENETUS.

(t) Append. class. 4. cod. 1. membr. ff. 265. bipartitis versuum quinquagenorum: qui, post Timæum Locrum et Plutarchum de ψυχογονία ab Io. Rhoso in foliis quattuor scriptos, ab antiqua manu et eos quos B dialogos habet et Clitophontem Remque publicam. Recentior manus a f. 213. incipit, libri tertii secundo. Tertia denique, minus etiam quam altera antiqua, inde a folio 256. Timæum scripsit.

Cogat agmen, quem solum non ipse exploravi, (𝔛) codex Clarkianus.[s] Ejus enim causa Oxonium profectus cum Thomæ Gaisfordi lectiones Platonicas prelo paratas invenissem, nolui actum agere, totumque viri diligentissimi libellum in mea commentaria ita recepi, ut quæ ad sententiam, ad syntaxin, ad flexionem quoquo modo pertinerent, transcriberem omnia, quæ orthogra-

[s] Scriptus ille a. 896. unde patet Parisiensem primum (A) qui omnes habet altioris vetustatis notas, perperam in catalogo Paris. ad decimum seculum referri. Conf. Bast. ad Corinth. p. 81.

phica essent, ea fere speciminis loco semel atque iterum posita deinde omitterem. Quam in ceteris quoque rationem secutus sum, ut, quicquid in scribendi modis novarem, auctoribus novarem libris antiquissimis, testes producere singulos, quia infinitum erat, plerumque supersederem.

Quas (ad Euthyphr. p. 374. 9.) memoravi Henrici Valesii notas Platoni Stephaniano appositas, eas a Villoisone ex bibliotheca Aurelianensi descriptas impertivit mihi viri elegantissimi, qui Valerium Flaccum Gallice vertit,[1] humanitas. Earum exemplum infra posui.

Protagor. p. 162. 6. Apud Thucydidem, ni fallor, *Λευκοροφείδου* legitur. imo apud Xenophontem in lib. i. *ἑλληνικῶν* p. 258. ed. H. Steph.

Apolog. p. 132. 16. Nota moris fuisse videri, ut reus æstimaret quam pœnam commeruisset, postea quam actor, qui eum accusaverat, pœnam ei subscriptam æstimavisset; atque hoc *ἀντιτιμῆσαι* dixit Plato. Hunc morem sic explicat Cicero l. i. de oratore, ubi de judicio Socratis: ' ergo ille quoque—se maxime confiteretur—(Male Lambinus *hæc sententia.* nam *ex sententia* dixit Cicero ex more Romanorum. cum enim magistratus aliquem interrogarent, sic dicebant: ex animi sententia tu uxorem habes, ut docet Cicero, Livius, Gellius) quod autem—maximus habebatur.' Similiter incertus auctor, quem ego Cebetem esse existimo, apud Stobæum Sermone primo: *ἀλλὰ καὶ δυνάμενος ἔτι εὐδαιμονεῖν——τῇ πρώτῃ* (supple hora) *ἔπιεν—εὐθαρσῶς τῇ πρώτῃ.* Xenophon in Socratis Apologia *ὑποτιμῆσαι* id dicit. Fiebat autem id *ἐν τῇ ἀντιγραφῇ* p. 27. C. Jam autem condemnatus erat Socrates primis judicum sententiis, quibus statuebant judices reusne an insons esset qui accusabatur. post eam judicum *διαψήφισιν* Melitus contra Socratem peroraverat, sed adeo frigide et insulse, ut omnibus facile appareret, nisi Anytus et Lyco Socratem rursus accusaturi consurrexissent, Melitum mille drachmarum multam soluturum esse, quippe qui quintam judicialium calculorum partem nunquam tulisset. Hoc est quod hic ait Plato p. 36. B. De illa *ὑποτιμήσει* Apsines in cap. *περὶ ἐσχηματισμένων προβλημάτων*: *Δημοσθένης*, ait, *ἐν τοῖς Ἁρπαλείοις χρήμασιν ἑάλω, καὶ ὁ μὲν Ὑπερίδης αὐτῷ τιμᾶται φυγῆς, ὁ δὲ ἀποθνήσκειν αἱρεῖται. πάλιν· Μιλτιάδης ἐν τοῖς περὶ Πάρου ἑάλωκε, καὶ ὁ μὲν Ξάνθιππος αὐτῷ τιμᾶται φυγῆς, ὁ δ', ἀνθυποτιμᾶται θανάτου.* Syrianus in Hermogen. p. 300.

Ion. p. 181. 12. Tynnichi cujusdam Laconis meminit Plutarchus in apothegmatis Laconicis, et epigramma ibi memorat; sed alius est ille. Hujus autem meminit Porphyrius l. ii. *περὶ ἀποχῆς*, quem omnino vide. Ptolemæus Hephæstionis filius l. v. (apud Photium p. 486.): *τὰς δὲ Κολυμβώσας Ἀλκμᾶνος πρὸς τῇ κεφαλῇ Τιτωνύχου τοῦ Χαλκιδέως φασὶν εὑρεθῆναι* (lego *Τυννίχου*)· *τὰς δὲ Ὑβριστοδίκας Εὐπόλιδος πρὸς τῇ Ἐφιάλτου.* Lego *τοὺς δὲ ὑβριστοδίκας*, ex Polluce l. viii. (c. 10. p. 407. 32. ed. Wolfgangi Seberi Francofurti 1608.)

Hipparch. p. 237. 20. Lege *φιλαϊδῶν*, ex Plutarcho in Solone, ubi ex Philæo Ajacis filio dictum hunc pagum esse scribit. ejus Philæi meminit Herodotus in 6 libro, sub initium.

[1] M. Dureau de la Malle.

Gorg. p. 149. 1. Verte *mercenarios, venales*. sic Thucydides libro ultimo. intelligit *μισθὸν δικαστικὸν καὶ ἐκκλησιαστικόν*.

Theætet. p. 246. 17. Suidas ἀναλαμβάνειν legit, et explicat togam s. pallium allevare, quod qui urbane et scite minus faciebant, ridebantur. Eum vide in 'Ἀναλαμβάνειν. Præstat tamen ἀναβάλλεσθαι i. e. pallium rejicere in humerum, de quo more v. Tertullianum de pallio. Hinc ἀναβόλαιον pallium dicitur. 'Ἀναβάλλεσθαι etiam est cantare, ut multis exemplis notavi ad Themistium: quæ significatio magis huic loco convenit: nam Themistius oratione prima in fine hunc Platonis locum exscribit.

Ibid. 'Ἀναβάλλεσθαι ἐπιδέξια uno verbo legit Athenæus l. i. c. 18. ἔμελε δὲ αὐτοῖς—Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ. et ceteri. Deinde locum Sapphus et Philetæri profert, additque ex Hermippo Theocritum Chium ridere solitum ὡς ἀπαίδευτον τὴν τοῦ 'Ἀναξιμένους περιβολήν. Artemidorus l. iii. c. 24. ἐπ' ἀριστερὰ περιβεβλῆσθαι ἢ ὁπωσδήποτε γελοίως καὶ μὴ κοσμίως mimis consuetum fuisse ait. Aristophanes in Avibus ἐπ' ἀριστερὰ οὕτως ἀμπέχῃ; οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον εἰς τὰ ἐπιδέξια.

Theag. p. 278. 8. Apud Marcellinum in vita Thucydidis ac Plutarchum in Pericle scribitur Μιλησίου. Scholiastes Aristophanis in Vespas p. 998. ubi ex Idomeneo l. ii. narrat hunc Thucydidem Milesii filium, testarum suffragio relegatum, confugisse ad Artaxerxem regem Persarum. Verba Idomenei sunt: οἱ μέντοι 'Ἀθηναῖοι αὐτοῦ καὶ γένους ἀειφυγίαν κατέγνωσαν προδιδόντος τὴν 'Ἑλλάδα· καὶ αὐτοῦ ἡ οὐσία ἐδημεύθη. Eum vero qui adversarius fuit Pericli in rp. gerenda, Milesii filium vocat Plutarchus; sed Theopompus historicus Thucydidem Pantæni filium scripsit eum fuisse, qui adversatus est Pericli. Sic enim Scholiastes Comici refert ibidem: Θεόπομπος μέντοι ὁ ἱστορικὸς τὸν Πανταίνου φησὶν ἀντιπολιτεύσασθαι Περικλεῖ, ἀλλ' οὐκ 'Ἀνδροτίων, ἀλλὰ καὶ οὗτος τὸν Μιλησίου 'Ἀλωπεκῆθεν.

Alcib. I. p. 344. 20. Herodoto dicitur Λαμπιτὼ rectius. Λαμπριδὼ male apud Plutarchum in Agesilao initio. Plinius l. vii. c. 41. 'una fœminarum in omni ævo Lampido Lacedæmonia reperitur, quæ regis filia, regis uxor, regis mater fuit.' quod ex hoc Platonis loco declaratur. Λαμπιτὼ Λάκαινα etiam memoratur ab Aristophane in Λυσιστράτῃ p. 480.

Rp. p. 71. 18. Locum Pindari affert Maximus Tyrius or. 2.

Leg. Vol. 3. 2. p. 214. 22. Lege ὅτι ἑκατὸν καὶ δέκα μὲν ἐτῶν. lustravit Epimenides Athenas Olymp. 47. 2. teste Eusebio et Laertio in castigatis codicibus. Persæ autem primum in agrum Atticum irruperunt a. 2. Olymp. 72. intervallum est annorum centum.

P. 325. 4. De musicæ corruptela vid. omnino Plutarchum de musica.

P. 471. 4. Lego θύλημα. Aristophanes in Pluto p. 71. ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ θυλήματα καθωσιώθη. sic vetus interpres prius scriptum fuisse testatur. at in Aristophanis textu προθύματα vulgo scribitur.

Vol. 3. 3. p. 236. 3. ἀναγωγὴ est apud Romanos *redhibitio*. v. Hesych. in 'Ἀναγωγή. Suidas: ἀναγωγὴ οἰκέτου—τὴν αἰτίαν.

P. 265. 17. His exemplis adde Pelopem, qui cum liberis suis ob necem Chrysippi nothi, quem adamabat, maledixisset, hinc tot mala consecuta sunt ejus posteros. Schol. Eurip. in Phœniss. initio: φασὶ δὲ ὅτι Πέλ... ἥρων Χρυσίππου. Sed hæc alio spectant, ad raptum scilicet Chrysippi. quæ autem huc faciunt, vide apud eum scholiastam in Orest. p. 128.

P. 313. 6. ἐπιστήματα Isæus (apud Polluc. l. viii. c. 7.) ἐπιστήμην vocat. Hesychius ἐπίστημα στήλη. Suidas in ἐπίστημα et Ælian. V. H. viii. 4.

Critiæ p. 155. 16. Heridanus fluvius est Atticæ, sicut Ilissus. utriusque meminit Pausanias in Atticis. fontem autem, de quo mox loquitur, Callirrhoem intellige.

Epist. 6. p. 466. 21. Sic Bœotus quidam loquitur apud Aristophanem in Acharn. ἴττω Ἡρακλῆς, ubi interpres male *sciat Hercules.* vertendum erat *mehercules.* et mox τάδ' ἐμὰ θείβαθεν (sic semper Bœotus ille θείβας dicit; quod notandum; nam ει fere ut η pronunciabant Græci) ἴττω Ζεύς. *norit Jupiter* vertit Frischlinus; de quo loquendi modo multa dixi ad Pollucem.

Axioch. p. 512. 21. Scribe Εὐρυπτόλεμος ex Xenophontis l. i. rerum Græcarum.

Hactenus Valesius.

Superest ut sigla quædam explicentur: est igitur

ς editio vulgata i. e. Stephaniana,
*ς Stephaniana cum codicibus reliquis.
add *addidit* vel *addiderunt*,
om *omittit* vel *omittunt*.
pr *a prima*,
rc *a recentiori*,
corr *a correctoris manu*.
mg *margo*.

IMM. BEKKER.

ΦΑΙΔΡΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΦΑΙΔΡΟΣ.

ARGUMENTUM.

Est quoque hæc disputatio, quemadmodum et ea, quæ in Symposio continetur, tota mystica, et argumentum illi affine complectitur. utraque enim de amore: sed in varium tamen finem. illa enim amoris naturam explicat: hæc, illius passiones, inter quas præstantissima et efficacissima est, pulchritudinis appetitio. Sed quoniam in ea pulchri cupiditate varie ab hominibus peccatur, rerum umbras, non veritatem, persequentibus, ac proinde pro vero pulchro fœdissima quædam simulacra colentibus: idcirco accurate edisserendum fuit, quænam esset vera pulchritudo. Hæc autem est Ratio, qua cum Deo homo conjungitur. rationis autem interpres est oratio, singulare donum et ornamentum homini peculiariter tributum. hujus enim ministerio et opera rationis pulchritudo elucescit. Ita et in ratione et in oratione vera illa pulchritudo hominis versatur: quæ cum multipliciter ab eo perfœdetur, impotenti cupiditatum et libidinum intemperie, fit ut variæ sint multiplicesque turpitudinis species, et in ipso animo, et in sermone: quas delegit Plato, docens, quomodo in utroque peccetur. Inde ad copiosiorem accuratioremque explicationem de pulchro delabitur: rationis et orationis naturam, ordinem, vim, facultatemque erudite edisserens.

ΦΑΙΔΡΟΣ.*

---

§. 1. Ὦ φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Steph. III. 227. — Bek. I. i. 3.
ΦΑΙ. Παρὰ Λυσίου, ὦ Σώκρατες, τοῦ Κεφάλου. πορεύομαι δὲ πρὸς περίπατον ἔξω τείχους· συχνὸν γὰρ ἐκεῖ διέτριψα χρόνον καθήμενος ἐξ ἑωθινοῦ.[a] τῷ δὲ[b] σῷ καὶ ἐμῷ ἑταίρῳ[c] πειθόμενος Ἀκουμενῷ[d] κατὰ τὰς ὁδοὺς ποι-

CODICES VIGINTI UNUS,

𝔛ΓΔΛΞΠΣΦBCDEFGHNOPTr𝔟.

[a] ἐξ ἑωθινῶν H, ἔξωθεν οὖ pr G.—[b] γὰρ T.—[c] ἑταίρῳ in mg Φ.—[d] ἀκου-

* Libri editi inscriptioni addunt verba περὶ καλοῦ et Ficinus *de pulchro*. Sed primo Platonem constat, si Politiam, Symposium al. exceperis, sermonibus suis non argumenti indicem, sed potius personæ alicujus nomen imposuisse, quoniam omnia, quæ ad externam dialogorum Platonicorum formam spectant, magis poeticam eamque dramaticam vel mimicam, quam philosopham et, quam nos dicimus, didacticam speciem habent. Deinde index ille περὶ καλοῦ nec princeps dialogi argumentum, nec summum ejus finem significat: id quod in reliquos quoque hujus dialogi titulos cadit; cf. de Platonis Phædro p. 38. sq. Ast.

§. 1. ὦ φίλε Φαῖδρε—ἐξ ἑωθινοῦ] Laudat hæc, sine ulla tamen scripturæ varietate, Dionys. Halic. T. ii. p. 128. et 166. ed. Sylb. in severa illa, quam agit ibi, dialogi hujus censura. De formula hac occursantium vulgari ποῖ δὴ καὶ πόθεν vid. ad Lysid. §. 1.—παρὰ Λυσίου. Schol. Plat. p. 53. ὁ Λυσίας οὗτος ῥήτωρ ἦν. Quippe intelligendus est sine ulla dubitatione celeberrimus ille orator, cujus adhuc exstant Oratt. xxxiv. hujus enim patrem Cephalum fuisse constat, fratrem Polemarchum. vid. Taylor. vit. Lys. ed. Reisk. p. 103. seqq. Laudatus autem h. l. Lysias itidem et Cephali filius fuit et Polemarchi frater §. 85. itemque orator et rhetor §. 111. ut mirer admodum Taylori judicium, orationem paullo post subjectam omninoque ἐρωτικὰ, veteribus Lysiæ nomine laudata, oratori illi adeo imperiose abjudicantis, ut aliter existimantem non κρίσει aut acumine, sed omnibus potius sensibus orbum videri pronuntiet. Aliter Tayloro longe subtilior stili judex Dionysius Halic. Ep. ad Pomp. p. 126. ipsi ibidem Tayloro citatus: βουληθεὶς ὁ ἀνὴρ (Πλάτων) ἐπιδείξασθαι τὴν αὐτοῦ δύναμιν, ἣν εἶχεν ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, οὐκ ἠρκέσθη ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, ἀλλὰ καὶ κράτιστον (κατὰ κρατίστου ?) τῶν τότε ῥητόρων ἕτερον αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον etc.—πρὸς περίπατον, *deambulatum*, ut εἰς περίπατον Theophr. Char. 12. Totum autem libri hujus initium ob oculos habuit Lucianus in Encomio Demosth. init. neutiquam in Amoribus, ut visum est Cl. Lentzio in docto animadverss. in Phædr. specimine, Actis Soc. Ultraj. inserto. Heind.

πειθόμενος] Innuitur Phædri imbecilla, quam ipse videtur fovisse, corporis habitudo, respondens illi imbecillo ejus animo enervique amori, in quibus infra Socrates eum deridet. Similiter Phædrus in Symposio (176. D.) ad Eryximachum: ἔγωγέ σοι εἴωθα πείθεσθαι, ἄλλως τε καὶ ἅττ' ἂν περὶ ἰατρικῆς λέγῃς. Cf. quæ Plato de ejusmodi hominibus disputat Polit. iii. 14. Ast.

οὖμαι[e] τοὺς περιπάτους· φησὶ γὰρ ἀκοπωτέρους εἶναι τῶν ἐν τοῖς δρόμοις.[f]

ΣΩ. Καλῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, λέγει. ἀτὰρ Λυσίας ἦν, ὡς ἔοικεν, ἐν ἄστει.

ΦΑΙ. Ναί, παρ' Ἐπικράτει,[g] ἐν τῇδε τῇ πλησίον τοῦ Ὀλυμπίου οἰκίᾳ τῇ Μορυχίᾳ.[h]

μένῳ ΓΔΛΦBEHr et pr ΠC, ἀκουομένῳ T.—[e] ποιοῦμεν N.—[f] εἶναι τῶν ἐν τοῖς δρόμοις ΧΓΔΠΣΦBCDGHNΩTr · τῶν ἐν τοῖς δρόμοις εἶναι *r.—[g] ἐπικράτη Σ.—[h] μουν-

Ἀκουμενῷ] Medico illius ætatis celeberrimo, Eryximachi medici patri, §. 115. v. Valcken, ad Xenoph. Mem. iii. 13. 2.—τῶν ἐν τοῖς δρόμ. Schol. Plat. p. 53. ὅτι Δρόμοι τόποι τινὲς ἦσαν ὅπου ἔτρεχον οἱ νέοι. Ἐκείνων οὖν τῶν ἐν τοῖς δρόμοις γυμνασίων ἀκοπώτεροι οἱ περίπατοι. Imo δρόμοι loca erant non modo ad cursum, sed etiam ad ambulationem destinata. vid. Ruhnken. ad Lex. Tim. p. 89. Conf. Schneid. Ind. ad Xenoph. Mem. v. περίπατος. Igitur ad τῶν supplendum περιπάτων; in viis autem deambulationes minus esse laboriosas, quam in δρόμοις, putabat Acumenus, quod, ut Celsus ait de Med. i. 2. 'ambulatio melior est sub dio, quam in porticu;' (δρόμοι enim erant κατάστεγοι. vid. Ruhnken. ad Tim. i. 1.) et quod melior recta quam flexuosa. Et conf. Aristot. Problem. v. 12. Similiter in Xenoph. Œcon. xi. 15. περιπάτῳ χρῶμαι τῇ εἰς ἀγρὸν ὁδῷ, ἴσως ἄμεινον—ἢ εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοίην. Aliter Schol. Plat. in Anecdot. Siebenk. p. 55. ἐκείνων τῶν ἐν τοῖς δρόμοις γυμνασίων ἀκοπώτεροι εἰσὶν οἱ περίπατοι· ὡς κατὰ σχολὴν καὶ κατὰ βραχὺ γυμνάζοντες, καὶ τὰς ἀναπαύλας ἐκ τοῦ πλησίον ἔχοντες· ὅτε γάρ τις βούλεται, δύναται καθέζεσθαι. Heind.

κατὰ τὰς ὁδούς] Verba κατὰ τὰς ὁδοὺς Ficinus non videtur legisse, ut qui (ed. Venet. 1491. p. 159.) vertertit: *deambulando exerceor, quod quidem exercitationis genus facilius salubriusque ille, quam currendi certamen, existimat.* Accedit Hermiæ interpretatio, unde Scholia Ruhnkenii (p. 53.) et in Anecdotis Græc. Siebenkeesii (p. 55.) fluxerunt. Etenim hac lectione posita, τὰ ἐν τοῖς δρόμοις essent ea, quæ in curriculis fieri solent, h. e. exercitationes currendi, quemadmodum γυμνάσιον tam palæstram, quam exercitationem in ea fieri solitam significat; hisque exercitationibus opponeretur ambulatio, ut lenior ac salubrior corporis motio; τοὺς περιπάτους (sc. ἔξω τείχους) huic sensui minime adversari, facile intelligitur. Attamen κατὰ τὰς ὁδοὺς significantius est et ad ironiam Socraticam elegantius. Namque primum Phædrus quodammodo se excusatum vult, quod ἔξω τείχους ambulat, non vero in gymnasio, qui Socratis mos erat (Sympos. p. 223. D. τὸν οὖν Σωκράτη—ἐλθόντα εἰς Λύκειον—τὴν ὅλην ἡμέραν διατρίβειν. Et Euthyphr. p. 2. A.): qua tamen excusatione se ipse Socrati prodebat (p. 228. B. ἐπορεύετο δ' ἐκτὸς τείχους, hinc Socrates dicit, ἵνα μελετῴη). Deinde ipsa extra urbem ambulatio, qua Phædrus in primis videtur delectatus esse naturæ amore ductus, quem Socrates infra ludit, verbis κατὰ τὰς ὁδοὺς majori cum pondere opponitur Socratis consuetudini in gymnasiis assidue versandi, quum exercitationis tum disputationis causa, urbemque fere nunquam relinquendi, quam Phædrus infra significans, οὕτως ἐκ τοῦ ἄστεος, dicit, οὔτ' εἰς τὴν ὑπερορίαν ἀποδημεῖς, οὔτ' ἔξω τείχους ἔμοιγε δοκεῖς τὸ παράπαν ἐξιέναι. Ast.

ἐν ἄστει] In Piræeo enim habitasse videtur Lysias; pater certe ejus ibi habitabat. Conf. de Rep. i. p. 328. C. —ἐν τῇδε dictum δεικτικῶς, necdum enim videntur urbe egressi.—τοῦ Ὀλυμπίου. *prope Jovis Olympii templum*, quod dictum Ὀλύμπιον s. Ὀλυμπιεῖον. v. Meurs. Athen. Att. ii. 10. Morychia, domus a Morycho quodam appellata. vid. Lex. Tim. p. 183. ibique Ruhnken. Heind.

Præterea animadvertendum est, quod devertisse dicitur [Lysias] apud Epicratem quendam in domo Morychi illius, cujus gulam et mollitiam comici certatim exagitarunt (Schol. ad Aristoph. Acharn. 895. et ad vers. 526. v. Ruhnk. ad Tim. p. 183.), prope Jovis Olympii templum, Ὀλύμπιον dictum, (cf. Meurs. Athen. Att. ii. 10.) Huic sane deversorio molli et deliciis inanibus affluenti, sicuti Lysiæ ipsi, conveniunt verba: ἢ δῆλον, ὅτι τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱστία; Nam ut ἑστιᾶν, εὐωχεῖν al. ii proprie dicuntur,

ΣΩ. Τίς οὖν δὴ[i] ἦν ἡ[k] διατριβή; ἢ δῆλον ὅτι τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱστία;

ΦΑΙ. Πεύσει, εἴ σοι σχολὴ προϊόντι[l] ἀκούειν.

ΣΩ. Τί δέ;[m] οὐκ ἂν οἴει με κατὰ Πίνδαρον καὶ ἀσχο-

χίᾳ corr Γ.—[i] δὴ om ΓΦr, δὴ ἦν om ΛΣBEFH cum pr C.—[k] ἡ quod om GOr.—[l] περιϊόντι EF.—[m] δαί ΔΣ et corr Ϫ.—[n] ποιήσασθαι Er.—[o] τεὴν ΛΣEF, F qui-

qui gulæ aliorum inserviunt, lautos cibos ac potus apponentes, ita festive transferuntur illa verba ad eos, qui alios sermonum epulis pascunt et saturant. Polit. i. 23. εὐωχοῦ τοῦ λόγου, ἔφη, θαῤῥῶν. c. 24. Gorg. p. 522. A. ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα καὶ παντοδαπὰ εὐώχουν ὑμᾶς, Lys. 211. D. Athenæus i. 4. p. 8. ed. Schweigh. vi. p. 529. T. ii. vii. 1. T. iii. p. 3. Philo de mundi opif. T. i. p. 34. al. Cf. Victor. Var. Lect. ii. 14. Valcken. ad Adoniaz. p. 323. sq. Hinc ἑστίασις τῶν λόγων Tim. 27. B. Pol. i. 23. Athen. viii. T. iii. p. 306. al. θοίνη infra c. 12. (p. 237. A. Steph.): πῶς γὰρ ἂν οἷός τ' εἴην τοιαύτης θοίνης ἀπέχεσθαι; Sophist. 251. B. εὐωχία Maxim. Tyr. diss. xxviii. 2. p. 335. 5. p. 337. 6. p. 341. cet. Etiam de animi pastu adhibentur hæc verba; cf. ad cap. 27. Ast.

ἀκοπωτέρους] Vocem ἀκοπωτέρους nullus interpretum recte cepit; ἄκοπα enim medicis et Phædro sunt ea, quæ lassitudinem solvunt. v. Cels. iv. 24. v. 24. Plin. xxiii. 8. xxix. 3. 6. al. Nimirum Phædrus hanc ob causam deambulatum extra urbem profectus erat, ut lassitudine confectus se reficeret (infra: καὶ τοῦτο δρῶν, ἐξ ἑωθινοῦ καθήμενος, ἀπεπνὼν εἰς περίπατον ᾔει); ambulationem sub dio autem meliorem (v. Xenoph. Œconom. l. l. Celsus de medic. i. 2.) et salubriorem (Plutarchus, Quæst. Roman. t. ii. p. 286. D. τὰς ἔξω διατριβὰς ὑγιεινοτέρας ἐνόμιζον εἶναι τῶν ἐν τῷ ἄστει), eam ipsam ob causam, quod magis recrearet, Veteres habebant. Ast.

τίς οὖν δή] Nativam loci hujus festivitatem restitui putat Lentzius scribendo ἦ δῆλον, *certe, sine dubio*, demptoque deinde interrogandi signo; quæ correctio constanti Græcorum usui adversatur. Nusquam sic reperies adjunctum ἦ δῆλον ὅτι affirmandi sensu. Nempe διατριβὴ de cujusvis generis tractatione dicitur, non tantum de disputatione, ut ἡ ἐν τοῖς οἴνοις διατριβή, de legg. i. p. 641. C. atque inest talis fere sententia: *quomodo igitur ibi otium trivistis? sed tamen quid quæro? Sermonum videlicet epulis vos Lysias excepit.* Eodem in genere erravit cum Stephano Gottleber. ad Plat. Menexen. init. Heind.

Ἢ δῆλον, ὅτι] Vulgo ἢ δηλονότι, quod jam Stephanus ad Protagoram (T. iii. p. 13.) correxit. Ita Heindorfius quoque reposuit, recte Lentzium, qui scribere tentabat ἦ δῆλον ὅτι, refellens. Etenim etsi fuerunt, qui ἦ circumflecti debere censerent (Fischerus ad Platon. Euthyphr. p. 16. sq. Toupius ad Longin. iii. 4. Wolfius ad Demosthen. Leptin. p. 283.), tamen ἢ δῆλον, ὅτι ubique scribendum esse contendo, si interrogatio præcedat; est enim: an quærere non opus est, propterea quod per se intelligitur, vel nihil aliud exspectari potest, cet. Accedit auctoritas Ciceronis, utpote qui Protagoræ initium sic verterit: *an quidem dubium non est, quin* cet. (ἢ δῆλα δή, ὅτι) ap. Priscian. vi. p. 74. ed. Venet. p. 706. Putsch. Ast. qui in Additament. comparat δῆλον ὅτι cum οἶδ' ὅτι: et miratur ἦ probare potuisse Bastium ad Longin.

προϊόντι] In præc. edit. est περιϊόντι: sed hanc lectionem προϊόντι, quæ est ex vet. confirmat et πρόαγε, paucis interjectis. Paulo post pro τεὴν (quod poeticum esset) legitur in vet. σήν. Steph.

Ald. et Bas. 1. περιϊόντι, et Ficin. *obambulanti.* Sed alteri respondet in seqq. illud πρόαγε δή. Heind.

οἴει με] οἴει μὲν Cod. Monac. Ast.

κατὰ Πίνδαρον] Isthm. i. 1. seqq. Μᾶτερ ἐμὰ, τὸ τεόν, χρύσασπι Θήβα, Πρᾶγμα καὶ ἀσχολίας ὑπέρτερον θήσομαι, a Plutarcho itidem, Platonis imitatore, adumbrata de Genio Socr. p. 575. D. Cod. Heind. sic et Ast. e Cod. Monac.

ποιήσασθαι] Vind. ποιήσεσθαι, ut ἂν jungatur h. l. futuri infinitivo; quod quanquam non ita rari est usus, v. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 259. 244. malim tamen h. l. ποιήσασθαι. Gorg. p. 448. A. οἴει σὺ κάλλιον ἂν Γοργίου ἀποκρίνασθαι, uti omnino verba οἴεσθαι, ἐλπίζειν, προσδοκᾶν aoristus cum part. ἂν legitime prope subsequitur. Heind. et sic Ast.

τὸ τεήν] Pro τεὴν Bas. 2. et Vindob. σήν, rectius fortasse, velut θήσεσθαι quo-

λίας ὑπέρτερον πρᾶγμα ποιήσεσθαι[n] τὸ σήν[o] τε καὶ Λυσίου διατριβὴν ἀκοῦσαι;

ΦΑΙ. Πρόαγε δή.

ΣΩ. Λέγοις ἄν.

1. i. 4. §. 2. ΦΑΙ. Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, προσήκουσά γέ σοι ἡ ἀκοή. ὁ γάρ[p] τοι λόγος ἦν, περὶ ὃν διετρίβομεν, οὐκ οἶδ' ὅντινα τρόπον, ἐρωτικός. γέγραφε γὰρ δὴ ὁ[q] Λυσίας πειρώμενόν τινα τῶν[r] καλῶν, οὐχ ὑπὸ ἐραστοῦ δέ, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκόμψευται· λέγει γὰρ ὡς χαριστέον μὴ ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι.

ΣΩ. Ὦ[s] γενναῖος,[t] εἴθε γράψειεν ὡς χρὴ πένητι μᾶλ-

dem adscripto in mg σήν.—[p] γὰρ om ΛEF et pr H.—[q] καὶ ὁ H.—[r] τῶν om Γ.
os
—[s] ὢν Γ.—[t] γενναῖε E, γενναῖε F.—[u] ὑμῶν ΔΝΟ et corr Φ.—[v] ἐγὼ οὖν r.—

que mutavit in ποιήσασθαι, quanquam de rep. ii. p. 365. C. ubi itidem Pindarum respexit, eadem diligentia τὰν ἀλάθειαν adhibitum reperias. Heind.

Quum apud Pindarum τεὸν legatur, Plato cogitandus est τεὸν Pindaricum respexisse, ita ut, propter sequens διατριβὴν, τεὸν in τεὴν mutato, transitum faceret a Pindari versibus ad prosam suam orationem. Ast.

§. 2. καὶ μὴν προσήκουσά γέ σοι] *Tibi amandi artem toties professo.* vid. ad Lysid. §. 2. Heind.

προσήκουσά γέ σοι ἡ ἀκοή] Ut qui artem profitearis amatoriam. Quocirca infra Socrates ad Amorem precatur: εὐμενὴς καὶ ἵλεως τήν μοι ἐρωτικὴν τέχνην, ἣν δέδωκας, μήτε ἀφέλῃς, μήτε πηρώσῃς δι' ὀργήν. Alcibiades in Symposio p. 216. C. ὁρᾶτε γάρ, ὅτι Σωκράτης ἐρωτικῶς διάκειται τῶν καλῶν καὶ ἀεὶ πρὸς τούτους ἔστι (sic scribendum, non ἐστί; est enim *versatur*, non copula, quæ vocatur) καὶ ἐκπέπληκται. Ipse Socrates se nihil præter amatoria scire profitetur Sympos. p. 177. D. ὃς οὐδέν φημι ἄλλο ἐπίστασθαι ἢ τὰ ἐρωτικά, (cf. Maxim. Tyr. Diss. xxiv. 4. Themist. Orat. xiii, p. 161.) et cuilibet pulchro succumbere. v. Men. p. 76. B. Charm. 157. B. C. al. Quomodo ejusmodi loci, quos Socratis ironia ancipites quodammodo reddit, capiendi sint, nemo non statim intelliget, qui alios aliorum scriptorum locos contulerit, in quibus nulla ironia et festivitas inest, v. c. Xenophontis Sympos. viii. 18. Εἰκάσαις δ' ἂν καὶ τοὺς ἔρωτας τὴν μὲν Πάνδημον τῶν σωμάτων ἐπιπέμπειν, τὴν δ' Οὐρανίαν τῆς ψυχῆς τε καὶ τῆς φιλίας καὶ τῶν καλῶν ἔργων. Similiter Euripides, philosophus in scena, dicit: Ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως Ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε κἀγαθῆς. Ast.

πειρώμενον] Schol. τὸ πειρώμενον παθητικῶς ἀκουστέον. Vide Lex. Tim. p. 210. ibique Ruhnk. Hoc autem et illud mox illatum χαριστέον non dubito quin hic sit obscœno significatu intelligendum. v. Tim. Lex. p. 274. ibiq. not. Heind.

πειρώμενον—κεκόμψευται] Festivitas illa, quod amator puerum sibi conciliaturus eo ipso tentat, quod, amorem suum callide occultans, ipsi suadet, ut ei, qui non amet, magis gratificetur, quam amanti (quod Socrates apertius infra exponit: εἷς δέ τις αἱμύλος ἦν, ὃς οὐδενὸς ἧττον ἐρῶν, ἐπεπείκει τὸν παῖδα, ὡς οὐκ ἐρῴη· καί ποτε αὐτὸν αἰτῶν, ἔπειθε τοῦτ' αὐτό, ὡς μὴ ἐρῶντι πρὸ τοῦ ἐρῶντος δέοι χαρίζεσθαι), etiam verbis πειρώμενον, οὐχ ὑπὸ ἐραστοῦ δέ, significatur. Namque πειρᾶν, Latinorum *tentare*, (v. Muret. ad Tibull. i. 3. 73.) dicitur is, qui aliquem ad amorem cujuscunque generis sollicitat. cf. Hemsterhus. ad Lucian. Deor. Dial. vi. §. i. p. 217. Ruhnk. ad Tim. p. 210. Ast. qui in Additam. citat Liban. Epist. 546. καί τοι τοῦτο οὐκ ὀρθῶς κεκόμψευται.

ὦ γενναῖος] Bastius (Kritisch. Vers. üb. d. Text d. Platon. Gastm. p. 85. sq.)

λον ἢ πλουσίῳ, καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ, καὶ ὅσα ἄλλα ἐμοί τε πρόσεστι καὶ τοῖς πολλοῖς ἡμῶν·[u] ἦ γὰρ ἂν ἀστεῖοι καὶ δημωφελεῖς εἶεν οἱ λόγοι. ἔγωγ' οὖν[w] οὕτως ἐπιτεθύμηκα ἀκοῦσαι, ὥστ'[x] ἐὰν βαδίζων[y] ποιῇ τὸν περίπατον Μέγαράδε,[z] καὶ κατὰ Ἡρόδικον προσβὰς[a] τῷ τείχει πάλιν ἀπίῃς, οὐ μή σου ἀπολειφθῶ.

§. 3. ΦΑΙ. Πῶς λέγεις, ὦ βέλτιστε Σώκρατες; οἴει με, III. 228.
ἃ Λυσίας ἐν πολλῷ χρόνῳ κατὰ σχολὴν[b] συνέθηκε, δεινότατος ὢν[c] τῶν νῦν γράφειν, ταῦτα ἰδιώτην ὄντα ἀπομνημονεύσειν ἀξίως ἐκείνου; πολλοῦ γε δέω.[d] καί τοι ἐβουλόμην γ' ἂν μᾶλλον ἤ μοι πολὺ[e] χρυσίον γενέσθαι.

ΣΩ. Ὦ Φαῖδρε, εἰ ἐγὼ Φαῖδρον ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι. ἀλλὰ γὰρ οὐδέτερά[f] ἐστι τούτων.[g] εὖ οἶδα[h] ὅτι Λυσίου λόγον[i] ἀκούων ἐκεῖνος οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ πολλάκις[k] ἐπαναλαμβάνων[l] ἐκέλευέν[m] οἱ λέγειν· ὁ I. i. 5.
δὲ ἐπείθετο προθύμως.[n] τῷ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἦν ἱκανά, ἀλλὰ τελευτῶν παραλαβὼν τὸ βιβλίον, ἃ μάλιστα ἐπεθύμει ἐπεσκόπει. καὶ[o] τοῦτο δρῶν, ἐξ ἑωθινοῦ[p] καθήμενος, ἀπει-

[x] ὥστ' ΧΔ: ὥστε ς.—ἐὰν ΧΣDGO, ἐὰν] Δ: ἂν *ς.—[y] βαδίζον Δ.—[z] μέγαράδε ΔΛCDG, μέγαρα δὲ ΠF et pr Χ, μεγαράδε Γ, μέγαράγε NO, μεγάραλα H: μεγάραδε *ς.—[a] προβὰς FG.—[b] χολὴν Λ.—[c] ὢν δεινότατος Γ.—[d] δέσω Λ.—[e] ἦ μοι πολὺν T, ἢ πολύ (ον) μοι Σ.—[f] οὐδέτερα C.—[g] τούτων ἐστι Σ.—[h] δ' οἶδα Γ et corr ΞΠ.—[i] λόγων ΛT.—[k] ἀλλὰ καὶ πολλάκις ΛΞFς.—[l] ἐπαναλαβὼν Ξ.—[m] ἐκέλευσεν ΛEFHς, οὐκ ἐκέλευεν NO.—[n] ὁ δέ οἱ προθύμως ἐπείθετο Γ, οἱ quidem a correctore.—[o] καὶ —ῥεῖ om N, margini apponit D.—[p] ἑωθινῆς H.—[q] γοῦν F.—[r] τὸν ante κύνα

vel cum Codd. et Ficino (qui vertit: *O generosum virum!*) ὦ scribendum, vel ὁ legendum esse contendit, ita ut ὁ γενναῖος cum sequentibus cohæreat. Sed verbis ὦ γενναῖος vocative positis (v. Fischer. Animadv. in Veller. Gram. Gr. T. iii. p. 320.) Socrates Phædrum ipsum alloquitur, qui inanem illam Lysianæ orationis argutiam Socrati gloriosius prædicaverat. Ast.

κατὰ Ἡρόδικον] Schol. Ὅτι Ἡρόδικος Σηλυμβριανὸς ἰατρὸς ἦν, καὶ τὰ γυμνάσια ἔξω τείχους ἐποιεῖτο, ἀρχόμενος ἀπό τινος διαστήματος οὐ μακροῦ, ἀλλὰ συμμέτρου ἄχρι τοῦ τείχους, καὶ ἀναστρέφων. Quippe duo in Platone memorantur Herodici, alter Leontinus, Gorgiæ frater, clarus illa ætate medicus. Gorg. p. 448. B. alter Selymbrianus hic sophista idemque artis gymnasticæ magister. Protag. p. 316. E. de rep. iii. p. 406. A. ubi, quæ leguntur, in primis huc pertinent. Conf. Gesn. ad Lucian. de Confer. Hist. §. 35. Aristot. Rhet. i. 5. 29. Hippocr. Opp. Sect. vii. p. 269. Schol. Plat. de rep. p. 156. Nam κατὰ Ἡρόδ. est *more et exemplo Herodici*, quod fallere non debebat Erasmum in Adag. p. 916. ubi pro more suo vir bonus verba etiam *vel Megaram usque* in proverbium convertit. Heind.

εἰ ἐγὼ Φαῖδρον ἀγνοῶ—ἐπιλέλησμαι] Imitatus est Lucianus Conviv. §. 4. T. ii. p. 538. Εἰ μὴ παντάπασιν ἐγὼ ἐπιλέλησμαι Λυκίνου, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις cet. Ast. qui sic in Additament. 'Locus ita scribendus est: ἀλλὰ γὰρ οὐδέτερά ἐστι τούτων εὖ οἶδα. Vide quæ citavit hujus constructionis exempla Schæf. in Meletem. Crit. p. 76.'

§. 3. εὖ οἶδα, ὅτι] In his ἀκούων immerito videbatur alicui redundare. Hoc

τὸν εἰς περίπατον ᾔει, ὡς μὲν[q] ἐγὼ οἶμαι, νὴ τὸν[r] κύνα, ἐξεπιστάμενος τὸν[r] λόγον, εἰ μὴ πάνυ τις ἦν μακρός. ἐπορεύετο δ' ἐκτὸς τείχους, ἵνα μελετῴη.[s] [§. 4.] Ἀπαντήσας δὲ τῷ νοσοῦντι περὶ λόγων[t] ἀκοήν, ἰδὼν μὲν ἰδὼν[u] ἥσθη ὅτι ἕξοι[v] τὸν συγκορυβαντιῶντα,[w] καὶ προάγειν[x] ἐκέλευε· δεομένου δὲ λέγειν τοῦ τῶν λόγων ἐραστοῦ, ἐθρύπτετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν· τελευτῶν δὲ ἔμελλε, καὶ εἰ μή τις ἑκὼν ἀκούοι,[y] βίᾳ ἐρεῖν. σὺ οὖν, ὦ Φαῖδρε, αὐτοῦ[z] δεήθητι, ὅ περ τάχα πάντως ποιήσει,[a] νῦν[b] ἤδη ποιεῖν.[c]

om pr r, ante λόγον om pr Φ.—[s] ἐμελστωη (sic) Λ.—[t] λόγων Δ.—[u] ἰδὼν μὲν ἰδὼν ΞΓΔΦDGHNOTr et γρ C, ἰδὼν μὲν ἰδὼν μὲν Σ, ἰδὼν μὲν ἰὼν ΛBCEF et rc r: ἰδὼν μὲν ἰόντα s.—[v] ἕξοι ΔΠΣΒΕΓs: ceteri ἕξει.—[w] συγκορυβαντιῶντα συνενθουσιῶντα (οι) H.—[x] προσάγειν Gr. et pr Φ.—[y] ἀκούει ΓΣ, ἀκούει FT.—[z] αὐτοῦ om Σ.—[a] ποιήσεις Σ.—[b] Ab hac voce Phædri orationem incipit s, dicit: *satis scio, Lysiæ sui orationem quam audiret, eam illum non semel audisse, sed recitantem revocasse sæpius.* ἐπαναλαμβάνειν ἐκέλ., *iterum iterumque jussit.* Theæt. p. 169. D. Εἰ μὲν τοίνυν αὐτὸς παρὼν ὡμολογεῖ, ἀλλὰ μὴ ἡμεῖς βοηθοῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ συνεχωρήσαμεν, οὐδὲν ἂν πάλιν ἔδει ἐπαναλαβόντας βεβαιοῦσθαι. Heind.

§. 4. δὲ τῷ] Malim δέ τῳ, ut sit τῳ pro τινί. Sic autem et alibi male artic. τῷ pro τῳ. Steph.

τῷ νοσοῦντι] *Ægrotanti cuidam*, in quo articulum τῷ, pro quo Stephanus malebat τῳ (pro τινί,) tuentur, quæ attuli ad Charmid. §. 7. Heind.

κορυβαντιῶντα] Legitur etiam ἐνθουσιῶντα: sed aptius scriberetur συνενθουσιῶντα. Steph.

Bas. 2. ἐνθουσιῶντα, quod fluxit sine dubio ex glossa συνενθουσιῶντα. Schol. Plat. p. 55. συγκορυβαντιῶντα, συνενθουσιῶντα. συνενθουσιᾷν τῷ λέγοντι legitur ap. Longin. de Subl. c. 32. 4. quam dictionem Plutarcho frequentatam monuit Cl. Wyttenb. Bibl. Crit. P. iii. p. 49. Mox ἐθρύπτετο, *delicias faciebat*, idem fere quod ἐκαλλωπίζετο. Protag. p. 333. D. cum delectu hic positum post ἐραστοῦ, quum θρύπτεσθαι proprie in amore usurpetur, bene monuit Lentzius. Conf. Xenoph. Sympos. viii. Ælian. V. H. iii. 12. Heind.

Cf. de verbo θρύπτεσθαι Dorvill. ad Charit. p. 447. et Lentzius in Act. Traject. T. ii. p. 296. Coray ad Heliodor. T. ii. p. 63 sq. Ast.

καὶ εἰ] καὶ pertinet ad βίᾳ ἐρεῖν, nequis forte καὶ εἰ jungens exemplum hoc putet rarioris illius καὶ εἰ pro εἰ καὶ, de quo vid. Valcken. ad Xenoph. Mem. iv. 1. Heind.

καὶ εἰ, est *etiam tum, si, etiamsi* s. *etsi.* Sic Sympos. 185. E. καὶ εἰ πάνυ ἰσχυρά ἐστι. Protag. 346. E. σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ —οὐκ ἄν ποτε ἔψεγον. Gorg. 509. J. cf. Gottleb. ad Menex. p. 18. Valcken. ad Xenoph. Memor. iv. 1. et Schæfer. ad Longi Pastor. p. 355. Heindorfius καὶ ad βίᾳ ἐρεῖν trahit, monens, ne quis καὶ εἰ pro exemplo habeat rarioris (?) illius καὶ εἰ pro εἰ καὶ positi; sine causa, ut quislibet per se intelliget. Ast.

ποιήσει] Vel ποιήσεις, vel ποιήσῃ voce media scribendum quis putet. Sed et ista, αὐτοῦ δεήθητι, suspecta esse possunt: ac Ficinum σοῦ et δεηθείην legere voluisse puto: qui etiam continuavit cum præcedentibus ista verba, νῦν ἤδη ποιεῖν. Steph.

σὺ οὖν, ὦ Φαῖδρε] Bene ad superiora illa εὖ οἶδα, ὅτι Λυσίου λόγον ἀκούων ἐκεῖνος etc. annotavit Schol. Κατ' ἀποστροφὴν πρὸς Φαῖδρον λόγος, ὡς δῆθεν μὴ ἐκεῖσε παρόντος αὐτοῦ. Igitur hactenus cum Phædro præsente tanquam de absente locutus Socrates, h. l. in eodem manet sermonis tenore, ut pessime Stephanus, festivitate loci non intellecta, pro ποιήσει conjecerit ποιήσεις vel ποιήσῃ, ipsaque illa αὐτοῦ δεήθητι tentaverit. Melius hoc, quod verba νῦν ἤδη ποιεῖν a Ficino cum præcedentibus continuari animadvertit. Scilicet vulgo hæc sic distinguuntur: Σὺ οὖν, ὦ Φ., αὐτοῦ δεήθητι· ὅπερ τάχα πάντως ποιήσει. ΦΑΙ. Νῦν ἤδη ποιεῖν ἐμοὶ etc., quæ ita expressit Cornarius: *nunc itaque re vera longe optimum est, ut ego sic faciam, et, prout*

ΦΑΙ. Ἐμοὶ[d] ὡς[e] ἀληθῶς[f] πολὺ κράτιστόν ἐστιν οὕτως ὅπως δύναμαι λέγειν· ὥς μοι δοκεῖς σὺ οὐδαμῶς[g] με[h] ἀφήσειν πρὶν ἂν εἴπω ἁμῶς[i] γέ πως.

ΣΩ. Πάνυ γάρ σοι ἀληθῆ δοκῶ.

ΦΑΙ. Οὑτωσὶ τοίνυν ποιήσω. τῷ ὄντι γάρ, ὦ Σώκρατες, παντὸς μᾶλλον τά γε ῥήματα οὐκ ἐξέμαθον· τὴν μέντοι διάνοιαν σχεδὸν ἁπάντων, οἷς ἔφη διαφέρειν τὰ τοῦ I. i. 6. ἐρῶντος ἢ τὰ τοῦ μή, ἐν κεφαλαίοις[j] ἕκαστον[k] ἐφεξῆς[l] δίειμι, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ πρώτου.

§. 5. ΣΩ. Δείξας γε πρῶτον,[m] ὦ φιλότης, τί ἄρα ἐν[n] τῇ ἀριστερᾷ ἔχεις ὑπὸ τῷ ἱματίῳ.[o] τοπάζω γάρ σε ἔχειν τὸν λόγον αὐτόν. εἰ δὲ τοῦτό ἐστιν, οὑτωσὶ διανοοῦ περὶ ἐμοῦ, ὡς ἐγώ σε πάνυ[p] μὲν φιλῶ, παρόντος δὲ καὶ[q] Λυσίου[r]

non incipiunt ΓΞΠΣΦFT.—[c] ποίει ΣDN, ποιεῖ O.—[d] ἐμοὶ om T. ante hanc vocem mutati interlocutoris signum (:) ponit Γ, ante ὡς ΠΦCFT.—[e] ὡς γὰρ Ξ.—[f] ἀληθῶς om Φ.—[g] δοκεῖν. σὺ δὲ οὐδαμῶς E.—[h] γε Φr.—[i] ἀμῶς asperum dederunt ϒΓΔΛBCDFH.—[j] κεφαλαίου Γ.—[k] ἕκαστον om ϒΔGT et pr Π.—[l] ἐφεξῆς om Φ.—[m] πρώτως Λ.—[n] ante ἐν cum ϒΔΛΣΦDGNOT omisi δ.—[o] τοῦ ἱματίου Σ.—[p] πάντα NO.—[q] καὶ add ϒΔΠG.—[r] τοῦ λυσίου ΣDNO.—[s] ἐφαυτὸν Π.—[t] δέομαι Φ.—

possum, dicam. Ferrem, si τῷ ποιεῖν additum esset τοῦτο seu οὕτω, ut Charmid. §. 30. Καὶ νῦν δὴ οὖν ἔγωγε φημὶ τοῦτο ποιεῖν, τὸν λόγον σκοπεῖν. Meno p. 80. A. Καὶ σὺ δοκεῖς μοι νῦν ἐμὲ τοιοῦτόν τι πεποιηκέναι, ναρκᾷν. Nunc ποιεῖν, in illa interpunctione adeo moleste est inculcatum, ut ejici deberet, nisi veram, id quod Lentzius quoque vidit, loci rationem suppeditaret Ficini versio: *Te ergo, Phædre, rogarim, quod etiam non rogatus facturus es, mihi nunc ut facias. Phædr. Satius est igitur etc.*, nisi quod is male ἐμοὶ illud ὀρθοτονούμενον traxit ad prægressa.—τάχα hic quoque, ut infra §. 42. est *mox*, usu apud prosæ scriptores rariore. v. Ruhnken. ad Lex. Tim. p. 151.—πάντως, *utique*, vel non rogatus. Sequentibus autem Ἐμοὶ ὡς ἀληθ. etc. prorsus similia sunt illa Euthyd. p. 297. D. Κράτιστον τοίνυν μοι, ὦ Διονυσόδωρε, ἀποκρίνασθαί σοι. Οὐ γὰρ μὴ ἀνῇς ἐρωτῶν. Atque hic quoque leniorem sane faceret transitum Ἐμοὶ οὖν vel Ἐμοὶ μὲν οὖν, neque videtur illud *igitur* de suo addidisse Ficinus, facilisque erat in perturbato loco voculæ οὖν omissio. Heind.

πάνυ γάρ σοι ἀληθῆ δοκῶ] Ad ἀληθῆ ex prægressis nihil commode subaudias, ut mallet aliquis δοκεῖ. Sed prorsus sic de rep. viii. p. 567. D. Κηφῆνας — δοκεῖ, αὖ τινάς μοι λέγειν ξενικούς τε καὶ παντοδαπούς. Ἀληθῆ γάρ—δοκῶ σοι. Intelligo igitur coartatam quotidiano usu dicendi formam pro πάνυ γάρ σοι ἀληθῆ δοκεῖ εἰ δοκῶ etc. —παντὸς μᾶλλον οὐ, in quo offendebat vir doctus, est ἥκιστα, *plane non*. Charmid. §. 41. παντὸς ἄρα μᾶλλον—ἡ σωφροσύνη—οὔτε ἰατρὸν διακρῖναι οἵα τέ ἐστι etc.—τὴν διάνοιαν, *argumentum*. v. ad Lysid. §. 4. Heind.

παντὸς μᾶλλον est *omnium maxime, prorsus*. Phædon. p. 278. ubi cf. Fischer. p. 303. 369. Euthyphr. p. 34. Cratyl. 394. E. 398. B. Theæt. 190. B. Charm. 162. B. 171. C. Hippias Maj. 295. E. 304. A. Legg. x. 892. A. xi. 938. A. xii. 968. B. al. Ast.

§. 5. ὦ φιλότης] I. e. ὦ φίλε, substantivo pro adjectivo posito. Sic Philoxen. ap. Athen. iv. 28. T. ii. p. 75. ed. Schweigh. v. Bergl. ad Alciphr. Epist. ii. 4. p. 269. Hoc quoque imitati sunt seriores sophistæ, in iis ipse Lucianus. v. c. Necyom. §. 1. T. i. p. 193. de merc. conduct. §. 1. p. 300. Apolog. §. 3. p. 325. §. 8. p. 328. Hermotim. §. 15. p. 348. §. 72. p. 283. §. 85. p. 390. Ast.

παρόντος δὲ Λυσίου] *Præsente autem Lysia non admodum lubet me tibi*

ἐστι τοιοῦτον πρᾶγμα προέσθαι τοιαύτην ἔχοντι[l] συμφοράν, ἣν οὐδ' ἂν ἐπιχειρήσειεν οὐδεὶς ἔμπειρος ὢν ἀποτρέπειν;[m] καὶ γὰρ αὐτοὶ ὁμολογοῦσι νοσεῖν μᾶλλον ἢ σωφρονεῖν, καὶ εἰδέναι ὅτι κακῶς φρονοῦσιν, ἀλλ' οὐ δύνασθαι αὑτῶν κρατεῖν. ὥστε πῶς ἂν εὖ[n] φρονήσαντες ταῦτα καλῶς ἔχειν ἡγήσαιντο,[o] περὶ ὧν οὕτω[p] διακείμενοι βούλονται;[q]

Θ.—[m] ἀποτέρπειν N, ἐπιτρέπειν H et corr Cr.—[n] εὖ om NO.—[o] ἡγήσαιντο ΞΓΔΠΣ ΦDGT et corr C, ἡγήσονται Λ, ἡγήσαντο NO: ἡγήσωνται *s.—[p] οὕτω mg F, οὑτωσὶ rc r, οὗτοι C: οὗτοι *s.—[q] βουλεύονται Stephanus.—[r] ἐρώντων H.—[s] τὸ

riculosa est admodum amatoris consuetudo, ut qui insanabili quodam morbo teneatur, neque sui ipse sit compos. Sed obscura sunt illa τοιοῦτον πρᾶγμα προέσθαι, *talem permittere rem*, haud dubie tamen referenda ad χάριν illam seu usum amatorium, quem tota hac disputatione tangit magis oblique scriptor, quam diserte exprimit, ex quo sæpius nascitur molesta obscuritas. Ita Aristænet. i. 24. p. 58. προῖκα δὲ μόνῳ τῷ Λυσίᾳ τὴν σὴν ἐκδέδωκας ὥραν. Heind.

καίτοι πῶς εἰκός cet.] Quomodo vero par est ejusmodi rem ejus permittere arbitrio, qui, mentis suæ haud compos, insania laborat? Τοιοῦτον πρᾶγμα et τοιαύτην ξυμφορὰν sibi opposita sunt. Callide vocibus indefinitis πρᾶγμα et ξυμφορὰ usus est orator, ut rem ambiguitate obvolveret. Ipse vero infra explicat quodammodo πρᾶγμα verbis προεμένου δὲ σοῦ, ἃ περὶ πλείστου ποιεῖ. Igitur est gratia, amoris ac pulchritudinis fructus. Etiam in verbis προέσθαι et ἀποτρέπειν antithesis, quæ dicitur, inest. Ast.

Non ἀποτρέπειν sed ἐπιτρέπειν legit Ficin. ita enim locum hunc vertit, *Atqui quanam ratione decet tale quid illi concedere, qui ea calamitate affectus est quam nunquam expertus quisquam concesserit?* Neque vero verbum *Concesserit* ad calamitatem referri potest, sed ad illud quod dixit *Tale quid*, referendum est: perinde ac si ita loquutus esset, *Quam calamitatem quicunque expertus fuerit, nunquam illud ei concesserit.* Suspicor autem Ficinum, quum sensum, qui sibi satisfaceret, ex altera lectione non eliceret, hanc substituisse: quum tamen illa istum et commodum et minime obscurum habeat: 'quomodo autem rationi consentaneum fuerit rem talem arbitrio ejus permittere, qui tali premitur calamitate ut ne conaturus quidem sit eam propulsare (vel, depellere) quicunque eam est expertus,' vel 'cuicunque perspecta est atque explorata?' Eum autem ideo minime id esse conaturum, quoniam operam se perditurum esse sciret, apparet ex iis quæ proxime sequuntur. Steph.

ἀποτρέπειν] Fic. videtur ἐπιτρέπειν legisse. Sed recte jam Steph. hoc reprobavit. Ast.

οὗτοι] Pro οὗτοι puto scribendum esse οὕτω, et βουλεύονται pro βούλονται. Ac videri possit et Fic. utramque harum, quas propono lectionum agnoscere, (priorem quidem certe ab illo agnosci manifestum est) cujus tamen interpretationem longe a sensu hujus loci aberrare arbitror: ita enim eum reddit: *At vero qui sapiunt, quonam pacto eorum qui sic affecti sunt consilia voluntatesque probabunt?* Atqui non habemus φρονοῦντες, sed φρονήσαντες, neque articulum οἱ cum isto participio, et cum διακείμενοι: quum tamen illa interpretatio poscat ut legatur, ὥστε πῶς ἂν οἱ εὖ φρονοῦντες ταῦτα καλῶς ἔχειν ἡγήσονται περὶ ὧν οἱ οὕτω διακείμενοι βούλονται; vel potius βουλεύονται. Ego igitur non de aliis, sed de iisdem dici hæc puto, πῶς ἂν εὖ φρονήσαντες &c. ac, postquam dixit, 'illos qui amore tenentur, fateri se insana potius quam sana mente esse, scireque se desipere, sed sui impotentes esse, minimeque se continere posse,' addit, 'Si igitur postea contingat ut hi ipsi sapiant, quomodo fieri poterit ut recta esse illa censeant de quibus consilium inierint dum ita affecti essent?' Hunc esse germanum loci hujus sensum arbitror, vel potius affirmo. Steph.

εὖ φρον.] Cod. Monac. εὖ omittit. Ast.

Vulgo περὶ ὧν οὗτοι διακείμενοι βούλονται, sine sensu. In promptu erat οὕτω corrigere pro οὗτοι, et βουλεύονται pro βούλονται, ut §. 11. ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύσαιν-

ΣΩ. Προάγοις ἄν. I. i. 7.

ΦΑΙ. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, οὐκ ἐνθένδε μέντοι ποθὲν ἀπὸ τοῦ[n] Ἰλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρείθυιαν[o] ἁρπάσαι;

ΣΩ. Λέγεται γάρ.

ΦΑΙ. Ἆρ' οὖν ἐνθένδε; χαρίεντα γοῦν καὶ καθαρὰ καὶ διαφανῆ[p] τὰ ὑδάτια φαίνεται, καὶ ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά.

ΣΩ. Οὐκ, ἀλλὰ[q] κάτωθεν ὅσον δύ' ἢ τρία στάδια, ᾗ πρὸς τὸ τῆς Ἄγρας[r] διαβαίνομεν· καί πού τίς[s] ἐστι βωμὸς αὐτόθι Βορέου.

ΦΑΙ. Οὐ πάνυ νενόηκα. ἀλλ' εἰπὲ πρὸς Διός,[t] ὦ Σώκρατες· σὺ[u] τοῦτο τὸ μυθολόγημα πείθει[v] ἀληθὲς εἶναι;

§. 7. ΣΩ. Ἀλλ' εἰ[w] ἀπιστοίην, ὥσπερ οἱ σοφοί, οὐκ ἂν

καὶ κατακλιθῆναι C.—[n] τοῦ om Γ.—[o] ὠρείθειαν r.—[p] διαφανῆ καὶ καθαρὰ Σ.—[q] οὐ καλὰ ΠΝΟ.—[r] ἄγρας ΧΔΛΗΠDEFGT et pr B, ἄκρας NO: Ἀγραίας στ.—[s] τι GT.—[t] Διὸς in mg rc H.—[u] καὶ οὐ (sic) rc E cum r.—[v] πείθει pr Γ, πείθῃ (ει superscr.) D.—[w] αἰ

οὐκ ἐνθένδε] Prius ἐνθένδε explicatur ex nota illa veterum simplicitate verbis ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ. Ita Theæt. p. 142. B. αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλυεν. Euthyd. p. 271. C. ἐντεῦθέν ποθεν εἰσὶν ἐκ Χίου: posterius illud Ἆρ' οὖν ἐνθένδε est digito monstrantis.—De raptu hoc Orithyæ loca veterum suppeditabit Wernsdorf. ad Himer. p. 358. Heind.

Ἀγραίας] Timæus legit Ἄγρας, sed libri editi, Scholia et Pausan. ap. Eustath. ad Il. ii. p. 365. Ἀγραίας. Ast.

πρὸς τὸ τῆς Ἀγραίας] Templum Dianæ, quæ triplici nominis forma dicebatur Ἄγρα, Ἀγραία, Ἀγροτέρα, a loco Atticæ, ubi colebatur, Ἄγρα vel Ἄγραι, ut docuit Ruhnken. ad Lex. Tim. p. 223. Pausan. Attic. p. 45. Διαβᾶσι τὸν Ἰλισσὸν χωρίον Ἄγραι καλούμενον καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος. Ἐνταῦθα Ἄρτεμιν πρῶτον θηρεῦσαι λέγουσιν ἐλθοῦσαν ἐκ Δήλου, καὶ τὸ ἄγαλμα διὰ τοῦτο ἔχει τόξον. Quod statim post memoratur *Boreæ sacellum*, id huic ob opem sibi in prœlio latam Athenienses ad Ilissum sacrasse, narrat Herodot. vii. 189. ubi vid. Valcken. Heind.

§. 7. ὥσπερ οἱ σοφοί] Sophistas tangit sine dubio, atque vel ipsum Anaxagoram. vid. Heyn. Comment. de Apoll. Bibl. T. iii. p. 932.—Mox σὺν Φαρμακείᾳ est cum *Naiade Pharmacea*; nam Pharmacea etsi est fontis nomen auctore Tim. Lex. p. 268. tamen h. l. haud dubie fontis ejus Nympha intelligenda, ut sunt Naiades fontibus suis cognomines. [et sic Ast.] Raptam autem esse Orithyam cum puellis seu Nymphis ad Ilissum ludentem, satis ipse significavit ante Plato verbis τὰ ὑδάτια ἐπιτήδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτὰ, et conf. Apollon. Rhod. i. 215. atque utriusque et Orithyæ et Pharmaceæ simulacra ibi fuisse, videor intelligere ex verbis §. 9. Νυμφῶν τέ τινων καὶ Ἀχελῴου ἱερὸν ἀπὸ τῶν κορῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι. Nollem igitur Platonem tentatum h. l. a Cl. Heynio ad Apollod. T. ii. p. 854. ubi Timæum secutus conjectat ἐπὶ Φαρμ. neque puto simpliciter eam dici a Platone potuisse παίζουσαν, comite non addita. Vulgatum tuetur etiam Theon Progymn. p. 68. ed. Camerar. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὸ περὶ τῆς Ὠρειθυίας καὶ τοῦ Βορέου διήγημα οὐκ ἀποδεχόμενός φησι τὴν Ὠρείθυιαν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίων πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι κ. τ. λ. Heind.

ἄτοπος[x] εἴην· εἶτα σοφιζόμενος φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον[y] πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι,[z] καὶ οὕτω δὴ[a] τελευτήσασαν λεχθῆναι[b] ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀνάρπαστον γεγονέναι. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου· λέγεται γὰρ αὖ[c] καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὡς ἐκεῖθεν ἀλλ' οὐκ ἐνθένδε ἡρπάσθη. ἐγὼ δέ, ὦ Φαῖδρε, ἄλλως[d] μὲν τὰ[e] τοιαῦτα χαρίεντα[f] ἡγοῦμαι, λίαν δὲ δεινοῦ καὶ ἐπιπόνου καὶ οὐ[g] πάνυ εὐτυχοῦς ἀνδρός, κατ' ἄλλο μὲν οὐδέν, ὅτι δ'
'1. i. 8. αὐτῷ[h] ἀνάγκη μετὰ τοῦτο τὸ[i] τῶν Ἱπποκενταύρων εἶδος ἐπανορθοῦσθαι, καὶ αὖθις τὸ τῆς Χιμαίρας. καὶ ἐπιρρεῖ[j]

om Λ.—[x] ἄπιστος G.—[y] πλησίων GNO.—[z] οὖσαν Λ.—[a] δὴ om Ξ.—[b] *γενέσθαι Φr.—[c] αὖ om Δ.—[d] καὶ ἄλλως F.—[e] τὰ om E.—[f] παρείεντα Λ.—[g] οὐκ NO.—[h] αὐτὸ G.—[i] τὸ om H.—[j] ἐπιρρεῖν Λ.—[k] τοιούτων om Σ.—[l] πλή-

ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου—ἡρπάσθη] Ab aliena manu hæc olim in contextum illata putabam, quoniam et male adjuncta videbantur (vulgo enim distinctum sic: ἀνάρπ. γεγονέναι, ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου, ut Ficinus de suo addiderit ἐνθένδε, vertens: *atque ita mortuam, raptam hinc a Borea fingi, vel ex Areopago*), et incommode h. l. inculcata, supra potius inserenda, ubi de raptus loco ex Socrate Phædrus quæsiverat, post illa §. 6. Λέγεται γάρ. Idemque suspicatum vidi deinde Cl. Bast. ad Plat. Sympos. p. 21. ex eo, quod Hermias in Scholl. inedd. totum hoc additamentum silentio prætermisit. Neque tamen prætermittitur in Scholl. Ruhnken. p. 55. et Siebenk. p. 56. Tum illud αὖ glossatoris non est, a quo nihil sane additum legeremus, nisi hoc ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου· λέγεται γὰρ καὶ οὗτος ὁ λόγος. Denique mutata verborum distinctione, ut verba ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου trahantur ad prægressa κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν, quidni agnoscamus potius negligentiorem ipsius Platonis stilum, qualis dialogum decet vel maxime? Heind.

ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου] His verbis cum prioribus et sequentibus tam leviter connexis Plato haud obscure mihi ludere videtur levem istam et arbitrariam fabulas ex opinionibus, ab omni veritate interioreque quadam rei necessitate destitutis, interpretandi rationem. Nempe ἐξ Ἀρείου πάγου proprie conjungi debebat cum verbis κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν ξὺν Φαρμακείᾳ παίζουσαν ὦσαι: tunc sequi debebat ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου, int. ἁρπάσαι; sed quum verba καὶ οὕτω δὴ—γεγονέναι explicationis causa interposita essent, in quibus ἁρπάσαι passive verbis ἀνάρπαστον γεγονέναι exprimitur, his annexum est ἐξ Ἀρείου πάγου. Ast.

λίαν δὲ δεινοῦ] λίαν δεινὸς jam dicitur is, qui nimius est in fabulis perscrutandis iisque rationi humanæ et naturæ convenienter explicandis. Latet igitur vituperatio quædam in voce δεινὸς, quemadmodum δεινοὶ sæpenumero σοφοῖς opponuntur, infra ἡ δὲ δὴ ἀπόδειξις ἔσται δεινοῖς μὲν ἄπιστος, σοφοῖς δὲ πιστή. Theæt. p. 164. C. οὐ φάσκοντες ἀγωνισταί, ἀλλὰ σοφοὶ εἶναι λανθάνομεν ταυτὰ ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες. Ast.

κατ' ἄλλο μὲν οὐδέν, ὅτι δ' αὐτῷ] H. e. nullam aliam ob causam s. hanc solam ob causam, ut Tim. 48. C. δι' ἄλλο μὲν οὐδὲν, διὰ δὲ τὸ cet. Sic ἄλλο μὲν οὐδὲν sequente particula δὲ est periphrasis τοῦ *solum*, Polit. ii. 3. τοῦτον δὲ ἄλλο μὲν ἔχειν οὐδὲν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν. Thucyd. viii. 67. εἰσήνεγκαν οἱ ξυγγραφεῖς ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο. Xenophon. Anab. Cyr. iv. 5. 32. v. 5. 20. vii. 6. 39. Lucian. deor. dial. xiii. 2. T. i. p. 95. Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 7. al. Ast.

ἐπανορθοῦσθαι] Verbo ἐπανορθοῦσθαι, quod alias est *emendare, corrigere* (Gorg. 461. D. 462. A. Protag. 340. D. Theæt. 143. A. 146. C. 167. E. Sympos. 180. D. Pol. ii. 4. iv. 4. 5. x. 6. Legg. vii. 809. B. Lach. 200. B. Euthyphr. p. 35. al.) et *erigere* (Pol. iv. 4.) h. l. significationem adjunctam habet veri, recti et sani. nam ὀρθὸς hoc sensu opponitur perverso et falso. Ast.

δὲ ὄχλος τοιούτων[k] Γοργόνων καὶ Πηγάσων, καὶ ἄλλων ἀμηχάνων πλήθη τε καὶ ἀτοπίαι[l] τερατολόγων τινῶν φύσεων· αἷς εἴ τις[m] ἀπιστῶν προσβιβᾷ κατὰ τὸ εἰκὸς[n] ἕκαστον, ἅτε ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ χρώμενος, πολλῆς αὐτῷ σχολῆς δεήσει. [§. 8.] Ἐμοὶ δὲ πρὸς αὐτὰ[o] οὐδαμῶς ἐστι σχολή. τὸ δὲ αἴτιον, ὦ φίλε, τούτου τόδε. οὐ[p] δύναμαί πω[q]

ει ᾳ
θη τε καὶ ἀτοπίαι F: πλήθη τε καὶ ἀτοπίαι ceteri præter E, qui cum ϛ πλήθει τε καὶ ἀτοπίᾳ.—m τι G.—n εἶδος G.—o αὐτὰ ΧΔΠΣDGNOT: ταῦτα *ϛ.—p οὐ] Hinc ad p. 17, 10. βούλει b.—q που GN.—r τοῦτ' Γ et plures, opinor: τοῦτο ἐμ-

ἐπιῤῥεῖ δέ] Athenæus habet *δή*, non male; attamen *δὲ* recte habet in rebus recensendis, ut ap. Xenoph. Œcon. vii. 21. Ast. qui in Addit. ita: ‘Locus hic obversatus est Clementi Alexandr. Cohort. ad gent. c. 6. p. 58. T. i. ed. Potter. *καὶ πολύς μοι ἐπιῤῥεῖ τοιοῦτος ὄχλος, οἱονεὶ μορμώ τινα δαιμονίων παρεισάγων ξένων*. Similiter Philostrat. Heroic. p. 60. *πολὺς ἐπιῤῥεῖ τῶν τοιούτων ὄχλος*, ubi vid. Boissonad. p. 414. Et jam Theocrit. Adoniaz. 59. *ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ*. Procl. in Polit. p. 405. v. 4. infr. *ἐπιῤῥεῖ πλῆθος*. Cf. Wyttenbach. Epist. crit. p. 14. et Jacobs. Animadv. in Athen. p. 208. Ὄχλος est multitudo, ut ap. Æschyl. Prom. 827. Isocrat. de permut. p. 345. ed. Corai. Ælian. fragm. p. 339. ed. Kuehn. al. Vid. Wernsdorf. ad Himer. p. 292. Totius hujus loci sententiam expressit S. Chrysostom. Homil. T. vii. p. 61. C. ubi inter alia legimus: *τῆς δὲ ψυχῆς ἡμῶν οὐκ ἀμόρφου μόνον, ἀλλὰ καὶ θηριομόρφου καὶ Σκύλλης τινὸς ἢ Χιμαίρας κατὰ τὸν ἔξω μῦθον γεγεννημένης, οὐδὲ μικρὸν αἰσθανόμεθα*. Respexit eundem Eustath. in Odyss. λ'. p. 463. 4.’

Καὶ ἐπιῤῥεῖ δὲ ὄχλος τοιούτων Γοργόνων] Laudat hæc Galen. de Hippocr. et Plat. Decr. iii. ad fin. ed. Bas. T. i. p. 274. scriptura tamen nihil mutata. *Τοιούτων* Ficinus non expressit, Cornarius sejunxit a seqq.: *sed et turba affluit talium, Gorgonum et Pegasorum* etc. Sed non ita Græcus sejungebat lector, interpunctione nostra non usus. Igitur quum nihil subsequatur, quo possit *τοιούτων* referri, videbatur id olim sede sua demotum, et post *ἄλλων* transponendum. Nunc traho potius ad prægressa: *atque affluit turba hujusmodi Gorgonum*, i. e. Hippocentauris Chimæræque similium, monstrosarum non minus. De loco autem hoc Proclus in Plat. Theolog. i. 4. p. 11. *Τὸ γὰρ τοιοῦτον ἐπίπονον καὶ οὐ πάνυ, φησὶν (ὁ Πλάτων) ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, τέλος ποιεῖσθαι τῆς μύθων ὑπονοίας τὰ φυσικὰ παθήματα, καὶ τήν τε Χίμαιραν, εἰ τύχοι, καὶ τὴν Γοργόνα καὶ τῶν τοιούτων ἕκαστον ὑπὸ σοφίας εἰς ταυτὸν ἄγειν φυσικοῖς πλάσμασι*. Heind.

φύσεων] Allegoricam fabularum interpretationem intelligit, quam primus instituisse dicitur Metrodorus Lampsacenus, Anaxagoræ amicus, qui v. c. deos nihil esse contendebat, nisi *φύσεως ὑποστάσεις* et *στοιχείων διακοσμήσεις* (v. Tatian. Assyr. orat. *πρὸς Ἕλλην*. ad calc. op. Justini Mart. p. 278. C. ed. Venet. 1747. Wolf. Prolegom. ad Hom. clxi. sq. et Heyn. ad Apollod. p. xxxix. sq. ed. nov.): ut universa fere Græcorum mythologia nihil aliud esset, nisi poetica naturæ historia. Ast.

τερατολόγων τινῶν φύσεων] Athen. v. p. 221. laudat *τερατολογιῶν τινῶν φύσεως*, male, ut docuit Ruhnk. ad Tim. Lex. v. *τερατολόγοι* p. 253. quanquam mirum, quod *τερατολόγος* alias plerumque activo usurpatur significatu. An altera olim lectio fuit *τερατολογιῶν τινῶν*, altera *τερατολόγων τινῶν φύσεων*? Heind.

Galen. l. c. habet *πλήθη τε καὶ ἀτοπώτερα λόγων τινῶν*. Ast. in Addit.

ἀγροίκῳ τινὶ σοφίᾳ] *Arte quadam minuta, liberali homine indigna, quæ elegantissima ingenii inventa jejuna et putida interpretatione pervertat*, cujusmodi exempla bene multa nostra quoque ætas vidit. Clerico igitur, Criticorum omnium infelicissimo, Ἀγρευτικῇ emendanti Art. Crit. iii. p. 34. inventi hujus gratiam facimus. Heind.

Clerici commentum rejecit Bast. ad Sympos. p. 131. Ast.

§. 8. *τὸ δὲ αἴτιον*] Platonis verba expressit Philostrat. Heroic. p. 26. *τὸ δὲ αἴτιον· οὐδενί πω* cet. ubi vid. Boissonad. p. 346. sq. Ast.

I. i. 18. συνουσίας[t] ἀποτρέπουσι, φοβούμενοι τοὺς[u] μὲν οὐσίαν[v] κεκτημένους, μὴ[w] χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλωνται,[x] τοὺς δὲ πεπαιδευμένους, μὴ συνέσει κρείττους γένωνται· τῶν δ' ἄλλο τι[y] κεκτημένων ἀγαθὸν[z] τὴν δύναμιν ἑκάστου φυλάττονται. πείσαντες μὲν οὖν ἀπέχθεσθαί[a] σε[b] τούτοις,[c] εἰς ἐρημίαν φίλων καθιστᾶσιν. ἂν[d] δὴ[e] τὸ σεαυτοῦ[f] σκοπῶν ἄμεινον ἐκείνων φρονῇς, ἥξεις αὐτοῖς εἰς διαφοράν. [§. 16.] Ὅσοι δὲ μὴ ἐρῶντες ἔτυχον, ἀλλὰ δι' ἀρετὴν ἔπραξαν ὧν ἐδέοντο, οὐκ ἂν τοῖς συνοῦσι φθονοῖεν, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἐθέλοντας[g] μισοῖεν, ἡγούμενοι ὑπ' ἐκείνων μὲν ὑπερορᾶσθαι, ὑπὸ τῶν συνόντων[h] δὲ ὠφελεῖσθαι. ὥστε πολὺ πλείων[i] ἐλπὶς φιλίαν αὐτοῖς ἐκ τοῦ πράγματος ἢ[j] ἔχθραν γενήσεσθαι.[k] Καὶ μὲν[l] δὴ τῶν μὲν[m] ἐρώντων πολλοὶ[n] πρότερον τοῦ σώματος ἐπεθύμησαν ἢ τὸν τρόπον[o] ἔγνωσαν καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων ἔμπειροι

—[t] συνουσίαν Λ.—[u] τὴν Γ.—[v] οὐσίας Λ.—[w] μὴ, et mox πεπαιδευμένους om H. —[x] ὑπερβάλλωνται ΛΓΝΟΤ et pr D.—[y] τι om Λ.—[z] ἀγαθῶν ΦΗΤ.—[a] ἀπέχθεσθαι
ε ων ων
F: ἀπέχεσθαι *s.—[b] σοι Φr.—[c] τούτοις C, τούτους Φr.—[d] ἐὰν ϪΝ.—[e] δὲ om G. —[f] σεαυτοῦ ϪΔΠΣDGNOT: σαυτοῦ *s.—[g] ἐλθόντας NO.—[h] ξυνόντων Γ.—[i] πλεῖον F.—[j] ἢ om ΛΕ.—[k] γενέσθαι ΓΛΦBCEFr, γεννήσεσθαι N.—[l] μὲν om G, cum μὴν mutat E.—[m] μὲν add ϪΓΔΠΣBCDFGNOr.—[n] πολὺ ΠGT et pr r.—[o] τόπον Δ.—

πουσι] Sic scripsi solo τῆς in τὰς mutato, quo Cod. Mon. etiam ducere videtur exhibens τούς. Ἀποτρέπειν τί τινος dicitur is, qui mali quidquam alteri avertit, tanquam ἀποτρόπαιος. Sic Gorg. 509. B. ἆρα οὐ ταύτην (βοήθειαν) μὴ δυνάμενος βοηθεῖν καταγέλαστος ἂν εἴη, ἥτις ἀποτρέψει τὴν μεγίστην ἡμῶν βλάβην; et cum accusativo rei legitur infra quoque: τὰ δὲ ἑκούσια πειρώμενος ἀποτρέπειν. Heindorfius e conjectura scripsit: τῆς—τὸν ἐρώμενον συνουσίας ἀποτρέπουσι; sed primum, ni omnia me fallunt, rei accommodatiorem sensum fundit, si amator dicitur a puero dilecto consuetudinem cum aliis, utpote perniciem suam, avertere et propulsare; deinde pluralis τῶν ἐρωμένων Ficini tralatione firmatur; is enim vertit: *quapropter amatos versari inter alios prohibent.* Ast.

πείσαντες] In verbis πείσαντες μὲν οὖν ἀπέχεσθαί σε τούτοις, in quibus corrigi saltem debebat τούτων, ex certa Schleiermacheri emendatione revocavi ἀπέχθεσθαι pro ἀπέχεσθαι. (Conf. §. 17.) Heind.

§. 16. ἀλλὰ δι' ἀρετὴν] *Qui suis meritis, non artificiis istis amatoriis assecuti sunt, quod cupiebant*, in quibus πράττειν haud dubie de impura consuetudine accipiendum. — ἡγούμενοι ὑπ' ἐκείνων, *putantes ab illis te despici, a familiaribus autem adjuvari.* Nam σε ni excidit, tacite id subaudiendum ad ὑπερορᾶσθαι, ut ante σοι ad συνοῦσι, neque id dure omissum. Theæt. p. 151. C. Πολλοὶ γὰρ ἤδη, ὦ θαυμάσιε, πρός ἐμὲ οὕτω διετέθησαν, ὥστε ἀτεχνῶς δάκνειν ἕτοιμοι εἶναι, ἐπειδάν τινα λῆρον αὐτῶν ἀφαιρῶμαι, καὶ οὐκ οἴονται εὐνοίᾳ τοῦτο ποιεῖν, sc. με. Heind.

ὥστε πολὺ πλείων ἐλπίς — ἐκ τοῦ πράγματος] *Ex illa consuetudine.* Hanc quoniam neque amicitiam simplicem neque vero amorem esse vult, fingit enim se μὴ ἐρῶντα, ejusmodi opus erat vocabulo fluctuante et ambiguo. Conf. §. 12. Heind.

καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων] H. e. et in universum virtutes singulares ac proprias; οἰκεῖα enim sunt i. q. ἰδιότητες, et ἄλλος exquisitam habet eam significationem, ut aliquid in universum dictum denotet. Proprie enim est *alius*; jam si τὰ ἄλλα sunt reliquæ alicujus rei partes, eæque singulari alicui parti oppositæ, ea ratio

§. 9. ΣΩ. Νὴ τὴν Ἥραν, καλή γε ἡ καταγωγή. ἥ τε γὰρ[a] πλάτανος αὕτη μάλ'[b] ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλή, τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον, καὶ ὡς ἀκμὴν ἔχει τῆς ἄνθης, ὡς ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν x. i. 9.
τόπον. ἥ τε[c] αὖ πηγὴ χαριεστάτη[d] ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ μάλα[e] ψυχροῦ ὕδατος, ὥς τέ γε[f] τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι·

[a] om NO.—[b] μάλ' Γ.—[c] γε ΛΕΗ.—[d] χαριεστάτη om G.—[e] μᾶλλον Θ.—[f] ὥστε γε ΧΔΛΦBCEFGHrb, ὡς τόγε ΠDNOT, ὡς τῷ γε Σ, ὅσα

interpretibus vulgo parum intellecta, in qua est excusatio quædam abrupti subito sermonis et ad aliud deducti. Inde μεταξυλογία Suid. τὸ πρὸς βραχὺ παραλιπόντα τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν πρὸς (περὶ Toup.) ἑτέρας κινῆσαι τὸν λόγον. vid. Toup. Emendatt. in Suid. Heind.

§. 9. ἥτε γὰρ πλάτανος] Platanum hanc nobilitavit præclarus ille Ciceronis locus de Orat. i. 7. 'Cur non imitamur Socratem illum, qui est in Phædro Platonis? Nam me hæc tua platanus admonuit, quæ non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, quam illa, cujus umbram secutus est Socrates, quæ mihi videtur non tam ipsa aquula, quæ describitur, quam Platonis oratione crevisse.' De loci autem hujus apud rhetores imitationibus, et de voce ἀμφιλαφὴς (*patula, ampla, lætaque coma virens*), platano quasi propria, eruditissime explicavit magnus Tim. Lex. interpres ad v. ἀμφιλαφὲς p. 26. seqq. Heind.

Platanis, ex Asia primum arcessitis, (Plin. Hist. Nat. xii. 3. 4.) umbræ et amœnitatis causa veteres constat mirifice delectatos esse. v. Martial. iii. 19. 2. Fr. Gronov. Observatt. i. 5. Heinrich. ad Juvenal. Sat. i. 12. (hinc Socrates irrisor infra per platanum jurat, ac si platanus Phædro Dei alicujus instar fuerit) et sub platani umbra recumbere, felicissimum ipsis videbatur. Meleag. cxi. 8. T. i. p. 33. Jacobs. Ὄφρα φυγὼν τὸν Ἔρωτα, μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσω, Ἐνθάδ' ὑπὸ σκιερῇ κεκλιμένος πλατάνῳ. Hæc Platonis verba si contuleris cum iis, quæ paullo post sequuntur: ἥ τε αὖ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ, luce clarius tibi apparebit, Platonem Homericum illud (Il. ii. 307) respexisse: Καλῇ ὑπὸ πλαταν́ιστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ. Ast.

τοῦ τε ἄγνου] Suid. v. ἄγνος, ubi hæc verba profert, habet καὶ τοῦ ἄγνου δέ. Ἄγνος, *vitex*, sæpe juncta et permutata cum ejusdem generis arbuscula λύγος, Atticis usurpata ἀρσενικῶς. Vid. Niclas. ad Geopon. ii. 4. 1. Heind.

ἄγνος est vitex, cujus folia in Thesmophoriis, Cereris festo, mulieres castitatem servaturæ sibi substernebant, v. Dioscor. i. 136. Etiam τὸ σύσκιον cum delectu positum est, ad locum, amori sermonibusque amicis quasi dicatum, describendum. Lucianus, quomod. histor. scrib. §. 19. T. i. p. 421. κιττοῦ καὶ μυῤῥίνης καὶ δάφνης ἐς ταὐτὸ συμπεφυκότων καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτό. Ast.

καὶ ὡς—ἔχει] Scriptum fuisse puto ἔχον, ut esset ὡς ἔχον pro ἅτε δὴ ἔχον. Steph.

καὶ ὡς ἀκμὴν—τὸν τόπον] Si vitii nihil hæc habent, hoc sensu sunt accipienda: *et quam læto viret flore, ita tu suavissimis hunc locum perfundat odoribus!* In quo scabri aliquid Stephanus sentiens conjecit ὡς ἔχον pro ἅτε δὴ ἔχον, ut posterius ὡς vim superlativi εὐωδέστατον augeat. Sed ita vereor ne potius scriptum legeremus ὡς εὐωδέστατον ἂν παρέχοι —. Neque ita locum accepit imitator Aristænet. i. 3. p. 7. ἦν μὲν οὖν ταῦτα καὶ ἕτερα δένδρα πλησίον· εὐανθῆ μὲν τοὺς ὄρπηκας, παμφόρα δὲ τὸν καρπὸν, ὡς (ita ut) ἂν εὐωδέστατον παρέχοι τὸν ἐράσμιον τόπον. Mihi igitur Platonis videtur καὶ οὕτως ἀκμὴν, *atque ita flore viret, ut* etc. Æschin. Eryxia p. 392. C. ὑπὸ τῶν σμικρῶν τούτων ἂν μᾶλλον ὀργίζοιντο οὕτως, ὡς ἂν μάλιστα χαλεπώτατοι εἴησαν. Xenoph. Œcon. xx. 7. διὰ πολεμίας πορευομένους βέλτιόν ἐστι τεταγμένους πορεύεσθαι οὕτως, ὡς ἂν ἄριστα μάχοιντο, εἰ δέοι. Nisi quis malit scribere ὡς ἀκμὴν—ὡς ἂν, *ut—ita*. Ut de rep. vii. p. 530. D. Κινδυνεύει, ὡς πρὸς ἀστρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὣς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι, quæ mihi tamen ratio non satisfacit. Heind.

ἥγε] Non dubito quin ἥτε αὖ genuina sit lectio: sicut præcedit ἥτε γάρ. Steph. et sic Cod. Monac. Ast.

Ita cum Stephano correxi. Vulgo ἥγε. Ad verbum prope hæc exscripsit Aristænet. Ep. i. 3. p. 8. ἡ δὲ πηγὴ χαριεσ-

νυμφῶν τέ[g] τινων καὶ Ἀχελώου[h] ἱερὸν ἀπὸ τῶν κορῶν[i] τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι. εἰ δ' αὖ βούλει, τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητὸν. καὶ[j] σφόδρα ἡδύ·[k] θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ[l] τῶν τεττίγων χορῷ. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἠρέμα προσάντει[m] ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι[n] τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. ὥστε ἄριστά σοι ἐξενάγηται, ὦ φίλε Φαῖδρε.

§. 10. ΦΑΙ. Σὺ[o] δέ γε, ὦ θαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις[p] φαίνει.[q] ἀτεχνῶς γάρ, ὃ λέγεις, ξεναγουμένῳ τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας·[r] οὕτως ἐκ τοῦ ἄστεος οὔτ' εἰς τὴν ὑπερ-

γε corr Γ: ὅσγε ς.—[g] τέ om G.—[h] ἀχελώιου 𝔛.—[i] κηρῶν E, κρητῶν F.—[j] ἀγαπητόν τε καὶ Ξς.—[k] ἤδη ΔG et pr 𝔛Π.—[l] ὑπηχεῖ τῷ] ὑπηχεῖτο Δ, ἐπηχεῖτο G. (ἔντι) —[m] προβάντα Λ.—[n] κατακλίναντι ΣDNOT cum marg F, κλίναντι Ξ.—[o] οὐ 𝔛ΔΛΣΦBG et pr ΠΤ, σὺ οὐ F.—[p] τι G, om Λ.—[q] φαίνη D. (ει) —[r] ἐπιχωρίῳ

τάτη ὑπὸ τῇ πλατάνῳ ῥεῖ ὕδατος εὖ μάλα ψυχροῦ, ὥς γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι etc. Cic. de legg. ii. 3. 'Nec enim ullum hoc frigidius flumen attigi, quum ad multa accesserim, ut vix *pede tentare* id possim: quod in Phædro Platonis facit Socrates.' Heind.

Similiter Ælianus V. H. xiii. 1. p. 203. ὕδατά τε—ψυχρὰ, ὅσον γε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Ast.

Mox κοραὶ, recentioribus Græcis κορoκόσμια dictæ, proprie sunt *in triviis imagines ligneæ*, et ἀγάλματα *donaria, Nymphis et Acheloo consecrata*. vid. Ruhnken. ad Tim. p. 166. et p. 6. Heind.

εἰ δ' αὖ βούλει] Ficinum ita vertentem: *æstivum insuper quiddam et canorum cicadarum subresonat choro*, secutus Stephanus [cujus verba sunt 'Magis placeret θερινόν τέ τι] correxit θερινόν τέ τι καὶ —. Vulgatum tuetur Aristæneti imitatio i. 3. p. 9. ἔτι δὲ τὸ ἔμπνουν τῆς αὔρας λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ μουσικῷ τῶν τεττίγων χορῷ, δι' ἣν καὶ τὸ πνίγος τῆς μεσημβρίας ἠπιώτερον ἐγεγόνει. Nam τὸ εὔπνουν refer ad illud πνεῦμα μέτριον §. 6. Heind.

θερινόν τέ τι καὶ λιγυρόν] Sic scripsi pro θερινόν τε καὶ λιγυρόν. Etiam Stephanus hoc voluit et Ficinus expressit: *æstivum insuper quiddam et canorum cicadarum subresonat choro*. θερινόν τι similiter apud Himer. Orat. xiv. 10. p. 622. ed. Wernsd. legitur. Ast. qui in Addit. ita: 'Sensus idem est, sive legas θερινόν τε, sine τὲ, sive θερινόν τέ τι. Sic enim Theoc. Id. i. Ἀδύ τι τὸ ψιθύρισμα. Philostrat. Heroic. p. 66. φρικῶδές τι καὶ ὄρθιον. Greg. Naz. Ep. i. p. 768. ἡδύ τι καὶ ἐναρμόνιον. Contra sine τί Plat. Polit. i. 11. ἀνεκάγχασε—μάλα σαρδόνιον. Sic et Juvenal. Satyr. xiv. 295. 'æstivum sonat.'

κατακλινέντι] Vindob. κατακλίναντι. Perperam. Illud firmatur superiore illo κατακλιθῆναι §. 6. et structura ipsa, neque enim cum hoc jungendum τὴν κεφαλήν. Ad ἐξενάγηται conf. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 186. Heind.

Lucianus hunc locum ante oculos habuit Amor. §. 18. T. i. p. 619. Ast.

ἐν ἠρέμα προσάντει] i. e. ἠρέμα προσάντης; præpositio enim ἐν sæpenumero ita ponitur, ut instructum et ornatum aliqua re esse significet, adeo ut ἐν cum substantivo loco adjectivi adhibeatur, ut ἐν προσάντει pro προσάντης. V. Schæfer. ad Long. p. 404. Hinc ἐν sæpissime redundare videtur. Cf. Hemsterh. ad Lucian. T. ii. p. 523. Brunck. ad Apollon. Rhod. iv. 1619. Ind. ad Sophocl. Similiter Latinorum *in* adhibetur, v. Drakenb. ad Liv. i. 52. T. i. p. 220. Bene vero Plutarchus Erot. T. ii. p. 749. A. cepit hunc locum: καὶ ὅσα ἄλλα τοιούτων τόπων ἐπιλαβόμενοι γλίχονται τὸν Πλάτωνος Ἰλισσὸν καὶ τὸν ἄγνον ἐκεῖνον καὶ τὴν ἠρέμα προσάντη πόαν πεφυκυῖαν cet. Ast.

§. 10. οὕτως ἐκ τοῦ ἄστεος] Conf. Meno p. 80. B. et Crito p. 52. B. τὰ δένδρα οὐδέν με θέλει. Conf. Gregor. Corinth. p. 56. ibique Koen., et not. ad Charmid. §. 5. Heind.

ορίαν ἀποδημεῖς, οὔτ' ἔξω τείχους[s] ἔμοιγε[t] δοκεῖς τὸ παράπαν ἐξιέναι.

ΣΩ. Συγγίγνωσκέ μοι,[u] ὦ ἄριστε. φιλομαθὴς γάρ εἰμι.[v] τὰ μὲν οὖν[w] χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει[x] διδάσκειν, οἱ δ'[y] ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι. σὺ[z] μέντοι δοκεῖς[a] μοι τῆς ἐμῆς[b] ἐξόδου τὸ φάρμακον εὑρηκέναι.[c] ὥς περ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα θαλλὸν ἢ[d] τινα καρπὸν[e] προσείοντες[f] ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις 1. i. 10.
τήν τε Ἀττικὴν φαίνει[g] περιάξειν ἅπασαν[h] καὶ ὅποι[i] ἂν ἄλλοσε βούλῃ.[k] νῦν οὖν[l] ἐν τῷ παρόντι δεῦρ' ἀφικόμενος ἐγὼ μέν μοι δοκῶ κατακεῖσθαι,[m] σὺ δ' ἐν ὁποίῳ σχήματι οἴει ῥᾷστα ἀναγνώσεσθαι, τοῦθ'[n] ἑλόμενος ἀναγίγνωσκε.

ΦΑΙ. Ἄκουε δή.

§. 11. Περὶ μὲν[o] τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἐπίστασαι, καὶ

γε ἔοικας Ξ.—[s] ἔξω τοῦ τείχους Η.—[t] ἐμοὶ Δ.—[u] συγγίνωσκε δή μοι Ες.—
γὰρ
[v] εἴη Λ.—[w] οὖν C.—[x] μ' ἐθέλει ΓΦΒΕΗrb: με θέλει °ς.—[y] οἷα Γ et corr
γε
T.—[z] οὐ ΞΔΛΠΣΒGrb et pr T, σὺ C.—[a] δοκεῖ ΞΔΠG et pr DT.—[b] ἐμῆς om ΞΔΠGT et pr D.—[c] δεδωκέναι G.—[d] θάλλει εἰ Λ.—[e] καρπόν τινα Φ.—[f] προσείοντες b: ceteri προσιόντες, nisi quod mg C προτείνοντες κάλλιον.—[g] φαίνει DGN.—[h] περιάξεια ἅπασαν Λ, ἅπασαν περιάξειν Ξ.—[i] ὅπη ΓΛΞΣΦFr et pr D.—[k] βούλει b.—[l] οὖν ΞΔΠΦDFGNOT: δ' οὖν °ς.—[m] κατακεῖσθαι ΞΔΠΣΦDGTr: κατακείσεσθαι °ς.—[n] τοῦθ' Γ.—[o] μὲν om NO, post πραγμάτων ponit Γ.—

προσιόντες] Pro προσιόντες aliud reponi necesse puto: illi autem affine (quod ad similitudinem vocis attinet) et huic conveniens loco fuerit προϊόντες. Sed et οἱ scripserim. Steph.

ὥσπερ γὰρ οἱ etc.] In his verborum est trajectio quædam, sic ordinandorum: ὥσπερ γὰρ οἱ θαλλὸν ἤ τινα καρπὸν προσείοντες τὰ πεινῶντα θρέμματα ἄγουσι. Quod si vidisset Stephanus, non correxisset οἱ, qui, quo reposito deesset male τοιοῦσι post ἄγουσι. Προσείοντες autem reposui pro vitioso προσίοντες, quam præclaram Casauboni ad Athen. i. 19. p. 59. emendationem recondita illa, qua pollebat, doctrina firmavit et illustravit Criticorum princeps ad Tim. Lex. p. 186. Heind.

ἐγὼ μέν μοι δοκῶ κατακείσεσθαι] *Placet mihi recumbere.* Frequens est hic usus τοῦ δοκεῖν futuro juncti. Protag. p. 339. E. Δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σε. Aristoph. Plut. 1187. αὐτός μοι δοκῶ—ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν. Isocrat. ad Philipp. p. 189. ἀκνήσας εἰπεῖν, ὃν ἤδη μοι δοκῶ δηλώσειν. Lucian. Piscat. §. 29. εἰ—ἐγὼ μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ. Julian. Orat. i. p. 6. τῶν μὲν ἄλλων τοὺς ἐπαίνους διὰ τοῦτ' ἀφήσειν μοι δοκῶ. Heind.

Locis Heindorfio laudatis add. Cratyl. 391. A. Euthydem. p. 288. C. Xenoph. Cyrop. vii. 3. 28. Memorab. ii. 7. 11. Lucian. Dialog. Meretric. x. §. 4. T. ii. p. 467. Etiam sine infinitivo futuri est constitui. v. Wetstein ad Actor. xxvi. 9. Schweighæus. ad Athen. i. 51. p. 213. vel puto, v. Jens. ad Lucian. T. iii. p. 415. ed. Bip. Etiam infinitivus perfecti sequitur, ut Sophist. 258. E. Politic. 291. B. Sympos. 186. A. Lucian. Parasit. §. 1. T. ii. p. 232. §. 26. p. 242. et sæpenumero infinitivus præsentis, Sympos. 172. A. Sophist. 220. C. Cratyl. 398. C. 402. A. Lucian. Parasit. §. 25. p. 242. §. 45. p. 249. §. 46. p. 250. al. Ast.

§. 11. περὶ μὲν τῶν] Cod. Monac. omittit μέν. Ast.

περὶ μὲν τῶν ἐμῶν] Medio quasi ser-

πρεσβυτέρῳ γενομένῳ[u] τῶν σφετέρων ἀγαθῶν[v] μεταδώσουσιν· οὐδὲ οἱ[w] διαπραξάμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους φιλοτιμήσονται, ἀλλ'[x] οἵ τινες αἰσχυνόμενοι πρὸς ἅπαντας[y] σιωπήσονται· οὐδὲ τοῖς ὀλίγον χρόνον σπουδάζουσιν, ἀλλὰ τοῖς ὁμοίως[z] διὰ παντὸς τοῦ βίου φίλοις ἐσομένοις· οὐδὲ οἵ τινες[a] παυόμενοι τῆς ἐπιθυμίας ἔχθρας πρόφασιν ζητήσουσιν,[b] ἀλλ' οἱ[c] παυσάμενοι τῆς ὥρας, τότε τὴν αὑτῶν[d] ἀρετὴν
r. i. 16. ἐπιδείξονται. [§. 21.] Σὺ οὖν τῶν τε εἰρημένων μέμνησο, καὶ ἐκεῖνο[e] ἐνθυμοῦ, ὅτι τοὺς μὲν ἐρῶντας οἱ φίλοι νουθετοῦσιν ὡς ὄντος[f] κακοῦ τοῦ ἐπιτηδεύματος, τοῖς δὲ μὴ

θ

νόμενοι ΧΔΠGT, γενομένων N.—[v] ἀγαθῶν F.—[w] οἱ om Γ.—[x] ἀλλ'...σιωπήσονται om GT.—[y] ἅπαντα F.—[z] ὁμοίοις ΠΣDGNT.—[a] εἴτινες r.—[b] ποιήσουσιν Φr.—[c] οἱ om Γ.—[d] αὐτὴν G.—[e] ἐκείνου Π, ἐκεῖνον T, ἐκεῖνος N.—[f] ὄντες Ψ.—[g] ἐμέμφαντο

διαπραξάμενοι i. e. *expleta ista cupiditate.* Symp. p. 181. B. Ἐρῶσι—τῶν σωμάτων μᾶλλον ἢ τῶν ψυχῶν· ἔπειτα ὡς ἂν δύνωνται ἀνοητοτάτων, πρὸς τὸ διαπράξασθαι μόνον βλέποντες, ἀμελοῦντες δὲ τοῦ καλῶς ἢ μή. Heind.

σπουδάζουσιν] Malim scribere σπουδάσουσιν. Steph.

Stephano præivit Ficinus: *qui breve ad tempus te colent.* [At vana est correctio, ac ne Græca quidem. Nam σπουδάσω pro σπουδάσομαι vereor ne solœcum sit; atque σπουδάζουσιν hoc respondet prioribus δεομένοις, δυναμένοις, ἐρῶσι. Ex Addend.] Ipsam locutionem σπουδάζειν τινὰ, *diligere et colere aliquem*, satis vulgarem, illustravit Bergler. ad Alciphron. p. 120. Sed in extrema hac verborum comprehensione vitium insedit manifestum. Nimirum amatores quomodo dici queant παυσάμενοι τῆς ὥρας, non intelligo, quum ὥρα h. l. ut paullo ante, dictum sit de *eximia corporis forma.* Imo hi παύονται ἀπολαύσεως τῆς ὥρας. Olim igitur reponendum videbatur παυσαμένῳ, velut Alcib. i. p. 131. E. dixit τὰ δὲ σὰ λήγει ὥρας, σὺ δ' ἄρχῃ ἀνθεῖν. Sed tamen prægressa illa παυόμενοι τῆς ἐπιθυμίας requirere h. l. videntur aliud participium, quod ad ipsos referatur amatores. Itaque nunc vix dubito quin Plato scripserit ἀπολαυσάμενοι τῆς ὥρ. quod optime respondet prioribus illis οὐδὲ ὅσοι τῆς σῆς ὥρας ἀπολαύσονται. Nam τότε, *tum demum*, post participia illatum, ut οὕτως, εἶτα, ἔπειτα, frequentissimi est usus. Heind.

ὁμοίως] Cod. Mon. ὁμοίοις. Ast.

πασάμενοι τῆς ὥρας] Emendavimus una litera υ deleta; vulgo enim legitur παυσάμενοι, quod jam propter præcedens παυόμενοι facillime cum πασάμενοι permutari potuit. Heindorfius Platonem scripsisse putat ἀπολαυσάμενοι, quod a vocis παυσάμενοι vestigiis nimis recedit. At πάσασθαι apud Homerum (Il. ι. 482. ω. 641. Odyss. γ. 9.) est ἀπογεύσασθαι, sed apud recentiores, v. c. Soph. Antig. 202. Callimachum fragm. p. 338. est i. q. πληρωθῆναι, *satiari.* v. Athenæus i. 48. p. 89. sq. ed. Schw. Cf. præterea Valcken. ad Ammon. iii. 7. In universum vero est *frui.* Huic optime respondet ὥρα, juventutis flos, quo fruitur amator, cupiditatem suam saturans. Auctor libr. de legg. viii. 837. C. ὁ μὲν γὰρ τοῦ σώματος ἐρῶν καὶ τῆς ὥρας, καθάπερ ὀπώρας, πεινῶν, ἐμπλησθῆναι παρακελεύεται ἑαυτῷ, τιμὴν οὐδεμίαν ἀπονέμων τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει τοῦ ἐρωμένου. Adde Pindar. Pyth. iv. 281. ἄνθος ἥβας. Juvenal. ix. 127. 'flosculus—vitæ.' et Himer. Sophist. p. 68. ἵνα τὴν ὥραν τῶν χρωμένων καρπώσηται. Similiter Ovid. Metam. x. 85. 'Ille autem Thracum populis fuit auctor, amorem In teneros transferre mares, citraque juventam *Ætatis breve ver et primos carpere flores.*' Ast.

§. 21. οἱ φίλοι νουθετοῦσι] Symp. p. 183. C. παιδαγωγοὺς ἐπιστήσαντες οἱ πατέρες τοῖς ἐρωμένοις οὐκ ἐῶσι διαλέγεσθαι τοῖς ἐρασταῖς—ἡλικιῶται δὲ καὶ ἕτεροι (l. ἑταῖροι) ὀνειδίζουσιν, ἐάν τι ὁρῶσι τοιοῦτο γιγνόμενον καὶ τοὺς ὀνειδίζοντας αὖ οἱ πρεσβύτεροι οὐ διακωλύουσιν οὐδὲ λοιδοροῦσιν, ὡς οὐκ ὀρθῶς λέγοντας. Heind.

χάριν τοῖς ἐρωμένοις.[y] τοῖς δὲ[z] μὴ ἐρῶσιν οὔτε τὴν τῶν οἰκείων ἀμέλειαν διὰ τοῦτο ἔστι προφασίζεσθαι, οὔτε τοὺς παρεληλυθότας πόνους ὑπολογίζεσθαι, οὔτε τὰς πρὸς τοὺς προσήκοντας διαφορὰς αἰτιάσασθαι· ὥστε περιῃρημένων τοσούτων κακῶν οὐδὲν ὑπολείπεται ἀλλ' ἢ ποιεῖν προθύμως L. i. 11.
ὅ τι ἂν αὐτοῖς οἴωνται πράξαντες[a] χαριεῖσθαι. [§. 12.] Ἔτι δὲ εἰ[b] διὰ τοῦτο ἄξιον τοὺς ἐρῶντας[c] περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι ὅτι τούτους μάλιστά φασι[d] φιλεῖν ὧν ἂν ἐρῶσι,[e] καὶ ἑτοιμοί εἰσι[f] καὶ ἐκ τῶν λόγων καὶ ἐκ τῶν ἔργων[g] τοῖς ἄλλοις ἀπεχθανόμενοι τοῖς ἐρωμένοις χαρίζεσθαι, ῥᾴδιον γνῶναι, εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ὅτι ὅσων[h] ἂν ὕστερον ἐρασθῶσιν, ἐκείνους αὐτῶν[i] περὶ πλείονος ποιήσονται, καὶ δῆλον ὅτι ἐὰν ἐκείνοις δοκῇ, καὶ τούτους[j] κακῶς ποιήσουσι.[k] Καί τοι πῶς εἰκός

om Λ.—[a] πράξοντες G, πλέξαντες Σ.—[b] εἰ om G.—[c] τοῦ ἐρῶντος G.—[d] φασι om G.—[e] ἂν μὴ ἐρῶσι rc G.—[f] καὶ ἕτοιμοί εἰσι om ΔGT et pr ΧΠ.—[g] καὶ ἐκ τῶν ἔργων om Δ et pr F: καὶ ἐκ τῶν ἄλλων, omissis τοῖς ἄλλοις, H.—[h] ὅτι ὅσων] ὁπόσων Σ et
δ
corr ΠDT, ὁπόσον Χ, ὅτι ὅσον ΔGNO et pr ΠDF, ἔτι ὅσων Φ, ἔτι ὅσων r.—[i] αὐτοὺς DEN.—[j] τούτοις N.—[k] ποιήσωσι ΠT et pr D.—[l] ἔχον pr Ξ, ἔχον τὴν Σ, ἔχοντι τὴν

§. 12. ἔτι δὲ, εἰ διὰ τοῦτο] *Præterea si ideo par est amatores magni facere, quod hos potissimum vulgo dicunt amare, quorumcunque consuetudinem concupiverint, paratosque esse et verbis et factis cum ceterorum offensione iis, quos amant, gratificari, ea vulgi opinio an vera sit, facile inde existimatur, quod verendum est, ne, quorumcunque amore postmodo aliquando incensi fuerint, illos his pluris sint æstimaturi.* Ad φασὶ intellige *οἱ πολλοί, homines;* τούτους autem sine dubio referendum ad τοὺς ἐρῶντας, non ad illos, qui significantur verbis ὧν ἂν ἐρῶσι, quanquam hic stilum accuratum magnopere desidero. Neque enim placet omissum ὅτι in verbis καὶ ἕτοιμοί εἰσι, pro quo omnino præstabat καὶ ἑτοίμους εἶναι, neque mox subaudiendi nominativi mutatio in ἀληθῆ λέγουσι et ἐρασθῶσιν. Heind.

ἔτι δέ cet.] Præterea, amantes eam ob causam, quod maximum eorum, quos colant, amorem præ se ferunt atque in omnibus vel dictis vel factis puero gratificantur, haud majoris fieri debent, propterea quod hæc amatorum gratia non stabilis ac constans est. Ast.

φιλεῖν] H. l. opponitur τῷ ἐρᾷν, ut omnino ἡ ἰσχυρὰ ἐπιθυμία ἔρως καλεῖται. Xenoph. Mem. iii. 9. 7. Heind.

τούτους μάλιστά φασι φιλεῖν] Hæc de ipsis amatoribus dicta esse puto amorem suum prætendentibus. Sensus est: amatores ipsi quidem se fatentur maxima eos benevolentia et amicitia prosequi, quos ament, omnium maxime iis favere, quos colant, attamen mutabilis est hæc eorum gratia, adeo ut, quos antea amaverint, eos, si quem alium amorem sectentur, non solum spernant, sed, si novæ deliciæ postulaverint, etiam male tractent. Sic verba ἕτοιμοί εἰσι et ἀληθῆ λέγουσιν melius præcedentibus respondent. Ast.

ὅτι ὅσων] Cod. Monac. ὁπόσον. Ast.

ποιήσονται] Vind. ποιήσωνται. Male. ἐκείνους, *illos, quos in posterum aliquando amaturi sunt.* τούτους, *hos, quorum cum maxime consuetudine fruuntur.* Heind.

περὶ πλείονος ποιήσονται] Aliud quidquam idque gravius desiderabas, sed ecce repetitionem verbi prægressi. Ast.

καίτοι πῶς εἰκός] Aliud infertur argumentum, cur fugienda sit amatoria consuetudo, atque ejusmodi est argumentationis tenor: *Si fidam sinceramque amatorum amicitiam laudant vulgo, errant, quum nihil sit inconstantius amatore: at vero, hoc etiam omisso, pe-*

μεταξὺ ἀναγιγνώσκων. ἡγούμενος γάρ σε μᾶλλον ἢ ἐμὲ ἐπαΐειν περὶ τῶν τοιούτων σοὶ εἱπόμην, καὶ ἑπόμενος συνεβάκχευσα[f] μετὰ σοῦ τῆς θείας[g] κεφαλῆς.

1. i. 17. ΦΑΙ. Εἶεν· οὕτω δὴ δοκεῖ[h] παίζειν;

ΣΩ. Δοκῶ γάρ σοι παίζειν καὶ οὐχὶ[i] ἐσπουδακέναι;

ΦΑΙ. Μηδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ὡς[j] ἀληθῶς εἰπὲ πρὸς Διὸς φιλίου, οἴει ἄν τιν'[k] ἔχειν εἰπεῖν ἄλλον[l] τῶν Ἑλλήνων ἕτερα τούτων[m] μείζω καὶ πλείω περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος;

§. 23. ΣΩ. Τί[n] δέ; καὶ ταύτῃ δεῖ ὑπ' ἐμοῦ τε καὶ σοῦ τὸν λόγον ἐπαινεθῆναι, ὡς τὰ δέοντα εἰρηκότος τοῦ ποιητοῦ,

μοι Φ.—[h] δοκεῖ om ΔGT et pr Π.—[i] οὐκ Γ, om pr Φr.—[j] ὡς om G.—[k] τιν' Γ. —[l] ἄλλον ΧΓΛΞΠΣBCDEFHOTr, ἄλλα G : ἄλλων s.—[m] τούτων μείζω ΧΔΠΣΦDG NOT : μείζω τούτων °s.—[n] ἔχε τί Σ.—[o] μᾶλλον corr Φ.—[p] ἀποτετέρπωνται

32. Dorvill. ad Charit. p. 456.), *hilaris*, et in primis de vultu hilari ac subridente adhibetur. Sic Xenoph. Anab. ii. 6. 11. Symp. i. 4. Agesil. i. 13. Plutarch. Conv. Sept. Sapient. P. ii. p. 106. Meleag. xliv. 4. Anthol. Gr. T. i. p. 15. 51. Lucian. Eunuch. i. T. i. p. 586. Amor. §. 52. p. 636. Chronos. §. 16. p. 521. T. ii. al.—Etiam verbo *γάνυσθαι* cum delectu ac pæne dixerim parodice usus est. Citat enim Xenoph. Symp. viii. 30. hoc Homeri hemistichium: *γάνυται δέ τ' ἀκούων*. Ast. qui sic in Addit. ‘Adde Philostrat. Icon. i. 8. p. 775. *ἐνταῦθα δὲ φαιδρὸς γέγραπται καὶ ἱλαρὸν βλέπων*. Heroic. p. 112. ed. Boisson. *φαιδρὸς—καὶ ἐν ὁρμῇ μειδιάματος*. Vid. Miscell. Observatt. Vol. iii. T. i. p. 56.’

σοὶ εἱπόμην] *Tecum in furorem quendam rapi me passus sum.* Heind.

Hoc loco ironici quidquam adjunctum habere ἕπεσθαι, e verbis appositis: *ἡγούμενος σὲ μᾶλλον ἢ ἐμὲ ἐπαΐειν περὶ τῶν τοιούτων*, jam perspicitur. Heindorfius hæc ita interpretatus est: *tecum in furorem quendam* rapi me passus sum; vereor, ut recte. Ast.

τῆς θείας κεφαλῆς] Hoc, a posterioribus certatim adhibitum, illustravit Bergler. ad Alciphr. p. 260. in quibus voc. *θεῖος* ad *divinum* refer *furorem*. Eurip. Hecub. 87. *θεία Ἑλένου ψυχά*. Heind.

τῆς θείας κεφαλῆς] Hæc quoque Homerica est parodia, sicuti infra *Φαῖδρε, φίλη κεφαλή*, v. Iliad. viii. 281. Ion. 531. D. Id quod seriores scriptores creberrime vel respexerunt vel imitati sunt, ut Athen. iii. 68. p. 414. ed. Schw. Maxim. Tyr. diss. xxxviii. 4. p. 449. Themist. Oratt. iii. p. 46. B. xiv. p. 183. D. In primis hunc locum imitando expressit Rhetoric. auctor, qui vulgo Dionysius Halicarnass. fertur, cap. ii. p. 20. ed. Schott. *ἐμοὶ μὲν ἦν τερπνὸν, αὐτὸν παρόντα καὶ συγχορεύοντα καὶ ἀναβακχεύοντα μετὰ σοῦ, τῆς φίλης ἐμοὶ κεφαλῆς*. Ast. qui sic in Addit. ‘Adde Synes. Epist. 56. p. 191. A. *ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή*. Epist. 105. p. 249. C. *καὶ νὴ τὴν ἱεράν σου κεφαλήν*. Himer. Orat. xiii. p. 600. *ὦ θείας κεφαλῆς παῖ!* Eustath. ad Iliad. σ'. p. 1182. 32. Gataker. Advers. c. 38.’

μηδαμῶς] Interp. *ἐσπουδακας*. Menexen. p. 236. C. *Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος, ἂν ἐξενέγκω αὐτῆς τὸν λόγον*. M. *Μηδαμῶς, ὦ Σώκρ., ἀλλ' εἰπὲ καὶ πάνυ μοι χαριῇ*. Illud *Φίλιος* frequens est Jovis cognomen, cujus templum apud Megalopolitas memorat Pausan. viii. 31. Conf. Gottleb. ad Plat. Alcib. i. §. 6. Heind.

Locis a Gottleb. laudatis adde Gorg. 500. B. 519. E. Min. 321. C. Aristoph. Acharn. 730. Lucian. Tim. §. 1. Toxar. §. 12. T. ii. p. 35. Præc. rhet. §. 4. p. 291. Ast.

οἴει ἂν—ἄλλον τῶν Ἑλλήνων] Pro ἄλλων rescripsi ἄλλον, expressum etiam a Cornario in versione: *putasne alium aliquem ex Græcis majora his alia et plura de hac re dicere posse?* Heind.

ἄλλον] ἄλλον exhibet edit. Vindob. 1784. et Cod. Mon. Ast.

[§. 13.] Καὶ μὲν δὴ εἰ μὲν ἐκ τῶν ἐρώντων[s] τὸν[s] βέλτιστον αἱροῖο,[t] ἐξ ὀλίγων ἄν σοι ἡ ἔκλεξις εἴη· εἰ δ' ἐκ τῶν ἄλλων τὸν σαυτῷ ἐπιτηδειότατον, ἐκ πολλῶν. ὥστε πολὺ πλείων[u] ἐλπὶς ἐν τοῖς πολλοῖς ὄντα τυχεῖν τὸν ἄξιον τῆς σῆς φιλίας. Εἰ τοίνυν τὸν νόμον τὸν καθεστηκότα[v] δέδοικας, I. i. 12.
μὴ πυθομένων[w] τῶν ἀνθρώπων ὄνειδός σοι γένηται,[x] εἰκός ἐστι τοὺς μὲν ἐρῶντας, οὕτως ἂν οἰομένους καὶ[y] ὑπὸ τῶν ἄλλων[z] III. 232.
ζηλοῦσθαι ὥς περ αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν,[a] ἐπαρθῆναι τῷ[b] λέγειν

ΔΕΝΟ.—[t] αἱροῖτο ΧΔ : αἱροῖο corr ΠGT cum *s.—[u] πλέον ΞDNO, πλεῖον F.—[v] ἀν-[κα]θεστηκότα F.—[w] πειθομένων ΦT.—[x] γενήσεται ΛCEFH.—[y] καὶ om Ξ.—[z] πολλῶν [ἀλλ] Φ, πολλῶν r.—[a] ἑαυτῶν Ξ.—[b] τὸ ΠDN et pr T, καὶ Ξ.—[c] φιλοτιμουμένη pr Ξ.

το; quod Stephanum non fefellit, qui tamen reponens περὶ ὧν οὕτω διακείμενοι βουλεύονται, prægressum illud εὖ φρονήσαντες, postquam resipuerint, non respexit. Igitur reposui βεβουλεύονται. Pro ἡγήσωνται amicus malebat ἡγήσονται, ut ἂν pertineat ad εὖ φρονήσαντες. Frustra. Quippe εὖ φρονήσαντες protasin quasi quandam facit, illa autem πῶς ἂν ἡγήσωνται apodosin. Heind.

Pro ἡγήσωνται corrigendum est ἡγήσονται; ἂν enim ad καλῶς ἔχειν pertinet. Monuit de hoc etiam Matthiæ Grammat. Græc. p. 729.—περὶ ὧν οὕτω διακείμενοι βουλεύονται. Sic Stephanus vulgarem scripturam οὗτοι διακείμενοι βούλονται, Ficino, ut videtur, auctore, correxit. Nam οὗτοι διακείμενοι sensu caret; βούλεσθαι ac βουλεύεσθαι vero sæpissime inter se permutata reperiuntur. v. Wesseling. ad Herodot. p. 78. Præterea equidem articulum οἱ adderem, ut sit: περὶ ὧν οἱ οὕτω διακείμενοι βουλεύονται. Plane sic Ficinus videtur legisse, vertens: quonam pacto eorum, qui sic affecti sunt (οἱ οὕτω διακείμενοι, nam οἱ διακείμενοι sunt ii, qui affecti sunt, διακείμενοι vero simpliciter affecti), consilia voluntatesque (βουλεύοντες) probabant? Scilicet posterior orationis pars generalis cujusdam sententiæ speciem habet (hinc aoristus præsentis, βουλεύονται, recte habet), cui οἱ—διακείμενοι, quasi de altera persona sermo esset, melius conveniret, quam διακείμενοι, quod ad subjectum, quod dicitur, totius orationis referendum est. Heindorfius, quem Schleiermacherus secutus est, propter prægressum εὖ φρονήσαντες non solum conjecit, verum etiam reposuit βεβούλευνται, cetera Stephani emendationem recipiens. Nimis audacter, ut mihi videtur. Ast.

§. 13. εἰ τοίνυν τὸν νόμον] Schol. in Anecd. Siebenk. p. 56. λέγει τὸν νόμον εἶναι τοιοῦτον, ὡς νενομισμένου αἰσχροῦ τοῦ χαρίζεσθαι· τοῦτο δὲ πρῶτον μὲν παρ' ἱστορίαν ἐστὶν, ἔτι δὲ καὶ ἐναντίωμα ἔχει etc. Nam futilia hæc, ut huc transcribere reliqua pigeat, nisi quod bene νόμον h. l. cepit de communi illa hominum opinione, id quod ipsa hæc epexegesis arguit μὴ πυθομ. τῶν ἀνθρ. ὀνειδ. σοι γένηται, non de lege illa Attica apud Petit. L. L. vi. v. 5. Heind.

εἰ τοίνυν τὸν νόμον cet.] Secunda argumenti expositio, qua probaturus est orator, amorem etiam turpem famam afferre. Sympos. 183. E. τούτους δὴ βούλεται ὁ ἡμέτερος νόμος εὖ καὶ καλῶς βασανίζειν, καὶ τοῖς μὲν (qui amorem, ut ita dicam, psychicum s. philosophum colant) χαρίσασθαι, τοὺς δὲ (qui corpus sectentur) διαφεύγειν—οὕτω δὴ ὑπὸ ταύτης τῆς αἰτίας πρῶτον μὲν τὸ ἁλίσκεσθαι ταχὺ αἰσχρὸν νενόμισται, ἵνα χρόνος ἐγγένηται, ὃς δὴ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν cet. Infra νομίμων δὲ καὶ εὐσχημόνων, οἷς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίζετο, πάντων καταφρονήσασα cet. Intelligenda igitur non est lex scripta, sed tradita et hominibus innata, h. e. communis hominum sententia ac consueta opinio, λόγος, quem dicebant veteres, ἄγραφος. Vid. Ez. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 35. Similiter supra τὸ νομιζόμενον est communis hominum opinio ac persuasio. Ast.

ὥσπερ αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν] Pessime Fic. qui ita se amandos censent, ut ipsi alios amant; aut plene dicendum erat, ὥσπερ αὐτοὶ ὑφ' αὑτῶν ζηλοῦνται, aut ὥσπερ αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν, ex legitimo illo vete-

καὶ φιλοτιμουμένους[c] ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας ὅτι οὐκ ἄλλως[d] αὐτοῖς πεπόνηται· τοὺς δὲ μὴ ἐρῶντας, κρείττους αὑτῶν ὄντας, τὸ βέλτιστον ἀντὶ[e] τῆς δόξης τῆς παρὰ τῶν ἀνθρώπων[f] αἱρεῖσθαι. [§. 14.] Ἔτι δὲ τοὺς μὲν ἐρῶντας πολλοὺς ἀνάγκη πυθέσθαι καὶ ἰδεῖν, ἀκολουθοῦντας τοῖς ἐρωμένοις καὶ ἔργον τοῦτο ποιουμένους, ὥστε ὅταν ὀφθῶσι διαλεγό-

—[d] οὐ καλῶς ΧΔΠΝΟ et pr DT, οὐ κακῶς G et corr D, οὐ μάτην H: οὐκ ἄλλως cum °ς corr Ξ.—[e] ἐν ΧΔΠCDGN et pr T, om Ξ.—[f] τῶν ἀνθρώπων] τοὺς πολλοὺς

rum more in oratione obliqua. In seqq. ἐπαρθῆναι etc. part. ὅτι pertinet liquido etiam ad λέγειν, quod, ita simpliciter dictum, non vereor ne quis interpretetur: *evulgare illam consuetudinem.* Sed ad seqq. si traxeris hoc λέγειν, meo sensu languet admodum. Cur non scripsit ἐπαρθῆναι τῷ φιλοτιμ. ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας, ὅτι οὐκ ἄλλως etc.? in quo tamen ipso hærerem. Nam et ἐπαίρεσθαι, *efferri et influri aliqua re*, adjunctam habere solet præpositionem, ut ἐπαίρεσθαι ἐπὶ πλούτῳ Xenoph. Mem. i. 2. 25. et ἐπαίρεσθαι πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων Thucyd. vi. 11. contra ἐπαίρεσθαί τινι est *incitari aliqua re*. vid. Tim. Lex. p. 119. ibiq. Ruhnk. et ἐπαίρεσθαι, *superbire ipso illo amore*, commode dici poterant amatores; ἐπαίρεσθαι *illa in vulgus ostentatione*, τῷ φιλοτιμ. ἐπιδείκνυσθαι, non item. Corrigendum puto ἐπαρθῆναι τούτῳ λέγειν καὶ—, ut τούτῳ referatur ad prægressa οὕτως ἂν οἰομένους etc. hoc sensu: *verisimile est, eos illa opinione incitari, ut dicant atque adeo ambitiose se jactent apud omnes, non irritos labores suos fuisse.* Heind.

Verba ἐπαρθῆναι τῷ λέγειν firma librorum Mss. auctoritate indigent. Namque τῷ illud vel ex articulo τὸ, quem codd. Vindob. et Monac. exhibent, enasci vel ab iis apponi potuit, quos λέγειν nude positum offendisset, quanquam satis obvium, ut apud Isocrat. Busir. p. 230. ed. Coray: εἴ τις τῶν σοι συνόντων ἐπαρθείη ποιεῖν, ἃ σὺ τυγχάνεις εὐλογῶν. Lys. p. 585. Vol. v. ed. Reisk. τίς οὐκ ἂν ἐπαρθείη πράττειν καὶ λέγειν ὑπὲρ τῆς πόλεως; Demosth. p. 1403. Vol. ii. διὸ δὴ καὶ μᾶλλον ἐπήρθην τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. Heindorfius corrigi volebat τούτῳ: Censor vero in Ephemerid. litterar. Ienens. 1808. Nr. 176. τοῦτο. Equidem, τῷ vel τὸ expuncto, quod additamenti simillimum est, loco nitorem restitui pristinum existimo. Ast. quo teste Vindob. ὑφ' ᾧ ἐπ. τὸ λέ. et mox Cod. Monac. οὐ καλῶς.

κρείττους αὑτῶν ὄντας] Vulgo αὐτῶν.—τὸ βέλτιστον, *clandestinum illum voluptatis fructum.*—ἀντὶ τῆς δόξης—τῶν ἀνθρώπ. Nam amor ille ut pueris tum turpis erat, ita amatoribus erat honorificentissimus. vid. Plat. Symp. p. 182. D. Heind.

βέλτιστον] Heindorfii explicationem probare nequeo. Sensus enim est, 'non amantes rebus suis potius consulunt, ut, quodcunque faciant, bonum atque honestum sit, quam vanam apud homines gloriam sectantur.' Ast.

§. 14. ἔτι δὲ τοὺς μὲν ἐρῶντας] In his πολλοὺς Ficin. vertit *vulgus*, ex quo tamen corrigi nolim τοὺς πολλούς. Heind.

ἔτι δέ] Sententiarum cohærentia est, 'Præterea etiam omissa amatoris gloriatione, ipsa jam cum amatore consuetudo apud plurimos opprobrium et turpitudinis suspicionem excitabit.' Verborum igitur structura hæc est: ἔτι δὲ ἀνάγκη, πολλοὺς πυθέσθαι καὶ ἰδεῖν τοὺς μὲν ἐρῶντας ἀκολουθοῦντας τοῖς ἐρωμένοις cet. Nam propter sequens τοὺς δὲ μὴ ἐρῶντας, quoniam in utroque orationis pondus est, τοὺς μὲν ἐρῶντας præpositum est, etiamsi hæc verborum collocatio propter sequens πολλοὺς obscuritatis aliquid habeat. Ast.

ἀκολουθοῦντας] Nam catervatim honoris causa pueros sectari in publico solebant amatores. Conf. §. 19. Charmid. §. 3. Euthyd. p. 273. A.—ἔργον τοῦτο ποιουμένους, *in eoque studii et operæ plurimum ponentes*, quod loquendi genus vulgatum est apud Atticos. Xenoph. Hiero ix. 10. πολλοὺς ἂν—τοῦτο ἐξορμήσειεν ἔργον ποιεῖσθαι τὸ σκοπεῖν τι ἀγαθόν. Dio Chrys. p. 394. D. ed. Morell. Ταῦτα—ἀκούετε τῶν τε ποιητῶν καὶ ἄλλων ἀνδρῶν αὐτὸ τοῦτο ἔργον πεποιημένων ἐγκωμιάζειν. Themist. x. p. 234. ed. Petav. δεινότητα τοσαύτην—οὐδὲ ἐν ῥήτορι τοῦτο ἔργον ποιουμένῳ ῥᾳδίως κατεῖδον. Monui propter Lentzium, qui τοῦτο, ad prægressa trahendum,

μενοι ἀλλήλοις, τότε αὐτοὺς οἴονται ἢ γεγενημένης ἢ μελλούσης ἔσεσθαι τῆς ἐπιθυμίας συνεῖναι· τοὺς δὲ μὴ ἐρῶντας οὐδ' αἰτιᾶσθαι διὰ τὴν συνουσίαν ἐπιχειροῦσιν, εἰδότες ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστιν ἢ[g] διὰ φιλίαν τῳ[h] διαλέγεσθαι ἢ δι' ἄλλην τινὰ ἡδονήν. [§. 15.] Καὶ μὲν δὴ εἴ σοι δέος παρέστηκεν[i] ἡγουμένῳ χαλεπὸν εἶναι φιλίαν[k] συμμένειν, καὶ ἄλλῳ μὲν τρόπῳ διαφορᾶς γενομένης κοινὴν ἀμφοτέροις[l] καταστῆναι τὴν συμφοράν, προεμένου δέ σου ἃ περὶ πλείστου ποιεῖ[m] μεγάλην ἂν σοι βλάβην γενέσθαι,[n] εἰκότως ἂν[o] τοὺς ἐρῶντας μᾶλλον ἂν φοβοῖο. πολλὰ γάρ αὐτούς ἐστι τὰ[p] λυποῦντα, καὶ πάντ' ἐπὶ τῇ αὐτῶν βλάβῃ νομίζουσι γίγνεσθαι.[q] διό περ[r] καὶ τὰς[s] πρὸς τοὺς ἄλλους τῶν ἐρωμένων

G.—g γεγεννημένης Λ.—h τὸ G.—i ἄρ' ἔστηκεν G.—k χαλεπὸν ἡγουμένῳ φιλίαν εἶναι Σ.—l ἀμφοτέρας Χ.—m ποιεῖ GT et pr Γ, ποιεῖν Λ.—n ἂν γενέσθαι ΔΠΤ.—o ἂν add ΧΔΠΣDGNOT.—p τὰ om Φr.—q γενέσθαι νομίζουσι Λ.—r περ om Ξ.—s τὰς ΓΔΠΣΦBCDEFGHNTr, τοὺς ΛΟ, τὰ Χ: τῆς cum s corr Ξ.

ad seqq. trahens conjecit τοιοῦτο pro τοῦτο, *et tale quid facientes, unde illa suspicio nascatur*: quo sensu scripsisset Lysias potius καὶ τοιαῦτα ποιοῦντας, ὥστε.—Mox pro τῆς ἐπιθυμίας magis placeret τῆς ἀπολαύσεως, et deinde ἢ δι' ἄλλην τινὰ ἀνάγκην seu χρείαν. Ita ne in singulis quidem verbis laudandus est libelli hujus scriptor, ne quid dicam de absurdis sententiis, vix sophista dignis. Heind.

ἢ (ἕνεκα) μελλούσης ἔσεσθαι ἐπιθυμίας ξυνεῖναι] Data opera obscure significatur cupiditatis expletio, quam ut ambiguitate obvolveret, ἐπιθυμίαν vocat, licet verba γεγενημένης et μελλούσης ἔσεσθαι, in primis vero verbum ξυνεῖναι, quod etiam de obscœno amore usurpatur, ipsum voluptatis fructum innuant. Quocirca Heindorfius pro ἐπιθυμίας malebat ἀπολαύσεως. At vero ἐπιθυμία non solum cupiditas est, sed ipsa quoque voluptas, ita ut cupiditatis expletæ vel explendæ notionem involvat. Sic Phædon. p. 284. τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι. 347. οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι ἀπέχονται τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν ἁπασῶν. cf. H. Stephani Schediasm. ii. 11. Hinc optime τῇ ἐπιθυμίᾳ respondet in sequentibus ἡδονή, quæ lenior est ejusdem fere rei denotatio, callide de eo, qui amorem non præ se fert, usurpata. Ast.

§. 15. καὶ μὲν δὴ εἴ σοι—ἄλλῳ μὲν τρόπῳ] *Alias, extra hanc inter amatum amasiumque conjunctionem.*—κοινὴν ἀμφοτ. *quatenus jam alter alterius caret amicitia et officiis.*—προεμένου δὲ σοῦ ἃ, *in illo autem usu, ubi tu in amatoris gratiam carissima quævis remiseris*, ut *famam* §. 13. *ceterorum familiaritates* etc. Sed in hac obscuritate harioli munere fungendum, non interpretis. Heind.

δέος παρέστηκεν] 'Si metus animum tuum subierit s. tibi extiterit.' Παρίστασθαι enim, ut εἰσιέναι et εἰσελθεῖν (v. Valcken. ad Herodot. p. 531. ad Eurip. Phœniss. p. 464. sq.) ea dicuntur, quæ animum subeunt, et sua sponte fere in eo existunt, præsertim de opinionibus. v. Hemsterh. ad Lucian. T. iii. p. 392. ed. Bip. Morum ad Longin. ix. 1. Taylor. ad Lys. Epitaph. T. v. p. 83. ed. Reisk. Ast.

ξυμμένειν] Cod. Mon. συμβαίνειν. Ast.

καὶ ἄλλῳ μὲν τρόπῳ κ. τ. λ.] Alias s. in aliis conjunctionibus, præter amoris consuetudinem, jactura, si qua ex inimicitia enascatur, æqualis est, ita ut utraque pars eam faciat, at in amore, ubi carissima quæque (gratiam tuam et amoris fructum, quæ juventutis ac pulchritudinis tuæ dos est pretiosissima) amatori donaveris, fieri non potest, quin damnum idque gravissimum tu solus accipias: pretiosissimæ enim gratiæ prodigus, inimicitia exorta inter te et amatorem tuum, omni remunerationis alicujus spe frustraris. Ast.

τῶν ἐρωμένων] Fidenter correxi τὸν ἐρώμενον. Heind.

διόπερ καὶ τὰς—ξυνουσίας ἀποτρέ-

III. 236. ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι χαρίζεσθαι, παρέντα[s] τοῦ[t] μὲν τὸ
φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, τοῦ δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν, ἀναγκαῖα[u]
γοῦν[v] ὄντα, εἶτ' ἄλλ' ἄττα[w] ἕξειν λέγειν; ἀλλ' οἶμαι, τὰ
μὲν[x] τοιαῦτ'[y] ἐατέα καὶ συγγνωστέα λέγοντι· καὶ τῶν
μὲν τοιούτων οὐ τὴν εὕρεσιν ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον,
τῶν δὲ μὴ[z] ἀναγκαίων τε καὶ χαλεπῶν εὑρεῖν πρὸς τῇ δια-
θέσει καὶ τὴν εὕρεσιν.

ΦΑΙ. Συγχωρῶ ὃ λέγεις· μετρίως γάρ μοι δοκεῖς
εἰρηκέναι. ποιήσω οὖν[a] καὶ ἐγὼ οὕτως· τὸ μὲν τὸν ἐρῶντα
τοῦ μὴ[b] ἐρῶντος μᾶλλον νοσεῖν δώσω σοι[c] ὑποτίθεσθαι, τῶν
I. i. 20. δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν[d]
Λυσίου παρὰ τὸ[e] Κυψελιδῶν[f] ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν
Ὀλυμπίᾳ στάθητι.

τοῦ
εἴη Φr.—[q] λέγοντι Λ et pr Ξ.—[r] ὡς om Δ.—[s] σπαρέντα Λ.—[t] τοῦτο F, τοῦτο T, idque bis.—[u] ἀναγκαῖον GT.—[v] οὖν N.—[w] ἅττ' ἂν CH et rc B.—[x] μὲν ΓΔΠΣΦ BDGNOT, om r: μέντοι *s.—[y] τοιαῦτ' Γ.—[z] μὴ om pr Ξ.—[a] γοῦν ΣΦNOr.—[b] μὴ om N.—[c] δώσω σοι] δώσουσι T.—[d] εἰπὼν τῶν] εἰπόντος ℵΔΠGNOT cum pr D et γρ F, εἰπὼν τοῦ Σ et corr D, εἰπὼν τῶν δὲ ΛΦEFH et pr B, εἰπὼν τόδε r.—[e] τῶν

gratificandum esse dicat, eum, si de alterius sapientia nihil, nihil de alterius insania proferat, quæ tamen proferre necesse est, nihilo minus alia quædam, quæ dicat, habiturum? Frustra hic aliquis illud τί ante οἴει abesse malebat. Similem infra habebis §. 118. τί δὲ τὸν μελλήγηρ. structuræ tenorem, quanquam ibi post τί δὲ verbo πότερον interrogatio retexitur. Cic. de Off. ii. 7. 12. 'Quid enim censemus superiorem illum Dionysium, quo cruciatu timoris angi solitum etc.?' ubi vid. Heusing. et conf. Manut. ad Cic. Or. pro Rosc. Amer. §. 17. Scilicet h. l. post verba ἀναγκαῖα γοῦν ὄντα propter illud εἶτα interrogandi particulam iterare neglexit. In seqq. τὰ μέντοι τοιαῦτα vide an præstet τὰ μὲν τοιαῦτα. Heind.

τοῦ μὲν—ψέγειν] Τοῦ μὲν (int. μὴ ἐρῶντος) τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, id quod Lysias præstitit c. 7. et 8. τοῦ δὲ (int. ἐρῶντος) τὸ ἄφρον ψέγειν, v. cap. 6. si hoc prætermiserit, utpote necessarium ad propositionem probandam, nihil amplius habebit, quod proferat; hæc enim prima ideoque necessaria (τὰ δέοντα vel ἀναγκαῖα) rei sunt argumenta, quæ si omiseris, nihil omnino erit, quod dixeris. Ast.

γοῦν] οὖν Cod. Monac. Ast.

τοιαῦτα] Schol. Plat. p. 57. Ταῦτα καὶ τοιούτων περὶ τῶν ἀναγκαίων φησίν, ὧν τὴν εὕρεσιν ἡ φύσις πορίζει, τὴν δὲ διάθεσιν ἡμεῖς κ. τ. λ. Nam reliqua transscribere tædet. Heind.

παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα] Schol. Ruhnk. p. 57. Κύψελος Περιάνδρου πατὴρ ἦν, οὗπερ οἱ υἱεῖς Κορίνθου τύραννοι γεγονότες ὑπὸ Κορινθίων κατελύθησαν· ηὔξαντο οὖν οὗτοι, εἰ πάλιν τὴν ἀρχὴν ἀνακτήσαιντο, χρυσοῦν ἀνδριάντα τῷ θεῷ ἀναθήσειν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὁλόσφυρον, οἳ δὴ κρατήσαντες Κορίνθου, ἀνέθεσαν ἐκεῖσε μέγιστον ἄγαλμα χρυσοῦν τοῦ Διός. Quam Jovis statuam videtur significare Pausan. v. p. 378.—τούτων (τῶν λόγων) ὁ μὲν Κύψελον τὸν τυραννήσαντα Κορινθίων φησὶν ἄγαλμα ἀναθεῖναι τῷ Διὶ χρυσοῦν ἐς Ὀλυμπίαν etc. Strabo viii. p. 580. C. τοῦ δὲ περὶ τὸν οἶκον τοῦτον (τοῦ Κυψέλου) πλούτου μαρτύριον τὸ Ὀλυμπιᾶσι ἀνάθημα Κυψέλου, σφυρήλατος χρυσοῦς ἀνδριὰς εὐμεγέθης. Conf. ibid. p. 542. B. Et pertinet huc Suidæ glossa v. Κυψελιδῶν ἀνάθημα. De formula hac χρυσοῦν, χαλκοῦν τινα στῆσαι vid. Bergler. ad Alciphr. p. 127. Heind.

σφυρήλατος] *Solidus*, Plutarch. de adulat. c. 24. p. 224. T. i. ed. Wytteńb. Lips. metaphorice σφυρηλάτοις ἀνάγκαις ap. Pindar. Fragm. in c. xxviii. p. 93. sq. T. iii. ed. Heyn. σφυρήλατος νοῦς ap. Plutarch. de Pythiæ oracul. p.

ἐγένοντο, ὥστε ἄδηλον αὐτοῖς[p] εἰ ἔτι τότε[q] βουλήσονται
φίλοι εἶναι, ἐπειδὰν τῆς ἐπιθυμίας παύσωνται· τοῖς δὲ μὴ III. 233.
ἐρῶσιν, οἳ[r] καὶ πρότερον ἀλλήλοις φίλοι ὄντες[s] ταῦτ'[t]
ἔπραξαν, οὐκ ἐξ ὧν ἂν εὖ πάθωσι[u] ταῦτ'[t] εἰκὸς ἐλάττω[v] τὴν
φιλίαν αὐτοῖς[w] ποιῆσαι,[x] ἀλλὰ ταῦτα μνημεῖα καταλειφ-
θῆναι[y] τῶν μελλόντων ἔσεσθαι. [§. 17.] Καὶ μὲν δὴ βελτίονί I. i. 14.

[p] αὐτοῖς, in ς post ἔτι situm, ante εἰ posuerunt ΧΔΠΣDGNOT, post βουλήσονται ponunt Φr, post τότε huic βουλήσονται postpositum Ξ.—[q] τότε om ΔΠΣGNO.—[r] εἰ ΞDO.—[s] φίλοι ὄντες] φιλιῶντες Λ.—[t] ταῦτ' G: ταῦτα *ς.—[u] εὐπαθῶσι T.—[v] ἐλάττων Ξ.—[w] αὐτοῖς om F.—[x] ποιήσειν Σ.—[y] καταληφθῆναι N.—[z] βέλτιον

intercedit inter singularem partem ac reliquas omnes, ut illa nonnisi singula pars, hæ vero totum sint atque universum. Ita τὰ ἄλλα sæpenumero universi aliquid significat, quod lingua Germanica commodissime vel adjective voce *alle*, vel adverbialiter per *überhaupt* vel *sonst* exprimere possumus. Hac ratione explico locos illos Platonis, ubi interpretes, solum vocis ἄλλος usum observantes, plerumque ἄλλος redundare male statuunt, v. c. Gorg. 473. D. εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων (a reliquis omnibus, qui, civibus oppositi, ξένοι sunt). 480. C. κατήγορον ὄντα καὶ αὑτοῦ καὶ τῶν ἄλλων οἰκείων (omnium reliquorum s. omnium præterea, qui ipsius necessarii sunt). Polit. v. 456. E. τί δέ; τῶν ἄλλων πολιτῶν (reliquorum omnium civium, h. e. in universum civium) οὐχ οὗτοι ἄριστοι; Legg. ii. 666. B. τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἐπίκουρον cet. i. e. reliquis omnibus, h. e. universis hominibus; ad quem locum nuper Böckhius (in Platonis Minoëm p. 166.) plura notavit, nulla vero explicatione adjecta. Cf. quoque Weisk. Pleon. p. 60. Ita quoque intelligi debet locutio εἴ τις ἄλλος, v. c. ap. Gorg. 453. B. εἴ τι ἄλλο, Legg. ii. 662. D. Est enim si quis alius inter reliquos omnes, h. e. si quis omnino. Quocirca etiam hic falluntur, qui ἄλλος vel ἄλλο abundare statuunt, ut ipse summus Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 527. Frequenter ἄλλος est præterea, ut Hesiod. Ἔργ. 342. Xenoph. Cyrop. iii. 2. 18. iii. 3. 24. vii. 3. 7. Anabas. i. 5. 5. Alcibiad. i. p. 112. 6. τοῖς τε Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς ἄλλοις (reliquis, h. e. præter ipsos) Τρωσίν, Achivis et præterea Trojanis, h. e. quum Achivis, tum Trojanis, s. non solum Achivis, sed etiam Trojanis. p. 121. B. τῷ τε γένους ὄγκῳ—καὶ τῇ ἄλλῃ τροφῇ (ubi jam Ficinus recte vertit: et educatione præterea). Theætet. 180. B. τῶν ἄλλων πάντων (omnium reliquorum, h. e. omnium præter Oceanum ipsum et Tethyn). Euthydem. 289. A. οὔτε γε—τῆς ἄλλης ἐπιστήμης ὄφελος γίγνεται οὐδέν (alius præterea scientiæ). al. Similiter adverbium ἄλλως capiendum est; sed hoc uberius exponere, non est hujus loci. Ast. qui sic in Addit. 'De ἄλλος i. q. λοιπὸς vid. Boissonad. ad Philostrat. p. 541. sq. et de hoc vocabuli ἄλλος usu cf. Heindorf. ad Phædon. p. 231. et nostra ad Polit. v. 465. B. 467. B.'

τοῖς δὲ μὴ ἐρῶσιν] Verborum ordo est hic: οὐκ εἰκὸς, τοῖς μὴ ἐρῶσιν, οἳ, ὄντες καὶ πρότερον ἀλλήλοις φίλοι, ταῦτα ἔπραξαν, ταῦτα, ἐξ ὧν ἂν εὖ πάθωσι, ἐλάττω (αὐτοῖς) τὴν φιλίαν ποιῆσαι. In quibus ταῦτα ἔπραξαν hic quoque obscœno significatu capiendum; ταῦτα, ἐξ ὧν, *istam voluptatem, qua alter alteri morigeratur*. Illud αὐτοῖς post dativum τοῖς μὴ ἐρῶσιν paullo remotiorem illatum est abundanter more pervulgato. Enimvero quæ adduntur ἀλλὰ ταῦτα μνημεῖα καταλειφθῆναι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι, in iis *monumenta rerum futurarum* non vereor ne quis oxymori nomine excuset; adeo hoc est absonum. Repone σημεῖα. Heind.

μνημεῖα καταλειφθῆναι τῶν μελλόντων ἔσεσθαι] 'Igitur hæc monumenta et præteritæ gratiæ documenta simul signa et testimonia sunt gratiæ etiam in posterum faciundæ.' Μνημεῖον enim omne id dicitur, quo quis alicujus rei recordatur; jam et præteritorum et futurorum recordari et meminisse possumus; igitur vel monumentum est vel documentum ac signum, quo de aliqua re faciunda monemur, i. q. τεκμήριον; uti infra dicitur ταῦτα γάρ ἐστι φιλίας πολὺν χρόνον ἐσομένης τεκμήρια. Novus quidem atque argutus est hic vo-

σοὶ[a] προσήκει γενέσθαι ἐμοὶ πειθομένῳ ἢ ἐραστῇ. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ καὶ[a] παρὰ τὸ βέλτιστον τά τε λεγόμενα καὶ τὰ[b] πραττόμενα ἐπαινοῦσι,[c] τὰ μὲν δεδιότες μὴ ἀπέχθωνται,[d] τὰ δὲ καὶ αὐτοὶ χεῖρον[e] διὰ τὴν ἐπιθυμίαν γιγνώσκοντες. τοιαῦτα[f] γὰρ ὁ ἔρως ἐπιδείκνυται· δυστυχοῦντας μέν,[g] ἃ μὴ λύπην τοῖς ἄλλοις παρέχει,[h] ἀνιαρὰ ποιεῖ[i] νομίζειν·[j] εὐτυχοῦντας δὲ καὶ τὰ μὴ ἡδονῆς ἄξια παρ' ἐκείνων ἐπαίνου[k] ἀναγκάζει[l] τυγχάνειν. ὥστε πολὺ μᾶλλον ἐλεεῖν[m] τοῖς ἐρωμένοις[n] ἢ ζηλοῦν αὐτοὺς[o] προσήκει. [§. 18.] Ἐὰν δ' ἐμοί[p] πείθῃ, πρῶτον μὲν οὐ τὴν παροῦσαν ἡδονὴν θεραπεύων[q] συνέσομαί σοι, ἀλλὰ καὶ[r] τὴν μέλλουσαν ὠφέλειαν[s] ἔσεσθαι, οὐχ ὑπ'[t] ἔρωτος ἡττώμενος[u] ἀλλ' ἐμαυτοῦ κρατῶν,[v] οὐδὲ διὰ σμικρὰ[w] ἰσχυρὰν ἔχθραν ἀναιρούμενος ἀλλὰ διὰ μεγάλα βραδέως ὀλίγην ὀργὴν ποιούμενος, τῶν μὲν ἀκουσίων συγγνώμην[x] ἔχων, τὰ δὲ ἑκούσια πειρώμενος ἀποτρέ-

ἴσον N.—[a] καὶ om Ξ.—[b] καὶ τὰ] τά τε Φr.—[c] ἐνεργοῦσιν Ξ.—[d] ἀπεχθάνωνται (ον) ΞDNO.—[e] χεῖρω Ξ, χείρους E.—[f] τοιαῦτα] τοῖς αὐτοῖς Λ.—[g] μὲν om G.—[h] παρέχοι H.—[i] ποιεῖν ΞΦDTr.—[j] νομίζει pr D.—[k] ἐπαίνοις N.—[l] ἀναγκάζειν NT.—[m] ἐλθεῖν T.—[n] τοῖς ἐρωμένοις (οῖς ... οις) ℵΓΔΛΠΞBCDHNOTr et γρ F, τοὺς ἐρωμένους HE, τοῖς ἐρωμένοις (οὺς ... ους) Φ: τοὺς ἐρωμένους ς.—[o] αὐτοῖς ΛΦBFNOTr cum pr ΓΔΠCDE.—[p] δ' ἐμοὶ Ξ: δέ μοι *ς.—[q] θεραπεύσων T.—[r] καὶ om ENOς.—[s] ὠφέλειαν om G.—[t] ὑπὲρ pr D.—[u] ἡττημένος F.—[v] κρείττων T.—[w] διὰ μὲν σμικρὰ N.—[x] γνώμην G.—

cis μνημεῖον usus, sed minime mirandus ille in nostra oratione. Ast.

§. 17. καὶ μὲν δὴ βελτίονι] *Atque meliorem te fieri oportet, si mihi obedias, quam si amatori.* In quibus illud ἢ liquido pendet a βελτίονι, ut frustra Lentzius μᾶλλον ante πειθομένῳ excidisse conjecerit.—παρὰ τὸ βέλτιστον. Stob. Serm. lxii. p. 404. ubi hæc καὶ μὲν δὴ—αὐτοὺς προσήκει laudat, scriptum habet βέλτιον. Male. Xenoph. Cyrop. v. 1. 8. Οἴει—ἱκανὸν εἶναι κάλλος ἀνθρώπου ἀναγκάζειν τὸν μὴ βουλόμενον πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον; Mox post εὐτυχοῦντας δὲ, quum sic procedere deberet structura, καὶ τὰ μὴ ἡδονῆς ἄξια ἐπαινεῖν ἀναγκάζει, quo rotundior exeat periodus, subito convertitur oratio, ut εὐτυχοῦντας haberi possit pro accusativo absoluto.—ἐπαίνου. Stob. ἐπαίνων. Heind.

§. 18. ἐὰν δ' ἐμοὶ πείθῃ] *Mihi si obedias, non amatori.* Vulgo male ἐὰν δέ μοι.—εἰ δ' ἄρα—παρέστηκε, *si vero illa animum subierit cogitatio.* Tritum est παρίστασθαι hac potestate, quam optime declaravit Hemsterh. ad Lucian. Contempl. §. 18. itemque Lennep. ad Phalarid. p. 244. Ipsa autem sententia hac nihil esse potest jejunius aut languidius. Heind.

τὴν παροῦσαν ἡδονὴν] Occultare igitur vult orator amorem suum atque obtegere prudente quadam in amando temperantia, qua sui ipsius sibi conscius et se continens libidini præsenti ita se tradat, ut simul futuræ prospiciat voluptati. Lysiæ itaque amor nihil est nisi tecta quædam et in artem quasi redacta voluptatis appetitio, discrepans a libidine naturali nonnisi eo, quod, ratione adhibita, etiam futuros amoris fructus respiciat. Hinc argute sibi opposita sunt τὴν παροῦσαν ἡδονὴν—τὴν μέλλουσαν ὠφέλειαν ἔσεσθαι, ὑπ' ἔρωτος ἡττώμενος—ἐμαυτοῦ κρατῶν. Ast.

πειν. ταῦτα γάρ[y] ἐστι φιλίας πολὺν χρόνον ἐσομένης
τεκμήρια. Εἰ δ' ἄρα σοι τοῦτο παρέστηκεν, ὡς οὐχ οἷόν
τε ἰσχυρὰν φιλίαν γενέσθαι, ἐὰν μή τις ἐρῶν τυγχάνῃ,
ἐνθυμεῖσθαι χρὴ ὅτι οὔτ' ἂν τοὺς υἱεῖς περὶ πολλοῦ ἐποιού-
μεθα οὔτ' ἂν τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας, οὔτ' ἂν I. i. 15.
πιστοὺς φίλους ἐκεκτήμεθα,[z] οἳ οὐκ ἐξ ἐπιθυμίας τοιαύτης
γεγόνασιν ἀλλ' ἐξ ἑτέρων ἐπιτηδευμάτων. [§. 19.] Ἔτι δὲ
εἰ χρὴ τοῖς δεομένοις μάλιστα χαρίζεσθαι, προσήκει καὶ
τοῖς ἄλλοις[a] μὴ τοὺς[b] βελτίστους ἀλλὰ τοὺς ἀπορωτάτους[c]
εὖ ποιεῖν· μεγίστων γὰρ ἀπαλλαγέντες[d] κακῶν πλείστην
χάριν αὐτοῖς εἴσονται. καὶ μὲν δὴ καὶ[e] ἐν ταῖς ἰδίαις δαπά-
ναις οὐ τοὺς φίλους ἄξιον παρακαλεῖν,[f] ἀλλὰ τοὺς προσ-
αιτοῦντας[g] καὶ τοὺς[h] δεομένους πλησμονῆς· ἐκεῖνοι γὰρ καὶ[i]
ἀγαπήσουσι καὶ ἀκολουθήσουσι καὶ ἐπὶ τὰς θύρας ἥξουσι
καὶ μάλιστα ἡσθήσονται καὶ[j] οὐκ ἐλαχίστην[k] χάριν εἴσον-
ται καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὔξονται.[l] [§. 20.] Ἀλλ'
ἴσως[m] προσήκει οὐ τοῖς σφόδρα δεομένοις χαρίζεσθαι,
ἀλλὰ τοῖς μάλιστα ἀποδοῦναι χάριν δυναμένοις·[n] οὐδὲ
τοῖς ἐρῶσι[o] μόνον,[p] ἀλλὰ τοῖς τοῦ[q] πράγματος ἀξίοις· III. 234.
οὐδὲ ὅσοι[r] τῆς σῆς[s] ὥρας ἀπολαύσονται, ἀλλ'[t] οἵ τινες

[y] ταῦτα μὲν γάρ G.—[z] κεκτήμεθα Λ et pr Γ, ἐμεμνήμεθα Φ.—[a] τοῖς ἄλλοις mei omnes præter G, cujus est τοὺς ἄλλους: τῶν ἄλλων ς cum Ξ (?).—[b] τοὺς om F.—[c] εὐπορωτάτους Δ, ἀπορωτέρους G.—[d] ἀπαλλαγέντων Θ.—[e] καὶ om ΓΠΣDNO: mihi suspectum est μέν.—[f] παραβαλεῖν N.—[g] προσαιροῦντας Λ.—[h] τοὺς om Σ.—[i] καὶ om G.—[j] καὶ...εἴσονται om Φr.—[k] ἐλαχίστου Δ.—[l] αὐτοὶ ἄξονται Λ.—[m] ἴσον N.—[n] δεομένοις ΣΤ.—[o] προσερῶσι ΞΔΠΣDGNOT.—[p] μόνοις Λ.—[q] ἀλλὰ καὶ τοῖς Γ.—[r] ὅσον Λ.—[s] σῆς om Σ.—[t] ἀλλ' G: ἀλλὰ *ς.—[u] γινομένῳ H, γε-

§. 19. ἔτι δὲ εἰ χρὴ—τοῖς δεομένοις] i. e. *rogitantibus*, quæ non rara est participii hujus ita simpliciter adhibiti potestas; nam quo minus h. l. accipiatur dictum de *egenis*, *inopibus*, ut in vulgata illa formula τοῖς δεομένοις τὰ δέοντα ἐπαρκεῖν, vetat argumentationis ratio, quæ hujusmodi est: *si verum est, rogitantibus potissimum obsequendum esse in amore, sequitur, ex ceterorum numero non optimis esse benefaciendum, sed egentissimis, ut qui gravissimo egestatis onere levati plurimum sint gratiæ habituri. Ergo ad privata etiam convivia vocandi non sunt amici, sed mendici potius et esurientes. At vero longe aliter se res habet, ut non maxime rogantibus obsequendum sit, sed iis, qui præ ceteris gratiam referre valeant* etc.—καὶ τῶν ἄλλων, τῶν μὴ ἐρώντων. Heind.

καὶ τῶν ἄλλων] Cod. Mon. τοῖς ἄλλοις. Ast.

αὐτοῖς] Mallem οὗτοι, ni mox eodem modo inferretur αὐτοῖς in illis πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εὔξονται. Sed dure est utique hoc οὗτοι omissum.—αὐτοῖς int. τοῖς ἀπαλλαξασι κακῶν seu τοῖς εὖ ποιοῦσι. Heind.

§. 20. Ἀλλ' ἴσως] Mira et nimia videretur in verbo ἴσως modestia, ni id ita sæpe in re certa adhiberet Attica urbanitas, ubi malles potius verbum *utique*, *sane*, *sine dubio* sonans. v. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 189. Heind.

ἴσως] Cod. Mon. ἴσον. Ast.

τοῦ πράγματος] τοῦ χαρίζεσθαι. Mox

γεται,[c] εἴτε διὰ γένος μουσικὸν τὸ[d] Λιγύων[e] ταύτην ἔσχετ'[f]
I. i. 22. ἐπωνυμίαν,[g] ξύμ μοι[h] λάβεσθε[i] τοῦ μύθου, ὅν[j] με ἀναγκάζει ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ λέγειν, ἵν'[k] ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ, καὶ πρότερον δοκῶν τούτῳ[l] σοφὸς εἶναι, νῦν ἔτι μᾶλλον δόξῃ.[m]

et paulo infra ἐρασταί habet b.—[c] λέγεται ΞΔG et pr Π, λέγουσι T.—[d] τῶν ΔΝ.—[e] λιγυῶν G.—[f] ἔχετ' Φr, ἔσχ' pr F.—[g] τὴν ἐπωνυμίαν ΣDNO.—[h] ξύμβαι H.—[i] λάβετε G, λάβοισθε D.—[j] ὃν] ἐπεὶ Ξ : om in lacuna Λ.—[k] ἵν' Γ.—[l] τοῦτο ΔΝ.—[m] δόξῃς

Καλλιοπεία λιγεῖα, alterum apud Strabonem viii. p. 534. C. Ἄγε Μοῦσα λιγεῖα ἄρξον ἀοιδᾶς, etc. Quæ cum his comparanti mihi oborta est olim suspicio, illud λίγειαι reponendum esse post Μοῦσαι, idemque placuisse postmodo vidi Cl. Heerenio ad Menand. Rhet. p. 34. ex corrupta ibi Aldinæ scriptura ἅτε δήμους καὶ λίγειαι. Nunc neque hac mutatione opus videtur, neque omnino hic quidquam movendum. Quippe ad λίγειαι petendum haud dubie ἐπονομάζεσθε vel tale aliquid ex proximis his ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν, velut post §. 31. in illis περὶ —ἐδωδὴν—κρατοῦσα—ἐπιθυμία γαστριμαργία τε καὶ τὸν ἔχοντα ταυτὸν τοῦτο κεκλημένον παρέξεται, ad γαστριμαργία subaudiendum ex postremis κληθήσεται. Heind.

εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λίγειαι—μύθου] Sponte incidimus in suspicionem, ut credamus λίγειαι loco suo motum post Μοῦσαι ponendum esse, idque Ficinus firmare videtur vertens : *Sic agite, o Musæ ligie i. camene*, et Heerenius ad Menandr. Rhet. p. 34. atque Heindorfius suspicabantur. Sed recte habet vulgaris lectio, quod Heindorfio quoque postmodo persuasum erat. Ast.

Λιγύων] Affertur alia lectio, λιγυρὸν, at Fic. λιγυρῶν videtur legisse. Steph.

τὸ Λιγύων] Miretur quispiam ita hic loquutum esse Socratem, ξύμμοι λαβέσθε τοῦ μύθου, pro ξυλλαβέσθε μοι τοῦ μύθου : sed eum ex carmine quopiam verba hæc sumpsisse puto. Steph.

Pro Λιγύων male Stob. Serm. lxii. p. 404. λιγὺ ὄν, neque adstipulor Stephano ex Ficino conjicienti λιγυρῶν aut Cornario corrigenti λιγυρὸν Ecl. iii. p. 47. Schol. Plat. p. 58. Ἔθνος τι ἠπειρωτικὸν τῶν ἑσπερίων οὕτω μουσικώτατον τὸ Λιγύων εἶναι φασὶν, ὡς καὶ μηδ' ἐν τοῖς πολέμοις πανστρατιᾷ μάχεσθαι, ἀλλὰ τὸ μέν τι τοῦ στρατεύματος πολεμοῦντος ἀγωνίζεσθαι, τὸ δὲ ᾄδειν. Quod commentum unde ductum sit, ignoro, nisi forte originem habuit ex etymologia vocis λιγὺς et λιγυρὸς, translata ad gentem Λιγύων, *Ligurum* seu *Ligusticam*. Equidem traho hoc γένος μουσικὸν τὸ Λιγύων ad *canores illos apud Ligures cygnos*, de quibus vide illud ad unguem expolitum opus I. H. Vossii, Mythol. Br. T. ii. p. 98. Atque pertinet huc in primis Pausaniæ locus i. 31. p. 76. ἔστι κύκνῳ τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξα, ὅτι Λιγύων τῶν Ἠριδανοῦ πέραν ὑπὲρ γῆς τῆς Κελτικῆς Κύκνον ἄνδρα μουσικὸν γενέσθαι βασιλέα φασὶ, τελευτήσαντα δὲ Ἀπόλλωνος γνώμῃ μεταβαλεῖν λέγουσιν αὐτὸν ἐς τὸν ὄρνιθα κ. τ. λ.—Dionys. Halic. p. 128. et p. 166. διὰ γένος τὸ Λιγύων μουσικὸν et deinde ἔσχ. τὴν ἐπωνυμίαν. Illa ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου pro ξυλλαβέσθε μοι τοῦ μύθου, ex poëta manifesto desumpta sunt, ut recte monuit Stephanus. Adhibuit autem hæc Themist. Or. v. p. 138. Δεῦρ' ἴτε οὖν, ὦ φίλαι Μοῦσαι,—σύν μοι λάβεσθε τοῦ ὕμνου etc. Heind.

De verbis ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου, in quibus haud dubie poëticæ dictionis imitatio, quam parodiam vocant, inest, quanquam tmesis exempla apud prosaicos scriptores haud pauca extant (Gorg. 520. E. ἀντ' εὖ πείσεται. Thucyd. iii. B. μὴ ξὺν κακῶς ποιεῖν αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ ξυνελευθεροῦν. Vid. Valcken. ad Herod. p. 576. Reiz. de accent. inclinat. p. 38.) vide quos Schæfer. melet. critic. p. 68. excitavit. Similiter Clemens Alexandr. Cohort. ad Gent. c. 6. T. i. p. 59. Potter. ξύμ μοι λαβοῦ τῆς ζητήσεως τἀγαθοῦ πέρι. Ast. quo teste λάβοισθε Cod. Monac.

ἵνα ὁ ἑταῖρος] Hæc male in vulgatis στιγμῇ μέσῃ sejuncta ab antecedentibus, pertinent ad illa ὅν με ἀναγκάζει ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ λέγειν, *quam orationem habere me cogit optimus hicce eo consilio, ut amicus ipsius Lysias, quem jam ante habebat scriptorem præstantissimum, nunc æmulum me nactus magis etiam illa dicendi virtute emineat*. Heind.

ἐρῶσιν οὐδεὶς πώποτε τῶν φίλων ἐμέμψατο[g] ὡς διὰ τοῦτο[h] κακῶς βουλευομένοις[i] περὶ ἑαυτῶν.[k]

Ἴσως ἂν οὖν[l] ἔροιό με εἰ ἅπασί σοι παραινῶ τοῖς μὴ ἐρῶσι χαρίζεσθαι. ἐγὼ δὲ[m] οἶμαι οὐδ' ἂν τὸν ἐρῶντα[n] πρὸς ἅπαντάς[o] σε[p] κελεύειν τοὺς ἐρῶντας[q] ταύτην ἔχειν τὴν διάνοιαν. οὔτε γὰρ τῷ λόγῳ λαμβάνοντι[r] χάριτος ἴσης[s] ἄξιον,[t] οὔτε σοὶ βουλομένῳ τοὺς ἄλλους λανθάνειν ὁμοίως δυνατόν· δεῖ[u] δὲ βλάβην μὲν ἀπ'[v] αὐτοῦ[w] μηδεμίαν,[x] ὠφέλειαν δὲ ἀμφοῖν γίγνεσθαι.

Ἐγὼ μὲν οὖν[y] ἱκανά μοι νομίζω τὰ εἰρημένα· εἰ[z] δέ τι σὺ ποθεῖς,[a] ἡγούμενος παραλελεῖφθαι, ἐρώτα.[b]

§. 22. Τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος; οὐχ ὑπερφυῶς τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν εἰρῆσθαι;

ΣΩ. Δαιμονίως μὲν οὖν, ὦ ἑταῖρε, ὥστε με ἐκπλαγῆναι. καὶ τοῦτ'[c] ἐγὼ ἔπαθον διὰ σέ, ὦ Φαῖδρε, πρὸς σὲ ἀποβλέπων, ὅτι ἐμοὶ ἐδόκεις[d] γάνυσθαι[e] ὑπὸ τοῦ λόγου

Λ.—[h] τοῦ Ξ.—[i] βουλομένοις Λ et pr ΞΓ.—[k] ἑαυτοῖς Λ.—[l] ἂν οὖν] μὲν οὖν ϪΔΠΣΟ DGNOT, οὖν ἂν Φ et rc C.—[m] μὲν ϪΔΠΞDGNOT.—[n] ἐρῶντα Ξ, ἐρωτῶντα Λ.—[o] ἅπαντα ΛGN et pr Γ.—[p] σοι Λ.—[q] τοὺς ἐρῶντας om Ξ.—[r] τῷ λόγῳ λαμβάνοντι ϪΔΠDNOTr, τῷ λόγον [ον] λαμβάνοντι Ξ, τῷ λόγῳ λαμβάνοντι Φ: τῷ λαμβάνοντι [s]ς.—[s] οἴσης ΔΠΤ, οισης Ϫ, οἴσεις ΞΦGNr cum pr D et rc C.—[t] ἄξιος Ε.—[u] αἰεὶ ϪΔΠΞGNOT.—[v] ἐπ' ΓΛΦΒCΕΗr.—[w] αὐτῶν Η.—[x] οὐδεμίαν Ο.—[y] οὖν om pr Ξ.—[z] [ἂν] εἰ C.—[a] ποθεῖς Ξ, ὑποθεὶς ΓΛΒΕΗ, ὑποθεὶς [ἧς] CΓ: ὑποθῇς [s]ς.—[b] ἐρώτα Ϫ.—[c] τοῦτ' Γ.—[d] δοκεῖς ΛΕΤ, ἐδόκει G.—[e] γάνυσθαι ϪΔ.—[f] συνεβάκχευσε Λ.—[g] θείας

ἂν οὖν] Cod. Mon. μὲν οὖν, mox ἐγὼ μὲν δεῖν οἴεσθαι. Ast.

οὔτε γὰρ τῷ λαμβάνοντι cet.] Sensus est: neque enim amator, qui beneficio tibi devinctus tenetur, aliorum consuetudini adhærere poterit, nisi ingratus et officii immemor esse velit, neque tu, si consuetudinem cum alio occultare volueris, aliis gratificari præter unum amatorem poteris. Ita callidum et occultatum apparet Lysiæ consilium speciose quidem amorem dissuadendi, sed re vera consuetudinem amatoriam commendandi, adeo ut in utramque partem de eo genere videretur dixisse. Ast.

εἰ δέ τι σὺ ὑποθῇς] Egregia est Heindorfii (ad Theætet. p. 428.) conjectura: εἰ δ' ἔτι τι σὺ ποθεῖς, [quam] commendavimus jam in Ephemerid. art. et scient. Landish. P. i. Fasc. iii. p. 47. ubi rectius fortasse scribi εἰ δέ τι σὺ ἐπιποθεῖς monuimus. Similiter Cicero de legib. iii. 20. 'nisi forte quid desideratis.' Atqui nondum demonstratum est, conjunctivum post particulam εἰ apud Atticos scriptores omnino damnandum esse, nec contendere poteris, verbum ὑποθεῖναι in hoc orationis nexu sensu prorsus carere. Ast.

§. 22. Φαῖδρε—γάννυσθαι] Idem verborum lusus et parodia similis oppositio, quæ in sequentibus: ξυνεβάκχευσα et τῆς θείας κεφαλῆς. Scilicet optime Schol. Ruhnk. p. 56. γάννυσθαι explicat verbo φαιδρύνεσθαι; est enim voluptate ita perfundi, ut in vultu totoque corporis habitu emicet. Et, ni omnia me fallunt, Socrates ironicus jam verbis διὰ σέ, ὦ Φαῖδρε, hoc significare voluit. Nam φαῖδρος est nitidus (ut φαιδρύνειν nitidum reddere, v. Spanh. ad Callimach. Hymn. in Jov.

γοῦσιν. ἐγὼ οὖν καὶ σὺ μὴ πάθωμεν ὃ[g] ἄλλοις[h] ἐπιτιμῶμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ σοὶ καὶ ἐμοὶ ὁ λόγος πρόκειται,[i] πότερα[j] ἐρῶντι ἢ μὴ μᾶλλον εἰς φιλίαν ἰτέον, περὶ ἔρωτος, οἷόν τε ἔστι καὶ ἣν ἔχει δύναμιν,[k] ὁμολογίᾳ[l] θέμενοι ὅρον, εἰς τοῦτ'[m] ἀποβλέποντες καὶ ἀναφέροντες τὴν σκέψιν[n] ποιώ-
I. i. 23. μεθα, εἴτε ὠφέλειαν εἴτε βλάβην παρέχει. [§. 30.] Ὅτι μὲν οὖν δὴ[o] ἐπιθυμία τις ὁ[p] ἔρως, ἅπαντι δῆλον· ὅτι δ' αὖ καὶ μὴ ἐρῶντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν, ἴσμεν.[q] τῷ δὴ τὸν ἐρῶντά τε καὶ μὴ κρινοῦμεν; δεῖ αὖ νοῆσαι ὅτι ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο[r] τινὲ ἔστον[s] ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε,[t] οἷν[u]

ἄλλοις *ς.—[h] ἀλλήλοις F.—[i] πρόκειται ὁ λόγος G.—[j] πότερον ΣΦDr et rc Π, πρότερον ΛΝΟ: om ΧΔGT et pr Π.—[k] εἶχε δύναμιν ΧΔΠGT, δύναμιν ἔχει Γ.—[l] ὁμολογίαι ΧΒ.—[m] τοῦτ' Γ.—[n] μέμψιν T.—[o] δὴ om NOr, ante οὖν ponit Σ.—[p] ἐστιν ὁ ΣDNO.—[q] ἴσμεν om r cum pr Φ.—[r] δύω ΔΠΕr.—[s] ἰστέα (ἰδέα) E: om pr Ξ.—[t] ἄρχονται καὶ ἄγονται Λ.—[u] οἷον ΛΕΝΟΤ, οἷον Φ, οἷν corr ΞF, αἷν (αἷν) mg

que laudatis adde Polit. v. 468. A. vi. p. 510. C. Min. 316. D. Scilicet ἑαυτοῖς per se jam est ἀλλήλοις, ut Parmen. 133. E. Vid. Alberti Observatt. philol. p. 389. Perizon. ad Ælian. V. H. i. 21. Reitz. ad Lucian. T. ii. p. 98. Coray ad Heliodor. T. ii. p. 7. Ast.

Verba μὴ πάθωμεν, ὃ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν Pollux ix. 139. p. 1124. laudat. Ast.

οἷόν τέ ἐστι] Malim τι pro τε, atque ὁμολογίᾳ, tertio casu, cum Stephano rescripsi loco nominativi. Verum quod idem εἰς τοῦτον scribendum putavit pro εἰς τοῦτο, huic adversatur satis vulgata utriusque sermonis consuetudo, vulgatumque etiam Ficinus expressit. Heind.

ὁμολογία] Videtur scribend. ὁμολογίᾳ in dandi casu. Sed et τοῦτον f. rectius scriberetur, referendo ad ὅρον. Steph.

ὁμολογίᾳ, editt. Francof. et Vindob. exhibent pro ὁμολογία; Ficino adstipulante: *definitione ex consensu posita cognoscamus.*—εἰς τοῦτο, Stephanus corrigi jubebat τοῦτον, int. ὅρον, non reputans, τοῦτο, ut sæpissime fit, nonnisi sensu ad ὅρον referendum esse. Ast.

§. 30. ὅτι μὲν οὖν δὴ ἐπιθυμία τις ὁ ἔρως] Generalis hæc est eaque adhuc indefinita amoris notio. Lysias contra incerta et fluctuante ratione hac ipsa ἐπιθυμίας voce de amore usus erat. Ast.

κρινοῦμεν, δεῖ] F. κρινοῦμεν; δεῖ. St. Apposui his cum Stephano interrogandi notam, quo structura verborum expediatur, neque quidquam frequentius est apud Platonem hac, qua oratio animatur, interrogandi forma. Conf. §. 24. de legg. i. p. 630. B. iii. p. 701. C. Protag. p. 343. B. atque ita sexcenties.—δύο τινὲ ἐστὸν ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε. Vulgo δύω. Atticum restitui. Pro ἰδέα Stob. Serm. lxii. p. 404. εἴδεε. Heind.

ἄρχοντε] Quin pro voce aperte mendosa, et nihil significante ῥάχοντε, quæ est in præcedentibus editionibus, recte hic scriptum sit ἄρχοντε, nemini dubium esse debet, quum veterum exempl. fides hanc emendationem confirmet: (ideoque conjecturam qua φέροντε pro mendosa illa voce substituebatur, valere jubeamus oportet) verum in uno exemplari sciendum est non solum ἄρχοντε legi sed etiam ἰδίᾳ pro ἰδέα: quod alioqui et a Ficino agnosci video, et retinendum censeo, quoniam etiam [mox] dicit, καὶ τούτοιν τοῖν ἰδεῶν ἐκπρεπὴς ἣ ἂν τύχῃ γενομένη, &c. Alioqui certe ἰδίᾳ legendo, dixissem subaudiri ἔρωτε, quum ea quæ sequuntur nomina dualia masculini generis optime conveniant. (quæ quum ἰδέα fœminino non conveniunt quidem, sed ferri possunt, veluti quum dicunt τὼ χεῖρε, et quædam alia) neque id me monuisset, quod sequitur, Ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία, non autem, ὁ μὲν, ἔμφυτος ὢν ἐπιθυμία, quoniam et alibi sic eum loqui videmus. Sed enim et paulo post unius ἔρωτος mentionem facit. Steph.

Nequaquam offendere debet dualis numerus ἄρχοντε καὶ ἄγοντε masculino ge-

ἀλλ' οὐκ ἐκείνῃ μόνον,[o] ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ὀνομάτων ἀποτετόρνευται;[p] εἰ γὰρ δεῖ, συγχωρητέον χάριν σήν, ἐπεὶ ἐμέ γε ἔλαθεν[q] ὑπὸ[r] τῆς III. 235. ἐμῆς οὐδενίας.[s] τῷ γὰρ ῥητορικῷ αὐτοῦ μόνῳ[t] τὸν νοῦν προσεῖχον, τοῦτο δὲ οὐδὲ αὐτὸν ᾤμην Λυσίαν οἴεσθαι ἱκανὸν εἶναι. καὶ δὴ οὖν[u] μοι ἔδοξεν, ὦ Φαῖδρε, εἰ μή τι σὺ ἄλλο λέγεις,[v] δὶς καὶ τρὶς ταὐτὰ[w] εἰρηκέναι, ὡς οὐ πάνυ εὐπορῶν τοῦ πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ,[x] ἢ[y] ἴσως οὐδὲν αὐτῷ μέλον[z] τοῦ τοιούτου· καὶ[a] ἐφαίνετο δή μοι[b] νεανιεύεσθαι ἐπιδεικνύμενος, ὡς οἷός τε[c] ὢν ταῦτα ἑτέρως τε καὶ ἑτέρως λέγων ἀμφοτέρως[d] εἰπεῖν ἄριστα.

§. 24. ΦΑΙ. Οὐδὲν λέγεις, ὦ Σώκρατες. αὐτὸ γὰρ[e] τοῦτο καὶ μάλιστα ὁ λόγος ἔχει. τῶν γὰρ ἐνόντων ἀξίως ῥηθῆναι ἐν τῷ[f] πράγματι[g] οὐδὲν παραλέλοιπεν, ὥστε παρὰ τὰ ἐκείνῳ I. i. 18. εἰρημένα μηδέν' ἂν[h] ποτε[i] δύνασθαι εἰπεῖν ἄλλα πλείω καὶ πλείονος ἄξια.

ωται ευται
ΓΛΦΒrb, ἀποτετόρνευται Ξ, ἀποτετόρνωται F, ἀποτετόρνηται H.—[q] ἔλαβεν G. —[r] ἐπὶ Γ.—[s] οὐθενίας Λ: οὐδενείας °s.—[t] μόνον ΛΣDNOT, νόμῳ Φr.—[u] καὶ δὴ οὖν] δικαιοῦν ꝪΔΠDGT, δικαιοῦν οὖν ΛΣΒ, δίκαιον οὖν ΓΦCEFNOr, δὴ καὶ οὖν in litura Ξ.—[v] λέγῃς Ꝫ.—[w] ταῦτα Λ: τὰ αὐτὰ °s.—[x] τοῦ αὐτοῦ] αὐτοῦ Σ.—[y] ἢ om s. —[z] μέλει corr Γ.—[a] καὶ post ἐφαίνετο ponit Γ.—[b] δή μοι] δήμιον Λ, δήμιο Β. —[c] τε om pr Φ.—[d] ἀμφότερα ΣΝΟ.—[e] αὐτὸ μὲν γὰρ Ξs.—[f] ἐν τῷ om Σ.—[g] πρᾶγμά τι Σ.—[h] μηδέν' ἂν] μηδὲν ΔΛΠΦG, μηδένα ꝪΓΞDEFHNOTr, μηδ' ἂν γρ ΣΒC.

§. 23. ὅτι σαφῆ καὶ στρογγύλα καὶ ἀκριβῶς] Plutarch. de Audit. p. 45. A. Καὶ γὰρ ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπαγγελίαν ἐπαινεῖ καὶ ὅτι τῶν ὀνομάτων σαφῶς καὶ στρογγύλως ἕκαστον ἀποτετόρνευται, in quibus hoc ἀκριβῶς omisit, quod post adjectiva illa σαφῆ καὶ στρογγύλα parum placet. De voc. στρογγύλος vid. Ernesti Lex. Tech. Gr. Rhet. p. 320. et de illo ἀποτορνεύειν Bentlei. ad Hor. A. P. 441. Superius autem illud ποιητὴς de scriptore omnino itidem adhibitum §. 27. Euthyd. p. 305. B. ποιητὴς λόγων, οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται. Et conf. Dorvill. ad Charit. p. 289. Heind.

τῷ γὰρ ῥητορικῷ] *Alteri disputationis parti, quæ non verbis et elocutione, sed ipsis sententiis continetur.*—τοῦτο δὲ οὐδὲ, *in hoc autem ne ipse quidem Lysias, opinor, satisfecisse se putabit.* Hæc est verborum sententia, male a Ficino et Cornario declarata, in qua tamen ægre careo particula ἄν. Heind.

μόνῳ] μόνον Cod. Mon. Ast.

καὶ δὴ οὖν] Vind. δίκαιον οὖν, natum fortasse ex his καὶ δὴ καὶ οὖν. Post correxi ταὐτὰ ἑτέρως τε. Ficin. *eandem rem.* Vulgo ταῦτα. Heind.

ἀμφοτέρως] ἀμφότερα Cod. Mon. Ast.

§. 24. Τῶν γὰρ ἐνόντων] i. e. τῶν δυναμένων, *quæ dici poterant*, ut est in formula illa ἐκ τῶν ἐνόντων. Heind.

Isocrat. Busir. p. 230. ed. Coray. πολλῶν δ' ἐνόντων εἰπεῖν. Orat. contr. Sophist. p. 293. ὥστε μηδὲν τῶν ἐνόντων ἐν τοῖς πράγμασι παραλιπεῖν. Orat. Plat. p. 309. πολλῶν δ' ἐνόντων εἰπεῖν. Περὶ τ. ζεύγ. p. 355. διὰ δὲ τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων εἰπεῖν. Ast.

μηδέν' ἂν ποτε] Bas. 2. et edit. Vindobon. Cod. Monac. et Vindobonens. exhibent μηδένα πώποτε, sed πώποτε ab atticis scriptoribus probæ notæ semper cum præterito conjungi, οὐδέποτε contra et alia hujus generis cum præsenti ac futuro, certa est regula, ex ipsa harum vocum significatione profluens. Cf. Herodian. p. 461. ibique Pierson. Ast.

ΣΩ. Τοῦτο ἐγώ σοι οὐκέτι οἷός τε[j] ἔσομαι πείθεσθαι.[k] παλαιοὶ γὰρ καὶ[l] σοφοὶ ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες περὶ αὐτῶν εἰρηκότες καὶ γεγραφότες ἐξελέγξουσί[m] με, ἐάν σοι χαριζόμενος συγχωρῶ.

ΦΑΙ. Τίνες οὗτοι; καὶ ποῦ σὺ[n] βελτίω τούτων[o] ἀκήκοας;

ΣΩ. Νῦν μὲν[p] οὕτως οὐκ[q] ἔχω εἰπεῖν· δῆλον δὲ ὅτι[r] τινῶν ἀκήκοα, ἤ που Σαπφοῦς τῆς καλῆς ἢ Ἀνακρέοντος[s] τοῦ σοφοῦ ἢ καὶ[t] συγγραφέων τινῶν. πόθεν δὴ[u] τεκμαιρόμενος λέγω; πλῆρές πως,[v] ὦ δαιμόνιε, τὸ στῆθος ἔχων αἰσθάνομαι, παρὰ ταῦτα ἂν ἔχειν εἰπεῖν ἕτερα μὴ χείρω. ὅτι μὲν οὖν παρά γε[w] ἐμαυτοῦ[x] οὐδὲν αὐτῶν[y] ἐννενόηκα, εὖ οἶδα, συνειδὼς ἐμαυτῷ ἀμαθίαν.[z] λείπεται δή,

—[i] πώποτε DNO.—[j] γε vel γ' ΦBCHr.—[k] πιθέσθαι ΞΔG.—[l] priorem καὶ om N.—[m] ἐλέγξουσι ΣDNO et pr Ξ.—[n] ποῦ σὺ om H.—[o] τούτων βελτίω G: βελτίων omisso pronomine ΛH: quod om etiam rc Ξ.—[p] μὲν οὖν F.—[q] οὐκ ἂν Σ.—[r] ὅτι] ὁ pr Ξ.—[s] ἢ Ἀνακρέων] καὶ ἀνακρέων r.—[t] καὶ om Σ.—[u] δὲ Σ.—[v] πω Φ, περ r.—[w] τε ΛΕr, om Ξ.—[x] ἐμαυτῷ Γ.—[y] αὐτῷ G: om T et pr Φ.—

Νῦν μὲν οὕτως] *Sic ut nunc sum*, ἐξ ὑπογυίου. Conf. §. 127. Theæt. p. 158. B. εἴ τις ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι. de legg. iv. p. 712. D. Οὐκ ἔχω σοι φράζειν οὕτως, et deinde ἐγὼ οὕτω νῦν ἐξαίφνης ἂν ἐρωτηθεὶς (l. ἀνερωτηθεὶς) ὄντως, ὅπερ εἶπον, οὐκ ἔχω διορισάμενος εἰπεῖν. Xenoph. Memor. iii. 6. 9. οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως γε ἀπὸ στόματος εἰπεῖν. Heind.

ἤ που Σαπφοῦς τῆς καλῆς cet.] Respexerunt h. l. Plutarch. Erot. p. 763. A. et Themist. Oratt. xx. p. 236. C. Καλὴ non formam Sapphus, sed carminum ejus venustatem innuit, ut recte Maxim. Tyr. l. l. monet. Similiter Anacreon καλὸς, venustus, audit Athenæo xv. p. 455. T. v. Xenophon, xv. p. 504. et ipse Plato, xv. p. 589. et Luciano de merced. conduct. §. 24. T. i. p. 818. Cf. de Sapph. Interp. ad Ælian. V. H. xii. 19.—Anacreon autem, quem puerorum in primis amori indulsisse inter omnes constat, hanc ob causam σοφὸς nuncupatur; erat enim puerorum amor apud Græcos in iis, quæ ad culturam pertinerent, adeo ut pro philosophia, ut ita dicam, amicitia haberetur. Etiam Maximo Tyr. l. c. ὁ Τήιος σοφιστὴς vocatur, et Athenæo xiii. 3. xv. 10. σοφός. Ast. qui sic in Addit. 'Καλὸς in universum Atticæ est elegantiæ. v. Boissonad. ad Philostrat. p. 306. Mox σοφὸς (Latinorum *doctus*, ut ap. Propert.: 'docta puella,' vid. Heyn. Observatt. ad Tibull. iv. 6. 2.) ad artis poeticæ studium referendum.'

συγγραφέων] *ex prosæ orationis scriptoribus.* V. ad Lysid. §. 3. Tum reposui πόθεν δέ. Ficin. *unde vero.* Vulgo πόθεν δή. Heind.

δὴ in exhortatione et interrogatione solemne est. v. Zeun. ad Viger. p. 602. ed. Herm. et Böckh. ad Plat. Min. p. 99. sq. Hinc τοῦ δὴ ἕνεκα: v. Heusd. Spec. Critic. in Plat. p. 67. Ast.

πλῆρές περ] Tyr. Max. Diss. xxiv. 7. Ἐπιδειξαμένου αὐτῷ τοῦ Μυρρινουσίου Φαίδρου λόγον ὑπὸ Λυσίου τοῦ Κεφάλου συγγεγραμμένον ἐρωτικὸν, οὐκ ἔφη θαυμάζειν, πλήρης τὸ στῆθος ἔχων, ὥσπερ ἀγγεῖον, ἀλλοτρίων ναμάτων, ἤτοι Σαπφοῦς τῆς καλῆς, οὕτω γὰρ αὐτὴν ὀνομάζειν χαίρει διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καίτοι μικρὰν οὖσαν καὶ μέλαιναν, ἢ Ἀνακρέοντος, φησὶ, τοῦ σοφοῦ. Conf. intpp. ad Ælian. V. H. xii. 19. Sunt autem hæc haud dubie ex poeta desumpta, ut nolim illud περ mutari in γάρ. Respexit huc Themist. Or. i. p. 13. Ἰδοὺ γὰρ αἰσθάνομαι, ὦ μακάριοι, τὸ στῆθος ὑποπιμπλάμενος etc. Porro in illis παρά γε ἐμαυτοῦ ex Vindob. γε restitui pro τε. Heind.

οἶμαι, ἐξ ἀλλοτρίων ποθὲν ναμάτων διὰ τῆς ἀκοῆς πεπληρῶσθαί με δίκην ἀγγείου· ὑπὸ δὲ νωθείας αὖ καὶ αὐτὸ τοῦτο[a] ἐπιλέλησμαι ὅπως τε καὶ ὧν τινων ἤκουσα.

§. 25. ΦΑΙ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε, κάλλιστα εἴρηκας. σὺ γὰρ ἐμοὶ ὧν τινων μὲν[b] καὶ ὅπως ἤκουσας, μηδ' ἂν κελεύω εἴπῃς,[c] τοῦτο δὲ αὐτὸ ὃ λέγεις ποίησον· τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ βελτίω[d] τε καὶ μὴ ἐλάττω[e] ἕτερα[f] ὑποσχέσει[g] εἰπεῖν, r. i. 10. τούτων ἀπεχόμενος. καί σοι ἐγώ, ὥσπερ οἱ ἐννέα[h] ἄρχοντες, ὑπισχνοῦμαι χρυσῆν εἰκόνα ἰσομέτρητον εἰς Δελφοὺς ἀναθήσειν,[i] οὐ μόνον ἐμαυτοῦ ἀλλὰ καὶ σήν.

ΣΩ. Φίλτατος εἶ καὶ ὡς ἀληθῶς χρυσοῦς, ὦ Φαῖδρε, εἴ με[k] οἴει λέγειν ὡς Λυσίας τοῦ παντὸς ἡμάρτηκε, καὶ οἷόν τε δὴ[l] παρὰ πάντα[m] ταῦτα ἄλλα εἰπεῖν. τοῦτο δὲ οἶμαι οὐδ' ἂν τὸν[n] φαυλότατον παθεῖν συγγραφέα. [§. 26.] Αὐτίκα περὶ οὗ ὁ λόγος, τίνα[o] οἴει[p] λέγοντα[q] ὡς[r] χρὴ μὴ

[a] ἀμαθεία N.—[a] τοῦτο αὐτὸ G.—[b] μὲν] τε G.—[c] εἴποις H.—[d] βελτίω om T.—[e] ἐλάσσω r.—[f] ἑτέραι vel ἑτέρα ℵΓΣΞΗ, δευτέρα r: ἕτερα *s.—[g] ὑποσχέθητι Ξs.—[h] ἐννέα] ἐν ἑτέρῳ Λ.—[i] αἰσθήσει N.—[k] εἴ με] οἶμαι ΛΤ et pr D, ὅς με N.—[l] δεῖν F.—[m] πάντα om ΛΦFG et pr Ξ, ante ταῦτα ponunt ℵΔΠBCDHNOTr, post ταῦτα *s.—[n] τὸ Λ.—[o] τίνα ℵΓΔΞΠΣΦBGHNOTr et corr F: τί *s.—[p] ὄνει Λ,

§. 25. μηδ' ἂν κελεύω] *Ne jussus quidem a me.*—Τοῦτο δὲ αὐτὸ ὃ λέγεις. Pro ὑποσχεθῆτι εἰπεῖν Lentzius legendum conjecit ὑποσχόμενος εἰπὲ, male offensus, opinor, prægresso illo ποίησον. Neque enim id se facturum jam promiserat Socrates. Sensus est: *id unum autem, quod dicis, facias quæso: meliora iis, quæ Lysias scripsit, neque pauciora alia, illis omissis, dicturum te promitte. Quod si promiseris, ego tibi repromitto auream statuam Delphis ponendam.*—τούτων, τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ, quod perperam Lentzius explicat τοῦ εἰπεῖν ἅντινων καὶ ὅπως ἤκουσας.—ὥσπερ οἱ ἐννέα ἄρχοντες. Pertinet huc Suidæ glossa χρυσῆ εἰκών. ὤμνυον οἱ Ἀθήνῃσιν ἄρχοντες, ἂν μὴ παρέλθωσιν, ἐφ' οἷς ἂν ἄρχωσιν, χρυσῆν εἰκόνα αὐτῶν ἀναθήσειν ἐν ἄστει, ἐν Πυθοῖ, ἐν Ὀλυμπίᾳ. ubi vid. Toup. Hinc intelligitur illud ἐμαυτοῦ mox illatum. Heind.

ἄρχοντες] Sigon. de rep. Ath. iv. 3. p. 535. Corsin. Fast. Att. i. p. 23. Heraclid. Pontic. περὶ Πολιτ. p. 4. ed. Koel. εἰσὶ δὲ καὶ ἐννέα ἄρχοντες, ὧν θεσμοθέται, καὶ οἱ δοκιμασθέντες ὀμνύουσι, δικαίως ἄρξειν καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι, ἢ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀναθήσειν. Ita perspicitur, apud Suidam v. χρυσῆ εἰκὼν pro ἂν μὴ παρέλθωσιν legendum esse ἂν πῃ παρέλθωσιν. Igitur quod alias summi honoris documentum erat, hoc apud archontas, quia ipsi sumtus tolerare debebant, pœnæ loco habebatur. Ast.

ἰσομέτρητον] *Magnitudine parem.* v. Dorvill. ad Charit. p. 314. Heind.

χρυσοῦς] Quod præstantissimum et optimum in suo genere denotat (v. Wesseling. ad Diod. Sic. T. i. p. 109.) sæpenumero etiam de homine adhibetur morum elegantia et suavitate conspicuo (v. Bergler. ad Alciphr. Ep. iii. 17. p. 314. Jacobs. ad Anthol. gr. T. ii. P. i. p. 9.), interdum vero ironice (ut ap. Lucian. de laps. int. salutand. §. 1. T. i. p. 333. ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος. Aristænet. Ep. i. ubi cf. Mercer.): h. l. non solum ironice positum est, ut idem fere sit, quod suavis, humanus vel clemens, verum etiam parodice; respicit enim Phædri verba: ὑπισχνοῦμαι χρυσῆν εἰκόνα—ἀναθήσειν. Ast.

εἴ με οἴει] Cod. Monac. ὅς με οἴει. Ast.

§. 26. αὐτίκα, περὶ οὗ ὁ λόγος] *Verbi causa, de quo nunc sermo est, quid censes, si quis non amanti potius quam amatori*

III. 236. ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι χαρίζεσθαι, παρέντα[s] τοῦ[t] μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, τοῦ δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν, ἀναγκαῖα[u] γοῦν[v] ὄντα, εἶτ' ἄλλ' ἄττα[w] ἕξειν λέγειν; ἀλλ' οἶμαι, τὰ μὲν[x] τοιαῦτ'[y] ἐατέα καὶ συγγνωστέα λέγοντι· καὶ τῶν μὲν τοιούτων οὐ τὴν εὕρεσιν ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον, τῶν δὲ μὴ[z] ἀναγκαίων τε καὶ χαλεπῶν εὑρεῖν πρὸς τῇ διαθέσει καὶ τὴν εὕρεσιν.

ΦΑΙ. Συγχωρῶ ὃ λέγεις· μετρίως γάρ μοι δοκεῖς εἰρηκέναι. ποιήσω οὖν[a] καὶ ἐγὼ οὕτως· τὸ μὲν τὸν ἐρῶντα τοῦ μὴ[b] ἐρῶντος μᾶλλον νοσεῖν δώσω σοι[c] ὑποτίθεσθαι, τῶν
I. i. 20. δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν[d] Λυσίου παρὰ τὸ[e] Κυψελιδῶν[f] ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι.

τοῦ

εἴη Φr.—[q] λέγοντι Λ et pr Ξ.—[r] ὡς om Δ.—[s] σπαρέντα Λ.—[t] τοῦτο F, τοῦτο T, idque bis.—[u] ἀναγκαῖον GT.—[v] οὖν N.—[w] ἅττ' ἂν CH et rc B.—[x] μὲν ΓΔΠΣΦ BDGNOT, om r: μέντοι *s.—[y] τοιαῦτ' Γ.—[z] μὴ om pr Ξ.—[a] γοῦν ΣΦNOr.—[b] μὴ om N.—[c] δώσω σοι] δώσουσι T.—[d] εἰπὼν τῶν] εἰπόντος ΧΔΠGNOT cum pr D et γρ F, εἰπὼν τοῦ Σ et corr D, εἰπὼν τῶν δὲ ΛΦEFH et pr B, εἰπὼν τόδε r.—[e] τῶν

gratificandum esse dicat, etiam, si de alterius sapientia nihil, nihil de alterius insania proferat, quæ tamen proferre necesse est, nihilo minus alia quædam, quæ dicat, habiturum? Frustra hic aliquis illud τί ante οἴει abesse malebat. Similem infra habebis §. 118. τί δὲ τὸν μελίγηρ. structuræ tenorem, quanquam ibi post τί δὲ verbo πότερον interrogatio retexitur. Cic. de Off. ii. 7. 12. 'Quid enim censemus superiorem illum Dionysium, quo cruciatu timoris angi solitum etc.?' ubi vid. Heusing. et conf. Manut. ad Cic. Or. pro Rosc. Amer. §. 17. Scilicet h. l. post verba ἀναγκαῖα γοῦν ὄντα propter illud εἶτα interrogandi particulam iterare neglexit. In seqq. τὰ μέντοι τοιαῦτα vide an præstet τὰ μὲν τοιαῦτα. Heind.

τοῦ μὲν—ψέγειν] Τοῦ μὲν (int. μὴ ἐρῶντος) τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, id quod Lysias præstitit c. 7. et 8. τοῦ δὲ (int. ἐρῶντος) τὸ ἄφρον ψέγειν, v. cap. 6. si hoc prætermiserit, utpote necessarium ad propositionem probandam, nihil amplius habebit, quod proferat; hæc enim prima ideoque necessaria (τὰ δέοντα vel ἀναγκαῖα) rei sunt argumenta, quæ si omiseris, nihil omnino erit, quod dixeris. Ast.

γοῦν] οὖν Cod. Monac. Ast.

τοιαῦτα] Schol. Plat. p. 57. Ταῦτα καὶ τοιοῦτον περὶ τῶν ἀναγκαίων φησίν, ὧν τὴν εὕρεσιν ἡ φύσις πορίζει, τὴν δὲ διάθεσιν ἡμεῖς κ. τ. λ. Nam reliqua transscribere tædet. Heind.

παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα] Schol. Ruhnk. p. 57. Κύψελος Περιάνδρου πατὴρ ἦν, οὗπερ οἱ υἱεῖς Κορίνθου τύραννοι γεγονότες ὑπὸ Κορινθίων κατελύθησαν· ηὔξαντο οὖν οὗτοι, εἰ πάλιν τὴν ἀρχὴν ἀνακτήσαιντο, χρυσοῦν ἀνδριάντα τῷ θεῷ ἀναθήσειν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὁλόσφυρον, οἳ δὴ κρατήσαντες Κορίνθου, ἀνέθεσαν ἐκεῖσε μέγιστον ἄγαλμα χρυσοῦν τοῦ Διός. Quam Jovis statuam videtur significare Pausan. v. p. 378.—τούτων (τῶν λόγων) ὁ μὲν Κύψελον τὸν τυραννήσαντα Κορινθίων φησὶν ἄγαλμα ἀναθεῖναι τῷ Διὶ χρυσοῦν ἐς Ὀλυμπίαν etc. Strabo viii. p. 580. C. τοῦ δὲ περὶ τὸν οἶκον τοῦτον (τοῦ Κυψέλου) πλούτου μαρτύριον τὸ Ὀλυμπιάσι ἀνάθημα Κυψέλου, σφυρήλατος χρυσοῦς ἀνδριὰς εὐμεγέθης. Conf. ibid. p. 542. B. Et pertinet huc Suidæ glossa v. Κυψελιδῶν ἀνάθημα. De formula hac χρυσοῦν, χαλκοῦν τινα στῆσαι vid. Bergler. ad Alciphr. p. 127. Heind.

σφυρήλατος] *Solidus*, Plutarch. de adulat. c. 24. p. 224. T. i. ed. Wyttenb. Lips. metaphorice σφυρηλάτοις ἀνάγκαις ap. Pindar. Fragm. in c. xxviii. p. 93. sq. T. iii. ed. Heyn. σφυρήλατος νοῦς ap. Plutarch. de Pythiæ oracul. p.

§. 27. ΣΩ. Ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχηλῶν[g] σε, καὶ οἴει δή με ὡς ἀληθῶς ἐπιχειρήσειν εἰπεῖν παρὰ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἕτερόν τι ποικιλώτερον.[h]

ΦΑΙ. Περὶ μὲν τούτου, ὦ φίλε,[i] εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας.[k] ῥητέον μὲν γάρ σοι παντὸς μᾶλλον οὕτως ὅπως οἷός τε εἶ·[l] ἵνα δὲ[m] μὴ τὸ τῶν κωμῳδῶν φορτικὸν[n] πρᾶγμα ἀναγκαζώμεθα ποιεῖν, ἀνταποδιδόντες[o] ἀλλήλοις, εὐλαβήθητι, καὶ μὴ βούλου με[p] ἀναγκάσαι[q] λέγειν[r] ἐκεῖνο τὸ εἰ ἐγώ, ὦ Σώκρατες, Σωκράτην ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι, καὶ ὅτι ἐπεθύμει μὲν λέγειν, ἐθρύπτετο δέ· ἀλλὰ διανοήθητι[s] ὅτι ἐντεῦθεν οὐκ ἄπιμεν,[t] πρὶν ἂν σὺ εἴπῃς[u] ἃ ἔφησθα ἐν τῷ στήθει ἔχειν. ἐσμὲν δὲ[v] μόνω[w] ἐν

N.—[f] κυψελίδων ΧΔΠGT.—[g] ἐρεσχηλῶν ΧΔΛΠBDEG et pr Γ, ἐρεσχελίων H: ἐρεσχελῶν [q]r.—[h] πολιτικώτερον Λ.—[i] φίλε] ἑταῖρε pr B.—[k] ἐλήλυθα ΧΔΠGNOT.—[l] ᾖ F.—[m] δὲ om ΧΔΠΣΦDGNOTr.—[n] φροντικὸν G.—[o] ἀνταποδιδόντε G.—[p] βούλου με] βούλομαι ΛNO, βούλεσθε F.—[q] ἀναγκάσειν G.—[r] λέγειν et mox ἄπιμεν om Σ.—[s] διανοήθητε ΧΔT et pr Π.—[t] ἄπειμιν (ν) G.—[u] εἴποις Σ.—[v] γὰρ ΣΒNO.—

408. E. T. ii. ed. Francof. κόλοσσος etiam in Epigram. ἀδεσποτ. cxciii. 1. Antholog. Græc. T. iii. p. 157. ed. Jac. Ast.

§. 27. ἐσπούδακας] Schol. ad Aristoph. Vesp. 1021. Οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνου. Πλάτων Φαίδρῳ· deinde hæc laudat ἐσπούδακας—σε, sed vitiose postrema. Eadem fere habet Schol. Ruhnk. ad Parmenid. p. 39. et conf. Bibl. Coislin. p. 475. Illud δὴ post οἴει ironiæ inservit, ut sæpe. Heind.

εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς] Schol. Ruhnken. p. 58. ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν παλαιόντων, οἳ τοῦ ἀφωρισμένου αὐτοῖς πρὸς τὸ παλαίειν τόπου ὁπόταν ἐκπέσοιεν, εἶτα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ τόπου καὶ σχήματος εἰ πάλιν ἔλθοιεν, εἰς ὁμοίας ἐληλυθέναι λέγονται λαβὰς, ὡς καὶ νῦν ὁ Σωκράτης εἰς τὴν αὐτὴν τῷ Φαίδρῳ περιῆλθε προσποίησιν τοῦ μὴ δύνασθαι λέγειν. Similisque est et accuratior, sed mendis plena proverbii hujus explicatio, quam ex Hermiæ Comment. protulit Siebenk. in Anecdot. Gr. p. 95. in qua tamen, quantumcunque ea habet auctoritatis, equidem non acquiesco. Quippe talem potius sententiarum contextus interpretationem suadet: *nunc in eundem prorsus, quo ipse eram, statum devenisti, ut prehendere quasi te possim ibidem, ubi tu me ante.* Ejusdem generis illa est locutio de rep. viii. p. 544. B. Πάλιν τοίνυν, ὥσπερ παλαιστὴς, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε, καὶ τὸ αὐτὸ ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν, ὅπερ τότε ἔμελλες λέγειν. Heind.

Legg. iii. p. 682. E. νῦν ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἀφίγμεθα, ὥσπερ κατὰ θεόν· καὶ ὁ λόγος ἡμῖν οἷον λαβὴν ἀποδίδωσιν. Cf. Aristoph. Nub. 547. Themist. Oratt. ii. p. 36. A. Plutarch. de adulat. p. 214. T. i. Apophthegm. Lacon. p. 234. P. ii. Lucian. Hermot. §. 73. p. 384. T. i. al. Schol. Homer. Il. xxiii. 724. p. 500. ed. Heyn. Ast.

ἵνα δὲ μὴ] Schol. Ruhnken. p. 58. Ἔθος ἦν αὐτοῖς, τὸ τοῖς ἐρωτῶσιν, οἷον, δέδωκάς μοι τόδε, πάλιν τὸ αὐτὸ λέγειν τοὺς ἀποκρινομένους, δέδωκας μοι τοῦτο. Οὕτως οὖν καὶ πρὸς Σωκράτη Φαῖδρον εἰπεῖν, ὡς εἰ ἐγὼ Σωκράτην ἀγνοῶ, καὶ τὰ ἑξῆς. Heind.

ἐσμὲν δὲ] ἐσμὲν γὰρ Cod. Mon. Ast.

ἐσμὲν δὲ μόνω] Simili lepore de rep. i. p. 327. C. Ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἢ τοίνυν τούτων, ἔφη, κρείττους γένεσθε, ἢ μένετ' αὐτοῦ. et Phileb. p. 16. A. Ἆρ', ὦ Σώκρ.,

III. 236. ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐρῶντι χαρίζεσθαι, παρέντα[s] τοῦ[t] μὲν τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, τοῦ δὲ τὸ ἄφρον ψέγειν, ἀναγκαῖα[u] γοῦν[v] ὄντα, εἶτ' ἄλλ' ἄττα[w] ἕξειν λέγειν; ἀλλ' οἶμαι, τὰ μὲν[x] τοιαῦτ'[y] ἐατέα καὶ συγγνωστέα λέγοντι· καὶ τῶν μὲν τοιούτων οὐ τὴν εὕρεσιν ἀλλὰ τὴν διάθεσιν ἐπαινετέον, τῶν δὲ μὴ[z] ἀναγκαίων τε καὶ χαλεπῶν εὑρεῖν πρὸς τῇ διαθέσει καὶ τὴν εὕρεσιν.

ΦΑΙ. Συγχωρῶ ὃ λέγεις· μετρίως γάρ μοι δοκεῖς εἰρηκέναι. ποιήσω οὖν[a] καὶ ἐγὼ οὕτως· τὸ μὲν τὸν ἐρῶντα τοῦ μὴ[b] ἐρῶντος μᾶλλον νοσεῖν δώσω σοι[c] ὑποτίθεσθαι, τῶν
I. i. 20. δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν[d] Λυσίου παρὰ τὸ[e] Κυψελιδῶν[f] ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι.

τοῦ
εἴη Φr.—[q] λέγοντι Λ et pr Ε.—[r] ὡς om Δ.—[s] σπαρέντα Λ.—[t] τοῦτο F, τοῦτο T, idque bis.—[u] ἀναγκαῖον GT.—[v] οὖν N.—[w] ἅττ' ἂν CH et rc B.—[x] μὲν ΓΔΠΣΦ BDGNOT, om r: μέντοι *s.—[y] τοιαῦτ' Γ.—[z] μὴ om pr Ε.—[a] γοῦν ΣΦNOr.—[b] μὴ om N.—[c] δώσω σοι] δώσουσι T.—[d] εἰπὼν τῶν] εἰπόντος ΧΔΠGNOT cum pr D et γρ F, εἰπὼν τοῦ Σ et corr D, εἰπὼν τῶν δὲ ΛΦΕΡΗ et pr B, εἰπὼν τόδε r.—[e] τῶν

gratificandum esse dicat, eum, si de alterius sapientia nihil, nihil de alterius insania proferat, quæ tamen proferre necesse est, nihilo minus alia quædam, quæ dicat, habiturum? Frustra hic aliquis illud τί ante οἴει abesse malebat. Similem infra habebis §. 118. τί δὲ τὸν μελλ'γηρ. structuræ tenorem, quanquam ibi post τί δὲ verbo πότερον interrogatio retexitur. Cic. de Off. ii. 7. 12. 'Quid enim censemus superiorem illum Dionysium, quo cruciatu timoris angi solitum etc.?' ubi vid. Heusing. et conf. Manut. ad Cic. Or. pro Rosc. Amer. §. 17. Scilicet h. l. post verba ἀναγκαῖα γοῦν ὄντα propter illud εἶτα interrogandi particulam iterare neglexit. In seqq. τὰ μέντοι τοιαῦτα vide an præstet τὰ μὲν τοιαῦτα. Heind.

τοῦ μὲν—ψέγειν] Τοῦ μὲν (int. μὴ ἐρῶντος) τὸ φρόνιμον ἐγκωμιάζειν, id quod Lysias præstitit c. 7. et 8. τοῦ δὲ (int. ἐρῶντος) τὸ ἄφρον ψέγειν, v. cap. 6. si hoc prætermiserit, utpote necessarium ad propositionem probandam, nihil amplius habebit, quod proferat; hæc enim prima ideoque necessaria (τὰ δέοντα vel ἀναγκαῖα) rei sunt argumenta, quæ si omiseris, nihil omnino erit, quod dixeris. Ast.

γοῦν] οὖν Cod. Monac. Ast.

τοιαῦτα] Schol. Plat. p. 67. Ταῦτα καὶ τοιούτων περὶ τῶν ἀναγκαίων φησίν, ὧν τὴν εὕρεσιν ἡ φύσις πορίζει, τὴν δὲ διάθεσιν ἡμεῖς κ. τ. λ. Nam reliqua transscribere tædet. Heind.

παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα] Schol. Ruhnk. p. 57. Κύψελος Περιάνδρου πατὴρ ἦν, οὗπερ οἱ υἱεῖς Κορίνθου τύραννοι γεγονότες ὑπὸ Κορινθίων κατελύθησαν· ηὔξαντο οὖν οὗτοι, εἰ πάλιν τὴν ἀρχὴν ἀνακτήσαιντο, χρυσοῦν ἀνδριάντα τῷ θεῷ ἀναθήσειν ἐν Ὀλυμπίᾳ ὁλόσφυρον, οἳ δὴ κρατήσαντες Κορίνθου, ἀνέθεσαν ἐκεῖσε μέγιστον ἄγαλμα χρυσοῦν τοῦ Διός. Quam Jovis statuam videtur significare Pausan. v. p. 378.—τούτων (τῶν λόγων) ὁ μὲν Κύψελον τὸν τυραννήσαντα Κορινθίων φησὶν ἄγαλμα ἀναθεῖναι τῷ Διὶ χρυσοῦν ἐς Ὀλυμπίαν etc. Strabo viii. p. 580. C. τοῦ δὲ περὶ τὸν οἶκον τοῦτον (τοῦ Κυψέλου) πλούτου μαρτύριον τὸ Ὀλυμπίασι ἀνάθημα Κυψέλου, σφυρήλατος χρυσοῦς ἀνδριὰς εὐμεγέθης. Conf. ibid. p. 542. B. Et pertinet huc Suidæ glossa v. Κυψελιδῶν ἀνάθημα. De formula hac χρυσοῦν, χαλκοῦν τινα στῆσαι vid. Bergler. ad Alciphr. p. 127. Heind.

σφυρήλατος] *Solidus*, Plutarch. de adulat. c. 24. p. 224. T. i. ed. Wyttenb. Lips. metaphorice σφυρηλάτοις ἀνάγκαις ap. Pindar. Fragm. in c. xxviii. p. 93. sq. T. iii. ed. Heyn. σφυρήλατος νοῦς ap. Plutarch. de Pythiæ oracul. p.

§. 27. ΣΩ. Ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχηλῶν[g] σε, καὶ οἴει δή με ὡς ἀληθῶς ἐπιχειρήσειν εἰπεῖν παρὰ τὴν ἐκείνου σοφίαν ἕτερόν τι ποικιλώτερον.[h]

ΦΑΙ. Περὶ μὲν τούτου, ὦ φίλε,[i] εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς ἐλήλυθας.[k] ῥητέον μὲν γάρ σοι παντὸς μᾶλλον οὕτως ὅπως οἷός τε εἶ,[l] ἵνα δὲ[m] μὴ τὸ τῶν κωμῳδῶν φορτικὸν[n] πρᾶγμα ἀναγκαζώμεθα ποιεῖν, ἀνταποδιδόντες[o] ἀλλήλοις, εὐλαβήθητι, καὶ μὴ βούλου με[p] ἀναγκάσαι[q] λέγειν[r] ἐκεῖνο τὸ εἰ ἐγώ, ὦ Σώκρατες, Σωκράτην ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι, καὶ ὅτι ἐπεθύμει μὲν λέγειν, ἐθρύπτετο δέ· ἀλλὰ διανοήθητι[s] ὅτι ἐντεῦθεν οὐκ ἄπιμεν,[t] πρὶν ἂν σὺ εἴπῃς[u] ἃ ἔφησθα ἐν τῷ στήθει ἔχειν. ἐσμὲν δὲ[v] μόνω[w] ἐν

N.—[f] κυφελίδων ΧΔΠGT.—[g] ἐρεσχηλῶν ΧΔΛΠBDEG et pr Γ, ἐρεσχελίων H: ἐρεσχελῶν ς.—[h] πολιτικώτερον Λ.—[i] φίλε] ἑταῖρε pr B.—[k] ἐλήλυθα ΧΔΠGNOT.—[l] ᾖ F.—[m] δὲ om ΧΔΠΣΦDGNOTr.—[n] φροντικὸν G.—[o] ἀνταποδιδόντε G.—[p] βούλου με] βούλομαι ΛNO, βούλεσθε F.—[q] ἀναγκάσειν G.—[r] λέγειν et mox ἄπιμεν om Σ.—[s] διανοήθητε ΧΔΤ et pr Π.—[t] ἄπειμιν G.—[u] εἴποις Σ.—[v] γὰρ ΣΘNO.—

408. E. T. ii. ed. Francof. κόλοσσος etiam in Epigram. ἀδεσποτ. cxciii. 1. Antholog. Græc. T. iii. p. 157. ed. Jac. Ast.

§. 27. ἐσπούδακας] Schol. ad Aristoph. Vesp. 1021. Οὐχὶ δὲ μόνον οἱ ἐρώμενοι καλοῦνται διὰ τούτων τῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ σπουδαζόμενοι πάνυ κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπ' ἐκείνου. Πλάτων Φαίδρῳ· deinde hæc laudat ἐσπούδακας—σε, sed vitiose postrema. Eadem fere habet Schol. Ruhnk. ad Parmenid. p. 89. et conf. Bibl. Coislin. p. 475. Illud δὴ post οἴει ironiæ inservit, ut sæpe. Heind.

εἰς τὰς ὁμοίας λαβὰς] Schol. Ruhnken. p. 58. ἀπὸ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν παλαιόντων, οἳ τοῦ ἀφωρισμένου αὐτοῖς πρὸς τὸ παλαίειν τόπου ὁπόταν ἐκπέσοιεν, εἶτα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ τόπου καὶ σχήματος εἰ πάλιν ἔλθοιεν, εἰς ὁμοίας ἐληλυθέναι λέγονται λαβὰς, ὡς καὶ νῦν ὁ Σωκράτης εἰς τὴν αὐτὴν τῷ Φαίδρῳ περιῆλθε προσποίησιν τοῦ μὴ δύνασθαι λέγειν. Similisque est et accuratior, sed mendis plena proverbii hujus explicatio, quam ex Hermiæ Comment. protulit Siebenk. in Anecdot. Gr. p. 95. in qua tamen, quantumcunque ea habet auctoritatis, equidem non acquiesco. Quippe talem potius sententiarum contextus interpretationem suadet: *nunc in eundem prorsus, quo ipse eram, statum devenisti, ut prehendere quasi te possim ibidem, ubi tu me ante.* Ejusdem generis illa est locutio de rep. viii. p. 544. B. Πάλιν τοίνυν, ὥσπερ παλαιστὴς, τὴν αὐτὴν λαβὴν πάρεχε, καὶ τὸ αὐτὸ ἐμοῦ ἐρομένου πειρῶ εἰπεῖν, ἅπερ τότε ἔμελλες λέγειν. Heind.

Legg. iii. p. 682. E. νῦν ἐπὶ τὰ αὐτὰ πάλιν ἀφίγμεθα, ὥσπερ κατὰ θεόν· καὶ ὁ λόγος ἡμῖν οἷον λαβὴν ἀποδίδωσιν. Cf. Aristoph. Nub. 547. Themist. Oratt. ii. p. 36. A. Plutarch. de adulat. p. 214. T. i. Apophthegm. Lacon. p. 234. P. ii. Lucian. Hermot. §. 73. p. 384. T. i. al. Schol. Homer. Il. xxiii. 724. p. 500. ed. Heyn. Ast.

ἵνα δὲ μὴ] Schol. Ruhnken. p. 58. Ἔθος ἦν αὐτοῖς, τὸ τοῖς ἐρωτῶσιν, οἷον, δέδωκάς μοι τόδε, πάλιν τὸ αὐτὸ λέγειν τοὺς ἀποκρινομένους, δέδωκάς μοι τοῦτο. Οὕτως οὖν καὶ πρὸς Σωκράτη Φαῖδρον εἰπεῖν, ὡς εἰ ἐγὼ Σωκράτην ἀγνοῶ, καὶ τὰ ἑξῆς. Heind.

ἐσμὲν δὲ] ἐσμὲν γὰρ Cod. Mon. Ast.

ἐσμὲν δὲ μόνω] Simili lepore de rep. i. p. 327. C. Ὁρᾷς οὖν ἡμᾶς, ἔφη, ὅσοι ἐσμέν; Πῶς γὰρ οὔ; Ἢ τοίνυν τούτων, ἔφη, κρείττους γένεσθε, ἢ μένετ' αὐτοῦ. et Phileb. p. 16. A. Ἆρ', ὦ Σώκρ.,

ἐρημίᾳ, ἰσχυρότερος δὲ[x] ἐγὼ καὶ νεώτερος. ἐκ δ'[y] ἁπάντων τούτων ξύνες ὅ σοι λέγω, καὶ μηδαμῶς πρὸς βίαν[z] βουληθῇς μᾶλλον ἢ ἑκὼν[a] λέγειν.

§. 28. ΣΩ. Ἀλλ', ὦ μακάριε Φαῖδρε, γελοῖος ἔσομαι παρ' ἀγαθὸν ποιητὴν ἰδιώτης αὐτοσχεδιάζων περὶ τῶν αὐτῶν.

I. i. 21. ΦΑΙ. Οἶσθ' ὡς ἔχει; παῦσαι[b] πρός με καλλωπιζόμενος· σχεδὸν γὰρ ἔχω ὃ εἰπὼν ἀναγκάσω σε λέγειν.

ΣΩ. Μηδαμῶς τοίνυν εἴπῃς.[c]

ΦΑΙ. Οὔ,[d] ἀλλὰ καὶ[e] δὴ λέγω. ὁ δέ μοι λόγος ὅρκος ἔσται. ὄμνυμι γάρ σοι—τίνα μέντοι, τίνα[f] θεῶν;[g] ἢ[h]

[w] post μόνω omisi μὲν cum ΔΠΣDGNOT et pr Ξ.—[x] δ' r.—[y] δὴ NO.—[z] βίας ΧΔΠGT.—[a] ἄκων T.—[b] πᾶσαι Ξ.—[c] εἴποις Σ.—[d] οὐ O et pr N: οὐκ *r, quod reponendum.—[e] καὶ om Λ et pr Ξ.—[f] τίνα μέντοι τίνα ΓΞDNOr: τινὰ μέντοι τινὰ *r.—[g] θεὸν r.—[h] ἢ ΧΓΔΞΠΣBCDFGNOT, ἢ ΛΦEHr: εἰ r.—[i] ταύτην N.—

οὐχ ὁρᾷς ἡμῶν τὸ πλῆθος, ὅτι νέοι πάντες ἐσμὲν, καὶ οὐ φοβῇ, μή σοι μετὰ Φιλήβου ξυνεπιθώμεθα, ἐὰν ἡμᾶς λοιδορῇς. Proxima illa ἐκ δ' ἁπάντων τούτων—λέγω, cum gravitate quadam dicta facetissime, e Pindaro sumpsit. Meno p. 76. D. Ἐκ τούτων δὴ σύνες ὅ, τι λέγω, ἔφη Πίνδαρος. Conf. Cl. Schneider. Carm. Pind. Fragm. p. 7. qui acute me monuit, hic quoque scribendum videri ὅ, τι λέγω pro ὅ σοι λέγω, suffragante Ficino: *ex his omnibus intellige, quid dicam.* Heind.

ἐκ δ' ἁπάντων] ἐκ δὴ πάντων Cod. Monac. Ast.

ξύνες ὅ σοι λέγω] Quoniam Pindari versus semper fere ita laudatur: ξύνες ὅ τι λέγω (v. Pindari fragm. ed. Heyn. T. iii. p. 12.), suspicabatur Schneiderus, pro ὅ σοι legendum esse ὅ τι, quod Ficinus videtur firmare vertens: *ex his omnibus intellige, quid dicam.* Attamen quum λέγω alio fere sensu h. l. adhibeatur, ut quodammodo minandi potestatem habeat, σοὶ recte habere existimo. Ast.

§. 28. οἶσθ' ὡς ἔχει;] *Nosti, quomodo res se habet.* Ita Cornarius sine interrogatione, quæ tamen commoda satis, sensu tali: *Scin', quid sim facturus? desine delicias facere, alioquin dicam, quo te sum ad dicendum coacturus.* Pro πρός με scripsi πρὸς ἐμέ. Verum in his οὐκ, ἀλλὰ καὶ δὴ etc. interrogandi signum post οὐκ sustuli. Parmenid. p. 128. A. ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω; Οὐκ, ἀλλὰ, φάναι τὸν Ζήνωνα, καλῶς συνῆκας ὅλον τὸ γράμμα ὃ βούλεται. Gorg. p. 453. D. Ὅστις διδάσκει ὁτιοῦν πρᾶγμα, πότερον, ὃ διδάσκει, πείθει ἢ οὔ; Οὐ δῆτα, ἀλλὰ πάντων μάλιστα πείθει. Tum illa ὁ δέ μοι λόγος ὅρκος ἔσται videntur colorem duxisse ex Hom. Iliad. A. 233. et 239. Heind.

ὄμνυμι γάρ σοι] In cdd. horum hæc est scriptura: ὄμνυμι γάρ σοι τινὰ μέντοι τινὰ θεῶν, εἰ βούλει etc. Ald. et Bas. 1. 2. ἢ βούλει et Ficin. *vel si vis*, ut arrideat illud ἢ εἰ βούλει. [quod voluit Steph. cujus verba sunt, 'Vel, ἢ εἰ βούλει, vel εἰ δὲ βούλει, scriptum fuisse existimo. Non immerito autem fortasse dubitari possit et de iis quæ proxime præcedunt, an ita scripta fuerint.'] Sed prægressa quoque τινὰ—θεῶν jure Stephano suspecta erant de mendo, in quibus duplex τινὰ non poterit excusari per diplasiasmum illum veteribus adamatum, de quo vid. Dorvill. ad Charit. p. 311. Ac fortasse ex Aristæneto locum hunc ita imitato ii. 2. p. 75. ὄμνυμι δέ σοι, φιλτάτη, τίνα μέντοι θεῶν, εἰ βούλει, μᾶλλον ἐπηγξάμην ἀρτίως θεοὺς, videatur alicui h. l. scribendum ὄμνυμι γάρ σοι τινὰ μέντοι θεῶν, ἢ εἰ βούλει etc. Sed Aristæneti quoque locus corruptus est, et mire admodum illatum ita istud μέντοι. Igitur secutus sum Abreschii rationem, Obss. Misc. V. x. T. ii. p. 212. hæc ita scribentis: ὄμνυμι γάρ σοι τίνα μέντοι, τίνα θεῶν; nisi quod ἢ βούλει recepi pro εἰ βούλει, quod interrogative accipi posse falso putavit Abreschius. Hoc ergo dicit: *juro enim tibi per quem, per quemnam deorum? an vis me jurare per platanum hanc etc.?* Heind.

ἢ εἰ βούλει] Ita scripsi. Ficin. *vel si vis.* Ast.

βούλει τὴν πλάτανον ταυτηνί;[i] ἦ μήν, ἐάν μοι μὴ εἴπῃς τὸν λόγον ἐναντίον αὐτῆς[j] ταύτης,[k] μηδέποτέ σοι ἕτερον λόγον[l] μηδένα μηδενὸς μήτ'[m] ἐπιδείξειν μήτ'[n] ἐξαγγελεῖν.[o]

ΣΩ. Βαβαί, ὦ μιαρέ, ὡς εὖ ἀνεῦρες τὴν ἀνάγκην ἀνδρὶ φιλολόγῳ ποιεῖν ὃ ἂν κελεύῃς.[p]

ΦΑΙ. Τί δῆτα ἔχων στρέφει;[q]

ΣΩ. Οὐδὲν ἔτι, ἐπειδὴ σύ γε ταῦτα ὀμώμοκας. πῶς γὰρ ἂν οἷός τ' εἴην[r] τοιαύτης θοίνης ἀπέχεσθαι;

ΦΑΙ. Λέγε δή.[s] III. 237.

ΣΩ. Οἶσθ' οὖν[t] ὡς[u] ποιήσω;[v]

ΦΑΙ. Τοῦ πέρι;

ΣΩ. Ἐγκαλυψάμενος ἐρῶ, ἵν'[w] ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον[x] καὶ μή,[y] βλέπων πρὸς σέ, ὑπ' αἰσχύνης[z] διαπορῶμαι.[a]

ΦΑΙ. Λέγε μόνον, τὰ δ' ἄλλα ὅπως βούλει ποίει.

§. 29. ΣΩ. Ἄγετε[b] δή, ὦ Μοῦσαι, εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λί-

[j] αὐτοῖς Γ.—[k] ταύτης om Γ.—[l] λέγων Λ.—[m] prius μήτε om Ξ.—[n] τ' pro altero μήτ' ΔΠDGNOT.—[o] ἐξαγγέλλειν ΔΠBDHNOT et pr ΓC, ἐξαγγέλειν ΛFG, ἐξαγγείλειν Φ.—[p] κελεύοις ΛEF et rc Ξ, κελεύεις G et pr Ξ.—[q] στρέφειν GT.—[r] εἴη G, ἦν Γ.—[s] λέγε δὴ om pr r.—[t] οὖν om Σ.—[u] ὃ T.—[v] ποιήσων Φ.—[w] ἵν' Γ.—[x] τὸν λόγον διαδράμω Φr.—[y] μὴν F.—[z] αἰσχύναις N.—[a] διαπορούμαι F.—[b] Ἄγετε

ὄμνυμι γάρ σοι—ταυτηνί] Ita ex ingenio rescripsi pro vulgari lectione: *ὄμνυμι γάρ σοί τινα μέντοι τινὰ θεῶν, εἰ βούλει, τὴν πλάτανον ταυτηνί*, quam mendosam jam Stephanus censuit. Abreschius (Observ. Misc. V. x. T. ii. p. 212.) pro *τινὰ* conjecit *τίνα μέντοι, τίνα θεῶν*, quod Heindorfius recepit. Sed hac correctione nondum persanatum esse locum, nisi ea, quam nos posuimus, personarum distributione admissa, persuasum mihi erat; quocirca fidenter eam adhibuimus. Neminem enim fore credo, qui Hermanni (ad Viger. p. 802.) interpretationem lectionis vulgaris assensu suo probet: 'Per hanc platanum juro, quæ quamvis platanus, aliquis tamen, aliquis deus est.' Atque memini hanc nostram emendationem Eichstaëdtium, virum præstantissimum, assensione sua dignam judicasse. Ast. qui in Addit. sic: 'Haud dubie *μέντοι* ad alterum *τινὰ θεῶν* trahendum est, ut sic legatur: *Ὄμνυμι γάρ σοι— Σωκρ. Τίνα; Φαιδ. Τινὰ μέντοι θεῶν* cet. Propriam enim suam sedem habet *μέντοι* in responsione et affirmatione, vid. Heusd. Spec. critic. p. 16. et Lexic. Xenophont. T. iii. p. 115.'

πλάτανον] Quod Phædrus per platanum jurat, seriores frequenter imitati sunt vel respexerunt; v. Lucian. Vit. Auct. §. 16. p. 239. T. i. Icarom. T. ii. p. 181. Thesp. ad Apollon. apud Philostrat. p. 257. Ast.

εὖ ἀνεῦρες] *εὖ* deest in Cod. Monac. Ast.

τί δῆτα ἔχων] Vide de hoc loquendi genere Tim. Lex. p. 257. ibique Ruhnk. Illud *στρέφεσθαι* satis est vulgare de *fallaci tergiversatione*. Aristoph. Acharn. 384. *Τί ταῦτα στρέφει τεχνάζει τε καὶ πορίζεις τριβάς*; Conf. Bud. Comm. Ling. Gr. p. 319. Aliud longe est *μεταστρέφεσθαι*, incommode huc allatum a Lentzio.—Mox in formula *Τοῦ πέρι*; Platoni frequentissima, subaudiendum *λέγεις*, ut de legg. ii. p. 658. B. et iv. p. 708. E. *τοῦ πέρι λέγεις*;—Ad illa *ἐγκαλυψάμ. ἐρῶ* etc. conf. Gell. Noct. Att. xix. 9. Heind.

§. 29. *ἄγετε δή, ὦ Μοῦσαι*] Duo supersunt Stesichori fragmenta, quæ h. l. adumbrata videntur, alterum apud Eustath. Il. A. p. 10. ed. Rom. *Δεῦρ' ἄγε*

γειαι,[c] εἴτε διὰ γένος μουσικὸν τὸ[d] Λιγύων[e] ταύτην ἔσχετ'[f]
I. i. 22. ἐπωνυμίαν,[g] ξύμ μοι[h] λάβεσθε[i] τοῦ μύθου, ὅν[j] με ἀναγ-
κάζει ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ λέγειν, ἵν'[k] ὁ ἑταῖρος αὐτοῦ, καὶ
πρότερον δοκῶν τούτῳ[l] σοφὸς εἶναι, νῦν ἔτι μᾶλλον δόξῃ.[m]

et paulo infra ἐρασταί habet b.—[c] λίγειαι ΣΔG et pr Π, λίγυαι T.—[d] τῶν ΔN.—[e] λιγυῶν G.—[f] ἔχετ' Φr, ἔσχ' pr F.—[g] τὴν ἐπωνυμίαν ΣDNO.—[h] ξύμβοι H.—[i] λάβετε G, λάβοισθε D.—[j] ὄν] ἐπεὶ Ξ: om in lacuna Λ.—[k] ἵν' Γ.—[l] τοῦτο ΔN.—[m] δόξῃς

Καλλιόπεια λιγεῖα, alterum apud Strabonem viii. p. 534. C. Ἄγε Μοῦσα λιγεῖα ἄρξον ἀοιδᾶς, etc. Quæ cum his comparanti mihi oborta est olim suspicio, illud λίγειαι reponendum esse post Μοῦσαι, idemque placuisse postmodo vidi Cl. Heerenio ad Menand. Rhet. p. 34. ex corrupta ibi Aldinæ scriptura ἅτε δήμους καὶ λίγειαι. Nunc neque hac mutatione opus videtur, neque omnino hic quidquam movendum. Quippe ad λίγειαι petendum haud dubie ἐπονομάζεσθε vel tale aliquid ex proximis his ταύτην ἔσχετ' ἐπωνυμίαν, velut post §. 31. in illis περὶ —ἐδωδὴν—κρατοῦσα—ἐπιθυμία γαστριμαργία τε καὶ τὸν ἔχοντα ταυτὸν τοῦτο κεκλημένον παρέξεται, ad γαστριμαργία subaudiendum ex postremis κληθήσεται. Heind.

εἴτε δι' ᾠδῆς εἶδος λίγειαι—μύθου] Sponte incidimus in suspicionem, ut credamus λίγειαι loco suo motum post Μοῦσαι ponendum esse, idque Ficinus firmare videtur vertens: *Sic agite, o Musæ ligie i. camenæ*, et Heerenius ad Menandr. Rhet. p. 34. atque Heindorfius suspicabantur. Sed recte habet vulgaris lectio, quod Heindorfio quoque postmodo persuasum erat. Ast.

Λιγύων] Affertur alia lectio, λιγυρὸν, at Fic. λιγυρῶν videtur legisse. Steph.

τὸ Λιγύων] Miretur quispiam ita hic loquutum esse Socratem, ξύμμοι λαβέσθε τοῦ μύθου, pro ξυλλαβέσθε μοι τοῦ μύθου: sed eum ex carmine quopiam verba hæc sumpsisse puto. Steph.

Pro Λιγύων male Stob. Serm. lxii. p. 404. λιγὺ ὂν, neque adstipulor Stephano ex Ficino conjicienti λιγυρῶν aut Cornario corrigenti λιγυρὸν Ecl. iii. p. 47. Schol. Plat. p. 58. Ἔθνος τι ἠπειρωτικὸν τῶν ἑσπερίων οὕτω μουσικώτατον τὸ Λιγύων εἶναι φασὶν, ὡς καὶ μηδ' ἐν τοῖς πολέμοις πανστρατιᾷ μάχεσθαι, ἀλλὰ τὸ μέν τι τοῦ στρατεύματος πολεμοῦντος ἀγωνίζεσθαι, τὸ δὲ ᾄδειν. Quod commentum unde ductum sit, ignoro, nisi forte originem habuit ex etymologia vocis λιγὺς et λιγυρὸς, translatæ ad gentem Λιγύων, *Ligurum* seu *Ligusticam*. Equidem traho hoc γένος μουσικὸν τὸ Λιγύων ad *canoros illos apud Ligures cygnos*, de quibus vide illud ad unguem expolitum opus I. H. Vossii, Mythol. Br. T. ii. p. 98. Atque pertinet huc in primis Pausaniæ locus i. 31. p. 76. ἔστι κύκνῳ τῷ ὄρνιθι μουσικῆς δόξα, ὅτι Λιγύων τῶν Ἠριδανοῦ πέραν ὑπὲρ γῆς τῆς Κελτικῆς Κύκνον ἄνδρα μουσικὸν γενέσθαι βασιλέα φασὶ, τελευτήσαντα δὲ Ἀπόλλωνος γνώμῃ μεταβαλεῖν λέγουσιν αὐτὸν ἐς τὸν ὄρνιθα κ. τ. λ.—Dionys. Halic. p. 128. et p. 166. διὰ γένος τὸ Λιγύων μουσικὸν et deinde ἔσχ. τὴν ἐπωνυμίαν. Illa ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου pro ξυλλαβέσθε μοι τοῦ μύθου, ex poëta manifesto desumpta sunt, ut recte monuit Stephanus. Adhibuit autem hæc Themist. Or. v. p. 138. Δεῦρ' ἴτε οὖν, ὦ φίλαι Μοῦσαι,—σύν μοι λάβεσθε τοῦ ὕμνου etc. Heind.

De verbis ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου, in quibus haud dubie poëticæ dictionis imitatio, quam parodiam vocant, inest, quanquam tmesis exempla apud prosaicos scriptores haud pauca extant (Gorg. 520. E. ἀντ' εὖ πείσεται. Thucyd. iii. B. μὴ ξὺν κακῶς ποιεῖν αὐτοὺς μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ ξυνελευθεροῦν. Vid. Valcken. ad Herod. p. 576. Reiz. de accent. inclinat. p. 38.) vide quos Schæfer. melet. critic. p. 68. excitavit. Similiter Clemens Alexandr. Cohort. ad Gent. c. 6. T. i. p. 59. Potter. ξύμ μοι λαβοῦ τῆς ζητήσεως τἀγαθοῦ πέρι. Ast. quo teste λάβοισθε Cod. Monac.

ἵνα ὁ ἑταῖρος] Hæc male in vulgatis στιγμῇ μέσῃ sejuncta ab antecedentibus, pertinent ad illa ὃν με ἀναγκάζει ὁ βέλτιστος οὑτοσὶ λέγειν, *quam orationem habere me cogit optimus hicce eo consilio, ut amicus ipsius Lysias, quem jam ante habebat scriptorem præstantissimum, nunc æmulum me nactus magis etiam illa dicendi virtute emineat*. Heind.

Ἦν οὕτω δὴ παῖς, μᾶλλον[n] δὲ μειρακίσκος,[o] μάλα καλός. τούτῳ δὲ ἦσαν ἐρασταὶ πάνυ[p] πολλοί. εἷς δέ τις αὐτῶν αἱμύλος[q] ἦν, ὃς οὐδενὸς ἧττον ἐρῶν[r] ἐπεπείκει τὸν παῖδα ὡς οὐκ ἐρῴη. καί ποτε αὐτὸν[s] αἰτῶν[t] ἔπειθε τοῦτ' αὐτό,[u] ὡς μὴ ἐρῶντι πρὸ τοῦ ἐρῶντος[v] δέοι χαρίζεσθαι. ἔλεγέ τε ὧδε·

Περὶ παντός, ὦ παῖ,[w] μία ἀρχὴ τοῖς μέλλουσι καλῶς[x] βουλεύεσθαι·[y] εἰδέναι δεῖ[z] περὶ οὗ ἂν ᾖ[a] ἡ βουλή, ἢ[b] παντὸς[c] ἁμαρτάνειν ἀνάγκη.[d] τοὺς δὲ πολλοὺς λέληθεν ὅτι οὐκ ἴσασι τὴν οὐσίαν ἑκάστου. ὡς οὖν εἰδότες οὐ διομολογοῦνται ἐν ἀρχῇ τῆς σκέψεως, προελθόντες[e] δὲ τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασιν· οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς[f] οὔτε ἀλλήλοις[g] ὁμολο-

T.—[n] μάλα Λ.—[o] post μειρακίσκος omisi ἁπαλὸς cum ℨΓΔΞΠBCEFGHTϸ.—[p] μάλα r.—[q] αἵμυλος G.—[r] ἐρῶν Λ et pr Ξ.—[s] αὐτῶν H.—[t] αὐτῶν corr Σ, ἐρῶν ℨ.—[u] τοῦτ' αὐτὸ B (ω superscr.), τοῦτ' αὐτῷ C (γρ τὸ superscr.), τούτῳ αὐτῷ ΣDNO, τούτῳ τ' αὐτῷ H.—[v] ἔρωτος pr Ξ.—[w] παῖ om G et pr T.—[x] κακῶς Γ.—[y] βουλεύεσθαι Ξ (σ superscr.), βουλεύσεσθαι ΓBϸ, βούλεσθαι G.—[z] ἃ δεῖ ΓΛℨΦEFHrϸ.—[a] ᾖ om H.—[b] ἢ om T.—[c] παντὸς ℨΔΠΣDGT, πάντως NO: ἅπαντος *s.—[d] ἀναγκαῖον Φr.—[e] προσελθόντες ℨΔΛΠBEGNOT et corr Σ.—[f] αὐτοῖς r.—[g] ἀλλήλοις ℨΓΔΠΣDGH:

ἦν οὕτω δὴ] Laudat hæc Schol. ad Aristoph. Vesp. 1177. ob usum hunc τοῦ οὕτως, de quo monui ad Lysid. §. 29. Heind.

Respexit verba Ἦν οὕτω δὴ παῖς cet. Synes. Dion. p. 58. C. et illa περὶ παντός, ὦ παῖ cet. Albin. introduct. in Platon. p. 127. ed. Fisch. Ast.

μειρακίσκος] Hoc Atticis usurpatur de *molli et pathico* potissimum adolescente. v. Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 604.—αἰτῶν int. τὴν χάριν, *tentans eum*. Heind.

τοῦτ' αὐτὸ] τούτῳ αὐτῷ Cod. Monac. Ast.

περὶ παντὸς] Simillima est sententia in Theage p. 122. B. hinc fortasse ducta (v. ad Lysid. §. 2.) πρῶτον μὲν οὖν ἐγώ τε καὶ σὺ συνομολογήσωμεν, τί ποτε οἰόμεθα τοῦτο εἶναι, περὶ οὗ βουλευόμεθα. Μὴ γὰρ πολλάκις ἐγὼ μὲν ἄλλο τι αὐτὸ ὑπολαμβάνω, σὺ δὲ ἄλλο, κᾆπειτα πόῤῥω που τῆς συνουσίας αἰσθώμεθα γελοῖοι ὄντες, ἐγώ τε ὁ συμβουλεύων καὶ σὺ ὁ συμβουλευόμενος, μηδὲν τῶν αὐτῶν ἡγούμενοι· cujus tamen præcepti, ita studiose explicati, in iis, quæ sequuntur ibi, nulla plane ratione habita ad alia statim abire scriptorem, si quidem Plato is fuit, admodum miror. Platonis autem hoc monitum in primis commendat Cicero. v. de Fin. ii. 2. 4. de Off. i. 2. 12. Heind.

Vid. Sext. Empir. adv. Mathem. vii. 140. Procl. in Tim. ii. p. 84. Albini Isag. in Platon. c. 1. p. 127. ed. Fisch. Similiter Sympos. 199. C. Καὶ μὴν—καλῶς μοι ἔδοξας καθηγήσασθαι τοῦ λόγου, λέγων ὅτι πρῶτον μὲν δέοι αὐτὸν ἐπιδεῖξαι, ὁποῖός τίς ἐστιν ὁ Ἔρως, ὕστερον δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ast.

εἰδέναι δεῖ, περὶ οὗ] H. e. εἰδέναι δεῖ περὶ τούτου s. τοῦτο, περὶ οὗ ἂν ᾖ ἡ βουλή, *oportet cognitum habere, quid sit id, de quo deliberatur, quidquid id est.* Tum illud τοὺς δὲ—λέληθεν ὅτι, male interpretatum ab Hoogeven. Part. Gr. p. 588. ed. Schütz., dictum puta pro οἱ δὲ πολλοὶ λελήθασιν ἑαυτοὺς οὐκ εἰδότες.—οὐ διομολογοῦνται, *non conveniunt inter se de re, de qua sunt disputaturi.*—τὸ εἰκὸς ἀποδ. *justam quasi pœnam solvunt.* Jam in seqq. οὔτε ἀλλήλοις ex Vindob. restitui, etsi Ficinus quoque vulgatum ἄλλοις expressit. Alcib. i. p. 111. E. Τί δὲ δὴ νῦν—οἱ πολλοὶ δοκοῦσί σοι ὁμολογεῖν αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἢ ἀλλήλοις; Heind.

ἀλλήλοις conjecit Heus. de Specim. Crit. in Plat. p. 119. At scriptura vulgata ἄλλοις retinenda est, vid. quæ ad Alcibiad. i. p. 316. monuimus, ibi-

γοῦσιν. ἐγὼ οὖν καὶ σὺ μὴ πάθωμεν ὃ ἄλλοις[h] ἐπιτιμῶμεν, ἀλλ' ἐπειδὴ σοὶ καὶ ἐμοὶ ὁ λόγος πρόκειται,[i] πότερα[j] ἐρῶντι ἢ μὴ μᾶλλον εἰς φιλίαν ἰτέον, περὶ ἔρωτος, οἷόν τε ἔστι καὶ ἣν ἔχει δύναμιν,[k] ὁμολογίᾳ[l] θέμενοι ὅρον, εἰς τοῦτ'[m] ἀποβλέποντες καὶ ἀναφέροντες τὴν σκέψιν[n] ποιώ-
1. i. 23. μεθα, εἴτε ὠφέλειαν εἴτε βλάβην παρέχει. [§. 30.] Ὅτι μὲν οὖν δὴ[o] ἐπιθυμία τις ὁ[p] ἔρως, ἅπαντι δῆλον· ὅτι δ' αὖ καὶ μὴ ἐρῶντες ἐπιθυμοῦσι τῶν καλῶν, ἴσμεν.[q] τῷ δὴ τὸν ἐρῶντά τε καὶ μὴ κρινοῦμεν; δεῖ αὖ νοῆσαι ὅτι ἡμῶν ἐν ἑκάστῳ δύο[r] τινέ ἐστον[s] ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε,[t] οἷν[u]

ἄλλοις *s.—[h] ἀλλήλοις F.—[i] πρόκειται ὁ λόγος G.—[j] πότερον ΣΦDr et rc Π, πρότερον ΛΝΟ: om ΧΔGT et pr Π.—[k] εἶχε δύναμιν ΧΔΠGT, δύναμιν ἔχει Γ.—[l] ὁμολογίαι ΧΒ.—[m] τοῦτ' Γ.—[n] μέμψιν T.—[o] δὴ om NOr, ante οὖν ponit Σ.—[p] ἐστιν ὁ ΣDNO.—[q] ἴσμεν om r cum pr Φ.—[r] δύω ΔΠΕs.—[s] ἰστέα E: om (ἰδέα) pr Ξ.—[t] ἄρχονται καὶ ἄγονται Λ.—[u] οἷον ΛΕΝΟΤ, οἷον Φ, οἷν corr ΞF, (αἷν) αἷν mg

que laudatis adde Polit. v. 468. A. vi. p. 510. C. Min. 316. D. Scilicet ἑαυτοῖς per se jam est ἀλλήλοις, ut Parmen. 133. E. Vid. Alberti Observatt. philol. p. 389. Perizon. ad Ælian. V. H. i. 21. Reitz. ad Lucian. T. ii. p. 98. Coray ad Heliodor. T. ii. p. 7. Ast.

Verba μὴ πάθωμεν, ὃ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν Pollux ix. 139. p. 1124. laudat. Ast.

οἷόν τέ ἐστι] Malim τι pro τε, atque ὁμολογίᾳ, tertio casu, cum Stephano rescripsi loco nominativi. Verum quod idem εἰς τοῦτον scribendum putavit pro εἰς τοῦτο, huic adversatur satis vulgata utriusque sermonis consuetudo, vulgatumque etiam Ficinus expressit. Heind.

ὁμολογία] Videtur scribend. ὁμολογίᾳ in dandi casu. Sed et τοῦτον f. rectius scriberetur, referendo ad ὅρον. Steph.

ὁμολογίᾳ, editt. Francof. et Vindob. exhibent pro ὁμολογία; Ficino adstipulante: *definitione ex consensu posita cognoscamus.*—εἰς τοῦτο, Stephanus corrigi jubebat τοῦτον, int. ὅρον, non reputans, τοῦτο, ut sæpissime fit, nonnisi sensu ad ὅρον referendum esse. Ast.

§. 30. ὅτι μὲν οὖν δὴ ἐπιθυμία τις ὁ ἔρως] Generalis hæc est eaque adhuc indefinita amoris notio. Lysias contra incerta et fluctuante ratione hac ipsa ἐπιθυμίας voce de amore usus erat. Ast.

κρινοῦμεν, δεῖ] F. κρινοῦμεν; δεῖ. St. Apposui his cum Stephano interrogandi notam, quo structura verborum expediatur, neque quidquam frequentius est apud Platonem hac, qua oratio animatur, interrogandi forma. Conf. §. 24. de legg. i. p. 630. B. iii. p. 701. C. Protag. p. 343. B. atque ita sexcenties.—δύο τινὲ ἐστὸν ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε. Vulgo δύω. Atticum restitui. Pro ἰδέα Stob. Serm. lxii. p. 404. εἴδει. Heind.

ἄρχοντε] Quin pro voce aperte mendosa, et nihil significante ῥάχοντε, quæ est in præcedentibus editionibus, recte hic scriptum sit ἄρχοντε, nemini dubium esse debet, quum veterum exempl. fides hanc emendationem confirmet: (ideoque conjecturam qua φέροντε pro mendosa illa voce substituebatur, valere jubeamus oportet) verum in uno exemplari sciendum est non solum ἄρχοντε legi sed etiam ἰδίᾳ pro ἰδέα: quod alioqui et a Ficino agnosci video, et retinendum censeo, quoniam etiam [mox] dicit, καὶ τούτοιν τῶν ἰδεῶν ἐκπρεπὴς ἣ ἂν τύχῃ γενομένη, &c. Alioqui certe ἰδίᾳ legendo, dixissem subaudiri ἔρωτε, quum ea quæ sequuntur nomina dualia masculini generis optime conveniant, (quæ quum ἰδέα fœminino non conveniunt quidem, sed ferri possunt, veluti quum dicunt τὼ χεῖρε, et quædam alia) neque id me monuisset, quod sequitur, Ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία, non autem, ὁ μὲν, ἔμφυτος ὢν ἐπιθυμία, quoniam et alibi sic eum loqui videmus. Sed enim et paulo post unius ἔρωτος mentionem facit. Steph.

Nequaquam offendere debet dualis numerus ἄρχοντε καὶ ἄγοντε masculino ge-

ἑπόμεθα ᾗ ἂν ἄγητον, ἡ μὲν ἔμφυτος οὖσα[v] ἐπιθυμία ἡδονῶν,[w] ἄλλη δὲ ἐπίκτητος δόξα, ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου. τούτω[x] δὲ ἐν ἡμῖν τοτὲ[y] μὲν ὁμονοεῖτον, ἔστι δὲ ὅτε[z] στασιάζετον·[a] καὶ τοτὲ μὲν ἡ ἑτέρα, ἄλλοτε δὲ ἡ ἑτέρα κρατεῖ. δόξης μὲν οὖν ἐπὶ τὸ ἄριστον λόγῳ ἀγούσης καὶ κρατούσης τῷ κράτει σωφροσύνη ὄνομα· ἐπιθυμίας δὲ ἀλόγως[b] III. 238.
ἑλκούσης ἐπὶ[c] ἡδονὰς καὶ ἀρξάσης ἐν ἡμῖν τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη. ὕβρις δὲ δὴ[d] πολυώνυμον· πολυμελὲς[e] γὰρ

T: αἶν an οἶν b.—[v] οὖσα ἡ ἐπιθυμία Α.—[w] δἠδονῶν Χ, δῆλον ὂν Δ, δηλόνων G, δῆλον ὂν (adscripto in mg ἡδονῶν) T: ἡδονῶν cum *s corr Π.—[x] τοῦτο (ὰ) A.—[y] ποτὲ Ξ.—[z] ὥστε G.—[a] βιάζετον r.—[b] ἀναλόγως N.—[c] πρὸς NO.—[d] δὴ om G et pr Ξ.—[e] πολυμελλὲς ΧΔΠDGNOT, πολυειδὲς Φ: πολυμερὲς *s.—[f] πο-

nere τῷ ἰδέα junctus, de quo more vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 205. Nihili autem est a Stephano prolata scriptura ἰδίᾳ, aut illa ῥάχοντε in Ald. Bas. 1. ἄρχοντε habet Bas. 2. cum Ficino: *dominantes atque ducentes*, idque reponebat Cornarius, idem tamen male conjectans etiam φέροντε, ut referretur ad formulam illam ἄγειν καὶ φέρειν, quæ locum hic habet nullum. Bene his comparavit Lentzius illud ἄγειν καὶ δεσπόζειν in Phædone p. 94. E. et gemino modo in Xenoph. Mem. ii. 2. 11. junctim legitur ἕπεσθαι et πείθεσθαι, ubi vulgatum non muto. Heind.

δύο τινὲ ἐστον ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε] Duo genera et quasi principia agendi. Ἰδέα enim usurpatur, ubi sincera et absoluta alicujus rei natura, quam essentiam vocant, significatur. Unum principium idque naturale cupiditas est, ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν (v. Plutarch. Sympos. ix. p. 746. D.), alterum vero, quod cultura comparatur, est ratio, δόξα ἐπίκτητος, ἐφιεμένη τοῦ ἀρίστου. Δόξα igitur ἐπιθυμίᾳ opposita est sententia maxime rata et certo conclusa (Sophist. 264. A. δόξα δὲ, διανοίας ἀποτελεύτησις.) Ast.

ᾗ ἂν ἄγητον] Ficin. *quocunque ducant*, ut οἷ ἂν placeret, ni post §. 31. itidem legeremus ἐπιθυμία—τὸν κεκτημένον ταύτῃ ἄγουσα. Heind.

ἄγητον] ἄγοιτο Cod. Monac. Ast.

ποτὲ μὲν, Stob. πότε (i. e. ποτὲ) μὲν; sed similiter τοτὲ respondet particulæ ἄλλοτε in Sophocl. Electr. 739. Xenoph. Mem. i. 2. 20. al. Ast.

δόξης μὲν οὖν] Perperam hic ita interpungitur in vulgatis: δόξης μὲν οὖν—καὶ κρατούσης τῷ κράτει, σωφροσύνη ὄνομα. Liquet enim inter se respondere illa τῷ κράτει σωφροσύνη ὄνομα, et τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη. Ita in Sympos. p. 192. E. τοῦ ὅλου οὖν τῇ ἐπιθυμίᾳ καὶ διώξει ἔρως ὄνομα. Heind.

Recte Heindorfius verba interpunxit. Etiam Hermias hunc locum sic cepit, et Ficinus vertit: *ratione ducit ac superat, hæc ipsa vivendi potestas temperantia nominatur*. Ast.

τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπωνομάσθη] H. e. *huic imperio nomen* ὕβρις *imponitur*, ut Theæt. p. 185. C. ᾧ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἔστιν. Cratyl. p. 420. B. Δόξα μὲν—τῇ διώξει ἐπωνόμασται. Heind.

ὕβρις est *superbia*, h. e. violentia modum excedens; σωφροσύνη contra *temperantia*, quæ animi constantiam et harmoniam servat, quasi σώζουσα τὴν φρόνησιν, Plat. Crat. 405. D. Aristot. Ethic. Nicom. vi. 5. Stob. Serm. v. p. 67. v. 46. Porphyr. ap. eund. Serm. xxi. p. 185. v. 18. Præcipue vero ὕβρις et ἀκολασία (v. Phædon. 286.) in amore libidinoso locum habent, v. infra c. 31. D. Heins. ad Maxim. Tyr. p. 52. De legg. viii. 837. C. Quapropter Politic. 307. B. τὰ ἡσυχαῖα et σωφρονικὰ opponuntur τοῖς ὑβριστικοῖς et μανικοῖς, quemadmodum infra σωφροσύνη et μανία sibi opposita leguntur. Et Ulpian. ad Demosth. Orat. c. Mid. p. 161. B. ed. Wolf. ὕβρις—καὶ ἡ αἰσχρὰ συνουσία. Ceterum similiter Aristoxenus in Stob. Serm. x. p. 132. v. 41. de ἐπιθυμίᾳ· εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον καὶ πολύπονον καὶ πολυειδέστατον. Ast.

§. 31. πολυμερὲς] Stob. πολυμελές. Alterum præstat, quum proprie alias junguntur μέρη et εἴδη. Heind.

καὶ πολυειδές.[f] [§. 31.] Καὶ τούτων τῶν ἰδεῶν[g] ἐκπρεπὴς ἣ ἂν τύχῃ[h] γενομένη, τὴν αὑτῆς[i] ἐπωνυμίαν ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται, οὔ τέ τινα καλὴν οὔτε ἐπαξίαν κεκτῆσθαι.[j] περὶ μὲν[k] γὰρ ἐδωδὴν κρατοῦσα τοῦ λόγου τοῦ[l] ἀρίστου καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθυμιῶν[m] ἐπιθυμία γαστριμαργία τε, καὶ τὸν ἔχοντα ταὐτὸν[n] τοῦτο[o] κεκλημένον[p] παρέξ-

λυμερὲς Φ.—[g] ἰδέων 𝔛, ἠδέων T.—[h] ᾗ ἂν τύχοι Σ.—[i] ἑαυτῆς Ξ, αὐτὴν αὐτῆς Σ.—[j] κεκτῆσθαι 𝔛ΔΠΣDGNOT: κεκλῆσθαι ς.—[k] μὲν om DN.—[l] τε λόγου τοῦ 𝔛ΛΠΣDGNOT, λόγου τε καὶ τοῦ Γ: λόγου τε τοῦ *ς.—[m] ἐπιθυμία om N.—[n] ταὐτὸ
as
ΣΦr.—[o] τοῦτον T.—[p] κεκτημένον Δ.—[q] δ' b.—[r] μέθην Ξ, μέθης Σ.—[s] κεκλημένον

πολυμελὲς, pro πολυμερὲς ex Hermia et Stobæo rescripsi. Egregie enim ille, ὕβριν belluam describi multis membris præditam, annotavit. Πολυμελὲς igitur interiorem petulantiæ copiam significat, πολυειδὲς vero exteriorem, h. e. formarum multitudinem. Ast.

ἐπονομαζόμενον] Hoc ex Stob. revocavi pro ὀνομαζόμενον.—ἐπαξίαν κεκτῆσθαι. Sic optime Vindob. Vulgo κεκλῆσθαι. Nimirum ut dici possit ἐπωνυμία ipsa ἀξία κεκλῆσθαι, quod dubito, tamen post καλὴν misere hoc friget additamentum. Et cur non scripsit καλεῖσθαι, ut de legg. i. p. 644. A. dicit παιδείαν οὐκ ἀξίαν τὸ παράπαν παιδείαν καλεῖσθαι? Alterum contra firmatur frequenti usu v. c. de rep. ii. p. 367. C. ὡμολόγησας τῶν μεγίστων ἀγαθῶν εἶναι δικαιοσύνην, ἃ τῶν ἀποβαινόντων ἀπ' αὐτῶν ἕνεκα ἄξια κεκτῆσθαι. Xenoph. Sympos. v. 65. Οὗτος ἄν μοι δοκεῖ—πολλοῦ ἂν ἄξιος εἶναι καὶ πόλεσι καὶ φίλοις καὶ συμμάχοις κεκτῆσθαι. Heind.

κεκτῆσθαι] Sic Cod. Monac. et Vindob. unde Heindorfius reposuit. Vulgo κεκλῆσθαι, quod quoad verba non damnaverim; auctor enim legg. i. p. 644. A. παιδείαν—οὐκ ἀξίαν—καλεῖσθαι. Nec infinitivus perfecti κεκλῆσθαι offendere debet; est enim infinitivus præsentis temporis, sed actionis perfectæ. Sic Euripid. in Stob. Serm. viii. p. 97. v. 6. ἀνέρος οὐκ ἄξιον, Δειλὸν κεκλῆσθαι. Euseb. Stob. Serm. x. p. 130. v. 33. ἀξιεῦσι—δεξιοὶ κεκλῆσθαι. Serm. xliv. p. 309. v. 29. Sophocl. Electr. 365. Euripid. in Stob. Serm. lxvii. p. 401. v. 36. lxxiv. p. 451. v. 33. Ita quoque infra. διὸ καὶ δικαίως ἀνδραποδώδεις κέκληνται (dictæ sunt, h. e. appellantur). Quocirca non linguæ ratio, sed sensus me adduxit, ut κεκτῆσθαι pro κεκλῆσθαι reciperem. Scilicet ἐπωνυμία οὐκ ἐπαξία κεκλῆσθαι esset nomen appellatione indignum: in quo tautologia inest intolerabilis, sensusque mirifice perversus; namque non nomen, sed res appellatione indigna esse potest. Contra ἐπωνυμία οὐκ ἐπαξία κεκτῆσθαι est nomen prorsus inutile et nullius pretii. Sic ἄξιον κεκτῆσθαι ap. Platon. Polit. ii. 367. C. Xenoph. Sympos. v. 65. al. occurrit, quos locos commode Heindorfius adhibuit. Ast.

ὁ λόγος τοῦ ἀρίστου] *Ratio honesti*, quod alias dicit τὸ βέλτιστον. Heind.

κεκλημένον] Fortasse deest adject. γαστρίμαργον ante vel post partic. κεκλημένον, ut ταυτὸν τοῦτο signif. *eodem modo*. Steph.

ταυτὸν τοῦτο] *Eodem nomine*, ut semper Græci dicunt καλεῖσθαί τι, vanaque est Stephani suspicio, ad κεκλημένον hoc deesse γαστρίμαργον putantis, ut ταυτὸν τοῦτο significet *eodem modo*. De verbo κληθήσεται similive ad γαστριμαργία subaudiendo monui ad §. 29. Heind.

ταὐτὸν τοῦτο κεκλημένον] *Eodem nomine*. Solet enim verbis nominandi pronomen neutrius generis, omissa voce ὄνομα, adjungi, ut Gorg. 448. B. τίνα ἂν αὐτὸν ὀνομάζοιμεν δικαίως; οὐχ ὅπερ ἐκεῖνον. Cratyl. 424. A. καὶ τί ἂν φαίης τὸν τοῦτο δυνάμενον; ὥσπερ τοὺς προτέρους, τὸν μὲν μουσικὸν ἔφησθα, τὸν δὲ γραφικὸν, τοῦτον δὲ τίνα; Polit. i. p. 340. E. ὃ προσαγορεύομεν αὐτόν. Theag. 122. D. τί αὐτὸν προσαγορεύωμεν (sic enim scribendum est pro προσαγορεύομεν). Solemnis quoque est in pronomine τοῦτο vocis ὄνομα omissio, ut Tim. 28. B. ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς ἢ κόσμος ἢ καὶ ἄλλο ὅ, τί ποτε ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο, τοῦθ' (int. ὄνομα, hoc vocabulo) ἡμῖν ὠνομάσθω. v. Xenoph. Œconom.

ται· περὶ δὲ[q] αὖ μέθας[r] τυραννεύσασα, τὸν κεκτημένον[s] ταύτῃ[t] ἄγουσα, δῆλον οὗ τεύξεται προσρήματος· καὶ τἆλλα[u] δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ καὶ[v] ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα,[w] τῆς ἀεὶ[x] δυναστευούσης, ᾗ προσήκει καλεῖσθαι[y] πρόδηλον. ἧς δ᾽[z] ἕνεκα πάντα τὰ πρόσθεν εἴρηται, σχεδὸν μὲν ἤδη φανερόν, λεχθὲν δὲ ἢ μὴ λεχθὲν πᾶν πως[a] σαφέστερον. 1. i. 24.

[§. 32.] Ἡ γὰρ ἄνευ λόγου[b] δόξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν[c] ὁρμώσης κρατήσασα ἐπιθυμία, πρὸς ἡδονὴν ἀχθεῖσα[d] κάλλους, καὶ

BH.—[t] ταύτην ΞΝΟ.—[u] καλὰ G.—[v] καὶ om T.—[w] ὀνόματι pr Ξ, ὄματα H. —[x] αἰεὶ ΔΠΣΦBDG.—[y] καλεῖσθαι προσήκει Ξ.—[z] δ' om T.—[a] πᾶν πως] πάντως ΞΤ, πᾶν πως ἤδη G.—[b] ἂν εὐλόγους G.—[c] τὸ ὀρθὸν] τἀγαθὸν mg Ξ.—

vi. 12. Xenoph. Ephes. v. 5. Joseph. xvii. 10. 2. Τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο ap. Lucian. Ver. Hist. i. 36. al. Cf. Jens. ad Lucian. Deor. Dialog. xii. 1. T. ii. p. 283. ed. Bip. Ast.

τὸν κεκτημένον] Int. αὐτὴν, ut paullo ante τὸν ἔχοντα dixit. Paullo post Stob. Cod. Paris. A. ὃ προσήκει καλ. pro ᾗ προσήκ. idque antiquorum ratio flagitare videtur. Heind.

ᾗ] Int. ὄνομα προσήκει καλεῖσθαι, quod nomen cuilibet, si dominatur, imponi debeat. Ὄνομα καλεῖν Cratyl. 383. A. καὶ οὐ τοῦτο εἶναι ὄνομα, ὅ, τι ἄν τινες ξυνθέμενοι καλεῖν καλῶσι. 393. E. ὀρθῶς ἔχει ἐκεῖνο τὸ ὄνομα καλεῖν, ὃ αὐτὸ ἡμῖν δηλώσει. Ast.

λεχθὲν δὲ—σαφέστερον] In his vulgo sine sensu πᾶν πως. Ex Vindob. et Stob. admisi πάντως. Heind.

§. 32. ἡ γὰρ ἄνευ λόγου] Excerpsit hæc Dionys. Halic. de Demosth. Gravit. p. 167. ibi pro ἐπὶ τὸ ὀρθὸν exhibens ἐπὶ τἀγαθὸν; deinde ἄγουσα pro ἀχθεῖσα, et καὶ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμίαν λαβοῦσα. Sed idem hæc profert Epist. ad Pomp. p. 128. ne minima quidem scripturæ mutatione. Heind.

ἀχθεῖσα] Dionysio Fic. assentitur, ut qui vertat: *rapitque ad voluptatem formæ*. Schleiermacheri conjecturam, etiamsi a sensu haud satis commodo discesseris, participia jam tantopere aucta ἀχθεῖσα, ῥωσθεῖσα, νικήσασα repudiant. Accedit, quod hæc scriptura ironicas hujus loci festivitates tollit et corrumpit. Consideres, quæso, orationem paulo impeditiorem, molestam ac perversam, sed egregie vulgari amoris naturæ, quam describere vult Socrates irridendi causa, respondentem. Participia enim illa κρατήσασα—ἀχθεῖσα et ῥωσθεῖσα, νικήσασα ita posita sunt, ut se invicem quasi pervertant ac tollant. Amor scilicet ἐπιθυμία est, quæ, rationis expers, sententiam recti superat, ut ipsa superetur, h. e. ad voluptatem abripiatur; iterumque (αὖ) expeditio est a cupiditatibus adversus pulchritudinem incitata et corroborata, adeo ut ipsam pulchritudinem frangat quasi et vincat; igitur cupiditas est superans, ut superetur, et expeditio victa (cupiditatibus impleta et incitata), ut vincat. Hæc est mirifice perversa illa et sibi ipsa repugnans amoris natura; quæ quidem tam mirabilis et divina merito Socratis ironici animum inflammat, ut θεῖον πάθος τι πεπονθέναι se dicat. Ita quoque perspicitur, nihil in hac de industria sic conformata oratione sollicitandum esse. Accedit, quod Hermias pluribus locis ἀχθεῖσα illud tuetur. Igitur cupiditas illa ad pulchri voluptatem abrepta tantum abest, ut pulchritudini se tradat ejusque gaudiis fruatur, ut potius hostili quodam impetu eam invadat et vincat, divinam pulchri naturam haud reverens: adeo perversa est hæc amoris cupiditas. Platonis vero ironia, qua Sophistas verborum origines indagantes ludit, jam in eo conspicua est, quod hoc quidem loco nomen ἔρως admodum jocose a voce ῥώμη derivat, roboris et cœcæ cujusdam vehementiæ, quæ pulchritudinem ipsam invadat, notionem verbis ἐρρωμένως ῥωσθεῖσα et ῥώμη data opera amplificans, ut eo magis Sophistarum irrisio appareat, simulque Lysiana amoris notio, qua vehementissima esset cupiditas veraque insania, exagitetur; in Cratylo vero p. 304. a voce ῥοὴ deducit. Hæc aliaque ejusdem generis tam manifestam ironiam produnt, ut satis mirari nequeam, nostris adhuc temporibus fuisse, qui in

ὑπ'[e] αὖ τῶν[f] ἑαυτῆς[g] συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ἐπὶ σωμάτων κάλλος,[h] ἐῤῥωμένως[i] ῥωσθεῖσα,[j] νικήσασα ἀγωγῇ,[k] ἀπ'[l] αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν[m] λαβοῦσα, ἔρως ἐκλήθη.

Ἀτάρ, ὦ φίλε Φαῖδρε, δοκῶ τι σοί, ὥς περ ἐμαυτῷ, θεῖον[n] πάθος πεπονθέναι;

ΦΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ Σώκρατες, παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά[o] τίς σε εἴληφεν.

ΣΩ. Σιγῇ τοίνυν μου[p] ἄκουε. τῷ ὄντι γὰρ θεῖος ἔοικεν ὁ τόπος[q] εἶναι. ὥστε ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι, μὴ θαυμάσῃς· τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι[r] πόῤῥω διθυράμβων[s] φθέγγομαι.

[d] ἄγουσα mg 𝔛.—[e] ὑπ' Γ: om mg 𝔛.—[f] αὖ τῶν] ἑαυτῶν T: particulam om mg 𝔛.—[g] ἑαυτῇ 𝔛ΔΠΣDGT.—[h] κάλλος om Δ.—[i] ἐρώμενος ΠGT.—[j] ῥωσθεῖσαν mg 𝔛.—[k] ἀγωγῇ 𝔛ΓΔΛΠΣBCGHTrb et pr ΦD. ἀγωγὴ °s.—[l] ὑπ' NT.—[m] ἐπιθυμίαν mg 𝔛.—[n] θεῖον om s.—[o] εὔρροια H.—[p] με Γ: om H.—[q] τρόπος NO.—[r] οὐκ-

serium ea converterent eorumque ineptias, ut eas vocant, excusare quodammodo studerent ex universa linguæ inscitia Platonicæ ætatis. Ast.

ὑπὸ αὖ] Stob. Cod. Paris. A. καὶ αὖ τῶν ἑαυτῆς. Illud autem ἄγουσα multo sane rectius est propter et prægressum κρατήσασα et illa in seqq. νικήσασα ἀγωγῇ, idque expressum est a Ficino: *rapitque ad voluptatem formæ;* quo tamen reposito in proximis καὶ ὑπὸ αὖ—κάλλος male deerit participium. Platonis manum restituit, opinor, Schleiermacherus corrigendo: πρὸς ἡδονὴν ἄγουσα κάλλους, καὶ ὑπὸ αὖ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν ἐπὶ σωμάτων κάλλος ἀχθεῖσα. Verba τῶν ἑαυτ. συγγεν. ἐπιθυμιῶν de γαστριμαργίᾳ illaque περὶ μέθας τυραννεύσασᾳ cupiditate §. 31. accipio, ut sine Cerere et Libero Venus frigere dicitur. De ipsa vero sententia, mirum mehercule, quod ex solo hoc additamento ἐῤῥωμένως ῥωσθεῖσα, quo ipso commode careremus, vocabuli ἔρως originem duxit. Heind.

πάθος] Legitur etiam θεῖον πάθος: atque huic lectioni assentitur et Ficinus. Steph.

Vulgo in his θεῖον omissum, quod sensu incolumi abesse non poterat. Igitur ex Vindob. et Ficino in sedem suam reduxi. Heind.

Etiam Cod. Monac. et Hermias in Comment. agnoscunt. Ast.

δοκῶ τι σοί, ὥσπερ ἐμ. cet.] His quoque Sophistas tangit, qui, repleti et inflammati [sua] sapientia, verborum origines, tanquam oracula, edere solerent. Sic Cratyl. 256. Socrates, οὐκ ἂν ἀπεπαυόμην, dicit, διεξιών, ὡς ὀρθῶς αὐτοῖς τὰ ὀνόματα κεῖται, ὡς ἀπεπειράθην (ἕως ἂν ἀποπειραθῶ?) τῆς σοφίας ταυτησί—ἢ ἐμοὶ ἐξαίφνης νῦν οὑτωσὶ προσπέπτωκεν ἄρτι, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν. ΈΡ. καὶ μὲν δή, ὦ Σώκρατες, ἀτεχνῶς γέ μοι δοκεῖς, ὥσπερ οἱ ἐνθουσιῶντες, ἐξαίφνης χρησμῳδεῖν. Ast.

εὐροίᾳ] *Oratione libere fluente.* vid. Valcken. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 148. Paullo post Dionys. Halic. p. 167. ἔοικεν εἶναι ὁ τόπος. Deinde νυμφόλ. γένωμαι προϊόντος τοῦ λόγου, et διθυράμβων τινῶν. Ad illa τὰ νῦν γὰρ etc. conf. Aristid. T. ii. p. 205. ed. Jebb. Heind.

νυμφόληπτος] Festus: 'Vulgo memoriæ proditum est, quicunque speciem quandam e fonte, i. e. effigiem nymphæ viderint, furendi non fecisse finem, quos Græci νυμφολήπτους vocant, Latini lymphaticos appellant.' V. Pollux, i. 1. 19. T. i. p. 14. Cerda ad Virgil. Æn. vii. 477. Cuper. Observatt. iii. 12. Igitur Socrates animi sui affectionem ironice nymphis acceptam refert, ne, si quid melius, quam Lysias, propositurus eamque reprehensurus sit, Phædrum offendat, incitationi a Nymphis omnia tribuens. Quapropter infra dicit: οἶσθ', ὅτι ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, αἷς με σὺ προὔβαλες ἐκ προνοίας, σαφῶς ἐνθουσιάσω; et: φεῦ, ὅσῳ λέγεις τεχνικωτέρας Νύμφας τὰς Ἀχελῴου καὶ Πᾶνα τὸν Ἑρμοῦ Λυσίου τοῦ Κεφάλου πρὸς λόγους εἶναι! Ast.

ΦΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.[t]

§. 33. ΣΩ. Τούτων μέντοι σὺ αἴτιος. ἀλλὰ τὰ λοιπὰ ἄκουε· ἴσως[u] γὰρ κἂν[v] ἀποτράποιτο τὸ ἐπιόν. ταῦτα μὲν οὖν I. i. 25.
θεῷ μελήσει, ἡμῖν δὲ πρὸς τὸν παῖδα πάλιν τῷ λόγῳ ἰτέον.

Εἶεν, ὦ φέριστε. ὃ μὲν δὴ τυγχάνει ὂν περὶ οὗ βουλευτέον, εἴρηταί τε καὶ ὥρισται. βλέποντες δὲ δὴ πρὸς αὐτὸ τὰ λοιπὰ[w] λέγωμεν,[x] τίς ὠφέλεια[y] ἢ βλάβη ἀπό τε ἐρῶντος καὶ μὴ[z] τῷ χαριζομένῳ[a] ἐξ εἰκότος[b] συμβήσεται.

Τῷ δὴ[c] ὑπὸ ἐπιθυμίας ἀρχομένῳ δουλεύοντί[d] τε[e] ἡδονῇ ἀνάγκη που[f] τὸ ἐρώμενον ὡς ἥδιστον ἑαυτῷ παρασκευάζειν. νοσοῦντι δὲ πᾶν ἡδὺ τὸ μὴ[g] ἀντιτεῖνον, κρεῖττον δὲ καὶ ἴσον[h] ἐχθρόν. οὔτε δὴ[i] κρείττω οὔτε ἰσούμενον[j] ἑκὼν III. 239.
ἐραστὴς παιδικὰ ἀνέξεται, ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον[k] ἀεὶ ἀπεργάζεται.[l] ἥττων[m] δὲ ἀμαθὴς σοφοῦ, δειλὸς ἀνδρείου, ἀδύνατος εἰπεῖν ῥητορικοῦ, βραδὺς ἀγχίνου. [§. 34.] Τοσούτων κακῶν καὶ ἔτι πλειόνων κατὰ τὴν διάνοιαν ἐραστὴν[n]

ἔτι om pr F.—[s] διθυράμβων F.—[t] ἀληθέστατα λέγεις om b.—[u] ἴσως et mox φέριστε om r.—[v] κἂν ΞΔΑΠDGOT: ἂν °r.—[w] τὰ λοιπὰ πρὸς αὐτὸ Φ.—[x] λέγομεν Nb.—[y] ὠφελία BC et corr Ξ.—[z] μὴ om r.—[a] τῶν χαριζομένων Π.—[b] ἐξ εἰκότως FN.—[c] τῷ δὲ vel τῷ δ' ΓΠΣΦΤr et pr D: τῷ μὲν δὴ Ξs.—[d] ante δουλεύοντι omisi ἢ cum ΔΠΣDFGNOT.—[e] δὲ G, om Ξ.—[f] που om pr Φr. τὸν rb.—[g] μὴ om GT, inter versus habet Ξ.—[h] ὅσον Γ.—[i] δὲ Σ.—[j] ἰσούμενα Ξ.—[k] ὑποδεέστερα Ξ.—[l] ἀπεργάσεται r.—[m] ἧττον ΦGNOb.—[n] ἐραστὴν ΞΓΔΑΠΦBCDEFGTrb: τοῦ ἐραστοῦ

§. 33. ἴσως γὰρ ἂν] *Fortassis enim averti poterit id, quod me adoritur.* Ita Cornarius, a sensu aberrans. Monet Socrates Phædrum, ut silentio ipsum audiat, ne divinus ille, quo incaluerit, pectoris fervor restinguatur. HEIND.

Recte, si quid video, ceperunt Ficinus et Cornarius; hic vertit: '*fortassis enim averti poterit id, quod me adoritur*, int. profunda illa ac divina (Sophistarum) sapientia (τὸ θεῖον πάθος), quæ me totum ita corripuit, ut orationis terminos transgrediens pæne ad dithyrambos incitarer. Attamen hoc diis permittamus, qui, si ipsis visum fuerit, hanc insanam fere affectionem animi (τὸ θεῖον πάθος, hinc ἀποτράποιτο, quod proprie de malis avertendis adhibetur) avertent; ipsi vero ad orationem nostram revertamur.' AST.

δουλεύοντί τε ἡδονῇ] Sic Cod. Monac. et Stobæus (Serm. lxii. p. 405.) Ficinus quoque: *libidini mancipatum et voluptatibus servientem.* AST.

τε] Pro τε vel γε vel τῇ scribendum videtur. STEPH.

ἐπιθυμίας] Equidem, quum prægressum quoque ἐπιθυμίας articulo careat, malui cum Stob. Serm. lxii. p. 405. omittere ἡ. Ex eodemque correxi τὸν ἐρώμ. pro τὸ ἐρώμ. In prioribus τῷ μὲν δὴ Cod. Stob. Paris. A. μὲν omittit, et post παρασκευάζειν inserit κρείττοσι, male natum ex proximis. HEIND.

ἰσούμενον] In vet. ἰσούμενα, quod convenit cum κρείττω, si hoc pro neutro plurali accipiamus. Sed potius dicendum singul. mascul. esse: sicut sequitur ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον: et aliquando post παιδικὰ dicit ἄγαμον, ἄπαιδα, ἄοικον. STEPH.

οὔτε ἰσούμενον] Bas. 2. ἰσούμενα, quæ imperiti correctio videtur, ne proxima quidem ἥττω δὲ καὶ ὑποδεέστερον attendentis. Lysid. §. 4.—ἃ χρὴ ἐραστὴν περὶ παιδικῶν πρὸς αὐτὸν ἢ πρὸς ἄλλους λέγειν. HEIND.

ἥττων] Cod. Monac. ἧττον perperam. AST.

§. 34. τοσούτων κακῶν] Vulgata horum scriptura hæc est: Τοσούτων κακῶν

ἐρωμένῳ[o] ἀνάγκη γιγνομένων τε καὶ φύσει ἐνόντων,[p] τῶν[q] μὲν ἥδεσθαι, τὰ[r] δὲ παρασκευάζειν, ἢ στέρεσθαι τοῦ παραυτίκα ἡδέος. φθονερὸν δὴ ἀνάγκη εἶναι, καὶ πολλῶν μὲν ἄλλων συνουσιῶν ἀπείργοντα καὶ ὠφελίμων, ὅθεν ἂν μάλιστ'[s] ἀνὴρ γίγνοιτο, μεγάλης αἴτιον εἶναι[t] βλάβης,
L. i. 26. μεγίστης δὲ τῆς ὅθεν ἂν φρονιμώτατος εἴη. τοῦτο δὲ ἡ θεία φιλοσοφία[u] τυγχάνει ὄν, ἧς[v] ἐραστὴν παιδικὰ ἀνάγκη

τῷ *ς.—[o] ἐρομένω ἐραστὴν ἐρωμένων H.—[p] ἐν ὄντων 𝔛.—[q] τὸν NO et corr ΓD.—[r] τὸν NO et corr D.—[s] μάλιστ' ΓΗϑ: μάλιστα *ς.—[t] εἶναι om pr Ξ.—[u] σοφία ΞΣDNO.—[v] ἧς om T.—[w] γε N.—[x] ἄλλα om N.—[y] πάντ' Γ, πάντων

καὶ ἔτι πλειόνων κατὰ τὴν διάνοιαν τοῦ ἐραστοῦ τῷ ἐρωμένῳ ἀνάγκη γιγνομένων τε καὶ φύσει ἐνόντων, τῶν μὲν ἥδεσθαι, τὰ δὲ παρασκευάζειν· quæ dubitari non potest quin pluribus mendis laborent. Nam primum istud τοῦ ἐραστοῦ in vitio esse, satis arguunt verba post illata Τὰ μὲν οὖν κατὰ διάνοιαν ἐπίτροπος—δεῖ μετὰ ταῦτα ἰδεῖν, quibus verbis hanc ipsam sententiam τοσούτων κακῶν etc. iterari prægressamque argumentationem concludi liquet. Ibi autem τὰ κατὰ διάνοιαν manifesto opponuntur τῇ τοῦ σώματος ἕξει, usu perquam vulgari. Theæt. p. 173. E. τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ καὶ ἐπιδημεῖ· ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρὰ καὶ οὐδὲν, ἀτιμάσασα πανταχῇ φέρεται. de rep. ii. p. 371. D. Ἔτι δή τινες—εἰσὶ καὶ ἄλλοι διάκονοι, οἳ ἂν τὰ μὲν τῆς διανοίας μὴ πάνυ ἀξιοκοινώνητοι ὦσιν, τὴν δὲ τοῦ σώματος ἰσχὺν ἱκανὴν ἐπὶ τοὺς πόνους ἔχωσι. Et conf. Hipp. Min. p. 364. A. de legg. vii. p. 816. D. xi. p. 916. A. p. 925. E. Charmid. §. 11. Accedit, quod hoc τοῦ ἐραστοῦ non agnoscit Ficinus, sententiam, quæ h. l. requiritur, in universum bene declarans: *hæc et plura insuper animi mala cum natura insunt vel fiunt amato, gaudet amator, atque alia insuper inferre conatur.* Igitur ex Vindob. et Cod. Stob. Paris. A. rescripsi ἐραστὴν, atque art. τῷ ante ἐρωμένῳ cum Stob. abjeci. Jam unum restabat mendum, τῶν istud post ἐνόντων, qui genitivus τῷ ἥδεσθαι junctus ferri non poterat. Error autem hic ortus est haud dubie ex proxima syllaba. Correxi igitur τοῖς, neque jam quidquam in his, quod offendat, supererit, præter turbatum mire verborum ordinem, cujus tamen exempla apud Atticos non adeo rara esse eruditi sciunt. Nimirum sic potius verba ordinanda: τοσούτων κακῶν καὶ ἔτι πλειόνων κατὰ τὴν διάνοιαν ἐρωμένῳ γιγνομένων τε καὶ φύσει ἐνόντων, τοῖς μὲν ἐραστὴν ἀνάγκη ἥδεσθαι, τὰ δὲ παρασκευάζειν. Atque ἐραστὴν illud ante ἐρωμένῳ positum est ex more illo antiquorum, jungendi præponendique verbum verbo, nomen nomini, quæ sunt inter se aut contraria aut similia, aut aliquo modo sibi respondent, unde nobis quidem moleste interdum verborum ordo turbatur. Cujus rei luculenti me monuit exempli Buttmannus meus ex Xenoph. Anab. v. 6. 2. συνεβουλεύοντο (αὐτοῖς) καὶ ἠξίουν, Ἕλληνας ὄντας Ἕλλησι τούτῳ πρῶτον καλῶς δέχεσθαι τῷ εὔνους τε εἶναι καὶ τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν, in quibus Ἕλλησι pertinet ad εὔνους εἶναι.—Istud τῶν post ἐνόντων facile natum est ex prægressa syllaba. Jam τοῖς μὲν int. τοῖς φύσει ἐνοῦσι, τὰ δὲ int. τὰ γιγνόμενα, *quæ accedunt extrinsecus.* Mox τὸ παραυτίκα ἡδὺ est *voluptas, cujus brevissimus est fructus.* Conf. §. 37. et Xenoph. Cyrop. ii. 2. 24. ibiq. Schneider. Heind.

τῶν μὲν—τὰ δὲ] Cod. Monac. τὸν μὲν—τὸν δέ. Ast.

φιλοσοφία] σοφία Cod. Monac. Ast.

ὅθεν ἂν μάλιστα ἀνὴρ] Sensu eminenti h. l. ἀνὴρ dictum, ut sæpissime apud utriusque sermonis scriptores. V. Valcken. ad Herodot. vii. 210. Brunck. ad Sophocl. Œd. Col. 393.—μεγίστης δὲ, subaudi βλάβης et deinde συνουσίας ad art. τῆς, ut plena oratio hæc sit: μεγίστης δὲ βλάβης ἀνάγκη αὐτὸν εἶναι, ἀπείργοντα τῆς συνουσίας, ὅθεν ἂν —. De sententia ipsa, pertinent huc illa in Symp. p. 181. B. ubi in verbis ἐρῶσι—ὡς ἂν δύνωνται ἀνοητοτάτων hoc ἀνοητοτάτων, male a viro docto tentatum, nostro loco satis firmatur. Heind.

ἡ θεία φιλοσοφία] Tim. 47. A. ἐξ ὧν ἐπορισάμεθα φιλοσοφίας γένος, οὗ μεῖζον ἀγαθὸν οὔτ' ἦλθεν, οὐθ' ἥξει ποτὲ τῷ θνητῷ γένει δωρηθὲν ἐκ θεῶν. Clemens Alexandr.

πόῤῥωθεν εἴργειν, περίφοβον ὄντα τοῦ καταφρονηθῆναι· τά τε[w] ἄλλα[x] μηχανᾶσθαι ὅπως ἂν ᾖ πάντ'[y] ἀγνοῶν καὶ πάντ'[z] ἀποβλέπων εἰς τὸν ἐραστήν, οἷος ὢν τῷ[a] μὲν ἥδιστος, ἑαυτῷ[b] δὲ βλαβερώτατος[c] εἴη.[d] Τὰ μὲν οὖν κατὰ διάνοιαν ἐπίτροπός τε καὶ κοινωνὸς οὐδαμῇ λυσιτελὴς ἀνὴρ ἔχων[e] ἔρωτα.

Τὴν δὲ τοῦ σώματος ἕξιν τε καὶ[f] θεραπείαν οἵαν τε καὶ ὡς[g] θεραπεύσει οὗ ἂν γένηται κύριος, ὃς[h] ἡδὺ πρὸ[i] ἀγαθοῦ ἠνάγκασται διώκειν, δεῖ μετὰ[j] ταῦτα ἰδεῖν. [§. 35.] Ὀφθήσεται δὲ μαλθακόν τινα[k] καὶ οὐ στερεὸν διώκων, οὐδ' ἐν[l] ἡλίῳ καθαρῷ τεθραμμένον ἀλλ'[m] ὑπὸ συμμιγεῖ

F.—[z] πάντ' Γ.—[a] τῶν Ξ.—[b] τῷ ἑαυτῷ 𝔛ΔΠGT.—[c] βλαβερώτερος ΔΠΣDGOT.—[d] ἂν εἴη Φ, recte, opinor.—[e] ἀνὴρ οὐδ. λυσ. Φ.—[f] καὶ om Σ.—[g] ὡς om N.—[h] ὃς om T.—[i] πρὸς Π.—[j] με G.—[k] τινα μαλθακὸν Ξς.—[l] οὐδ' ἐν] οὐδὲν ΔΠGT.

Strom. i. 15. p. 303. Sylb. Cicer. Academ. Quæst. i. 2. Galen. adhort. ad liter. stud. c. 1. ἐξεπορίσατο δ' ὑπὸ φιλοπονίας καὶ τὸ μέγιστον τῶν θείων ἀγαθῶν, φιλοσοφίαν. Iamblich. vit. Pythag. vi. p. 23. ed. Küst. οὗ (dicit τὸ τῆς εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἔναυσμα) μεῖζον ἀγαθὸν οὔτε ἦλθεν, οὔθ' ἥξει ποτὲ, δωρηθὲν ἐκ θεῶν διὰ τούτου τοῦ Πυθαγόρου. Cf. Philo T. i. p. 34. ed. Pfeiff. Similiter Isocrates ii. p. 5. 60. σοφία μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατον, et Pseudo-Plutarch. de puer. educat. §. 8. παιδεία δὲ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἐστὶν ἀθάνατον καὶ θεῖον. Menander in Stob. Serm. iii. p. 51. οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον. Ast.

ἀποβλέπων] Stob. βλέπων pro ἀποβλέπων. Heind.

τῷ μὲν ἥδιστος—εἴη] In his inserendum esse censeo ἂν, vid. nostra ad Sympos. p. 259. sq. Ast.

ἐπίτροπος] Ne mihi (ut quibusdam) suspecta sit vox ἐπίτροπος, faciunt cum alia, tum quod non longo intervallo sequitur ἐπιτροπία. Steph.

ἀνὴρ ἔχων ἔρωτα, amore affectus, nihil aliud, nec poetici quidquam cum Schleiermachero in his verbis reperio; nam licet Sophocles Antigon. 790. ὁ δ' ἔχων (int. σὲ, τὸν ἔρωτα), μέμηνε, dixerit, tamen etiam prosa oratione haud infrequens est hic verbi ἔχων usus. Sic Polit. ix. 3. ὁ Ἔρως ἅτε αὐτὸς ὢν μόναρχος, τὸν ἔχοντά τε αὐτὸν, ὥσπερ πόλιν, ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν. In primis vero ἔχειν τι de malis usurpatur, quibus vexamur, ut Gorg. 478. D. ἀθλιώτερος πότερος δυεῖν ἐχόντοιν κακὸν εἴτ' ἐν σώματι εἴτ' ἐν ψυχῇ; 480. A. ὡς ἱκανὸν κακὸν ἕξοντα. 512. A. εἰ δέ τις ἄρα ἐν τῷ τοῦ σώματος τιμιωτέρῳ, τῇ ψυχῇ, πολλὰ νοσήματα ἔχει καὶ ἀνίατα. 494. C. καὶ τὰς ἄλλας ἐπιθυμίας ἁπάσας ἔχοντα. Protag. p. 323. ὅσα—ἀλλήλους κακὰ ἔχειν. Etiam infra hic, τὸν αὐτὴν (τὴν μανίαν) ἔχοντα. Coactus vero est Socrates hanc orationem de amore, tanquam de malo et morbo (insana cupiditate), habere; quapropter ἀνὴρ ἔχων ἔρωτα est vir amore, tanquam malo aliquo, affectus.—ὃς ἡδὺ πρὸ ἀγαθοῦ—διώκειν, quod Gorg. 462. E. τοῦ ἡδέος στοχάζεσθαι ἄνευ τοῦ βελτίστου dicitur. Ast. qui in Addit. citat 'Polit. x. 610. C. τῷ δ' ἔχοντι. E. τὸν δ' ἔχοντα. p. 612. D. τοῖς ἔχουσιν αὐτήν. Ceterum ἔχειν et passive (*affectum esse*) et active (*afficere*. Sic βέλος τινὰ ἔχειν dicitur Iliad. xi. 269) usurpatur.'

§. 35. τινὰ μαλθακὸν] Stob. μαλθακόν τινα.—ὑπὸ συμμιγεῖ σκιᾷ, in *crassa* quasi et *concreta* umbra, quo sensu 'crassos dies lucemque palustrem' Persius dixit Sat. v. 60. ubi vid. Casaub. p. 346. Unde ἐσκιατραφηκὼς oppositum τῷ ἡλιωμένῳ de rep. viii. p. 556. D. Tyr. Max. xxviii. 3. σώματα παραλαβόντες ἁπλᾶ ὑφ' ἡλίῳ καθαρῷ καὶ ἀέρι ἐλευθέρῳ τεθραμμένα, σκιατροφοῦντες ταῦτα καὶ λεαίνοντες λυμαίνονται etc. Heind.

οὐδ' ἐν ἡλίῳ καθαρῷ] Erat in corporis exercitationibus apud gymnastas insolatio, ἡλίωσις vel ἡλιοκαΐα, quam medici vocant, in puro s. asso sole (Cicero ad

ΦΑΙ. Οὐ[d] πόλεμόν γε ἀγγέλλεις.[e] ἀλλὰ πῶς δὴ[f] καὶ τίνι τούτῳ;

§. 43. ΣΩ. Ἡνίκ' ἔμελλον, ὦ 'γαθέ, τὸν ποταμὸν[g] διαβαίνειν, τὸ δαιμόνιόν τε[h] καὶ τὸ εἰωθὸς σημεῖόν μοι γίγνεσθαι ἐγένετο—ἀεὶ[i] δέ με ἐπίσχει, ὃ ἂν[k] μέλλω πράττειν—, καί τινα φωνὴν ἔδοξα αὐτόθεν ἀκοῦσαι, ἥ με οὐκ ἐᾷ ἀπιέναι

[d] οὐ corr Γ. Phædro autem, non ut ς Socrati, hæc dant ΞΣΦBCDFHr.—[e] ἀπαγγέλλεις r.—[f] δεῖ ΣD.—[g] τὸν ποταμὸν ὠγαθέ Γ.—[h] μοι Φ. μοι om ΣΦDNO.—[i] αἰεὶ ΔΠΣBDGO.—[k] ἂν om H.—[l] ὅς τι] ὅτι Γ, ὥστε H.—[m] εἰμὶ] εἰ μὴ Λ.—

οὐ πόλεμ.] Melius in nostro exemplari suis esse assignata personis verba quam apud Ficinum dixi, quum de quodam loco [supra] agerem: at nunc contrarium de isto cogor dicere. Neque enim dubito quin hæc verba, Οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις male sint Socrati assignata: et Phædro tribui debeant, haud minus quam ea quæ proxime sequuntur, ἀλλὰ πῶς δὴ καὶ τίνι τούτῳ; Primum enim dicere tantum πῶς δὴ debuisset fortasse, non ἀλλὰ πῶς δὴ, nisi ante hanc interrogationem aliquid dixisset. Deinde, Socrate illa dicente, οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις, deest particula vel desunt particulæ quæ hæc cum præcedenti sermone jungant: sicut vicissim ἀλλὰ supervacaneum videri dicebam ante πῶς, nisi quid ante ista dixisset. Postremo proverbii hujus talis est sensus (quod præcipue considerandum est) ut potius Phædrum eo uti, respondentem Socrati, quam Socratem sermonem suum illo claudere consentaneum sit: (perinde ac si ita loqueretur, Hoc de me dicere, nequaquam est me accusare) quum οὐ πόλεμον ἀγγέλλειν proverbialiter dicatur qui lætum nuntium affert, aut saltem quod minime est triste. Steph.

οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις] Illa Phædri verba esse, non Socratis, cui in edd. tribuuntur, cum Steph. quivis videt. Schol. οὐ πόλ. ἀγγ. ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Νόμων. p. 702. D. Heind.

§. 43. De Socratis hoc δαιμονίῳ conf. Theag. p. 128. D. Apolog. p. 31. D. Xenoph. Mem. i. 1. 4. Plutarch. de Genio Socr. Maxim. Tyr. Diss. xiv. et xv. Appulei. de Deo Socr. Heind.

καὶ τὸ εἰωθὸς σημεῖον] Articulum expunximus, quia εἰωθὸς cum verbis τὸ δαιμόνιον cohæret et δαιμόνιον adjective positum est. Ast.

Tenendum vero est, τὸ δαιμόνιον, ut h. l. ita aliis quoque locis adjectivum esse, quod, si substantivum nullum appositum est, intellecto σημεῖον expleri debet. Δαίμων enim est Genius, δαιμόνιον vero divinum quiddam significat, quatenus cum homine se communicat, namque πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ (Sympos. 202. E. ad quem locum cf. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 296. A.). Hinc Apolog. p. 121. ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος, Socrates dicit, ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται. Euthydem. 272. E. ἀνισταμένου δ' ἐμοῦ (sic pro δέ μου scribendum), ἐγένετο τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον. Polit. vi. p. 496. C. τὸ δαιμόνιον σημεῖον. Simpliciter tunc τὸ δαιμόνιον Euthyphr. p. 12. ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιόν φῄς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι (divinum illud, h. e. signum vel vocem divinam). Neque aliter Cicero de Divinat. i. 54. τὸ δαιμόνιον intellexit: Hoc nimirum est illud, quod de Socrate accepimus, quodque ab ipso in libris Socraticorum sæpe dicitur, esse divinum quiddam, quod dæmonion (τὸ δαιμόνιον) appellat, cui semper ipse paruerit nunquam impellenti, sæpe revocanti. Ast.

ἀεὶ δέ με—πράττειν] Hæc verba ineptam admodum, nisi me prorsus fallit animus, parenthesin faciunt, ne tolerabili quidem sensu. Quid? num dicere eum putas, *semper se illo signo deterreri, quidquid sit facturus?* Ergo obsequenti nihil plane facere licebat. Quanto melius in Apolog. p. 31. D. Ἐμοὶ δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον, φωνή τις γιγνομένη, ἣ ὅταν γένηται, ἀεὶ ἀποτρέπει με τούτου, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, προτρέπει δὲ οὔποτε? Hinc igitur verba hæc a sciolo intrusa suspicor. Heind.—Ea verba equidem potius existimarim Apologiæ auctorem ante oculos habuisse, et, ut imitatores faciunt, amplificasse verbis ὅταν γένηται, quæ si hic quoque intelliguntur, omnes tolluntur difficultates, quas Heindorfius movit. Ast.

Τὸ δὲ[y] ἐφεξῆς ῥητέον, τίνα ἡμῖν ὠφέλειαν ἢ τίνα[z] βλάβην περὶ τὴν κτῆσιν[a] ἡ τοῦ ἐρῶντος ὁμιλία τε καὶ ἐπιτροπεία[b] παρέξεται. σαφὲς δὴ τοῦτό γε παντὶ μέν, μάλιστα δὲ[c] τῷ ἐραστῇ, ὅτι τῶν φιλτάτων τε καὶ εὐνουστάτων[d] καὶ θειοτάτων κτημάτων ὀρφανὸν πρὸ παντὸς εὔξαιτ'[e] ἂν εἶναι τὸν ἐρώμενον.[f] πατρὸς γὰρ[g] καὶ[h] μητρὸς καὶ ξυγγενῶν καὶ[i] φίλων στέρεσθαι ἂν αὐτὸν δέξαιτο, διακωλυτὰς[j] καὶ ἐπιτιμητὰς[k] ἡγούμενος τῆς ἡδίστης πρὸς αὐτὸν[l] ὁμιλίας. ἀλλὰ μὴν οὐσίαν γε[m] ἔχοντα III. 240. χρυσοῦ ἢ τινὸς[n] ἄλλης κτήσεως οὔτε εὐάλωτον ὁμοίως οὔτε ἁλόντα[o] εὐμεταχείριστον[p] ἡγήσεται. ἐξ ὧν πᾶσ'[q] ἀνάγκη ἐραστὴν παιδικοῖς φθονεῖν μὲν[r] οὐσίαν κεκτημένοις, ἀπολλυμένης[s] δὲ χαίρειν. ἔτι τοίνυν ἄγαμον, ἄπαιδα, ἄοικον[t] ὅτι πλεῖστον χρόνον παιδικὰ[u] ἐραστὴς εὔξαιτ'[w] ἂν γενέσθαι, τὸ αὑτοῦ[x] γλυκὺ ὡς πλεῖστον χρόνον καρποῦσθαι ἐπιθυμῶν.

§. 37. Ἔστι μὲν δὴ καὶ ἄλλα κακά, ἀλλά τις δαίμων ἔμιξε[y] τοῖς πλείστοις ἐν τῷ παραυτίκα ἡδονήν. οἷον κόλακι, δεινῷ θηρίῳ[z] καὶ βλάβῃ μεγάλῃ,[a] ὅμως[b] ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα οὐκ ἄμουσον. καί τις ἑταίραν ὡς βλαβερὸν I. i. 28.

μα Λ.—[x] δὴ ΣDFNO.—[y] δ' b.—[z] alterum τίνα om Γ.—[a] κτίσιν G.—[b] ἐπιτροπία Eς.—[c] γε ΧΔΠΣDG, om NO.—[d] ἀνοστάτων G.—[e] εὔξετ' Δ, εὔξεται Λ, εὔξοιτο Ξ.—[f] τὸν ἐρ. εἶναι Σ.—[g] γὰρ om N.—[h] καὶ om ΧΣDGNOT.—[i] alteram καὶ om ΔΠ.—[j] διωτιμητὰς, omissis καὶ ἐπιτιμητὰς, Ξ.—[k] διατιμητὰς EF.—[l] αὐτῶν G.—[m] γ' τὸ, δ' Δ, τε O et pr N.—[n] τινος καὶ ἄλλης N.—[o] ἀλόντα om pr F.—[p] εὐμεταχείρηστον H.—[q] πᾶσ' Γ.—[r] μὲν om Σ.—[s] ἀπολλυμένης ΧΓΠΣ ΦBCDGHTϒb: ἀπολλυμένοις *ς.—[t] οἶκον ΔΠDGNOT.—[u] παῖδα Γ.—[w] εὔξαιτ' ΧΓϒb, εὔξεται Λ.—[x] ἑαυτοῦ Ξ.—[y] ἔμιξε δαίμων Ξς.—[z] θηρίῳ om G.—[a] βλάβην μεγάλην ΣΕ.—[b] ὁμοίως G.—[c] τι ἕξει ἐν ΞT, μὲν ἕξειεν ΣDNO.—[d] μά-

§. 36. σαφὲς δὴ τοῦτο] Hæc μάλιστα δὲ τῷ ἐραστῇ mire sane addita a Platone, quæ tamen tribuenda puto antitheta componendi studio, quo in hac ἐπιδείξει Lysiam rhetoresque manifesto æmulatur. —φιλτάτων καὶ omisso τε Stob. Bene.—Mox idem πραγμάτων pro κτημάτων, et πρὸ πάντων, sed verum habet Cod. Paris. A. Heind.

ἀπολλυμένης δὲ χαίρειν] Ita verissime Stob. Cod. Paris. A. Vulgo ἀπολλυμένοις, pro quo ipsa grammatica sermonis ratio requirebat ἀπολλύντος seu ἀπολλύντι. §. 69. οὐσίας δι' ἀμέλειαν ἀπολλυμένης. Heind.

§. 37. τις ἔμιξ.] Stob. et Clem. Alex. Strom. v. p. 593. B. δαίμων ἔμιξε. Illa κόλακι—ἄμουσον profert hinc Athen. vi. p. 254. D. sine ulla tamen scripturæ varietate. Heind. Habet tamen ὅπως Ms. A. teste Schweigh. vice ὅμως. Ast.

κόλακι] ‘Adulatio perpetuum malum regum,’ Curt. viii. 5. Epist. Plat. iii. 317. D. ἑώρων—τὰς μεγάλας οὐσίας—σχεδὸν, ὅσῳπερ ἂν μείζους ὦσι, τοσούτῳ πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχρᾶς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὗ κακὸν οὐδὲν μεῖζον γεννᾷ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἄλλης ἐξουσίας δύναμις. Cf. Plutarch. de amic. et adulat. discrim. §. 5. T. i. p. 178. ed. Wyttenb. Lips. Biantis dictum in adulatores, ib. §. 19. p. 212. Pittaci in ejusdem Conviv. Sept. Sap. P. ii. p. 90. Ast. qui citat in Addit. ‘Theodoret. Therapeut. Serm.

ψέξειεν[c] ἄν, καὶ ἄλλα[d] πολλὰ τῶν τοιουτοτρόπων[e] θρεμμάτων τε[f] καὶ ἐπιτηδευμάτων, οἷς τό γε[g] καθ' ἡμέραν ἡδίστοισιν[h] εἶναι ὑπάρχει. παιδικοῖς δὲ[i] ἐραστὴς πρὸς τῷ βλαβερῷ[j] καὶ εἰς τὸ συνημερεύειν πάντων ἀηδέστατον. ἥλικα γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν[k] τὸν ἥλικα· ἡ γάρ, οἶμαι, χρόνου ἰσότης[l] ἐπ'[m] ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητα φιλίαν[n] παρέχεται· ἀλλ' ὅμως κόρον γε καὶ ἡ τούτων[o] συνουσία ἔχει.[p] καὶ μὴν τό γε[q] ἀναγκαῖον αὖ βαρὺ παντὶ περὶ πᾶν[r] λέγεται· ὃ δὴ πρὸς τῇ ἀνομοιότητι μάλιστ'[s] ἐραστὴς πρὸς παιδικὰ ἔχει. [§. 38.] Νεωτέρῳ γὰρ πρεσβύτερος συνὼν οὔθ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ἑκὼν ἀπολείπεται,[t] ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης τε[u] καὶ οἴστρου[v] ἐλαύνεται, ὃς ἐκείνῳ μὲν ἡδονὰς ἀεὶ[w] διδοὺς ἄγει, ὁρῶντι, ἀκούοντι, ἁπτομένῳ καὶ πᾶσαν αἴσθησιν αἰσθανομένῳ τοῦ ἐρωμένου, ὥστε μεθ' ἡδονῆς ἀραρότως αὐτῷ ὑπηρετεῖν· τῷ δὲ[x] δὴ ἐρωμένῳ ποῖον παραμύθιον ἢ τίνας

λα Φr.—[e] τοιουτοτρόπων τε Π, τοιούτων τρόπον τε Σ, τοιούτων τρόπων τε ΒΝΟΤ.—[f] τε om ΛΣ.—[g] οἷοι τέ γε E.—[h] ἡδίστοις ΣDNO et corr F.—[j] τε ΠΣDNΘΤ.—[j] τὸ βλαβερὸν N.—[k] τέρπει ΠΤ, τρέπειν N.—[l] ἰσότης χρόνου G: χρόνων ἰσότης Es.—[m] ἐπ' N.—[n] φιλίας Λ.—[o] τούτου G.—[p] παρέχει b.—[q] τότε Λ.—[r] πάντων G.—[s] μάλιστ' Γ.—[t] ἑκὼν ἀπολείπεται ΧΔΠΣDGNOT, ἀπολείπεται omisso ἑκὼν Ξ: ἀπολείπεται ἑκών s.—[u] τε om Σ.—[v] καὶ τοῦ οἴστρου Σ.—[w] αἰεὶ ΔΠΦBG, καὶ ἀεὶ F.—[x] δὲ om Σ.—[y] αἰδοὺς G, αἰδοῦς ΧΔ

iii. p. 526. B. Dion. Chrysostom. Orat. iii. de regno p. 39. A. παντῶν γάρ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κακιῶν αἰσχίστην ἂν εὕροι τις τὴν κολακείαν.'

ἡδονήν τινα οὐκ ἄμουσον] Id Platonis imitatores valde frequentarunt, v. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 14. Hinc παιδιὰν οὐκ ἄμουσον ap. Tim. p. 3. ed. Ruhnk. quem cf. Ast.

ἐπέμιξεν] Sententiam illam, boni et jucundi quidquam cum malo commixtum esse in pluribus rebus, Euripides ap. Plutarch. de Is. et Osir. p. 369. B. T. ii. et Stob. Serm. xxxix. p. 240. v. 53. sic expressit: Οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά, 'Αλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς. Ast.

τοιουτοτρόπων] τοιούτων τρόπων Cod. Monac. Ast.

οἷς τόγε καθ' ἡμέρ. etc.] *In quibus tamen quotidianus est voluptatis maximus fructus.* Pro ἡδίστοισιν Viud. et Stob. ἡδίστοις. Illud tractum ex Ionismo frequentatur ab Atticis, Platone in primis. v. Dorvill. ad Charit. p. 237. Heind.

ἥλικα γὰρ] Ita et Cod. Stob. Paris. A: nisi quod δὴ post γὰρ insertum habet; nam vulgata hic Stobæi scriptura in vitio est. Aristænet. Ep. i. 18. ἥλικα γὰρ δεῖ (l. δὴ) καὶ ὁ παλαιὸς λόγος τέρπειν τὸν ἥλικα· ἡ γάρ, οἶμαι, χρόνου ἰσότης ἐπὶ ἴσας ἡδονὰς ἄγουσα δι' ὁμοιότητα φιλίαν παρέχεται, ubi Abresch. Lectt. p. 112. monuit, inversum hic esse Græcorum more ordinem pro καὶ γὰρ ὁ παλαιὸς λόγος, ἥλικα τέρπ. τὸν ἥλ. De proverbio ipso vid. Wolf. ad Plat. Symp. p. 58. Plene hoc ita profert Schol. Plat. p. 59. Ἧλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα. Heind.

Aristotel. Ethic. Nicom. viii. 14. Rhetor. i. 11. ὅθεν καὶ αἱ παροιμίαι εἴρηνται, ὡς ἧλιξ ἥλικα τέρπει, καὶ ὡς ἀεὶ τῷ ὁμοίῳ φίλον τὸ ὅμοιον. Sympos. 195. B. Lys. 214. A. Cic. Cat. Maj. c. 3. 'pares cum paribus veteri proverbio facillime congregantur.' Ast.

Cum Aristæneto Stob. χρόνου ἰσότης, et Ficin. *æqualitas temporis*, quod vulgato prætulerim.—Deinde Cod. Stob. Paris. A. ἀναγκαῖον εἶναι βαρύ. Heind.

χρόνου Cod. Monac. et mox δι' αἰδοῦς. Ast.

§. 38. *οἴστρου*] οἶστρος furiosam libidi-

ἡδονὰς διδοὺς[y] ποιήσει[z] τὸν ἴσον χρόνον συνόντα[a] μὴ οὐχὶ ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν ἀηδίας; ὁρῶντι μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ, ἑπομένων δὲ τῶν ἄλλων ταύτῃ, ἃ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές,[b] μὴ ὅτι δὴ[c] ἔργῳ ἀνάγκης ἀεὶ προσκειμένης[d] μεταχειρίζεσθαι· φυλακάς τε δὴ[e] κα- 1. i. 29.
χυποτόπους[f] φυλαττομένῳ[g] διὰ παντὸς καὶ πρὸς ἅπαντας, ἀκαίρους[h] τε ἐπαίνους καὶ ὑπερβάλλοντας ἀκούοντι,[i] ὡς δ' αὕτως ψόγους νήφοντος[j] μὲν οὐκ ἀνεκτούς,[k] εἰς δὲ μέθην ἰόντος, πρὸς[l] τῷ μὴ ἀνεκτῷ, ἐπ' αἴσχει παῤῥησίᾳ κατακορεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ χρωμένου.[m]

ΠΤ, δι' αἰδοῦς ΣΦDNOrb et corr Π.—[z] ποιήσεις N.—[a] συνόντα ℵΓΔΛΠBCEFGHT rb: συνόντι [a]s.—[b] ἐπιτερπὲς ΔG.—[c] δὴ om E et pr F.—[d] προκειμένης ΓΞFb.—[e] δὴ Ξ.—[f] καχυποτόπους ℵΓΔΞΠBCDGHTb et γρ Σ (qui corr habet καχυποτόπας) et rc Φ; pr enim om: καχυπόπτους s.—[g] φυλαττομένους G.—[h] ἀκαίρους τε καὶ ἐπαίνους ℵΔΠG, ἀκαίρους τε καὶ ἐγκαίρους ἐπαίνους ΞΣDNO, ἐπαίνους τε καὶ ἀκαί- ἴ εἰς
ρους Φ.—[i] ἀκούοντες F.—[j] νήφοντες ℵΛΠGT.—[k] ἀνεκτὴ Λ.—[l] πρὸς Ξ.—[m] κατα-

nem ac cupiditatem indicat, et præcipue in amore locum habet. cf. Villois. ad Long. ii. 36. p. 94. Lennep. ad Coluth. p. 59. Similiter κέντρον et δῆγμα de amore adhibentur. v. Valcken. ad Eurip. Hippol. 1303. Ast.

τῷ δὲ δὴ ἐρωμένῳ] *Illa, qua ardet amator, cupiditas ipsi quidem plurima affert oblectamenta: at vero amato quale solatium quasve afferens voluptates faciet, ut ne eum, dum usque et usque cum amatore versari cogitur, maxima aliquando capiat satietas?*—διδοὺς trahendum ad οἶστρον, illaque τὸν ἴσον χρόνον, quæ mutari olim frustra malebam in τὸν ἄνισον χρόνον (*ætatis inæqualitatem*) referuntur ad prægressa οὐθ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ἀπολείπεται ἑκών. Dativum autem hunc συνόντι pro συνόντα prioribus τῷ ἐρωμένῳ accommodavit, velut ante post ἄγει intulit ὁρῶντι, ἀκούοντι etc. Heind.

καχυπόπτους] Legitur etiam καχυποτόπας: a quo nomine est etiam verbum καχυποτοπεῖσθαι: alioqui et alibi usus nomine καχύποπτος comperitur Plato. Paulo post autem post ἀκαίρους legitur etiam καὶ ἐγκαίρους. Steph.

καχυπόπτους] Bas. 2. καχυποτόπας. Suid. Καχυπότοπος. καχύποπτος. τοπάσαι γάρ, τὸ ὑπονοῆσαι et Καχυποτοπεῖσθαι, τὸ τέλειον, κακὰ ὑπονοεῖσθαι, παρ' Ἀριστοφάνει. scil. Ran. 958. quanquam ibi variat scriptura. Alterum καχύποπτος est in Plat. de rep. iii. p. 409. C. et Aristot. Rhet. ii. 13. idque ex Aristoph. laudat Pollux ii. 57. Sunt autem hæ φυλακαὶ καχύποπτοι haud dubie dictæ de amatore ipso male suspicioso, amatumque ubivis acriter observante.—Vulgo scriptum est φύλακάς τε. Mox Bas. 2. ἀκαίρους καὶ ἐκκαίρους ex glossemate. Heind.

ἀκαίρους τε καὶ ἐγκαίρους Cod. Monac. Ast.

ἐπ' αἴσχει] Subaud. ὄντας, velut paullo ante dixerat ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ, sed magis tamen placeret ἐπαισχεῖς. At cur ἐπ' αἴσχει? Nimirum ebrius non erubescit clandestinum illum amoris fructum apud omnes effutire.—κατακορεῖ, ἀπλήστῳ. Suid. Heind.

κατακορεῖ] Suidas: ἀπλήστῳ, *nimia et fastidiosa.* Hinc Plutarch. Apophth. Lacon. §. 14. P. ii. p. 316. ἑνὸς ἀφειδῶς καὶ κατακόρως παῤῥησιαζομένου. Alexand. ii. ἀναπεπταμένῃ, dicendi licentia proterva, quæ nihil non aperiens ipsa clandestini amoris gaudia effutit. Hoc quoque imitando expressit Plutarchus Præcept. conjug. §. 13. P. ii. p. 62. νουθεσίᾳ δὲ καὶ μέμψει καὶ παῤῥησίᾳ χρῆσθαι φανερᾷ καὶ ἀναπεπταμένῃ. Hinc τὰ ἀναπεπταμένα in universum modestiæ et decoræ temperantiæ opponuntur, ut Xenoph. Mem. ii. 1. 22. de muliere voluptaria: τὰ δὲ ὄμματα ἔχειν ἀναπεπταμένα. Clemens Alexandr. Pæd. iii. p. 296. ἔστω ὀφρὺς μὴ καθειμένη, μηδὲ ὄμμα ἀναπεπταμένον, μηδὲ ἀνακεκλασμένον. Cf. Licymnius Chius ap. Athen. xiii. p. 37. T. v. ed. Schw. Ast.

§. 39. Καὶ ἐρῶν μὲν βλαβερός[n] τε καὶ ἀηδής, λήξας
δὲ τοῦ ἔρωτος[o] εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἄπιστος, εἰς ὃν πολλὰ
III. 241. καὶ μετὰ πολλῶν ὅρκων τε καὶ δεήσεων ὑπισχνούμενος, μόγις[p]
κατεῖχε τὴν ἐν[q] τῷ τότε ξυνουσίαν ἐπίπονον οὖσαν[r] φέρειν
δι' ἐλπίδα ἀγαθῶν. τότε δὴ δέον ἐκτίνειν,[s] μεταλαβὼν[t]
ἄλλον ἄρχοντα[u] ἐν αὑτῷ καὶ προστάτην,[v] νοῦν καὶ σωφροσύνην ἀντ' ἔρωτος καὶ μανίας, ἄλλος[w] γεγονὼς[x] λέληθε τὰ παιδικά. καὶ ὁ μὲν αὐτὸν[y] χάριν ἀπαιτεῖ τῶν[z] τότε, ὑπομιμνήσκων τὰ[a] πραχθέντα καὶ λεχθέντα,[b] ὡς τῷ αὐτῷ διαλεγόμενος· ὁ δὲ ὑπὸ[c] αἰσχύνης οὔτε εἰπεῖν τολμᾷ ὅτι[d] ἄλλος[e] γέγονεν, οὔθ' ὅπως τὰ τῆς προτέρας[f] ἀνοήτου ἀρχῆς ὁρκωμόσιά τε[g] καὶ ὑποσχέσεις ἐμπεδώσει[h] ἔχει, νοῦν[i] ἤδη ἐσχηκὼς καὶ σεσωφρονηκώς,[k] ἵνα μὴ πράττων ταὐτὰ[l] τῷ[m] πρόσθεν ὅμοιός τε[n] ἐκείνῳ καὶ ὁ[o] αὐτὸς πάλιν γένηται. [§. 40.] Φυγὰς δὴ γίγνεται ἐκ τούτων, καὶ ἀπεστερηκὼς[p]

χρωμένου pr E.—[n] βλαβερώτερός Σ.—[o] ἐρῶντος BH, ἐρῶντος C.—[p] μόλις Γ, μό[γ]λις C.—[q] τὴν ἐν ꝨΔΠΣDGNOT: τήν γ' ἐν *ϛ.—[r] οὖσαν om ꝨΔΠΣDGNOT.—[s] ἐκτείνειν ΓΣ, ἐκτί[ει]νει b, ἐκτίνει BC, ἐκτείνει Λ.—[t] μεταλαβὼν NO, mg F, rc ΓD: μεταβαλὼν *ϛ.—[u] ἄρχοντα ἄλλον E.—[v] ἐν ἑαυτῷ προστάτην E, προστάτην ἐν αὐτῷ Ξ: προστάτην ἐν ἑαυτῷ ϛ.—[w] ἄλλως N, ἄλλης Σ.—[x] γεγονὸς N, γεγὼς Σ.—[y] αὐτῶν Σr, αὐτῷ T.—[z] τὸν T.—[a] ὑπομιμνήσκων τὰ] ὑπομιμνήσκοντα T.—[b] καὶ λεχθέντα om pr r.—[c] ὑπ' rb.—[d] ὅτι] οὔτ' εἰ ꝨΔΠΣDGT, οὔτε NO.—[e] ἄλλως Σ.—[f] προτέρου G.—[g] γε ΛΞ.—[h] ἐμπεδώσῃ ꝨΓΔΛBCGHb, ἐμπεδώσας ΣΦ.—[i] νῦν Σ.—[k] σεσωφρονικὼς FT.—[l] ταῦτα ꝨΔΠG, om Γ.—[m] τὰ corr Γ, om Δ.—[n] τε om G.—[o] ὁ om pr Ξ.—[p] ἀπειρηκὼς corr Γ.—[q] μεταμεσόντος Δ et pr Π.—[r] φυγῇ μεταβα-

§. 39. ἄπιστος, εἰς ὃν] Int. χρόνον. Nam ad seq. κατεῖχε facile mente suppletur αὐτόν.—Deinde in his μεταβαλὼν ἄλλον ἄρχοντα nolim propter additum ἄλλον corrigi μεταλαβών. Cf. Euripid. Iphig. Aul. 343. Κᾆτ' ἐπεὶ κατέσχες ἀρχὰς, μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους, Τοῖς φίλοισιν οὐκ ἔτ' ἦσθα τοῖς πρὶν ὡς πρόσθεν φίλος. 363. Κᾆθ' ὑποστρέψας λέλησαι, μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς. Eodemque modo Plat. de rep. iv. p. 424. C. Εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν (permutando recipere) εὐλαβητέον. de legg. x. p. 904. D.—ψυχὴ—διαφέροντα—μετέβαλε (nanciscitur) τόπον, ἅγιον ὅλον. Heind.

μεταβαλὼν] μεταλαβὼν Cod. Monac. μεταβαλὼν prægnantem habet significationem, ut sit permutando vel vicissim (v. Markland. ad Maxim. Tyr. p. 677.) aliquid sumere et eligere. Sic Cratyl. 405. D. Similiter verbum ἀμείβειν, Latinorum *mutare* (v. Lambin. ad Horat. i. 16. 26.) adhibetur. Sensu reciproco est se mutare vel mutari et alius fieri. Parmen. 156. C. ἀλλ' οὐδὲ μὴν μεταβάλλει ἄνευ τοῦ μεταβάλλειν. Hinc infra ἴεται φυγῇ μεταβαλὼν (mutatus, alius factus). Ast.

§. 40. ἀπεστερηκὼς] Mendose scriptum hic esse ἀπεστερηκὼς, persuasum habeo: neque vero suspicari possum quid pro eo legerit Ficinus: qui locum hunc ita vertit, *Hinc efficitur ut qui ante amaverat, jam aufugiat, mutatusque abeat, quasi testa in adversum cadente.* Steph.

Mendose in his scriptum ἀπεστερηκὼς Stephanus recte animadvertit, quod ita simpliciter adhibitum tolerari non potest. Correxissem cum Dorvillio ad Charit. p. 499. ἀπεστερχὼς, *amore deposito*, nisi de hac verbi forma dubitarem.—Seqq. ὀστράκου μεταπεσόντος, ex ludo illo ὀστρακίνδα s. ὀστράκου περιστροφὴ ducta, lucem accipiunt ex Schol. Plat. ad h. l.

ὑπ' ἀνάγκης ὁ πρὶν ἐραστής, ὀστράκου μεταπεσόντος,[q] ἵεται 1. i. 30.
φυγῇ μεταβαλών·[r] ὁ δὲ ἀναγκάζεται διώκειν[s] ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων,[t] ἠγνοηκὼς τὸ ἅπαν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι οὐκ ἄρα ἔδει ποτὲ ἐρῶντι καὶ[u] ὑπ'[v] ἀνάγκης ἀνοήτῳ χαρίζεσθαι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον μὴ ἐρῶντι καὶ νοῦν ἔχοντι· εἰ δὲ μή, ἀναγκαῖον εἴη[w] ἐνδοῦναι ἑαυτὸν[x] ἀπίστῳ, δυσκόλῳ, φθονερῷ, ἀηδεῖ, βλαβερῷ[y] μὲν πρὸς οὐσίαν,[z] βλαβερῷ[a] δὲ πρὸς τὴν τοῦ[b] σώματος ἕξιν, πολὺ δὲ[c] βλαβερωτάτῳ πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς παίδευσιν, ἧς[d] οὔτε ἀνθρώποις οὔτε θεοῖς τῇ ἀληθείᾳ τιμιώτερον οὔτε[e] ἔστιν[f] οὔ τέ ποτε ἔσται. Ταῦτά τε οὖν χρή, ὦ παῖ,[g] ξυννοεῖν, καὶ εἰδέναι τὴν ἐραστοῦ[h] φιλίαν,[i] ὅτι οὐ μετ' εὐνοίας γίγνεται, ἀλλὰ σιτίου τρόπον, χάριν[k] πλησμονῆς,

ὡς λύκοι ἄρν' ἀγαπῶσ',[l] ὣς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί.

λὼν] μεταβαλὼν φυγῇ T, φυγῇ καὶ μεταβαλὼν pr N, φυγῇ μεταβάλλων Ξ.—[s] διώκων ϒΔΛΠGT.—[t] ἐπιθειάζων ϒΔΠΣΦGTr.—[u] καὶ om Γ.—[v] καὶ ὑπ' ... μὴ ἐρῶντι καὶ om ΔΗ.—[w] ἤδη Λ.—[x] αὐτὸν ϒ.—[y] βλαβερὸν G.—[z] συνουσίαν T.—[a] βλαβερὸν G.—[b] τοῦ add ϒΓΔΞΠΣΦBCGNTrb.—[c] δὲ μᾶλλον Δ.—[d] ἣν Λ, οἷς T.—[e] οὔτ' r.—[f] ἐστὶν G.—[g] ὦ παῖ χρὴ Σ.—[h] ἐραστῶν Λ.—[i] τὴν ἐραστοῦ φιλίαν post γίγνεται ponit T.—[k] τρόπον τινὰ χάριν G.—[l] ἄρνα ἀγαπῶσιν NO, ἄρνας ἀγαπῶσιν ceteri, αἶγ' ἀγαπῶσιν Schol. Hermogen. cod. Paris. 1983. f. 186: ἄρνα φιλοῦσ' s.—

p. 59. Ὀστράκου περιστροφὴ (conf. de rep. vii. p. 521. C.) ἐπὶ τῶν διὰ τάχους εἰς φυγὴν ὁρμώντων. Εἴρηται δὲ ἀπὸ παιδιᾶς τοιαύτης· Διελόντες ἑαυτοὺς οἱ παῖδες, ὡς ἰσαρίθμους ἑκατέρους γενέσθαι, οἱ μὲν πρὸς ἀνατολὴν ἵστανται, οἱ δὲ πρὸς δυσμάς. Ἄλλος δέ τις μεταξὺ ἑκατέρων καθήμενος ὄστρακον εἶχεν, ἐκ μὲν τοῦ ἑνὸς μέρους κεχρισμένον λευκῷ, ἐκ δὲ θατέρου μέλανι, καὶ ἔρριπτε τοῦτο ὀρθόν. Καὶ εἰ μὲν κατεφέρετο τὸ λευκὸν μέρος ἄνω, οἱ πρὸς ἀνατολὰς ἑστῶτες ἐδίωκον τοὺς πρὸς ταῖς δυσμαῖς· εἰ δὲ τὸ μέλαν ἄνω, οἱ πρὸς ταῖς δυσμαῖς ἐδίωκον, ἕως καταλάβοιεν· καταληφθέντες δὲ ἐβαστάζοντο ὑπ' αὐτῶν ἀφ' οὗ κατελήφθησαν τόπου, ἕως ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τὸν τόπον, ἀφ' οὗ τὴν ἀρχὴν ἔφυγον. Conf. Pollux ix. 8. iii. ibique intpp. Heind.

Cf. Marinus in vita Procli, ibique not. Alb. Fabric. Eustath. ad Il. 6. p. 1161. Erasm. 'Testulæ transmutatio.' V. Hermiæ Comment. et Polluc. l. l. Dio Chrysostom. Orat. iv. de regno p. 77. A. Orat. xi. p. 174. A. xv. p. 242. B. Liban. Epist. 428. p. 216. ed. Wolf. Eustathius ad Il. σ'. p. 1219. 35. παροιμία ἐπὶ τῶν ὅπου τύχῃ μεταβαλλομένων. Schol. ad Dion. Chrysost. p. 19. ed. Mor. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀθρόως καὶ ἀνελπίστως ὑφισταμένων. Ast.

ὅτι οὐκ ἄρα—εἰ δὲ μὴ] V. ad Hipp. §. 12.—Deinde Stob. Serm. lxii. p. 406. πρὸς τὴν τοῦ σώμ. quod recepi. Vulgo πρὸς τὴν σώμ. Heind.

τὴν τοῦ σώματος Cod. Monac. Ast.

βλαβερῷ—βλαβερῷ] Similis repetitio Xenoph. Œcon. i. 13. κάκιον μὲν τὸ σῶμα ἔχοι, κάκιον δὲ τὴν ψυχήν, κάκιον δὲ τὸν οἶκον. Ast.

ἧς οὔτε—ἔσται] In his subaudiendum οὐδέν, non τι, quod male aliquis inserere jubebat ante ἐστί. de legg. xii. p. 942. C. Τούτου γὰρ οὔτ' ἔστιν οὔτε ποτὲ μὴ γένηται κρεῖττον οὔτε ἄμεινον οὔτε τεχνικώτερον εἰς σωτηρίαν τὴν κατὰ πόλεμον καὶ νίκην. Heind.

σιτίου] Cornarius, cui suspecta erat vox σιτίου (neque enim, inquit, præclaram sententiam exhibet, si dicas, *sed modo expletionis gratia*), legendum putabat θηρίου, eo sensu, 'ut amor velut bestia esset, et amicitia ejus, bestiæ more, expletionis gratia fieret.' Eclog. iii. p. 47. sq. Sed verborum structuram non ceperat vir doctissimus. Ast.

Τοῦτ' ἐκεῖνο,[m] ὦ[n] Φαῖδρε. οὐκέτ' ἂν[o] τὸ πέρα[p] ἀκούσαις ἐμοῦ λέγοντος, ἀλλ' ἤδη[q] σοι τέλος[r] ἐχέτω ὁ λόγος.[s]

[m] ἐκεῖνος N.—[n] ὦ] ὁ C. om F.—[o] ἐὰν H.—[p] τὸ πέρα ΓΑΠΣΦBCDGHNOr, τὸ πέρας ΔΞ, τὸ παρὰ Ξ : πέρα °s.—[q] ἀλλ' ἤδη ΞΑΠΣDGNOT et γρ CE : ἀλλὰ δὴ °s.—[r] πέρας EFs.—[s] ὁ λόγος ἐχέτω Φ.—[t] καίτοιγε EFs.—[u] αὐτοῦ ΣΓΔΛΠΞΒ

Affertur et alia lectio, sed ex conjectura, θηρίου pro σιτίου: propterea quod in versu qui subjungitur, dicitur ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσι: sed non video cur σιτίου displicere debeat, quum etiam λύκοι ament ἄρνα, quod sibi sit σιτίον. Steph.

σιτίου—πλησμονῆς] Cf. Xenoph. Symp. viii. 15. καὶ μὴν ἐν μὲν τῇ τῆς μορφῆς χρήσει ἔνεστί τις καὶ κόρος, ὥστε ἅπερ καὶ πρὸς τὰ σιτία διὰ πλησμονήν, ταῦτα ἀνάγκη καὶ πρὸς τὰ παιδικὰ πάσχειν. His vero verbis Lysiam carpi, cui amor nihil fere aliud sit, nisi libidinis satiandæ cupiditas, per se apparet. Ast.

Cornarium, θηρίου τρόπον corrigentem, recte refutavit Stephanus. Verborum enim hic est ordo: ὅτι οὐ μετ' εὐνοίας γίγν. ἀλλ' ἐρασταὶ φιλοῦσι παῖδα σιτίου τρόπ. χάριν πλησμονῆς etc. Vindob. ἄρν' ἀγαπῶσιν, atque Aristænet. ii. 20. p. 104. ὡς γὰρ λύκοι τοὺς ἄρνας ἀγαπῶσιν, οὕτω τὰ γύναια ποθοῦσιν οἱ νέοι, καὶ λυκοφιλία τούτων ὁ πόθος. Schol. Leid. Hom. Il. χ. apud Valcken. p. 34. οὕτω φιλοῦσι λύκοι τοὺς ἄρνας, ὡς φιλέουσιν ἀντερασταί.—Schol. Plat. p. 59. Παρῳδεῖ τὸ Ὁμηρικὸν εἰρημένον ἐν τῇ χ. ῥαψῳδίᾳ v. 262. seq. Nugæ. Heind.

Cf. Lucill. Epigr. v. 5. Anthol. Gr. T. iii. p. 30. Straton. Epigr. lxxxix. 2. p. 88. Proverbialiter ἄρνες λύκον, Meleag. iv. 3. Anthol. Gr. P. i. p. 4. ed. Jac. Recte vidit Scholiastes Platonem ironica imitatione, quam parodiam dicunt, Homerum expressisse. Ast.

τοῦτ' ἐκεῖνο] *Hoc illud est.* Alias τοῦτ' ἐστὶν ἐκεῖνο. v. Charmid. §. 30. ibique not. Sed ita Aristoph. Acharn. 41. τοῦτ' ἐκεῖν', οὑγὼ 'λεγον, Εἰς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται. Plat. Symp. p. 210. E. Τοῦτο ἐκεῖνο, ὦ Σώκρ. οὗ δὴ ἕνεκα καὶ οἱ ἔμπροσθεν πάντες πόνοι ἦσαν. Nempe refertur hoc ad versum hunc, quo disputationem finierat Socrates ὡς λύκοι etc. *Ecce me versus loquentem! Hoc illud est, quod ante dixeram, me dithyrambos propemodum loqui.* §. 32. Igitur hanc formulam sejunxi a seqq. in quibus πέρα ad λέγειν pertinet. v. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 274.—Mox Vindob. τέλος ἐχέτω, quod altero illo usitatius Platoni. Conf. Polit. p. 274. D. de legg. iii. p. 698. A. v. p. 734. E. et locis aliis quam plurimis. Sed recte videtur Leutzius in verbis πέρα et πέρας paronomasiam agnoscere, Platoni quoque satis frequentatam. Heind. qui sic in Addend. 'Hujusmodi verborum lusus est, ut loca alia mittam, Hipp. Maj. §. 48. Ἡμεῖς γάρ, ὦ βέλτιστε, οὕτως ἀβέλτεροι ἦμεν. Charmid. §. 49. Οὐ γὰρ ἄν που—τοῦτο ἡμῖν ἀνωφελὲς ἐφάνη, εἴ τι ἐμοῦ ὄφελος ἦν.'

πέρα] In verbis πέρα ἀκούσαις et πέρας ἐχέτω paronomasia inest, qua Plato frequenter ludit, Sophistas, in primis Gorgiam (v. Cicer. Orat. 52. Diodor. Sic. xii. p. 514. T. i. ed. Wessel. quem cf.) tangens. Hoc ipse significat Sympos. 185. C. Παυσανίου δὲ παυσαμένου (διδάσκουσι γάρ με ἴσα λέγειν οὑτωσὶ οἱ σοφοί). Utitur vero Plato his figuris rhetoricis solummodo alios irridendi causa. Sic Polit. x. 12. ἀλλ' οὐ μέντοι σοι—Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, ἀλλ' ἀλκίμου μὲν ἀνδρός, Ἠρὸς τοῦ Ἀρμενίου cet. Gorg. 467. B. Μὴ κακηγόρει, ὦ λῷστε Πῶλε, ἵνα προσείπω σε κατὰ σέ. E quo quidem loco, quem in primis auctorem habuerint hæ παρισώσεις, simul perspicitur. Polus enim discipulus erat Gorgiæ, principis illius eloquentiæ floridæ et figuris omnis generis depictæ; quocirca lusus illi, vel rectius orationis ineptiæ, Gorgiasmi vocabantur a Gorgia, qui, ut Cicero Orat. 52. refert, 'primus invenit paria paribus adjuncta et similiter definita itemque contrariis relata contraria, quæ sua sponte, etiamsi id non agas, cadunt plerumque numerose.' Hinc Synes. Epist. 82. τὸ ψυχρὸν et Γοργιαῖον. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sic. l. l. Philostrat. Vit. Sophist. i. p. 500. Gregor. Comment. ad Hermog. T. viii. p. 914. ed. Reisk. Aliud plane luculentum harum ineptiarum exemplum extat Gorg. p. 448. C. ubi ipse Polus, haud dubie ex libro quodam suo, ἐμπειρία μὲν γάρ, dicit, ποιεῖ τὸν αἰῶνα ἡμῶν πορεύεσθαι κατὰ τέχνην, ἀπειρία δὲ κατὰ τύχην. ἑκάστων δὲ τούτων μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλων ἄλλως, τῶν δὲ ἀρίστων οἱ ἄριστοι. Etiam hoc, ut alia

§. 41. ΦΑΙ. Καί τοι[t] ἔφην γε μεσοῦν αὐτόν,[u] καὶ ἐρεῖν τὰ ἴσα περὶ τοῦ μὴ ἐρῶντος, ὡς δεῖ ἐκείνῳ[v] χαρίζεσθαι μᾶλλον, λέγων[w] ὅσ' αὖ[x] ἔχει[y] ἀγαθά. νῦν δὲ δή, ὦ Σώκρατες, τί ἀποπαύει;[z]

ΣΩ. Οὐκ ᾔσθου, ὦ μακάριε, ὅτι ἤδη ἔπη[a] φθέγγομαι,[b] I. i. 31.
ἀλλ' οὐκέτι διθυράμβους, καὶ ταῦτα ψέγων; ἐὰν δ' ἐπαινεῖν τὸν ἕτερον ἄρξωμαι, τί με[c] οἴει ποιήσειν; ἆρ' οἶσθ'

EGT cum pr F et re Φ. αὐτόν τι H.—v ἐρῶντος T.—w λέγω ΠΓ: om Ξ.—x αὖ ὅσα EFr.—y ἔχω T.—z ἀποπαύει DGOT.—a ἔπη ἤδη Ξ.—b ἔπη φθέγγομαι]

omnia, imitati sunt dialogorum minorum, qui Platonis vulgo feruntur, auctores, ut Charmid. 175. B. Hipp. Maj. 301. D. Hipparch. 225. καὶ χάρις καὶ ὀργή. Apolog. p. 158. θᾶττον γὰρ θανάτου θεῖ. Ast.

§. 41. καίτοι γε] Cod. Mon. et edit. Vind. omittunt γέ, sed minime redundat; prius enim particulæ καίτοι vim auget, ut sit: quanquam sane, alterum vero verbo ἔφην adjunctum est quidem. Neque rara sunt particulæ γὲ repetitæ exempla, Polit. iii. p. 389. D. Ἐάν γε, ἦ δ' ὅς, ἐπί γε λόγῳ ἔργα τελῆται. Gorg. 502. A. Δῆλον δὴ τοῦτο γέ.—Κυπρίου γε πέρι. Ast.

καὶ ἐρεῖν] sc. τὸν λόγον. Heind.

λέγων] Non video quomodo λέγων ferri hic queat: atque adeo in λέγοντα mutandum censeo: quum aliter intelligi non posse existimem quam ἔφην τὸν λόγον (sicut μεσοῦν αὐτὸν intelligitur τὸν λόγον) ἐρεῖν τὰ ἴσα περὶ τοῦ μὴ ἐρῶντος, ὡς δεῖ &c. λέγοντα αὖ ὅσα &c. Non placet autem mihi, nec cuiquam placere posse arbitror verba hæc, καίτοιγε ἔφην &c. a Socrate dici, suum sermonem continuante: usque ad νῦν δὲ δὴ &c. quæ a Phædro dicantur. Apud Ficinum tamen illa verba a Socrate dicuntur, hæc sola a Phædro. Interpretatur autem ille μεσοῦν αὐτὸν, dimidium disputationis transactum esse. Steph.

λέγων] Sane accuratior stili ratio requirebat accusativum, nolim tamen cum Stephano mutari in λέγοντα. Quidni hic potius ἀνακολουθίαν quandam esse putemus, Platoni quidem non adeo raram? Sophist. p. 219. D. Ξ. Τί δέ; τὴν χειρωτικὴν ἆρ' οὐ διχῇ τμητέον; Θ. Πῇ; Ξ. Τὸ μὲν ἀναφανδὸν ὅλον ἀγωνιστικὸν θέντες etc. de legg. x. p. 885. C. ἀξιοῦμεν δή, καθάπερ ὑμεῖς ἠξιώκατε περὶ νόμων, πρὶν ἀπειλεῖν ἡμῖν σκληρῶς, ἡμᾶς πρότερον ἐπιχειρεῖν πείθειν καὶ διδάσκειν, ὡς εἰσὶ θεοί, τεκμήρια λέγοντες ἱκανά. Heind.

λέγων αὖ] Ita ut vicissim diceret. Participium igitur loco verbi finiti positum est, quocirca, per se positum, casum præcedentium verborum: μεσοῦν αὐτὸν καὶ ἐρεῖν, non sequitur. Sic Xenoph. Cyrop. i. 4. §. 26. τέλος δὲ καὶ ἣν εἶχε στολὴν τὴν Μηδικήν, ἐκδύντα δοῦναί τινι (int. αὐτόν φασιν), δηλῶν (ut ostenderet), ὅτι τοῦτον μάλιστα ἠσπάζετο, ubi Zeun. laud. Xenoph. de Vectig. iv. 32. et de Mag. Equit. i. 18. Sophocl. Antig. 260. Heliodor. p. 90. ed. Coray. Similiter participium casu quarto ponitur, ubi, cum gerundio vel verbo impersonali constructum, verbi finiti vices gerit; ut supr. τολμητέον γὰρ οὖν τό γε ἀληθὲς εἰπεῖν, ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας, λέγοντα (præsertim si quis) cf. Ernesti ad Xenoph. Mem. iii. 9. 1. Brunck. ad Sophocl. Electr. 480. Ast.

ὅτι ἤδη ἔπη] Versus ipsos, legitimo numero adstrictos. Quod spectat ad versum illum ὡς λύκοι—ἐρασταί. Ad διθυράμβους conf. §. 32. Heind.

ἔπη φθεγγ. cet.] Respexit h. l. Athenæus vi. 100. T. ii. p. 587. ed. Schw. Ceterum ἔπη sunt versus heroici, Herodot. iv. 19. Cratyl. 392. B. Ion. 638. B. Xenophon. Mem. Socr. i. 3. 3. Aristotel. Sophist. Elench. 24. p. 434. T. i. Du-Vall. Cf. Lambin. ad Horat. T. ii. p. 92. E. quanquam deinde de versibus cujusvis generis adhibetur, ut Protag. 338. E. περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι. Ast.

προὔβαλες, ἐκ προνοίας] Hanc vulgatam distinctionem correxerat jam Lennep. ad Phalar. p. 148.—Ἐκ προνοίας est de-dita opera. de legg. xi. p. 982. E. Εἴ τις —ἑκὼν ἐκ προνοίας πημαίνει.—ὑπὸ τῶν Νυμφ. Conf. §. 9. Heind.

οἰονοϊστικὴν[y] *ἐπωνόμασαν· ἣν νῦν οἰωνιστικὴν*[a] *τῷ*[b] *ω σεμνύνοντες*[c] *οἱ νέοι καλοῦσιν. ὅσῳ δὴ οὖν τελεώτερον καὶ*

ρίαν om H.—[y] *οἰονοϊστικὴν* ΞFrb et corr Φ, *οἰονοϊστικὴν* C et eraso *ν* post alterum *ο* B, *οἶον νοϊστικὴν* pr B, *οἶον νοηστικὴν* ΛE, *οἰωνιστικὴν* ΧΔΠGT et corr Γ, *οἰωνικὴν* DNO: *οἰονοηστικὴν* ς.—[a] *ὠωνιστικὴν* ΦDNO et pr Γ. *ὁ σοφώτατος Πλάτων φησὶ τὴν οἰωνιστικὴν ὀνομάσαι τινὰς ὠωνιστικήν, ἀποσεμνύνοντας τὸ ω. ἐκ γὰρ τοῦ στοχάζεσθαι τὸ μέλλον ἐλέχθη οἰωνιστική, καὶ παρῆκται ἐκ τοῦ οἶον· τοῦτο γὰρ στοχαστικόν. οἱ δὲ σεμνὴν βουλόμενοι ποιῆσαι τὴν λέξιν ἔτρεψαν τὸ ο εἰς τὸ ω.* Schol. Hermogen. cod. Paris. 1983. f. 186.—[b] *τῷ* ΧΓΔΛΠBCGb, *τὸ* F: *τὸ* *ς.—[c] *σεμνύ-*

νοριζομένων] Quum locum hunc duobus posse modis interpungi viderem, et vulgo receptam interpunctionem (id est, eam quam habent præcedentes editiones) multo minus probarem quam eam, quæ mihi in mentem veniebat, idem, quod et in quibusdam aliis, feci, ut non interpunctum relinquerem. At nunc utramque interpunctionem declarans, dico in præced. quidem editionibus post *νοήσει* poni hypostigmen, ut hæc *νοῦν τε καὶ ἱστορίαν* cum sequentibus jungamus: at mihi magis placere, ut non ante sed post illa verba ponatur hypostigme, et intelligatur *ποριζομένων* (sive *ποριζομένην*, ut me lubentius scripturum esse dixi) *νοῦν τε καὶ ἱστορίαν ἀνθρωπίνῃ νοήσει.* Facit certe pro hac interpunctione vel illud, quod vox *οἰωνιστικὴ* (quam in locum illius *οἰονοηστικὴ* introductam esse ait) sine illa adjectione dicitur. Steph.

ἐπεὶ καὶ] Edd. hæc habent sic scripta: *ἐπεὶ καὶ τήν γε τῶν ἐμφρόνων ζήτησιν τοῦ μέλλοντος διά τε ὀρνίθων ποιουμένων καὶ τῶν ἄλλων σημείων, ἅτ' ἐκ διανοίας ποριζομένων ἀνθρωπίνῃ νοήσει νοῦν τε καὶ ἱστορίαν οἰονοηστικὴν ἐπωνόμασαν.* Quibus in verbis Stephanus conjectabat *ποιουμένην* et deinde *ποριζομένην*, idem *ὑποστιγμὴν* poni suadens post *ἱστορίαν*. Atque Aristid. *ποιουμένην*, unde recepi; neque enim maluerit quisquam ad *ποιουμένων* animo repetere *ζήτησιν*, ratione durissima. Mox Cod. Aristid. *καὶ δι' ἄλλων*, adstipulante Ficino: *per aves et alia ostenta*, quanquam hujus auctoritate in talibus non standum. Deinde pro *νοήσει* Vindob. cum Aristid. *οἰήσει*, quo nihil est verius, quum ad hoc manifesto spectet illud *οἰονοηστικὴ*, a Platone ex *οἰήσει* et *νῷ* ductum. Platonis autem vox est *οἴησις.* Theæt. p. 171. A. *Ἐκεῖνος περὶ τῆς αὑτοῦ οἰήσεως τὴν τῶν ἀντιδοξαζόντων οἴησιν—συγχωρεῖ που ἀληθῆ εἶναι.* Alcib. i. p. 120. C. *τὴν οἴησιν ταύτην σκόπει οἵαν ἔχεις.* Jam quum illud *ἱστορίαν* sequentibus verbis jungi nequeat, nam *οἰονοηστικὴν* sine adjectione poni debebat propter seq. *οἰωνιστική*, *ποριζόμενον* scripsi, ut ne ullum in textu vitium relinqueretur. Aliud autem exemplum h. l. proferri liquet pravæ nominum mutationis, hoc sensu: *nam illam quoque hominum furore non correptorum investigationem futuri, quæ per aves ceteraque instituitur ostenta, velut mentem quandam et cognitionem humanæ opinioni ex sobria animi agitatione proficiscentem, οἰονοηστικὴν veteres illi appellarunt, quod nomen prave mutatum est a posterioribus in οἰωνιστικήν.* Sed nondum tamen perpurgatus est hic locus. Nimirum pro *οἰονοηστικὴν* sine ulla dubitatione cum Buttmanno scribendum *οἰονοϊστικήν*, quoniam tria hæc, *οἴησιν, νοῦν, ἱστορίαν* in hoc vocabulo inesse significat Plato, non duo tantum illa *οἴησιν* et *νοῦν*, quod satis intelligitur ex addito illo *ἱστορίαν*. Igitur, *οἰονοϊστικὴν* reposito, suum huic loco nitorem restitutum arbitror. Heind.

ποιουμένων] Stephanus ita corrigi jussit, quod Aristides confirmat et Heindorfius recepit: pro *ποριζομένων* vero, cum Heindorfio scripsimus *ποριζόμενον*.—*οἰήσει* Cod. Monac. Vindob. et Aristides. Neque aliter legit Hermias, cujus Comment. vide. Denique pro *οἰονοηστικὴν* scripsimus ex Hermiæ Commentariis *οἰονοϊστικήν*, quod Buttmannus jam acutissime divinavit. Ficin. ita locum vertentem, *Sane investigationes futuri sanorum hominum per aves et alia ostenta, utpote a conjectura humanæ intelligentiæ procedentes, mentem historiamque auguralem cognominarunt*, *ποριζομένην* legisse et *νοῦν τε καὶ ἱστορίαν* sequentibus conjunxisse, apparet. Ast.

ἐπεὶ καὶ τήν γε τῶν ἐμφρόνων ζήτησιν cet.] Alterum hoc est idque etiam luculentius ineptæ et sophisticæ derivationis exemplum. *Οἰωνιστικὴν* enim, disciplinam auguralem, antiquitus fuisse *οἰονοϊστικὴν* dictam statuit. Inepta vero est et a Platone nonnisi ironice prolata difficultatis ejus, quod *οἰωνιστική*, non

περὶ τῶν εἰρημένων[r] διαλεχθέντες, τάχα ἐπειδὰν ἀποψυχῇ[s] ἴμεν.

ΣΩ. Θεῖός γ' εἶ περὶ τοὺς λόγους, ὦ Φαῖδρε, καὶ ἀτεχνῶς θαυμάσιος. οἶμαι γὰρ ἐγὼ τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότων[t] μηδένα[u] πλείους ἢ σὲ πεποιηκέναι[v] γεγενῆσθαι, ἤτοι[w] αὐτὸν λέγοντα ἢ ἄλλους[x] ἑνί γέ τῳ[y] τρόπῳ προσαναγκάζοντα. Σιμμίαν Θηβαῖον[z] ἐξαιρῶ[a] λόγου· τῶν δὲ I. i. 32.
ἄλλων[b] πάμπολυ κρατεῖς. καὶ νῦν αὖ δοκεῖς[c] αἴτιός μοι γεγενῆσθαι λόγῳ τινὶ ῥηθῆναι.

[q] σταθηρά A.—[r] τὸν εἰρημένον G.—[s] ἀποψυχῆιμεν Π, ἀποψυχῇ ἴμεν D, ἀπὸ ψυχῇ ἴμεν O, ἀπὸ ψυχὴν ἴμεν N, ἀποψυχηι μεν Ξ, ἀποψυχῇ μὲν T, ἀποψυχῇ μὲν G, ἀποψυχημὲν Δ, ἀποψύχη ἴωμεν Γ, ἀποψύξῃ ἴμεν ΣΦr cum mg F, ἀποψύξῃ ἴωμεν *s.—[t] post γεγονότων omisi λόγων cum ΞΔΠΣΦDGNOTr.—[u] μηδένα] μηδένα τι H, μηδένα ἂν C et rc F, μηδέν' ἂν ΣO et rc D, μηδὲν ἂν N.—[v] πεποιηκέναι BC et corr DF, πεποιηκέναι (ου) ΣH et γρ BC, πεποιηκότα corr Γ.—[w] ἤτοι] ἢ EF.—[x] ἄλλως F.—[y] τῳ add ΞΓΔΠΣBCDGHNOT et rc Ξ.—[z] σιμμίαν δὲ θηβαῖον rc Γ.—[a] ἐξαίρων ΠΣDT: ἐξαίρω *s. λόγω E, τοῦ λόγου Φr.—[b] δ' ἄλλων r, ἄλλων δὲ Γ.—[c] αὖ μοι δοκεῖς T.—

402. B. Liban. Epist. T. i. p. 178. C. Thom. Mag. p. 302. Similiter Philostrat. Heroic. p. 84. καὶ γὰρ ἀκμάζουσα μεσημβρία περὶ τὴν πυγμὴν εἱστήκει. Ubi Schol. p. 403. ed. Boissonad. σταθερὰ μεσημβρία καὶ ἀκμάζουσα μεσημβρία τὸ μεσαίτατον τῆς ἡμέρας.'

τάχα ἐπειδὰν] Attice dictum pro ἐπειδὰν τάχιστα, in quo τάχα, statim, mox. v. Ruhnk. ad Tim. p. 151. et p. 266. Heind.

οἶμαι—γεγενῆσθαι] Scribendum esset πεποιηκότα, ut μηδένα γεγενῆσθαι πεποιηκότα intelligeremus, *Neminem fuisse qui scripserit*, vel *composuerit*. Videtur tamen Ficinus infinitivum γεγενῆσθαι mendose pro participio positum non existimasse: quippe qui vertit, *Arbitror equidem, orationum quæ his temporibus habitæ sunt, neminem pluribus auctorem causamque fuisse quam te, sive ultro dicendo, sive quoquomodo alios compellendo.* Quam interpretationem, prima fronte alioqui non satis aptam, confirmare videtur quod sequitur, καὶ νῦν αὖ δοκεῖς αἴτιός μοι γεγενῆσθαι λόγῳ τινὶ ῥηθῆναι. Siquidem μηδένα πλείους πεποιηκέναι γεγενῆσθαι, idem valet quod μηδένα γενέσθαι αἴτιον τοῦ πλείους γεγενῆσθαι. Sed αὐτὸν non video cur debuerit *ultro* interpretari. Steph.

Facilem hæc habent explicatum, ut in his, non videam, cur Stephanus hæserit. Ordo enim verborum sic habet: οἶμαι γὰρ ἐγὼ μηδένα πεποιηκέναι πλείους τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότων λόγων γεγενῆσθαι, ἢ σέ. Heind.

ἑνί] Vel ἑνὶ mutandum in τινὶ, vel post ἑνί γε addendum τινὶ arbitror. i. vel legendum, ἢ ἄλλους τινί γε τρόπῳ προσαναγκάζοντα: vel ita, ἢ ἄλλους ἑνί γε τινὶ τρόπῳ προσαναγκάζοντα. Ficinum quoque τινὶ legisse aut certe legendum censuisse, sive solum, sive cum ἑνὶ, ostendere videtur hæc ejus interpretatio, *Sive ultro dicendo, sive quoquomodo alios compellendo.* Steph.

Vulgo ἑνί γε τρόπῳ, sine τῳ, in quibus ἑνὶ mutandum in τινὶ vel ἑνί γέ τινι scribendum putabat Steph. Atque εἷς pro τις Græcizensium stili est, non Attici. v. Valck. ad Orat. Hemst. p. 347. τινί γε τρόπῳ autem, vel potius τρόπῳ γέ τινι (de rep. x. p. 596. D. E.) esset *quodammodo, aliqua ratione.* Igitur τῳ inserui ex Atticorum more. Meno. p. 96. D. ζητητέον ὅστις ἡμᾶς ἑνί γέ τῳ τρόπῳ βελτίους ποιήσει. Conf. Aristoph. Plut. 402. Heind.

ἑνί γέ τῳ τρόπῳ, Cod. Monac. uti Heindorfius e conjectura restituit. Ast.

Σιμμίαν] De Simmia Thebano, Socratis familiari, cf. Phædo. p. 59. C. Crito. p. 45. B. Diog. Laert. ii. 124. Paullo post λόγῳ τινὶ, in quo offendit Lentzius, cape de ea, quæ mox a Socrate profertur, amoris laudatione. Heind.

ΦΑΙ. Οὐ[d] πόλεμόν γε ἀγγέλλεις.[e] ἀλλὰ πῶς δὴ[f] καὶ τίνι τούτῳ;

§. 43. ΣΩ. Ἡνίκ' ἔμελλον, ὦ 'γαθέ, τὸν ποταμὸν[g] διαβαίνειν, τὸ δαιμόνιόν τε[h] καὶ τὸ εἰωθὸς σημεῖόν μοι γίγνεσθαι ἐγένετο—ἀεὶ[i] δέ με ἐπίσχει, ὃ[l] ἂν[k] μέλλω πράττειν—, καί τινα φωνὴν ἔδοξα αὐτόθεν ἀκοῦσαι, ἥ με οὐκ ἐᾷ ἀπιέναι

[d] οὒ corr Γ. Phædro autem, non ut ς Socrati, hæc dant ΞΣΦBCDFHr.—[e] ἀπαγγέλλεις r.—[f] δεῖ ΣD.—[g] τὸν ποταμὸν ὠγαθέ Γ.—[h] μοι Φ. μοι om ΣΦDNO.—[i] αἰεὶ ΔΠΣBDGO.—[k] ἂν om H.—[l] ὅς τι] ὅτι Γ, ὥστε H.—[m] εἰμὶ] εἰ μὴ Λ.—

οὐ πόλεμ.] Melius in nostro exemplari suis esse assignata personis verba quam apud Ficinum dixi, quum de quodam loco [supra] agerem: at nunc contrarium de isto cogor dicere. Neque enim dubito quin hæc verba, Οὐ *πόλεμόν γε ἀγγέλλεις* male sint Socrati assignata: et Phædro tribui debeant, haud minus quam ea quæ proxime sequuntur, *ἀλλὰ πῶς δὴ καὶ τίνι τούτῳ*; Primum enim dicere tantum *πῶς δὴ* debuisset fortasse, non *ἀλλὰ πῶς δὴ*, nisi ante hanc interrogationem aliquid dixisset. Deinde, Socrate illa dicente, *οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις*, deest particula vel desunt particulæ quæ hæc cum præcedenti sermone jungant: sicut vicissim *ἀλλὰ* supervacaneum videri dicebam ante *πῶς*, nisi quid ante ista dixisset. Postremo proverbii hujus talis est sensus (quod præcipue considerandum est) ut potius Phædrum eo uti, respondentem Socrati, quam Socratem sermonem suum illo claudere consentaneum sit: (perinde ac si ita loqueretur, Hoc de me dicere, nequaquam est me accusare) quum *οὐ πόλεμον ἀγγέλλειν* proverbialiter dicatur qui lætum nuntium affert, aut saltem quod minime est triste. Steph.

οὐ πόλεμόν γε ἀγγέλλεις] Illa Phædri verba esse, non Socratis, cui in edd. tribuuntur, cum Steph. quivis videt. Schol. *οὐ πόλ. ἀγγ. ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ ἀγγελλόντων. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ ἐν τῷ τρίτῳ τῶν Νόμων.* p. 702. D. Heind.

§. 42. De Socratis hoc *δαιμονίῳ* conf. Theag. p. 128. D. Apolog. p. 31. D. Xenoph. Mem. i. 1. 4. Plutarch. de Genio Socr. Maxim. Tyr. Diss. xiv. et xv. Appulei. de Deo Socr. Heind.

καὶ τὸ εἰωθὸς σημεῖον] Articulum expunximus, quia *εἰωθὸς* cum verbis *τὸ δαιμόνιον* cohæret et *δαιμόνιον* adjective positum est. Ast.

Tenendum vero est, *τὸ δαιμόνιον*, ut h. l. ita aliis quoque locis adjectivum esse, quod, si substantivum nullum appositum est, intellecto *σημεῖον* expleri debet. *Δαίμων* enim est Genius, *δαιμόνιον* vero divinum quiddam significat, quatenus cum homine se communicat, namque *πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐστι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ* (Sympos. 202. E. ad quem locum cf. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 296. A.). Hinc Apolog. p. 121. *ἐμοῦ πολλάκις ἀκηκόατε πολλαχοῦ λέγοντος*, Socrates dicit, *ὅτι μοι θεῖόν τι καὶ δαιμόνιον γίγνεται.* Euthydem. 272. E. *ἀνισταμένου δ' ἐμοῦ* (sic pro *δέ μου* scribendum), *ἐγένετο τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον.* Polit. vi. p. 496. C. *τὸ δαιμόνιον σημεῖον.* Simpliciter tunc *τὸ δαιμόνιον* Euthyphr. p. 12. *ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιόν φῃς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι* (divinum illud, h. e. signum vel vocem divinam). Neque aliter Cicero de Divinat. i. 54. *τὸ δαιμόνιον* intellexit: Hoc nimirum est illud, quod de Socrate accepimus, quodque ab ipso in libris Socraticorum sæpe dicitur, esse *divinum quiddam*, quod dæmonion (*τὸ δαιμόνιον*) appellat, cui semper ipse paruerit nunquam impellenti, sæpe revocanti. Ast.

ἀεὶ δέ με—πράττειν] Hæc verba ineptam admodum, nisi me prorsus fallit animus, parenthesin faciunt, ne tolerabili quidem sensu. Quid? num dicere eum putas, *semper se illo signo deterreri, quidquid sit facturus?* Ergo obsequenti nihil plane facere licebat. Quanto melius in Apolog. p. 31. D. *Ἐμοὶ δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ παιδὸς ἀρξάμενον, φωνή τις γιγνομένη, ἣ ὅταν γένηται, ἀεὶ ἀποτρέπει με τούτου, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, προτρέπει δὲ οὔποτε?* Hinc igitur verba hæc a sciolo intrusa suspicor. Heind.—Ea verba equidem potius existimarim Apologiæ auctorem ante oculos habuisse, et, ut imitatores faciunt, amplificasse verbis *ὅταν γένηται*, quæ si hic quoque intelliguntur, omnes tolluntur difficultates, quas Heindorfius movit. Ast.

πρὶν ἂν ἀφοσιώσωμαι, ὥς τι[l] ἡμαρτηκότα εἰς τὸ θεῖον· εἰμὶ[m] δὴ οὖν μάντις[n] μὲν, οὐ πάνυ δὲ[o] σπουδαῖος, ἀλλ' ὥσπερ οἱ τὰ γράμματα φαῦλοι, ὅσον[p] μὲν[q] ἐμαυτῷ μόνον[r] ἱκανός.[s] σαφῶς οὖν ἤδη μανθάνω τὸ ἁμάρτημα· ὡς δή τοι, ὦ[t] ἑταῖρε, μαντικόν γέ τι[u] καὶ ἡ ψυχή. ἐμὲ γὰρ ἔθραξε μέν τι[u] καὶ πάλαι[v] λέγοντα τὸν λόγον, καί πως ἐδυσωπούμην κατ'[w] Ἴβυκον, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν[x] τιμὰν[y] πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω· νῦν δ' ᾔσθημαι τὸ[z] ἁμάρτημα.

ΦΑΙ. Λέγεις δὲ δὴ[a] τί;

ΣΩ. Δεινόν, ὦ Φαῖδρε, δεινὸν λόγον αὐτός τε ἐκόμισας ἐμέ τε ἠνάγκασας εἰπεῖν.

ΦΑΙ. Πῶς δή;

ΣΩ. Εὐήθη[b] καὶ ὑπό τι ἀσεβῆ· οὗ τίς[c] ἂν εἴη δεινότερος;

[n] μέν τις Λ.—[o] γε G.—[p] ὅσω G.—[q] μὲν add ꞸΔΠΣDGNOT.—[r] μόνοις N.—[s] ἱκανῶς ꞸΔΠGHN.—[t] δή τοι ὦ ΛΞΦBHr et mg T, δή πη ὦ corr F, δή ποι ὦ ΣD NO, δεποιω Ꞹ, δὲ ποιῶ ΔG et pr Π, δὲ ποίω T: δή τι ὦ s.—[u] τοι ΦTr.—[v] πάλιν T.—[w] κατατ' H.—[x] ἀμβλακὼν ꞸΔΠGT.—[y] τιμᾶν Ꞹ.—[z] καὶ τὸ N.—[a] δὴ om ΣNO.—[b] εὐηθῆ ΠT.—[c] οὗ τίς] οὔτις ꞸΛG.—[d] θεῶν εἶναι Σ.—[e] ἡγεῖ

ὡς δή τι] Vindob. [et Cod. Mon. teste Astio,] ὡς δή ποι. An ὡς δέ τοι, ut de rep. ii. p. 366. C. ὡς δή τοι εἴ τις ἔχοι ψευδῆ—ἀποφῆναι etc. atque δή τι et δή τοι permutata frequenter. v. Wessel. ad Herodot. p. 292. m. Sed itidem in Tim. p. 26. B. ὡς δή τι τὸ λεγόμενον τὰ παίδων μαθήματα θαυμαστὸν ἔχει τι μνημεῖον. Ἐγὼ γὰρ etc. Et sic οὕτω δή τι. Vid. Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. xx. 14. idemque de formula ὡς δή τί τοῦτο ibid. Necyom. §. 8. Verterim ὡς δή τι, *wie doch!* Heind.

ὡς δή τι] Elegantissima est, sed, quod sciam, nondum satis perspecta particularum ὡς δή τι significatio. Etenim ὡς non est *wie*, ut Heindorfius vertit, nec ὡς δή *quasi vero*, ut idem ad Gorg. p. 74. et 178. statuit, sed *nimirum*, *scilicet* (v. Schæfer. ad Long. Pastor. p. 428.). Cum δή simpliciter conjunctum, ironiam, quæ in particula δή jam inest (v. Markland. ad Eurip. Suppl. 521.), auget, sed cum δή τι, quod fortis et ironicæ affirmationis vim habet (v. Bentl. ad Callimach. Epigr. xii. 5. p. 215. Jacobs Animadv. in Anthol. Gr. V. i. P. ii. p. 265.), connexum, est: *nimirum profecto*. Sic Luc. Mort. dial. xxiv. 2. p. 181. T. 1. ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστί. Ast.

Ἴβυκον] De Ibyci hac sententia v. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 90. Orationis colorem hinc sumpsit Themist. xiv. p. 333. ἐμὲ ἀποστοματίζοντα τὴν Πλάτωνος ῥῆσιν ἔθραξέ τι καὶ ἔνυξε τὴν διάνοιαν καὶ οὐκ ἀνέχεται ἠρεμεῖν etc. Heind.

δεινὸν—δεινὸν] Diplasiasmus Platoni haud infrequens; sic enim Sophist. p. 238. E. ἔστι γὰρ, ὦ μακάριε, ἔστι καὶ ταὐτά γε τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. Euthydem. 284. E. σὺ μὲν, ἔφη ὁ Διονυσόδωρος, λοιδορεῖ, ὦ Κτήσιππε, λοιδορεῖ. Ast. qui sic in Addit. 'De diplasiasmo vide quæ ad Politiam exposuimus. Inprimis huc pertinet Joan. Chrysostom. locus in Orat. lvii. in Joan. Evang. δεινὸν γὰρ, δεινὸν ἡ τῶν πονηρῶν συνήθεια. Præterea citat hunc locum Proclus in Polit. p. 399. 4. ubi οὗ τί—δεινότερον scribitur. Idem p. 398. v. 8. laudat verba, quæ infra sequuntur: ἔστι δὲ τοῖς ἁμαρτάνουσι cet. et κατηγορίαν—ἕτοιμος λόγος exhibet.'

ὑπό τι ἀσεβῆ] Gorg. p. 493. C. ταῦτ' ἐπιεικῶς μέν ἐστιν ὑπό τι ἄτοπα. Heind.

ὑπό τι ἀσεβῆ] ὑπό τι est *aliquatenus*, *nonnihil* (v. Casaubon. ad Sueton. Jul. Cæs. 41.) Machon ap. Athen. xiii. 93. v. 31. T. v. ed. Schw. ὑπό τι σκυθρωπάσας. p. 94. v. 40. ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε. Ast.

προαιρεῖσθαι φίλον· ἀλλὰ τόδε πρὸς ἐκείνῳ[g] δείξας φερέσθω τὰ νικητήρια, ὡς οὐκ ἐπ' ὠφελείᾳ ὁ[h] ἔρως τῷ[i] ἐρῶντι καὶ τῷ ἐρωμένῳ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται. ἡμῖν δὲ ἀποδεικτέον αὖ τοὐναντίον, ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν ἡ τοιαύτη μανία δίδοται.[j] ἡ δὲ[k] δὴ ἀπόδειξις ἔσται δεινοῖς μὲν ἄπιστος, σοφοῖς δὲ πιστή. δεῖ οὖν πρῶτον ψυχῆς φύσεως[l] πέρι θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης, ἰδόντα πάθη τε καὶ ἔργα, τἀληθὲς νοῆσαι. [§. 51.] Ἀρχὴ δὲ ἀποδείξεως ἥδε.

—[h] ὁ om Φ.—[i] τῷ om Φ.—[j] πέμπεται F.—[k] μὲν N.—[l] φύσεως om F.—[m] πᾶσα ψυχὴ Es.—

ρέσθω, est etiam in Aristid. et Stob. Heind.

δεδιττ.] δεδίττεσθαι, i. q. μορμολύττεσθαι, *territare*, verbum est Homeric. v. Il. xii. 52. xx. 201. quod Plato sibi vindicavit, et post ipsum plures alii, v. c. Epictet. in Stob. Serm. xliv. p. 316. v. 51. Plutarch. Conviv. Sapient. p. 100. Quæst. Rom. p. 290. C. T. ii. Lucian. bis accus. §. 7. T. ii. p. 206. Ast. qui sic in Addit. 'Adde Ælian. fragm. p. 358. v. ὁμοῦ. Synes. de regno p. 17. A. Theodoret. Orat. v. de provident. p. 376. C. T. iv.'

ἡ δὲ δὴ ἀπόδειξις] Aliis locis δεινοὶ et σοφοὶ jungi solent, non inter se opponi. Theæt. p. 154. D. Εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ ἐγώγε καὶ σὺ ἦμεν. p. 173. B. δεινοί τε καὶ σοφοὶ γεγονότες. Protag. p. 341. A. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ. Herodot. v. 23. ἀνδρὶ σοφῷ τε καὶ δεινῷ, atque sic sexcenties. Igitur h. l. consulto a vulgato dicendi more discessit Plato, et δεινοὶ accipiendum de *sophistis*, qui lingua prompti callidis sophismatis adversarios decipiunt. Velut Demosthenem Æschines vocabat δεινὸν καὶ πανοῦργον καὶ σοφιστήν, et Theæt. p. 177. A. junctim dixit δεινοὶ καὶ πανοῦργοι. Πανουργίαν autem τῇ σοφίᾳ opponit Menexen. c. 19. ed. Gottleb. Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία οὐ σοφία φαίνεται. Denique eodem prorsus modo, quo h. l. σοφοὶ opponuntur δεινοῖς a Platone in Theæt. p. 164. C. οὐ φάσκοντες ἀγωνισταὶ ἀλλὰ σοφοὶ εἶναι λανθάνομεν ταυτὰ ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες. Heind.

§. 51. πᾶσα ψυχὴ] Pherecydes Syrius, qui primus mihi videtur orientalis idealismi ideas in Græciam invexisse, ideoque idealismi Pythagorici prænuncius fuisse, Cicerone auctore (Tusc. Quæst. i. 16.), animos hominum posuit sempiternos esse. (Cf. Lactant. vii. 8. Augustin. Ep. iii. ad Volas. et Hesych. Miles.) 'Quam opinionem,' Cicero pergit, 'discipulus ejus Pythagoras maxime confirmavit.' Et deinde: 'Platonem ferunt, ut Pythagoreos cognosceret, in Italiam venisse et didicisse Pythagorea omnia, primumque de animorum æternitate non solum sensisse idem, quod Pythagoras, sed rationem etiam attulisse.' Inter Pythagoreos vero præcipue Alcmæoni Crotoniati, qui ἐπὶ γέροντι Πυθαγόρᾳ (Aristot. Metaphys. i. 5.) vixit, hæc tribuitur de animi immortalitate ex æterno ipsius motu petita ratio. Aristotel. de anim. i. 2. Φησὶ γὰρ αὐτὴν ἀθάνατον εἶναι διὰ τὸ ἐοικέναι τοῖς ἀθανάτοις· τοῦτο δὲ ὑπάρχειν αὐτῇ, ὡς ἀεὶ κινουμένῃ, κινεῖσθαι δὲ καὶ τὰ θεῖα ἅπαντα συνεχῶς ἀεί, σελήνην, ἥλιον, ἀστέρας καὶ τὸν οὐρανὸν ὅλον. Cf. Cicero de nat. Deor. i. 11. Plutarch. de plac. philos. iv. 7. Diog. Laert. viii. 83. ἔφη δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀθάνατον, καὶ κινεῖσθαι αὐτὴν συνεχῶς, ὡς τὸν ἥλιον.— Quod ad ipsam hanc Platonis de animæ immortalitate argumentationem attinet, tam rotundæ sunt et accuratæ omnes demonstrationis partes, ut perfectius nihil cogitari possit. Anima in universum (anima mundi, hominis, deorum, omnino interius universæ vitæ principium) est motio se ipsa constituens (τὸ αὐτὸ κινοῦν); motio vero se ipsa constituens et absoluta (ut principium et causam motus sui in se ipsa habeat), æterna est, quia nihil extra ipsam positum cogitari potest, quo afficiatur, nam se ipsa constituit et afficit; quapropter, per se posita et constituta, nec a tempore, nec aliunde dependet; jam id, quod e nulla prorsus re aptum, solummodo per se positum est, absolutum dicitur, id vero, quod ne a tempore quidem afficitur, æternum: ergo anima,

λόγος οὗτος, οὐδ᾽ ἔβας[b] ἐν νηυσὶν[c] εὐσέλμοις,[d] οὐδ᾽ ἵκεο[e] Πέργαμα Τροίας. καὶ[f] ποιήσας δὴ πᾶσαν τὴν καλουμένην παλινῳδίαν, παραχρῆμα ἀνέβλεψεν. ἐγὼ οὖν σοφώτερος r. i. 24. ἐκείνων[g] γενήσομαι κατ᾽ αὐτό γε τοῦτο. πρὶν γάρ τι παθεῖν διὰ τὴν[h] τοῦ Ἔρωτος κακηγορίαν[i] πειράσομαι αὐτῷ ἀποδοῦναι τὴν[j] παλινῳδίαν, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ οὐχ ὥσπερ τότε ὑπ᾽ αἰσχύνης[k] ἐγκεκαλυμμένος.

§. 45. ΦΑΙ. Τουτωνί,[l] ὦ Σώκρατες, οὐκ ἔστιν ἅττ᾽ ἂν ἐμοὶ[m] εἶπες[n] ἡδίω.[o]

ΣΩ. Καὶ γάρ,[p] ὦ 'γαθὲ Φαῖδρε,[q] ἐννοεῖς ὡς ἀναιδῶς εἴρησθον τὼ λόγω, οὗτός τε καὶ ὁ ἐκ τοῦ[r] βιβλίου[s] ῥηθείς. εἰ γὰρ ἀκούων τις[t] τύχοι[u] ἡμῶν γεννάδας καὶ πρᾶος τὸ ἦθος, ἑτέρου δὲ τοιούτου ἐρῶν ἢ καὶ πρότερόν ποτε ἐρασθείς,[v] λεγόντων ὡς διὰ σμικρὰ[w] μεγάλας ἔχθρας οἱ ἐρασταὶ[x]

λόγος *r.—[b] οὐδὲ βὰς Ϩ.—[c] κυσὶν T.—[d] εὐσεδμοις N, ἐϋσέλμοις Σr.—[e] ἵκες F, ἵκου corr Γ.—[f] καὶ add ϨΓΔΠΣΦDGNOTr. et rc ΞF.—[g] ἐκείνου Ξ.—[h] τοι C.—[i] κατηγορίαν GNO.—[j] τῇ om Ϩ.—[k] ὑπ᾽ αἰσχύνης om r.—[l] τούτων DNOT.—[m] ἐμοὶ ἅττ᾽ ἂν G.—[n] εἶπες F : εἴπῃς *r.—[o] ἡδίω ἐμοὶ G, διδίω N, ἡδία Ξ.—[p] γὰρ om N.—[q] Φαῖδρε...τὼ λόγω om G.—[r] τοῦ om G.—[s] βίου N.—[t] τί T.—[u] τύχῃ Ϩ.—[v] ἐραστὴς N.—[w] μικρὰς T, μακρὰ N.—[x] δικασταὶ r.—[y] καὶ φθονερῶς G.—

οὐκ ἔστ᾽ ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος] Expresserunt hunc Stesichori versum Cicero Ep. ad Attic. ix. 12. Athenæus v. 55. T. ii. p. 331. xi. p. 378. T. iv. al. Cf. Conon. ap. Photium Cod. 186. p. 423. Et omnino solemnis aliquid retractandi formula facta est. Ast.

παλινῳδίαν] Isocrat. Encom. Helen. p. 431. Ἐπεδείξατο (ἡ Ἑλένη) καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν. Ὅτε μὲν γὰρ ἀρχόμενος τῆς ᾠδῆς ἐβλασφήμησέ τι περὶ αὐτῆς, ἀνέστη τῶν ὀφθαλμῶν ἀπεστερημένος. Ἐπεὶ δὲ γνοὺς τὴν αἰτίαν τῆς συμφορᾶς τὴν καλουμένην παλινῳδίαν ἐποίησε, πάλιν αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν κατέστησε. Conf. Plat. de rep. ix. p. 586. C. Epist. iii. fin. Horat. Epod. xvii. Dio Chrysost. p. 156. Pausan. iii. 19. p. 260. Tyr. Max. Diss. xxvii. init. Heind.

παλινῳδίαν] Proprio carmen priori contrarium (ut quod πάλιν in compositionibus significat, v. Casaubon. ad Theophrast. Char. C. i.) Horatius Od. i. 16. 26. 'nunc ego mitibus Mutare quæro tristia, dum mihi Fias recantatis amica Opprobriis, animumque reddas.' Ast.

κατ᾽ αὐτό γε τοῦτο] In hoc uno. Heind.

κατ᾽ αὐτό γε τοῦτο] In hoc ipso, non in hoc uno, ut Heindorfius interpretatur, secutus, opinor, Valckenarium ad Chrysostom. Or. p. vi. Ast.

γυμνῇ τῇ κεφαλῇ] Quippe vera de Amore dicturus, ut ejus divinitatem vereri non debeam, neque pudere opus sit. Respexit h. l. Themist. Orat. xiii. p. 161. D. Ast. qui sic in Addit. 'Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ proverbii instar usurparunt Euseb. contra Hierocl. p. 544. D. ed. Colon. Demonstrat. evang. et Gregor. Nazianz. Orat. i. p. 10. C.'

§. 45. λεγόντων, ὡς διὰ] V. §. 18. 40.— Ἐν ναύταις, in vilissimo hominum genere. Isocrat. de Pace p. 385.—εἰ τριήρεις πληροῖεν, τοὺς μὲν ξένους καὶ τοὺς δούλους ναύτας εἰσεβίβαζον, τοὺς δὲ πολίτας μεθ᾽ ὅπλων ἐξέπεμπον. Plato de legg. iv. p. 707. A. Κυβερνητικὴ καὶ ναυτηκονταρχία καὶ ἐρετικὴ παντοδαπῶν καὶ οὐ πάνυ σπουδαίων ἀνθρώπων γιγνομένη. Juvenal. viii. 174. 'Invenies aliquo cum percussore jacentem, Permixtum nautis et furibus ac fugitivis.' Heind.

ἀναιροῦνταί καὶ ἔχουσι πρὸς τὰ παιδικὰ φθονερῶς[y] τε καὶ βλαβερῶς, πῶς[z] οὐκ ἂν οἴει[a] αὐτὸν ἡγεῖσθαι ἀκούειν ἐν ναύταις[b] που τεθραμμένων[c] καὶ οὐδένα ἐλεύθερον ἔρωτα ἑωρακότων, πολλοῦ δ' ἂν δεῖν ἡμῖν ὁμολογεῖν ἃ ψέγομεν τὸν Ἔρωτα;

ΦΑΙ. Ἴσως νὴ Δί', ὦ Σώκρατες.

ΣΩ. Τοῦτόν γε τοίνυν ἔγωγε[d] αἰσχυνόμενος, καὶ αὐτὸν τὸν Ἔρωτα δεδιώς, ἐπιθυμῶ ποτίμῳ λόγῳ οἷον ἁλμυρὰν
I. i. 35. ἀκοὴν ἀποκλύσασθαι. συμβουλεύω[e] δὲ καὶ Λυσίᾳ ὅτι τάχιστα γράψαι ὡς χρὴ ἐραστῇ μᾶλλον[f] ἢ μὴ[g] ἐρῶντι ἐκ τῶν ὁμοίων χαρίζεσθαι.

§. 46. ΦΑΙ. Ἀλλ' εὖ ἴσθι ὅτι ἕξει τοῦθ' οὕτως· σοῦ γὰρ εἰπόντος[h] τὸν τοῦ ἐραστοῦ[i] ἔπαινον, πᾶσα ἀνάγκη Λυσίαν ὑπ' ἐμοῦ ἀναγκασθῆναι γράψαι[j] αὖ περὶ τοῦ αὐτοῦ λόγον.[k]

ΣΩ. Τοῦτο μὲν πιστεύω, ἕως περ ἂν ᾖς ὅς εἶ.[l]

[z] πῶς ἂν G.—[a] ἂν εἴη Δ, ἂν εἶοι H, οἴει ἂν Γ.—[b] ταύταις E, ταύταις Λ.—[c] τεθραμμένον ΧΔΛΠΣΦBCG: τεθραμμένων corr Γ cum *ς.—[d] ἐγὼ F.—[e] συμβουλευέτω Λ.—[f] μάλιστα μᾶλλον ΣΦ.—[g] μὴ om pr Ξ.—[h] οὐ γὰρ εἰπόντος ΔΛGT et pr Π, εἰ γὰρ εἴποις Ξ.—[i] ἔρωτος γρ Σ.—[j] καὶ γράψαι G.—[k] λόγου ΛC.—[l] ὃς εἶ] οἷός τ' εἶ mg H.—[m] τοῦτο ΧΔΠDGNOT: τούτου *ς.—[n] μᾶλ-

[Adde] Dion. Chrysostom. Orat. xxxii. p. 389. A. ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τε ἀταξία. Ast.

ἃ ψέγομεν τὸν Ἔρωτα] Duplex accusativus. Sic Polit. ii. p. 363. D. ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην. Ast.

ἐπιθυμῶ—ἀποκλύσασθαι] Ad illa vid. Wyttenbach. Epist. Critic. p. 55. Heind.

ποτίμῳ λόγῳ—ἀποκλύσασθαι] H. e. oratione ingenua atque honesta, tanquam aqua dulci (quam seriores potabilem dixerunt) amarum illud et impurum, quasi salsum et marinum (ἁλμυρὸν ὕδωρ, Homer. Odyss. iv. 511. v. 100. Aristotel. de sens. 4. p. 1438. B. τὸ δὲ ἁλμυρὸν καὶ πικρὸν σχεδὸν τὸ αὐτὸ), quod auribus accepi, abluere cupio. Πότιμος enim, Latinorum *dulcis* (v. Lambin. ad Horat. Epist. i. 15. 16. T. ii. p. 262. C. ed. Francof.), est ὕδωρ χρηστὸν, aqua ad usum bona, v. Suid. v. ἄγευστος, ubi cf. Küster. Athenæ. ii. 25. p. 175. Schweigh. Anim. V. i. p. 325. sq. Ceterum Athenæus iii. 94. p. 470. ita hunc locum expressit: ἁλμυροὺς λόγους γλυκέσιν ἀποκλύζεσθαι νάμασιν. Plutarch. de esu carn. p. 997. F. T. ii. εἰ μὴ νὴ Δία ἐκείνων καθαρμός ἐστι, τὸ περὶ τούτων διαλέγεσθαι, ποτίμῳ λόγῳ, ὥς φησι Πλάτων, ἁλμυρὰν ἀκοὴν ἀποκλυζομένους. Philo T. iii. p. 174. ed. Pfeiff. Ast. qui sic in Addit. 'Minuc. Felix Octav. p. 119. 'ut conviciorum *amarissimam* labem verborum veracium *flumine diluamus*.' Similiter Cicero de nat. deor. ii. 7. 'orationis flumine reprehensoris convicia (sic egregie emendavit Davisius; vulgo legitur *vitia*) diluuntur.''

ἐκ τῶν ὁμοίων] *Si cetera paria sint*, ut ἐκ τῶν παρόντων, ἐκ τῶν δυνατῶν, ἐκ τῶν ἐνόντων. Heind.

ἐκ τῶν ὁμοίων] i. e. ὁμοίως (v. Fischer. ad Weller. Gr. gr. T. iii. P. ii. p. 124.), *eadem ratione*, sc. ac non amanti potius, quam amanti, gratificandum esse contenderat. Sic ἐκ τῶν δυνατῶν Xenoph. Œcon. vii. §. 18. Aristid. T. iii. p. 270. Heindorfii explicatio: *si cetera paria sint*, et linguæ et sensui adversatur. Ast.

§. 46. ἕωσπερ ἂν ᾖς ὃς εἶ] i. e. *audiendi orationes cupidissimus*. Conf. §. 42. Pro ὃς autem cave corrigas οἷος. Theæt. p. 197. A. οὐδένα τρόπον διαλέξομαι ὄν γε ὃς εἰμι. Euthyd. p. 283, D. Οὐκοῦν

ΦΑΙ. Λέγε τοίνυν θαῤῥῶν.

ΣΩ. Ποῦ δή μοι ὁ παῖς πρὸς ὃν ἔλεγον; ἵνα καὶ τοῦτο[m] ἀκούσῃ, καὶ μή, ἀνήκοος ὤν, φθάσῃ χαρισάμενος τῷ μὴ ἐρῶντι.

ΦΑΙ. Οὗτος παρά σοι μάλα[n] πλησίον ἀεὶ πάρεστιν, ὅταν σὺ[o] βούλῃ.

ΣΩ. Οὑτωσὶ[p] τοίνυν, ὦ παῖ καλέ,[q] ἐννόησον, ὡς ὁ μὲν III. 244.
πρότερος[r] ἦν λόγος[s] Φαίδρου τοῦ Πυθοκλέους, Μυῤῥινουσίου[t] ἀνδρός· ὃν δὲ μέλλω λέγειν, Στησιχόρου τοῦ Εὐφήμου, Ἱμεραίου. λεκτέος[v] δὲ ὧδε, ὅτι[w] Οὐκ ἔστ' ἔτυμος[x] λόγος ὃς ἂν παρόντος ἐραστοῦ τῷ μὴ ἐρῶντι μᾶλλον φῇ

λον Π, μάλιστα NO.—[o] καὶ σὺ ς.—[p] οὑτοσὶ Σ.—[q] καλὲ om T.—[r] πρότερον FO.—[s] λόγος om pr F.—[t] Μυῤῥινουσίου...μέλλω λέγειν om G. μυρινουσίου Γ, μυριονυσίου N, μυριννουσίου 𝔛.—[v] λεκτέος om 𝔛ΔGT et pr Π.—[w] ὅτι §. 84 τιμίον εἶναι habet 𝔟.—[x] ἔτυμος λόγος 𝔛ΔΠΣΦDGNOTr𝔟 : ἔτυμος ὁ λόγος *ς.—[y] δεῖ N.—

ὃς μὲν οὐκ ἔστι, βούλεσθε αὐτὸν γενέσθαι, ὃς δ' ἔστι νῦν, μηκέτι εἶναι. de rep. vii. p. 520. A. Οὐκ ἀγεννῶς μοι δοκεῖς τὴν —μάθησιν λαμβάνειν παρὰ σαυτῷ ᾗ ἔστι. Heind.

Etiam οἷος recte haberet. Sic enim Sophocl. Aj. 1106. ἐς τ' ἂν ᾖς, οἷός περ εἶ. Pariter Homer. Iliad. xiii. 275. οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσί. Ast.

ὡς ὁ μὲν πρότερος] Phædri dicit eum, quem ipse ab illo coactus protulit, sermonem, quo piaculum in eum transferat. Conf. §. 44.—Myrrhinusii nomen is habet a Myrrhino, tribus Pandionidis pago. Heind.

λόγος] Advertas vero, quæso, quam significanter et ingeniose Plato utriusque orationis et prioris et mox habendæ ingenium ac naturam nominibus hominum, quos laudat, innuerit. Etenim prior oratio, quam a Phædro coactus habuit, ut Lysianæ eam opponeret, est Phædri, cujus nomine, ab externa et nitida forma (φαῖδρος) repetendo, jam supra Plato ludit, διὰ σὲ, ὦ Φαῖδρε, πρὸς σὲ ἀποβλέπων, ὅτι ἐμοὶ ἐδόκεις γάνυσθαι. Ipsius [vero Phædri] mollities significatur voce Μυῤῥινουσίου, quasi semper in toris myrteis discumbat, (quemadmodum Polit. ii. 12. homines otiosi describuntur, κατακλινέντες ἐπὶ στιβάδων ἐστρωμένων μίλακί τε καὶ μυῤῥίναις,) vel sertis myrteis coronatus sit. Ceterum nomen Μυῤῥινούσιος Eustath. ad Dionys. Perieg. v. 453. similiter ἀπὸ τῶν μυῤῥινῶν derivat. Alterius contra orationis, quam statim habebit Socrates, ingenium vere musicum et religiosum innuitur pulcherrimis Stesichori nominibus. Oratio enim dicitur Stesichori, qui nomen invenit a choris ad deos celebrandos institutis. Suidas T. iii. p. 375. ἐκλήθη δὲ Στησίχορος, ὅτι πρῶτος κιθαρῳδίᾳ χορὸν ἔστησεν, ἐπεί τοι πρότερον Τισίας ἐκαλεῖτο. Stesichorus est filius Euphemi, quo vir pius et nihil in deos peccans significatur; sic infra μυθικόν τινα ὕμνον προσεπαίσαμεν μετρίως τε καὶ εὐφήμως. Hinc Suidas: Στησίχορος Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου. Denique ab Himera, oppido Siciliæ, Himeræus nominatur, quo h. l. vir amore (ἱμέρῳ) tinctus et initiatus significatur. Nota est veterum, præcipue poetarum, consuetudo nominum propriorum originibus ludendi, sæpenumero etiam argutandi, et exempla hujus rei innumera extant (v. Abresch. ad Æschyl. T. i. p. 370. Valcken. ad Eurip. Phœniss. 639. p. 242. Gurlitt. Animadv. ad veteres auctor. (1800.), ad Eurip. Phœniss. 649. Jacobs ad Antholog. gr. V. iii. P. ii. p. 231). Sed nullum memini locum tam ingeniosum ac pulchrum, quam hic Platonicus est, in quo omnes Satyricæ comicæque gratiæ vigent, simulque sublimioris philosophiæ et divinæ cujusdam inflammationis igniculi splendent. Ast.

τοῦ Εὐφήμου] Suid. Στησίχορος, Εὐφόρβου ἢ Εὐφήμου· ὡς δὲ ἄλλοι, Εὐκλείδου ἢ Ὑέτους ἢ Ἡσιόδου. καλεῖται γοῦν Ἱμεραῖος.—παρόντος ἐραστοῦ, quando quis habeat amatorem. Hic igitur amorem manifesto ponit unum μανίας genus,

δεῖν[y] χαρίζεσθαι, διότι δὴ[z] ὁ μὲν μαίνεται, ὁ δὲ[a] σωφρονεῖ. [§. 47.] Εἰ μὲν γὰρ[b] ἦν ἁπλοῦν[c] τὸ μανίαν κακὸν εἶναι, καλῶς ἂν ἐλέγετο· νῦν δὲ τὰ μέγιστα[d] τῶν[e] ἀγαθῶν ἡμῖν
r. i. 36. γίγνεται διὰ μανίας, θείᾳ μέντοι δόσει διδομένης. Ἥ τε γὰρ δὴ[f] ἐν Δελφοῖς προφῆτις αἵ τ' ἐν Δωδώνῃ ἱέρειαι μανεῖσαι μὲν πολλὰ δὴ[g] καὶ καλὰ ἰδίᾳ τε καὶ δημοσίᾳ τὴν Ἑλλάδα εἰργάσαντο, σωφρονοῦσαι δὲ βραχέα ἢ οὐδέν. καὶ ἐὰν δὴ λέγωμεν Σιβύλλαν[h] τε καὶ ἄλλους, ὅσοι μαντικῇ[i] χρώμενοι ἐνθέῳ[j] πολλὰ δὴ πολλοῖς προλέγοντες[k] εἰς τὸ μέλλον ὤρθωσαν,[l] μηκύνοιμεν ἂν δῆλα παντὶ λέγοντες.

[z] δὴ om Δ et in rasura 𝔛.—[a] δὲ om in lacuna G.—[b] γὰρ μὲν N.—[c] ἁπλοῦν ἦν Γ.—[d] τὸ μέγιστον F.—[e] τῶν om N.—[f] δὴ om G: ἢ 𝔛.—[g] δὴ om C.—[h] Scribe Σιβυλλάν: σιβούλλαν N.—[i] μαντικοὶ N.—[j] ἐν θεοῖς 𝔛ΔΠIDGNOT.—[k] προὔλεγον Bs.—[l] ὤρθωσαν Σ et corr Φ, ὄρθωσαν H et corr F et mg T: ὀρθοῖς °s.—[m] μὴ N.—

cujus statim tria præterea genera profert, *divinationem mysticorumque sacrorum initiationem et poesin.* Heind.

§. 47. εἰ μὲν γὰρ ἦν ἁπλοῦν] *Si dici simpliciter posset et sine ulla exceptione.* Conf. Phædo p. 62. A. et Sympos. p. 180. C. Heind.

μανίαν] De sententia, μανίαν esse κακὸν, vid. Iamblich. de myster. iii. 7. 8. 9. Theophrastus enthusiasmum in morborum reponebat numero. vid. Thyræ. Dæmoniac. P. iii. c. 48. et Gal. ad Iamblich. iii. 25. p. 246. Ast.

ἥ τε] Cod. Aristidis Orat. Plat. i. ed. Jebb. T. ii. p. 13. εἴτε—προφήτεις. Al. εἴτε προφήτιδες: Male, quum unam fere Pythiam memorent veteres.—ἐν Δωδώνῃ. Dodonæis sacris feminas fuisse antistites, firmat Herodot. ii. 53. ubi vid. Wessel. Heind.

Σιβύλλαν] Ficinus habet *Sibyllas*, ut Σιβύλλας videatur legisse. Ast.

Σιβύλλαν] Plures fuerunt Sibyllæ, quarum nomen vulgaris eaque antiquissima sententia a σιὸς, Dor. pro θεὸς, et βουλὴ derivat, ut significentur mulieres deorum voluntatem s. consilia prænuntiantes, quasi θεοβούλας, vid. Lactant. de fals. relig. i. 6. §. 7. Cf. vero Salmas. ad Solin. p. 56. 80. Perizon. ad Ælian. V. H. xii. 35. p. 153. sq. Lennep. Etym. p. 654. Decem [Sibyllas] recenset Schol. Ruhnk. p. 60. quicum cf. Anecd. Gr. p. 62. sq. quarum nobilissima est Cumana ob oracula Tarquinio oblata (v. Dorvill. Sicul. p. 57. sq. Fabric. Bibl. gr. V. i. p. 557. sq.) Addit Schol. p. 62. πᾶσαι μὲν οὖν μαντικαί· ἡ δὲ Ἐρυθραία ἡ καὶ Ἐροφίλη καλουμένη, τῶν ἄλλων ἐξαίρετος, καὶ γὰρ γεννηθεῖσα εὐθὺς προσεῖπεν ἐξ ὀνόματος ἕκαστον, καὶ ἔμμετρα ἐφθέγξατο, καὶ εἰς βραχὺν χρόνον τέλειον εἶδος ἀνθρώπου ἔλαβε. Cf. Varro Fragm. T. i. p. 216. sq. Unam solummodo Sibyllam Erythræam, Herophilen (Ἡροφίλη enim haud dubie scribendum esse pro Ἐριφύλη in Hermiæ Comment. Anecd. gr. p. 63. et pro Ἐρωφίλη in Schol. Ruhnk. p. 62. cum Siebenkeesio censeo; locis ab eo citatis add. Varronis fragm. laud.), ab aliis Amalthæam dictam Græcis cognitam fuisse, ostendere conatus est etiam Blondel. de Sibyll. celebr. (a. 1649. et 1652.) Cf. quoque Mémoires de Litterat. T. xxiii. Ast. qui sic in Addit. 'Herophile (de qua vid. Pausan. Phoc. x. 12.) vel Demophile Lactantio est Sibylla Cumana, De Fals. Rel. i. 6. §. 10. Amaltheam et Herophilen Tibullus ii. 5. diversas ponit. De Erythræa Lactantius l. l. §. 14. Erythræa, quæ celebrior inter ceteras ac nobilior habetur. Cf. idem de ira dei c. 22. §. 5. Platonem Sibyllam Cumanam in mente habuisse, autumat Justinus Mart. Cohortat. ad Græc. c. 37. p. 34. A. ed. Venet.'

ἐνθέῳ] Vindob. [et Cod. Mon. teste Astio] ἐνθέοις, unde conjectabat aliquis ἔνθεοι. Sed μαντικὴν ἔνθεον opponit τῇ παρ' ἀνθρώπων γιγνομένῃ. Heind.

προὔλεγον] Cod. Mon. et Vind. προλέγοντες. Ita etiam Aristides, qui præterea ὤρθωσαν habet, Ficino addicente; *prædicentes—profuerint.* Ast.

πολλὰ δὴ] Arist. πολλὰ δὴ πολλοῖς προλέγοντες εἰς τὸ μέλλον ὤρθωσαν, suf-

[§. 48.] Τόδε μὴν[m] ἄξιον ἐπιμαρτύρασθαι,[n] ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο[o] οὐδὲ ὄνειδος μανίαν.[p] οὐ γὰρ ἂν τῇ καλλίστῃ τέχνῃ, ᾗ τὸ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐμπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν·[q] ἀλλ' ὡς καλοῦ ὄντος, ὅταν θείᾳ μοίρᾳ γίγνηται, οὕτω νομίσαντες ἔθεντο. οἱ δὲ[r] νῦν ἀπειροκάλως τὸ ταῦ ἐπεμβάλλοντες[s] μαντικὴν ἐκάλεσαν. ἐπεὶ καὶ[t] τήν γε τῶν ἐμφρόνων ζήτησιν τοῦ μέλλοντος, διά τε ὀρνίθων ποιουμένων[u] καὶ τῶν ἄλλων σημείων, ἅτ' ἐκ διανοίας ποριζομένων ἀνθρωπίνῃ[v] οἰήσει[w] νοῦν τε καὶ ἱστορίαν,[x]

[n] ἐπιμαρτυρήσασθαι G.—[o] ἡγοῦνται G.—[p] μανίας G.—[q] ἐκάλεσαν αὐτήν Γ.—[r] οἱ δὲ] οὐδὲ T.—[s] ἐπεμβάλλοντες ΧΓΔΛΞΠΣΦBCGHNOTr: ἐπεμβαλόντες r.—[t] καὶ om H.—[u] γινομένων r.—[v] ἀνθρωπίνην GT et pr Ξ.—[w] οἰήσει ΧΔΠΣDHO et corr Ξ cum mg P, οἴησιν G, οἰήσειν T, νοήσει BC: νοήσει (οι) *r.—[x] νοῦν τε καὶ ἱστο-

fragante Ficino: *quam multa prædicentes in futurum profuerint.* Heind.

§. 48. μανικὴν ἐκάλεσαν] Conf. Davis. ad Cic. de Divinat. c. 1. Mira sane hæc est vocabuli μαντικὴ explicatio, quod ἀπὸ τοῦ μάμαντα formatum Plato non vidit. Neque tamen hoc offenderit, modo Alexandrinorum demum ætate linguæ Græcæ naturam et rationem indagari et ad grammaticæ leges exigi cœptam meminerimus. V. Wolf. Prolegg. ad Hom. p. ccv. Heind.

ἀπειροκάλως] Quippe qui nomen μανικὴ, tam bene rem significans, et vates vaticinantesque insanire (μαίνεσθαι) innuens, obscuraverint et deleverint quodammodo litera τ inserta. Nimirum, quemadmodum in universum hæc vocis μαντικὴ derivatio ex mente Sophistarum posita est, sed ita, ut simul ad rem a Platone probandam (insaniam præstantiorem esse sana mente) faciat (ita enim Plato joca atque seria simul agit): sic etiam hoc, quod dicitur, antiquiorem vocem a recentioribus depravatam esse, in Sophistas valet, quos, omnia suis rationibus et opinionibus accommodantes, si forte in vocem incidissent, rationibus suis non respondentem, statuisse probabile est, eam antiquitus aliter se habuisse, et a posterioribus demum corruptam esse. Similiter e mente Sophistarum Cratyl. p. 414. C. ὦ μακάριε, Socrates inquit, οὐκ οἶσθ', ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγῳδεῖν αὐτά, περιτιθέντων γράμματα καὶ ἐξαιρούντων εὐστομίας ἕνεκα καὶ πανταχῇ στρεφόντων καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου.—Ironiam vero in vocis μαντικὴ a μανικὴ derivatione quum Cicero, diligentissimus Platonis et Atticorum lector, non perspexisset, in serium eam convertens libr. de Divinat. i. 1. ubi dicit: 'Itaque ut alia nos melius multa, quam Græci, sic huic præstantissimæ rei (int. divinationi) nostri a divis, Græci, ut Plato interpretatur, a furore duxerunt' (ubi cf. Davis.), profecto mirari non debemus, quod nostræ ætatis interpretes, Heindorfius et Schleiermacherus, bonum Platonem dormitasse censuerint, quippe qui non viderit, μαντικὴ esse ἀπὸ τοῦ μάμανται formatum, humanissime tamen ipsum eo excusantes, quod Alexandrinorum demum ætate Græci linguæ suæ naturam et rationem indagare et ad grammaticæ leges exigere cœperint: quasi vero nonnisi is verum, h. e. vivum et animatum, videat, qui corporis emortui membra dissecat. Ast.

ποιουμένων] Quid ποιουμένων cum ὀρνίθων significare dicemus? nihil certe nos inventuros puto, quod satis apte significare possit: ideoque in ποιουμένην mutandum censeo, ut cum ζήτησιν jungatur, cum quo nomine locum habet longe aptissimum. Verum et in altero participio ποριζομένων lubenter eandem mutationem mihi permitterem, quum itidem ad ζήτησιν commode referri possit: multo quidem certe (meo judicio) commodius quam ποιουμένων ad σημείων, quod ποιουμένων alioqui nullo defendi modo posse nequaquam dixeris. Steph.

οἰονοϊστικὴν[y] ἐπωνόμασαν· ἣν νῦν οἰωνιστικὴν[a] τῷ[b] ω σεμνύνοντες[c] οἱ νέοι καλοῦσιν. ὅσῳ δὴ οὖν τελεώτερον καὶ

ρίαν om H.—[y] οἰονοϊστικὴν ΞFrb et corr Φ, οἰονοϊστικὴν C et eraso ν post alterum ι B, οἷον νοϊστικὴν pr B, οἷον νοησιτικὴν ΛΕ, οἰωνιστικὴν ΧΔΠGT et corr Γ, οἰωνικὴν DNO: οἰονοησιτικὴν ς.—[a] ὠωνιστικὴν ΦDNO et pr Γ. ὁ σοφώτατος Πλάτων φησὶ τὴν οἰωνιστικὴν ὀνομάσαι τινὰς ὠωνιστικήν, ἀποσεμνύνοντας τὸ ω. ἐκ γὰρ τοῦ στοχάζεσθαι τὸ μέλλον ἐλέχθη οἰωνιστική, καὶ παρῆκται ἐκ τοῦ οἷον· τοῦτο γὰρ στοχαστικόν. οἱ δὲ σεμνὴν βουλόμενοι ποιῆσαι τὴν λέξιν ἔτρεψαν τὸ ο εἰς τὸ ω. Schol. Hermogen. cod. Paris. 1983. f. 186.—[b] τῷ ΞΓΔΛΠΒCGb, τὸ F: τὸ ω ς.—[c] σεμνύ-

ποριζομένων] Quum locum hunc duobus posse modis interpungi viderem, et vulgo receptam interpunctionem (id est, eam quam habent præcedentes editiones) multo minus probarem quam eam, quæ mihi in mentem veniebat, idem, quod et in quibusdam aliis, feci, ut non interpunctum relinquerem. At nunc utramque interpunctionem declarans, dico in præced. quidem editionibus post νοήσει poni hypostigmen, ut hæc νοῦν τε καὶ ἱστορίαν cum sequentibus jungamus: at mihi magis placere, ut non ante sed post illa verba ponatur hypostigme, et intelligatur ποριζομένων (sive ποριζομένην, ut me lubentius scripturum esse dixi) νοῦν τε καὶ ἱστορίαν ἀνθρωπίνῃ νοήσει. Facit certe pro hac interpunctione vel illud, quod vox οἰωνιστική (quam in locum illius οἰονοηστική introductam esse ait) sine illa adjectione dicitur. Steph.

ἐπεὶ καὶ] Edd. hæc habent sic scripta: ἐπεὶ καὶ τήν γε τῶν ἐμφρόνων ζήτησιν τοῦ μέλλοντος διά τε ὀρνίθων ποιουμένων καὶ τῶν ἄλλων σημείων, ἅτ' ἐκ διανοίας ποριζομένων ἀνθρωπίνῃ νοήσει νοῦν τε καὶ ἱστορίαν οἰονοηστικὴν ἐπωνόμασαν. Quibus in verbis Stephanus conjectabat ποιουμένην et deinde ποριζομένην, idem ὑποστιγμὴν poni suadens post ἱστορίαν. Atque Aristid. ποιουμένην, unde recepi; neque enim malucrit quisquam ad ποιουμένων animo repetere ζήτησιν, ratione durissima. Mox Cod. Aristid. καὶ δι' ἄλλων, adstipulante Ficino: *per aves et alia ostenta*, quanquam hujus auctoritate in talibus non standum. Deinde pro νοήσει Vindob. cum Aristid. οἰήσει, quo nihil est verius, quum ad hoc manifesto spectet illud οἰονοηστική, a Platone ex οἰήσει et νῷ ductum. Platonis autem vox est οἴησις. Theæt. p. 171. A. Ἐκεῖνος περὶ τῆς αὑτοῦ οἰήσεως τὴν τῶν ἀντιδοξαζόντων οἴησιν—συγχωρεῖ που ἀληθῆ εἶναι. Alcib. i. p. 120. C. τὴν οἴησιν ταύτην σκόπει οἵαν ἔχεις. Jam quum illud ἱστορίαν sequentibus verbis jungi nequeat, nam οἰονοηστικὴν sine adjectione poni debebat propter seq. οἰωνιστική, ποριζόμενον scripsi, ut ne ullum in textu vitium relinqueretur. Aliud autem exemplum h. l. proferri liquet pravæ nominum mutationis, hoc sensu: *nam illam quoque hominum furore non correptorum investigationem futuri, quæ per aves ceteraque instituitur ostenta, velut mentem quandam et cognitionem humanæ opinioni ex sobria animi agitatione proficiscentem, οἰονοηστικὴν veteres illi appellarunt, quod nomen prave mutatum est a posterioribus in οἰωνιστικήν.* Sed nondum tamen perpurgatus est hic locus. Nimirum pro οἰονοηστικὴν sine ulla dubitatione cum Buttmanno scribendum οἰονοϊστικήν, quoniam tria hæc, οἴησιν, νοῦν, ἱστορίαν in hoc vocabulo inesse significat Plato, non duo tantum illa οἴησιν et νοῦν, quod satis intelligitur ex addito illo ἱστορίαν. Igitur, οἰονοϊστικὴν reposito, suum huic loco nitorem restitutum arbitror. Heind.

ποιουμένων] Stephanus ita corrigi jussit, quod Aristides confirmat et Heindorfius recepit: pro ποριζομένων vero, cum Heindorfio scripsimus ποριζόμενον.—οἰήσει Cod. Monac. Vindob. et Aristides. Neque aliter legit Hermias, cujus Comment. vide. Denique pro οἰονοηστικὴν scripsimus ex Hermiæ Commentariis οἰονοϊστικήν, quod Buttmannus jam acutissime divinavit. Ficin. ita locum vertentem, *Sane investigationes futuri sanorum hominum per aves et alia ostenta, utpote a conjectura humanæ intelligentiæ procedentes, mentem historiamque auguralem cognominarunt*, ποριζομένην legisse et νοῦν τε καὶ ἱστορίαν sequentibus conjunxisse, apparet. Ast.

ἐπεὶ καὶ τήν γε τῶν ἐμφρόνων ζήτησιν cet.] Alterum hoc est idque etiam luculentius ineptæ et sophisticæ derivationis exemplum. Οἰωνιστικὴν enim, disciplinam auguralem, antiquitus fuisse οἰονοϊστικὴν dictam statuit. Inepta vero est et a Platone nonnisi ironice prolata difficultatis ejus, quod οἰωνιστική, non

ἐντιμότερον μαντικὴ[d] οἰωνιστικῆς, τό τε ὄνομα τοῦ ὀνόματος ἔργον τε[e] ἔργου,[f] τόσῳ[g] κάλλιον μαρτυροῦσιν οἱ r. l. 37.
παλαιοὶ μανίαν σωφροσύνης τὴν ἐκ θεοῦ τῆς παρ' ἀνθρώπων γιγνομένης. [§. 49.] Ἀλλὰ μὴν νόσων γε καὶ πόνων τῶν μεγίστων, ἃ δὴ παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθὲν ἔν τισι τῶν γενῶν,[h] ἡ μανία ἐγγενομένη[i] καὶ προφητεύσασα[k] οἷς[l]

ναντες NO, δασύνοντες Γ.—[d] μαντικὴν Λ, μαντικοὶ N.—[e] ἔργον τε] τό τε ἔργον H, ἔργον Ξ.—[f] τοῦ ἔργου H.—[g] τόσον NO.—[h] ἃ δὴ παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθὲν ἔν τισι τῶν γενῶν omnes, nisi quod Λ et pr Ξ μηνυμάτων: δι' ἁμαρτήματα ἐκ μηνιμάτων του θεῶν ἔν τισι γενομένων s.—[i] ἐγγινομένη N.—[k] προφητεύουσα NO.—[l] ὡς

οἰονιστικὴ dicatur, removendæ ratio, qua ponitur, recentiores, ex ostentatione quadam mutasse, ut gravius fieret. Ast. qui sic in Addit. 'Hic locus ita haud dubie [cum Heindorfio] legendus est: διά τε ὀρνίθων ποιουμένην καὶ τῶν ἄλλων σημείων, ἅτ' ἐκ διανοίας πορίζομένην ἀνθρωπίνῃ οἰήσει, νοῦν τε καὶ ἱστορίαν οἰονοϊστικὴν ἐπωνόμασαν.'

τὸ ω σεμνύνοντες] *Illud præclarum etiam Ω cum ostentatione quadam jactantes*, ut Protagoras dicitur ἀποσεμνύνων τὸ πάντων μέτρον Theæt. p. 168. D. Respexit autem h. l. Plato antiquiorem ætatem, illud Ω μέγα ignorantem, de quo vid. Muret. Var. Lectt. xviii. 1. Heind.

μαντικὴ οἰωνιστικῆς cet.] Illud enim, ut Cicero dicit, de divinat. ii. 11. naturale divinandi genus est, hoc vero artificiosum, illud divinum, hoc humanum. Ast.

§. 49. ἀλλὰ μὴν, etc.] Totus hic locus longe aliter scriptus est in præc. ed. et quidem mendose: hoc viz. modo, ἀλλὰ μὴν νόσων γε καὶ πόνων τῶν μεγίστων, ἃ δὴ παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθὲν ἔν τισι τῶν γενῶν, ἡ μανία ἐγγενομένη, &c. in qua vides omitti verba illa δι' ἁμαρτήματα: ut vicissim nostra non habet παλαιῶν, nec παλαιὰ, ejus loco: quum tamen Fic. quoque ita vertat ac si legerit, δι' ἁμαρτήματα παλαιὰ, hunc enim locum ita interpretatur, *Atqui adversus morbos et labores maximos ob antiqua delicta quandoque divina indignatione mortalibus imminentes, gentibus quibusdam alicunde furor adveniens, ac prædicens quibus opus erat, remedia adinvenit, &c.* Ubi observa etiam, eum agnoscere alteram lectionem προφητεύουσα. Steph.

ἀλλὰ μὴν, etc.] Alterum sequitur divini furoris genus, quod in expiandis sceleribus sacrorumque mysticorum celebratione versatur. In ipsis verbis pro πόνων Valck. Eur. Hip. 141. ποινῶν conjecit, acutius quam verius. Eurip. Orest. 281. Αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν, Ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς. Verum quæ hic hodie leguntur, a Stephano in contextum recepta, e Cornarii correctione sunt Eclog. iii. p. 48. quæ non liquet ingenii an librorum quoque ope concinnaverit audacior sæpe Platonis hic emendator, neque huic scripturæ patrocinatur prorsus Ficinus aut Schol. Aristid. apud quem leguntur παλαιῶν μηνιμάτων λέγει τῶν προγονικῶν. Nimirum post μεγίστων Ald. et Bas. 2. [et Cod. Mon. teste Astio] habent hæc: ἃ δὴ παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθὲν ἔν τισι τῶν γενῶν, ἡ μανία etc. unde, si conjecturæ locus est in scriptura incerta, hæc conjicio: ἅτε δὴ παλαιῶν ἐκ μηνιμάτων ποθὲν ἔν τισι τῶν γενῶν γενομένων. Παλαιὰ μηνίματα sunt *iræ deorum ob majorum facinora*, quæ in posteris puniri vulgi erat opinio. V. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 253. Heind.

ἐκ μηνιμάτων ποθὲν] Phileb. p. 16. C. δόσις ποθὲν ἐκ θεῶν ἐρρίφη διά τινος Προμηθέως ἅμα φανοτάτῳ τινὶ πυρί. Lucian. quom. hist. sit conscr. §. 23. T. i. p. 423. θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. Ast.

ἔν τισι τῶν γενῶν] Ita Hermias manifesto legit—i. e. ἔν τισι γένεσι, ut supra τίνα θεῶν; Xenoph. Anab. iii. 1. 6. τίνι θεῶν; Significantur vero gentes, quæ a diis præsensione futuri donatæ, non solum se ipsas, sed alias quoque, pœnis ob majorum delicta vexatas, expiaverint. Notum enim est, quædam sacerdotia hæreditaria fuisse, ita ut penes familias certas munera religiosa manerent. Sic apud Athenienses Eumolpidæ (v. Pausan. Attic. c. 38. p. 92.), apud Argivos Acestoridæ (v. Callim. H. in Lav. Pall. 33. ubi cf. Spanh.) Ast.

προφητεύσασα] Cod. Monac. προφη-

ἔδει, ἀπαλλαγὴν εὕρετο,[m] καταφυγοῦσα πρὸς θεῶν[n] εὐχάς τε καὶ λατρείας, ὅθεν δὴ[o] καθαρμῶν τε[p] καὶ τελετῶν τυχοῦσα ἐξάντη ἐποίησε τὸν ἑαυτῆς[q] ἔχοντα πρός τε[r] τὸν παρόντα καὶ τὸν ἔπειτα χρόνον, λύσιν τῷ ὀρθῶς μανέντι τε καὶ κατασχομένῳ τῶν παρόντων κακῶν εὑρομένη.[s]
III. 245. Τρίτη[t] δὲ[u] ἀπὸ Μουσῶν. κατοκωχή[v] τε καὶ μανία, λαβοῦσα ἁπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχήν, ἐγείρουσα καὶ ἐκ-

Σr.—[m] εὕρατο CDNO, εὗρεν Η.—[n] θεῶν ΛΞΘ.—[o] δὴ om ΣΔGT et pr Π.—[p] τε om Δ.—[q] ἑαυτῆς ΣΓΔΛΞΠΒCDGNOTτὸ, corr Φ, γρ ΞΦ: αὐτὴν s.—[r] γε G.—[s] εὑρημένη Γ, εὑραμένη ΣC et corr H.—[t] τρίτης T.—[u] τε N.—[v] κατοκωχὴ ABCb et pr ΓΕ, κατοικωχὴ ΔΠGT, κατοικωχὴ Σ, κατακωχὴ ΞDFO et corr ΓΕ, κατακοχὴ N:

τεύουσα, quod Cornarius conjecit. Ast.

οἷς ἔδει] Ad illa traho ἀπαλλαγὴν εὕρετο. Aristid. εὕρατο. Malc. v. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 216. Heind.

εὕρετο] Cod. Mon. et Aristid. εὕρατο. Sed Eustath. ad Odyss. ί. p. 1637. 39. τοῦ εὑράμην καὶ τοῦ εὑράσθαι οὐκ ἔστι χρῆσιν εὑρεῖν. Cf. Fischer. ad Weller. T. iii. p. 96. Ast.

ὅθεν δὴ] Ex deorum responsis. de legg. V. p. 738. B.—οὐδεὶς ἐπιχειρήσει κινεῖν νοῦν ἔχων, ὅσα ἐκ Δελφῶν ἢ Δωδώνης ἢ παρ' Ἄμμωνος, ἢ (εἴ?) τινας ἔπεισαν παλαιοὶ λόγοι ὁπηδὴ τινας πείσαντες, φασμάτων γενομένων ἢ ἐπιπνοίας λεχθείσης θεῶν· πείσαντες δὲ θυσίας τελεταῖς συμμίκτους κατεστήσαντο. Et conf. de hac re nobilissimum illum Platonis locum de rep. ii. p. 364. B. seq. ubi ridet hunc expiandi morem philosophus. Heind.

τελετῶν] τελεταὶ in universum vocantur lustrationes et expiationes per sacrificia alia ejusdem generis. Polit. ii. 7. ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ διὰ ἡδονῶν (ut Schaeferus [in Glossar. Liviano p. 560.] egregie emendat) εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς, μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. legg. v. p. 738. B. Sensu deinde eximio quodam et philosopho mysteria, initia ritusque mystici (Tim. Lexic. p. 251.) τελεταὶ dicti sunt, quasi hominem perficientes, quia puros ac sapientes hominum animos reddere credebantur. Phaedon. p. 289. καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες οὐ φαῦλοί τινες εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἅιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος, μετὰ θεῶν οἰκήσει. Ast.

ἐξάντη, ὑγιῆ καὶ ἔξω ἄτης] V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 108.—κατασχομένῳ, ἐκ θεῶν. Conf. Xenoph. Symp. i. 10. ibiq. Bach. Heind.

τρίτη—κατοχὴ] Bas. 2. κατακωχή. Imo κατοκωχή. vid. Pierson. ad Moerid. p. 221. Heind.

Cod. Mon. κατακωχή. De forma illa κατοκωχή, ab ἔχω, ὀκέχω, ὄκωχα derivanda, unde ἀνοκωχή, διοκωχή, κατοκωχή, μετοκωχή, vid. Valcken. ad Ammon. i. 5. p. 28. sq. Eandem habet Proclus Polit. p. 368. v. 19. p. 400. 14. 28. et p. 401. 18. restituenda illa est Proclo p. 365. 5. et 398. 26. pariter ac Iamblicho de myster. iii. 5. 11. ubi κατακωχὴ legitur. Κατοχὴ usurpavit Plutarch. Erot. p. 758. E. ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς. Vit. Alexandr. T. i. p. 665. D. ἡ δὲ Ὀλυμπιὰς μᾶλλον ἑτέρων ζηλώσασα τὰς κατοχὰς καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς ἐξάγουσα βαρβαρικώτερον. Iamblich. de myster. iii. 9. p. 70. Ast.

ἁπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχὴν] Animum tenerum, recentem et flexibilem, ut facillime afflatum divinum accipiat seque corripi patiatur; ἄβατον vero, intactum omnisque corruptionis expertem, quasi sacrum animum, ut ἄβατον ἱερόν, Critia 116. C. 118. E. Lach. 183. B. Caeterum hunc locum Plutarch. Amator. p. 758. F. T. ii. expressit: τρίτη δὲ (μανία) ἀπὸ Μουσῶν, λαβοῦσα ἁπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχήν, τὸ ποιητικὸν καὶ μουσικὸν ἐξώρμησε καὶ ἀνερρίπισεν. Ast. qui sic in Addit. 'Isocrat. Helen. encom. p. 217. Coray: ὅσοι δ' ἂν τὴν αὐτῶν ὥραν διαφυλάξωσιν, ἄβατον τοῖς πονηροῖς ὥσπερ ἱερὸν ποιήσαντες, τούτους—τιμῶμεν.'

ἐκβακχεύουσα] Aristid. ἀναβακχεύουσα. Heind.

βακχεύουσα κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα[w] κοσμοῦσα τοὺς ἐπιγιγνομένους[x] παιδεύει. ὃς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται, πεισθεὶς ὡς ἄρα ἐκ τέχνης ἱκανὸς[y] ποιητὴς ἐσόμενος, ἀτελὴς αὐτός τε καὶ ἡ ποίησις ὑπὸ τῆς[z] τῶν μαινομένων ἡ τοῦ σωφρονοῦντος ἠφανίσθη.

§. 50. Τοσαῦτα μέν σοι[a] καὶ ἔτι πλείω ἔχω μανίας γιγνομένης ἀπὸ θεῶν λέγειν[b] καλὰ ἔργα. ὥστε τοῦτό γε αὐτὸ μὴ[c] φοβώμεθα, μηδέ τις[d] ἡμᾶς λόγος θορυβείτω, δε- 1. i. 38.
διττόμενος[e] ὡς πρὸ[f] τοῦ κεκινημένου τὸν σώφρονα δεῖ

κατοχή r.—[w] ἔργων Σ.—[x] ἐπιγενομένους N.—[y] ἱκανὸς ΧΓΣΦBCDFGHNOTvb, ὃς ἱκανῶς E: ἱκανῶς r.—[z] τῆς om T.—[a] τοι ΧΔΠDGNOT.—[b] λέγειν om H.—[c] μὴ om N.—[d] τι N.—[e] δεδειττόμενος H.—[f] πρὸ pr F, πρὸ E.—[g] ἐκείνου EF, ἐκεῖνον N.
(interlinear variants: ους over om N.; ὃς over πρὸ E.; ω over ἐκείνου)

De verbo ἐκβακχεύειν vid. Wernsdorf. ad Himer. p. 181. Procl. in Polit. p. 365. 26. ὅταν λέγῃ, τὴν ποιητικὴν ἐν τῷ τρίποδι καθῆσθαι τῆς Μούσης καὶ ὅταν τὴν ἀπὸ Μουσῶν κατοχὴν λαβοῦσα ἁπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχὴν ἀνεγείρειν καὶ ἐκβακχεύειν κατά τε ᾠδὰς καὶ τὴν ἄλλην ποίησιν. Ast.

μυρία τῶν παλαιῶν—παιδεύει] Hæc verba laudat auctor Rhetoric. vulgo Dionysio Halic. adscriptæ c. xi. §. 2. p. 328. ed. Sehott. Ast.

ὃς δ' ἂν ἄνευ] Senec. de Tranq. 15. 'Nam sive Græco poetæ credimus, aliquando et insanire jucundum est: sive Platoni, frustra poeticas fores compos sui pepulit: sive Aristoteli, nullum magnum ingenium sine mixtura dementiæ fuit.' Cum contemptu autem hoc dictum ἐπὶ ποιητ. θύρας ἀφίκ. sc. ut inde sua sibi emendicet quasi poemata, velut dicuntur vulgo pauperes ἐπὶ πλουσίων θύρας ἰέναι. Conf. §. 19. de rep. ii. p. 364. B. vi. p. 489. B. Deinde Stob. πεισθεὶς ἄρα ὡς.—Ἱκανὸς ποιητὴς Vindob. Aristid. Stob. Eclog. Eth. p. 158. Vulgo vitiose ἱκανῶς. Heind.

ὃς δ' ἂν—ἠφανίσθη] Nobilissima est hæc eaque verissima Democriti sententia. Cicero de divinat. i. 37. 'Negat enim sine furore Democritus quemquam poetam magnum esse posse, quod idem dicit Plato.' Id. de Orat. ii. 46. 'sæpe audivi, poetam bonum neminem, id quod a Democrito et Platone in scriptis relictum esse dicunt, sine inflammatione animorum existere posse et sine quodam afflatu quasi furoris.' Cf. pro Archia poeta, c. 6. Democritus in Clement. Alexandr. Strom. vi. 698. B. ποιητὴς δὲ ἅσσα μὲν ἂν γράφῃ μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἱεροῦ πνεύματος, καλὰ κάρτα ἐστίν. Jo. p. 534. B. Cf. Ez. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 18. Horatius Art. poet. 295. 'Ingenium misera quia fortunatius arte Credit et excludit sanos Helicone poetas Democritus.' v. 408. 'Natura fieret laudabile carmen an arte, Quæsitum est; ego nec studium sine divite vena, Nec rude quid possit video ingenium. Ast. qui sic in Addit. 'Juvenal. vii. 60. 'neque enim cantare sub antro Pierio thyrsumve potest contingere sana Paupertas.' Ceterum Procl. in Polit. p. 365. v. 16. inf. ὃς γὰρ ἄν, φησίν, ἄνευ μουσῶν μανίας ἐπὶ ποιητικῆς θύρας ἀφίκηται, καὶ αὐτὸς ἀτελής ἐστι ποιητικῆς καὶ ποίησις αὐτοῦ ὑπὸ τῆς τῶν μαινομένων ἡ τοῦ σωφρονοῦντος ἠφανίσθη. Unde conjiciat fortasse quispiam, apud Platonem pro ποιητικὰς legendum esse ποιητικῆς.'

§. 50. μηδέ τις—δεδιττόμενος] Ficin. neve ulla nos ratio absterreat, ostendens etc. ut, ni δεδιττόμενος hoc parum intellexit, aliud aliquid legerit in Platone. Δεδιττόμενος ap. Aristid. bis legitur l. l. eamque h. l. scripturam tuetur Pierson. ad Mœrid. p. 119. Stob. Eclog. Physic. i. 12. δειδισκόμενος eadem vi. v. Pierson. l. l. Mihi quidem particip. hoc post θορυβείτω paullulum languet, vellemque hic positum verbum ostendendi et probandi potestate præditum, quod responderet seqq. ἀλλὰ τόδε—δείξας. Quod pro φέρεσθαι Cornarius reposuit φε-

προαιρεῖσθαι φίλον· ἀλλὰ τόδε πρὸς ἐκείνῳ[g] δείξας φερέσθω τὰ νικητήρια, ὡς οὐκ ἐπ' ὠφελείᾳ ὁ[h] ἔρως τῷ[i] ἐρῶντι καὶ τῷ ἐρωμένῳ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται. ἡμῖν δὲ ἀποδεικτέον αὖ τοὐναντίον, ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν ἡ τοιαύτη μανία δίδοται.[j] ἡ δὲ[k] δὴ ἀπόδειξις ἔσται δεινοῖς μὲν ἄπιστος, σοφοῖς δὲ πιστή. δεῖ οὖν πρῶτον ψυχῆς φύσεως[l] πέρι θείας τε καὶ ἀνθρωπίνης, ἰδόντα πάθη τε καὶ ἔργα, τἀληθὲς νοῆσαι. [§. 51.] Ἀρχὴ δὲ ἀποδείξεως ἥδε.

—[h] ὁ om Φ.—[i] τῷ om Φ.—[j] πέμπεται F.—[k] μὲν N.—[l] φύσεως om F.—[m] πᾶσα ψυχὴ Es.—

ρέσθω, est etiam in Aristid. et Stob. Heind.

δεδιττ.] δεδίττεσθαι, i. q. μορμολύττεσθαι, *territare*, verbum est Homeric. v. Il. xii. 52. xx. 201. quod Plato sibi vindicavit, et post ipsum plures alii, v. c. Epictet. in Stob. Serm. xliv. p. 316. v. 51. Plutarch. Conviv. Sapient. p. 100. Quæst. Rom. p. 290. C. T. ii. Lucian. bis accus. §. 7. T. ii. p. 206. Ast. qui sic in Addit. 'Adde Ælian. fragm. p. 358. v. ὁμοῦ. Synes. de regno p. 17. A. Theodoret. Orat. v. de provident. p. 376. C. T. iv.'

ἡ δὲ δὴ ἀπόδειξις] Aliis locis δεινοὶ et σοφοὶ jungi solent, non inter se opponi. Theæt. p. 154. D. Εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ ἐγώγε καὶ σὺ ἦμεν. p. 173. B. δεινοί τε καὶ σοφοὶ γεγονότες. Protag. p. 341. A. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ. Herodot. v. 23. ἀνδρὶ σοφῷ τε καὶ δεινῷ, atque sic sexcenties. Igitur h. l. consulto a vulgato dicendi more discessit Plato, et δεινοὶ accipiendum de *sophistis*, qui lingua prompti callidis sophismatis adversarios decipiunt. Velut Demosthenem Æschines vocabat δεινὸν καὶ πανοῦργον καὶ σοφιστήν, et Theæt. p. 177. A. junctim dixit δεινοὶ καὶ πανοῦργοι. Πανουργίαν autem τῇ σοφίᾳ opponit Menexen. c. 19. ed. Gottleb. Πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς πανουργία οὐ σοφία φαίνεται. Denique eodem prorsus modo, quo h. l. σοφοὶ opponuntur δεινοῖς a Platone in Theæt. p. 164. C. οὐ φάσκοντες ἀγωνισταὶ ἀλλὰ σοφοὶ εἶναι λανθάνομεν ταυτὰ ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες. Heind.

§. 51. πᾶσα ψυχὴ] Pherecydes Syrius, qui primus mihi videtur orientalis idealismi ideas in Græciam invexisse, ideoque idealismi Pythagorici prænuncius fuisse, Cicerone auctore (Tusc. Quæst. i. 16.), animos hominum posuit sempiternos esse. (Cf. Lactant. vii. 8. Augustin. Ep. iii. ad Volas. et Hesych. Miles.) 'Quam opinionem,' Cicero pergit, 'discipulus ejus Pythagoras maxime confirmavit.' Et deinde: 'Platonem ferunt, ut Pythagoreos cognosceret, in Italiam venisse et didicisse Pythagorea omnia, primumque de animorum æternitate non solum sensisse idem, quod Pythagoras, sed rationem etiam attulisse.' Inter Pythagoreos vero præcipue Alcmæoni Crotoniati, qui ἐπὶ γέροντι Πυθαγόρᾳ (Aristot. Metaphys. i. 5.) vixit, hæc tribuitur de animi immortalitate ex æterno ipsius motu petita ratio. Aristotel. de anim. i. 2. Φησὶ γὰρ αὐτὴν ἀθάνατον εἶναι διὰ τὸ ἐοικέναι τοῖς ἀθανάτοις· τοῦτο δὲ ὑπάρχειν αὐτῇ, ὡς ἀεὶ κινουμένῃ, κινεῖσθαι δὲ καὶ τὰ θεῖα ἅπαντα συνεχῶς ἀεί, σελήνην, ἥλιον, ἀστέρας καὶ τὸν οὐρανὸν ὅλον. Cf. Cicero de nat. Deor. i. 11. Plutarch. de plac. philos. iv. 7. Diog. Laert. viii. 83. ἔφη δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀθάνατον, καὶ κινεῖσθαι αὐτὴν συνεχῶς, ὡς τὸν ἥλιον.—Quod ad ipsam hanc Platonis de animæ immortalitate argumentationem attinet, tam rotundæ sunt et accuratæ omnes demonstrationis partes, ut perfectius nihil cogitari possit. Anima in universum (anima mundi, hominis, deorum, omnino interius universæ vitæ principium) est motio se ipsa constituens (τὸ αὐτὸ κινοῦν); motio vero se ipsa constituens et absoluta (ut principium et causam motus sui in se ipsa habeat), æterna est, quia nihil extra ipsam positum cogitari potest, quo afficiatur, nam se ipsa constituit et afficit; quapropter, per se posita et constituta, nec a tempore, nec aliunde dependet; jam id, quod e nulla prorsus re aptum, solummodo per se positum est, absolutum dicitur, id vero, quod ne a tempore quidem afficitur, æternum: ergo anima,

Ψυχὴ πᾶσα[m] ἀθάνατος. τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον· τὸ δ' ἄλλο κινοῦν καὶ ὑπ' ἄλλου κινούμενον, παῦλαν ἔχον κινήσεως, παῦλαν ἔχει ζωῆς. μόνον δὴ[n] τὸ αὑτὸ κινοῦν, ἅτε οὐκ ἀπολεῖπον[o] ἑαυτό, οὔ ποτε λήγει κινούμενον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα κινεῖται[p] τοῦτο πηγὴ καὶ ἀρχὴ[q] κινήσεως. ἀρχὴ δὲ ἀγένητον.[r] ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἀνάγκη πᾶν τὸ γιγνόμενον γίγνεσθαι, αὐτὴν δὲ μηδ'[s] ἐξ ἑνός· εἰ γὰρ ἔκ του ἀρχὴ γίγνοιτο, οὐκ ἂν ἐξ ἀρχῆς γίγνοιτο.

[n] δὲ pr Ξ.—[o] οὐ καταλεῖπον ΣΦr.—[p] γίγνοιτο Λ.—[q] ἀρχὴ καὶ πηγὴ Φ.—[r] ἀγένητον Σ, ἀγέννητον FGHNO et pr C.—[s] μὴ Λ.—[t] ἀδιάφορον T et pr ΓΔΠ.—[u] ἀπολλομένης

cujus essentia absoluta est et æterna motio, ipsa absoluta et æterna seu immortalis sit necesse est. Hæc fere est argumentationis cohærentia. Ad illustrandum vero locum nostrum faciunt illa in libr. de legib. x. 894. C. Plotinus, Ennead. iv. 7. c. 9. p. 463. A. Cf. præterea Hermes in Stobæi Eclog. Physic. i. 52. P. i. T. ii. p. 806. sq. ed. Heer. Iamblichus in Ejusd. Eclog. Ethic. ii. 8. P. ii. p. 394. sq. ed. Heer. Procl. in Tim. ii. p. 72. v. 21. Porphyr. de vit. Pythag. p. 26. ubi cf. Holsten. Ast.

πᾶσα ψυχὴ] Vertit hanc Plat. de immort. animorum argumentationem Cicero Tusc. Disp. i. 23. itemque in Somn. Scip. c. 8. quam interpretationem cum Platonis verbis comparavit Muretus Var. Lectt. viij. 3. Heind.

παῦλαν ἔχει καὶ ζωῆς] καὶ, quod in editt. abest, suppeditarunt Cod. Monac. et Scholiast. ad Aristoph. Nub. 95. hunc locum laudans. Etiam Cicero expressit, vertens: 'quod autem motum affert alicui, quodque ipsum agitatur aliunde, quando finem habet motus, vivendi *quoque* finem habeat necesse est.' Et Ficinus: 'cum terminum habeat motus, terminum habet *et* vitæ.' Cf. quoque Hermiæ Comment. Idem Aristoph. Scholiast. pro καὶ ὑπὸ ἄλλου κινούμενον habet ἢ ὑ. ἄ. κινούμενον. Ast.

πηγὴ καὶ ἀρχὴ κινήσεως] De legg. x. 896. ἱκανώτατα δέδεικται ψυχὴ τῶν πάντων πρεσβυτάτη, γενομένη τε ἀρχὴ κινήσεως. Eandem rationem, licet non de vita ideali, ut Pythagorei et Plato, sed de reali, h. e. de natura, Heraclitus videtur proposuisse. Aristotel. de anima i. 2. καὶ Ἡράκλειτος δὲ τὴν ἀρχὴν εἶναί φησιν τὴν ψυχὴν, εἴπερ τὴν ἀναθυμίασιν, ἐξ ἧς τἆλλα συνίστησι. καὶ γὰρ ἀσωματώτατον δὴ καὶ ῥέον ἀεί. τὸ δὲ κινούμενον κινουμένῳ γινώσκεσθαι· ἐν κινήσει δ' εἶναι τὰ ὄντα. Ceterum πηγὴ est principium reale seu materiale, h. e. id, ex quo aliud originem et naturam suam ducit, quod alias σπέρμα dicitur, ut ap. Plutarch. de audit. p. 48. B. καὶ τὸν ἀλλότριον λόγον οἷον ἀρχὴν καὶ σπέρμα λαβόντας, ἐκτρέφειν καὶ αὔξειν, vel τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ γίνεται τὸ γινόμενον, οἷον τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῷα ἐκ σπέρματος, ut Aristotel. Phys. i. 62. dicit. Ἀρχὴ contra est principium ideale s. formale, prima causa impellens vel formans; in universum tunc ἀρχὴ est τὸ πρῶτον, ὅθεν ἢ ἔστιν, ἢ γίνεται, ἢ γιγνώσκεταί τι. Aristotel. Metaphys. iv. 1. Ocell. Luc. ap. Stob. Eclog. T. i. p. 338. et omnino, unde originem aliquid ducit. cf. Valcken. ad Herodot. p. 426. 98. Ast.

εἰ γὰρ ἔκ του ἀρχὴ] *Nec enim esset id principium, quod gigneretur aliunde.* Cic. Hinc Muretus legisse eum conjecit: εἰ γὰρ—γίγνοιτο, οὐκ ἂν ἀρχὴ γίγνοιτο, in quibus tamen scribere debebat Plato εἴη, non γίγνοιτο. Mihi reponendum videbatur οὐκ ἂν πᾶν ἐξ ἀρχῆς γίγνοιτο. Sed verum videtur, quod conjecit Buttmannus, οὐκ ἂν ἔτι ἀρχὴ γίγνοιτο. Heind.

Vigerus ad Euseb. Præp. Evang. xiii. 13. p. 681. D. Not. p. 65. conjecit: οὐκ ἂν ἀρχὴ γίγνοιτο: addit tamen, vulgatam lectionem defendi posse. Schleiermacherus denique, post prius vel posterius γίγνοιτο excidisse τοῦτο, quod respiciat ἔκ του, arbitratur. Haud levis mihi videtur momenti esse ad scripturam Platonis genuinam indagandam locus Timæi Locrensis ap. Clement. Alexandr. Strom. v. p. 604. T. ii. p. 718. Potter. et Theodoret. Therap. Serm. ii. p. 504. A. μία ἀρχὰ πάντων ἐστὶν ἀγέννητος· εἰ γὰρ ἐγένετο, οὐκ ἂν ἦν ἔτι ἀρχὰ, ἀλλ' ἐκείνα, ἐξ ἇς ἁ ἀρχὰ ἐγένετο. Ex quo facile conjicitur, apud Platonem scribendum esse: οὐκ ἂν ἦν ἔτι ἀρχὴ pro οὐκ ἂν ἐξ ἀρχῆς γίγνοιτο. Similiter Cicero-

[§. 52.] Ἐπειδὴ δὲ ἀγένητόν ἐστι, καὶ ἀδιάφθορον[u] αὐτὸ ἀνάγκη εἶναι. ἀρχῆς γὰρ δὴ ἀπολομένης[u] οὔτε αὐτή
i. l. 39. ποτε ἔκ του οὔτε ἄλλο ἐξ ἐκείνης γενήσεται,[v] εἴπερ ἐξ ἀρχῆς δεῖ τὰ πάντα γίγνεσθαι. οὕτω δὴ κινήσεως μὲν ἀρχὴ τὸ αὐτὸ[w] αὐτὸ κινοῦν. τοῦτο δὲ οὔτ' ἀπόλλυσθαι οὔτε γίγνεσθαι δυνατόν, ἢ πάντα τε[x] οὐρανὸν πᾶσάν τε γένεσιν[y] συμπεσοῦσαν στῆναι καὶ μή ποτε[z] αὖθις ἔχειν ὅθεν κινηθέντα[a] γενήσεται. [§. 53.] Ἀθανάτου δὲ[b] πεφασμένου[c] τοῦ ὑφ' ἑαυτοῦ κινουμένου, ψυχῆς οὐσίαν τε

Ξ.—[v] γεννήσοιτο N.—[w] αὐτὸ om ΛΤ et pr Ξ cum r.—[x] τε om Λ.—[y] γένεσιν ΧΓΔ ΛΞΠΣΦBCDGNOTrb et mg F: γῆν [a]r.—[z] μήτε N.—[a] κινηθέντος F, κινηθέντες Λ. —[b] δὲ om ΧΔGT et pr Π.—[c] πεφαμένου N.—[d] τοῦτον αὐτόν ΧΓΔΛΠΣΦBCEFG

nem legisse, ex ipsius versione perspicitur: *nec enim esset id principium, quod gigneretur aliunde;* itidem vertit Chalcidius in Tim. p. 300. *nam si ex aliquo initium, non erit initium.* His adductus rationibus, οὐκ ἂν ἦν ἔτι ἀρχὴ pro genuino habeo; ἦν cum ἂν conjunctum, ne quis εἴη censeat legendum esse, recte habet; vide quæ in Adnotatt. in Alcibiad i. p. 314. sq. monuimus. Recte Ficinus hæc verba, quæ interpretibus difficultates crearunt, cepit, ita vertens: *principium autem sine ortu est, ex principio enim necesse est, quidquid generatur, oriri, ipsum autem ex nullo; nam si principium oriretur ex aliquo, ex principio utique non oriretur.* Etiam Hermias sensum horum verborum haud difficilem intellectu recte cepit. v. ejus Commentar. Cf. Timæi locum ap. Clement. Alexandr. Strom. v. p. 604. B. Sylb. et Euseb. Pr. Ev. xiii. 13. p. 681. D. Ast.

§. 52. τοῦτο δὲ οὔτ' ἀπόλλυσθαι] Stob. τὸ αὐτὸ αὐτὸ κινοῦν. Τοῦτο δ' οὐκ οὔτε. Inverso autem ordine Cicero: *id autem nec nasci potest nec mori,* unde tamen nihil existimem cum Mureto de Platonis scriptura. Nam quum hic in proxime prægressis dixerit de *interitu,* de *ortu* paullo superius, bene τὸ ἀπόλλυσθαι anteposuit alteri. Heind.

πᾶσάν τε γένεσιν] Sic Hermias, Cod. Monac. et Stob. Vulgo πᾶσάν τε γῆν, quod e compendio vocis γένεσιν, vel ex opposito οὐρανὸν facile enasci potuisse perspicitur. Præterea nostræ lectioni patrocinantur Cicero, qui vertit: *Vel concidat omne cœlum omnisque natura;* et Ficinus vertens: *alioquin omne cœlum omnisque generatio.* Muretus Ciceronem censebat e Platonis textu vulgari corrigendum esse, ut pro *natura* legeretur *terra;* nos contra e Cicerone, quicum concordant Ficinus (qui optimi codicis auctoritatem habet), Cod. Monac. et Stob. vulgarem scripturam recte emendasse, persuasum nobis habemus. Mercur. [quoque] in Stob. Serm. xi. p. 139. v. 12. φθείρεσθαι δὲ τὰ γεγενημένα ἀνάγκη, ἵνα μὴ στῇ ἡ γένεσις, haud dubie hunc Platonis locum respexit. Ast.

στῆναι] Ex præcod. male videtur repetitum στῆναι, nullumque hic locum habere. Cicero certe non agnoscit, ita vertens, 'Nec vim ullam nanciscantur, qua primo impulsa moveantur.' [vel, primo impulsu.] Steph.

In edd. post ἔχειν iterum infertur στῆναι, quod Cicero non expressit, et Cornarius, Muretus, Stephanus damnarunt, neque id est in Cod. Stob. Eclog. Phys. i. Itaque omisi. Nam Bouherii in Animadv. ad Cic. Tusc. p. 30. correctionem ἔχειν σθένος, ἵθεν refutare non attinet. Ad στῆναι autem et ἔχειν ex prægresso δυνατὸν subaudiendum ἀνάγκη. conf. §. 125. fin. Stob. Cod. πᾶσαν τε γένεσιν συμπεσοῦσαν συστῆναι καί. Heind.

§. 53. Ἀθανάτου δὲ πεφασμένου] Hic ita Muretus: 'hoc dicit Plato, si quis ita definiat animam, ut dicat animum esse id, quod se ipsum movet, eam definitionem nunquam auctori suo incessuram pudorem. Nam οὐσίαν et λόγον et paullo post φύσιν vocat id, quod Aristoteles τό τι εἶναι. Ea vero sententia quomodo e Ciceronis verbis efficiatur, deus

καὶ λόγον τοῦτον αὐτόν[d] τις λέγων οὐκ αἰσχυνεῖται. πᾶν γὰρ[e] σῶμα ᾧ μὲν ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἄψυχον, ᾧ δὲ[f] ἔνδοθεν αὐτῷ[g] ἐξ[h] αὐτοῦ,[i] ἔμψυχον, ὡς ταύτης οὔσης φύσεως ψυχῆς. εἰ δ' ἔστι τοῦτο οὕτως ἔχον, μὴ ἄλλο τι εἶναι τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ[k] κινοῦν ἢ ψυχήν, ἐξ ἀνάγκης ἀγένη- III. 246.
τόν[l] τε καὶ ἀθάνατον ψυχὴ ἂν εἴη. Περὶ μὲν[m] οὖν ἀθανασίας αὐτῆς ἱκανῶς.

Περὶ δὲ τῆς ἰδέας αὐτῆς ὧδε λεκτέον, οἷον μέν ἐστι, πάντῃ πάντως θείας εἶναι καὶ μακρᾶς διηγήσεως, ᾧ[n] δὲ ἔοικεν, ἀνθρωπίνης τε καὶ ἐλάττονος. ταύτῃ οὖν λέγωμεν.[o]

Hrb : τοῦτο αὐτό *ς.—[e] μὲν γὰρ NO.—[f] ᾧ δὲ...ἔμψυχον om Λ.—[g] αὐτῷ ΣΤΓΔΞΠΒ CDb, ἑαυτῷ NO : αὐτὸ *ς.—[h] ὑφ' ΣΦς.—[i] ἑαυτοῦ ς.—[k] αὐτὸ ΞCς.—[l] ἀγέννητον ΔΣΦΕFTς.—[m] μέν...διηγήσεως om N.—[n] ὡς DN.—[o] λέγομεν GOTb.—[p] ἐοικέτω

aliquis viderit.' Recte, quod τοῦτο αὐτὸ traxit ad antecedens τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ κινούμενον. Cicero autem quum vertit ita: 'quum pateat igitur, æternum id esse, quod se ipsum moveat, quis est, qui hanc naturam animis esse tributam neget?' intra Platonis sententiam substitit. Nam in eo ipso vim naturamque animorum positam dicit Plato. Prorsus similiter de legg. x. p. 895. E. Ὧι δὴ ψυχὴ τοὔνομα, τίς τούτου λόγος; ἔχομεν ἄλλον πλὴν τὸν νῦν δὴ ῥηθέντα, τὴν δυναμένην αὐτὴν αὑτὴν κινεῖν κίνησιν; Absona hic quoque est Bouherii in notis supra laudatis p. 81. conjectura τίς λέγων οὖν αἰσχυνεῖται. Nusquam ita τὸ οὖν positum reperitur. Heind.

ἑαυτ. κιν.] Sunt inter veteres, qui hanc animæ notionem Pythagoreis tribuant; Iambl. in Stob. Eclog. Phys. T. ii. p. 862. πάλιν τοίνυν ὁ ἀριθμὸς ἐν ἑτέρῳ γένει κεῖται. ἀλλὰ καὶ τοῦτον ἁπλῶς μὲν οὕτως ἔνιοι τῶν Πυθαγορείων τῇ ψυχῇ συναρμόζουσιν, ὡς δ' αὐτοκίνητον ὁ Ξενοκράτης cet. Cf. Plutarch. de anim. procreat. T. ii. p. 1012. Ξενοκράτης τῆς ψυχῆς τὴν οὐσίαν ἀριθμὸν αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ κινούμενον ἀποφηνάμενος. V. Aristotel. de anim. i. 2. 6. Topic. vi. 1. Et mihi quidem Pythagorei videntur primi sinceram ac veram animæ notionem mente concepisse, quam voce ἀριθμὸς eximia quadam ratione, quasi dicas harmoniam intellectualem (ἀριθμὸς enim ejusdem originis est, ac ἁρμονία), designarunt; Plato vero primus absolutam eamque se ipsam constituentem ac moventem animæ naturam posuisse; quas utrasque rationes Xenocrates Platonicus, qui Pythagorea primus cum Platonicis conjunxit, connectens animam dixit ἀριθμὸν esse αὐτοκίνητον. Cf. Menag. ad Diogen. Laert. iii. 10. p. 142. Ruhn. Observ. p. 518. Ast.

οὐκ αἰσχυνεῖται] Sic Homer. Odyss. vii. 305. xxi. 23. Sophist. 247. B. C. Epistol. vii. 324. E. Σωκράτη, ὃν ἐγὼ σχεδὸν οὐκ ἂν αἰσχυνοίμην εἰπὼν δικαιότατον εἶναι τῶν τότε. Ast.

πᾶν γὰρ σῶμα cet.] Cicero pereleganter vertit: 'inanimum est enim omne, quod pulsu agitatur externo, quod autem est animatum, id motu cietur interiore et suo; nam hæc est propria natura animi atque vis; quæ si est una ex omnibus, quæ se ipsa semper moveat, neque nata certe est et æterna est.' Ast.

ᾧ δὲ ἔνδοθεν αὐτὸ ἐξ αὑτοῦ] In his Muretus correxit eleganter αὐτῷ. Nam αὐτὸ hoc, ad τὸ κινεῖσθαι trahendum, languet admodum. Heind. Quem eodem ducat Cod. Mon. lectio ἑαυτῷ, verum illud reposuimus. Ast.

ἰδέας] Sen. Epist. 58. §. 15. 'Tertium genus est eorum, quæ proprie sunt; innumerabilia hæc sunt, sed extra nostrum posita conspectum. Quæ sunt? interrogas. Propria Platonis supellex est. Ideas vocat, ex quibus omnia, quæcunque videmus, fiunt, et ad quas cuncta formantur; hæ immortales, immutabiles, inviolabiles sunt. Quid sit idea, id est, quid Platoni esse videatur, audi. Idea est eorum, quæ natura fiunt, exemplar æternum.—Idea erat Virgilii facies, futuri operis exemplar.' Plotin. Ennead. v. 8. p. 547. B. ἀλλ' ἕκαστα τῶν λεγομένων ἐκεῖ καλὰ ἀγάλματα, οἷα ἐφαντάζετό τις ἂν τῇ σοφοῦ ἀνδρὸς ψυχῇ εἶναι (v. Platon. Symp. 216. E.) ἀγάλματα δὲ οὐ γεγραμμένα,

[§. 54.] Ἐοικέτω[p] δὴ[q] ξυμφύτῳ δυνάμει ὑποπτέρου[r]
ζεύγους τε καὶ ἡνιόχου. θεῶν μὲν οὖν ἵπποι τε καὶ ἡνίοχοι
πάντες[s] αὐτοί τε[t] ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν, τὸ δὲ τῶν ἄλλων
r. i. 40. μέμικται. καὶ πρῶτον μὲν ἡμῶν[u] ὁ ἄρχων ξυνωρίδος[v]

Γb et γρ ΞBCE : ἔοικε *ς.—[q] δὴ Γb, τῷ δὴ ꝞΔG et pr Π, δὴ τῶ ENO, δή τοι ΛΞΣΦ BCDFHr : δὴ τῇ ς.—[r] εὐποπτέρου vel ἀποπτέρου G, ὑποπτέρῳ r.—[s] καὶ πάντες ꝞΔΠDGT.—[t] τε om ꝞΔΠDGNOT.—[u] ἡμῶν om NO.—[v] ξυνωρίδος DNO : συνωρίδος *ς. Sed ejusmodi vulgatas non apponam amplius.—[w] κἀγαθός Γ : καὶ ἀγαθὸς

ἀλλὰ ὄντα· διὸ καὶ τὰς ἰδέας ὄντα ἔλεγον εἶναι οἱ παλαιοὶ καὶ οὐσίας. Etiam clarius Cicero, Orat. c. 3. 'Ut igitur in formis et figuris est aliquid perfectum et excellens, cujus ad cogitatam speciem imitando referuntur ea, quæ sub oculos ipsa cadunt: sic perfectæ eloquentiæ speciem animo videmus, effigiem auribus quærimus. *Has* rerum *formas* appellat ideas ille non intelligendi solum, sed etiam dicendi gravissimus auctor et magister, Plato.' Ast.

§. 54. ἔοικε δὴ τῇ ξυμφύτῳ] Cod. Stob. ἐοικέτω δὴ, quod placet. Heind.

ἐοικέτω δὴ, pro ἔοικε δὴ τῇ ξυμφύτῳ δυνάμει ex Hermiæ Commentariis et Stob. rescripsimus, quo etiam cod. Monac. scriptura, ἔοικε τῷ δὴ ξυμφ. ducebat. Ficinus quoque suffragatur nostræ lectioni, vertens, *Similis esto cognatæ potentiæ*, cet. Ast. qui in Addit. citat Iamblich. de myster. i. 3. p. 5. ἐοικέτω δὴ οὖν τοῖς ἀϊδίοις τῶν θεῶν συνοπαδοῖς καὶ ἡ σύμφυτος αὐτῶν κατανόησις.

ἔοικε] Ex Pythagoreorum disciplina ductum hoc judicat Hierocles in Aur. Carm. ad v. 69. ὁ ἄνθρωπος—ψυχὴ λογικὴ μετὰ συμφυοῦς ἀθανάτου σώματος. Καὶ τοῦτο τῶν Πυθαγορείων ἦν δόγμα, ὃ δὴ Πλάτων ὕστερον ἐξέφηνεν, ἀπεικάσας ξυμφύτῳ δυνάμει ὑποπτέρου ζεύγους τε καὶ ἡνιόχου πᾶσαν θείαν τε καὶ ἀνθρωπίνην ψυχήν. Conf. Galenus de Hippocr. et Plat. Decret. vi. p. 298. ed. Basil. Heind.

ξυμφύτῳ] Iamblich. in Stob. Eclog. Phys. T. ii. p. 872. Πλάτων μὲν οὖν οὐχ ὡς ἑτέρας τὰς δυνάμεις ἐν ἑτέρᾳ τῇ ψυχῇ ἐνεῖναι ἡγεῖται, συμφύτους δ' αὐτὰς καὶ κατὰ μίαν ἰδέαν συνυφεστηκέναι λέγει διὰ τὴν σύνθετον οὐσίαν τῆς ψυχῆς. Ast.

ζεύγους] ζεῦγος capiendum de equorum συζυγίᾳ. V. Dorvill. ad Charit. p. 649. Heind.

ἡνιόχου] Hac imagine τὸ λογιστικὸν, quod Stoici, fortasse ex imitatione Platonis, ἡγεμονικὸν appellaverunt, significari, facile est intellectu; ἡνίοχος enim et ἡνιοχεύειν potestate regendi et moderandi philosophis æque ac poetis frequentissima sunt. Sic Lini vers. in Stob. Serm. v. p. 64. Gesn. laudatur (ἐπιθυμία) ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς. Zoroast. ap. Euseb. Præp. Ev. i. 10. p. 42. A. ὁ δὲ θεὸς—ἡνίοχος παντὸς καλοῦ. In primis vero de Amore usurpatur poetis eroticis, animorum habenas tenente (cf. Jacobs ad Meleag. Ep. iii. 7. lxxxvi. 1. Anthol. Gr. T. vi. p. 17.) Præcipue huc facit Achill. Tat. vi, 18. οὐ γὰρ ἐπιστήσαντες τὸν λογισμὸν τοῖς λόγοις, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν εἰς τὸ ἐρώμενον ἔχοντες, τῇ γλώττῃ μόνον χωρὶς ἡνιόχου τοῦ λογισμοῦ λαλοῦσιν. Sententia in Stob. Serm. ii. p. 37. v. 24. ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις ὁ νοῦς. Ast. qui ita in Addit. 'Sic Aur. carmin. v. 69. ἡνίοχον γνώμην. Ubi v. Hierocl. Comment. p. 293. Aristotel. de mundo c. i. ἡ γοῦν ψυχὴ διὰ φιλοσοφίας λαβοῦσα ἡγεμόνα τὸν νοῦν καὶ θείῳ ψυχῆς ὄμματι τὰ θεῖα καταλαβοῦσα. Theodoret. de provid. Orat. i. p. 321. D. T. iv. καὶ τὸν αὐτοκράτορα νοῦν τῶν παθῶν ἡνίοχον. Orat. v. de provid. p. 371. A. καὶ τὸν ἔμφυτον ἡνιόχον κατασύρεις. Orat. vi. p. 379. C. φέρεται δὲ εὐτάκτως ἐπὶ τῶν ἵππων ὁ ἡνίοχος νοῦς. p. 380. B. καὶ κατασύρεσθαι τὸν ἡνιόχον παρὰ τῶν ἵππων παρασκευάζων. Therapeut. Serm. v. p. 558. D. τοῦ λογισμοῦ τὰς ἡνίας ἐπιστημόνως κατέχοντος. Porphyr. de abstinent. i. 43. p. 36. i. 44. p. 37. Anonym. in vit. Pythag. p. 216. ed. Porphyr. Cantabr. In universum ἡνίοχος est rector, vid. Wernsdorf. ad Himer. p. 313.'

αὐτοί τε ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν] In his familiaris est Græcis loquendi ratio. Ut §. 63. τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστη τε καὶ ἐξ ἀρίστων. §. 131. δεσπόταις ἀγαθοῖς τε καὶ ἐξ ἀγαθῶν. Gorg. p. 512. C. Οἶδ' ὅτι φαίης ἂν βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων. Conf. Markland. ad Lys. p. 367. ed. Reisk.—τὸ δὲ τῶν ἄλλων pro οἱ δὲ ἄλλοι, vulgari Atticismo. Heind.

ἄρχων] Recte hunc locum Plutarchus interpretatus est Quæstion. Platon. p. 1008. C. καὶ Πλάτων αὐτὸς, εἰκάσας συμφύτῳ ζεύγει καὶ ἡνιόχῳ τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος, ἡνίοχον μὲν, ὡς παντὶ δῆλον, ἀπέφηνε τὸ

ἡνιοχεῖ, εἶτα τῶν ἵππων ὁ μὲν αὐτῷ καλός τε κἀγαθὸς[w] καὶ ἐκ τοιούτων, ὁ δὲ[x] ἐξ ἐναντίων τε[y] καὶ ἐναντίος.[z] χαλεπὴ[a] δὴ[b] καὶ δύσκολος ἐξ ἀνάγκης ἡ περὶ ἡμᾶς ἡνιόχησις. Πῇ δὴ[c] οὖν θνητόν[d] τε[e] καὶ ἀθάνατον ζῶον ἐκλήθη, πειρατέον εἰπεῖν. πᾶσα ἡ ψυχὴ[f] παντὸς ἐπιμελεῖται τοῦ ἀψύχου, πάντα δὲ οὐρανὸν[g] περιπολεῖ, ἄλλοτε[h] ἐν ἄλλοις εἴδεσι γιγνομένη. [§. 55.] Τελέα μὲν[i] οὖν[j] οὖσα καὶ ἐπτερωμένη μετεωροπορεῖ[k] τε καὶ πάντα[l] τὸν κόσμον διοικεῖ· ἡ δὲ πτερορρυήσασα φέρεται, ἕως ἂν στε-

*ς.—[x] δ' τb.—[y] τε om EF.—[z] ἐναντίως.—[a] χαλὰ η, adscripto pro γρ χαλεπὴ, H.—[b] δὴ om Λ.—[c] δὴ om Λ.—[d] θνητὸν οὖν Δ.—[e] τε om ΧΔGT et pr Π.—[f] πᾶσα ἡ ψυχὴ ΧΔGT et pr Π, πᾶσα ψυχὴ DNO et rc Π: ἡ ψυχὴ πᾶσα *ς.—[g] ἄνθρωπον Σr cum pr Φ et rc Π.—[h] ἄλλοτ' τb.—[i] τε NO.—[j] οὖν om ΔΛΠΣGNOTr et pr Φ.—

[k] μετεωροπορεῖ ΧΓΔΛΞΠΣΦBCGHb, et (omissa τε) μετεωροπορεῖται F, μετεωροπορεῖται Tr: μετεωροπολεῖ *ς.—[l] πάντα ΧΔΠDGNOT: ἅπαντα *ς.—[m] κατοισθεῖσα

λογιστικὸν, τῶν δ' ἵππων τὸ μὲν περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἀπειθὲς καὶ δυσάγωγον παντάπασι—τὸ δὲ θυμοειδὲς εὐήνιον τὰ πολλὰ τῷ λογισμῷ καὶ σύμμαχον.. Clem. Alexandr. Strom. v. 572. D. οὕτω καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς (Phædrum intelligit) τόν τε ἡνίοχον καὶ τὸν ἀποστατήσαντα ἵππον, τὸ ἄλογον μέρος, ὃ δὴ δίχα τέμνεται, εἰς θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν, καταπίπτειν φησίν. Et post hos Guil. Budæus, de studio litterar. recte instituend. Opp. T. i. p. 11. A. Ast.

ὁ μὲν αὐτῷ καλὸς] Pro αὐτῷ hoc dubito an præstet αὐτῶν. Heind.

αὐτῷ] Heind. malit αὐτῶν, quod fortasse probandum est, etsi vulgarem lectionem, quum αὐτῷ commode ad præcedens ἄρχων ξυνωρίδος referri possit, non prorsus damnaverim. Ast.

ἡ ψυχὴ πᾶσα] H. e. *mens universa*. Hermes ap. Stob. Eclog. i. 52. ἀπὸ μιᾶς ψυχῆς, τῆς τοῦ παντὸς, πᾶσαι αἱ ψυχαί εἰσιν αὗται, αἱ ἐν τῷ παντὶ κόσμῳ κυλινδούμεναι, ὥσπερ ἀπονενεμηκυῖαι, ubi quæ sequuntur s. 44. et 45. hinc ducta videntur. Heind.

ἡ ψυχὴ πᾶσα—ἀψύχου] Hæc sæpius et respexit et explicuit Plotin. Ennead. iii. 4. p. 283. C. iv. 3. p. 372. D. 376. F. G. Ast.

ἀψύχου] Ita et Fic. legit, non ἐμψύχου. Steph.

Nihili est, quod Steph. nescio unde profert ἐμψύχου. Ἀψύχου in Platone legit Euseb. Præp. Evang. xv. 9. Heind.

ἐπιμέλεται] Atticam hanc formam, quæ sæpissime in Platonis et Xenophontis libris oblitterata est, revocavimus pro vulgari ἐπιμελεῖται. Apud Platonem Phædon. c. 6. p. 257. ed. Fisch. Cod. Tubing. formam ἐπιμελομένους, pro vulgari ἐπιμελουμένους servavit, Apolog. p. 115. legitur ἐπιμελόμενος, p. 162. ἐπιμέλεσθαι. in Xenophontis vero scriptis frequentius reperitur, ut Xenoph. Mem. Socr. ii. 2. 8. 10. ii. 8. 4. iii. 6. 14. Œcon. iv. 10. v. 8. xi. 13. Cyropæd. ii. 1. 29. Quocirca [Reisigius] Œconomicorum editor etiam iv. 9. ἐπιμέλεσθαι, §. 10. ἐπιμελόμενος corrigere debebat. Ast.

§. 55. διοικεῖ] Affertur alia lectio διήκει. ac Fic. alteram sequitur. Steph.

τελέα—διοικεῖ] Euseb. l. l. xv. 12. Τοῦ Πλάτωνος λέγοντος τὴν ψυχὴν διακοσμεῖν τὰ πάντα, διήκουσαν διὰ πάντων, unde nescio an hauserit Steph. alteram scripturam διήκει, in qua legendum esset potius δι' ἅπαντα. Aristot. de Mundo c. 5. Τὸν ὅλον οὐρανὸν διεκόσμησε μία διὰ πάντων διήκουσα δύναμις. Atque vulgatum tuetur ipse Plato de legg. x. p. 896. D. Ψυχὴν δὴ διοικοῦσαν καὶ ἐνοικοῦσαν ἐν ἅπασι τοῖς πάντῃ κινουμένοις μῶν οὐ καὶ τὸν οὐρανὸν ἀνάγκη διοικεῖν φάναι; Heind.

πτερορρυήσασα] πτερορρυεῖν posteriores frequentarunt, ut Plot. Ennead. ii. 9. p. 202. A. iv. 9. p. 472. D. Lucian. Icarom. §. 3. T. ii. p. 178. itemque πτεροφυεῖν, Plutarch. Erot. p. 751. F. Themist. Oratt. iv. p. 61. D. xxiv. p. 307. D. xxvi. p. 324. D. Etiam πτεροῦσθαι de animo, Clemens Alexandr. Strom. v. p. 588. C. Ast. qui sic in Addit. ' Laudat hunc locum Origen. c. Cels. iv. 40. T. i. p.

ρεοῦ τινὸς ἀντιλάβηται, οὗ κατοικισθεῖσα,[m] σῶμα γήϊνον λαβοῦσα, αὐτὸ αὑτὸ[n] δοκοῦν κινεῖν[o] διὰ τὴν ἐκείνης δύναμιν, ζῷον τὸ ξύμπαν ἐκλήθη, ψυχὴ καὶ σῶμα παγέν,[p] θνητόν[q] τ' ἔσχεν[r] ἐπωνυμίαν· ἀθάνατον δὲ οὐδ'[s] ἐξ ἑνὸς λόγου λελογισμένου,[t] ἀλλὰ πλάττομεν[u] οὔτε[v] ἰδόντες[w]

Ξ.—[n] ἑαυτῷ A: om T.—[o] κινεῖν om H, ante δοκοῦν ponit Ξ.—[p] παγέντα H.—[q] θνητὴν ΛT.—[r] ἔχει NO.—[s] οὐκ N.—[t] λελογισμένον ΞT.—[u] πλάττομεν DNO cum mg F et corr Φ, πλαττόμενον ΞEF : πλαττομένου [a]ς.—[v] οὔτ' Ξι.—[w] εἰδότες

535. A. ubi λάβηται et πτεροφυούσης legitur. Libr. vi. 43. p. 666. B. vero πτερορρυησάντων et πτερορρυήσαντι invenitur.'

φέρεται, ἕως—ἀντιλάβηται] Hierocl. ad Pythag. p. 253. κάτεισι γὰρ καὶ ἀποπίπτει τῆς εὐδαίμονος χώρας ὁ ἄνθρωπος, ὡς Ἐμπεδοκλῆς φησὶν ὁ Πυθαγόρειος·
—φυγὰς θεόθεν καὶ ἀλήτης,
Νείκεϊ μαινομένῳ πίσυνος.
ἄνεισι δὲ καὶ τὴν ἀρχαίαν ἕξιν ἀπολαμβάνει, εἰ φύγοι τὰ περὶ γῆν καὶ τὸν
—ἀτερπέα χῶρον.
Cf. Procl. in Tim. p. 17. Hic igitur est lapsus animarum, quæ quum divinæ fuissent, cum corpore terreno conjunctæ et concretæ quodammodo, humanæ factæ sunt. Platonis enim animæ πτερορρυήσασαι sunt Empedoclis θεήλατοι καὶ οὐρανοπετεῖς δαίμονες, Plutarch. de vitand. ær. alien. T. ii. p. 830. F. Quod quidem δόγμα ex philosophia orientali ad Græcos, primum ad Pythagoreos, deinde ad Platonicos promanasse, nonnisi ei dubium videri potest, qui communem eumque antiquissimum omnis fere philosophiæ fontem non indagaverit. Nimirum lapsum animarum, dæmonum vel angelorum (res est una eademque, verbis solummodo discrepans; quos enim Græci dæmonas vel animas divinas vocabant, ii in orientali religione et philosophia recentioris temporis, h. e. in religione Persarum, Syrorum, Judæorum aliorumque angeli fuerunt;. quid enim τὸ δαιμόνιον ἑρμηνεῦον καὶ διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων καὶ ἀνθρώποις τὰ παρὰ θεῶν, ut Plat. Symp. 202. E. dæmonas describit, aliud est nisi ἀγγέλλας? Cf. Dionys. Areopag. de cœlest. Hierarch. c. iv. T. i. p. 37. B. Philo de mundo,) et recentiores orientalis religionis ac philosophiæ conditores et Græcæ philosophiæ auctores ex antiquissima Indorum philosophia repetierunt, ut qui primi rerum humanarum atque terrestrium, h. e. mali originem esse defectionem a vita divina s. a deo statuerint. Cf. Meieri Lexic. mytholog. T. i. p. 230. sq. V. Gale in Opusc. mytholog. p. 266. Chr. Gottl. Schwarzii diss. de lapsu primorum humani generis parentum a paganis adumbrato (Altd. 1730. 4.) p. 11. sq. Ast.

ἀθάνατον δὲ] In his, mirum est, nisi perturbata sunt aliqua. Nam hoc ἀθάνατον, quod ex grammatica ratione recte trahas ad progressum ἐπωνυμίαν, tamen propter sensum trahendum est ad sequentia, in quibus illa εἰδότες et νοήσαντες male verbo suo carent, dureque admodum repetendum ἐκάλεσαν ex illo ἐκλήθη. Hactenus autem expositum est, cur dicatur humana mens s. homo θνητὸν ζῷον. Jam declaranda erat alterius illius nominis causa, τοῦ ἀθανάτου ζῴου (Conf. §. 54. extr.), quo deum significari liquet, velut post §. 57. inferuntur αἱ ἀθάνατοι καλούμεναι ψυχαί, i. e. deorum mentes. Igitur si quid video, in his ἀθάνατον δὲ—ξυμπεφυκότα est eorum reprehensio quædam, qui deum quoque dicant ἀθάνατόν τι ζῷον, ἔχον μὲν ψυχήν, ἔχον δὲ σῶμα, hoc tamen addentes, τὸν ἀεὶ χρόνον ταῦτα ξυμπεφυκότα, quo deus distinguatur ab homine. Itaque in illo ἀθάνατον latere videtur significatio τοῦ θείου, mihique, ut in re incerta, probabile est, talem fere fuisse Platonis scripturam: τὸ ἀθάνατον δὲ οὐδ' ἐξ ἑνὸς—νοήσαντες θεὸν, ἀθάνατόν τι ζῷον ἐκάλεσαν, ἔχον μὲν etc.— Mox οὐδ' ἐξ ἑνὸς Attice dictum pro ἐξ οὐδενός. Heind.

λόγου] λόγος λελογισμένος est ratio rite conclusa et probata, cui opponitur λόγος πλαττόμενος, ficta et imaginaria. Ceterum respexit h. l. Procl. in Tim. p. 82. 13. Ast. qui in Addit. citat Arnob. advers. gent. iii. p. 66. 'si veram vultis audire sententiam, aut nullam habet Deus formam, aut, si informatus est aliqua, ea quæ sit, profecto nescimus; neque enim quod vidimus nunquam, nescire esse ducimus turpe cet.'

οὔθ'[x] ἱκανῶς νοήσαντες θεόν, ἀθάνατόν τι[y] ζῶον, ἔχον μὲν ψυχήν, ἔχον δὲ σῶμα,[z] τὸν ἀεὶ δὲ χρόνον ταῦτα[a] ξυμπεφυκότα. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή,[b] ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον, ταύτῃ ἐχέτω τε[c] καὶ λεγέσθω. τὴν δ'[d] αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀποβολῆς, δι' ἣν ψυχῆς ἀποῤῥεῖ, λάβωμεν. Ἔστι δέ[e] τις τοιάδε.

§. 56. Πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθὲς ἄγειν ἄνω μετεωρίζουσα, ᾗ τὸ τῶν θεῶν γένος οἰκεῖ. κεκοινώνηκε δέ πῃ μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα τοῦ θείου[f] [ψυχή]. τὸ δὲ θεῖον καλόν, σοφόν, ἀγαθὸν καὶ πᾶν ὅ τι τοιοῦτο.[g] τούτοις δὴ[h] τρέφεταί τε[i] καὶ αὔξεται μάλιστα[j] τὸ τῆς ψυχῆς πτέρωμα, αἰσχρῷ δὲ καὶ κακῷ καὶ τοῖς ἐναντίοις I. i. 41.

ΞΔΠΙDGNOT et corr F.—[x] οὔθ' Γ.—[y] τὸ ΞΔGT cum pr Π.—[z] δὲ τὸ σῶμα G.—[a] prius ταῦτα om ΛBCEF et pr Ξ.—[b] ἤδη ΔΠGNOT.—[c] τε om Ξφr.—[d] δ' om ΛE et pr F.—[e] δή Λ.—[f] τὸ σῶμα τοῦ θείου] τὸ θεῖον σῶμα ΛB, τοῦ θείου σῶμα E et pr F.—[g] Scribe τοιοῦτον: soli enim EF cum ς τοιοῦτο.—[h] δὲ Γ.—[i] τε om N.—[j] μά-

τῷ θεῷ φίλον] *Deo amicum*, h. e. Deo placet. Crit. p. 174. εἰ ταύτῃ τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτῃ ἔστω. Apolog. p. 75. ὅμως δὲ τοῦτο μὲν ἴτω, ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον. Polit. iii. 18. de legg. vii. p. 821. B. x. 886. D. καὶ ὅπῃ θεοῖσι φίλον, λεγέσθω ταύτῃ. Phileb. 30. D. Horatius ii. 17. 2. 'Nec diis amicum est.' Ex Homero (Odyss. i. 82.) fluxisse hanc loquendi formulam, jam alii bene annotarunt. v. Muret. Var. Lectt. ii. 12. Gatack. ad Antonin. iv. 31. p. 118. Ast. qui in Addit. citat Aristid. Orat. in Æsculap. T. i. p. 37. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὥς φησι Πλάτων, ὅπως αὐτοῖς τοῖς θεοῖς φίλον, οὕτως ἐχέτω καὶ λεγέσθω.

τὴν δ' αἰτίαν—λάβωμεν] Alias plenius λαμβάνειν τῷ λόγῳ. Ion. p. 532. E. λάβωμεν γὰρ τῷ λόγῳ. de legg. i. p. 688. C. πάντες οἱ λόγῳ τι λαβόντες ἐπετήδευσαν. Heind.

λάβωμεν] λαμβάνειν ut dicitur λόγῳ (Parmen. 155. E. Sophist. 249. D.), διανοήματι (de legg. x. p. 896. E.), διανοίᾳ (Sophist. 238. B.), ita etiam simpliciter est *capere, percipere*, ut Hipparch. 227. C. εἴ τις—ὀρθῶς λαμβάνοι τὸν φιλοκερδῆ; de legg. iii. 676. C. ταύτης δὴ πέρι λάβωμεν, εἰ δυναίμεθα, τῆς μεταβολῆς τὴν αἰτίαν. Aristot. Polit. i. 6. λάβωμεν δὲ περὶ αὐτῆς τὴν ἀρχὴν ἐντεῦθεν. Cf. Böckh. in Plat. Min. p. 155. sq. Ast.

§. 56. Πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις] Mentis alam dicit, non quamvis. Mox turpi glossemate orationem liberavimus expellendo illo ψυχή, quod in vulgatis intrusum est post τοῦ θείου. Quippe verba κεκοινώνηκε δέ πῃ μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα τοῦ θείου ψυχή utcunque ordinaveris, sensus exit absurdus vel potius nullus. Contra, illo ψυχή exturbato, vide quam facili commodoque tractu sententia decurrat: *Alæ ea est natura, ut gravia sublime tollat, ubi deorum habitat genus. Omnium autem eorum, quæ corporea sunt* (τῶν περὶ τὸ σῶμα), *maxime particeps est divini* (*ala.*) *Divinum autem est pulchrum, sapiens, bonum et quidquid est hujusmodi. Eo igitur maxime nutritur augeturque animi ala.* Neque vero sola inductus suspicione verbum contextu movissem, nisi eam postmodum vidissem firmatam Plutarchi auctoritate Quæst. p. 1004. C. Πῶς ποτε ἐν τῷ Φαίδρῳ λέγεται τὸ τὴν τοῦ πτεροῦ φύσιν, ὑφ' ἧς ἄνω τὸ ἐμβριθὲς ἀνάγεται, κεκοινωνηκέναι μάλιστα τῶν περὶ τὸ σῶμα τοῦ θεοῦ;—Mox καὶ τοῖς ἐναντίοις i. e. τοῖς ἄλλοις ἐναντίοις, velut est in illo ὦ Ζεῦ καὶ θεοί. Heind.

πτεροῦ] Greg. Naz. Orat. xv. p. 234. D. καὶ τὸ γεῶδες σκῆνος βρίθει τὸν νοῦν κάτω φερόμενον ἢ ἄνω φέρεσθαι δεδημιουργημένον· ἀλλ' εἰκὼν ἀνακαθαιρέτω τὴν ἰλὺν, καὶ ἄνω τιθέτω τὴν ὁμόζυγα σάρκα, τοῖς τοῦ λόγου πτεροῖς κουφίζουσα. Ast.

μέγας] Eustath. in Odyss. μ'. p. 476. 2. ἄλλοι δὲ Δία μὲν νοοῦσι τὸν ἥλιον ἀκο-

φθίνει τε καὶ διόλλυται. ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεύς, ἐλαύνων[k] πτηνὸν[l] ἅρμα, πρῶτος[m] πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος· τῷ δ' ἕπεται στρατιὰ θεῶν τε καὶ δαιμόνων, κατὰ[n] ἕνδεκα μέρη[o] κεκοσμη-

λιστά γε τὸ ΔDN, μάλιστά τε τὸ ΧΠG.—[k] ἐλαύνων post ἅρμα ponunt EFs.—
ὂν
[l] πτηνῶν H.—[m] πρῶτος om N.—[n] καὶ τὰ N.—[o] μέρη om pr F.—[p] μένει om N.—

λοίδθως Πλάτωνι, ὃς ἐν Φαίδρῳ φησίν· ὁ μὲν δὴ μέγας κ. τ. λ. Ast.

Ζεὺς] Certatim hunc *Jovem, alato curru vehentem*, adhibuerunt posteriores. v. Lucian. Piscat. §. 22. ibiq. Solan. Tyr. Max. Diss. x. 4. ibique Davis. Themist. Orat. xiv. p. 334. Plutarch. p. 1102. E. ὁ μὲν μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς κάτω πρῶτος πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος· τῶν δὲ ἄλλων θεῶν ὁ μέν ἐστιν ἐπιδώτης, ὁ δὲ μειλίχιος, ὁ δὲ ἀλεξίκακος. Ὁ δὲ Ἀπόλλων κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, ὡς ὁ Πίνδαρος, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, φησί. Unde ne quis verba πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων ex Pindaro a Platone sumpta putet, ipsa horum in Plutarchi verbis collocatio satis arguit, aut aliunde hæc esse intrusa, aut supra reponenda post ὁ μὲν μέγας—Ζεύς. Dionys. Halic. de Gravit. Demosth. p. 167. ubi hæc ὁ μὲν δὴ—ἵσταται profert, habet ἐλαύνων πτηνὸν ἅρμα.—Deinde θεῶν καὶ δαιμ. sine τε.—Mox τῶν ἄλλων sine δὲ, et τῶν δώδ. θεῶν ἀριθμῷ.—Tum ἔξοδοι pro διέξοδοι, et paullo post πράττων ἕκαστ. δι' αὐτοῦ τὰ αὐτῶν et ἕπ. δὲ αἰεὶ ὁ θέλ.—Post θείου χοροῦ.—Quod in Macrob. Saturn. i. 23. legitur δώδεκα pro ἕνδεκα, nihili est.—Ibid. post μένει est δὲ pro γὰρ, addicente Ficino: *permanet autem Vesta*. Sed vulgatum præfero.—Illo δαιμόνων nomine dici h. l. liquet omnes omnino animos exceptis divinis, etiam humanos, antequam in hoc corpus descenderint. Heind.

ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ, Ζεὺς] Iterum hic est abruptus et obscurus quodammodo, h. e. pæne dithyrambicus, transitus, animi commoti et in rerum sublimium meditatione versantis indicium. Quocirca qui logicam, quam dicunt, sententiarum cohærentiam anxie quæreret, næ ille phantasticam earum pulchritudinem sublimioremque vitam prorsus extingueret. Ζεὺς, summus Deorum, non solum ætate, sed etiam scientia (Il. xiii. 355. Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη. V. Plutarch. de Is. et Osir. p. 351. D. T. ii.) Platoni ex Anaxagoræ decretis fuit summæ rationis imago. Phileb. 30. D. Etenim νοῦς est βασιλεὺς ἡμῖν οὐρανοῦ καὶ γῆς, Phileb. 28. C. 30. E. νοῦς ἐστὶ γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος τῶν τεττάρων. Cf. Plotin. Ennead. iii. 5. p. 298. C. iv. 4. p. 403. A. [Adde Orphic. fragm. p. 458. ed. Herm. Democritus ap. Clement. Alexandr. Cohort. ad Gent. c. 6. p. 59. et Strom. v. 598. Sylb. (T. ii. p. 709. Potter.) de Jove: καὶ βασιλεὺς οὗτος τῶν πάντων. Similiter νοῦς ἡγεμὼν de legib. i. 18. Aristot. Polit. i. 3. (i. 2. §. 12. Schn.) *Ex Addit.*] Hinc φρόνησις κυβερνητική, ap. Iamblich. in Stob. Serm. iii. p. 41. v. 40. et λογισμὸς, ὁ ἀήττητος αὐτοκράτωρ τῶν ἀλόγων παθῶν, Agapet. Stob. Serm. v. p. 67. v. 32. Callicrat. serm. lxviii. p. 426. v. 9. V. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 119. Ceterum hunc locum seriores scriptores frequentissime vel laudarunt vel respexerunt, e quibus nominasse sufficiat Plutarch. Sympos. viii. p. 722. D. Stobæi Eclog. Phys. T. i. p. 50. Lucian. bis accus. §. 33. T. ii. p. 226. Rhet. Præc. §. 26. p. 303. Philo T. i. p. 44. v. p. 224. ed. Pfeiff. Themist. Oratt. ii. p. 34. C. xiv. p. 334. Arnobius iii. p. 117. 'Nam quid de ipso dicemus Jove, quem solem esse dictitavere sapientes, agitantem pinnatos currus, turba consequente divorum?' V. Toup. ad Longin. xv. p. 315. Ast.

ἅρμα πτηνὸν] Lamprias ap. Plutarch. Sympos. ix. 4. p. 740. Platonem dicens, τοῦ οὐρανοῦ τὴν νοητὴν φύσιν ἅρμα καλεῖν πτηνὸν, τὴν ἐναρμόνιον τοῦ κόσμου περιφορὰν, argutatur. Ast.

πρῶτος πορεύεται] Tanquam dux gregis et exercitus. Plotin. Ennead. v. 8. 10. p. 551. A. Ast.

στρατιὰ θεῶν] Imago petita est ab exercitu instructo et in agmina diviso. Pariter Onatas Pythagoreus in Stobæi Eclog. Phys. T. i. p. 50. et 96. τοὶ δ' ἄλλοι θεοὶ ποτὶ τὸν πρᾶτον θεὸν καὶ νοατὸν οὕτως ἔχοντι, ὥσπερ χορευταὶ ποτὶ κορυφαῖον καὶ στρατιῶται ποτὶ στραταγὸν καὶ λοχῖται καὶ ἐντεταγ-

μένη. μένει[p] γὰρ Ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνη· τῶν δὲ ἄλλων III. 247.
ὅσοι ἐν τῷ τῶν δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοὶ ἄρχοντες, ἡγοῦνται κατὰ τάξιν ἣν ἕκαστος ἐτάχθη. [§. 57.] Πολλαὶ μὲν οὖν καὶ μακάριαι θέαι[q] τε καὶ διέξοδοι ἐντὸς οὐρανοῦ, ἃς θεῶν γένος εὐδαιμόνων ἐπιστρέφεται, πράττων ἕκαστος αὐτῶν[r] τὸ αὑτοῦ. ἕπεται δὲ[s] ὁ ἀεὶ ἐθέλων[t] τε καὶ δυνάμενος· φθόνος γὰρ ἔξω θείου χοροῦ[u] ἵσταται. ὅταν δὲ

[q] θέαι τε om pr Φ.—[r] αὐτῶν om G.—[s] δὲ...ὅταν om G.—[t] θέλων ΛΞDEGNOr.—[u] θείου χοροῦ ℵΔΠΣΦDNOTrb : χοροῦ θείου °r.—[v] δὴ om E et pr F.—[w] post δαῖτα

μένοι ποτὶ ταξίαρχον καὶ λοχαγέταν, ἔχοντες φύσιν ἕπεσθαι καὶ ἐπακολουθεῖν τῷ καλῶς καθαγεομένῳ. Deorum chorus vel exercitus (harmonicæ stellarum vitæ imago, v. Lucian. de saltat. c. 7. T. i. p. 549. Julian. Orat. iv. p. 135. A.) in undecim agmina dispositus est, quia Vesta, duodecima Deorum, in Jovis domo remanet. Hæc quoque ex Pythagoreorum decretis interpretanda sunt. Fuit enim Vesta Pythagoreis ignis, quem dicebant, centralis, Jovis domus et φυλακὴ dicta. Stobæus Eclog. Phys. T. i. p. 488. Φιλόλαος πῦρ ἐν μέσῳ περὶ τὸ κέντρον, ὅπερ Ἑστίαν τοῦ παντὸς καλεῖ καὶ Διὸς οἶκον καὶ μητέρα θεῶν, βωμόν τε καὶ συνοχὴν καὶ μέτρον φύσεως.—Πρῶτον δ' εἶναι φύσει τὸ μέσον, περὶ δὲ τοῦτο δέκα σώματα θεῖα χορεύειν, οὐρανὸν, πλανήτας, μεθ' οὓς ἥλιον, ὑφ' ᾧ σελήνην, ὑφ' ᾗ τὴν γῆν, ὑφ' ᾗ τὴν ἀντίχθονα, μεθ' ἃ σύμπαντα τὸ πῦρ, ἑστίας ἐπὶ τὰ κέντρα τάξιν ἐπέχον: Aristotel. de cœl. ii. 13. Cf. Spanhem. de Vesta et Prytan. in Thesaur. Ant. Rom. Græv. T. v. Aliis contra, qui terram in medio cœlo positam esse censerent, Vesta erat terra, ἕδος ἀσφαλὲς, ut Hesiod. Theogon. 117. eam vocat. v. Philo de mundi opif. T. i. p. 90. Plutarch. de oracul. defect. p. 433. E. T. ii. Macrob. Saturn. i. 23. Ast.

ἐν τῷ δώδεκα ἀριθμῷ τεταγμένοι θεοὶ] Duodecim summos Deos in primis Athenienses coluisse constat. v. Pausan. Attic. c. 3. 40. Cf. Arnald. de diis παρέδροις p. 32. sq. Quos ab Ægyptiis ad Græcos manasse (v. Herodot. ii. 50.) verisimile est. Etenim Ægyptii colebant duodecim deos, zodiaci signa mensiumque præsides. Quas de diis sententias Plato secutus, simul universæ popularis religionis auctorem et principem, Homerum, ironice respexisse mihi videtur. Consideres, quæso, Iliad. i. 423. ubi Deorum expeditio quasi et excursio ad epulas (πρὸς δαῖτά τε καὶ ἐπὶ θοίνην Plato paulo post dicit) describitur his versibus: Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο· Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε. In quibus Jovem ἡγεμόνα θεῶν habes, reliquosque Deos ἑπομένους, ut ap. Platonem τῷ δ' ἕπεται στρατιὰ θεῶν; et Homericum κατὰ δαῖτα Plato verbotenus fere repetit, πρὸς δαῖτά τε καὶ ἐπὶ θοίνην dicens; denique δωδεκάτῃ illud apud Homerum haud dubie ex astronomico mytho de duodecim zodiaci signis fluxit. Verissime enim incertus philosophus in Stobæi Eclog. Phys. P. i. p. 52. sq. hunc Platonis locum cum Homerico illo comparavit subjiciens: τὴν μέντοι δωδεκάτην ἀκουστέον τῆς ἐπανόδου τῶν θεῶν, ὁπόταν ὑπερβάντες τὰ δώδεκα ζώδια, ἐπὶ τῷ νώτῳ γένωνται τοῦ οὐρανοῦ· στάντας δὲ αὐτοὺς ἐκεῖσε περιάγει ἡ περιφορά· λόγος γὰρ ὁ αὐτὸς ψυχῶν καὶ θεῶν. Aliter in Macrobii Saturnal. ii. 23. hæc fabula explicatur. Ast.

§. 57. διέξοδοι ἐντὸς οὐρανοῦ] διέξοδος, percursatio, verbum est astronomicum simulque militare. Epinom. p. 977. B. ἀκολουθείτω δὲ, ὅπῃ ποικίλλων αὑτὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ στρέφων ἄστρα πάσας διεξόδους ὥρας τε καὶ τροφὴν πᾶσι παρέχεται. Aristotel. de mundo: διεξόδους τῶν πλανητῶν. Contra de legg. vii. p. 813. E. γυμνάσια γὰρ τίθεμεν — καὶ διεξόδων τακτικῶν. Διέξοδοι enim sunt expeditiones militares. Vid. Viger. ad Euseb. Præp. Evang. xiii. 19. p. 707. A. Not. p. 68. Ast.

ἕπεται δὲ—δυνάμενος] Int. τῶν δαιμόνων, quorum nullus a diis spectaculo hoc intercluditur. Illa φθόνος—ἵσταται in proverbii formam apud posteriores abierunt, de quo vid. Hemsterh. ad Lu-

δὴ[v] πρὸς δαῖτα[w] καὶ ἐπὶ[x] θοίνην ἴασιν, ἄκραν ὑπὸ[y] τὴν ὑπουράνιον[z] ἀψῖδα πορεύονται πρὸς ἄναντες ἤδη. τὰ μὲν[a]

cum ΞΔΠDGNOT omisi τε.—[x] ἐπὶ om F.—[y] ὑπὸ ΞΔΠΣDGNOTr et γρ F : ἐπὶ °s. —[z] ὑπουράνιον ΞΔGOT et pr Π, ὑπουρανίαν ΣΦDN et corr Π, ἐπουράνιον b, οὐρανίαν γρ F : οὐράνιον °s.—[a] μὲν οὖν rc ΓΦ.—[b] πορεύονται μόγις BFs.—[c] τῆς κακῆς

cian. Prometh. §. 18. Markland. ad Tyr. Max. p. 726. Plato Tim. p. 29. D. Λέγωμεν δὴ δι' ἣν αἰτίαν γένεσιν καὶ τὸ πᾶν τόδε ὁ ξυνιστὰς ξυνέστηκεν. Ἀγαθὸς ἦν, ἀγαθῷ δὲ οὐδεὶς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε ἐγγίγνεται φθόνος. Videtur autem in his Plato vetus illud τὸ θεῖον πᾶν φθονερὸν respexisse, Herodot. i. 23. ubi vid. Wesseling. et conf. Spanhem. ad Callim. in Apoll. 107. Heind.

φθόνος γὰρ ἔξω χοροῦ θείου ἵσταται] Chorus Deorum harmonicus, quo æterna astrorum et mundorum superiorum concordia significatur (hinc Stellæ choros agere dicuntur, v. Euripid. ap. Clem. Alexandr. Strom. v. p. 717. Euseb. Præp. Evang. xiii. p. 681. B. Orpheus, Hymn. in Stell. vi. 4. Dionys. ap. Euseb. Præp. Evang. xiv. 25. p. 775. A. Tibull. ii. 1. 88. cf. ad verba στρατιὰ θεῶν), omnem discordiam et invidiam excludit. Cf. Plutarch. Sympos. v. p. 679. D. T. ii. Plut. Ind. ὅτι πᾶς σπουδ. ἐλευθ. p. 594. Aristid. Panegyr. Cyzec. p. 245. Zacharias Scholast. p. 465. Procl. in Tim. p. 110. 26. Bene præterea observat Heindorfius, Platonem respexisse videri vetus illud et populare τὸ θεῖον πᾶν φθονερὸν, de quo cf. Vales. ad Amm. Marcell. p. 58. et Bottigeri prolus. de Herodoti Historia p. 7. Ast.

ὅταν δὲ δὴ πρὸς δαῖτα] Max. Tyr. Diss. xvi. 9. διορᾷ (ἡ ψυχὴ) καὶ λογίζεται τἀληθῆ αὐτὰ, θεοῖς καὶ θεῶν παισὶ συγγιγνομένη ὑπὲρ ἄκραν τὴν οὐρανοῦ ἀψῖδα. Sed Vindob. habet ὑπὸ τὴν ὑπουρανίαν ἀψῖδα πορεύονται. Est autem ἀψὶς hæc sub cœlo, ὑπουράνιος, intelligenda ex verbis mox seqq. ἡνίκα ἂν πρὸς ἄκρῳ γένωνται, ἔξω πορευθεῖσαι ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ, et scripturæ Vindob. fidem addit Proclus Plat. Theolog. iv. 16. p. 217. verba sic laudans : ὅταν δὲ δὴ πρὸς δαῖτά τε καὶ θοίνην ἴωσιν ἄκραν, ἐπὶ τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα πορεύονται πρὸς ἄναντες. Ibid. p. 215. Μηδεὶς οὖν οἰέσθω καινοτομεῖν ἡμᾶς —καὶ πρώτους ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ διαιρεῖν τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα, ἀλλὰ—τῷ Πλάτωνι πείθεσθαι διαστέλλοντι τοὺς τρεῖς τούτους διακόσμους, τὸν ὑπερουράνιον τόπον, τὴν οὐρανίαν περιφορὰν, τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα. Idem iv. 7. Μετὰ δὲ τὸν ὑπουράνιον τόπον καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἡ ὑπουράνιός ἐστιν ἀψὶς, ἣν ὅτι μὲν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεῖ τάττειν, ἀλλ' οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ οὐρανῷ, παντὶ καταφανές. Οὐ γὰρ οὐράνιος ἀψὶς, ἀλλ' ὑπουράνιος παρὰ τοῦ Πλάτωνος προσείρηται. Jam quum illa τὰ μὲν θεῶν etc. dure admodum adjuncta sint absque jungendi particula et Vindob. habeat πορεύονται, locum hunc ita constituo : ὅταν δὲ δὴ—ἴωσιν, ἄκραν τε ἐπὶ τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα πορεύονται—ἤδη, τὰ μὲν θεῶν etc. Deinde post verba τὰ δὲ ἄλλα in edd. πορεύονται iteratum, quod aberat a Steph. libris quibusdam et abest in Vindob. [Verba Stephani sunt : 'Abest verb. πορεύονται a quibusdam exempl. quos sequi malim, quum πορεύεται ex præcedentibus possit repeti.'] Igitur ejeci, præsertim quum h. l. pluralis ad τὰ ἄλλα positus parum placeat. Nam alias ejusmodi exempla in Platone quoque satis multa sunt. Heind.

πορεύονται] Id mihi nihil nisi correctoris alicujus conjectura videtur esse, et ipsum πορεύονται, nescio quomodo, dubitationem aliquam habet ; optime certe oratio procurreret sic constituta : ὅταν δὲ δὴ πρὸς δαῖτά τε καὶ ἐπὶ θοίνην ἴωσιν, ἄκραν ἐπὶ τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα πρὸς ἄναντες ἤδη, τὰ μὲν θεῶν ὀχήματα—ῥᾳδίως πορεύεται. Attamen etiam Ficinus agnoscit πορεύονται, vertens : *in cœlestem circumferentiam proficiscuntur, jam ascendentes*. Ast. qui sic se corrigit in Addit. 'Scripturam librorum omnium ἐπὶ τὴν οὐράνιον ἀψῖδα unice veram nobis videri, nosque cum Heindorfio et Böckhio (v. Ephemerid. Heidelb. 1808. Fasc. i. p. 113.) a Proclo in errorem induci passos esse. Ineptus est enim, ut solet, Proclus Theolog. iv. 16. p. 215. has tres distinguens plagas ; τὸν ὑπερουράνιον τόπον, τὴν οὐρανίαν περιφορὰν et τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα, quasi cœli fornix *sub cœlo* esse possit, quum potius orbis cœli *supremus* sit. Similiter nugatur Proclus iv. 7. ita disserens : μετὰ δὲ τὸν ὑπουράνιον τόπον καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἡ ὑπουράνιός ἐστιν ἀψὶς, ἣν ὅτι μὲν ὑπὸ τὸν οὐρανὸν δεῖ τάττειν, ἀλλ' οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ

θεῶν ὀχήματα ἰσοῤῥόπως εὐήνια ὄντα ῥᾳδίως πορεύεται, τὰ δὲ ἄλλα μόγις.[b] βρίθει γὰρ ὁ τῆς κάκης[c] ἵππος μετέχων, ἐπὶ τὴν[d] γῆν ῥέπων[e] τε καὶ βαρύνων, ᾧ[f] μὴ r. i. 42. καλῶς[g] ἢ[h] τεθραμμένος[i] τῶν[j] ἡνιόχων. ἔνθα δὴ πόνος τε

Ἀ, τῆς κακίας Λ, τοῖς κακοῖς T.—[d] τὴν om s.—[e] ῥέων ΛBCEH et pr ΞF.—[f] ἣν Ξs.—[g] καλὸς C.—[h] ἣν NO.—[i] τεθραμμένως T.—[j] ὑπὸ τῶν s.—[k] πρόσκειται Λ.—

οὐρανῷ, παντὶ καταφανές. Οὐ γὰρ οὐράνιος ἀψὶς, ἀλλ' ὑπουράνιος παρὰ τοῦ Πλάτωνος προσείρηται. Unde illud ὑπουράνιον, quod Proclo tenebras offudit, enatum sit, ex Codd. Vindob. et Monac. scripturis apparet: ὑπὸ τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα; scilicet propter præpositionem ἐπὶ, quæ apposita inveniebatur, ὑπὸ ad οὐράνιον trahebatur, unde scriptura extitit: ἐπὶ τὴν ὑπουράνιον ἀψῖδα. Illud vero ἐπὶ nihil nisi glossa mihi videtur esse præpositionis ὑπὸ: ut locus meo quidem judicio sic legendus sit, ut Hermias (v. Schol. p. 138.) eum exhibet: ὑπὸ τὴν οὐράνιον ἀψῖδα. Primum enim ὑπὸ multo aptius est quam ἐπὶ; deinde ὑπὸ lectum fuisse, probant Codd. Vind. Monac. et Procli scriptura illa ὑπουράνιον, quam præpositioni illi originem suam debere jam monuimus. Atque non solum sensus et res ipsa postulant οὐράνιον ἀψῖδα, verum etiam scriptorum, qui hunc locum respexerunt, omnium testimonia id confirmant. Locis excitatis adde Origen. adv. Cels. i. 20. T. i. p. 338. ed. Paris. περὶ τῆς πιπτούσης ἀπὸ τῶν ἀψίδων τοῦ οὐρανοῦ ψυχῆς καὶ ἕως τῶν ἀλόγων ζώων. Id. iii. 80. T. i. p. 500. A. ὅσον ἐπὶ σοὶ, ὦ οὗτος, κούφαις ὑπάγονται ἐλπίσι καὶ οἱ τὸν Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος παραδεξάμενοι περὶ ψυχῆς λόγον, πεφυκυίας ἀναβαίνειν ἐπὶ τὴν ἀψῖδα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐν τῷ ὑπερουρανίῳ τόπῳ θεωρεῖν τὰ τῶν εὐδαιμόνων θεατῶν θεάματα. iv. 83. p. 565. F. ὅπερ κατάγοντός ἐστι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν ἀψίδων τοῦ οὐρανοῦ. vii. 44. p. 726. E. καὶ οὐδ' ἐπὶ τὴν ἀψῖδα ἵσταται τοῦ οὐρανοῦ. Sic ἀψὶς οὐρανία etiam Heraclid. Pontic. de allegor. Homer. p. 476. Opusc. mytholog. ed. Gale. Cf. Iamblich. de myster. i. 9. p. 15. ed. Gale. Chrysostom. Orat. in Valcken. Opusc. vol. ii. p. 204. Euseb. Hist. eccles. x. 4. p. 425. D. τῶν ἐπέκεινα οὐρανίων ἀψίδων. Cf. et Justin. Mart. p. 187. Hieronym. Epist. 43. ad Ctesiphont. al. Vid. Suiceri Thesaur. Eccles.'

ἰσοῤῥόπως] Laudavit h. l. Nicephor. Schol. in Synes. p. 377. B. ubi ᾧ pro ὅταν et ἔσχατος τῇ ψυχῇ scribitur. Ast.

ὑπουρ. ἀψῖδα] Euseb. Præp. Evang. xiii. 16. p. 696. D. τὴν θείαν (ψυχὴν) —καὶ δι' ἀρετῆς μέγεθος τὰς οὐρανίας ὑπερπαίουσαν ἀψῖδας. Julian. Orat. iv. p. 132. C. 149. D. Epigram. ἀδέσποτ. dlxxv. 4. Anthol. Gr. T. iii. p. 236. Καὶ μετὰ ναυτιλίην βιοτήσιον εἰσαφικάνει Οὐρανίην ἀψῖδα καὶ ἀστερίην περιωπήν. Ad quem locum Jacobsius, elegantissimus et eruditissimus Musarum Græcarum antistes, præter alios, quos jam citavi, locos commode laudat Eustath. ad Iliad. p. 456. 22. ὅτι καὶ οὐρανοῦ ἄντυξ ὥσπερ καὶ ἀψὶς εὕρηται τροπικώτερον. Etenim ἀψὶς, i. q. ἄντυξ (de quo cf. Hemsterh. ad Lucian. T. ii. p. 329. ed. Bip.) est κύκλος τῶν τροχῶν, cf. Scheffer. de re vehicul. i. 6. p. 52. tunc quævis περιφέρεια, circumferentia. Ast.

πρὸς ἄναντες ἤδη] 'Tunc jam ascendunt, id quod difficilius est, quam intra cœlum versari; quo fit, ut deorum currus facile et æquabiliter ferantur, aliorum vero (int. dæmonum) difficulter.' Etiam hoc imitatus est Lucianus Imag. §. 21. T. ii. p. 14. ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς πτηνόν τι καὶ μετάρσιον ὄχημα, οὐ μένουσιν ἐπὶ τῶν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄναντες βιάζονται. Ast.

βρίθει γὰρ] In edd. scriptum h. l. ἣν μὴ καλῶς ᾖ τεθραμμένος ὑπὸ τῶν ἡνιόχων, quæ mutavi, his inductus argumentis: Primum Ficinus vertit, *cuicunque aurigarum equus non bonus nutritus fuerit*, et in Vindob. est ᾧ μὴ, Bas. 2. ᾧ μή. Tum ap. Hieroclem in Carm. Aur. p. 185. ed. Curter. legitur ὅτε μὴ, et deinde deest ὑπὸ, quo retento, pluralis τῶν ἡνιόχων, quum una hic intelligatur συζυγία, admodum displicet. Denique positus verborum legitimus est in tali structura: Xenoph. Œcon. vii. 35. Δεήσει σε ἔνδον τε μένειν, καὶ οἷς μὲν ἂν ἔξω τὸ ἔργον ᾖ τῶν οἰκετῶν, τούτους συνεκπέμπειν. Heind.

ὅταν μὴ—ὑπὸ τῶν ἡνιόχων] Editt. habent ἣν μὴ, Bas. 2. ᾧ μή. Cod. Monac. et Vindob. ᾧ μὴ, Hierocles vero in

καὶ ἀγὼν ἔσχατος ψυχῇ πρόκειται.[k] αἱ μὲν γὰρ ἀθάνατοι καλούμεναι, ἡνίκα[l] ἂν[m] πρὸς ἄκρῳ[n] γένωνται, ἔξω πορευθεῖσαι ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρανοῦ νώτῳ,[o] στάσας[p] δὲ αὐτὰς[q] περιάγει ἡ περιφορά, αἱ δὲ θεωροῦσι[r] τὰ ἔξω τοῦ οὐρανοῦ. [§. 58.] Τὸν δὲ ὑπερουράνιον τόπον οὔ τέ

[l] ἡνίκ' ὑδ.—[m] ἂν om Λ.—[n] ἄκρον Φὑδ.—[o] νότῳ ΣΦΝΟ.—[p] στάσας Damascius (cod. Paris. Reg. 1989. fol. 166. v.): ἱστάσας *ς.—[q] αὐτὰς om Σ.—[r] θεωροῦσαι

Carm. Aur. p. 185. ὅτε μή. Hinc ex ingenio scripsimus ὅταν μή. Heindorfius scripsit: ᾧ ἂν μὴ—τῶν ἡνιόχων, omisso ὑπὸ, ut hic genitivus regatur ab ᾧ ἂν, Ficinum secutus, qui vertit: *cuicunque aurigarum equus non bonus nutritus fuerit.* Sed hic sensus non satis commodus mihi videtur esse; minime enim in prioribus de *aurigis* sermo fuit, sed de *curribus*, quos degravare dicuntur pravi equi, si non bene domiti et educati ab aurigis fuerint. Ast.

βρίθει—ἡνιόχων] ὁ τῆς κάκης (i. q. κακίας, v. Gottleb. ad Menex. p. 55.) ἵππος enim, h. e. cupiditas et voluptas detrahit animam et gravidam reddit; hinc animæ lapsus in terram. v. Philo Jud. de Gigant. p. 285. E. Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 97. Wyttenb. not. p. 126. Clement. Alexandr. Strom. iii. p. 466. A. Macrob. in Somn. Scip. i. 12. Themist. Oratt. xx. p. 234. B. Synes. de Insomn. p. 140. C. Inde Phædon. p. 340. ad quem locum Fischerus laudat Sap. Sal. 9. 15. φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχήν. καὶ βρίθει τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν πολυφροντίδα, et Matth. ad Isocrat. ep. i. p. 68. sq. Ast.

ἔνθα δὴ—πρόκειται] Hæc laudat Porphyr. ap. Euseb. Præp. Evang. xv. 13. p. 815. B. Ast.

πρὸς ἄκρῳ—νώτῳ] Plotin. Ennead. i. 3. p. 20. A. ἐκεῖ πορεύεσθαι ἀνάγκη, ἕως ἂν εἰς τὸ ἔσχατον τοῦ τόπου ἀφίκωνται, ὃ δὴ τέλος τῆς πορείας ὂν τυγχάνει, ὅταν τις ἐπ' ἄκρῳ γένηται τῷ νοητῷ. Cf. Philo Jud. T. i. p. 44. ed. Pfeiff. Lucian. de Sacrific. §. 8. T. i. p. 227. Ast.

οὐρανοῦ νώτῳ] Sic et Clemens Alexandr. Cohort. ad gent. c. vi. T. i. p. 59. τοῦτον ἄνω που περὶ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ ἐν τῇ ἰδίᾳ καὶ οἰκείᾳ περιωπῇ ὄντως ὄντα ἀεί. Synes. de provident. p. 89. C. ἡ δὲ (πηγὴ) τῶν οὐρανοῦ νώτων ἐξῆπται. Ast.

κάκη] Pro κακία adhibitum, de quo vid. Lex. Tim. p. 152. ibiq. Ruhnk. Heind.

ἱστάσας] Non dubito quin ἑστώσας scribendum sit: ferri quidem certe non potest ἱστάσας, quod significationem non aliam habere quam activam constat. Steph.

στάσας] Vulgo ἱστάσας, pro quo Steph. conjecit ἑστώσας. Nostram correctionem requirebat prægressum ἔστησαν. Ita §. 59. οἴκαδε ἦλθεν. Ἐλθούσης δὲ—. Theætet. p. 150. E. ἀπῆλθον πρωϊαίτερον τοῦ δέοντος· ἀπελθόντες δέ— Et sic Proclus in Plat. Theolog. iv. 16. p. 211. αἱ θεῖαι ψυχαί, διὰ παντὸς ἀναχθεῖσαι τοῦ οὐρανίου βάθους, ἵστανται μὲν ἐπὶ τοῦ νώτου· στάσας δὲ αὐτὰς περιάγει ἡ περιφορά. Erroris causa fuit præcedens ι in νώτῳ. Heind.

στάσας] Incert. in Stob. Eclog. Phys. T. i. p. 54. ὁπόταν ὑπερβάντες (οἱ θεοὶ) τὰ δώδεκα ζώδια, ἐπὶ τῷ νώτῳ γένωνται τοῦ οὐρανοῦ· στάντας δὲ αὐτοὺς ἐκεῖσε περιάγει ἡ περιφορά· λόγος γὰρ ὁ αὐτὸς ψυχῶν καὶ θεῶν. Ast.

§. 58. *τὸν δὲ ὑπερουράνιον τόπον*] σφαῖραν ἀπλανῆ, ἐν ᾗ ἐστὶν ὅ τε πρῶτος θεὸς καὶ οἱ νοητοὶ θεοί, ὡς Ἀριστοτέλει δοκεῖ, κατὰ δὲ Πλάτωνα αἱ ἰδέαι, intelligit Auct. anonym. vit. Pythag. p. 60. 64. ed. Jambl. Küst. Imo est mundus mere intellectualis, ὁ τόπος νοητὸς, supra solem et mundum visibilem excelsus; cf. Polit. vi. 18. p. 508. B. (Plutarch. T. ii. p. 781. F. Julian. Oratt. iv. p. 133. A. Procl. Theolog. Plat. p. 378.) vii. 3. p. 517. B. τὴν δὲ ἄνω ἀνάβασιν καὶ θέαν τῶν ἄνω τὴν εἰς τὸν νοητὸν τόπον τῆς ψυχῆς ἄνοδον τιθεὶς, οὐχ ἁμαρτήσει τῆς γ' ἐμῆς ἐλπίδος. p. 526. C. Tim. 48. E. et p. 92. C. θνητὰ γὰρ καὶ ἀθάνατα λαβὼν καὶ ξυμπληρωθεὶς ὅδε ὁ κόσμος, οὕτω ζῶον ὁρατὸν, τὰ ὁρατὰ περιέχον, εἰκὼν τοῦ νοητοῦ θεοῦ, αἰσθητὸς, μέγιστος καὶ ἄριστος κάλλιστός τε καὶ τελεώτατος γέγονεν, εἷς οὐρανὸς ὅδε, μονογενὴς ὤν. Plotin. Ennead. iv. 1. p. 360. A. ἐν τῷ κόσμῳ τῷ νοητῷ ἡ ἀληθινὴ οὐσία, νοῦς τὸ ἄριστον αὐτοῦ, ψυχαὶ δὲ κἀκεῖ, ἐκεῖθεν γὰρ καὶ ἐνταῦθα. κἀκεῖνος ὁ κόσμος ψυχὰς ἄνευ σωμάτων ἔχει, οὗτος δὲ τὰς ἐν σώμασι γινομένας καὶ μερισθείσας τοῖς σώμασιν. ἐκεῖ δὲ ὁμοῦ μὲν νοῦς πᾶς καὶ οὐ διακεκριμένος οὐδὲ μεμερισμένος, ὁμοῦ δὲ πᾶσαι ψυχαὶ

τις ὕμνησέ πω[s] τῶν τῇδε ποιητὴς οὔ τέ ποθ' ὑμνήσει κατ' ἀξίαν.[t] ἔχει δὲ ὧδε. τολμητέον γὰρ οὖν τό γε ἀληθὲς εἰπεῖν, ἄλλως τε καὶ περὶ ἀληθείας λέγοντα. ἡ[u] γὰρ ἀχρώματός τε[v] καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφὴς οὐσία ὄντως[w] οὖσα ψυχῆς[x] κυβερνήτῃ μόνῳ θεατῇ[y] νῷ χρῆται·[z] περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος τοῦτον[a] ἔχει[b] τὸν τόπον.[c] ἅτ' οὖν θεοῦ διάνοια νῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ[d]

σι
ΧΓΔΛΠΦΒCΣGNOTτὸ, θεωροῦσαι ΣΗ.—[s] τω N.—[t] αὐτοῦ G.—[u] εἰ N.—[v] τε om Λ. —[w] οὐσία ὄντως] ὄντωσις Λ.—[x] ψυχῆς οὖσα G et corr Π, ψυχῇ οὖσα ΧΔΤ et pr Π. —[y] θεατῇ νῷ] θεατὴν ᾧ T.—[z] χρῆται om ΧΔGT et pr Π.—[a] τοῦτο N.—[b] ἔχειν HNT.—[c] τρόπον ΧΔΣGT et pr ΠΦ.—[d] ἀκήρατος ΧΛΠDGHNOT et mg B cum Da-

ἐν ἑνὶ τῷ κόσμῳ, οὐκ ἐν διαστάσει τοπικῇ. Quocirca recte dicitur Platoni supercœlestis locus absolutæ veritatis et omnis sinceræ perfectæque cognitionis sedes. Hanc vero mundi mere intellectualis ideam haud dubie Plato Pythagoreorum disciplinæ debuit, certe ad eorum rationes adumbravit. Posuerunt enim Pythagorei, in iis præcipue Philolaus, superiorem mundum, tanquam intellectuale universum, cui subjectum esset universum proprie sic dictum, solem ceterasque stellas complectens; quas cœlum exciperet, id est, ea universi regio, quæ circa lunam ut terram esset. Stobæi Eclog. Phys. T. i. p. 488: τὸ μὲν οὖν ἀνωτάτω μέρος τοῦ περιέχοντος, ἐν ᾧ τὴν εἰλικρίνειαν εἶναι τῶν στοιχείων, Ὄλυμπον καλεῖ· τὰ δὲ ὑπὸ τὴν τοῦ Ὀλύμπου φορὰν, ἐν ᾧ τοὺς πέντε πλανήτας μεθ' ἡλίου καὶ σελήνης τετάχθαι, κόσμον· τὸ δ' ὑπὸ τούτοις ὑποσέληνόν τε καὶ περίγειον μέρος, ἐν ᾧ τὰ τῆς φιλομεταβόλου γενέσεως, οὐρανόν. Unde fluxit Parmenidis Eleatici decretum de duplici rerum genere, s. de duobus sibi oppositis mundis, uno rerum vere existentium, τοῦ ὄντος s. τοῦ νοητοῦ, altero rerum solummodo apparentium et sensibilium, τοῦ μὴ ὄντος s. δοξαστοῦ, et Empedoclis placita de mundo intellectuali et visibili s. sensibili; v. Simplic. ad Aristot. de cœl. i. p. 68. b. et Sturz. ad Empedocl. p. 257. sq. Platonici seriores mundum supercœlestem vocabant τὸ ἐμπύριον, cui opponebant τὸ αἰθέριον et τὸ ὑλαῖον. v. Procl. et Psell. in Franc. Patricii nova de univers. philosoph. p. 6. 19. 80. sq. Ast. qui in Addit. citat Galen. T. iv. p. 406. v. 50. ed. Bas. de anima: καὶ τὸν ὑπερουράνιον πολλάκις βλέπει τόπον (καὶ) συμπαραστατεῖ τῷ τῶν ὅλων δεσπότῃ, (αἱ) περίοδαι τῶν ἄνω γίνεται: et Euseb. Hist. Eccl. x. 4. p. 426. A. Dio. Chrysostom. Orat. xxxvi. p. 448. D. Origen. adv. Cels. T. vi. 19. T. i. p. 644. E. Aristid. Orat. Platon. T. ii. p. 396.

ἡ γὰρ ἀχρώματος] Interpunctionem post κυβερνήτῃ sustuli, ut talis sit ordo verborum: ἡ γὰρ—οὐσία ὄντως οὖσα χρῆται θεατῇ μόνῳ ψυχῆς κυβερνήτῃ νῷ, *illa οὐσία spectari non potest nisi a mente, animi gubernatrice.* Brevius Clemens Alex. Strom. v. p. 553. A. ed. Sylb. ἡ γὰρ ἀχρώματος—κυβερνήτῃ μόνῳ θεῷ θεατή. Himer. Or. xiv. p. 644. εἴ τις ἔτι σῶμα οἰκῶν τὸν ἐκεῖ τόπον ἱστόρησε καὶ τῷ τῆς ψυχῆς κυβερνήτῃ τῶν ἄνω θεαμάτων ἥψατο. Nihili igitur est, quod ex Platone laudavit Pollux ii. 56. οὐσία θεατή, ex quo hæc sollicitare ibi Jungermannus non debebat. Illud οὖσα post ὄντως omittit Stob. Eclog. Phys. i. p. 94.—περὶ ἥν, *circa hanc οὐσίαν*, i. e. τὴν τοῦ ὄντως εἶναι ἰδέαν, fingit ceteras ideas positas, ut δικαιοσύνην, σωφροσύνην etc. Heind.

ἡ γὰρ ἀχρώματος cet.] Cf. Procl. in Tim. p. 105. 5. Mercur. in Stob. Sermon. xi. p. 189. v. 4. Atticus ap. Euseb. Præp. Evang. xv. 7. p. 806. D. Philo Jud. de mund. T. i. p. 44. Procl. in Tim. ii. p. 75. 29. Ast.

κυβερνήτῃ] Theodoret. de provident. Orat. i. p. 325. A. T. iv. καὶ ταῦτα ἄψυχα ὄντα καὶ νοῦν κυβερνήτην οὐκ ἔχοντα. Ceterum Origenes l. l. exhibet κυβερνήτις νῷ μόνῳ θεατή, περὶ ἣν cet. Sic codd. Reg. et Basil. Hœschel. κυβερνήτῃ. Spencer. Platonis libros secutus est. Ast.

ἅτ' οὖν θεοῦ] Amicus malebat ἥτε, nescio an vere, quanquam vulgatum ferri potest in hoc verborum ordine: θεοῦ οὖν διάνοια, ἅτε—τρεφομένη—. Nam hoc τρεφομένη ex Vindob. recepi pro στρεφομένη. Heind. Nec aliter videtur

τρεφομένη,[e] καὶ ἁπάσης ψυχῆς, ὅσῃ[f] ἂν μέλλῃ[g] τὸ προσῆκον δέξεσθαι,[h] ἰδοῦσα διὰ χρόνου[i] τὸ ὂν ἀγαπᾷ[j] τε καὶ θεωροῦσα τἀληθῆ τρέφεται καὶ εὐπαθεῖ,[k] ἕως[l] ἂν κύκλῳ ἡ περιφορὰ εἰς ταὐτὸν περιενέγκῃ. ἐν δὲ τῇ περιόδῳ καθορᾷ μὲν[m] αὐτὴν[n] δικαιοσύνην,[o] καθορᾷ[p] δὲ[q] σωφροσύνην,[r] καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην,[s] οὐχ ᾗ[t] γένεσις πρόσεστιν, οὐδ' ἥ[u] ἐστί που

mascio, ἀκηράτως ΣΦr.—[e] τρεφομένη ΣΦDFNOrb, Damascius, corr Π: στρεφομένη *ς.—[f] ὅσοι Δ, ὅσηι 𝔛, ὅσῃ ceteri, sed F corr, E a pr tantum manu: ὅσην ς.—[g] μέλῃ Λ.—[h] δέξασθαι ΓΛΞΣΦBCDEFGTrb.—[i] χρόνον E.—[j] ἀγαπᾶται T, omissa τε.—[k] ἀπαθεῖ Γ, εὐπαθὴς T.—[l] ὡς T.—[m] καθορᾷ μὲν] καθορῶμεν ΔT et pr Π, καθορῶ (â) μὲν 𝔛, καθαρὰ μὲν N.—[n] αὖ τὴν Γ.—[o] δικαιοσύνην (η) F: δικαιοσύνη Eς.—[p] καθορᾷ δὲ σωφρ. om ΠT.—[q] δὲ αὐτὴν E.—[r] σωφροσύνην (η) F: σωφροσύνη Eς.—[s] ἐπιστήμην (η) F: ἐπιστήμη Eς.—[t] οὐχ ᾗ] οὐχὶ N.—[u] οὐδ' ἡ ΔΛΠDFRNOb et corr ΓΞΦ, οὐ δὴ legisse Proclus ad Tim. ii. p. 75. 29. Ast.

ψυχῆς διάνοια] Ne offendat. cf. de legg. iii. p. 691. C.—ψυχῆς φύσις—ἀνοίας πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διάνοιαν. In illis autem ὅσην—δέξεσθαι ne quis ex Ficini versione, quæcunque—susceptura est, corrigendum putet ὅσῃ, ὑπαλλαγὴν agnoscendam puto, qualis est ap. Herodot. i. 48. Τῶν μὲν δὴ οὐδὲν προσίετό μιν, ubi vid. Wessel. Heind.

ὅσῃ] Ex Hermiæ Comment. pro ὅσην revocavi; Ficinus quoque vertit: quæcunque—susceptura est. Ast.

διὰ χρόνου] Post aliquod intervallum, v. ad Hipp. Maj. §. 1. Heind.

καθορᾷ] Invenitur alia lectio, quam magis probo, atque adeo genuinam esse persuasum habeo: καθορᾷ μὲν αὐτὴν δικαιοσύνην, καθορᾷ δὲ σωφροσύνην, καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην, οὐχ ᾗ, &c. Quinetiam οὐδ' ἥ ἐστι, pro οὐδ' ᾗ ἐστι, (quorum loco non sine manifesto mendo in præced. edit. legitur οὐ δή ἐστι.) Sed Fic. illos accusativos agnoscens, retinet tamen ᾗ: ita enim hunc locum reddit: 'In hoc autem circuitu conspicit ipsam justitiam, conspicit temperantiam, conspicit scientiam: non qua adsit generatio, nec qua alia alicubi sit in alio.' Mallem autem αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην. Ne vero de his accusativis dubitemus, facit (meo judicio) quod sequitur, ἀλλὰ τὴν, &c. nam huic postremo accusativo καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην, οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν (&c.) respondet hic accusativus ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν. Steph.

αὐτὴν] Vulgo αὐτὴν δικαιοσύνη—σωφροσύνη—ἐπιστήμη—οὐδ' ᾗ ἐστί που, in quibus Cornar. correxit αὐτὴν δικαιοσύνην — σωφροσύνην — ἐπιστήμην — οὐδ' ἥ ἐστί που, Steph. insuper τὴν ante illud αὐτὴν inseri maluit. Proclus Theol. Plat. iv. 10. Ὅτι ταῦτα ὀρθῶς λέγομεν, μαρτυρεῖ καὶ ὁ Σωκράτης, διὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ταῖς ψυχαῖς παρέχων τὴν τοῦ νοητοῦ τούτου νόησιν. Ἐν γὰρ δὴ περιόδῳ ταύτῃ, καθ' ἣν συμπεριάγονται τῇ τοῦ οὐρανοῦ περιφορᾷ, καθορᾷν μὲν αὐτὰς δικαιοσύνην, καθορᾷν δὲ σωφροσύνην, καθορᾷν δὲ ἐπιστήμην, καθορᾳν δὲ ἕκαστα τῶν ὄντως ὄντων. Atque illud αὐτὴν ceterosque accusativos expressit etiam Ficinus: in hoc autem circuitu conspicit ipsam justitiam, conspicit temperantiam, conspicit scientiam, ex quo in tanta evidentia vulgatam scripturam mutare non dubitavi. Sed pro αὐτὴν vide an legi possit αὖ τὴν, ut αὖ referatur ad prægressum illud διὰ χρόνου, quod ita interpretatur Proclus in Theolog. Plat. iv. 16. p. 209. ἡ μὲν τοῦ οὐρανοῦ περιφορὰ ἀεὶ ὡσαύτως ἕστηκεν, αἰώνιος γάρ ἐστι καὶ ὅλη καὶ μία καὶ ἡνωμένη νόησις· ἡ δὲ τῶν ψυχῶν διὰ χρόνου γίγνεται, καὶ μερικώτερον ὑφίσταται, καὶ οὐκ ἀθρόα τῶν νοητῶν ἐστι περίληψις.—Deinde οὐδ' ἥ ἐστί που restitui, invito Ficino, qui vertit: nec qua alia alicubi sit in alio. Sympos. p. 211. A. Plato de pulchro ipso: οὐ φαντασθήσεται—οὐδέ που ὂν ἐν ἑτέρῳ τινὶ, οἷον ἐν ζώῳ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν οὐρανῷ, ἢ ἔν τῳ ἄλλῳ, ἀλλὰ αὐτὸ καθ' αὑτὸ μεθ' αὑτοῦ μονοειδὲς ἀεὶ ὄν. Heind.

αὐτὴν] Linguæ leges, ni fallor, postulant αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην; articulus enim

ἑτέρα ἐν ἑτέρῳ[v] οὖσα[w] ὧν ἡμεῖς[x] νῦν[y] ὄντων[z] καλοῦμεν,
ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν· καὶ I. i. 43.
τἆλλα ὡσαύτως τὰ[a] ὄντα ὄντως[b] θεασαμένη καὶ ἑστια-
θεῖσα, δῦσα πάλιν εἰς τὸ εἴσω τοῦ οὐρανοῦ, οἴκαδε ἦλθεν.
[§. 59.] Ἐλθούσης δὲ αὐτῆς ὁ ἡνίοχος πρὸς τὴν φάτνην
τοὺς ἵππους στήσας παρέβαλεν[c] ἀμβροσίαν τε καὶ ἐπ'
αὐτῇ νέκταρ ἐπότισε. καὶ οὗτος μὲν θεῶν βίος. αἱ δὲ
ἄλλαι ψυχαί, ἡ μὲν ἄριστα θεῷ[d] ἑπομένη καὶ εἰκασμένη III. 248.
ὑπερῆρεν εἰς τὸν ἔξω τόπον τὴν τοῦ ἡνιόχου κεφαλήν, καὶ
συμπεριηνέχθη[e] τὴν περιφοράν,[f] θορυβουμένη ὑπὸ τῶν ἵππων
καὶ μόγις καθορῶσα τὰ ὄντα· ἡ δὲ τοτὲ μὲν ἦρε, τοτὲ δὲ[g]
ἔδυ, βιαζομένων δὲ τῶν ἵππων τὰ μὲν εἶδε, τὰ δ' οὔ. αἱ
δὲ δὴ ἄλλαι γλιχόμεναι μὲν ἅπασαι τοῦ[h] ἄνω ἕπονται,
ἀδυνατοῦσαι[i] δὲ ὑποβρύχιαι ξυμπεριφέρονται,[k] πατοῦσαι
ἀλλήλας[l] καὶ ἐπιβάλλουσαι,[m] ἑτέρα πρὸ[n] τῆς ἑτέρας
πειρωμένη γενέσθαι. θόρυβος οὖν καὶ ἅμιλλα καὶ ἱδρὼς
ἔσχατος γίγνεται. οὗ δὴ κακίᾳ[o] ἡνιόχων πολλαὶ μὲν
χωλεύονται,[p] πολλαὶ δὲ πολλὰ πτερὰ[q] θραύονται· πᾶσαι
δέ, πολὺν[r] ἔχουσαι πόνον,[s] ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέας
ἀπέρχονται, καὶ ἀπελθοῦσαι τροφῇ δοξαστῇ χρῶνται.

ΕΤ: οὐδ' ἢ *ς.—[v] ἐν ἑτέρῳ H.—[w] ἃ NO et γρ F.—[x] νῦν ἡμεῖς Φ.—[y] νῦν οὖν G.—[z] ὄντα NO et γρ F.—[a] τὰ om F.—[b] ὄντως ὄντα Ξς.—[c] παρέλαβεν G.—[d] θεῶν pr Γ cum ς.—[e] περιηνέχθη T.—[f] τῇ φορᾷ Σ, τῇ περιφορᾷ T, τὴν φορὰν r et pr Φ.—[g] δ' Χ: δὲ καὶ ἔδυ ΛΞΟς.—[h] τῷ Λ.—[i] ἀδυνατοῦσι G.—[k] ξυμπ. DNO.—[l] ἀλλήλαις NOς.—[m] ἐπιβαλοῦσαι NO.—[n] πρὸς ΠΤ.—[o] κακίαι G.—[p] χολεύονται H.—[q] πτερὰ πολλὰ DNO.—[r] πολὺν δὲ πᾶσαι Γ.—[s] πόνον ἔχουσαι Γ, ἔχουσιν πόνον N.—[t] οὗ δ'

nonnisi tunc omitti potest, si pronomen generis est neutrius, ut αὐτὸ (int. οὖσα, per se) δικαιοσύνη, de quo vid. ad Politiam, p. 399. 498. Ast.

ὧν ἡμεῖς] Nullum huic loco mendum subesse puto, sed dictum esse ὧν ἡμεῖς ὄντων καλοῦμεν, pro ἐκείνων ἃ ἡμεῖς ὄντα καλοῦμεν. Sic certe et alibi participium aut nomen quod post relativum ponitur, ejus casum eodem sequi modo videmus. Cæterum post οὖσαν ponenda est stigme τελεία. Steph.

ὧν ἡμεῖς—καλοῦμεν] Hæc recte Steph. exposuit ἐκείνων ἃ ἡμεῖς ὄντα καλοῦμεν, idem monens post οὖσαν ponendam stigmen τελείαν. Apposui stigmen μέσην. Heind.

§. 59. ἡ μὲν ἄριστα θεῷ ἑπομ.] Vitiose vulgo θεῶν. §. 60. Ψυχὴ θεῷ ξυνοπαδὸς γενομένη. §. 62. ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ. Heind.

θεῷ ἑπομένη] Hoc e Cod. Monac. rescripsi pro θεῶν, quod etiam sine auctoritate aliqua correxissem, ut Heindorfius fecit, quia verbum ἑπομένη Dativum postulat et Ficinus vertit: *Deum secuta*. Ast.

θορυβουμένη] Ni fallor, addendum est δέ. Sic etiam Ficinus: *sed perturbata*. Ast.

ἀλλήλαις] Videtur mutanda sedes dat. ἀλλήλαις, legendo ita, πατοῦσαι καὶ ἐπιβάλλουσαι ἀλλήλαις. Alioqui scribendum esset πατοῦσαι ἀλλήλας. Steph.

πατοῦσαι ἀλλήλας] Hoc ex Vindob. revocavi. Vulgo ἀλλήλαις, in quo recte hærebat Stephanus. Heind.

τρεφομένη,[e] καὶ ἁπάσης ψυχῆς, ὅση[f] ἂν μέλλῃ[g] τὸ προσῆκον δέξεσθαι,[h] ἰδοῦσα διὰ χρόνου[i] τὸ ὂν ἀγαπᾷ[j] τε καὶ θεωροῦσα τἀληθῆ τρέφεται καὶ εὐπαθεῖ,[k] ἕως[l] ἂν κύκλῳ ἡ περιφορὰ εἰς ταὐτὸν περιενέγκῃ. ἐν δὲ τῇ περιόδῳ καθορᾷ μὲν[m] αὐτὴν[n] δικαιοσύνην,[o] καθορᾷ[p] δὲ[q] σωφροσύνην,[r] καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην,[s] οὐχ ᾗ[t] γένεσις πρόσεστιν, οὐδ' ἥ[u] ἐστί που

mascio, ἀκηράτως ΣΦr.—[e] τρεφομένη ΣΦDFNOrb, Damascius, corr Π : στρεφομένη *ς.—[f] ὅσοι Δ, ὅσηι 𝔄, ὅση ceteri, sed F corr, E a pr tantum manu : ὅσην ς.—[g] μέλῃ Λ.—[h] δέξασθαι ΓΛΞΣΦBCDEFGTrb.—[i] χρόνον E.—[j] ἀγαπᾶται T, omisso τε.—[k] ἀπαθεῖ Γ, εὐπαθὴς T.—[l] ὡς T.—[m] καθορᾷ μὲν] καθορῶμεν ΔT et pr Π, καθοῤῥῶ (α supra) μὲν 𝔄, καθαρὰ μὲν N.—[n] αὖ τὴν Γ.—[o] δικαιοσύνην (η supra) F : δικαιοσύνη Eς.—[p] καθορᾷ δὲ σωφρ. om ΠT.—[q] δὲ αὐτὴν E.—[r] σωφροσύνην (η supra) F : σωφροσύνη Eς.—[s] ἐπιστήμην (η supra) F : ἐπιστήμη Eς.—[t] οὐχ ᾗ] οὐχὶ N.—[u] οὐδ' ᾗ ΔΛΠDFRNOb et corr ΓΞΦ, οὐ δὴ

legisse Proclus ad Tim. ii. p. 75. 29. Ast.

ψυχῆς διάνοια] Ne offendat. cf. de legg. iii. p. 691. C.—ψυχῆς φύσις—ἀνοίας πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διάνοιαν. In illis autem ὅσην—δέξεσθαι ne quis ex Ficini versione, *quæcunque—susceptura est*, corrigendum putet ὅση, ὑπαλλαγὴν agnoscendam puto, qualis est ap. Herodot. I. 48. Τῶν μὲν δὴ οὐδὲν προσίετό μιν, ubi vid. Wessel. Heind.

ὅση] Ex Hermiæ Comment. pro ὅσην revocavi; Ficinus quoque vertit: *quæcunque—susceptura est*. Ast.

διὰ χρόνου] *Post aliquod intervallum*, v. ad Hipp. Maj. §. 1. Heind.

καθορᾷ] Invenitur alia lectio, quam magis probo, atque adeo genuinam esse persuasum habeo: καθορᾷ μὲν αὐτὴν δικαιοσύνην, καθορᾷ δὲ σωφροσύνην, καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην, οὐχ ᾗ, &c. Quinetiam οὐδ' ᾗ ἐστι, pro οὐδ' ἥ ἐστι, (quorum loco non sine manifesto mendo in præced. edit. legitur οὐ δή ἐστι.) Sed Fic. illos accusativos agnoscens, retinet tamen ῃ: ita enim hunc locum reddit: 'In hoc autem circuitu conspicit ipsam justitiam, conspicit temperantiam, conspicit scientiam: non qua adsit generatio, nec qua alia alicubi sit in alio.' Mallem autem αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην. Ne vero de his accusativis dubitemus, facit (meo judicio) quod sequitur, ἀλλὰ τὴν, &c. nam huic postremo accusativo καθορᾷ δὲ ἐπιστήμην, οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν (&c.) respondet hic accusativus ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν. Steph.

αὐτὴν] Vulgo αὐτὴν δικαιοσύνη—σωφροσύνη—ἐπιστήμη—οὐδ' ᾗ ἐστί που, in quibus Cornar. correxit αὐτὴν δικαιοσύνην—σωφροσύνην—ἐπιστήμην—οὐδ' ᾗ ἐστί που, Steph. insuper τὴν ante illud αὐτὴν inseri maluit. Proclus Theol. Plat. iv. 10. Ὅτι ταῦτα ὀρθῶς λέγομεν, μαρτυρεῖ καὶ ὁ Σωκράτης, διὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ταῖς ψυχαῖς παρέχων τὴν τοῦ νοητοῦ τούτου νόησιν. Ἐν γὰρ δὴ περιόδῳ ταύτῃ, καθ' ἣν συμπεριάγονται τῇ τοῦ οὐρανοῦ περιφορᾷ, καθορᾷν μὲν αὐτὰς δικαιοσύνην, καθορᾷν δὲ σωφροσύνην, καθορᾷν δὲ ἐπιστήμην, καθορᾷν δὲ ἕκαστα τῶν ὄντως ὄντων. Atque illud αὐτὴν ceterosque accusativos expressit etiam Ficinus: *in hoc autem circuitu conspicit ipsam justitiam, conspicit temperantiam, conspicit scientiam*, ex quo in tanta evidentia vulgatam scripturam mutare non dubitavi. Sed pro αὐτὴν vide an legi possit αὖ τὴν, ut αὖ referatur ad prægressum illud διὰ χρόνου, quod ita interpretatur Proclus in Theolog. Plat. iv. 16. p. 209. ἡ μὲν τοῦ οὐρανοῦ περιφορὰ ἀεὶ ὡσαύτως ἕστηκεν, αἰώνιος γάρ ἐστι καὶ ὅλη καὶ μία καὶ ἡνωμένη νόησις· ἡ δὲ τῶν ψυχῶν διὰ χρόνου γίγνεται, καὶ μερικώτερον ὑφίσταται, καὶ οὐκ ἀθρόα τῶν νοητῶν ἐστι περίληψις.—Deinde οὐδ' ᾗ ἐστί που restitui, invito Ficino, qui vertit: *nec qua alia alicubi sit in alio*. Sympos. p. 211. A. Plato de pulchro ipso: οὐ φαντασθήσεται—οὐδέ που ὂν ἐν ἑτέρῳ τινὶ, οἷον ἐν ζώῳ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν οὐρανῷ, ἢ ἔν τῳ ἄλλῳ, ἀλλὰ αὐτὸ καθ' αὑτὸ μεθ' αὑτοῦ μονοειδὲς ἀεὶ ὄν. Heind.

αὐτὴν] Linguæ leges, ni fallor, postulant αὐτὴν τὴν δικαιοσύνην; articulus enim

δὸς γενομένη[b] κατίδῃ[c] τι τῶν ἀληθῶν, μέχρι τε[d] τῆς[e] ἑτέρας περιόδου εἶναι ἀπήμονα, κἂν ἀεὶ[f] τοῦτο δύνηται ποιεῖν, ἀεὶ[g] ἀβλαβῆ[h] εἶναι· ὅταν δὲ ἀδυνατήσασα ἐπισπέσθαι μὴ[i] ἴδῃ[j] καί[k] τινι συντυχίᾳ χρησαμένη, λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα[l] βαρυνθῇ, βαρυνθεῖσα δὲ[m] πτεροῤῥυήσῃ τε[n] καὶ ἐπὶ τὴν γῆν πέσῃ, τότε νόμος ταύτην μὴ φυτεῦσαι εἰς μηδεμίαν θηρείαν[o] φύσιν ἐν τῇ πρώτῃ[p] γενέσει, ἀλλὰ τὴν μὲν πλεῖστα ἰδοῦσαν εἰς γονὴν[q] ἀνδρὸς γενησομένου φιλοσόφου ἢ φιλοκάλου ἢ μουσικοῦ τινὸς καὶ

—[a] ψυχῆι Ⅹ.—[b] γινομένη ΣΦr.—[c] κατίδοι ΣEF.—[d] τε om F et pr r.—[e] καὶ DN. —[f] κἂν ἀεὶ] εἰ ⅩΔGT et pr Π.—[g] κἂν αἰεὶ ⅩΔGT et pr Π.—[h] βλάβῃ ΔGT et pr Π. —[i] οὖν μὴ F, ὁ μὴ Γ.—[j] ἴδῃ F, εἴδῃ E.—[k] κἂν G, καί τοι T.—[l] πλασθεῖσα N.—[m] τε C.—[n] πτεροῤῥυήσῃ τε] πτερορρυήσεται (αν) T.—[o] θηρείαν ⅩΔΠDNO, θήρειον BC, θηρείον(ον)α ΛΗ, θηρείαν Ξ, θηρίαν T: θήρειον s.—[p] πρώτῃ om Σ.—[q] σχολὴν T.—[r] πο-

Nemesis et popularis ille Herodoti φθόνος. Cf. quæ collegit et exposuit Eichstædt. in Quæstion. philolog. Nov. Specim. (1784) p. 6. sq. Ceterum hæc laudat Plutarch. de Fato, T. ii. p. 568. C. D. Ast.

ὅταν δὲ ἀδυνατ.] Profert hæc ex parte Hierocl. in Carm. Aur. p. 254. Conf. Himer. Or. xiv. 12.—*τὴν μὲν πλεῖστα ἰδοῦσαν*, olim, antequam casu quodam gravata alas amiserit et in hanc deciderit terram. Ita hæc non repugnant prioribus *ὅταν δὲ—μὴ ἴδῃ*.—Quæ mox sequuntur *ἢ περὶ σώματος* etc. in iis valde vereor ut integram habeamus scriptoris manum. Illud enim *τινὰ* post *ἴασιν* cur additum sit, non video. Ficin. *circa medelam curamque corporis.* An eum legisse probabile est *ἴασιν θεραπείαν τε τινά?* Heind.

εἰς μηδεμίαν θήρειον φύσιν] Iamblich. ap. Stob. Eclog. Phys. T. ii. p. 912. *δεῖ δέ που καὶ τοὺς βίους τῶν ψυχῶν κατανοεῖν, πρὶν ἐλθεῖν εἰς σῶμα, ὡς ἄρα καὶ οὗτοι πολλὴν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς διάστασιν. ἀπὸ δὲ διαφόρων τρόπων ζωῆς διάφορον ποιοῦνται αὐτῶν τὴν πρώτην σύνοδον. Οἵ τε γὰρ νεοτελεῖς καὶ πολυθεάμονες τῶν ὄντων, οἵ τε συνοπαδοὶ καὶ συγγενεῖς τῶν θεῶν, οἵ τε παντελεῖς καὶ ὁλόκληρα τὰ εἴδη τῆς ψυχῆς περιέχοντες πάντες ἀπαθεῖς καὶ ἀκήρατοι ἐμφύονται πρώτως εἰς τὰ σώματα· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν ἤδη ἀναπεπλησμένοι καὶ ἄλλων παθῶν μεστοὶ μετὰ παθῶν πρώτως συνέρχονται τοῖς σώμασι.* Ast.

ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει] Prima generatione, h. e. quum prima vice corpus induit, a vita divina deficiens et in terram delapsa (est enim Pythagoreis generatio a diis defectionis indicium, v. quæ Sturzius ad Empedocl. p. 450. sq. collegit) homo fit; secunda vero vice, mille annorum cyclo præterlapso, si ab humana quoque natura defecerit vitiisque se polluerit, etiam in animalis vitam decidit, v. cap. 29. Ast.

εἰς γονὴν ἀνδρὸς γενησομένου φιλοσόφου] Hermes in Stob. Eclog. Phys. T. ii. p. 958. *Αἱ δικαιότεραι δ' ὑμῶν καὶ τὴν εἰς τὸ θεῖον μεταβολὴν ἐκδεχόμεναι εἰς μὲν ἀνθρώπους βασιλεῖς δίκαιοι, φιλόσοφοι γνήσιοι, κτίσται καὶ νομοθέται, μάντεις ἀληθεῖς, ῥιζοτόμοι γνήσιοι, ἄριστοι προφῆται θεῶν, μουσικοὶ ἔμπειροι, ἀστρονόμοι νοεροί, οἰωνοσκόποι σαφεῖς, ἀκριβεῖς θύται καὶ ὁπόσοι ἐστὲ καλῶν κἀγαθῶν ἄξιαι.* Empedocles v. 407. p. 532. ed. Sturz. *Εἰς δὲ τέλος μάντεις τε καὶ ὑμνοπόλοι καὶ ἰητροί, Καὶ πρόμοι ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισι πέλονται· Ἔνθεν ἀναβλαστοῦσι θεοὶ τιμῇσι φέριστοι.* Cf. Plotin. Ennead. i. 2. p. 19. B. 20. B. C.

Novem sunt vitæ genera, ut novem animarum circuitus s. periodi, quarum quæque millia annorum, h. e. numerum perfectum et in se absolutum, continet; decimo enim circuitu animæ sinceræ in cœlum, tanquam proprium suum domicilium, redeunt. Re vera igitur sunt decem animarum periodi, h. e. perfecta et

I. i. 44. [§. 60.] Οὗ δ' ἕνεχ' ἡ πολλὴ[t] σπουδὴ τὸ[u] ἀληθείας ἰδεῖν πεδίον[v] οὗ[w] ἐστιν, ἥ τε δὴ προσήκουσα ψυχῆς τῷ ἀρίστῳ νομὴ[x] ἐκ τοῦ ἐκεῖ[y] λειμῶνος τυγχάνει οὖσα, ἥ τε τοῦ πτεροῦ φύσις, ᾧ ψυχὴ κουφίζεται, τούτῳ τρέφεται. θεσμός τε Ἀδραστείας ὅδε, ἥ τις ἂν[z] ψυχὴ[a] θεῷ ξυνοπα-

ἕνεχ' ἡ πολλὴ corr I[illegible] οὐδὲν ἔχει πολλὴ ΞΔGT et pr Π, οὗ δ' ἐνέχει πολλὴ O, οὗ δὴ ἐνέχει πολλὴ N et γρ F: οὗ δὴ ἕνεχ' ἡ πολλὴ corr D cum s.—[u] τῆς E.—[v] παιδίον ΠΞF et pr F.—[w] οὗ in γρ duntaxat F.—[x] νομεῖ GT.—[y] ἐκεῖσε ΞFs.—[z] ἂν om DN.

ἀλλήλας] Hermias, pro ἀλλήλαις. Etiam Ficinus: *calcantes sese invicem.* Ast.

ἐπιβάλλουσαι] *Incumbentes.* Heind.

§. 60. οὗ δὴ ἕνεχ'] Socrates se ipse quasi interrogans quærit: unde igitur (s. tandem) flagrans illud desiderium ingensque studium veritatis regionem spectandi nascitur? Quænam causa est ardentis illius appetitionis? Οὗ vel Τοῦ δὴ ἕνεκα solemnis est interrogandi formula. Sic Protag. c. 32. Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; Cf. Heusd. Spec. crit. in Platon. p. 87. Ast.

οὗ δὴ] i. e. τοῦ μὴ χρῆσθαι τροφῇ δοξαστῇ. Sed in seqq. ἥ τε δὴ mallem scripsisset ἥτε γὰρ, expressum a Ficino: *nam ex hujusmodi prato*, etc. nisi forte legendum οὗ δὲ, ut post ἐστὶν subandias τοῦτ' ἐστι, in qua structura γὰρ interdum omittitur. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. p. 372. Plat. Gorg. p. 520. D. Οὐκοῦν εἴ τις αὐτὸ τοῦτο ἀφαιροῖ, τὴν ἀδικίαν, οὐδὲν δεινὸν αὐτῷ μήποτε ἀδικηθῇ· ἀλλ' ᾧ μόνῳ ἀσφαλὲς ταύτην τὴν εὐεργεσίαν προΐεσθαι, εἴπερ τῷ ὄντι δύναιτό τις ἀγαθοὺς ποιεῖν. Demosth. Midian. c. 1. ἃ δ' ἐν ὑμῖν μετὰ ταῦτά ἐστιν ὑπόλοιπα, ὅσῳ πλείοσιν οὗτος ἠνώχληκε καὶ παρήγγελκε—τοσούτῳ μᾶλλον ἐλπίζω τὸ δίκαιον ἕξειν. Heind.

ἀληθείας—πεδίον] Quod paulo post λειμὼν vocatur. Cf. Axioch. 371. C. οὓς χρὴ πορθμεύσαντα, ἀχθῆναι ἐπὶ Μίνω καὶ Ῥαδάμανθυν, ὃ κληΐζεται πεδίον ἀληθείας. V. Clemens Alexandr. Strom. v. p. 583. C. Sylb. T. ii. p. 690. ed. Venet. Λειμὼν vero jam Empedocles eo sensu adhibuit v. 20. p. 514. ed. Sturz. Ἔνθα φόνος τε κότος τε καὶ ἄλλων ἔθνεα κηρῶν Ἄτης ἂν λειμῶνα κατὰ σκότον ἠλάσκουσιν. Polit. x. 616. B. ἐπειδὴ δὲ τοῖς ἐν τῷ λειμῶνι ἑκάστοις ἑπτὰ ἡμέραι γένοιντο. Gorg. 524. A. οὗτοι οὖν ἐπειδὰν τελευτήσωσι, δικάσουσιν ἐν τῷ λειμῶνι. Lithic. Orphic. auct. 81.—βαδίζεμεν ἀνθεμόεντα Εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυστέφανόν τε μεγαίρει. Joannes Gazæ v. 90. ἀρετῆς λειμῶνας. Similiter poetæ usurpant Musarum Gratiarumque *arva*, v. Jacobs. ad Anth. Gr. T. vi. p. 1. sq.—Ceterum ad verba τὸ τῆς ἀληθείας πεδίον Plutarch. de Oracul. defect. p. 422. B. T. ii. τὸ δ' ἐντὸς ἐπίπεδον τοῦ τριγώνου κοινὴν ἑστίαν εἶναι πάντων, καλεῖσθαι δὲ πεδίον ἀληθείας, ἐν ᾧ τοὺς λόγους καὶ τὰ εἴδη καὶ τὰ παραδείγματα τῶν γεγονότων καὶ γενησομένων ἀκίνητα κεῖσθαι. Plotin. Ennead. i. 3. p. 21. B. ἐπιστήμῃ περὶ πάντων, οὐ δόξῃ· παύσασα δὲ τῆς περὶ τὸ αἰσθητὸν πλάνης, ἐνιδρύει τῷ νοητῷ, κἀκεῖ τὴν πραγματείαν ἔχει, τὸ ψεῦδος ἀφεῖσα, ἐν τῷ λεγομένῳ ἀληθείας πεδίῳ τὴν ψυχὴν τρέφουσα. Cf. Procl. in Tim. p. 105. 4. Ast.

ἥτε δὴ] Heindorfius malit ἥ τε γὰρ, ut Ficinus vertit: *nam ex hujusmodi prato;* sed haud dubie voce *nam* Græcum δὴ expressit, δὴ vero recte habet, quia hæc verba cum antecedentibus intime connexa sunt. Est enim sensus: Nimirum hinc est pastus animorum.—Hucque accedit Adrasteæ lex cet.—Priora vero Οὗ δὴ—ἐστὶν interrogativa esse, miror neminem vidisse. Etiam Hermias verba sic cepit. Ast.

ψυχῆς τὸ ἄριστον] i. e. διάνοια illa νῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ τρεφομένη.—τοῦ πτερ. φύσις conf. §. 56.—Mox de Adrastea, aut eadem, quæ Nemesis dicitur, aut simili dea, vid. Strabo xiii. p. 880. Eustath. ad Iliad. B. v. 829. p. 269. ed. Bas. Heind.

Ἀδραστείας ὅδε—θεσμὸς] Adrastea æterni et inevitabilis (ἀναποδράστου) rerum ordinis ac legis imago est. Plotin. Ennead. iii. 2. p. 264. E. ὅθεν καὶ θεία φήμη Ἀδράστεια· αὕτη γὰρ ἡ διάταξις Ἀδράστεια ὄντως. iv. 3. p. 389. B. ἀναπόδραστος ὁ θεῖος νόμος. Plutarch. ap. Stob. Eclog. Phys. T. i. p. 186. Cf. Aristot. de mund. 7. V. i. p. 475. Plutarch. de Stoic. repugn. T. ii. p. 1056. Adrastea philosophis erat, quæ poëtis

δὸς γενομένη[b] κατίδῃ[c] τι τῶν ἀληθῶν, μέχρι τε[d] τῆς[e] ἑτέρας περιόδου εἶναι ἀπήμονα, κἂν ἀεὶ[f] τοῦτο δύνηται ποιεῖν, ἀεὶ[g] ἀβλαβῆ[h] εἶναι· ὅταν δὲ ἀδυνατήσασα ἐπισπέσθαι μὴ[i] ἴδῃ[j] καί[k] τινι συντυχίᾳ χρησαμένη, λήθης τε καὶ κακίας πλησθεῖσα[l] βαρυνθῇ, βαρυνθεῖσα δὲ[m] πτερορρυήσῃ τε[n] καὶ ἐπὶ τὴν γῆν πέσῃ, τότε νόμος ταύτην μὴ φυτεῦσαι εἰς μηδεμίαν θηρείαν[o] φύσιν ἐν τῇ πρώτῃ[p] γενέσει, ἀλλὰ τὴν μὲν πλεῖστα ἰδοῦσαν εἰς γονὴν[q] ἀνδρὸς γενησομένου φιλοσόφου ἢ φιλοκάλου ἢ μουσικοῦ τινὸς καὶ

—[a] ψυχῆι Ϗ.—[b] γινομένη ΣΦr.—[c] κατίδοι. ΣEF.—[d] τε om F et pr r.—[e] καὶ DN.—[f] κἂν ἀεὶ] εἰ ϏΔGT et pr Π.—[g] κἂν αἰεὶ ϏΔGT et pr Π.—[h] βλαβῆ ΔGT et pr Π.—[i] οὖν μὴ F, ὁ μὴ Γ.—[j] ἴδῇ F, εἰδῇ E.—[k] κἂν G, καί τοι T.—[l] πλασθεῖσα N.—[m] τε C.—[n] πτερορρυήσῃ τε] πτερορρυήσεται T.—[o] θηρείαν ϏΔΠDNO, θήρειον BC, θηρείονα ΛH, θηρείαν Ξ, θηρίαν T: θήρειον s.—[p] πρώτῃ om Σ.—[q] σχολὴν T.—[r] πο-

Nemesis et popularis ille Herodoti φθόνος. Cf. quæ collegit et exposuit Eichstædt. in Quæstion. philolog. Nov. Specim. (1784) p. 6. sq. Ceterum hæc laudat Plutarch. de Fato, T. ii. p. 568. C. D. Ast.

ὅταν δὲ ἀδυνατ.] Profert hæc ex parte Hierocl. in Carm. Aur. p. 254. Conf. Himer. Or. xiv. 12.—*τὴν μὲν πλεῖστα ἰδοῦσαν*, olim, antequam casu quodam gravata alas amiserit et in hanc deciderit terram. Ita hæc non repugnant prioribus *ὅταν δὲ—μὴ ἴδῃ*.—Quæ mox sequuntur *ἢ περὶ σώματος* etc. in iis valde vereor ut integram habeamus scriptoris manum. Illud enim *τινὰ* post *ἴασιν* cur additum sit, non video. Ficin. *circa medelam curamque corporis*. An eum legisse probabile est *ἴασιν θεραπείαν τε τινά?* Heind.

εἰς μηδεμίαν θήρειον φύσιν] Iamblich. ap. Stob. Eclog. Phys. T. ii. p. 912. *δεῖ δέ που καὶ τοὺς βίους τῶν ψυχῶν κατανοεῖν, πρὶν ἐλθεῖν εἰς σῶμα, ὡς ἄρα καὶ οὗτοι πολλὴν ἔχουσιν ἐν ἑαυτοῖς διάστασιν. ἀπὸ δὲ διαφόρων τρόπων ζωῆς διάφορον ποιοῦνται αὐτῶν τὴν πρώτην σύνοδον. Οἵ τε γὰρ νεοτελεῖς καὶ πολυθεάμονες τῶν ὄντων, οἵ τε συνοπαδοὶ καὶ συγγενεῖς τῶν θεῶν, οἵ τε παντελεῖς καὶ ὁλόκληρα τὰ εἴδη τῆς ψυχῆς περιέχοντες πάντες ἀπαθεῖς καὶ ἀκήρατοι ἐμφύονται πρώτως εἰς τὰ σώματα· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν ἤδη ἀναπεπλησμένοι καὶ ἄλλων παθῶν μεστοὶ μετὰ παθῶν πρώτως συνέρχονται τοῖς σώμασι.* Ast.

ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει] Prima generatione, h. e. quum prima vice corpus induit, a vita divina deficiens et in terram delapsa (est enim Pythagoreis generatio a diis defectionis indicium, v. quæ Sturzius ad Empedocl. p. 450. sq. collegit) homo fit; secunda vero vice, mille annorum cyclo præterlapso, si ab humana quoque natura defecerit vitiisque se polluerit, etiam in animalis vitam decidit, v. cap. 29. Ast.

εἰς γονὴν ἀνδρὸς γενησομένου φιλοσόφου] Hermes in Stob. Eclog. Phys. T. ii. p. 958. *Αἱ δικαιότεραι δ' ὑμῶν καὶ τὴν εἰς τὸ θεῖον μεταβολὴν ἐκδεχόμεναι εἰς μὲν ἀνθρώπους βασιλεῖς δίκαιοι, φιλόσοφοι γνήσιοι, κτίσται καὶ νομοθέται, μάντεις ἀληθεῖς, ῥιζοτόμοι γνήσιοι, ἄριστοι προφῆται θεῶν, μουσικοὶ ἔμπειροι, ἀστρονόμοι νοεροί, οἰωνοσκόποι σαφεῖς, ἀκριβεῖς θύται καὶ ὁπόσοι ἔστε καλῶν κἀγαθῶν ἄξιαι.* Empedocles v. 407. p. 522. ed. Sturz. *Εἰς δὲ τέλος μάντεις τε καὶ ὑμνοπόλοι καὶ ἰητροί, Καὶ πρόμοι ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισι πέλονται· Ἔνθεν ἀναβλαστοῦσι θεοὶ τιμῇσι φέριστοι.* Cf. Plotin. Ennead. i. 2. p. 19. B. 20. B. C.

Novem sunt vitæ genera, ut novem animarum circuitus s. periodi, quarum quæque millia annorum, h. e. numerum perfectum et in se absolutum, continet; decimo enim circuitu animæ sinceræ in cœlum, tanquam proprium suum domicilium, redeunt. Re vera igitur sunt decem animarum periodi, h. e. perfecta et

ἐρωτικοῦ, τὴν δὲ δευτέραν εἰς βασιλέως ἐννόμου ἢ πολεμικοῦ[r] καὶ ἀρχικοῦ, τρίτην[s] εἰς[t] πολιτικοῦ ἤ τινος οἰκονομικοῦ ἢ χρηματιστικοῦ,[u] τετάρτην[v] εἰς φιλοπόνου γυμναστικοῦ ἢ περὶ σώματος ἴασίν[w] τινα ἐσομένου, πέμπτην μαντικὸν βίον ἤ τινα τελεστικὸν ἕξουσαν· ἕκτῃ[x] ποιητικὸς[y] ἢ τῶν περὶ μίμησίν τις ἄλλος ἁρμόσει,
r. i. 45. ἑβδόμῃ[z] δημιουργικὸς[a] ἢ γεωργικός, ὀγδόῃ[b] σοφιστικὸς ἢ δημοκοπικός,[c] ἐνάτῃ[d] τυραννικός. [§. 61.] Ἐν δὲ[e] τούτοις ἅπασιν ὃς μὲν ἂν δικαίως διαγάγῃ,[f] ἀμείνονος μοίρας μεταλαμβάνει,[g] ὃς δ' ἂν ἀδίκως, χείρονος. εἰς μὲν γὰρ τὸ αὐτὸ ὅθεν ἥκει ἡ ψυχὴ ἑκάστη, οὐκ ἀφικνεῖται[h] ἐτῶν

λιτικοῦ DNO.—[s] τρίτην δὲ ΓG.—[t] εἴς τε G.—[u] χρηματιστοῦ Ξ.—[v] τετάρτη A.—[w] ἴσασιν G.—[x] ἕκτηι ΧBD, ἕκτη ΓΔΛΞΠCFGHNOTb et corr Φ: ἕκτην s. dativum novit et Hermias.—[y] ποιητικὸς (b ποιητικός τις) ἢ τῶν περὶ μίμησίν τις ἄλλος ἁρμόσει] ποιητικὸν, omissis ceteris, EFs.—[z] ἑβδόμηι ΧB: ἑβδόμη °s.—[a] γεωμετρικὸς ἢ δημιουργικὸς Es.—[b] ὀγδόηι ΧB: ὀγδόη s.—[c] δημοτικὸς ΧΔΠDGT.—[d] ἐννάτη ΧΔΛΞΠΣBCFGHNOTr et corr Γ: ἐνάτη s.—[e] δὴ ΧΔΞΠDNOT.—[f] διάγῃ Es.—[g] μεταλαμβάνει (γχάνει supra) D.—[h] οὐ καθικνεῖται AF et pr E cum s.—[i] πρὸς Ξ.—[j] τοῦσοῦτον (το supra)

absoluta earum est vita et historia. Scilicet numerus decimalis Pythagoreis erat perfectionis et harmoniæ absolutæ symbolum, propterea quod unitas et conjunctio est omnis quasi conjunctionis; est enim conjunctio numeri quinarii duplicis, hic vero conjunctio est numeri paris (2) et imparis (3). Numerus decimalis igitur omnis numeri perfectio et absolutio est; quapropter, si cursum suum perfecerit, in se ipse revertitur, h. e. ad unitatem redit. Cf. Plutarch. de 'ΕΙ. p. 388. C. Philo de mundi opif. T. i. p. 28. Stob. Eclog. Phys. T. i. p. 300. Procl. in Tim. i. p. 27. Hinc etiam mundi et sphæræ symbolum fuit numerus decimalis. Cf. Meurs. denar. Pythag. p. 109. Ast.

ποιητικόν] Potest acc. *ποιητικὸν* jungi cum præc. particip. sed quum seqq. nominativi non itidem possint, videtur potius sequenda hæc lectio, *ἕκτῃ ποιητικὸς ἢ τῶν περὶ μίμησιν τὶς ἄλλος ἁρμόσει· ἑβδόμῃ*, etc. itidemque *ὀγδόῃ*, et *ἐνάτῃ*. Sed pro *γεωμετρικὸς* legitur etiam *ἢ γεωργικὸς*, et quidem præposito nomine *δημιουργικός*. Steph.

ἕκτῃ] Bas. 2. *ἕκτῃ ποιητικὸς, ἢ τῶν περὶ μίμησιν τὶς ἄλλος ἁρμόσει· ἑβδόμῃ —ὀγδόῃ—ἐνάτῃ*, approbante Fic. *sexto in poetam vel alium quemvis eorum, qui apte in imitatione versantur: septimo in artificem vel agricolam*, quæ extrema legisse eum significant *ἑβδόμῃ δημιουργικὸς ἢ γεωργικός*. Sed in re incerta satius erat nihil omnino tentare, quanquam illa *τῶν περὶ μίμησιν τὶς ἄλλος* Platonis esse præstem. Heind.

ἕκτῃ ποιητικὸς, ἢ τῶν περὶ μίμησίν τις ἄλλος ἁρμόσει, ὀγδόῃ cet.] Secutus sum unice veram edit. Bas. 2. lectionem, quam confirmant Cod. Monac. et Vindob. Ficinum quoque haud aliter legisse, ejus translatio probat: *sexto in poetam vel alium quemvis eorum, qui apte in imitatione versantur*. Tunc pro *γεωμετρικὸς* restitui *γεωργικὸς*, quod Hermias, Cod. Monac. et Vindob. exhibent, Ficino etiam approbante: *septimo in artificem vel agricolam*. Sic etiam Polit. v. 14. *δημιουργὸς* et *γεωργὸς* conjunguntur. Cf. Böckh. in Plat. Min. p. 18. Ast.

δημοκοπικὸς] *Qui populi gratiam aucupatur*, in quo *κόπτειν* est ex Phrynichi explicatione *τὸ λιπαρῶς ἐγκεῖσθαι καὶ πείθειν παρὰ γνώμην*. v. Dorvill. ad Charit. p. 58. Heind.

§. 61. *ἡ ψυχὴ ἑκάστη*] In his articulus in libro Stephani deerat et deest ap. Euseb. Præp. Evang. xiii. 14. Rectius, opinor, quanquam defendi potest vulgatum. Apolog. Socr. p. 39. A. *καὶ ἄλλαι πολλαὶ μηχαναί εἰσιν ἐν ἑκάστοις τοῖς κινδύνοις*. Heind.

μυρίων· οὐ γὰρ πτεροῦται πρὸ[i] τοσούτου[j] χρόνου, πλὴν ἡ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀδόλως ἢ παιδεραστήσαντος μετὰ III. 249. φιλοσοφίας. αὗται[k] δὲ τρίτῃ περιόδῳ τῇ χιλιετεῖ, ἐὰν ἕλωνται τρὶς[l] ἐφεξῆς τὸν βίον τοῦτον, οὕτω πτερωθεῖσαι τρισχιλιοστῷ ἔτει[m] ἀπέρχονται. αἱ δὲ ἄλλαι, ὅταν τὸν[n] πρῶτον βίον τελευτήσωσι,[o] κρίσεως ἔτυχον. κριθεῖσαι δέ, αἱ μὲν εἰς τὰ ὑπὸ γῆς[p] δικαιωτήρια ἐλθοῦσαι δίκην ἐκτίνουσιν,[q] αἱ δ' εἰς τοὐρανοῦ[r] τινὰ τόπον ὑπὸ τῆς δίκης κουφισθεῖσαι διάγουσιν ἀξίως οὗ ἐν[s] ἀνθρώπου εἴδει[t] ἐβίωσαν βίου.[u] τῷ δὲ χιλιοστῷ ἀμφότεραι ἀφικνούμεναι ἐπὶ κλήρωσίν τε[v] καὶ αἵρεσιν[w] τοῦ δευτέρου βίου, αἱροῦνται ὃν ἂν ἐθέλῃ[x] ἑκάστη. ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον[y] ἀνθρωπίνη ψυχὴ

H.—[k] αὕτη G.—[l] τρεῖς CN.—[m] ἔτι N.—[n] τὸ N.—[o] τελευτήσασαι G.—[p] γῆν Εrb. —[q] ἐκτείνουσιν N, ἐκτείνουσαιν pr G.—[r] τοὐρανοῦ ΔDGNO: τοῦ οὐρανοῦ *s.— [s] ἐὰν G.—[t] ἴδει Λ.—[u] βίον ΣΝΟ.—[v] τινα Φ.—[w] αἴνεσιν T.—[x] θέλῃ ΔΠΣBCGHTb.

ἡ ψυχὴ ἑκάστη] Articulum omittit Euseb. P. E. xiii. 16. p. 697. C. idem aberat a Stephani libro; sed, ni fallor, alia est ratio pronominis ἕκαστος nomini substantivo postpositi, alia præmissi. Ast.

οὐ καθικνεῖται] Legitur etiam οὐκ ἀφικνεῖται. Steph.

Scriptum est legi etiam οὐκ ἀφικνεῖται (sicut [mox] εἰς θηρίου βίον ἀφικνεῖται), sed debuit addi, non legi ἡ ante ψυχή: ut certe nullum hic illi articulo locum esse constat ante ψυχὴ quam sequatur ἑκάστη. Steph.

ἀφικνεῖται] Pro vulg. οὐ καθικνεῖται ex Vind. Eusebioque et Steph. libro, (nisi is est ipse Eusebius,) rescripsi οὐκ ἀφικνεῖται, ut inferius ἔνθα καὶ—ψυχὴ ἀφικνεῖται. Heind.

οὐκ ἀφικνεῖται] E cod. Monac. cum Heindorfio reposui. Vigerus ad Euseb. l. l. not. p. 66. legendum existimat πρὸ ἐτῶν μυρίων vel aliquid simile; sed recte habet genitivus temporis (v. Fischer. ad Well. T. iii. P. i. p. 382. sq.); est enim ἐτῶν μυρίων *intra decem millia annorum*. Ast.

ἐτῶν μυρίων] Mundi enim circuitus decem millia annorum complectitur; Empedocles contra ponebat, animam τρὶς μὲν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλαλῆσθαι, γενομένην παντοίαν διὰ χρόνου ἰδέαν θνητῶν. Celsus ap. Origen. viii. p. 780. D. Cf. de his periodis Holsten. ad Porphyr. (ii. 123.) p. 24. sq. et Rittershus. p. 24. Ast.

φιλοσοφήσαντος ἀδόλως] Expressit hæc Philo Jud. T. ii. p. 396. Ast.

παιδεραστήσαντος] Ille παιδεραστήσας μετὰ φιλοσοφίας qui sit, unice declarabit egregius ille Plat. locus de legg. viii. p. 837. B. quem huc apponere non piget. Ὁ μὲν τοῦ σώματος ἐρῶν καὶ τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶν ἐμπλησθῆναι παρακελεύεται ἑαυτῷ, τιμὴν οὐδεμίαν ἀπονέμων τῷ τῆς ψυχῆς ἤθει τοῦ ἐρωμένου· ὁ δὲ πάρεργον μὲν τὴν τοῦ σώματος ἐπιθυμίαν ἔχων, ὁρῶν δὲ μᾶλλον ἢ ἐρῶν τῇ ψυχῇ, δεόντως τῆς ψυχῆς ἐπιτεθυμηκώς, ὕβριν ἡγεῖται τὴν περὶ τὸ σῶμα τοῦ σώματος πλησμονήν· τὸ σῶφρον δὲ καὶ ἀνδρεῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὸ φρόνιμον αἰδούμενος ἅμα καὶ σεβόμενος ἁγνεύειν ἀεὶ μεθ' ἁγνεύοντος τοῦ ἐρωμένου βούλοιτ' ἄν. Heind.

εἰς τὰ—δικαιωτήρια] V. Phædon. p. 449. Gorg. 523. E. Polit. x. 13. Pollux viii. 25. explicat δικαιωτήρια: βασανιστήρια. Vid. Ruhnk. ad Tim. p. 85. Ast.

τῷ δὲ χιλιοστῷ—ἀφικνεῖται] Verba hæc migrarunt hinc in Platonis Timæum p. 42. B. non e decimo de rep. ut sit Cornarius Eclogg. p. 775. Heind.

ἔνθα] Euseb. l. l. ἔνθα δή, quod probo. Ast.

ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον] V. Phædon. p. 346. Nemes. N. H. 2. p. 62. Porphyr. ap. Wyttenb. ad Plutarch. de Ser. N. Vind. p. 113. Procl. in Tim. p. 329. et quæ laudavi in libello de Plat. Phædr. p. 92. Ast.

ἀφικνεῖται, καὶ ἐκ θηρίου, ὅς[z] ποτε ἄνθρωπος ἦν, πάλιν εἰς ἄνθρωπον. [§. 62.] Οὐ γὰρ ἥ γε μή ποτε ἰδοῦσα τὴν ἀλήθειαν εἰς τόδε ἥξει τὸ σχῆμα. δεῖ γὰρ ἄνθρωπον ξυνιέ-
1. i. 46. ναι κατ' εἶδος λεγόμενον, ἐκ πολλῶν ἰὸν[a] αἰσθήσεων εἰς ἓν λογισμῷ ξυναιρούμενον. τοῦτο δέ[b] ἐστιν ἀνάμνησις ἐκείνων, ἅ ποτ'[c] εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ καὶ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναί φαμεν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὂν ὄντως.[d] διὸ δὴ[e] δικαίως μόνη πτεροῦται ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια·

—y βίου Χ.—z ὃς Φr, ὃ Γ.—a ἰὼν Τ.—b δ' b.—c τ' Λ.—d ὄντως ὂν EFs : ΣΝ om

§. 62. δεῖ γὰρ ἄνθρωπον] Cornar. *oportet enim hominem intelligere, qui secundum speciem dicitur, quæ ex multis velut sensibus in unum ratiocinatione contrahitur.* Ergo pro ἰὸν correxit οἷον, offensus videlicet hoc asyndeto. Hac autem interpretatione exit hinc hominis definitio, a Platonis philosophia, ut verissime judicabat Schleiermacherus, plane aliena. Obscuri igitur loci, cujus ne sana quidem prorsus videtur scriptura, vide an hæc potius sit sententia: *hominis enim est, intelligere id, quod in universum dicitur intelligiturque, quod ex multis proficiscitur αἰσθήσεσι, quæ ratione in unum colliguntur.* In qua explicatione post ξυνιέναι inserui τὸ et deinde ξυναιρουμένων expressi. Nimirum ut modo τὴν ἀλήθειαν dixerat de omnibus illis ἰδέαις seu de toto τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένει (§. 58.), ita hic τῷ κατ' εἶδος λεγομένῳ complecti videtur singulas illarum rerum notiones, quales percipere potest mens humana in hoc corpore inclusa, εἴδη illa αὐτὰ καθ' αὐτά. Conf. Parmenid. p. 129. A. p. 130. B. Heind.

κατ' εἶδος ξυνιέναι] Hoc dictum est, ut *κατ' εἴδη σκοπεῖν*, Politic. 205. A. *κατὰ γένος διακρίνειν*, Sophist. 253. E. *λογισμὸς* vero rationem proprie sic dictam, h. e. meram intelligendi, judicandi et ratiocinandi vim significat. V. Phædon. p. 327. 353. Ast.

τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις etc.] *τοῦτο*, h. e. *τὸ συναιρεῖν λογισμῷ εἰς ἓν τὰς πολλὰς αἰσθήσεις.* Meno p. 97. E. *αἱ δόξαι ἀληθεῖς—οὐ πολλοῦ ἄξιαί εἰσιν, ἕως ἄν τις αὐτὰς δήσῃ αἰτίας λογισμῷ. Τοῦτο δ' ἐστὶν—ἀνάμνησις, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν ἡμῖν ὡμολόγηται.* Nam *λογισμὸν* proprie dicere solet hanc mentis agitationem. Sophist. p. 254. A. philosophus dicitur *τῇ τοῦ ὄντος ἀεὶ διὰ λογισμῶν προσκείμενος ἰδέᾳ.* Phædo p. 84. A. *ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου—ἑπομένη τῷ λογισμῷ καὶ ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη ζῆν οἴεται δεῖν οὕτως, ἕως ἂν ζῇ.* Heind.

ἀνάμνησις] Nobilis hæc est Platonis sententia de recordatione superioris vitæ, qua discere et cognoscere nihil aliud est, nisi recordari et reminiscendo agnoscere ea, quæ animus in cœlesti jam vita spectaverit. V. Phædon. p. 304. Men. 81. C. Cicero Quæst. Tusc. i. 24. Maxim. Tyr. Diss. xxviii. Elegantissime et admodum subtiliter de hac re disseruit philosophus recentioris temporis, St. Martinus, unicum illud Francogallicæ philosophiæ lumen, in libro, qui inscribitur Tableau naturel des rapports, qui existent entre Dieu, l'homme et l'univers (Edimb. 1782. 8.) p. 70. Cujus verba apponam, quia meam ipsius sententiam de hac re declarant: Observons encore que cette doctrine sur l'émanation de l'Être intellectuel de l'homme l'accorde avec celle qui nous enseigne que toutes nos découvertes ne sont en quelque sorte que des réminiscences. On peut dire même, que ces deux doctrines se soutiennent mutuellement: car si nous sommes émanés d'une source universelle de vérité, aucune vérité ne doit nous paroître nouvelle, et reciprocement, si aucune vérité ne nous paroît nouvelle, mais que nous n'y apperçevions, que le souvenir ou la représentation de ce qui étoit caché en nous, nous devons avoir pris naissance dans la source universelle de la vérité. Ast.

διὸ δὴ δικαίως etc.] Conf. Reizii notam ad Aristot. Polit. p. 106. Heind.

πρὸς γὰρ ἐκείνοις ἀεί ἐστι μνήμῃ κατὰ δύναμιν, πρὸς οἷσπερ[f] ὁ[g] θεὸς ὢν θεῖός ἐστι.[h] τοῖς δὲ[i] δὴ[j] τοιούτοις ἀνὴρ ὑπομνήμασιν ὀρθῶς[k] χρώμενος, τελέους[l] ἀεὶ τελετὰς τελούμενος, τέλεος ὄντως μόνος[m] γίγνεται. ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ[n] πρὸς τῷ θείῳ γιγνόμενος, νουθετεῖται[o] μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς.

§. 63. Ἔστι[p] δὴ οὖν δεῦρο ὁ[q] πᾶς ἥκων λόγος περὶ τῆς τετάρτης μανίας, ἣν[r] ὅταν[s] τὸ τῇδέ τις ὁρῶν κάλλος, τοῦ ἀληθοῦς[t] ἀναμιμνησκόμενος, πτερῶταί[u] τε καὶ ἀναπτε-

δν.—[e] δὴ om Λ et pr Ξ.—[f] οὔσπερ N.—[g] ὁ om ℵΔΠDGNOT.—[h] τέσσαρες φέρονται γραφαί· ἢ πρὸς οἷσπερ θεὸς ὢν θεός ἐστιν ἢ πάλιν θεῖός ἐστιν, ἢ μετὰ τοῦ ἄρθρου, πρὸς οἷσπερ ὁ θεὸς ὢν θεός ἐστιν ἢ πάλιν θεῖός ἐστιν. Hermias.—[i] δὲ om NO.—[j] δὴ μὴ G.—[k] ὀρθῶς post χρώμενος ponit Γ, om Σr.—[l] τελέας Σ, τελείας Ξ, τελέως b.—[m] μόνως N.—[n] καὶ om G.—[o] νουθετοῦται N.—[p] hinc initium capit P.—[q] ὁ om b.—[r] ἣν ℵΓΔΞΣΦBCDGHNOPrs cum pr Π et γρ F; om T: ἵν' s.—[s] ὅτε F.—[t] ἀληθῶς G.—[u] πτερῶται ℵΔΛΠBCDEGHb et pr F, πτεροῦται ΣΦT, ἐκπτέρωται

πρὸς γὰρ ἐκείνοις] Quid? Num cujusvis μνήμη? Neutiquam, sed philosophi. Igitur cur non additum ἐκείνου seu τούτου? Feliciter Schleiermacherus correxit μνήμῃ, tertio casu, ut ἐστὶ hoc trahatur ad prægressum ἡ τοῦ φιλ. διάνοια. de legg. vii. p. 799. C. πρὸς τούτῳ (vulgo τοῦτο) δὴ νῦν γενόμενοι τῷ λόγῳ, πάθωμεν τὸ πρέπον ἡμῖν αὐτοῖς. Nam εἶναι πρός τινι, *versari in rei contemplatione*, pervulgatum est loquendi genus. Cf. §. 15. fin. Phædo §. 84. C. αὐτὸς πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκρ. Heind.

μνήμῃ] Pro μνήμη, jam Hermias et Lambinus ad Horat. T. ii. p. 258. A. legerunt. Ast.

πρὸς οἷς περ] Hermias quatuor memorat lectiones: τέσσαρες φέρονται γραφαί, ἢ 'πρὸς οἷσπερ θεὸς ὢν θεός ἐστι' ἢ πάλιν 'θεῖός ἐστιν.' ἢ μετὰ τοῦ ἄρθρου 'πρὸς οἷσπερ ὁ θεὸς ὢν θεός ἐστι·' ἢ πάλιν 'θεῖος ἐστι.' Ast.

ὢν θεῖος] Ita vertit hunc locum Fic. ut agnoscens nostram scripturam (non autem quasi legeretur, πρὸς οἷσπερ ὡς θείοις ὁ ὤν.) hæc enim sunt illius verba, *Nam illis semper quantum fieri potest memoria inhæret, quibus deus inhærens divinus est.* Steph.

τελετὰς] τελέους τελετὰς opponit manifesto mysticis illis, quæ vulgo celebrabantur, sacris. Conf. §. 64. Heind.

§. 63. τετάρτης μαν.] Tribus furoris divini generibus expositis, primo, quod in futuri præsensione cernitur, altero, quod in expiationibus versatur, et tertio, qui furor poeticus nuncupatur, quum excursu de animæ immortalitate vitaque cœlesti, cujus recordatio esset omnis hominis scientia et intelligentia, demonstrasset, mentis incitationem summum esse hominis bonum, ut quæ in veram cœlestemque vitam ipsum efferat, jam ad quartum insaniæ genus, amoris furorem uberius describendum progreditur, omnium optimum eum et præstantissimum esse ostensurus. Ast.

ὁρῶν] Nisi ὁρῶν mutemus in ὁρᾷ, suspensa relinquitur oratio: simul autem ἔχῃ legendum, ut opinor, fuerit. Mirus autem videri possit hic particulæ ἵνα usus, quam Fic. pro ὅτι accipit, ita hunc locum reddens, *Tendit igitur huc totus sermo, qui est circa quartum furorem, quod quando quis visa hic pulchritudine aliqua, vere illi reminiscens, alas recipit, receptisque evolare nititur.* (neque enim dubito quin apud eum mendose *Quo* pro *Quod* scriptum sit, quum sequatur *Recipit* et *Nititur*, non *Recipiat* et *Nitatur*) sed fortasse non aliter intelligendum est ἵνα ἀναπτερῶται quam si dictum esset, ἵνα λέγωμεν ἀναπτεροῦσθαι, vel ἵνα οἰόμεθα ἀναπτεροῦσθαι: resolvendo et sequentia verba eodem modo, λέγωμεν προθυμεῖσθαι; deinde ἀδυνατοῦντα δὲ, αἰτίαν ἔχειν, etc. Steph.

ὁρῶν] Horum structura paullulum im-

ρούμενος[v] προθυμούμενος[w] ἀναπτέσθαι,[x] ἀδυνατῶν δέ, ὄρνιθος δίκην βλέπων ἄνω, τῶν κάτω δὲ ἀμελῶν, αἰτίαν ἔχει[y]

ΝΟΡ et rc T; ἀναπτερῶταί s.—[v] ἀναπτερούμενος om E et pr F.—[w] προθυμῆται Ξs.
ά
—[x] ἀναπτέσθαι F, ἀνάπτεσθαι P.—[y] ἔχῃ ΞF et corr Φ.—[z] μανικῶς ΞΠFGΩΝΟΡΤ.—

peditior ita vexavit Steph. ut ὁρᾷ pro ὁρῶν ac deinde ἔχῃ pro ἔχει corrigeret, illud ἵνα pro ὅπως accipiens. Sed nihil omnino movendum. Nam ἵνα h. l. est *ubi, in qua μανίᾳ,* ad quod pertinet illud ἔχει, et quod post infertur ὡς, referendum ad illa ἔστι δεῦρο ὁ πᾶς λόγ. ἥκων. *Huc igitur descendit omnis hæc oratio de quarto furore, in quo quando quis conspecta hujus loci pulchritudine veræ illius memor pennas induit pennatusque evolare cupit, tum viribus destitutus, avis instar sursum intuens, inferiora autem negligens, in furoris reprehensionem apud vulgus incurrit: esse igitur hunc optimum omnium enthusiasmum.* Ita hæc ἵνα ὅταν—διακείμενος parenthesin quandam faciunt, in qua post protasin ὅταν—ἀναπτέσθαι subjicitur apodosis ἀδυνατῶν δὲ, de quo usu part. δὲ hodie docti non dubitant. Heind.

ἵν'] Pro ἵν' Cod. Mon. habet ἦν. Ast.

ἀναπτερῶται] Cod. Monac. ἀντέρωταί τε καὶ ἀναπτερούμενος, προθυμούμενος ἀνάπτεσθαι. Ast.

ὄρνιθ. δίκην] Epist. vii. p. 347. E. ἐγὼ μὲν βλέπων ἔξω καθάπερ ὄρνις ποθῶν ποθὲν ἀναπτάσθαι. Heind.

βλέπων ἄνω] Aristoph. Av. 264. Κὔέτοι κέχηνά γ' εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπων. Pac. 56. βλέπων εἰς τὸν οὐρανὸν κεχηνὼς. Nub. 173. Signum hoc erat hominum stupidorum; unde hiante et diducto ore, more avium, aliquid exspectare, in proverbium abiit. v. Scholiast. ad Aristoph. Av. 165. Simili imagine usus est Plutarch. π. τ. ἀκούειν, P. i. p. 166. ed. Lips. ὥσπερ ἀπτῆνες νεοσσοὶ, κεχηνότες ἀεὶ πρὸς ἀλλότριον στόμα, καὶ πᾶν ἕτοιμον ἤδη καὶ διαπεπονημένον ὑπ' ἄλλων ἐκλαμβάνειν ἐθέλοντες. Quom. virt. prof. sent. p. 272. πάντες γὰρ, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, οἱ ἀρχόμενοι φιλοσοφεῖν, τοὺς πρὸς δόξαν διώκουσι μᾶλλον, οἱ μὲν, ὥσπερ ὄρνιθες, διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν φυσικῶν καὶ τὸ ὕψος ὑπὸ κουφότητος καὶ φιλοτιμίας καταίροντες cet. Unde perspicitur, more avium sursum spectare non solum fuisse stupiditatis cujusdam, sed levis quoque aviditatis indicium. Et in universum hominum cum avibus comparationem Græcos frequentissime adhibuisse irridendi causa, non solum Aristophanis loci probant, sed ipse quoque Plato significasse mihi videtur Politic. 266. C. Quem locum quum interpretes non intellexerint, paulo accuratius juvat inspicere. Dicit igitur Plato, postquam animalia universa in duo genera divisit, unum bipedum, alterum quadrupedum: Πρὸς δὴ τούτοις ἕτερον αὖ τι τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκιμησάντων ἂν, ὦ Σώκρατες, ἆρα καθορῶμεν ἡμῖν γεγονὸς ἐν τοῖς διῃρημένοις; Verbis τὶ τῶν πρὸς γέλωτα εὐδοκιμησάντων poetas comicos, qui in primis hominum cum avibus comparatione delectati fuerint, innui liquet. Aves vero, non sues, quod Schleiermacherus conjecit, a Platone significari, quum ex prægressis, tum e sequentibus perspicitur. Ex illa enim animalium divisione sequitur, homines cum avibus unum genus esse, quadrupedes vero alterum. Et sequentia hoc aperte ostendunt: Τἀνθρώπινον ἡμῖν ἅμα γένος ξυνειληχὸς καὶ ξυνδεδραμηκὸς γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ καὶ ἅμα εὐχερεστάτῳ. Τὸ γένος τῶν ὄντων γενναιότατον καὶ ἅμα εὐχερέστατον est animalium genus vehementissimum ac celerrimum. Hoc vero describuntur aves. Γενναῖος enim est *generosus*, tunc *impetuosus* et *vehemens*; aves vero omnium fere animalium maxime irritabiles esse, quis nescit? Et animo tibi fingas, quæso, v. c. anserum gregem, clamitando alasque percutiendo involantium. Εὐχερὴς esse *facile*, promtum et *expeditum*, tunc *celere*, nunquam vero *vile* et *abjectum* quidquam sonare, quod Schleiermacherus statuit, vix est ut moneam. Hanc autem celeritatis notionem etiam in verbis τὸν εὐχερῆ βίον inesse, probant, quæ præcedunt: οὐκ εἰκὸς, ὕστατα ἀφικνεῖσθαι τὰ βραδύτατα; Denique illa p. 266. E. λέγω δὴ, δεῖν τότε εὐθὺς τὸ πεζὸν τῷ δίποδι πρὸς τετράπουν γένος διανεῖμαι, κατιδόντα δὲ τἀνθρώπινον ἔτι μόνῳ τῷ πτηνῷ ξυνειληχὸς τὴν δίποδα ἀγέλην, πάλιν τῷ ψιλῷ καὶ τῷ πτεροφυεῖ τέμνειν, manifesto docent, Platonem homines cum avibus illo loco composuisse. Ita quoque perspicuum est, verba γενναιοτάτῳ καὶ ἅμα εὐχερεστάτῳ, quæ Schleiermacherus et Butt-

ὡς μανικῶς[z] διακείμενος,—ὡς ἄρα αὕτη πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστη τε καὶ ἐξ ἀρίστων τῷ τε ἔχοντι[a] καὶ τῷ κοινωνοῦντι[b] αὐτῆς[c] γίγνεται, καὶ ὅτι ταύτης μετέχων τῆς μανίας ὁ ἐρῶν τῶν καλῶν ἐραστὴς καλεῖται. καθάπερ γὰρ 1. i. 47.
εἴρηται, πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα, ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον, ἀναμιμνήσκεσθαι δ'[d] III. 250.
ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα[e] οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ, οὔθ'[f] ὅσαι[g] βραχέως εἶδον τότε τἀκεῖ, οὔθ'[h] αἳ δεῦρο πεσοῦσαι[i] ἐδυστύχησαν, ὥς τε[j] ὑπό τινων ὁμιλιῶν ἐπὶ τὸ ἄδικον τραπόμεναι λήθην ὧν τότε εἶδον ἱερῶν ἔχειν.[k] ὀλίγαι δὴ λείπονται[l] αἷς τὸ

a τῷ ἔχοντί τε Ξ.—b κοινοῦντι T.—c αὐτοῖς Λ.—d δ' om ΛΞ.—e ἐκεῖνα om T et pr Π.—f οὔθ' Γ, οὐδὲ Φr, ἅτε T: οὔτε *s.—g ὅσα NP.—h οὐδ' Φr.—i προσπεσοῦσαι ὥστε ΞΦr.—j ὥστε ΧΔΠCDGNOPT, οὔτε E, οὔτε al Ξ, οὔθ' Γ: οὔτε s.—k ἔχει Γ: ἔσ-

mannus certatim emendare conati sunt, sanissima esse. Ast.

αἰτίαν ἔχει] I. q. *εἰς αἰτίαν ἐμπίπτει* (Theæt. 150. A.), *in reprehensionem incurrit*; *ἔχειν* enim de rebus malis adhiberi, jam supra annotavimus. Similiter Latini *crimen habere* dicunt. cf. Burmann ad Phædr. i. 3. 11. V. Budæi Comment. Ling. Gr. p. 2. et 1459. et Casaubon. ad Athen. ix. 11. Ast.

φύσει] Natura, per se, sæpenumero sonat i. q. *τῷ ὄντι*, *revera*; quam quidem potestatem vocis *φύσει* a nemine adhuc, quod sciam, animadversam esse miror. Polit. iv. 7. Τῷ *σμικροτάτῳ ἄρα ἔθνει καὶ μέρει ἑαυτῆς καὶ τῇ ἐν τούτῳ ἐπιστήμῃ, τῷ προεστῶτι καὶ ἄρχοντι, ὅλη σοφὴ ἂν εἴη κατὰ φύσιν οἰκισθεῖσα πόλις, καὶ τοῦτο, ὡς ἔοικε, φύσει ὀλίγιστον γίγνεται γένος, ᾧ προσήκει ταύτης τῆς ἐπιστήμης μεταλαγχάνειν, ἣν μόνην δεῖ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν σοφίαν καλεῖσθαι.* Parmen. 132. D. *τὰ μὲν εἴδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἑστάναι τῇ φύσει* (nisi malis: *φύσει*, nam *ἐν τῇ φύσει*, *in natura*, ut Ficinus vertit, nihili est). Menexen. 246. C. *τό γε τῆς πόλεως γενναῖον καὶ ἐλεύθερον βέβαιόν τε καὶ ὑγιές ἐστι καὶ φύσει μισοβάρβαρον.* De legg. vi. 777. D. *διάδηλος γὰρ ὁ φύσει καὶ μὴ πλαστῶς σέβων τὴν δίκην* (ubi *φύσει* id esse, quod *ὄντως*, e Sophista apparet p. 201. ed. Bip. ubi voci *πλαστῶς* oppositum est *ὄντως*; quem locum adhibuit Pollux ix. 136. p. 1120.). vii. 803. C. *φημὶ χρῆναι τὸ μὲν σπουδαῖον σπουδάζειν, τὸ δὲ μὴ σπουδαῖον μή· φύσει δὲ εἶναι θεὸν μὲν πάσης μακαρίου σπουδῆς ἄξιον.* Ast. qui sic in Addit. '*Φύσει* similiter jam a Fabricio ad Sext. Empiric. Pyrrh. hypotyp. i. 12. p. 9. explicatum postea cognovi.'

ἀναμιμνήσκεσθαι—ἔσχον] Respexerunt h. l. Plutarch. Sympos. viii. T. ii. p. 745. D. E. Proclus Hymn. ii. 8. Anthol. Græc. T. iii. p. 150. Iamblich. de myster. iii. 20. p. 86. 20. Ast.

οὔθ' αἱ δεῦρο πεσοῦσαι] Corrigebat aliquis in his *οὔθ' αἱ ὑπὸ τινῶν* etc. Mendum quidem hic aliquod latere apparet, sed illa nihili est correctio, quum verba *δεῦρο πεσοῦσαι*, prægressis opposita, pertinere debeant etiam ad hæc *ὑπὸ τινῶν ὁμιλ.—τραπόμεναι*, quo bene ea traxit Ficinus, vertens: *neque quot huc descendentes infortunatæ fuerunt, ita ut—depravatæ—oblivionem susceperint*, ut pro tertio *οὔτε* legisse videatur *ὥστε*, quod tamen meo quidem sensu frigoris aliquid habet. Quod ni absurda videatur de duplice olim libri recensione conjectura, conjecerim, in altera fuisse *οὔτε αἱ δεῦρο πεσοῦσαι ἐδυστύχησαν*, omissis reliquis, in altera *οὔθ' αἱ δεῦρ. πεσ. ὑπὸ τινῶν* etc. Heind.

ἐδυστύχησαν, ὥστε] i. e. *in eo, quod.* Ὥστε enim non semper est *ita ut*, sed sæpenumero cum infinitivo connexum nihil nisi gerundium exprimit, ut Protagor. 314. B. *ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι.* Xenophont. Mem. Socr. iii. 13. 3. *ἀλλὰ ψυχρὸν—ὥστε λούσασθαι ἐστίν.* In his enim locis *ὥστε* nihil aliud est nisi gerundii periphrasis, ut *ὥστε διελέσθαι ad explicandum*, *ὥστε λούσασθαι ad lavandum*, et adjectivum solummodo ex nostræ lin-

τῆς μνήμης ἱκανῶς πάρεστιν. αὗται δέ,[m] ὅταν[n] τι τῶν ἐκεῖ ὁμοίωμα ἴδωσιν, ἐκπλήττονται καὶ οὐκέθ'[o] αὑτῶν γίγνονται, ὃ δ' ἔστι τὸ πάθος ἀγνοοῦσι διὰ τὸ μὴ ἱκανῶς διαισθάνεσθαι.[p] [§. 64.] Δικαιοσύνης μὲν οὖν καὶ σωφροσύνης, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια ψυχαῖς,[q] οὐκ ἔνεστι[r] φέγγος οὐδὲν ἐν τοῖς τῇδε ὁμοιώμασιν, ἀλλὰ δι' ἀμυδρῶν ὀργάνων μόγις αὐτῶν καὶ ὀλίγοι[s] ἐπὶ τὰς εἰκόνας ἰόντες θεῶνται τὸ τοῦ εἰκασθέντος γένος. κάλλος δὲ τότε τ'[t] ἦν ἰδεῖν λαμ-

χον ΞΗr.—[l] λοιπὸν N.—[m] τε Λ.—[n] ὁπόταν ΞΕΗrs.—[o] οὐδ' DNOPT, οὐκέτ' 𝔛, qui mox αὐτῶν.—[p] αἰσθάνεσθαι G.—[q] ψυχῇ E.—[r] ἂν ἔστι N, ὃν ἔστι T.—[s] ὀλίγοις

gua rationibus vim comparativi habet; quocirca falluntur, qui adjectivum pro comparativo sumendum et ante ὥστε particulam ἢ intelligendam esse censent: Hoogev. ad Viger. p. 68. et Wyttenbach. Animadv. in Julian. Oratt. Biblioth. Crit. V. iii. P. ii. p. 65. Frequenter quoque ex nostra lingua redundat, ut supra ὥστε-εἶναι; rursus ἱκανὸς-ὥστε-ἀθάνατος γενέσθαι. Protagor. p. 338. C. Politic. 295. B. Cf. Valcken. ad Eurip. Hippol. 1327. Ast. qui sic in Addit. 'Quemadmodum ἐκεῖνα sunt τὰ ἐκεῖ, sic τῶνδε pro τῶν τῇδε positum est (ὅδε enim sæpenumero locum indicat, ut sit *hic*, vid. Schæfer. melet. crit. p. 77). Quocirca inanis est viri docti in Ephemerid. litter. Jenensib. 1808. Nr. 176. p. 186. correctio τῶν τῇδε.'

ὥστε—ἔχειν] E cod. Monac. pro οὔτε ἔσχον rescripsi, Ficino approbante: *ita ut—oblivionem susceperint*. Heindorfius ad Euthyd. p. 379. conj. εἶτα pro οὔτε, Platonicæ quidem loquendi rationi convenienter, sed primum a vulgatæ lectionis vestigiis paulo longius recedit, deinde sensum non satis commodum fundit; nam nonnisi tunc ἔπειτα, εἶτα, alia, quæ sonant *atque tum*, locum habere possunt, si plures actiones indicantur ita diversæ, ut temporis spatio discerni possint, id est, ut una post alteram cogitari queat: hic vero unum verbum primarium est, ἐδυστύχησαν, ex quo cetera omnia apta sunt, unumque tempus, quod singulas actiones ita complectitur, ut nulla subsequens cogitari possit. Tantum igitur abest, ut verba λήθην ἔσχον aliquid significent, quod *post* infelicem animæ in terram lapsum evenerit, ut potius accuratiorem ipsius infelicis animarum conditionis expositionem exhibeant. Ast.

ἐκπλήττονται] Plotin. Ennead. i. 6. 4. p. 53. B. ἰδόντας δὲ ἡσθῆναι καὶ ἔκπληξιν λαβεῖν καὶ πτοηθῆναι πολλῷ μᾶλλον, ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν, ἅτε ἀληθινῶν ἤδη ἐφαπτομένους. ταῦτα γὰρ δεῖ τὰ πάθη γενέσθαι περὶ τὸ, ὅ τι ἂν ᾖ καλὸν, θάμβος καὶ ἔκπληξιν ἡδεῖαν καὶ πόθον καὶ ἔρωτα καὶ πτόησιν μεθ' ἡδονῆς. Etenim ἐκπλήττειν præcipue in amore ponitur; nam mente quasi excutiuntur et extra se rapiuntur amantes. v. Apollon. Rhod. i. 1232. Cf. Villoison. ad Long. Pastor. i. p. 39. Ast.

οὐκέθ' αὑτῶν γίγνονται] Formulam illam illustravit Valck. post Hemst. et Valcken. Oratt. p. 383. Heind.

§. 64. δι' ἀμυδρῶν ὀργάνων] Animus enim in corpore, tanquam in carcere, est, ejusque sensibus velut vinculis adstrictus tenetur, ita ut nihil per se spectare possit, sed obscurorum et terrenorum sensuum ministerium adhibere debeat, per corporis sensus velut per fenestras prospiciens. 'Nam nunc quidem,' dicit Cicero Tusc. Quæst. i. 20. 'quanquam foramina illa, quæ patent ad animum a corpore, callidissimo artificio natura fabricata est, tamen terrenis concretisque corporibus sunt intersepta quodammodo. Quum autem nihil erit præter animum, nulla res objecta impediet, quo minus percipiat, quale quidque sit.' Phædon. p. 348. γιγνώσκουσι γὰρ—οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην δὲ, ὥσπερ δι' εἱργμοῦ, διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα, ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὑτῆς καὶ ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην cet. Cf. Maxim. Tyr. Diss. xiii. 5. p. 145. Hanc quoque de corpore ejusque sensibus terrestribus et obscuris Pythagoreorum et Platonicorum sententiam ex orientali philosophia fluxisse, vix dubitari potest. Cf. Maieri Lexic. mytholog. P. i. p. 232. sq. Ast.

πρόν, ὅτε σὺν εὐδαίμονι χορῷ μακαρίαν ὄψιν τε καὶ θέαν, ἑπόμενοι[u] μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἄλλοι[v] δὲ μετ᾽ ἄλλου θεῶν, εἶδόν τε[w] καὶ ἐτελοῦντο τῶν[x] τελετῶν ἣν[y] θέμις λέγειν[z] μακαριωτάτην, ἣν ὠργιάζομεν[a] ὁλόκληροι μὲν αὐτοὶ ὄντες καὶ ἀπαθεῖς[b] κακῶν ὅσα ἡμᾶς ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ I. i. 48. ὑπέμενεν,[c] ὁλόκληρα δὲ καὶ ἁπλᾶ[d] καὶ ἀτρεμῆ καὶ εὐδαί-

ΛΕΝΟΤϐ.—[t] τ᾽ libris deest.—[u] θεώμενοι mg T.—[v] ἄλλον (υ) E, ἄλλων ΣΦr.—[w] εἶδόν τε] εἰδόντες T.—[x] τῶν add ΧΔΠDNOPT et rc F.—[y] ἡ G, ἣ ΓΛΣΤr, εἰ EFϐ et rc Φ, ἣ ἂν (αν) H.—[z] εἰπεῖν ΣΦr.—[a] ὠργιάζομεν Σ, ὀργίζομεν G: ὀργιάζομεν r.—[b] ἀπειθεῖς

μακαρίαν ὄψιν cet.] Cetera, quæ sequuntur, varia initiationis mysteriorumque genera ac ritus respiciunt, ita vero, ut sensus simul sublimior et mere philosophus in iis lateat. Sic ὄψις, ut verbum sequens ἐποπτεύειν, mysticum est; initiati enim majoribus Eleusiniæ Cereris mysteriis, post δευτέραν μύησιν, dicebantur ἐποπτεύειν, cf. Harpocrat. h. v. Synes. de insomn. p. 102. Potter. ad Clement. Alexandr. Strom. i. p. 325. T. i. ed. Venet. St. Croix de myster. p. 183. sq. vers. Lenz. Hinc summa philosophiæ perfectio, quæ ad sinceram et absolutam idearum spectationem hominem introduceret, τὸ ἐποπτικὸν vocabatur: Plutarch. de Is. et Osir. p. 382. D. Polit. vi. 20. Sympos. 209. E. ταῦτα τὰ μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως, ὦ Σώκρατες, κἂν σὺ μυηθείης, τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικά, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτά ἐστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ, οὐκ οἶδ᾽ εἰ οἷός τ᾽ ἂν εἴης· Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 381. ἥτις ἂν εἴη θεωρία μεγίστη, ἡ ἐποπτική, ἡ τῷ ὄντι ἐπιστήμη. Similiter virtutes perfectæ sunt καθαρτικαί, summumque animi bonum, καθηράμενον συνεῖναι τῷ γεννήσαντι. V. Porphyr. in Stob. Serm. i. p. 22. Macrob. Saturn. i. 8. Ast.

ἑπόμενοι μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς] *Ut philosophi.* §. 72. Οἱ μὲν δὴ Διὸς Δῖόν τινα ζητοῦσι τὴν ψυχὴν τὸν ὑφ᾽ αὑτῶν ἐρώμενον. Σκοποῦσιν οὖν, εἰ φιλόσοφός τε καὶ ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν. Ἕπεσθαι μετά τινος ex antiquo sermone sæpe etiam Platoni adhibitum loquendi genus. Conf. §. 73. de rep. v. p. 467. E. Phileb. p. 30. C. et Gottleb. ad Plat. Mexen. p. 19. Heind.

ἑπόμενοι] Non solum secuti, sed etiam ad eorum speciem nos formantes; est enim ἕπεσθαι θεῷ, Deum sequi (Lucan. ix. 567.), deorum imitatione iis similes evadere. Hinc Pythagoræ dictum ἕπου θεῷ. Cf. Plutarch. de profect. virt. sent. p. 81. E. de audit. 37. D. Clement. Alexandr. Strom. ii. p. 390. D. Wyttenbach. ad Plut. de S. N. p. 27. sq. Ast.

ἄλλοι δὲ μετ᾽ ἄλλου] Cf. Themist. Oratt. ii. p. 32. D. Ast.

ἄλλου θεῶν] Clemens Alexandr. Strom. v. p. 614. B. ed. Sylb. 732. T. ii. ed. Venet. hunc locum citans, habet ἄλλων pro ἄλλου, ὀργιάσωμεν (Cod. Paris. ὀργιάσομεν), ὑπέμεινεν (ut Cod. Monac.) pro ὑπέμενεν, ceteris omissis, quæ a Platonis scriptura nimis recedunt. Sylburgii correctiones (p. 847.), loci nostri male immemoris, nihili sunt. Ast.

ἣν θέμις λέγειν μακαριωτάτην] Nam τρισόλβιοι putabantur vulgo, qui sacris essent Eleusiniis initiati. V. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 163. Heind.

ὀργιάζομεν] Scribendum ὠργιάζομεν ob verba seqq. ὅσα ἡμ. ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὑπέμενεν. Heind.

ἣν ὠργιάζομεν] Sic cum Heindorfio pro ὀργιάζομεν scripsimus, quod sensus et orationis cohærentia repudiant. Quamquam nescio, an e scripturis apud Clementem l. l. restituendum sit ὠργιάσαμεν. Ast.

ὁλόκληροι] Nullis contaminati vitiis esse debebant mysteriis initiandi: quocirca purgationibus omnis generis se expiabant, ut et sceleribus et cupiditatibus liberarentur. Cf. Iamblich. in Stob. Eclog. Phys. T. ii. p. 912. Et in universum omnia, quæ diis offerebantur ac dicabantur, perfecta suo quidque in genere, integra et pura debebant esse, sacrificia non solum (ἄρτια et τέλεια, v. Athen. xv. 5. p. 674. Pollux, i. 1. 26.), sed etiam sacerdotes (ὁλόκληροι et ἀφελεῖς, v. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pallad. 121. p. 621.) Ast.

φάσμ.] Illa φάσματα illustrabit Proclus Plat. Theolog. i. 3. p. 7. Ἐν ταῖς

μονα φάσματα μυούμενοί τε καὶ ἐποπτεύοντες ἐν αὐγῇ[e] καθαρᾷ, καθαροὶ ὄντες καὶ[f] ἀσήμαντοι τούτου ὃ νῦν[g] σῶμα περιφέροντες ὀνομάζομεν,[h] ὀστρέου τρόπον[i] δεδεσμευμένοι.[j] [§. 65.] Ταῦτα μὲν οὖν μνήμῃ[k] κεχαρίσθω, δι' ἣν πόθῳ τῶν τότε νῦν μακρότερα[l] εἴρηται. περὶ δὲ κάλλους,[m] ὥσπερ εἴπομεν, μετ' ἐκείνων[n] τε[o] ἔλαμπεν ὄν,[p] δεῦρό τε ἐλθόντες

G.—[c] ὑπέμενον NOP.—[d] ἁπλᾶς Δ.—[e] αὐτῇ ΧΔGT et pr Π.—[f] καὶ..περιφέροντες om G.—[g] post νῦν omisi δὴ cum ΧΔΠDNOPT : δὴ νῦν r.—[h] ὀνομάζομεν om NP.—[i] τόπον ΛΤ et pr Ξ.—[j] δεδεσμευμένον Δ, δεδεσμευμένον Χ, δεδεμένοι G.—[k] μνήμη Χ.—[l] μακροτέρα G.—[m] κάλλους δὲ Γ.—[n] ἐκεῖνον Λ et pr F, ἐκείνῃ N.—[o] δὲ ΔΞr.—

τῶν τελετῶν ἁγιωτάταις φασὶ τοὺς μύστας τὴν μὲν πρώτην πολυειδέσι καὶ πολυφόρμοις (l. πολυμόρφοις) τῶν θεῶν προβεβλημένοις γένεσιν ἀπαντᾶν, εἰσιόντας δὲ ἀκλινεῖς καὶ ταῖς τελεταῖς πεφραγμένους αὐτὴν τὴν θείαν ἔλλαμψιν ἐγκολπίζεσθαι. Heind.

ἀτρεμῆ] Respicit illas visiones et repræsentationes mysticas, quibus horror quidam religiosus initiandis incutiebatur. V. St. Croix l. l. Ast.

μυούμενοι] Verbis μυούμενοί τε καὶ ἐποπτεύοντες respicitur mos ille, quo mystæ nonnisi post quinquennium in sacrarium interius admitterentur ad arcana spectanda, tum demum fierent ἐπόπται καὶ τέλειοι. V. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 25. p. 162. ubi hunc locum non prætermisit.—Ad illa καθαροὶ ὄντες καὶ ἀσήμαντοι etc. conf. Phædo p. 64. D. sqq. De voc. ὀστρέου, pro quo Grammatici probant ὄστρειον, vid. Sallier. ad Mœrid. p. 285. Hinc denique ductum illud Themist. i. p. 41. σμικρά τε καὶ ἀνελεύθερος ψυχὴ καὶ σφόδρα τὸ ὄστρεον τοῦτο τιμῶσα. Heind.

ἀσήμαντοι] Ludit Plato voce ἀσήμαντοι, eorum sententiam respiciens, qui σῶμα esse putaverint σῆμα, h. e. sepulcrum, propterea quod hæc terrestris vita potius mors dicenda esset. V. Gorg. p. 495. A. Crat. 400. C. Hinc corpus dicitur δέμας, quasi animæ vinculum vel carcer (v. Phædon. 348. sq. Æschin. π. θανατ. §. 12. Cicero Tusc. Quæst. i. 22. 24. Somn. Scip. 3. de Amicit. 4. Pallad. Epigr. cxxxi. T. iii. Anthol. Gr. Jacobs. Animadv. V. ii. P. iii. p. 260.); ἔλυτρον (v. Gatack. ad Marc. Antonin. ix. 3. p. 266. Jacobs. ad Anthol. Gr. V. ii. P. ii. p. 410.); ἀγγεῖον, vas et receptaculum (M. Antonin. iii. 3. Cic. Tusc. i. 22. Eubul. ap. Athen. ii. 3. p. 137. Schw. Cf. Wyttenb. ad Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 118. 135. Epist. crit. ad Ruhnk. p. 48. Maxim. Tyr. Diss. xiii. 5. p. 145. Macrob. Somn. Scip. i. 11.); σκῆνος (ut Democrit. ap. Stob. Serm. i. p. 4. v. Heins. ad Hesych. T. ii. p. 1208. Barnes. ad Eurip. Heracl. 690. Davis. ad Maxim. Tyr. diss. viii. 2. p. 524.) 'Folliculum' vocat Lucilius ap. Nonn. 2. p. 327. Verba ὀστρέου τρόπον δεδεσμευμένοι, laudat Plutarchus de exil. T. ii. p. 607. D. respexit Themist. Oratt. xxi. p. 216. B. et Athenæus iii. 44. p. 362. ed. Schw. citavit, probaturus Platonem non ὄστρεια, sed ὄστρεα, ut ὄρνεα, dixisse; quanquam alii Grammatici ὄστρειον probarunt. v. Thom. Mag. p. 660. Ast. qui in Addit. sic 'Adde Lactant. div. instit. ii. 12. §. 11. 'est enim (corpus) quasi vasculum, quo tanquam domicilio temporali spiritus cœlestis utatur.' De opific. dei c. i. §. 11. 'vas est enim quodammodo, quo animus, id est, homo esse verus continetur.' Hinc τὸ γεῶδες ὄστρεον Porphyr. Sentent. xxxii. p. 233. ed. Cantabr. et ὀστρεῶδες περίβλημα Synes. de insomn. p. 139. A.'

§. 65. ταῦτα μὲν οὖν μνήμῃ κεχαρίσθω] Similiter Plutarch. de Oracul. Def. p. 430. E. ταῦτα μὲν οὖν τῇ Πλάτωνος ἀνακείσθω χάριτι. Χαρίζεσθαι enim non est *ignoscere*, ut Schleiermacherus vertit, sed *offerre*, *dedicare*, h. l. in memoriæ gratiam dicere. Ast.

κάλλους] Alia affertur lectio, τὸ δὲ κάλλος etc. item δὴ pro δέ. Multis autem et aliis locis δὲ pro δὴ apud hunc scriptorem perperam scriptum invenitur. Steph.

Audacter Cornarius Eclog. iii. p. 48. correxit Τὸ δὲ κάλλος—μετ' ἐκείνων δὴ— probante tamen Dorvillio ad Charit. p. 461. qui vulgatum pro lemmate habet, quod appositum a lectore in contextum irrepserit, δὲ post περὶ mutans in δή. Equidem subaudiendum potius post περὶ

κατειλήφαμεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τῶν ἡμετέρων στίλβον[q] ἐναργέστατα. ὄψις γὰρ ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων, ᾗ[r] φρόνησις οὐχ[s]

[p] ἰὸν ΞΓΔΛΣΦGrb et adscripto ἰόν F et pr ΠΒ, ἰὼν T.—[q] στίλβων ΞT.—[r] ἡ E.—

δὲ κάλλους puto οὕτως ἐστὶ s. οὕτως ἔχει, nisi quis malit illum Latinorum in particula *de* usum advocare: *de pulchritudine* i. e. *quod ad pulchritudinem attinet*. v. Heusing. ad Cic. de Off. i. 15. 3. quanquam hujusmodi exempla non adsunt. Sed pro altero δὲ post ἐκείνων ex Ficin. reposui τε. Heind.

ἐκείνων τε] Pro ἐκείνων δὲ, e Cod. Monac. reposui; idem Heindorfius rescripsit, Ficinum secutus. Ast.

ἔλαμπεν] ἔλαμπεν ἰὸν quasi de spectaculis animo oblatis posita sunt; scilicet mystica pulchritudinis spectatio significatur. Ἰὸν igitur est, *progrediens*, *obveniens*, εἰς τὴν ὄψιν ἰόν. Ceterum verba κατειλήφαμεν αὐτὸ sq. Maxim. Tyr. Diss. xv. 6. p. 171. respexit. Ast.

ὄψις γὰρ] Vertit hæc Cic. de Fin. ii. 16. 'Oculorum est in nobis sensus acerrimus, quibus sapientiam non cernimus. Quam illa ardentes amores excitaret sui, si videretur!' Conf. de Off. i. 5. Ὄψις, vulgo de *visu* ipso usurpatum, h. l. adjunctam habet ejus, quod visu percipitur, significationem, ut ἔρχεται nolim dictum accipi simpliciter pro ἐστί. Heind.

φρόνησις] Si Cic. hic legit φρόνησις, cur l. de off. i. 5. interpretatur Sapientiam, quum in illo ipso libro φρόνησιν aliud quam Sapientiam esse scribat? ejus enim hæc sunt verba, 'Princepsque omnium virtutum est illa sapientia quam σοφίαν Græci vocant. Prudentiam enim, quam Græci φρόνησιν dicunt, aliam quandam intelligimus, quæ est rerum expetendarum fugiendarumque scientia: illa autem sapientia quam principem dixi, rerum est divinarum atque humanarum scientia: in qua continetur deorum et hominum communitas et societas inter ipsos.' Quum tantam illic differentiam inter φρόνησιν et σοφίαν, et merito quidem, constituat Cicero, qui fieri dicem, inquam, ut hic φρόνησιν interpretetur sapientiam? Quantum conjicere possum, vel φρόνησις Platonem pro σοφία dixisse credidit, vel quum hæc scriberet loci hujus Platonis non satis recordatus fuit, et σοφία in eo se legisse putavit, quum tamen φρόνησις legisset. Sed alius mihi nodus solvendus est, at multo etiam illo difficilior: qui possit Cicero de forma honesti dicere, illam, si oculis cerneretur, mirabiles amores sapientiæ excitaturam? Ejus enim hæc sunt verba, 'Formam quidem ipsam, Marce fili, et tanquam faciem honesti vides: quæ si oculis cerneretur, mirabiles amores (ut ait Plato) excitaret sapientiæ.' Quid hæc sibi volunt? inquam: quomodo a nobis in hoc Platonis loco (quem constat eum ipsum esse ad quem respicit Cicero) invenientur? Quod si etiam in Platone invenienda non essent quæ hic dicit, sed ista a se diceret, non video quomodo illum ferre possemus ita loquentem, 'Facies honesti si oculis cerneretur, excitaret amores sapientiæ.' Expectabat enim lector ut diceretur, Facies honesti excitaret amores sui: vel, Sapientia excitaret amores sui, (aut etiam sine adjectione pronominis utrobique,) in qua posteriore lectione agnosceremus Platonis locum: nisi quod nomini φρόνησις id interpretamentum daretur quod nomini σοφία potius debetur, ut antea docui. Nec vero sum nescius quandam etiam lectionem afferri, in qua pronomen *sui* in sedem nominis *sapientiæ* substituitur: sed si meam tandem hoc de loco conjecturam proferre oportet, crediderim potius ita scripsisse Ciceronem, 'quæ si oculis cerneretur, mirabiles amores (ut ait Plato de sapientia) excitaret.' vel, 'ut ait de sapientia Plato.' Steph.

ὄψις] ὄψις tres habet significationes. Primum enim est *spectatio* s. videndi vis, ut Alcib. i. p. 118. ed. Nürnb. deinde id, quod spectatur, visio, *spectaculum* (de legg. x. 887. D. 910. A. Phileb. 28. E. al.); postremo *oculorum sensus* (Tim. 47. A. al.). Ceterum hæc verba plures vel expresserunt vel respexerunt: Cicero de Finib. ii. 16. Plutarch. Compar. aq. et ign. p. 958. E. ἡ ὄψις ὀξυτάτη τῶν διὰ σώματός ἐστιν αἰσθήσεων. Sympos. iii. p. 654. D. Maxim. Tyr. diss. xvii. 9. p. 201. ὀφθαλμοῦ μὲν γὰρ βολὴ ὀξύτατον, ἀθρόως σπῶσα τὴν αἴσθησιν τοῦ ὁρωμένου. Cf. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 28. sq. Melancomius in Stob. Serm. lxiii. p. 408. 3. τὸ δὲ κάλλος οὐχ οἷόν τε λαθεῖν· ἅμα γὰρ τῷ ἔχοντι φαίνεται, εἴποι

ὁρᾶται. δεινοὺς γὰρ ἂν παρεῖχεν[t] ἔρωτας, εἴ[u] τι τοιοῦτον ἑαυτῆς ἐναργὲς εἴδωλον παρείχετο εἰς ὄψιν ἰόν, καὶ τἆλλα ὅσα ἐραστά. νῦν δὲ κάλλος μόνον ταύτην ἔσχε[v] μοῖραν,[w] ὥστ' ἐκφανέστατον[x] εἶναι καὶ ἐρασμιώτατον.[y] [§. 66.] Ὁ μὲν οὖν μὴ νεοτελὴς[z] ἢ διεφθαρμένος[a] οὐκ ὀξέως ἐνθένδε ἐκεῖσε[b] φέρεται πρὸς αὐτὸ τὸ κάλλος, θεώμενος αὐτοῦ τὴν τῇδε ἐπωνυμίαν. ὥστε[c] οὐ σέβεται προσορῶν,[d] ἀλλ' ἡδονῇ

[s] ἔρχεται οὐχ T.—[t] παρεῖχεν εἰς ὄψιν ΠDPT, παρεῖχεν μὴ ὄψιν NO, προεῖχεν ΞE.—[u] ἢ b.—[v] ἔσχε ταύτην Ξ.—[w] μοίρας Λ.—[x] ἐμφανέστ. PT.—[y] ἐρασμιώτερον T.—[z] διοτελὴς P.—[a] ἢ διεφθαρμένος] ἤδη ἐφθαρμένος ΣΦrb et corr Π.—[b] ἐκεῖθεν DNT: om ΣΦr.—[c] ὥστ' r.—[d] προορῶν ΛE, προερῶν H.—[e] νόμον ΧΓΔΣΦBCEHTr, νόμου

δ' ἄν τις, ὅτι καὶ πρότερον· οὕτως ὀξεῖαν αἴσθησιν ἑαυτοῦ παρέχει (sic enim locum interpungendum esse censeo.) Ast.

ἡ φρόνησις οὐχ ὁρᾶται] In his ceterarum quoque virtutum, ut δικαιοσύνης, σωφροσύνης etc. mentionem facere debuerat Plato, quam ibi omissam mox infert illis καὶ τἆλλα ὅσα ἐραστὰ, ad quæ supplendum δεινοὺς παρεῖχεν ἔρωτας etc. Spectant enim hæc ad illa superiora §. 64. δικαιοσύνης μὲν οὖν καὶ σωφροσύνης καὶ ὅσα ἄλλα τίμια ψυχαῖς. Heind.

δεινοὺς γὰρ ἂν—ἔρωτας] Senec. Epist. 59. §. 1. 'Utinam quemadmodum universi mundi facies in conspectum venit, ita philosophia tota nobis posset occurrere, simillimum mundo spectaculum! Profecto enim omnes mortales in admirationem sui raperet, relictis his, quæ nunc magna, magnorum ignorantia, credimus.' Cf. Ejusd. Epist. 115. Ast. qui in Addit. citat Senec. de benefic. iv. 22. et Galen. de constit. medicin. p. 34. v. 29. T. i. Bas. ἐμπλησθήσῃ μείζονος ὀρέξεως, εἰ θεάσαιο τὸ τῆς ἀληθείας φῶς καταλαμπόμενον.

τοιοῦτον—εἴδωλον] Quale τὸ κάλλος præbet. Sed durior tamen hæc est ratio, in qua incommode ante καὶ τἆλλα abest καὶ αὐτὴ, neque τοιοῦτον placet ita simpliciter adhibitum, neque bene delectum est verbum ἐραστὰ, quippe cui insit significatio τοῦ ἔρωτος, qui tamen ex hac Platonis argumentatione nonnisi τοῦ κάλλους est et τῶν καλῶν. His ductus argumentis acute et haud scio an vere Buttmannus correxit εἰς ὄψιν ἰὸν, οἷον καὶ τἆλλα, ut verbo φρονήσει h. l. Plato non unam σοφίαν, sed omnes illas ἰδέας, σωφροσύνην, δικαιοσύνην, ἐπιστήμην τοῦ ὄντως ὄντος etc. expressisse putetur. Heind.

καὶ τἆλλα ὅσα ἐραστὰ] Sine causa Heindorfius difficultates movet, et reprobanda est Buttmanni conjectura: οἷον καὶ τἆλλα. Primum enim post τοιοῦτον sequatur οἷον non necesse est, quum τοιοῦτον voce adjecta ἐναργὲς jam satis explicatum sit et comparatio imaginis pulchri cum sapientiæ imagine ex tota orationis cohærentia sponte perspicitur; deinde ἐραστὰ recte positum est de animi virtutibus, quæ cum sapientia cognationem habent; nam quis negabit φρονήσεως ἔρωτα et cujuslibet alius virtutis? Atque iis, quæ Plato ἐραστὰ tantummodo vocat, oppositum quodammodo est τὸ κάλλος ἐρασμιώτατον. Ast.

§. 66. Ὁ μὲν οὖν μὴ νεοτελὴς] Quippe νεοτελὴς h. l. est ἀδιάφθορος §. 71. *cui recens sunt impressæ divinarum idearum imagines, quique nondum diuturna illarum rerum oblivione labem contraxit.* Ita optime hæc habent, quæ tamen Illustriss. Stollbergius, cujus ceteros in Platonis versione errores silentio transmittere præstabat, sic mutari jubet, ὁ μὲν οὖν ἢ νεοτελὴς, quæ castigare h. l. non attinet. Heind.

νεοτελὴς] Cf. Himer. p. 262. 628. 762. ubi v. Wernsd. Sic et Phot. Bibl. p. 1168. ed. Hoesch. ψυχαὶ νεοτελεῖς καὶ ἀκήρατοι. Ceterum de Geer. diatr. in Platon. polit. p. 91. sq. not. corrigere tentabat: ὁ μὲν οὖν ἀρτιτελὴς ἢ διεφθαρμένος—ὁ δὲ μὴ νεοτελὴς cet. Perperam. Vid. eruditam Wernsdorfii ad Himer. p. 180. vocis νεοτελὴς explicationem. Ast.

αὐτοῦ τὴν τῇδε ἐπωνυμίαν] i. e. ἔχον τι τῇδε τὴν αὐτοῦ (τοῦ καλοῦ) ἐπωνυμίαν. Phædo p. 102. A. ὡμολογεῖτο εἶναί τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν καὶ τούτων τἆλλα με-

παραδοὺς τετράποδος νόμον[e] βαίνειν ἐπιχειρεῖ καὶ παιδο- III. 251.
σπορεῖν,[f] καὶ ὕβρει[g] προσομιλῶν οὐ δέδοικεν οὐδ' αἰσχύνεται I. i. 49.
παρὰ φύσιν ἡδονὴν διώκων.[h] ὁ δὲ ἀρτιτελής,[i] ὁ τῶν τότε πολυθεάμων, ὅταν θεοειδὲς πρόσωπον ἴδῃ κάλλος εὖ μεμιμημένον,[k] ἤ τινα[l] σώματος[m] ἰδέαν, πρῶτον μὲν ἔφριξε, καί τι τῶν τότε ὑπῆλθεν αὐτὸν δειμάτων, εἶτα προσορῶν ὡς θεὸν σέβεται, καὶ εἰ[n] μὴ δεδιείη[o] τὴν[p] τῆς[q] σφόδρα[r] μα-

Λ, μόνον G: νόμῳ *ς.—[f] ποδοσπορεῖν N.—[g] ὕβριν T.—[h] διώκων παρὰ φύσιν ἡδονὴν Ξ.—[i] ἀντιτελὴς GT, ἀρτιτελὴς καὶ pr E.—[k] μεμνημένος H.—[l] τινος NOP.—[m] σώματος ꝐΓΔΠΣΦBCDGHNOPTγδ et corr F: ἀσώματον ς.—[n] εἰ om Λ.—[o] δεδιείη ΔGT, δεδείη corr δ, δεδίει η Ꝑ: δεδίει corr Π cum *ς.—[p] ται T: om F.—

ταλαμβάνοντα αὐτῶν τούτων τὴν ἐπωνυμίαν ἴσχειν. Conf. Parmenid. p. 130. E.—ἡδονῇ παραδοὺς, int. αὐτὸν, de qua legitima in hoc dicendi genere ellipsi vid. Valcken. ad Eurip. Rell. p. 238. Deinde βαίνειν proprie de *quadrupedum coïtu* adhibetur. v. Gatak. Opp. Crit. p. 78. Illud autem παιδοσπορεῖν mire dictum hoc loco, ubi sermo est de παιδεραστίᾳ. Nam in verbis ὕβρει προσομιλῶν itidem ὕβρις accipiendum de αἰσχρᾷ illa συνουσίᾳ, usu tritissimo. V. Ulpian. ad Demosth. Mid. p. 161. B.—Respexit autem huc Plutarchus Amator. p. 751. D. ἡ ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων ἀκόντων (χάρις) μετὰ βίας λεγομένη καὶ λεηλασίας· ἂν δὲ ἑκουσίως, σὺν μανίᾳ καὶ θηλύτητι βαίνεσθαι κατὰ Πλάτωνα νόμῳ τετράποδος καὶ παιδοσπορεῖσθαι παρὰ φύσιν ἐνδιδόντων, ἄχαρις παντάπασι καὶ ἀσχήμων καὶ ἀναφρόδιτος. Et conf. Clemens Alex. Pædag. ii. p. 189. ed. Sylb. Heind.

ὁ δὲ ἀρτιτελὴς—] Iamblich. in Stob. Eclog. Phys. T. ii. p. 912. οἵ τε γὰρ νεοτελεῖς καὶ πολυθεάμονες τῶν ὄντων, οἵ τε συνοπαδοὶ καὶ συγγενεῖς τῶν θεῶν, οἵ τε παντελεῖς ἐμφύονται πρώτως εἰς τὰ σώματα. Ast.

κάλλος] Legitur etiam κάλλος σώματος εὖ μεμιμημένον: at vero Fic. κάλλος tantum agnoscens hoc in loco, pro sequenti voce ἀσώματον agnoscit genitivum illum σώματος. ita enim vertit hunc locum, *Quando vultum divina forma decorum videt, apte ipsam pulchritudinem imitatum, vel aliquam corporis speciem, primo quidem horret*, &c. Steph.

σώματος reposui ex Vindob. et Ficini versione: *quando vultum—videt, vel aliquam corporis speciem.* Vulgo ἀσώματον, quod quoniam ad ἴδῃ trahi nequit, (neque enim in adspectum cadit ἀσώματος ἰδέα), trahi debebat ad μεμιμημένον· sed quomodo πρόσωπον aliam aliquam præter τὸ κάλλος incorpoream speciem, v. c. φρόνησιν, σωφροσύνην, dici possit referre, non video, atque hoc sensu hic potius foret verborum ordo: κάλλος ἤ τινα ἀσώματον ἰδέαν εὖ μεμιμ. Nunc optime τῷ προσώπῳ opponitur reliqui *corporis species*, atque ad ἰδέαν repetendum mente θεοειδῆ etc. Profectum autem hoc ἀσώματον sine dubio ab aliquo, qui male hic meminisset Platonis illa νοητὰ et ἀσώματα εἴδη. Heind.

πρῶτον—δειμάτων] Respiciuntur horrores illi, quibus, ut in mysteriis, animus noster, res divinas spectans, percellitur. Scilicet initiandis primum divinæ majestatis, in sanctissimo secessu absconditæ, omnipotentia monstrabatur, tanquam prima omnium, quæ sublimia atque etiam terribilia in rerum natura sunt, origo et causa (v. Stob. Sermon. p. 274. 884. sq. St. Croix, l. l. p. 206.); deinde vero φωταγωγία (Iamblich. de myster. 3. 14.) adhibebatur, et jam apparebat splendidissima dei lux, sanctissima pax, pulchritudo mundi superioris, non inflammans illa animum, sed lætissima mirabilis mundi spectatione eum perfundens ac mitigans. Hinc amator puerum spectans, in quo pulchritudinis ipsius ideam expressam et repræsentatam adspicit, πρῶτον ἔφριξε, εἶτα προσορῶν ὡς θεὸν σέβεται. Cf. Plutarch. fragm. ap. Wyttenb. ad Ser. N. v. p. 136. ὄργια φρικτὰ, Orphic. Argon. 469. φρίττειν, Plut. de poet. lect. 8. p. 92. de superst. p. 289. Valcken. ad Hippol. 25. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. 478. Ast. quo teste in Addit. legebat una cum Heusdio De-Geer. l. l. δειγμάτων.

νίας δόξαν, θύοι ἂν ὡς ἀγάλματι καὶ θεῷ τοῖς παιδικοῖς. [§. 67.] Ἰδόντα δὲ αὐτόν, οἷον ἐκ τῆς φρίκης, μεταβολή τε καὶ ἱδρὼς καὶ θερμότης ἀήθης λαμβάνει. δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων, ἐθερμάνθη ᾗ[s] ἡ[t] τοῦ[u] πτεροῦ φύσις ἄρδεται. θερμανθέντος[v] δὲ ἐτάκη τὰ περὶ τὴν ἔκφυσιν,[w] ἃ πάλαι ὑπὸ σκληρότητος συμμεμυκότα[x] εἶργε μὴ βλαστάνειν. ἐπιῤῥυείσης δὲ τῆς τροφῆς ᾤδησέ[y] τε καὶ ὥρμησε φύεσθαι[z] ἀπὸ τῆς ῥίζης ὁ τοῦ πτεροῦ καυλὸς ὑπὸ πᾶν τὸ[a] τῆς ψυχῆς εἶδος· πᾶσα

[q] αὐτῆς NPT.—[r] σφοδρᾶ Χ.—[s] ᾗ om ΧΔΠGPT.—[t] ἡ om DNO.—[u] τις Ξ.—[v] θερμανθέντες Λ. τὰ om pr Ξ.—[w] ἔνφυσιν H.—[x] συμμεμυκότα in mg rc Ξ, συμβεβηκότα PG.—[y] ᾤδανε mg T.—[z] φύεσθαι N.—[a] πᾶν τὸ] παντὶ T.—[b] ζῇ ΧΔΛΠFG cum pr

§. 67. δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλ.] Aristænet. ii. 18. p. 99. δεξάμενος γὰρ τοῦ κάλλους τὴν ἀποῤῥοὴν διὰ τῶν ὀμμάτων ἐρωτικῶς διεθερμάνθη, ubi vid. Abresch. Cf. Biblioth. Crit. I. 2. p. 60. Heind.

δεξάμενος—διὰ τῶν ὀμμάτων] 'Oculi' enim 'sunt in amore duces' (quia pulchritudo oculorum sensu percipitur. v. supra), v. Propert. ii. 12. 12. Cf. c. 36. et Crat. 420. B. Sententia hæc est plurium imitatione nobilitata. v. Maxim. Tyr. xxv. 2. p. 301. sq. Philostrat. Ep. li. p. 939. Mus. Her. et Leand. 94. Aristænet. ii. 18. Achill. Tat. i. 4. v. 13. Heliodor. iii. p. 146. Gregor. Naz. Orat. x. p. 170. D. xix. p. 283. B. v. Joach. Camerarii Problem. i. 9. in Gruter. Thesaur. Critic. T. iv. p. 11. sq. Valcken. ad Hippol. p. 224. Locella ad Xenoph. Ephes. i. 3. p. 139. sq. Ast.

ᾗ] Illud pertinet ad τὴν ἀποῤῥοήν. Heind.

ᾗ ἡ] Cod. Mon. ἡ omittit, quod propter ᾗ fortasse cuipiam placeat; sed similiter Xenoph. Anabas. vi. 5. 1. Venat. x. 16. et Plato supra, ἰουσέτω δὴ τῇ. Verba autem ᾗ ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις ἄρδεται omnino mihi suspecta sunt; nihil enim aliud mihi videntur esse, quam glossa ad vocem ἀποῤῥοήν, e margine huc illata. Ast.

ᾗ ἡ τ. πτεροῦ ἄρδεται] ᾗ, si genuina hæc sunt verba, refertur ad ἀποῤῥοήν. Natura enim ita comparatum est, ut, quæ terrenis clausa compagibus obduruerint, ea molliantur et relaxentur vel fluido vel calore. Pulchritudo igitur, quæ animum nostrum divinitate perfundit omnesque naturæ nostræ terrenæ et concretæ compages resolvit, ἀποῤῥοὴ est, qua ala irrigatur, h. e. relaxatur liberaque ad divinitatem effertur. C. 32. 36.—Ἄρδειν, proprie de plantis, quæ irrigantur et aluntur (v. Eichstaedt. ad Lytiers. fragm. p. 144), de omnibus tunc dicitur, quæ nutriuntur ac foventur, ut crescant. v. Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. v. p. 117. sq. Ceterum priorem orationis partem expressit Aristænet. ii. 18. p. 99. posteriorem Origen. c. Cels. vi. p. 666. C. μεταλαμβάνειν τοῦ ζῶντος ἄρτου καὶ τοῦ ἀληθινοῦ ποτοῦ, ἀφ' ὧν τρεφόμενον καὶ ἀρδόμενον ἀνασκευάζεται τὸ πτερόν. Cf. Julian. Orat. vii. p. 205. D. Ast.

εἶργε μὴ βλαστάνειν] Quæ antea præ duritie concreta impediverant, quo minus germinarent; μὴ enim post verba prohibendi, vetandi, fugiendi aliaque id genus est quo minus. V. Zeun. ad Viger. p. 459. Hermann. p. 777. Nimirum ante μὴ suppleri debet ὥστε, quod aliis in locis adjectum reperitur, ut in Thucyd. i. 49. τὸ μὲν πρῶτον ἀπεχόμενοι, ὥστε μὴ ἐμβάλλειν. Ast.

φύεσθαι] In præc. ed. non interpungitur post φύεσθαι, perinde ac si κνῆσις et ἀγανάκτησις ad illud verbum pertinerent, et nominativi ejus essent. Sic vero et in iis quæ sequuntur quædam aliter quam hic, ac vitiose certe, sunt interpuncta: cujusmodi vitia in aliis propemodum innumeris locis deprehendet, qui hanc nostram editionem cum illis conferet. Steph.

καυλὸς—εἶδος] Caulis, tanquam residuum pristinarum totius animi alarum: quapropter per omnes animi partes (ὑπὸ

γὰρ ἦν τὸ πάλαι πτερωτή. ζεῖ[b] οὖν ἐν τούτῳ ὅλη καὶ ἀνακηκίει,[c] καὶ ὅπερ[d] τὸ τῶν ὀδοντοφυούντων[e] πάθος περὶ τοὺς ὀδόντας γίγνεται ὅταν ἄρτι φυῶσι[f] κνῆσίς[g] τε καὶ ἀγανάκτησις περὶ τὰ οὖλα, ταὐτὸν δὴ[h] πέπονθεν ἡ τοῦ πτεροφυεῖν ἀρχομένου[i] ψυχή· ζεῖ[j] τε[k] καὶ ἀγανακτεῖ καὶ γαργαλίζεται φύουσα τὰ πτερά. [§. 68.] Ὅταν μὲν οὖν βλέπουσα πρὸς τὸ τοῦ παιδὸς κάλλος, ἐκεῖθεν I. i. 50.
μέρη ἐπιόντα καὶ ῥέοντα,[l] ἃ δὴ διὰ ταῦτα ἵμερος καλεῖται, δεχομένη τὸν ἵμερον ἄρδηταί τε[m] καὶ θερμαίνηται,

εἶ
ΦΒ, ζῇ r.—[c] ἐνακηκίει Λ, ἀνάγκῃ κύει Γ.—[d] ὅπερ om r.—[e] ὀδοντοφυόντων mg F, ὀδοντοφυοσούντων T, ὀδόντων φυόντων ΓΛΕFb.—[f] φυῶσι ΔΠDGOPT, φυῶσι καὶ N: φύωσι *s. 𝔛 accentu caret.—[g] κίνησις ΔΠΣΦDGHNOPTrb.—[h] δὲ N.—[i] ἀρχομένη ΓΣΦG.—[j] ζῇ 𝔛ΔΠGT.—[k] τε om r.—[l] ἐπιόντα δήπου καὶ ῥέοντα ΠΣs, ἐπιρρέοντα καὶ ἰόντα 𝔛Φr.—[m] ἄρδηταί τε] ἄρδηται NP.—[m] λωφᾷ τε] λωφᾶται T, λωφᾷ τε καὶ

πᾶν τὸ τῆς ψυχῆς εἶδος) caulis dicitur intumescere et alas proferre. Advertas præterea hanc vividam imaginis adumbrationem, et poeticam rerum, oculorum sensibus non subjectarum, repræsentationem, conjunctam illam cum irrisione quadam; id quod Plato ipse significavit supra: αὕτη σοι, ὦ φίλε Ἔρως, εἰς ἡμετέραν δύναμιν ὅτι καλλίστη καὶ ἀρίστη δέδοταί τε καὶ ἐκτέτισται παλινῳδία, τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἠναγκασμένη ποιητικοῖς τισὶ διὰ Φαῖδρον εἰρῆσθαι. Nimirum ejusmodi hominibus, qui verba et repræsentationem solummodo spectent, a philosopha et simplice et genuina rerum contemplatione atque oratione abhorrentes, orationem nonnisi pictam et multiplicem adhibendam esse docet: ποικίλῃ μὲν ποικίλους ψυχῇ καὶ παναρμονίους διδοὺς λόγους, ἁπλοῦς δὲ ἁπλῇ. Hoc etiam Aristoteles perspexit Rhetor. iii. 7. διὸ καὶ τῇ ποιήσει ἥρμοσεν· ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις· ἢ δὲ οὕτω δεῖ, ἢ μετ' εἰρωνείας, ὥσπερ Γοργίας ἐποίει καὶ τὰ ἐν τῷ Φαίδρῳ. Ast.

κνῆσις] Cod. Monac. κίνησις. Ast.

κνῆσις] κνῆσμα et κνίζειν de amoris cruciatibus solemnia sunt vocabula. v. Herodot. v. 62. Xenoph. Symp. iv. §. 28. Memor. Socr. i. 3. 12. Cyrop. v. 1. 15. Meleag. xxv. 2. (Anthol. gr. T. i. p. 10.) Long. Pastor. i. p. 20. ed. Villois. Ast.

ζεῖ τε καὶ ἀγανακτεῖ] Pro ἀγανακτεῖ Piersonus ad Mœrid. p. 41. conjecit ἀδακτεῖ, quod ipse tamen videtur propter prægressum ἀγανάκτησις non admodum probasse. Similiter de rep. iv. p. 440. C. ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνει. Heind.

§. 68. ἐκεῖθεν μέρη] Hoc δήπου cur post ἐπιόντα inculcatum sit, nescio; friget id admodum neque sanum videtur. De vocabulo ἵμερος aliter argutatur in Cratylo p. 420. A. Post δεχομένη autem hypostigmen apposui, et deinde τῷ ἱμέρῳ scripsi pro τὸν ἵμερον, ne δεχομένη hoc duplicem haberet accusativum. Heind.

μέρη ἐπιόντα δήπου—καλεῖται] Hæc quoque uncis inclusi; quia pro mera glossa habeo, ad vocem ἵμερος adscripta; hoc jam particula δήπου manifestat et oratio turbata, in qua δεχομένη duplicem accusativum, μέρη ἐπιόντα et ἵμερον, nulla copula interposita, haberet; nisi cum Heindorfio τῷ ἱμέρῳ scribere volueris. De sensu denique, absurdus ille est et contra Platonis mentem; ἵμερος enim, ut Cratyl. 419. E. ὅτι γὰρ ἱέμενος ῥεῖ καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἕσιν τῆς ῥοῆς, ἀπὸ ταύτης οὖν πάσης τῆς δυνάμεως ἵμερος ἐκλήθη; ita hoc quoque loco et alio, cupiditatis et desiderii, non partium fluentium, quæ ineptissimum sensum fundunt, significationem habet; et nunquam Plato pulchritudinis partes, sed ipsius pulchritudinis imaginem per oculos influere dicit. Igitur nihil aliud hæc verba nisi inepta grammatici argutantis Platonisque mentem haud assecuti interpretatio sunt. Etiam Ficinus ea non legit, vertens: *cupidinemque inde effluentem imbibens irrigatur*; e quibus verbis fortasse con-

λωφᾷ τε[n] τῆς ὀδύνης καὶ γέγηθεν· ὅταν δὲ χωρὶς γένηται καὶ αὐχμήσῃ,[o] τὰ τῶν διεξόδων στόματα, ᾗ τὸ πτερὸν ὁρμᾷ, συναυαινόμενα[p] μύσαντα[q] ἀποκλείει[r] τὴν βλάστην τοῦ πτεροῦ. ἡ δ' ἐντὸς μετὰ τοῦ ἱμέρου ἀποκεκλῃμένη,[s] πηδῶσα[t] οἷον τὰ σφύζοντα,[u] τῇ[v] διεξόδῳ ἐγχρίει ἑκάστη τῇ καθ' αὑτήν,[w] ὥστε πᾶσα κεντουμένη κύκλῳ ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ[x] καὶ ὀδυνᾶται. μνήμην δ' αὖ ἔχουσα τοῦ καλοῦ γέγηθεν. [§. 69.] Ἐκ δ' ἀμφοτέρων μεμιγμένων ἀδημονεῖ τε[y] τῇ ἀτοπίᾳ τοῦ πάθους καὶ ἀποροῦσα λυττᾷ, καὶ ἐμμανὴς οὖσα οὔτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν οὔτε μεθ'[z] ἡμέραν οὗ ἂν ᾖ μένειν, θεῖ δὲ[a] ποθοῦσα ὅπου ἂν

Λ.—[o] αὐχήσῃ G.—[p] συναυαινόμενα N, συναινόμενα P, συναναιρόμενα T.—[q] μύσαντα om T.—[r] ἀποκλύει ΛF.—[s] ἀποκεκλῃμένη 𝔛ΔΛΠBCG, ἀποκεκλειμένη DHNOP, ἀποκεκλιμένη 𝔟: ἀποκεκλεισμένη corr Γ cum *ς.—[t] πηδῶντα Σr.—[u] ἀκύζοντα F.—[v] τῇ ante διεξόδῳ om Λ et pr Ξ.—[w] αὐτὴν διεξόδῳ HNP.—[x] οἰστρεῖ corr Γ.—[y] ἀδημονεῖ τε] ἀδημονεῖται T, ἀδημονεῖ pr Ξ.—[z] καθ' T.—[a] τε pr F.—[b] ἀποχετευσαμένη

jiciat quispiam, eum vel ἐπιόντα vel ῥέοντα legisse, sed verbis *inde effluentem* nihil aliud mihi videtur nisi vocem ἐκεῖθεν exprimere voluisse. Ast.

λωφᾷ] De *vi morbi interquiescente* verbum usurpatum illustravit Valcken. in Eurip. Rell. p. 126. Heind.

μύσαντα] Videtur deesse καὶ ante particip. μύσαντα. Conferendus est autem hic locus cum illo præcedente, ἃ πάλαι ὑπὸ σκληρότητος συμμεμυκότα εἶργε μὴ βλαστάνειν. Steph.

ὅταν etc.] Vulgo ita interpunguntur: ὅταν δὲ χωρὶς γένηται καὶ αὐχμήσῃ, τὰ τῶν διεξόδων—συναυαινόμενα, μύσαντα ἀποκλείει etc. unde nata est Stephano suspicio, καὶ ante μύσαντα excidisse. Sed συναυαινόμενα trahendum ad αὐχμήσῃ, μύσαντα ad ἀποκλείει. Heind.

ξυναυαινόμενα καὶ μύσαντα] E Ficino καὶ interposui, quod Stephanus quoque volebat. Hermias videtur legisse αὐαίνεται καὶ μύσαντα cet. quod valde arridet. Ast.

ἡ δ' ἐντὸς] Int. ἡ βλάστη τοῦ πτεροῦ. Heind.

πηδῶσα] πηδᾷν, *salire et trepidare*, inprimis de corde amantium et commotorum usurpatur. v. Symp. 215. E. Tim. 70. D. Jo. 535. C. Philo ap. Euseb. Præp. Ev. viii. 14. p. 389. B. Plutarch. de prof. in virt. sent. P, i. p. 290. ed. Lips. Maxim. Tyr. diss. xliv. 4. p. 287. Aristænet. ii. 5, ubi v. Abresch. p. 210. sq. Achill. Tat. v. 27. Long. Pastor. i. p. 13. ubi cf. Villois. p. 38. Xenoph. Ephes. i. p. 10. Ast.

σφύζοντα] Ut σφύζειν eximie de venis vel arteriis adhibetur micantibus ac pulsantibus, ita etiam τὰ σφύζοντα ipsæ venæ sunt vel arteriæ pulsantes. Ast.

ἀδημονεῖ τε τῇ ἀτοπίᾳ τ. πάθους] Affectionem significat, qua mirum in modum et ratione prorsus inexplicabili dolor vehementissimus impetusque pæne furiosus cum gaudio ac voluptate conjuncti sunt. Cf. quæ de his affectionibus uberius exposuit Plato Phileb. p. 46. sq. Ast.

ἀποχετευσαμένη] *Haurire* s. *infundere*, proprie de rebus fluidis usurpari solitum (ut Gorg. 493. E.) commode ad amorem transfertur et cupidinem, ut quæ flumini, ἀποῤῥοῇ, conferatur. Hinc Achill. Tat. i. 6. ἀποχετευσάμενος ἐκ τῆς θέας ἔρωτα. Cf. Jacobs. ad Anthol. Græc. V. ii. P. iii. p. 274. Ast. qui in Addit. citat Longin. xiii. §. 3. de Platone: ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ ἐκείνου νάματος εἰς αὑτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος.

κέντρων] κέντρον, ut οἶστρος (supra ἡ ψυχὴ οἰστρᾷ καὶ ὀδυνᾶται) aliaque id genus in amore habitant. v. Villoison. ad Long. Pastor. p. 94. Lennep. ad Coluth. p. 59. Valcken. ad Hippol. 1303. p. 304. sq. Ast.

ἐγχρίει] v. Ruhnk. ad Lex. Tim. p. 104. sq. Heind.

οἴηται ὄψεσθαι τὸν ἔχοντα τὸ κάλλος. ἰδοῦσα δὲ καὶ
ἐποχετευσαμένη[b] ἵμερον ἔλυσε μὲν τὰ τότε συμπεφραγ-
μένα,[c] ἀναπνοὴν δὲ[d] λαβοῦσα κέντρων τε καὶ[e] ὠδίνων[f]
ἔληξεν, ἡδονὴν δ' αὖ ταύτην γλυκυτάτην[g] ἐν τῷ παρόντι III. 252.
καρποῦται. ὅθεν δὴ ἑκοῦσα εἶναι οὐκ ἀπολείπεται, οὐδέ
τινα τοῦ καλοῦ περὶ πλείονος ποιεῖται, ἀλλὰ μητέρων τε
καὶ ἀδελφῶν καὶ ἑταίρων[h] πάντων λέλησται,[i] καὶ οὐσίας
δι' ἀμέλειαν ἀπολλυμένης[j] παρ' οὐδὲν τίθεται, νομίμων δὲ[k] I. i. 51.
καὶ εὐσχημόνων, οἷς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίζετο,[l] πάντων κατα-
φρονήσασα δουλεύειν ἑτοίμη καὶ κοιμᾶσθαι[m] ὅπου ἂν[n] ἐᾷ
τις ἐγγυτάτω τοῦ πόθου· πρὸς γὰρ τῷ[o] σέβεσθαι τὸν τὸ
κάλλος ἔχοντα ἰατρὸν εὕρηκε μόνον[p] τῶν μεγίστων πόνων.
[§. 70.] Τοῦτο δὲ[q] τὸ[r] πάθος, ὦ παῖ καλέ, πρὸς ὃν[s] δή

Λ.—[c] συμπεπραγμένα ꝤΔGT et pr Π.—[d] τε G.—[e] καὶ om P.—[f] ὀδύνων ΛNPT, ὠ ί ὀδυνῶν Ξ, ὀδυνῶν F.—[g] γλυκυτάτην om G.—[h] ἑταίρων ꝤΓΔΠΣΦBCDHrb : ἑτέρων *s.—[i] λέλησται om T.—[j] ἀπολελυμένης NOP.—[k] τε T.—[l] ἐγκαλλωπίζετο T.—[m] καὶ κοιμᾶσθαι om b.—[n] ἐὰν Ꝥ.—[o] τῷ ꝤΓΔΠΣBCDFGPrb, τὸ (τῷ) Ξ : τὸ corr Φ cum *s.—[p] μόνων N.—[q] δὴ ΓEFs.—[r] τὸ om N.—[s] ὃ T.—[t] ἄνθρωποι μὲν om Σ et pr

§. 69. ὅθεν δὴ ἑκοῦσα] *Quocirca* etc. Ad ἀπολείπεται int. ex proximis τοῦ καλοῦ. Mox pro ἑτέρων reposui ἑταίρων, idque expressit etiam Ficinus: *parentes, fratres, amicosque omnes oblivioni tradit,* in quo facilis erat error. Ita de legg. v. p. 729. C. legendum καὶ μὴν τόγε φίλων καὶ ἑταίρων. Vulgo ἑτέρων. Itemque Sympos. p. 183. C. ἡλικιῶται δὲ καὶ ἑταῖροι. Heind.

ἑτέρων] Recte e Ficino Heindorfius restituit ἑταίρων, quarum vocum permutatione nihil frequentius est. Exemplis ab Heindorfio laudatis adde Polit iv. 1. Xenoph. Cyrop. ii. 2. §. 1. Anabas. iv. 3. 30. Hellen. ii. 3. 46. Andocid. Oratt. p. 6. 27. ed. Steph. Ast.

οὐσίας—ἀπολλυμένης] Hæc sunt genitivi absoluti, pro quibus ex vulgari consuetudine accusativum exspectabas. Æschyl. Agam. 237. Παρ' οὐδὲν αἰῶνα—Παρθένιον ἔθεντο, et conf. Valcken. in Rell. Eurip. p. 9. In seqq. post ἑτοίμη omissum ἐστί, usu in hoc vocabulo frequentissimo. Ita mox §. 71. ἕτοιμοι καθιερεύειν. Lach. p. 180. A. Ἐγὼ μὲν — ἐπαινῶ — τὴν διάνοιαν καὶ κοινωνεῖν ἕτοιμος. Euthyd. p. 285. C. ὡς ἐγὼ—παρακινδυνεύειν ἕτοιμος, καὶ παραδίδωμι etc. Et vid. Dorvill. ad Charit. p. 49. Heind.

κοιμᾶσθαι] Sympos. 183. A. 203. D. σκληρὸς (ὁ Ἔρως) καὶ αὐχμηρὸς καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἄοικος, χαμαιπετὴς ἀεὶ ὢν, καὶ ἄστρωτος ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος (sic pro ὑπαιθρίοις legendum censeo) κοιμώμενος. Ast.

τὸ] Non τὸ sed τῷ legit etiam Fic. neque videtur illud posse ferri. Steph.

τῷ σέβεσθαι] *Neque enim colit tantum veneraturque formosum illum, sed hunc etiam gravissimorum dolorum medicum unum sibi invenit.* Vulgo τὸ σέβ. sine sensu. Ex Vindob. et Ficino revocavi τῷ. Charit. vi. 3. p. 102. φάρμακον γὰρ ἕτερον ἔρωτος οὐδέν ἐστι πλὴν αὐτὸς ὁ ἐρώμενος, ubi Dorvillius, nostrum locum laudans, tacite correxit τῷ. Heind.

§. 70. ὦ παῖ καλὲ] Conf. §. 46. θεοὶ δὲ —. De deorum dialecto, ab humana lingua diversa, satis multa sunt veterum inde ab Homero loca. V. Valcken. in Rell. Eurip. p. 275. et Koen. ad Gregor. p. 38. Mox Stob. Eclog. Phys. i. 12. γελάσεις, quod placet præ vulgato γελάσειας absque part. ἂν, nisi ἀττικώτερον est γελάσῃ s. γελάσει, *ridebis.* Platonis fortasse est γελάσει ἂν, siquidem ἂν fu-

μοι ὁ λόγος, ἄνθρωποι μὲν[t] Ἔρωτα ὀνομάζουσι, θεοὶ δὲ ὃ καλοῦσιν ἀκούσας εἰκότως διὰ νεότητα γελάσει.[u] λέγουσι δέ, οἶμαι,[v] τινὲς Ὁμηριδῶν[w] ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν δύο ἔπη

Φr.—[u] γελάσει ΧΓΔΠG, γελάσῃ ΛBCEFb et corr Γ, γελάσειας ΣΦΤr, γελάσειας H, γελάσειας Ξ : γελάσειας s.—[v] οἶμαι] οἱ μὲν ΧΔΠDNOP et corr G ; is enim pr habebat τινες, non omisso, quod sequitur, τινές.—[w] ὁμηριδῶν ΧΓΔΠΣΦBCHNOPr,

turo junctum non adeo rarum est apud optimos scriptores. Heind.

γελάσει] Scribend. esse censeo γελάσειας cum Stob. namque ubi optativus reperitur absolute positus, imperativi fere partes agit. v. exempla a Matthiæ Gramm. Græc. p. 270. collecta. Ast.

θεοὶ δὲ ὃ καλοῦσιν] Haud dubie hic quoque Plato respicit Homerum, quem deorum sermonem ab humana lingua diversum posuisse constat (v. Iliad. i. 403. xiv. 291. xx. 74. Cratyl. p. 391. D. 392. A. Cf. Valcken. ad Eurip. Fragm. p. 275. Kœn. ad Gregor. p. 38.), simulque Sophistas carpit, qui, hac abutentes sententia, diversis nominum appellationibus pro arbitrio et placitorum suorum rationibus luderent. Cratyl. 391. D. δῆλον γὰρ δή, ὅτι οἵ γε θεοὶ αὐτὰ καλοῦσι πρὸς ὀρθότητα, ἅπερ ἐστὶ φύσει ὀνόματα. Ast.

διὰ νεότητα] *Propter petulantiam vel protervitatem*, ut Apolog. p. 103. ἐμοὶ —δοκεῖ οὑτοσὶ—πάνυ εἶναι ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος, καὶ ἀτεχνῶς τὴν γραφὴν ταύτην ὕβρει τινὶ καὶ ἀκολασίᾳ καὶ νεότητι γράψασθαι. De legg. iv. 716. A. ὁ δέ τις ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας ἢ χρήμασιν ἐπαιρόμενος ἢ τιμαῖς ἢ καὶ σώματος εὐμορφίᾳ ἅμα νεότητι καὶ ἀνοίᾳ φλεγόμενος τὴν ψυχὴν μεθ' ὕβρεως. Ast.

Ὁμηρίδαι] Legitur etiam Ὁμηριδῶν. St.

οἶμαι] Cod. Monac. et Vindob. οἱ μέν τινες Ὁμηριδῶν, et Athen. i. 40. p. 83. ed. Schw. τῶν Ὁμηριδῶν τις. Ast.

ἐκ τῶν ἀποθέτων ἐπῶν] Carmina hæc ἀπόθετα cum Wernsdorfio ad Himer. p. 430. interpretor de *brevibus, recisis, separatis poematiis* dicta, quæ majoribus Homeri poematis opponantur. Heind.

ἀπόθετα ἔπη] Nolis cum Wernsdorfio de brevibus, recisis vel separatis poematiis interpretari, quæ majoribus Homeri carminibus opponantur, sed propter mysticum et dithyrambicum simulque hymnicum (v. infra) hujus orationis colorem citat Plato recondita quædam et arcana Homeridarum, qui Hymnorum Homericorum auctores ferebantur, carmina. Ita hæc verba etiam Hermias intellexit. Platonem vero hos versus ipsum finxisse, vix dicere attinet, quanquam fuerunt, qui eos pro Empedocleis vel Hesiodeis haberent. v. Sturz. ad Empedocl. p. 536. Ἀπόθετα sunt recondita et minus nota (ut etiam Heynius interpretatur ad Homer. T. viii. p. 798. Cf. Heinrich. prolus. prima de diasceuast. Homer. p. 15). Sic Athen. xv. p. 669. B. ἵνα μὴ ὁ Οὐλπιανὸς βρενθύηται ὡς ἐκ τῶν ἀποθέτων τοῖς Ὁμηρίδαις μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια. Plutarch. Sympos. viii. 8. p. 728. F. ὁ μὲν ἀληθὴς ἴσως λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀπόρρητος ἔστω. Ast.

ἔπη] Hoc de singulis h. l. versibus accipiendum, ut sæpe. Xenoph. Mem. i. 3. 3. Ἐπαινέτης ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου· Καδδύναμιν δ' ἔρδειν etc. Jam hæc δύο ἔπη dubium non est quin dicat versus duo seqq. verum obscura admodum sunt illa ὧν τὸ ἕτερον—ἔμμετρον, in quibus τὸ ἕτερον hoc referendum videtur ad priorem versum Τὸν δ' ἤτοι. Nam ἔμμετρον h. l. non traxerim ad *metri formam*, sed opponi potius puto τῷ ὑβριστικῷ, atque οὐ σφόδρα τι ἐμμετρ. explico *non admodum modestum*. Illam autem ὕβριν fallor aut inesse vult in verbo πτερωτόν, quod *veris alis, volucris instar, præditum* Ἔρωτα significat. Quam Amoris imaginem, non admodum antiquam, si fides habenda est Schol. ad Aristoph. Av. 575. (νεωτερικόν, inquit, τὸ τὴν Νίκην καὶ τὸν Ἔρωτα ἐπτερῶσθαι,) ineptam deoque hoc indignam et rejiciendam judicare videtur præ illa, quam ipse finxit, imagine Amoris, *pennarum illam germinationem in mente humana excitantis*. Nam hoc significatu haud dubie accipiendum illud in versu altero Πτέρωτα, modo pro vulgato πτερόφοιτον ex Stob. Eclog. Phys. i. 12. substituas πτεροφύτορ' ἀνάγκ. quod vulgato longe præferendum puto. Quanquam enim Suidas habet πτεροφοίτωρ, ductum hinc sine dubio, ut ex apposito ibi Damascii loco intelligitur, (v. Toup.

εἰς τὸν Ἔρωτα, ὧν[x] τὸ ἕτερον ὑβριστικὸν[y] πάνυ καὶ οὐ σφόδρα τι[z] ἔμμετρον. ὑμνοῦσι δὲ ὧδε,

ὁμηρικῶν Λ, τῶν ὁμηριῶν G, ὁμηριδῶν b, ὁμηρηδῶν T : Ὁμηρίδαι *ς.—[x] ὧ.—[y] ὑβριστικὸν πάνυ ϪΔΠDGNOPT : πάνυ ὑβριστικὸν *ς cum Hermia.—[z] τοι Eς.—[a] δή τοι

Emend. in Suid. P. iii. ed. Lips. p. 386.) tamen repugnat hæc vox, ut recte monet Buttmannus, analogiæ linguæ, non minus quam si quis *frequentor* faciat pro *frequentator*. Heind.

τὸ ἕτερον] Non respicit hoc, ut Heindorfius et Schleiermacherus opinabantur, priorem versum, sed alterum, in quo Dii Amorem Πτέρωτα dicere finguntur διὰ πτερόφοιτον ἀνάγκην; hic est versus ὑβριστικὸς (protervus et petulans, nimirum hominum cupiditatem et libidinem ventosam irridens), et οὐ σφόδρα τι ἔμμετρος, h. e. ut recte Heindorfius explicat (male Schleiermacherus de versus numero cepit) *non admodum modestus*. Pariter enim sensu, qui dicitur, morali ἔμμετρος, Phileb. 65. D. Erast. 134. D. Epist. viii. 354. D. ἀμετρία, Pol. vi. 3. adhibentur. V. De legg. iv. 716. C. In hoc autem egregie fallitur Heindorfius cum Schleiermachero, quod ὑβριστικὸν illud in voce ποτηνὸν latere censet. Nam primum hoc solemne est Amoris epitheton frequentissimaque apud poëtas imago; ita v. c. Eurip. Hippol. 1270. vocatur ποικιλόπτερος, ἀμφιβαλὼν ὠκυτάτῳ πτερῷ, v. 1275. πτανός. Aristoph. Av. 696. Ἔρως ὁ ποθεινός, Στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν εἰκὼς ἀνεμώκεσι δίναις. Etiam mystice Amor dicitur alatus, Orphic. Hymn. vi. 2. p. 260. χρυσέροισιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσιν. Cujus versus certe sententiam antiquam esse ac genuinam, Aristophanis irrisio Av. 575. probat. Hermias hunc quoque Orphicum versum laudat: Χρυσέαις πτερύγεσσι φορευμένος ἔνθα καὶ ἔνθα. Hymn. 58. Κικλήσκω μέγαν ἁγνὸν ἐράσμιον ἡδὺν Ἔρωτα, Τοξαλκῆ, πτερόεντα. Deinde Amoris alati imago et cum volucri comparatio, qua epitheton alati nititur, tam simplex et naturalis est, tamque frequenter apud poetas reperitur, ut nihil protervi vel inepti et irridendi habeat. Mosch. i. 16. Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους. Quibus omnibus nihil nisi amoris levitas liberaque omnis pulchri appetitio significatur. V. Anacreont. xliv. 2. Fragm. xxiii. p. 354. ed. Fisch. vii. 10. lix. 7. al. Ovid. Am. ii. 9. 49. 'Tu *levis* es multoque *tuis ventosior alis*.' Propert. ii. 12. 3. 'Idem non frustra *ventosas* addidit *alas*, Fecit et humano corde volare Deum.' (ubi *humano corde* respicit Xenophonteum illud Sympos. viii. 1. ψυχῇ δὲ ἀνθρώπῳ ἰσουμένου, quemadmodum pro ἀνθρώπου legendum est; Amor enim medius est inter Deos et homines, v. Platon. Sympos. 202. D. E. igitur vi et potentia divinus est, sed animo et cupiditate humanus; ψυχὴ enim est cupiditas, ut Symp. iv. 41. v. Huschk. Analect. Crit. p. 49. sq.) Similiter Amoris levitatem adumbrat poëta vetus germanicus in libro, qui inscribitur Bragur, T. ii. p. 328. Igitur in voce ποτηνὸν per se latere non posse τὸ ὑβριστικὸν, quod Plato dixit, manifestum est. Sed fieri potest, quod Heindorfius ponit, ut Plato hanc, si Scholiasti ad Aristoph. Av. 575. credendum est, non admodum antiquam imaginem deo indignam et ineptam judicaverit. At vero Amorem antiquissimis jam temporibus alatum Græcos cogitasse, licet serioribus demum temporibus ita etiam pictus fuerit, Orphicorum ostendit decretum, quod genuinum esse Aristophanis irrisio demonstrat (v. supra); ita etiam Victoria factum esse, constat (v. Klotz. ad Tyrt. p. 40. Böttiger. in Ephem. Univ. Litt. a. 1808. T. ii. p. 111. sq.); atque serioribus temporibus nihil vulgarius fere fuisse Amore et Victoria alatis, omnia faciunt, ut credamus. Cf. Athen. xiii. p. 29. T. v. p. 80. Themist. Oratt. xi. p. 151. D. Valcken. ad Eurip. Hippol. 1268. Itaque Amoris alati imago antiquissima fuit, etiamsi serioribus demum temporibus artifices eam exhibuerint. De altero vero, quod Heindorfius proponit, Platonem fortasse hanc Amoris imaginem ineptam deoque indignam censuisse, etiam hoc minime probabile est. Namque quid inepti aut indigni in imagine Amoris alati, quam poëtæ ante Platonem jam celebraverant, per se invenire potuit? et ut ineptam imaginem censuerit, nonne hæcce reprehensio et irrisio in ipsum Platonem recidet, ut qui per totam hanc orationem hac imagine ad animam translata pæne abusus fuerit? Omnium minime igitur credideris, Platonem in voce πτηνὸν protervi quidquam vidisse; et omnino

τὸν δ' ἤτοι[a] θνητοὶ[b] μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνόν,[c]
ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα,[d] διὰ πτεροφύτορ'[e] ἀνάγκην.

ΧΓΔΠΣΦDFGNOPrb.—[b] θνητὸν ΔΛΦb et pr Σ.—[c] ποθηνὸν P, πτηνὸν ΓΛΣΞBCKFH.—[d] πτέρωμα Λ, πτέρωμα ΞE.—[e] πτεροφύτορ' GT, πτερόφυτον ΧΔΞΠΣΦDHPrb,

versus prior tantum abest ut protervi quidquam et immodesti habeat, ut modestior et innocentior quodammodo nullus cogitari possit; nihil enim nisi vulgarem de Amore hominum opinionem exhibet. Plenus contra petulantiæ et irrisionis (ὑβριστικὸν) et obscœnæ cujusdam immodestiæ (hoc est τὸ ἄμετρον) est versus posterior, quem, quod verum et proprium Amoris nomen sit (hoc enim Deorum lingua innuit), Plato significare dicit. Scilicet quem homines Ἔρωτα vocant, Dii propria et genuina appellatione Πτέρωτα, h. e. Amorem alas excitantem et ad libidinem impellentem, dicunt. Hæc ironia, ut jam monuimus, in Sophistas, ineptis vocum derivationibus et explicationibus ludentes, simulque in Lysiam valet, qui Amorem furiosam quandam ac levem (πτερόφοιτον) libidinem (ἀνάγκην) descripserit. Ἀνάγκη enim et ἀναγκαῖα appetitionem significant naturalem, ideoque infimum amoris quasi gradum, id est, cœcam prorsus et obscœnam libidinem, (vide supra,) et πτερόφοιτος optime, ut vox Πτέρως, uno verbo furorem denotat levem illum et ventosum, qui in amore obscœno inest. Quemadmodum enim Plato lepide nomen Πτέρως finxit, quo Amorem significaret alas excitantem, h. e. ad libidinem impellentem (ἀναπτεροῦν enim est i. q. ἐπαίρειν, v. Aristoph. Av. 1444. 1446. et cf. Villois. ad Long. Pastor. p. 91. et 92. Hinc ἀνεπτερωμένοι ap. Xenoph. Sympos. ix. 5. non est animi suspensi, ut capiunt interpretes, sed commoti et inflammati, compositum ex Ἔρως et πτεροῦν); ita etiam vocem πτερόφοιτος sensui et linguæ convenientissimam formavit ad levem atque avidam (hoc latet in prima vocis compositæ parte) simulque furiosam cœcamque (quod posterior compositionis pars significat) libidinem (ἀνάγκην) exprimendam. Φοιτᾷν enim est vagari (ventosus Amor, Venus vulgivaga, πάνδημος. v. Interpp. ad Xenoph. Symp. viii. 9.); hinc νυκτίφοιτ' ὀνείρατα apud Æschyl. Prom. 657. Lycophr. 225. νυκτερόφοιτε, Orphic. hymn. xxxvi. 6. οὐρανόφοιτος, Euseb. Præp. Evang. iv. 23. p. 175. C. περίφοιτος, circumvagus, Callimach. Epigr. i. 3. Anthol. Gr. T. i. p. 212. xix. 2. p. 217. ἀνόφοιτος, ἠερόφοιτος, νεόφοιτος, ὁμόφοιτος al. Tunc de eo usurpatur, qui cœco quodam et furioso impetu circumvagatur, et in universum de eo, qui insanit. v. Stanlei. ad Æschyl. Prom. 603. Et hæc insaniæ notio eo magis in illam, quam Plato irridet, libidinem cadit, quod φοιτᾷν sæpenumero quoque obscœnæ libidinis significationem habet; v. Steph. Thes. Hinc φοιτὰς, al. Quocirca πτερόφοιτος id est, quod apud Aristophanem πτεροδόνητος, furiosæ et obscœnæ libidinis notione adjuncta. Jam quomodo Schleiermacherus, qui h. l. nihil plane vidit, nimis fidenter contendere potuerit, vocem πτερόφοιτος et sensu et linguæ analogia destitutam esse, assequi non possum. Sensus igitur horum versuum hic est: 'Falso mortales Amorem alatum vocant, recte contra Dii lingua sua Πτέρωτα, h. e. alis incitantem et inflammantem propter libidinem vagam illam et furiosam, quam excitat.' Sic omnia, ni fallor, luce clariora sunt, et Platonis in Sophistas simulque in Lysiam irrisio patet; nec opus est ad aliena confugere, quanquam admodum verisimile est, Platonem hac vocis Πτέρως appellatione et ex Deorum lingua derivatione Sophistas non solum in universum lusisse, sed separatim quoque ineptam aliquam eorum de Amoris appellatione opinionem irridere voluisse: id quod Alexidis versus ap. Athen. xiii. p. 30. T. v. probare videntur: λέγεται γὰρ λόγος Ὑπὸ τῶν σοφιστῶν, μὴ πέτεσθαι τὸν θεὸν Ἔρωτα, τοὺς δ' ἐρῶντας· αἰτίαν δ' ἔχειν Ἐκεῖνον ἄλλως· ἠγνοηκότας δὲ τοὺς Γραφεῖς ἔχοντα πτέρυγας αὐτὸν ζωγραφεῖν. Attamen fieri potest, ut Alexis Platonem ipsum tangat, quod Amorem posuerit proprie et vere (h. e. deorum lingua) non ποτηνὸν esse, h. e. ut Alexis dicit, μὴ πέτεσθαι, sed Πτέρωτα, h. e. ἐρῶντας πετομένους s. πτερουμένους reddentem. Ast.

πτέρωτα] Male Stob. Πτέρωτι. Sed σφόδρα τι ex eodem restitui pro σφόδρα τοι. Heind.

σφόδρα τι Monac. Ast.

τούτοις δή[f]. ἔξεστι μὲν πείθεσθαι, ἔξεστι δὲ μή· ὅμως δὲ ἥ
γε αἰτία καὶ τὸ πάθος τῶν ἐρώντων[g] τοῦτ'[h] ἐκεῖνο τυγχά-
νει ὄν. [§. 71.] Τῶν μὲν οὖν Διὸς ὀπαδῶν[i] ὁ ληφθεὶς ἐμ-
βριθέστερον[j] δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωνύμου ἄχθος.[k]
ὅσοι δὲ Ἄρεώς[l] τε θεραπευταί, καὶ μετ' ἐκείνου περιεπό-
λουν, ὅταν ὑπ' Ἔρωτος ἁλῶσι καί τι[m] οἰηθῶσιν ἀδικεῖσθαι
ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, φονικοὶ[n] καὶ ἕτοιμοι καθιερεύειν[o] αὑτούς[p] i. i. 52.
τε[q] καὶ τὰ παιδικά. καὶ οὕτω καθ' ἕκαστον θεόν, οὗ ἕκασ-
τος ἦν χορευτής, ἐκεῖνον τιμῶν τε καὶ μιμούμενος[r] εἰς τὸ
δυνατὸν ζῇ,[s] ἕως ἂν ᾖ ἀδιάφθορος[t] καὶ τὴν τῇδε πρώτην
γένεσιν βιοτεύει,[u] καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ[v] πρός τε[w] τοὺς

οι υ υ

πτεράφυτον N, πτερόφυτον E, πτερόφοιτον F: πτερόφοιτον s.—[f] δὲ G.—[g] ἐρώτων F.—[h] τοῦτ' Γ.—[i] ὀπαδῶν ΓΞCH.—[j] ἐνβριθέστερον 𝔄.—[k] ἄνθος NOP.—[l] ἄρεώς 𝔄Γ ΔΠGT𝔟: ἄρεός *s.—[m] τοι ΞGNO.—[n] φοινικοὶ ΛΞT et pr Γ, φονικοί τε Σr, φοινικοί τε Φ.—[o] καθαριεύειν ΛΞP.—[p] αὐτὸς G.—[q] τε om NPT.—[r] τιμώμενος NOP.—[s] ζῆν vel ζῆν 𝔄ΔΛΠDG𝔟.—[t] διάφθορος T, διάφορος G.—[u] βιοτεύει 𝔄ΔΛΞΠBCDGHNOT𝔟, βιοτεύειν P, βιοτεύῃ cum s corr Γ.—[v] πρώτῳ N.—[w] γε ΛΞΣΦFH.—[x] πρὸς om ΔGT

§. 71. *ὀπαδῶν*] Philostrat. Heroic. p. 22. *θεοὺς τε γάρ, ὧν ὀπαδοί εἰσιν (αἱ ψυχαί)*, ubi v. Boissonad. p. 339. Cf. Himer. p. 628. et Heusd. Spec. critic. p. 109. Ast.

ὅσοι δὲ Ἄρεός τε θεραπ.] *τε* hoc natum videtur ex syllaba proxima. Heind.

ὅσοι δὲ Ἄρεός τε θεραπευταί] Heindorfio particula *τε* ex syllaba proxima nata videtur, sed, ni fallor, distinguuntur ii, qui Martem in universum colant, et, qui cum in vita cœlesti secuti fuerint. Ast.

ἐμβριθέστερον δύναται φέρειν] Jovis, i. e. philosophiæ sectator Amoris illius ad libidinem incitantis (*τοῦ πτερωνύμου*, i. e. *τοῦ Πτέρωτος*) vim et onus constantius et fortius perferre potest, quia propter sapientiam suam ab amoris furore non facile abripitur; sed Martis, i. e. fortitudinis et animi virilis sectator, ab amore ita se abripi patitur, ut ejus furore agitatus vel atrocissima perpetret. Ἐμβριθὲς enim omne est, quod degravat et ad terram deprimit, ut Phædon. p. 340. tunc vero etiam id, quod tam solidum, constans et firmum est, ut non facile deturbetur, moveatur atque abripiatur. Theæt. p. 52. Bip. Cf. Hermiæ Comment. Ast. qui in Addit. citat Plutarch. Coriolan. p. 220. D. *ἐμβριθὲς καὶ τὸ πρᾷον, οὗ τὸ πλεῖστον ἀρετῇ πολιτικῇ μέτεστιν.* Longin. ix. §. 3. *ἐμβριθεῖς ἔννοιαι.*

ὅσοι δὲ Ἄρεως] Respexit hæc Themist. Oratt. xiii. p. 165. B. Ast.

ἁλῶσι] Apte de iis, qui Martis ingenium sequuntur; adhibetur enim *ἁλίσκειν* de vehementiori amoris comprehensione. v. Hemsterh. ad Xenoph. Ephes. p. 254. sq. ed. Locell. Carpz. ad Achill. Tat. i. 4. p. 31. Ast.

ἀδικεῖσθαι] Non solum de injustitia dicitur, sed de quovis damno et malo, quo quis ab aliquo afficitur. v. Dorvill. ad Charit. p. 468. Abresch. ad Xenoph. Ephes. p. 222. ed. Locell. Ast.

καθιερεύειν] Trucidat puerum dilectum, ut cruentum impetuoso suo amoris Genio sacrificium offerat. Ast.

βιοτεύῃ] Nolim itidem mutari in *βιοτεύει* ex Ficini versione: *et hoc pacto primam hic vitæ generationem ducit, talemque se ipsum ad amatos et alios exhibet.* Aliter esset, si scriptum haberemus *καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τὴν τῇδε πρώτην γένεσιν βιοτεύει.* Nunc illa *καὶ — βιοτεύῃ* dicta accipe pro *τὴν τῇδε—βιοτεύων.* Heind.

καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ πρός τε etc.] In illis vulgo *πρός γε τοὺς ἐρωμ.* sed part. *γε* hic locum non habet. Tum *ὁμιλεῖ* et *προσφέρεται* correxi pro *ὁμιλῇ* et *προσφέρηται*, sensu id flagitante. Heind.

βιοτεύῃ] Cod. Monac. *βιοτεύειν*, unde conjiciat fortasse quispiam, Ficini trans-

ἐρωμένους καὶ πρὸς[x] τοὺς ἄλλους ὁμιλεῖ τε καὶ προσφέρεται.[y] [§. 72.] Τόν τε οὖν Ἔρωτα τῶν καλῶν[z] πρὸς τρόπου[a] ἐκλέγεται ἕκαστος,[b] καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν[c] ἐκεῖνον ὄντα ἑαυτῷ,[d] οἷον ἄγαλμα τεκταίνεταί τε καὶ κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων. οἱ μὲν δὴ οὖν[f] Διὸς[g] Δῖόν τινα εἶναι[h] ζητοῦσι τὴν ψυχὴν τὸν[i] ὑφ' αὐτῶν[j] ἐρώμενον.[k] σκοποῦσιν οὖν[l] εἰ φιλόσοφός τε καὶ ἡγεμονικὸς τὴν

et pr Π.—[y] ὁμιλεῖται καὶ προσφέρεται H, ὁμιλεῖταί τε καὶ προσφέρεται P: ὁμιλῇ τε καὶ προσφέρηται Eς.—[z] τὸν καλῶν Λ, τοῦ καλοῦ NOP.—[a] τρόπον Λ.—[b] ἑκάστου G.—[c] αὐτὸν om r et pr Φ.—[d] ἑαυτὸν G.—[e] τε add ΓΔΠΣΦBCDGHNOPrb et rc Ξ.—[f] οὖν add ΓΔΠBCDGHTb: pro δὴ id habent ΞΣΦEFNOPr.—[g] δῖόν Δ et pr Π, δι' ὃν ΞGT.—[h] εἶναι add ΓΔΠΣΦDGNOPTrb et rc Ξ.—[i] τῶν ΠΦDNOPr.—[j] αὐτὸν C, ὃν ἑαυτῶν r.—[k] ἐρωμένων ΦDNOPr, pr Σ, rc Π.—[l] οὖν om G.—[m] οὖν om ΞNOP.—

lationem conferens, legendum esse βιοτεύει; sed recte monet Heindorfius, tunc τούτῳ τῷ τρόπῳ præcedere debere. Ast.

ὁμιλεῖ et προσφέρεται] Quod Heindorfius scripsit, Cod. Mon. confirmat. Ast.

§. 72. τόν τε οὖν ἔρωτα] Habent verba τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν significationem quandam τῶν παιδικῶν, quo spectat ἐκεῖνον in seqq. verbis ὡς θεὸν—ἑαυτῷ, *tanquam ille esset ipse deus suus*. Heind.

τῶν καλῶν] Cod. Mon. τοῦ καλοῦ. Ast.

ἔρωτα τῶν καλῶν] Amorem, h. e. amasium (ut supra πόθος), sibi eligit e pueris pulchris ingenio suo convenientem. Τρόπος significat ingenium vel animum, quatenus moribus vivendique ratione se manifestat. Sic supra 8. ᾗ τὸν τρόπον ἔγνωσαν. Πρὸς τρόπου igitur, quod alias adverbialiter adhibetur, v. c. Polit. v. 10. ix. 7. Tim. 64. A. h. l. eminentiorem habet significationem. Ast.

ὡς θεὸν] Verborum ordo est: καὶ τεκταίνεται, οἷον ἄγαλμα, αὐτὸν, ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ὄντα ἑαυτῷ, ut accusativi ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ὄντα quodammodo absolute positi sint, quasi ipse puer Deus amatoris esset. Sensus est: Quocirca ita eum colit et format, ut simulacrum quasi Dei ex ipso effingat, quod venerans ipsum, quem colit, Deum veneretur. Ast.

ἄγαλμα τεκταίνεται] Puerum format et ornat, tanquam statuam s. simulacrum statuarium Dei ejus, quem colit. Ἄγαλμα vero quodvis, in primis autem statuarium simulacrum, quod verbo τεκταίνεται significatur, perfecta est idem repræsentatio vel imago (v. Plotin. Ennead. v. 8. 6.) hinc omnia pulchra (v. Dorvill. ad Charit. p. 12. sq.) perfecta et sincera imaginibus Deorum statuariis comparantur vel ἀγάλματα dicuntur. Sic Julian. Oratt. iii. 123. ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὄψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν, ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾶν. Clearch. ap. Athen. xv. p. 441. T. v. τοῦ Ἔρωτος ὁ ἐρώμενος ἄγαλμα. Aristoph. Nub. 998. Cf. Meleag. xi. 3. Anthol. Jacobs. T. vi. p. 27. 29. Ast.

ὀργιάσων] Mysteria et sacra, quæ in vita cœlesti celebraverat, hæc in vita repetit et imitatur, puerum, divinæ pulchritudinis imaginem a se ipso formatam atque exornatam, colens et venerans. Cum his vero, quæ de pueri formatione et cultura exponuntur, conferas, quæ superiore oratione de malis ex amore in pueri animum et mores redundantibus dicta sunt. Ceterum ad verba ἄγαλμα τεκταίνεται cf. Plotin. Ennead. i. 6. p. 57. D. Hierocl. in Aur. Carm. p. 25. ed. Lond. Ast.

οἱ μὲν δὴ] Cod. Mon. οἱ μὲν οὖν δή. Ast.

ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν] Phileb. p. 30. D. Οὐκοῦν ἐν μὲν τῇ τοῦ Διὸς ἐρεῖς φύσει βασιλικὴν μὲν ψυχὴν, βασιλικὸν δὲ νοῦν ἐγγίγνεσθαι; Heind.

εἰ φιλόσοφος τ. κ. ἡγεμονικ.] Regius, h. e. philosophus amator puerum quærit natura philosophum, vulgaris contra amator puerum a philosophia avertere studet, in quo quidem maximum illius amoris malum cernitur. Vid. Theag. in Stob.

φύσιν, καὶ ὅταν αὐτὸν εὑρόντες ἐρασθῶσι, πᾶν ποιοῦσιν
ὅπως τοιοῦτος ἔσται. ἐὰν οὖν[m] μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι[n]
τῷ ἐπιτηδεύματι, τότε ἐπιχειρήσαντες μανθάνουσί τε ὅθεν[o]
ἄν τι δύνωνται[p] καὶ αὐτοὶ μετέρχονται. ἰχνεύοντες δὲ
παρ' ἑαυτῶν ἀνευρίσκειν τὴν τοῦ σφετέρου θεοῦ φύσιν, III. 253.
εὐποροῦσι[q] διὰ[r] τὸ συντόνως[s] ἠναγκάσθαι πρὸς τὸν θεὸν
βλέπειν, καὶ ἐφαπτόμενοι αὐτοῦ τῇ μνήμῃ, ἐνθουσιῶντες,
ἐξ ἐκείνου λαμβάνουσι τὰ ἔθη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, καθ'
ὅσον δυνατὸν θεοῦ ἀνθρώπῳ μετασχεῖν. [§. 73.] Καὶ
τούτων[t] δὴ τὸν ἐρώμενον αἰτιώμενοι ἔτι τε μᾶλλον ἀγαπῶ- I. i. 53.
σι, κἂν[u] ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν[v] ὥς περ αἱ[w] Βάκχαι, ἐπὶ τὴν
τοῦ ἐρωμένου ψυχὴν ἐπαντλοῦντες[x] ποιοῦσιν ὡς δυνατὸν
ὁμοιότατον τῷ σφετέρῳ θεῷ. ὅσοι δ' αὖ μεθ' Ἥρας[y]

[n] ἐμβεβῶσι...εὐποροῦσι om Δ.—[o] ὅτε N.—[p] δύναται N.—[q] εὐποροῦσι F, ἀποροῦσι (ἀ supra) ΛΗΤ, ἐπoροῦσι (υ supra) Ξ : εὑροῦσι ς.—[r] διὰ τὸ om ƀ.—[s] συντόμως NOP.—[t] τούτων ΞDNOP cum mg Φ et corr F, τούτου corr Π : τοῦτον *ς.—[u] καὶ P.—[v] ἀρύττωσιν G.—[w] Hæc in voce desinit Λ.—[x] ἐπαντελοῦντες Ξ.—[y] ἡμέρας ⅩΓΔΠΣΞGTƀ et pr BF.

sermon. i. p. 11. v. 20. Plutarch. de poetar. lect. §. 11. p. i. p. 110. θειότατον γὰρ ἀποφαίνει τὴν φρόνησιν καὶ βασιλικώτατον, ἐν ᾗ τίθεται τὴν μεγίστην ὑπεροχὴν τοῦ Διός, ἅτε δὴ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἕπεσθαι ταύτῃ νομίζων. Cf. Themist. Oratt. xiii. p. 165. B. Ast.

ἐὰν οὖν] Cod. Mon. omittit οὖν. Ast.

τῷ ἐπιτηδεύματι est τῇ φιλοσοφίᾳ, quod facile intelligitur ex prægressis. Heind.

εὑροῦσι] In præced. edit. ἀποροῦσι: sed illam lect. non hanc, merito sequitur et Fic. Steph.

εὐποροῦσι] Vitiose vulgo εὑροῦσι. Ald. Bas. 1. ἀποροῦσι, quod mutari debuerat in εὐποροῦσι, etiamsi hoc non compareret in Vindob. et Bas. 2. Sic supra de affectu contrario §. 69. ἀδημονεῖ τε—καὶ ἀποροῦσα λυττᾷ. Heind.

συντόνως] Cod. Mon. συντόμως, vitiose. Ast.

§. 73. τούτων] Pro τούτου, pervulgato Græcorum more. Hoc autem requirebat pro vulgato τοῦτον subsequens vox αἰτιώμενοι, et præstabat Ficinus: *quoniam vero horum omnium causas referunt in amatum.* Heind.

τούτων] Cod. Mon. Ast.

ἀρύτωσιν] Mirum est, pro ἀρύτωσιν adscribi marg. ed. illius Basiliensis ἀρτύωσιν: quum nullum hic locum habere posse videatur hoc ἀρτύωσιν: at vero ἀρύτωσιν non solum aptum sit, sed etiam sequente participio ἐπαντλοῦντες confirmetur. In versu autem qui proxime præcedit, prima fronte putet quispiam scribendum ἔτι γε: sed τε respicit ad καὶ quod sequitur, inclusum videlicet in particula κἄν. Steph.

Cod. Mon. ἀρύττωσιν; at ἀρύτειν Attici dicunt, ut ἀνύτειν, v. Porson. ad Eurip. Phœniss. 463. p. 241. Ast.

Διὸς] Pro Διὸς de Geer. diatr. in Plat. polit. p. 92. legi volebat Διονύσου, quod locum habere nequit. Primum enim de ὀπαδοῖς Διὸς adhuc sermo est, quos excipiunt ὅσοι δ' αὖ μεθ' Ἥρας εἵποντο. Hoc significatur particula copulativa καὶ in κἄν. Deinde ὥσπερ αἱ Βάκχαι positum est propter ἀρύτωσιν (ut in Ion. p. 534. A. ὥσπερ αἱ Βάκχαι ἀρύτονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα), non ad Διὸς spectat, quocirca Διός, licet αἱ Βάκχαι sequantur, recte habet. Ast.

ὥσπερ αἱ Βάκχαι] Ion. p. 534. A. οἱ μελοποιοὶ οὐκ ἔμφρονες ὄντες τὰ καλὰ μέλη ταῦτα ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπειδὰν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμόν, βακχεύουσι καὶ κατεχόμενοι (ποιοῦσιν?), ὥσπερ αἱ Βάκχαι ἀρύτονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα κατεχόμεναι, ἔμφρονες

εἵποντο, βασιλικὸν ζητοῦσι, καὶ εὑρόντες περὶ τοῦτον πάντα δρῶσι τὰ αὐτά. οἱ[z] δὲ Ἀπόλλωνός τε [a] καὶ ἑκάστου τῶν θεῶν οὕτω κατὰ τὸν θεὸν ἰόντες ζητοῦσι τὸν σφέτερον παῖδα πεφυκέναι, καὶ ὅταν κτήσωνται, μιμούμενοι αὐτοί τε καὶ τὰ παιδικὰ πείθοντες καὶ ῥυθμίζοντες[b] εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν ἄγουσιν, ὅση ἑκάστῳ[c] δύναμις, οὐ φθόνῳ οὐδ' ἀνελευθέρῳ δυσμενείᾳ χρώμενοι πρὸς τὰ παιδικά, ἀλλ' εἰς ὁμοιότητα αὐτοῖς καὶ τῷ θεῷ, ὃν[h] ἂν τιμῶσι, πᾶσαν πάντως[d] ὅτι μάλιστα πειρώμενοι ἄγειν οὕτω[e] ποιοῦσι.[f] [§. 74.] Προθυμία μὲν οὖν[g] τῶν ὡς

—[z] οὐ T.—[a] τε om E.—[b] ὑβρίζοντες ΣΦΝΟΡ, pr D, rc Ξ.—[c] ἑκάστου C.—[d] πάντως ante ἄγειν v. 14 collocat Γ.—[e] τούτω G.—[f] πείθουσι G.—[g] οὖν om E.—[h] τε-

δὲ οὖσαι οὔ. Conf. Eurip. Bacch. v. 141. seqq. v. 703—710. Heind.

μεθ' Ἥρας—βασιλικὸν ζητοῦσι] Diversa igitur quodammodo sunt βασιλικὸν et ἡγεμονικὸν, quod supra de puero Jovis animum exhibente usurpatum legitur, etiamsi aliis locis βασιλικὸν ipsi Jovi tribuatur, ut qui νοῦς sit βασιλεύς. Ἡγεμονικὸν igitur est sensu, quem Stoici posthac nobilitarunt, idea regens, quæ principatum omnium rerum tenet, contra βασιλικὸν h. l. id, quod potestatem suam regiam manifestat, imperio exercendo; ut dominationis cujusdam significatio in hac voce insit. Imperiosa enim Juno est. Ast.

αὐτοῖς post ὁμοιότητα scripsi pro αὐτοῖς. Hæc autem οὐ φθόνῳ—τὰ παιδικὰ, ne male vincta esset oratio, trahenda putavi ad prægressa, quo seqq. etiam ἀλλ' εἰς ὁμοιότ.—πειρώμενοι ἄγειν optime traherentur, nisi obstaret additum hoc οὕτω ποιοῦσι. Nunc structura horum ἀλλ' εἰς ὁμ.—ποιοῦσι gemina est illi Gorg. p. 507. D. οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι, πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα καὶ τὰ τῆς πόλεως, ὅπως δικαιοσύνη παρέσται καὶ σωφροσύνη τῷ μακαρίῳ μέλλοντι ἔσεσθαι, οὕτω πράττειν. Heind.

οὕτω ποιοῦσι] Hæc verba, ut orationem reddant graviorem, participio πειρώμενοι more postposita sunt. Proprie enim dicendum erat: ita faciunt s. hoc agunt, ut puerum Deo, quoad ejus fieri possit, similem reddere conentur. Sic Phædon. 67. D. ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν, h. e. virum ita vivere, ut se componat. Politic. 297. D. Similiter οὕτω, ἐνταῦθα, εἶτα aliæque particulæ post participia et genitivos consequentiæ, qui dicuntur, ita poni solent, ut duo orationis membra in unam connectant orationem. Nam si v. c. Herodotus viii. 136. dicit, Μαρδόνιος δὲ ἐπιλεξάμενος, ὅ τι δὴ ἦν λέγοντα τὰ χρηστήρια, μετὰ ταῦτα ἔπεμψε cet. hoc idem est, ac si plenius posuisset: Mardonius postquam exposuerat—misit. Vid. Fischer. ad Anacreont. lii. 22. p. 198. ad Weller. iii. P. ii. p. 92. Weisk. de Pleonasm. p. 186. Deinde tenendum est, verba τοῦτο s. οὕτω πράττειν s. ποιεῖν cum delectu ita adhiberi, ut attentionem vel studium in aliqua re positum ponendumve significent. V. Criton. p. 186. ed. Fisch. γυμναζόμενος ἀνὴρ καὶ τοῦτο πράττων, h. e. idque studiose agens, totus in hoc. Plutarch. Quæst. Roman. p. 270. C. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς οὐδὲν ᾤκονόμουν, οὐδὲ ἐφρόντιζον, ἀλλ' ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἠσχολοῦντο καὶ τοῦτο ἔπραττον, ὥσπερ ἔτι νῦν προκηρύττουσιν οἱ ἱερεῖς. Cf. eund. in Num. T. i. p. 69. D. Latinorum enim est *hoc s. id agere*, v. c. Terent. Andr. ii. 5. 5. Eunuch. i. 2. 50. ii. 3. 55. Phorm. ii. 3. 88. al. Cicer. Offic. i. 13. al. Monuit de hoc jam Vigerus ad Euseb. Præp. Evang. xiii. 6. p. 63. Ast.

§. 74. προθυμία μὲν οὖν] Non prompta mihi est in hoc verborum circuitu lectio aut sententia. Illud video, verbo προθυμία significari eum, quem modo declaravit, *amatorum conatum, amatos ad suum deique sui morem habitumque formandi*; τελετὴ autem hoc ipsum significari *sacrorum initiationem, qua impertiunt amatos amatores, felici in studio*

ἀληθῶς ἐρώντων καὶ τελετή,[h] ἐάν γ'[i] ἐνδιαπράξωνταί[j] ὃ προθυμοῦνται, ἥν[k] λέγω,[l] οὕτω καλή τε καὶ εὐδαιμονικὴ ὑπὸ τοῦ δι' ἔρωτα μανέντος φίλου τῷ φιληθέντι γίγνεται,[m] ἐὰν αἱρεθῇ. ἁλίσκεται δὲ[n] δὴ[o] ὁ αἱρεθεὶς τοιῷδε τρόπῳ.

Καθά περ ἐν ἀρχῇ τοῦδε τοῦ μύθου τριχῇ διειλόμην[p] ψυχὴν ἑκάστην, ἱππομόρφω[q] μὲν δύο τινὲ εἴδη, ἡνιοχικὸν I. i. 64.
δὲ εἶδος τρίτον, καὶ νῦν ἔτι ἡμῖν ταῦτα[r] μενέτω. τῶν δὲ[s] δὴ ἵππων[t] ὁ μέν, φαμέν, ἀγαθός, ὁ δ' οὔ· ἀρετὴ[u] δὲ τίς

λευτὴ ꝨΓΔΠΦFGNOb cum pr ΣBr.—[i] τ' ꝨΔΠΣBCEGHTb.—[j] διαπράξωνται corr Γ.—[k] ᾗ F.—[l] λέγω] δ' ἐγὼ ꝨΔΠGT, δ' ἐγὼ λέγω CDHNOP et corr B, ἐγὼ λέγω corr Σ.—[m] γίγνηται Ꝩ.—[n] δὲ om ΣΦr.—[o] δὴ om Γ.—[p] διειλόμην τοῦδε τοῦ μύθου ψυχὴν ἑκάστην τριχῇ ΣΦr.—[q] ἱππομορφείω NP.—[r] ἔτι ἡμῖν ταῦτα ΔΠBDEGNOPTr, ταῦτα ἡμῖν ἔτι Γ: ἔτι ἡμῖν ταυτὰ *s.—[s] δὲ om P.—[t] ἵππω Ꝩ.—[u] αἱρετὴ r.—[v] ᾗ

illo successu usi, idoneumque nacti indolem, in qua illam quasi imaginem effingant. Nam ita intelligo hæc *ἐάν γε—προθυμοῦνται*, in quibus *ἐνδιαπράξωνται* ne singulare prorsus sit et contra sermonis usum, syllabam *ἐν* inducendam puto. At vero verbis *ἣν λέγω* quid facias? Nam Ficinus quidem quum vertit: *cura igitur—talis est profecto, qualem descripsimus*, subaudivit *τοιαύτη* seu *αὕτη ἐστὶ*, cujus generis vellem adessent exempla plura, ne quid dicam de intolerabili ipsius sententiæ languore. Tum vero hanc exspectabam Platonis manum: *Τοιαύτη μὲν οὖν ἡ προθυμία*, etc. ut epiphonema facerent illa *Οὕτω καλή τε* etc. Sin illa *ἣν λέγω* sic interjecta putentur: *cupiditas igitur atque initiatio—quam dico, adeo eximia et beata—contingit*, dici non potest, quam misere tum quoque claudicet oratio. Quod olim succurrit *ᾗ λέγω*, trahendum ad *ἐνδιαπράξωνται*, ipsum quoque admodum friget. Mihi igitur hæc corruptelæ sunt manifesta; medelam viderint acutiores. Heind.

ἐάν γε διαπράξωνται] E cod. Monac. et Hermiæ Comment. rescripsi pro *ἐνδιαπράξωνται*, quod merito Heindorfium offendit. Verba *ἣν λέγω*, quæ Heindorfius olim in *ᾗ λέγω* mutari volebat, etiam nunc ipsi corruptelæ manifesta videntur; sine causa. Ante *οὕτω* punctum, quod editt. habent, delevi. Cod. Mon. legit *ἣν δ' ἐγὼ λέγω, οὕτω*. Ast.

ἁλίσκεται—ὁ αἱρεθεὶς] Mire hoc dictum: *capitur, qui captus est*. Heind.

αἱρεθῇ—ἁλίσκεται] *Αἱρεῖσθαι* est h. l. *eligere* et passive *eligi*, non vero *capi*, ut Heindorfius et Schleiermacherus intellexerunt. Sic Protagor. 338. B. Contra Sympos. 182. E. *ἡ παρακέλευσις τῷ ἐρῶντι—θαυμαστή, οὐχ ὥς τι αἰσχρὸν ποιοῦντι καὶ ἑλόντι τε καλὸν δοκεῖ εἶναι καὶ μὴ ἑλόντι αἰσχρὸν, καὶ πρὸς τὸ* (f. *τῷ*) *ἐπιχειρεῖν ἑλεῖν, ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ—ἐπαινεῖσθαι αἱρεῖν*, utpote activum, est *capere*. Idem igitur est, quod *ἐκλέγεσθαι*, supr. *τόν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος*. Ast.

διειλόμην] Ex Ficino vertente, *divisimus*, ipsiusque sermonis usu rescripsi *διείλομεν*, ut mox *φαμὲν* et *διείπομεν*. Ab hoc autem pendent accusativi seqq. *ἱππομόρφω—τρίτον*. Politic. p. 288. D. *Διέλωμεν τοίνυν αὐτὴν δύο μέρη*. de Legg. v. p. 737. E. *γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθέντων*. vi. p. 760. B. *δώδεκα μὲν ἡμῖν ἡ χώρα πᾶσα εἰς δύναμιν ἴσα μόρια νενέμηται*. Heind.

διείλομεν] Ex hoc verbo apti sunt accusativi *ἱππομόρφω—εἴδη* et *ἡνιοχικὸν εἶδος*, nam verba dividendi et distinguendi cum accusativo construuntur, intellecta præpositione *εἰς*. Vid. Valcken. ad Herodot. vii. 121. p. 551. Fisch. ad Platon. Politic. p. 158. De sententia ipsa jam supra exposuimus. Addendus est Xenophontis locus Cyropæd. vi. 1. 41. *Δύο γὰρ ἔφη σαφῶς ἔχω ψυχάς· νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος. Οὐ γὰρ δὴ μία γε οὖσα ἅμα ἀγαθή τέ ἐστι καὶ κακὴ, οὐδ' ἅμα καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν ἔργων ἐρᾷ, καὶ ταὐτὰ ἅμα βούλεταί τε καὶ οὐ βούλεται πράττειν, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι δύο ἐστὸν ψυχὰ, καὶ ὅταν μὲν ἡ ἀγαθὴ κρατῇ, τὰ καλὰ πράττεται, ὅταν δὲ ἡ πονηρὰ, τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται*. Ast.

τοῦ ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ[v] κακία, οὐ διείπομεν, νῦν δὲ λεκτέον. ὁ μὲν τοίνυν αὐτοῖν[w] ἐν τῇ καλλίονι στάσει ὢν τό τε εἶδος ὀρθὸς[x] καὶ[y] διηρθρωμένος, ὑψαύχην, ἐπίγρυπος, λευκὸς ἰδεῖν, μελανόμματος, τιμῆς ἐραστὴς μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς, καὶ ἀληθινῆς δόξης ἑταῖρος, ἄπληκτος,[z] κελεύματι[a] μόνον[b] καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται· ὁ δ᾽[c] αὖ σκολιός, πολύς, εἰκῇ συμπεφορημένος, κρατεραύχην, βρα-

τοῦ κακοῦ Σb : κακοῦ om DNP.—[w] αὐτῶν ΔGT.—[x] ὀρθῶς G.—[y] καὶ om G.—[z] ἄπληστος Δ.—[a] κελεύματι ℨΔb et pr ΓΠB : κελεύσματι *ς.—[b] μόνῳ ΓΠDNPT.

φαμὲν] Propter seq. διείπομεν malim ἔφαμεν, ut in versione correxit Cornarius. Heind. qui sic in Addend. ‘Pro αἱρεθεὶς et αἱρεθῇ haud dubie reponendum εὑρεθεὶς et εὑρεθῇ. Conf. illa §. 72. Οἱ μὲν δὴ Διὸς Δῖόν τινα ζητοῦσι—deinde ὅταν αὐτὸν εὑρόντες ἐρασθῶσι—et mox Ἰχνεύοντες δὲ παρ᾽ ἑαυτῶν ἀνευρίσκειν etc. §. 73.—βασιλικὸν ζητοῦσι, καὶ εὑρόντες etc.’

ὑψαύχην] Gregor. Nyss. Homil. vii. p. 462. A. T. i. ed. Par. ἵπποι γάρ εἰσί τινες ἀτεχνῶς ὑψαυχενισταὶ καὶ ὑψηλοκάρηνοι. Philostrat. Icon. ix. p. 874. ὑψαύχενες (ἵπποι); contra Clem. Alexandr. Cohort. ad gent. T. i. p. 73. οἷον ἵπποι σκληραύχενες ἀφηνιάζοντες, τοὺς χαλινοὺς ἐνδάκοντες. Ast.

ἐπίγρυπος] Naso aquilino s. adunco, quod regiæ cujusdam dignitatis atque excellentiæ signum est. Polit. v. 19. τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι (v. Plutarch. π. τοῦ ἀκούειν p. 156. quom. adulat. ab amic. internosc. p. 196. Apophth. P. ii. p. 182. Aristænet. Ep. i. 18. Pollux ii. 73. p. 189.) Euthyphr. p. 9. καὶ οὐ πάνυ εὐγένειον, ἐπίγρυπον δὲ (tanquam insigne et regii quidquam). Cf. Weisk. ad Xenoph. Cyrop. T. i. p. 5. Ast. qui in Addit. citat Liban. Epist. 114. p. 60. ed. Wolf. τὴν δὲ γρυπὴν ἐκείνην καὶ βασιλικὴν οὐκ ἠμελῆσθαι.

λευκὸς ἰδεῖν] Geopon. xvi. 2. 2. Πλάτων τοὺς λευκοὺς ἀποδέχεται, ὡς ἐν τῷ λευκῷ καὶ τῷ μέλανι τὴν ἀκρότητα ἐπαινεῖσθαι, ubi vid. Niclas. Heind.

λευκὸς] Argutiæ sunt; nam colorem album apud Veteres quoque puritatis et castitatis signum fuisse, non est quod pluribus exponamus; scilicet albus color per se sincera est lucis manifestatio. Ast.

τιμῆς ἐραστὴς μετὰ σωφρ.] i. e. *honoris cupidus est, sed modeste pudenterque*, cui mox opponitur ὕβρεως καὶ ἀλαζονείας ἑταῖρος. Tum ἄπληκτος est, qui Pindaro dicitur Ol. i. 33. δέμας ἀκέντητον παρέχων ἐν δρόμοις.

ἄπληκτος] Ita ut non verberibus vel stimulis, sed sola adhortatione et ratione regatur. Est enim τὸ θυμοειδὲς natura rationi obediens et auxilians adversus τοῦ ἐπιθυμητικοῦ impetus ac vehementiam. Polit. iv. 17. οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν προσήκει, σοφῷ ὄντι καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς προμήθειαν, τῷ δὲ θυμοειδεῖ ὑπηκόῳ εἶναι καὶ ξυμμάχῳ τούτου. Ast.

κελεύσματι] Affertur hic locus ab eo cui vulgo, sed falso, Heraclidis Pontici nomen tribuitur, afferente etiam versus Homericos ex quibus Platonem hæc sumpsisse ait. Legitur autem apud illum, κελεύσματι καὶ λόγῳ μόνῳ ἡνιοχεῖται. Steph.

μόνον] Bene habet μόνον. v. Heusing. ad Cic. de Off. i. 7. 5. Heind.

Cod. Monac. μόνῳ; sed μόνον recte habet; v. Heindorf. ad Euthyd. p. 380. Ast.

πολὺς] Etsi alias est *vehemens* (v. Bergler. ad Aristoph. Equit. 757.) hic tamen, inter σκολιὸς et εἰκῇ συμπεφορημένος positum, de *corporis ingenti statura* haud dubie dictum, cui opponitur equus γαστέρᾳ συμπεπιεσμένῃ καὶ ταῖς λαγόσι συνεσταλμένῃ, τὸ μέγεθος ἱκανὸν habens, ut laudatur in Geopon. l. l. Heind.

πολὺς] Proprie est *multus, copiosus*. Ad animum translatum est *nimius*, h. e. *vehemens* vel *molestus*, ut Apolog. p. 98. ἅτε οὖν, οἶμαι, φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροὶ καὶ πολλοί; Abresch. Auct. Diluc. Thucyd. p. 327. sq. Valcken. ad Hippol. p. 214. De corpore usurpatum est *nimius*, h. e. vel *ingens*, i. q. μέγας (v. Schæfer ad Long. Pastor. p. 352.), vel *multiformis* et *multiplex*, i. q. πολύπλοκος (de quo v. ad cap. 4.), παντοδαπὸς et ποικίλος (Plutarch. de adulat. et amic.

χυτράχηλος,[d] σιμοπρόσωπος, μελάγχρως,[e] γλαυκόμματος, ὕφαιμος, ὕβρεως[f] καὶ ἀλαζονείας ἑταῖρος, περὶ ὦτα λάσιος, κωφός,[g] μάστιγι[h] μετὰ κέντρων[i] μόγις ὑπείκων. [§. 75.] Ὅταν δ'[k] οὖν ὁ ἡνίοχος ἰδὼν τὸ ἐρωτικὸν ὄμμα,[l] πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμήνας[m] τὴν ψυχήν, γαργαλισμοῦ

—[c] ὁ δ'] οὐδ' H.—[d] βαρυτράχηλος ΣΦrb.—[e] μελαγχρὼς G, μελάχρως T.—[f] ὕβρεως καὶ] Δ ὕβρε, ceteris lacuna haustis.—[g] λάσιος, κωφός] λασιόκωφος ℵΔGT et pr Π.—[h] μάστι pr Π.—[i] μετὰ κέντρων] hæc quoque in lacuna absunt a Δ.—[k] δὴ DNOP.—[l] ἐρωτικὸν ὄμμα] ἐρω (η) Δ, ut sup.—[m] διαθερμάνας F.—[n] γαργαλισμοῦ τε]

discr. p. 180. P. i.); quam quidem posteriorem significationem h. l. habet. Nam sicuti σκολιὸς oppositum est voci ὀρθὸς in præcedentibus, ita πολὺς respicit prægressum illud διηρθρωμένος, quod de apta ac dilucida, h. e. simplice et vera dispositione ac conformatione adhibetur. Etiam clarius explicatur vox πολὺς verbis adjectis εἰκῇ ξυμπεφορημένος, quibus is significatur, in quo omnia temere, h. e. sine consilio, regula et unitate, congesta atque cumulata sunt. Ast.

εἰκῇ συμπεφορημένος, illi διηρθρωμένῳ oppositus, est is, cujus membra temere neque ad normam quandam composita sunt. Male Cornar. *qui multum temere circumfertur*. Vid. Davis. ad Max. Tyr. Diss. xvii. 7. p. 563. Heind.

κρατεραύχην] Dura et pertinax est equi pravi cervix ejusque collum breve et compressum: quibus prava et contumelia et forma significatur; contra ὑψαύχην excelsum ac generosum animum et formam depingit. Similiter Plutarch. de puer. educat. 7. p. 8. ed. Lips. σκληραύχην dixit. Ast.

βραχυτράχηλος] Apud Heraclid. est quod contrarium significationem habet illi βραχυτράχηλος, videlicet πολυτράχηλος. Steph.

βραχυτρ.] Laudatur Geop. l. l. equi ὀρθὸς τράχηλος, πλήρης τε καὶ παχὺς, τουτέστιν οὐ βραχυτράχηλος. Heracl. male πολυτράχηλος.—σιμοπρόσωπος hinc affert ex Platone Pollux ii. 73.—ὕφαιμος int. τὰ ὄμματα, quod intelligendum ex proximo γλαυκόμματος, qui sanguinolenti oculi iræ sunt indices. v. Dorvill. ad Charit. p. 40. Heind.

γλαυκόμματος] Oculi cæsii vehementiæ cujusdam et terroris indicia erant Veteribus, unde γλαυκῶπις Ἀθήνη. cf. Heins. ad Ovid. A. A. ii. 659. Hemsterh. ad Lucian. Deor. Dial. viii. 24. T. i. p. 226. Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 94, ὅπου δὲ τὸ γλαύκωμον ἐστιν, ἐντεῦθεν ἀκρασία τις περὶ ἡδονὰς ἐντέτριπται. Sull. T. i. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἄκραν οὖσαν, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Ast.

περὶ ὦτα λάσιος] Heraclid. vitiose περιωτάλασιος. Heind.

κωφὸς] Legitur apud Heraclid. ὑπόκωφος et κέντρου. Steph.

κωφὸς] Non solum est *surdus*, sed etiam *stupidus*, *demens*. V. Wesseling. ad Diod. Sicul. iii. 51. Coray. ad Heliodor. iv. p. 152. sq. Ast.

μόγις] Heraclid. μόλις. Hermias Comment. Ms. ap. Siebenk. Anecd. Gr. p. 20. ad h. l. ὦτα ἔχων δασέα καὶ πεφιμωμένα· διὸ καὶ ἀνήκοος καὶ κωφός ἐστι καὶ πολλάκις ἀκούων τι καὶ μὴ ὑπακούων, ἀλλὰ τῇ ἐπιθυμίᾳ εἴκων μάστιγων δέεται μάλιστα. Suidæ λασιόκωφος, vocem absone formatam, recte ex corrupta Platonis scriptura ortam ibi judicat Siebenkeesius. Heind.

§. 75. ἐρωτικὸν ὄμμα] *Amatorium illud spectaculum*. Sophocl. Elect. v. 902. ἐμπαίει τί μοι Ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα. Heind.

ὄμμα] Mangei ad Philon. T. iv. p. 108. conj. ὄχημα, infeliciter. Ast.

πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμήνας τὴν ψυχὴν] In his verbum αἰσθήσει adeo est ignavum et supervacaneum, ut mendi moveat suspicionem. In quo, si quid video, latet vocabulum ejusdem generis, cujus est mox illatum ὑποπλησθῇ, quod vel illud τε post γαργαλισμοῦ arguere videtur. Heind.

αἰσθήσει] Heindorfio hæc vox sine causa suspecta est: αἴσθησις non solum est spectatio s. spectandi et sentiendi facultas, sed etiam id, quod sub sensus, præsertim oculorum, cadit; igitur est sæpenumero *visio* s. *apparitio*, ut

τὸν δ' ἤτοι[a] θνητοὶ[b] μὲν Ἔρωτα καλοῦσι ποτηνόν,[c]
ἀθάνατοι δὲ Πτέρωτα,[d] διὰ πτεροφύτορ'[e] ἀνάγκην.

ꝚΓΔΠΣΦDFGNOPrƀ.—[b] θνητὸν ΔΛΦƀ et pr Ꝛ.—[c] ποθηνὸν P, πτηνὸν ΓΛΞΣΒCEFH.—[d] πτέρωμα Λ, πτέρωμα (τ) ΞΕ.—[e] πτεροφύτορ' GT, πτερόφυτον ꝚΔΞΠΣΦDHPrƀ,

versus prior tantum abest ut protervi quidquam et immodesti habeat, ut modestior et innocentior quodammodo nullus cogitari possit; nihil enim nisi vulgarem de Amore hominum opinionem exhibet. Plenus contra petulantiæ et irrisionis (ὑβριστικὸν) et obscœnæ cujusdam immodestiæ (hoc est τὸ ἄμετρον) est versus posterior, quem, quod verum et proprium Amoris nomen sit (hoc enim Deorum lingua innuit), Plato significare dicit. Scilicet quem homines Ἔρωτα vocant, Dii propria et genuina appellatione Πτέρωτα, h. e. Amorem alas excitantem et ad libidinem impellentem, dicunt. Hæc ironia, ut jam monuimus, in Sophistas, ineptis vocum derivationibus et explicationibus ludentes, simulque in Lysiam valet, qui Amorem furiosam quandam ac levem (πτερόφοιτον) libidinem (ἀνάγκην) descripserit. Ἀνάγκη enim et ἀναγκαῖα appetitionem significant naturalem, ideoque infimum amoris quasi gradum, id est, cœcam prorsus et obscœnam libidinem, (vide supra,) et πτερόφοιτος optime, ut vox Πτέρως, uno verbo furorem denotat levem illum et ventosum, qui in amore obscœno inest. Quemadmodum enim Plato lepide nomen Πτέρως finxit, quo Amorem significaret alas excitantem, h. e. ad libidinem impellentem (ἀναπτεροῦν enim est i. q. ἐπαίρειν, v. Aristoph. Av. 1444. 1446. et cf. Villois. ad Long. Pastor. p. 91. et 92. Hinc ἀνεπτερωμένοι ap. Xenoph. Sympos. ix. 5. non est animi suspensi, ut capiunt interpretes, sed commoti et inflammati, compositum ex Ἔρως et πτεροῦν); ita etiam vocem πτερόφοιτος sensui et linguæ convenientissimam formavit ad levem atque avidam (hoc latet in prima vocis compositæ parte) simulque furiosam cæcamque (quod posterior compositionis pars significat) libidinem (ἀνάγκην) exprimendam. Φοιτᾷν enim est vagari (ventosus Amor, Venus vulgivaga, πάνδημος. v. Interpp. ad Xenoph. Symp. viii. 9.); hinc νυκτίφοιτ' ὀνείρατα apud Æschyl. Prom. 657. Lycophr. 225. νυκτερόφοιτε, Orphic. hymn. xxxvi. 6. οὐρανόφοιτος, Euseb. Præp. Evang. iv. 23. p. 175. C. περίφοιτος, circumvagus, Callimach. Epigr. i. 8. Anthol. Gr. T. i. p. 212. xix. 2. p. 217. ἀνάφοιτος, ἠερόφοιτος, νεόφοιτος, ὁμόφοιτος al. Tunc de eo usurpatur, qui cœco quodam et furioso impetu circumvagatur, et in universum de eo, qui insanit. v. Stanlei. ad Æschyl. Prom. 603. Et hæc insaniæ notio eo magis in illam, quam Plato irridet, libidinem cadit, quod φοιτᾷν sæpenumero quoque obscœnæ libidinis significationem habet; v. Steph. Thes. Hinc φοιτὰς, al. Quocirca πτερόφοιτος id est, quod apud Aristophanem πτεροδόνητος, furiosæ et obscœnæ libidinis notione adjuncta. Jam quomodo Schleiermacherus, qui h. l. nihil plane vidit, nimis fidenter contendere potuerit, vocem πτερόφοιτος et sensu et linguæ analogia destitutam esse, assequi non possum. Sensus igitur horum versuum hic est: 'Falso mortales Amorem alatum vocant, recte contra Dii lingua sua Πτέρωτα, h. e. alis incitantem et inflammantem propter libidinem vagam illam et furiosam, quam excitat.' Sic omnia, ni fallor, luce clariora sunt, et Platonis in Sophistas simulque in Lysiam irrisio patet; nec opus est ad aliena confugere, quanquam admodum verisimile est, Platonem hac vocis Πτέρως appellatione et ex Deorum lingua derivatione Sophistas non solum in universum lusisse, sed separatim quoque ineptam aliquam eorum de Amoris appellatione opinionem irridere voluisse: id quod Alexidis versus ap. Athen. xiii. p. 20. T. v. probare videntur: λέγεται γὰρ λόγος Ὑπὸ τῶν σοφιστῶν, μὴ πέτεσθαι τὸν θεὸν Ἔρωτα, τοὺς δ' ἐρῶντας· αἰτίαν δ' ἔχειν Ἐκεῖνον ἄλλως· ἠγνοηκότας δὲ τοὺς Γραφεῖς ἔχοντα πτέρυγας αὐτὸν ζωγραφεῖν. Attamen fieri potest, ut Alexis Platonem ipsum tangat, quod Amorem posuerit proprie et vere (h. e. deorum lingua) non ποτηνὸν esse, h. e. ut Alexis dicit, μὴ πέτεσθαι, sed Πτέρωτα, h. e. ἐρῶντας πετομένους s. πτερουμένους reddentem. Ast.

πτέρωτα] Male Stob. Πτέρωτι. Sed σφόδρα τι ex eodem restitui pro σφόδρα τοι. Heind.

σφόδρα τι Monac. Ast.

τούτοις δή[f]. ἔξεστι μὲν πείθεσθαι, ἔξεστι δὲ μή· ὅμως δὲ ἥ
γε αἰτία καὶ τὸ πάθος τῶν ἐρώντων[g] τοῦτ'[h] ἐκεῖνο τυγχά-
νει ὄν. [§. 71.] Τῶν μὲν οὖν Διὸς ὀπαδῶν[i] ὁ ληφθεὶς ἐμ-
βριθέστερον[j] δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωνύμου ἄχθος·[k]
ὅσοι δὲ Ἄρεώς[l] τε θεραπευταί, καὶ μετ' ἐκείνου περιεπό-
λουν, ὅταν ὑπ' Ἔρωτος ἁλῶσι καί τι[m] οἰηθῶσιν ἀδικεῖσθαι
ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, φονικοὶ[n] καὶ ἕτοιμοι καθιερεύειν[o] αὑτούς[p] 1. i. 52.
τε[q] καὶ τὰ παιδικά. καὶ οὕτω καθ' ἕκαστον θεόν, οὗ ἕκασ-
τος ἦν χορευτής, ἐκεῖνον τιμῶν τε καὶ μιμούμενος[r] εἰς τὸ
δυνατὸν ζῇ,[s] ἕως ἂν ᾖ ἀδιάφθορος[t] καὶ τὴν τῇδε πρώτην
γένεσιν βιοτεύει,[u] καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ[v] πρός τε[w] τοὺς

οι υ υ
πτερόφυτον N, πτερόφυτον E, πτερόφοιτον F: πτερόφοιτον ϛ.—[f] δὲ G.—[g] ἐρώτων F.—[h] τοῦτ' Γ.—[i] ὀπαδῶν ΓΞCH.—[j] ἐνβριθέστερον Ɐ.—[k] ἄνθος NOP.—[l] ἄρεως ⱯΓ ΔΠGTϸ: ἄρεος *ϛ.—[m] τοι ΞGNO.—[n] φοινικοὶ ΛΞT et pr Γ, φονικοί τε Σr, φοινικοί τε Φ.—[o] καθαριεύειν ΛΞP.—[p] ἀὐτὸς G.—[q] τε om NPT.—[r] τιμώμενος NOP.—[s] ζῆν vel ζῆν ⱯΔΛΠDGϸ.—[t] διάφθορος T, διάφορος G.—[u] βιοτεύει ⱯΔΛΞΠBCDGHNOTϸ, βιοτεύειν P, βιοτεύῃ cum ϛ corr Γ.—[v] πρώτῳ N.—[w] γε ΛΞΣΦFH.—[x] πρὸς om ΔGT

§. 71. ὀπαδῶν] Philostrat. Heroic. p. 22. θεούς τε γάρ, ὧν ὀπαδοί εἰσιν (αἱ ψυχαί), ubi v. Boissonad. p. 339. Cf. Himer. p. 628. et Heusd. Spec. critic. p. 109. Ast.

ὅσοι δὲ Ἄρεώς τε θεραπ.] τε hoc natum videtur ex syllaba proxima. Heind.

ὅσοι δὲ Ἄρεώς τε θεραπευταί] Heindorfio particula τε ex syllaba proxima nata videtur, sed, ni fallor, distinguuntur ii, qui Martem in universum colant, et, qui cum in vita cœlesti secuti fuerint. Ast.

ἐμβριθέστερον δύναται φέρειν] Jovis, i. e. philosophiæ sectator Amoris illius ad libidinem incitantis (τοῦ πτερωνύμου, i. e. τοῦ Πτέρωτος) vim et onus constantius et fortius perferre potest, quia propter sapientiam suam ab amoris furore non facile abripitur; sed Martis, i. e. fortitudinis et animi virilis sectator, ab amore ita se abripi patitur, ut ejus furore agitatus vel atrocissima perpetret. Ἐμβριθὲς enim omne est, quod degravat et ad terram deprimit, ut Phædon. p. 340. tunc vero etiam id, quod tam solidum, constans et firmum est, ut non facile deturbetur, moveatur atque abripiatur. Theæt. p. 52. Bip. Cf. Hermiæ Comment. Ast. qui in Addit. citat Plutarch. Coriolan. p. 220. D. ἐμβριθὲς καὶ τὸ πρᾷον, οὗ τὸ πλεῖστον ἀρετῇ πολιτικῇ μέτεστιν. Longin. ix. §. 3. ἐμβριθεῖς ἔννοιαι.

ὅσοι δὲ Ἄρεως] Respexit hæc Themist. Oratt. xiii. p. 165. B. Ast.

ἁλῶσι] Apte de iis, qui Martis ingenium sequuntur; adhibetur enim ἁλίσκειν de vehementiori amoris comprehensione. v. Hemsterh. ad Xenoph. Ephes. p. 254. sq. ed. Locell. Carpz. ad Achill. Tat. i. 4. p. 31. Ast.

ἀδικεῖσθαι] Non solum de injustitia dicitur, sed de quovis damno et malo, quo quis ab aliquo afficitur. v. Dorvill. ad Charit. p. 468. Abresch. ad Xenoph. Ephes. p. 222. ed. Locell. Ast.

καθιερεύειν] Trucidat puerum dilectum, ut cruentum impetuoso suo amoris Genio sacrificium offerat. Ast.

βιοτεύῃ] Nolim itidem mutari in βιοτεύει ex Ficini versione: *et hoc pacto primam hic vitæ generationem ducit, talemque se ipsum ad amatos et alios exhibet*. Aliter esset, si scriptum haberemus καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τὴν τῇδε πρώτην γένεσιν βιοτεύει. Nunc illa καὶ — βιοτεύῃ dicta accipe pro τὴν τῇδε—βιοτεύων. Heind.

καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ πρός τε etc.] In illis vulgo πρός γε τοὺς ἐρωμ. sed part. γε hic locum non habet. Tum ὁμιλεῖ et προσφέρεται correxi pro ὁμιλῇ et προσφέρηται, sensu id flagitante. Heind.

βιοτεύῃ] Cod. Monac. βιοτεύειν, unde conjiciat fortasse quispiam, Ficini trans-

ἐρωμένους καὶ πρὸς[x] τοὺς ἄλλους ὁμιλεῖ τε καὶ προσφέρεται.[y] [§. 72.] Τόν τε οὖν Ἔρωτα τῶν καλῶν[z] πρὸς τρόπου[a] ἐκλέγεται ἕκαστος,[b] καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν[c] ἐκεῖνον ὄντα ἑαυτῷ,[d] οἷον ἄγαλμα τεκταίνεταί τε καὶ κατακοσμεῖ, ὡς τιμήσων τε καὶ ὀργιάσων. οἱ μὲν δὴ οὖν[f] Διὸς[g] Δῖόν τινα εἶναι[h] ζητοῦσι τὴν ψυχὴν τὸν[i] ὑφ' αὐτῶν[j] ἐρώμενον.[k] σκοποῦσιν οὖν[l] εἰ φιλόσοφός τε καὶ ἡγεμονικὸς τὴν

et pr Π.—[y] ὁμιλεῖται καὶ προσφέρεται H, ὁμιλεῖταί τε καὶ προσφέρεται P: ὁμιλῇ τε καὶ προσφέρηται Ε*r*.—[z] τὸν καλῶν Λ, τοῦ καλοῦ NOP.—[a] τρόπον Λ.—[b] ἑκάστου G.—[c] αὐτὸν om *r* et pr Φ.—[d] ἑαυτὸν G.—[e] τε add ΓΔΠΞΦBCDGHNOP*r*𝔟 et rc Ξ.—[f] οὖν add ΓΔΠBCDGHT𝔟: pro δὴ id habent ΞΣΦΕΨNOP*r*.—[g] διόν Δ et pr Π, δι' ὃν ΞGT.—[h] εἶναι add ΓΔΠΞΦDGNOPT*r*𝔟 et rc Ξ.—[i] τῶν ΠΦDNOP*r*.—[j] αὐτὸν C, ὃν ἑαυτῶν *r*.—[k] ἐρωμένων ΦDNOP*r*, pr Ξ, rc Π.—[l] οὖν om G.—[m] οὖν om ΞNOP.—

lationem conferens, legendum esse *βιοτεύει*; sed recte monet Heindorfius, tunc *τούτῳ τῷ τρόπῳ* præcedere debere. Ast.

ὁμιλεῖ et *προσφέρεται*] Quod Heindorfius scripsit, Cod. Mon. confirmat. Ast.

§. 72. *τόν τε οὖν ἔρωτα*] Habent verba *τὸν ἔρωτα τῶν καλῶν* significationem quandam *τῶν παιδικῶν*, quo spectat *ἐκεῖνον* in seqq. verbis *ὡς θεὸν—ἑαυτῷ*, *tanquam ille esset ipse deus suus.* Heind.

τῶν καλῶν] Cod. Mon. *τοῦ καλοῦ.* Ast.

ἔρωτα τῶν καλῶν] Amorem, h. e. amasium (ut supra *πόθος*), sibi eligit e pueris pulchris ingenio suo convenientem. *Τρόπος* significat ingenium vel animum, quatenus moribus vivendique ratione se manifestat. Sic supra 8. *ἢ τὸν τρόπον ἔγνωσαν.* *Πρὸς τρόπου* igitur, quod alias adverbialiter adhibetur, v. c. Polit. v. 10. ix. 7. Tim. 64. A. h. l. eminentiorem habet significationem. Ast.

ὡς θεὸν] Verborum ordo est: *καὶ τεκταίνεται, οἷον ἄγαλμα, αὐτὸν, ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ὄντα ἑαυτῷ*, ut accusativi *ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκεῖνον ὄντα* quodammodo absolute positi sint, quasi ipse puer Deus amatoris esset. Sensus est: Quocirca ita eum colit et format, ut simulacrum quasi Dei ex ipso effingat, quod venerans ipsum, quem colit, Deum veneretur. Ast.

ἄγαλμα τεκταίνεται] Puerum format et ornat, tanquam statuam s. simulacrum statuarium Dei ejus, quem colit. *Ἄγαλμα* vero quodvis, in primis autem statuarium simulacrum, quod verbo *τεκταίνεται* significatur, perfecta est idea repræsentatio vel imago (v. Plotin. Ennead. v. 8. 6.) hinc omnia pulchra (v. Dorvill. ad Charit. p. 12. sq.) perfecta et sincera imaginibus Deorum statuariis comparantur vel *ἀγάλματα* dicuntur. Sic Julian. Oratt. iii. 123. *ἐπειδὴ πρῶτον εἰς ὄψιν ἐκείνης ἦλθον, ἐδόκουν μὲν, ὥσπερ ἐν ἱερῷ καθιδρυμένον ἄγαλμα σωφροσύνης ὁρᾷν.* Clearch. ap. Athen. xv. p. 441. T. v. *τοῦ Ἔρωτος ὁ ἐρώμενος ἄγαλμα.* Aristoph. Nub. 998. Cf. Meleag. xi. 3. Anthol. Jacobs. T. vi. p. 27. 29. Ast.

ὀργιάσων] Mysteria et sacra, quæ in vita cœlesti celebraverat, hac in vita repetit et imitatur, puerum, divinæ pulchritudinis imaginem a se ipso formatam atque exornatam, colens et venerans. Cum his vero, quæ de pueri formatione et cultura exponuntur, conferas, quæ superiore oratione de malis ex amore in pueri animum et mores redundantibus dicta sunt. Ceterum ad verba *ἄγαλμα τεκταίνεται* cf. Plotin. Ennead. i. 6. p. 57. D. Hierocl. in Aur. Carm. p. 25. ed. Lond. Ast.

οἱ μὲν δὴ] Cod. Mon. *οἱ μὲν οὖν δή.* Ast.

ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν] Phileb. p. 30. D. *Οὐκοῦν ἐν μὲν τῇ τοῦ Διὸς ἐρεῖς φύσει βασιλικὴν μὲν ψυχὴν, βασιλικὸν δὲ νοῦν ἐγγίγνεσθαι;* Heind.

εἰ φιλόσοφος τ. κ. ἡγεμονικ.] Regius, h. e. philosophus amator puerum quærit natura philosophum, vulgaris contra amator puerum a philosophia avertere studet, in quo quidem maximum illius amoris malum cernitur. Vid. Theag. in Stob.

φύσιν, καὶ ὅταν αὐτὸν εὑρόντες ἐρασθῶσι, πᾶν ποιοῦσιν ὅπως τοιοῦτος ἔσται. ἐὰν οὖν[m] μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι[n] τῷ ἐπιτηδεύματι, τότε ἐπιχειρήσαντες μανθάνουσί τε ὅθεν[o] ἄν τι δύνωνται[p] καὶ αὐτοὶ μετέρχονται. ἰχνεύοντες δὲ παρ' ἑαυτῶν ἀνευρίσκειν τὴν τοῦ σφετέρου θεοῦ φύσιν, III. 253.
εὐποροῦσι[q] διὰ[r] τὸ συντόνως[s] ἠναγκάσθαι πρὸς τὸν θεὸν βλέπειν, καὶ ἐφαπτόμενοι αὐτοῦ τῇ μνήμῃ, ἐνθουσιῶντες, ἐξ ἐκείνου λαμβάνουσι τὰ ἔθη καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα, καθ' ὅσον δυνατὸν θεοῦ ἀνθρώπῳ μετασχεῖν. [§. 73.] Καὶ τούτων[t] δὴ τὸν ἐρώμενον αἰτιώμενοι ἔτι τε μᾶλλον ἀγαπῶ- I. i. 53.
σι, κἂν[u] ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν[v] ὥσπερ αἱ[w] βάκχαι, ἐπὶ τὴν τοῦ ἐρωμένου ψυχὴν ἐπαντλοῦντες[x] ποιοῦσιν ὡς δυνατὸν ὁμοιότατον τῷ σφετέρῳ θεῷ. ὅσοι δ' αὖ μεθ' Ἥρας[y]

[n] ἐμβεβῶσι...εὐποροῦσι om Δ.—[o] ὅτε N.—[p] δύνανται N.—[q] εὐποροῦσι F (ἀ superscr.), ἀποροῦσι ΛΗΤ (υ superscr.), ἀποροῦσι Ξ : εὑροῦσι ς.—[r] διὰ τὸ om ƀ.—[s] συντόμως ΝΟΡ.—[t] τούτων ΞDΝΟΡ cum mg Φ et corr F, τούτου corr Π : τοῦτον *ς.—[u] καὶ P.—[v] ἀρύττωσιν G.—[w] Hac in voce desinit Λ.—[x] ἐπαντελοῦντες Ξ.—[y] ἡμέρας ΧΓΔΠΣΞGTƀ et pr BF.

sermon. i. p. 11. v. 20. Plutarch. de poetar. lect. §. 11. p. i. p. 110. θειότατον γὰρ ἀποφαίνει τὴν φρόνησιν καὶ βασιλικώτατον, ἐν ᾗ τίθεται τὴν μεγίστην ὑπεροχὴν τοῦ Διὸς, ἅτε δὴ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἕπεσθαι ταύτῃ νομίζων. Cf. Themist. Oratt. xiii. p. 165. B. Ast.

ἐὰν οὖν] Cod. Mon. omittit οὖν. Ast.

τῷ ἐπιτηδεύματι est τῇ φιλοσοφίᾳ, quod facile intelligitur ex prægressis. Heind.

εὑροῦσι] In præced. edit. ἀποροῦσι: sed illam lect. non hanc, merito sequitur et Fic. Steph.

εὐποροῦσι] Vitiose vulgo εὑροῦσι. Ald. Bas. 1. ἀποροῦσι, quod mutari debuerat in εὐποροῦσι, etiamsi hoc non compareret in Vindob. et Bas. 2. Sic supra de affectu contrario §. 69. ἀδημονεῖ τε—καὶ ἀποροῦσα λυττᾷ. Heind.

συντόνως] Cod. Mon. συντόμως, vitiose. Ast.

§. 73. τούτων] Pro τούτου, pervulgato Græcorum more. Hoc autem requirebat pro vulgato τοῦτον subsequens vox αἰτιώμενοι, et præstabat Ficinus: *quoniam vero horum omnium causas referunt in amatum*. Heind.

τούτων] Cod. Mon. Ast.

ἀρύτωσιν] Mirum est, pro ἀρύτωσιν adscribi marg. ed. illius Basiliensis ἀρτύωσιν: quum nullum hic locum habere posse videatur hoc ἀρτύωσιν: at vero ἀρύτωσιν non solum aptum sit, sed etiam sequente participio ἐπαντλοῦντες confirmetur. In versu autem qui proxime præcedit, prima fronte putet quispiam scribendum ἔτι γε: sed τε respicit ad καὶ quod sequitur, inclusum videlicet in particula κἂν. Steph.

Cod. Mon. ἀρύττωσιν; at ἀρύτειν Attici dicunt, ut ἀνύτειν, v. Porson. ad Eurip. Phœniss. 463. p. 241. Ast.

Διὸς] Pro Διὸς de Geer. diatr. in Plat. polit. p. 92. legi volebat Διονύσου, quod locum habere nequit. Primum enim de ὀπαδοῖς Διὸς adhuc sermo est, quos excipiunt ὅσοι δ' αὖ μεθ' Ἥρας εἵποντο. Hoc significatur particula copulativa καὶ in κἄν. Deinde ὥσπερ αἱ Βάκχαι positum est propter ἀρύτωσιν (ut in Ion. p. 534. A. ὥσπερ αἱ Βάκχαι ἀρύτονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα), non ad Διὸς spectat, quocirca Διὸς, licet αἱ Βάκχαι sequantur, recte habet. Ast.

ὥσπερ αἱ Βάκχαι] Ion. p. 534. A. οἱ μελοποιοὶ οὐκ ἔμφρονες ὄντες τὰ καλὰ μέλη ταῦτα ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐπειδὰν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμὸν, βακχεύουσι καὶ κατεχόμενοι (ποιοῦσιν?), ὥσπερ αἱ Βάκχαι ἀρύονται ἐκ τῶν ποταμῶν μέλι καὶ γάλα κατεχόμεναι, ἔμφρονες

εἵποντο, βασιλικὸν ζητοῦσι, καὶ εὑρόντες περὶ τοῦτον πάντα δρῶσι τὰ αὐτά. οἱ[z] δὲ Ἀπόλλωνός τε[a] καὶ ἑκάστου τῶν θεῶν οὕτω κατὰ τὸν θεὸν ἰόντες ζητοῦσι τὸν σφέτερον παῖδα πεφυκέναι, καὶ ὅταν κτήσωνται, μιμούμενοι αὐτοί τε καὶ τὰ παιδικὰ πείθοντες καὶ ῥυθμίζοντες[b] εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν ἄγουσιν, ὅση ἑκάστῳ[c] δύναμις, οὐ φθόνῳ οὐδ' ἀνελευθέρῳ δυσμενείᾳ χρώμενοι πρὸς τὰ παιδικά, ἀλλ' εἰς ὁμοιότητα αὑτοῖς καὶ τῷ θεῷ, ὃν ἂν τιμῶσι, πᾶσαν πάντως[d] ὅτι μάλιστα πειρώμενοι ἄγειν οὕτω[e] ποιοῦσι.[f] [§. 74.] Προθυμία μὲν οὖν[g] τῶν ὡς

—[z] οὐ T.—[a] τε om E.—[b] ὑβρίζοντες ΣΦΝΟΡ, pr D, rc Ξ.—[c] ἑκάστου C.—[d] πάντως ante ἄγειν v. 14 collocat Γ.—[e] τούτω G.—[f] πείθουσι G.—[g] οὖν om E.—[h] τε.

δὲ οὖσαι οὖ. Conf. Eurip. Bacch. v. 141. seqq. v. 703—710. Heind.

μεθ' Ἥρας—βασιλικὸν ζητοῦσι] Diversa igitur quodammodo sunt βασιλικὸν et ἡγεμονικὸν, quod supra de puero Jovis animum exhibente usurpatum legitur, etiamsi aliis locis βασιλικὸν ipsi Jovi tribuatur, ut qui νοῦς sit βασιλεύς. Ἡγεμονικὸν igitur est sensu, quem Stoici posthac nobilitarunt, idea regens, quæ principatum omnium rerum tenet, contra βασιλικὸν h. l. id, quod potestatem suam regiam manifestat, imperio exercendo; ut dominationis cujusdam significatio in hac voce insit. Imperiosa enim Juno est. Ast.

αὑτοῖς post ὁμοιότητα scripsi pro αὐτοῖς. Hæc autem οὐ φθόνῳ—τὰ παιδικὰ, ne male vincta esset oratio, trahenda putavi ad prægressa, quo seqq. etiam ἀλλ' εἰς ὁμοιότ.—πειρώμενοι ἄγειν optime traherentur, nisi obstaret additum hoc οὕτω ποιοῦσι. Nunc structura horum ἀλλ' εἰς ὁμ.—ποιοῦσι gemina est illi Gorg. p. 507. D. οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι, πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα καὶ τὰ τῆς πόλεως, ὅπως δικαιοσύνη παρέσται καὶ σωφροσύνη τῷ μακαρίῳ μέλλοντι ἔσεσθαι, οὕτω πράττειν. Heind.

οὕτω ποιοῦσι] Hæc verba, ut orationem reddant graviorem, participio πειρώμενοι more postposita sunt. Proprie enim dicendum erat: ita faciunt s. hoc agunt, ut puerum Deo, quoad ejus fieri possit, similem reddere conentur. Sic Phædon. 67. D. ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν, h. e. virum ita vivere, ut se componat. Politic. 297. D. Similiter οὕτω, ἐνταῦθα, εἶτα aliæque particulæ post participia et genitivos consequentiæ, qui dicuntur, ita poni solent, ut duo orationis membra in unam connectant orationem. Nam si v. c. Herodotus viii. 136. dicit, Μαρδόνιος δὲ ἐπιλεξάμενος, ὅ τι δὴ ἦν λέγοντα τὰ χρηστήρια, μετὰ ταῦτα ἔπεμψε cet. hoc idem est, ac si plenius posuisset: Mardonius postquam exposuerat—misit. Vid. Fischer. ad Anacreont. lii. 22. p. 198. ad Weller. iii. P. ii. p. 92. Weisk. de Pleonasm. p. 186. Deinde tenendum est, verba τοῦτο s. οὕτω πράττειν s. ποιεῖν cum delectu ita adhiberi, ut attentionem vel studium in aliqua re positum ponendumve significent. V. Criton. p. 186. ed. Fisch. γυμναζόμενος ἀνὴρ καὶ τοῦτο πράττων, h. e. idque studiose agens, totus in hoc. Plutarch. Quæst. Roman. p. 270. C. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς οὐδὲν ἐμισθοφόρουν, οὐδὲ ἐφρόντιζον, ἀλλ' ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἠσχολοῦντο καὶ τοῦτο ἔπραττον, ὥσπερ ἔτι νῦν προκηρύττουσιν οἱ ἱερεῖς. Cf. eund. in Num. T. i. p. 69. D. Latinorum enim est *hoc* s. *id agere*, v. c. Terent. Andr. ii. 5. 5. Eunuch. i. 2. 50. ii. 3. 55. Phorm. ii. 3. 88. al. Cicer. Offic. i. 13. al. Monuit de hoc jam Vigerus ad Euseb. Præp. Evang. xiii. 6. p. 63. Ast.

§. 74. προθυμία μὲν οὖν] Non prompta mihi est in hoc verborum circuitu lectio aut sententia. Illud video, verbo προθυμία significari eum, quem modo declaravit, *amatorum conatum, amatos ad suum deique sui morem habitumque formandi*; τελετὴ autem hoc ipsum significari *sacrorum initiationem, qua impertiunt amatos amatores, felici in studio*

ἀληθῶς ἐρώντων καὶ τελετή,[h] ἐάν γ'[i] ἐνδιαπράξωνταί[j] ὃ προθυμοῦνται, ἣν[k] λέγω,[l] οὕτω καλή τε καὶ εὐδαιμονικὴ ὑπὸ τοῦ δι' ἔρωτα μανέντος φίλου τῷ φιληθέντι γίγνεται,[m] ἐὰν αἱρεθῇ. ἁλίσκεται δὲ[n] δὴ[o] ὁ αἱρεθεὶς τοιῷδε τρόπῳ.

Καθά περ ἐν ἀρχῇ τοῦδε τοῦ μύθου τριχῇ διειλόμην[p] ψυχὴν ἑκάστην, ἱππομόρφω[q] μὲν δύο τινὲ εἴδη, ἡνιοχικὸν L. i. 64. δὲ εἶδος τρίτον, καὶ νῦν ἔτι ἡμῖν ταῦτα[r] μενέτω. τῶν δὲ[s] δὴ ἵππων[t] ὁ μέν, φαμέν, ἀγαθός, ὁ δ' οὔ· ἀρετὴ[u] δὲ τίς

λευτὴ ℵΓΔΠΦFGNOϐ cum pr ΣBr.—[i] τ' ℵΔΠΣBCEGHTϐ.—[j] διαπράξωνται corr Γ.—[k] ἢ P.—[l] λέγω] δ' ἐγὼ ℵΔΠGT, δ' ἐγὼ λέγω CDHNOP et corr B, ἐγὼ λέγω corr Σ.—[m] γίγνηται ℵ.—[n] δὲ om ΣΦr.—[o] δὴ om Γ.—[p] διειλόμην τοῦδε τοῦ μύθου ψυχὴν ἑκάστην τριχῇ ΣΦr.—[q] ἱππομορείω NP.—[r] ἔτι ἡμῖν ταῦτα ΔΠBDEGNOPTr, ταῦτα ἡμῖν ἔτι Γ: ἔτι ἡμῖν ταυτὰ [a]ς.—[s] δὲ om P.—[t] ἵππω ℵ.—[u] αἱρετὴ r.—[v] ἡ

illo successu usi, idoneumque nacti indolem, in qua illam quasi imaginem effingant. Nam ita intelligo hæc *ἐάν γε—προθυμοῦνται*, in quibus *ἐνδιαπράξωνται* ne singulare prorsus sit et contra sermonis usum, syllabam *ἐν* inducendam puto. At vero verbis *ἣν λέγω* quid facias? Nam Ficinus quidem quum vertit: *cura igitur—talis est profecto, qualem descripsimus*, subandivit *τοιαύτη* seu *αὕτη ἐστὶ*, cujus generis vellem adessent exempla plura, ne quid dicam de intolerabili ipsius sententiæ languore. Tum vero hanc exspectabam Platonis manum: *Τοιαύτη μὲν οὖν ἡ προθυμία*, etc. ut epiphonema facerent illa *Οὕτω καλή τε* etc. Sin illa *ἣν λέγω* sic interjecta putentur: *cupiditas igitur atque initiatio—quam dico, adeo eximia et beata—contingit*, dici non potest, quam misere tum quoque claudicet oratio. Quod olim succurrit *ᾗ λέγω*, trahendum ad *ἐνδιαπράξωνται*, ipsum quoque admodum friget. Mihi igitur hæc corruptelæ sunt manifesta; medelam viderint acutiores. Heind.

ἐάν γε διαπράξωνται] E cod. Monac. et Hermiæ Comment. rescripsi pro *ἐνδιαπράξωνται*, quod merito Heindorfium offendit. Verba *ἣν λέγω*, quæ Heindorfius olim in *ᾗ λέγω* mutari volebat, etiam nunc ipsi corruptelæ manifesta videntur; sine causa. Ante *οὕτω* punctum, quod editt. habent, delevi. Cod. Mon. legit *ἣν δ' ἐγὼ λέγω, οὕτω*. Ast.

ἁλίσκεται—ὁ αἱρεθεὶς] Mire hoc dictum: *capitur, qui captus est*. Heind.

αἱρεθῇ—ἁλίσκεται] *Αἱρεῖσθαι* est h. l. *eligere* et passive *eligi*, non vero *capi*, ut Heindorfius et Schleiermacherus intellexerunt. Sic Protagor. 338. B. Contra Sympos. 182. E. *ἡ παρακέλευσις τῷ ἐρῶντι—θαυμαστή, οὐχ ὥς τι αἰσχρὸν ποιοῦντι καὶ ἑλόντι τε καλὸν δοκεῖ εἶναι καὶ μὴ ἑλόντι αἰσχρόν, καὶ πρὸς τὸ* (f. *τῷ*) *ἐπιχειρεῖν ἑλεῖν, ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ—ἐπαινεῖσθαι αἱρεῖν*, utpote activum, est *capere*. Idem igitur est, quod *ἐκλέγεσθαι*, supr. *τόν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος*. Ast.

διειλόμην] Ex Ficino vertente, *divisimus*, ipsiusque sermonis usu rescripsi *διείλομεν*, ut mox *φαμὲν* et *διείπομεν*. Ab hoc autem pendent accusativi seqq. *ἱππομόρφω—τρίτον*. Politic. p. 283. D. *Διέλωμεν τοίνυν αὐτὴν δύο μέρη*. de Legg. v. p. 737. E. *γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθέντων*. vi. p. 760. B. *δώδεκα μὲν ἡμῖν ἡ χώρα πᾶσα εἰς δύναμιν ἴσα μόρια νενέμηται*. Heind.

διείλομεν] Ex hoc verbo apti sunt accusativi *ἱππομόρφω—εἴδη* et *ἡνιοχικὸν εἶδος*, nam verba dividendi et distinguendi cum accusativo construuntur, intellecta præpositione *εἰς*. Vid. Valcken. ad Herodot. vii. 121. p. 551. Fisch. ad Platon. Politic. p. 153. De sententia ipsa jam supra exposuimus. Addendus est Xenophontis locus Cyropæd. vi. 1. 41. *Δύο γὰρ ἔφη σαφῶς ἔχω ψυχάς· νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος. Οὐ γὰρ δὴ μία γε οὖσα ἅμα ἀγαθή τέ ἐστι καὶ κακή, οὐδ' ἅμα καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν ἔργων ἐρᾷ, καὶ ταυτὰ ἅμα βούλεταί τε καὶ οὐ βούλεται πράττειν, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι δύο ἐστὸν ψυχά, καὶ ὅταν μὲν ἡ ἀγαθὴ κρατῇ, τὰ καλὰ πράττεται, ὅταν δὲ ἡ πονηρά, τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται*. Ast.

εἵποντο, βασιλικὸν ζητοῦσι, καὶ εὑρόντες περὶ τοῦτον πάντα δρῶσι τὰ αὐτά. οἱ[z] δὲ Ἀπόλλωνός τε[a] καὶ ἑκάστου τῶν θεῶν οὕτω κατὰ τὸν θεὸν ἰόντες ζητοῦσι τὸν σφέτερον παῖδα πεφυκέναι, καὶ ὅταν κτήσωνται, μιμούμενοι αὐτοί τε καὶ τὰ παιδικὰ πείθοντες καὶ ῥυθμίζοντες[b] εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν ἄγουσιν, ὅση ἑκάστῳ[c] δύναμις, οὐ φθόνῳ οὐδ' ἀνελευθέρῳ δυσμενείᾳ χρώμενοι πρὸς τὰ παιδικά, ἀλλ' εἰς ὁμοιότητα αὑτοῖς καὶ τῷ θεῷ, ὃν ἂν τιμῶσι, πᾶσαν πάντως[d] ὅτι μάλιστα πειρώμενοι ἄγειν οὕτω[e] ποιοῦσι.[f] [§. 74.] Προθυμία μὲν οὖν[g] τῶν ὡς

—z οὐ T.—a τε om E.—b ὑβρίζοντες ΖΦΝΟΡ, pr D, rc E.—c ἑκάστου C.—d πάντως ante ἄγειν v. 14 collocat Γ.—e τούτῳ G.—f πείθουσι G.—g οὖν om E.—h τε-

δὲ οὖσαι οὔ. Conf. Eurip. Bacch. v. 141. seqq. v. 703—710. Heind.

μεθ' Ἥρας—βασιλικὸν ζητοῦσι] Diversa igitur quodammodo sunt βασιλικὸν et ἡγεμονικὸν, quod supra de puero Jovis animum exhibente usurpatum legitur, etiamsi aliis locis βασιλικὸν ipsi Jovi tribuatur, ut qui νοῦς sit βασιλεύς. Ἡγεμονικὸν igitur est sensu, quem Stoici posthac nobilitarunt, idea regens, quæ principatum omnium rerum tenet, contra βασιλικὸν h. l. id, quod potestatem suam regiam manifestat, imperio exercendo; ut dominationis cujusdam significatio in hac voce insit. Imperiosa enim Juno est. Ast.

αὑτοῖς post ὁμοιότητα scripsi pro αὐτοῖς. Hæc autem οὐ φθόνῳ—τὰ παιδικὰ, ne male vincta esset oratio, trahenda putavi ad prægressa, quo seqq. etiam ἀλλ' εἰς ὁμοιότ.—πειρώμενοι ἄγειν optime traherentur, nisi obstaret additum hoc οὕτω ποιοῦσι. Nunc structura horum ἀλλ' εἰς ὁμ.—ποιοῦσι gemina est illi Gorg. p. 507. D. οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ ὁ σκοπὸς εἶναι, πρὸς ὃν βλέποντα δεῖ ζῆν, καὶ πάντα εἰς τοῦτο τὰ αὑτοῦ συντείνοντα καὶ τὰ τῆς πόλεως, ὅπως δικαιοσύνη παρέσται καὶ σωφροσύνη τῷ μακαρίῳ μέλλοντι ἔσεσθαι, οὕτω πράττειν. Heind.

οὕτω ποιοῦσι] Hæc verba, ut orationem reddant graviorem, participio πειρώμενοι more postposita sunt. Proprie enim dicendum erat: ita faciunt s. hoc agunt, ut puerum Deo, quoad ejus fieri possit, similem reddere conentur. Sic Phædon. 67. D. ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθνάναι, οὕτω ζῆν, h. e. virum ita vivere, ut se componat. Politic. 297. D. Similiter οὕτω, ἐνταῦθα, εἶτα aliæque particulæ post participia et genitivos consequentiæ, qui dicuntur, ita poni solent, ut duo orationis membra in unam connectant orationem. Nam si v. c. Herodotus viii. 136. dicit, Μαρδόνιος δὲ ἐπιλεξάμενος, ὅ τι δὴ ἦν λέγοντα τὰ χρηστήρια, μετὰ ταῦτα ἔπεμψε cet. hoc idem est, ac si plenius posuisset: Mardonius postquam exposuerat—misit. Vid. Fischer. ad Anacreont. lii. 22. p. 198. ad Weller. iii. P. ii. p. 92. Weisk. de Pleonasm. p. 136. Deinde tenendum est, verba τοῦτο s. οὕτω πράττειν s. ποιεῖν cum delectu ita adhiberi, ut attentionem vel studium in aliqua re positum ponendumve significent. V. Criton. p. 186. ed. Fisch. γυμναζόμενος ἀνὴρ καὶ τοῦτο πράττων, h. e. idque studiose agens, totus in hoc. Plutarch. Quæst. Roman. p. 270. C. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς ἑορταῖς οὐδὲν ἐψηφίζοντο, οὐδὲ ἐφρόντιζον, ἀλλ' ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ἠσχολοῦντο καὶ τοῦτο ἔπραττον, ὥσπερ ἔτι νῦν προκηρύττουσιν οἱ ἱερεῖς. Cf. eund. in Num. T. i. p. 69. D. Latinorum enim est *hoc s. id agere*, v. c. Terent. Andr. ii. 5. 5. Eunuch. i. 2. 50. ii. 3. 55. Phorm. ii. 3. 88. al. Cicer. Offic. i. 13. al. Monuit de hoc jam Vigerus ad Euseb. Præp. Evang. xiii. 6. p. 63. Ast.

§. 74. προθυμία μὲν οὖν] Non prompta mihi est in hoc verborum circuitu lectio aut sententia. Illud video, verbo προθυμία significari eum, quem modo declaravit, *amatorum conatum, amatos ad suum deique sui morem habitumque formandi*; τελετὴ autem hoc ipsum significari *sacrorum initiationem, qua impertiunt amatos amatores, felici in studio*

ἀληθῶς ἐρώντων καὶ τελετή,[h] ἐάν γ'[i] ἐνδιαπράξωνταί[j] ὃ προθυμοῦνται, ἥν[k] λέγω,[l] οὕτω καλή τε καὶ εὐδαιμονικὴ ὑπὸ τοῦ δι' ἔρωτα μανέντος φίλου τῷ φιληθέντι γίγνεται,[m] ἐὰν αἱρεθῇ. ἁλίσκεται δὲ[n] δὴ[o] ὁ αἱρεθεὶς τοιῷδε τρόπῳ.

Καθά περ ἐν ἀρχῇ τοῦδε τοῦ μύθου τριχῇ διειλόμην[p] ψυχὴν ἑκάστην, ἱππομόρφω[q] μὲν δύο τινὲ εἴδη, ἡνιοχικὸν 1. i. 54.
δὲ εἶδος τρίτον, καὶ νῦν ἔτι ἡμῖν ταῦτα[r] μενέτω. τῶν δὲ[s] δὴ ἵππων[t] ὁ μέν, φαμέν, ἀγαθός, ὁ δ' οὔ· ἀρετὴ[u] δὲ τίς

λευτὴ 𝔛ΓΔΠΦFGNOb cum pr ΣBr.—[i] τ' 𝔛ΔΠΣBCEGHTb.—[j] διαπράξωνται corr Γ.—[k] ἣ F.—[l] λέγω] δ' ἐγὼ 𝔛ΔΠGT, δ' ἐγὼ λέγω CDHNOP et corr B, ἐγὼ λέγω corr Σ.—[m] γίγνηται 𝔛.—[n] δὲ om ΣΦr.—[o] δὴ om Γ.—[p] διειλόμην τοῦδε τοῦ μύθου ψυχὴν ἑκάστην τριχῇ ΣΦr.—[q] ἱππομορφείω NP.—[r] ἔτι ἡμῖν ταῦτα ΔΠBDEGNOPTr, ταῦτα ἡμῖν ἔτι Γ: ἔτι ἡμῖν ταυτὰ *s.—[s] δὲ om P.—[t] ἵππω 𝔛.—[u] αἱρετὴ r.—[v] ἡ

illo successu usi, idoneamque nacti indolem, in qua illam quasi imaginem effingant. Nam ita intelligo hæc ἐάν γε— προθυμοῦνται, in quibus ἐνδιαπράξωνται ne singulare prorsus sit et contra sermonis usum, syllabam ἐν inducendam puto. At vero verbis ἣν λέγω quid facias? Nam Ficinus quidem quum vertit: *cura igitur—talis est profecto, qualem descripsimus*, subaudivit τοιαύτη seu αὕτη ἐστὶ, cujus generis vellem adessent exempla plura, ne quid dicam de intolerabili ipsius sententiæ languore. Tum vero hanc exspectabam Platonis manum: Τοιαύτη μὲν οὖν ἡ προθυμία, etc. ut epiphonema facerent illa Οὕτω καλή τε etc. Sin illa ἣν λέγω sic interjecta putentur: *cupiditas igitur atque initiatio—quam dico, adeo eximia et beata—contingit*, dici non potest, quam misere tum quoque claudicet oratio. Quod olim succurrit ᾗ λέγω, trahendum ad ἐνδιαπράξωνται, ipsum quoque admodum friget. Mihi igitur hæc corruptelæ sunt manifesta; medelam viderint acutiores. Heind.

ἐάν γε διαπράξωνται] E cod. Monac. et Hermiæ Comment. rescripsi pro ἐνδιαπράξωνται, quod merito Heindorfium offendit. Verba ἣν λέγω, quæ Heindorfius olim in ᾗ λέγω mutari volebat, etiam nunc ipsi corruptelæ manifesta videntur; sine causa. Ante οὕτω punctum, quod edit. habent, delevi. Cod. Mon. legit ἣν δ' ἐγὼ λέγω, οὕτω. Ast.

ἁλίσκεται—ὁ αἱρεθεὶς] Mire hoc dictum: *capitur, qui captus est*. Heind.

αἱρεθῇ—ἁλίσκεται] Αἱρεῖσθαι est h. l. *eligere* et passive *eligi*, non vero *capi*, ut Heindorfius et Schleiermacherus intellexerunt. Sic Protagor. 338. B. Contra Sympos. 182. E. ἡ παρακέλευσις τῷ ἐρῶντι—θαυμαστή, οὐχ ὥς τι αἰσχρὸν ποιοῦντι καὶ ἑλόντι τε καλὸν δοκεῖ εἶναι καὶ μὴ ἑλόντι αἰσχρὸν, καὶ πρὸς τὸ (f. τῷ) ἐπιχειρεῖν ἑλεῖν, ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ—ἐπαινεῖσθαι αἱρεῖν, utpote activum, est *capere*. Idem igitur est, quod ἐκλέγεσθαι, supr. τόν τε οὖν ἔρωτα τῶν καλῶν πρὸς τρόπου ἐκλέγεται ἕκαστος. Ast.

διειλόμην] Ex Ficino vertente, *divisimus*, ipsiusque sermonis usu rescripsi διείλομεν, ut mox φαμὲν et διείπομεν. Ab hoc autem pendent accusativi seqq. ἱππομόρφω—τρίτον. Politic. p. 283. D. Διέλωμεν τοίνυν αὐτὴν δύο μέρη. de Legg. v. p. 737. E. γῆ δὲ καὶ οἰκήσεις ὡσαύτως τὰ αὐτὰ μέρη διανεμηθέντων. vi. p. 760. B. δώδεκα μὲν ἡμῖν ἡ χώρα πᾶσα εἰς δύναμιν ἴσα μόρια νενέμηται. Heind.

διείλομεν] Ex hoc verbo apti sunt accusativi ἱππομόρφω—εἴδη et ἡνιοχικὸν εἶδος, nam verba dividendi et distinguendi cum accusativo construuntur, intellecta præpositione εἰς. Vid. Valcken. ad Herodot. vii. 121. p. 551. Fisch. ad Platon. Politic. p. 153. De sententia ipsa jam supra exposuimus. Addendus est Xenophontis locus Cyropæd. vi. 1. 41. Δύο γὰρ ἔφη σαφῶς ἔχω ψυχάς· νῦν τοῦτο πεφιλοσόφηκα μετὰ τοῦ ἀδίκου σοφιστοῦ τοῦ Ἔρωτος. Οὐ γὰρ δὴ μία γε οὖσα ἅμα ἀγαθή τέ ἐστι καὶ κακὴ, οὐδ' ἅμα καλῶν τε καὶ αἰσχρῶν ἔργων ἐρᾷ, καὶ ταυτὰ ἅμα βούλεταί τε καὶ οὐ βούλεται πράττειν, ἀλλὰ δῆλον, ὅτι δύο ἐστὸν ψυχὰ, καὶ ὅταν μὲν ἡ ἀγαθὴ κρατῇ, τὰ καλὰ πράττεται, ὅταν δὲ ἡ πονηρὰ, τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται. Ast.

τοῦ ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ[v] κακία, οὐ διείπομεν, νῦν δὲ λεκτέον. ὁ μὲν τοίνυν αὐτοῖν[w] ἐν τῇ καλλίονι στάσει ὢν τό τε εἶδος ὀρθὸς[x] καὶ[y] διηρθρωμένος, ὑψαύχην, ἐπίγρυπος, λευκὸς ἰδεῖν, μελανόμματος, τιμῆς ἐραστὴς μετὰ σωφροσύνης τε καὶ αἰδοῦς, καὶ ἀληθινῆς δόξης ἑταῖρος, ἄπληκτος,[z] κελεύματι[a] μόνον[b] καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται· ὁ δ'[c] αὖ σκολιός, πολύς, εἰκῇ συμπεφορημένος, κρατεραύχην, βρα-

[v] τοῦ κακοῦ Ξb : κακοῦ om DNP.—[w] αὐτῶν ΔGT.—[x] ὀρθῶς G.—[y] καὶ om G.—[z] ἄπληστος Δ.—[a] κελεύματι ΧΔb et pr ΓΠΒ : κελεύσματι *s.—[b] μόνῳ ΓΠDNPT.

φαμὲν] Propter seq. διείπομεν malim ἔφαμεν, ut in versione correxit Cornarius. Heind. qui sic in Addend. 'Pro αἱρεθεὶς et αἱρεθῇ haud dubie reponendum εὑρεθεὶς et εὑρεθῇ. Conf. illa §. 72. Οἱ μὲν δὴ Διὸς Δἴόν τινα ζητοῦσι—deinde ὅταν αὐτὸν εὑρόντες ἐρασθῶσι—et mox Ἰχνεύοντες δὲ παρ' ἑαυτῶν ἀνευρίσκειν etc. §. 73.—βασιλικὸν ζητοῦσι, καὶ εὑρόντες etc.'

ὑψαύχην] Gregor. Nyss. Homil. vii. p. 462. A. T. i. ed. Par. ἵπποι γάρ εἰσί τινες ἀτεχνῶς ὑψαυχενισταὶ καὶ ὑψηλοκάρηνοι. Philostrat. Icon. ix. p. 874. ὑψαύχενες (ἵπποι); contra Clem. Alexandr. Cohort. ad gent. T. i. p. 73. οἷον ἵπποι σκληραύχενες ἀφηνιάζοντες, τοὺς χαλινοὺς ἐνδάκνοντες. Ast.

ἐπίγρυπος] Naso aquilino s. adunco, quod regiæ cujusdam dignitatis atque excellentiæ signum est. Polit. v. 19. τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι (v. Plutarch. π. τοῦ ἀκούειν p. 156. quom. adulat. ab amic. internosc. p. 196. Apophth. P. ii. p. 182. Aristænet. Ep. i. 18. Pollux ii. 73. p. 189.) Euthyphr. p. 9. καὶ οὐ πάνυ εὐγένειον, ἐπίγρυπον δὲ (tanquam insigne et regii quidquam). Cf. Weisk. ad Xenoph. Cyrop. T. i. p. 5. Ast. qui in Addit. citat Liban. Epist. 114. p. 60. ed. Wolf. τὴν δὲ γρυπὴν ἐκείνην καὶ βασιλικὴν οὐκ ἠμελῆσθαι.

λευκὸς ἰδεῖν] Geopon. xvi. 2. 2. Πλάτων τοὺς λευκοὺς ἀποδέχεται, ὡς ἐν τῷ λευκῷ καὶ τῷ μέλανι τὴν ἀκρότητα ἐπαινεῖσθαι, ubi vid. Niclas. Heind.

λευκὸς] Argutiæ sunt; nam colorem album apud Veteres quoque puritatis et castitatis signum fuisse, non est quod pluribus exponamus; scilicet albus color per se sincera est lucis manifestatio. Ast.

τιμῆς ἐραστὴς μετὰ σωφρ.] i. e. *honoris cupidus est, sed modeste pudenterque*, cui mox opponitur ὕβρεως καὶ ἀλαζονείας ἑταῖρος. Tum ἄπληκτος est, qui Pindaro dicitur Ol. i. 33. δέμας ἀκέντητον παρέχων ἐν δρόμοις.

ἄπληκτος] Ita ut non verberibus vel stimulis, sed sola adhortatione et ratione regatur. Est enim τὸ θυμοειδὲς natura rationi obediens et auxilians adversus τοῦ ἐπιθυμητικοῦ impetus ac vehementiam. Polit. iv. 17. οὐκοῦν τῷ μὲν λογιστικῷ ἄρχειν προσήκει, σοφῷ ὄντι καὶ ἔχοντι τὴν ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς προμήθειαν, τῷ δὲ θυμοειδεῖ ὑπηκόῳ εἶναι καὶ ξυμμάχῳ τούτου. Ast.

κελεύσματι] Affertur hic locus ab eo cui vulgo, sed falso, Heraclidis Pontici nomen tribuitur, afferente etiam versus Homericos ex quibus Platonem hæc sumpsisse ait. Legitur autem apud illum, κελεύσματι καὶ λόγῳ μόνῳ ἡνιοχεῖται. Steph.

μόνον] Bene habet μόνον. v. Heusing. ad Cic. de Off. i. 7. 5. Heind.

Cod. Monac. μόνῳ; sed μόνον recte habet; v. Heindorf. ad Euthyd. p. 360. Ast.

πολὺς] Etsi alias est *vehemens* (v. Bergler. ad Aristoph. Equit. 757.) hic tamen, inter σκολιὸς et εἰκῇ συμπεφορημένος positum, de *corporis ingenti statura* haud dubie dictum, cui opponitur equus γαστέρα συμπεπιεσμένῃ καὶ ταῖς λαγόσι συνεσταλμένῃ, τὸ μέγεθος ἱκανὸν habens, ut laudatur in Geopon. l. l. Heind.

πολὺς] Proprie est *multus, copiosus*. Ad animum translatum est *nimius*, h. e. *vehemens* vel *molestus*, ut Apolog. p. 23. ἅτε οὖν, οἶμαι, φιλότιμοι ὄντες καὶ σφοδροὶ καὶ πολλοί; Abresch. Auct. Diluc. Thucyd. p. 327. sq. Valcken. ad Hippol. p. 214. De corpore usurpatum est *nimius*, h. e. vel *ingens*, i. q. μέγας (v. Schæfer ad Long. Pastor. p. 352.), vel *multiformis* et *multiplex*, i. q. πολύπλοκος (de quo v. ad cap. 4.), παντοδαπὸς et ποικίλος (Plutarch. de adulat. et amic.

χυτράχηλος,[d] σιμοπρόσωπος, μελάγχρως,[e] γλαυκόμματος, ὕφαιμος, ὕβρεως[f] καὶ ἀλαζονείας ἑταῖρος, περὶ ὦτα λάσιος, κωφός,[g] μάστιγι[h] μετὰ κέντρων[i] μόγις ὑπείκων. [§. 75.] Ὅταν δ᾽[k] οὖν ὁ ἡνίοχος ἰδὼν τὸ ἐρωτικὸν ὄμμα,[l] πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμήνας[m] τὴν ψυχήν, γαργαλισμοῦ

—[c] ὁ δ᾽] οὐδ᾽ H.—[d] βαρυτράχηλος ΣΦτb.—[e] μελαγχρὼς G, μελάχρως T.—[f] ὕβρεως καὶ] Δ ὕβρε, ceteris lacuna haustis.—[g] λάσιος, κωφός] λασιόκωφος ΧΔGT et pr Π.—[h] μάστι pr Π.—[i] μετὰ κέντρων] hæc quoque in lacuna absunt a Δ.—[k] δὴ DNOP.—[l] ἐρωτικὸν ὄμμα] ἐρω η Δ, ut sup.—[m] διαθερμανας F.—[n] γαργαλισμοῦ τε]

discr. p. 180. P. i.); quam quidem posteriorem significationem h. l. habet. Nam sicuti σκολιὸς oppositum est voci ὀρθὸς in præcedentibus, ita πολὺς respicit prægressum illud διηρθρωμένος, quod de apta ac dilucida, h. e. simplice et vera dispositione ac conformatione adhibetur. Etiam clarius explicatur vox πολὺς verbis adjectis εἰκῇ ξυμπεφορημένος, quibus is significatur, in quo omnia temere, h. e. sine consilio, regula et unitate, congesta atque cumulata sunt. Ast.

εἰκῇ συμπεφορημένος, illi διηρθρωμένῳ oppositus, est is, cujus membra temere neque ad normam quandam composita sunt. Male Cornar. *qui multum temere circumfertur*. Vid. Davis. ad Max. Tyr. Diss. xvii. 7. p. 563. Heind.

κρατεραύχην] Dura et pertinax est equi pravi cervix ejusque collum breve et compressum: quibus prava et contumelia et forma significatur; contra ὑψαύχην excelsum ac generosum animum et formam depingit. Similiter Plutarch. de puer. educat. 7. p. 8. ed. Lips. σκληραύχην dixit. Ast.

βραχυτράχηλος] Apud Heraclid. est quod contrarium significationem habet illi βραχυτράχηλος, videlicet πολυτράχηλος. Steph.

βραχυτρ.] Laudatur Geop. l. l. equi ὀρθὸς τράχηλος, πλήρης τε καὶ παχὺς, τουτέστιν οὐ βραχυτράχηλος. Heracl. male πολυτράχηλος.—σιμοπρόσωπον hinc affert ex Platone Pollux ii. 73.—ὕφαιμος int. τὰ ὄμματα, quod intelligendum ex proximo γλαυκόμματος, qui sanguinolenti oculi iræ sunt indices. v. Dorvill. ad Charit. p. 40. Heind.

γλαυκόμματος] Oculi cæsii vehementiæ cujusdam et terroris indicia erant Veteribus, unde γλαυκῶπις Ἀθήνη. cf. Heins. ad Ovid. A. A. ii. 659. Hemsterh. ad Lucian. Deor. Dial. viii. 24. T. i. p. 226. Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 94, ὅπου δὲ τὸ γλαύκινόν ἐστιν, ἐντεῦθεν ἀκρασία τις περὶ ἡδονὰς ἐντέτριπταί. Sull. T. i. p. 451. E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἄκραν οὖσαν, ἡ χρόα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Ast.

περὶ ὦτα λάσιος] Heraclid. vitiose περιωτάλσιος. Heind.

κωφὸς] Legitur apud Heraclid. ὑπόκωφος et κέντρου. Steph.

κωφὸς] Non solum est *surdus*, sed etiam *stupidus*, *demens*. V. Wesseling. ad Diod. Sicul. iii. 51. Coray. ad Heliodor. iv. p. 152. sq. Ast.

μόγις] Heraclid. μόλις. Hermias Comment. Ms. ap. Siebenk. Anecd. Gr. p. 20. ad h. l. ὦτα ἔχων δασέα καὶ πεφιμωμένα· διὸ καὶ ἀνήκοος καὶ κωφός ἐστι καὶ πολλάκις ἀκούων τι καὶ μὴ ὑπακούων, ἀλλὰ τῇ ἐπιθυμίᾳ εἴκων μάστιγων δέεται μάλιστα. Suidæ λασιόκωφος, vocem absone formatam, recte ex corrupta Platonis scriptura ortam ibi judicat Siebenkeesius. Heind.

§. 75. ἐρωτικὸν ὄμμα] *Amatorium illud spectaculum*. Sophocl. Elect. v. 902. ἐμπαίει τί μοι Ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα. Heind.

ὄμμα] Mangei ad Philon. T. iv. p. 108. conj. ὄχημα, infeliciter. Ast.

πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμήνας τὴν ψυχὴν] In his verbum αἰσθήσει adeo est ignavum et supervacaneum, ut mendi moveat suspicionem. In quo, si quid video, latet vocabulum ejusdem generis, cujus est mox illatum ὑποπλησθῇ, quod vel illud τε post γαργαλισμοῦ arguere videtur. Heind.

αἰσθήσει] Heindorfio hæc vox sine causa suspecta est: αἴσθησις non solum est spectatio s. spectandi et sentiendi facultas, sed etiam id, quod sub sensus, præsertim oculorum, cadit; igitur est sæpenumero *visio* s. *apparitio*, ut

III. 254. τε[n] καὶ[o] πόθου[p] κέντρων[q] ὑποπλησθῇ, ὁ μὲν εὐπειθὴς τῷ ἡνιόχῳ τῶν ἵππων, ἀεί τε καὶ τότε αἰδοῖ βιαζόμενος, ἑαυτὸν κατέχει μὴ ἐπιπηδᾷν τῷ ἐρωμένῳ· ὁ δὲ οὔτε[r] κέντρων ἡνιοχικῶν οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται, σκιρτῶν δὲ βίᾳ[s] φέρεται, καὶ πάντα πράγματα παρέχων τῷ σύζυγί[t] τε
I. i. 55. καὶ ἡνιόχῳ ἀναγκάζει ἰέναι[u] τε πρὸς τὰ παιδικὰ καὶ μνείαν ποιεῖσθαι τῆς τῶν ἀφροδισίων χάριτος. τὼ δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀντιτείνετον ἀγανακτοῦντε,[v] ὡς[w] δεινὰ καὶ παράνομα ἀναγκαζομένω· τελευτῶντε[x] δέ, ὅταν μηδὲν ᾖ πέρας κακοῦ, πορεύεσθον[y] ἀγομένω, εἴξαντε καὶ ὁμολογήσαντε[z] ποιήσειν τὸ κελευόμενον. καὶ πρὸς αὐτῷ[a] τ' ἐγένοντό καὶ εἶδον τὴν[b] ὄψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀστράπτουσαν. [§. 76.] Ἰδόντος[c] δὲ τοῦ ἡνιόχου ἡ μνήμη πρὸς τὴν τοῦ κάλλους φύσιν ἠνέχθη, καὶ πάλιν εἶδεν αὐτὴν μετὰ σωφροσύνης ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶσαν.[d] ἰδοῦσα δὲ[e] ἔδεισέ τε[f]

γαργα , Δ.—[o] τε καὶ om E et pr F, καὶ solum om H.—[p] πόθου om T.—[q] καὶ κέντρων EFH.—[r] δὲ οὔτω N.—[s] βίων N.—[t] συζυγεῖ T.—[u] ἰέναι F.—[v] ἀγανακτοῦντες ΓΝ, ἀγανακτοῦντι H.—[w] καὶ ὡς F.—[x] τελευτῶντες ꝎΔΠGT.—[y] πορευέσθωσαν G.—[z] ὁμολογήσαντες Π, ὁμολογήσατε E.—[a] αὐτό T.—[b] τὴν post ὄψιν om ΣEFPr.—[c] ἰδόντων (os) Φ, ἰδόντες (os) Ξ, ἰδόντες N.—[d] βεβρῶσα G, κεβῶσαν P.—[e] τε r.—[f] τε om r.—

Phædon. 469. ἐν οἷς τῷ ὄντι οικητὰς θεοὺς εἶναι καὶ φήμας τε καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν. In universum est id, quod oculos percellit, deinde etiam id denotat, quo res aliqua oculorum sensus percellit et delectat, h. e. omnis apparatus, quodvis decus, ad perfectam et pulchram rei alicujus repræsentationem pertinens. Sic intelligo Gorg. 465. B. σχήμασί τε καὶ χρώμασι καὶ λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα, et Aristotel. Poetic. xv. §. 12. ταῦτα δὲ δεῖ διατηρεῖν, καὶ πρὸς τούτοις τὰ περὶ τὰς ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθούσας αἰσθήσεις τῇ ποιητικῇ: in quibus Aristoteles, ni fallor, voce αἰσθήσεις apparatus scenicos omniaque, quæ ad externam et decoram fabulæ repræsentationem necessaria essent, intellexit, id quod vi. 11. ὄψεις vocavit. Ast.

εὐπειθὴς] Cod. Monac. ἀπειθής. Ast.

ὁ δὲ οὔτε κέντρων—ἐντρέπεται] Affert Priscian. xviii. p. 1182. ed. Putsch. ubi Atticis ἐντρέπομαι τοῦτο καὶ τούτου usurpari solitum docet. Heind.

ὡς δεινὰ—ἀναγκαζομένω] Describitur conflictio rationis et animi cum cupiditate similiter ac Polit. iv. 15. Οὔκουν καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ αἰσθανόμεθα, ὅταν βιάζωνταί τινα παρὰ τὸν λογισμὸν ἐπιθυμίαι, λοιδοροῦντά τε αὑτὸν καὶ θυμούμενον τῷ βιαζομένῳ ἐν αὑτῷ, καὶ ὥσπερ δυοῖν στασιαζόντοιν ξύμμαχον τῷ λόγῳ γιγνόμενον τὸν θυμὸν τοῦ τοιούτου; ταῖς δ' ἐπιθυμίαις αὐτὸν κοινωνήσαντα αἱροῦντος λόγου μηδὲν ἀντιπράττειν. Ast.

πρὸς αὐτῷ τε ἐγέν.] i. e. ἐγγὺς ἦσαν §. 77. Ipsa structura pro καὶ πρὸς αὐτῷ γενομένω εἶδον etc. habet simplicitatem quandam, qua nihil est apud Atticos scriptores frequentius. Phædo p. 118. A. ἤδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν τὰ περὶ τὸ ἦτρον ψυχόμενα, καὶ ἐγκαλυψάμενος εἶπεν. Euthyd. p. 273. A. οὔπω τούτω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην καὶ εἰσέρχεται Κλεινίας. Εἶδον autem h. l. est visere solent, visunt interdum, neque offendere debet subitus hic ad aoristum transitus. Phædo p. 73. D. Οὐκοῦν οἶσθα, ὅτι οἱ ἐρασταὶ ὅταν ἴδωσι λύραν ἢ ἱμάτιον ἢ τι ἄλλο οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἴωθε χρῆσθαι, πάσχουσι τοῦτο·

καὶ σεφθεῖσα[g] ἀνέπεσεν ὑπτία, καὶ ἅμα ἠναγκάσθη εἰς τοὐπίσω ἑλκύσαι[h] τὰς ἡνίας οὕτω σφόδρα, ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὼ ἵππω, τὸν μὲν ἑκόντα διὰ τὸ μὴ[i] ἀντιτείνειν, τὸν δὲ ὑβριστὴν μάλα[j] ἄκοντα. ἀπελθόντε[k] δὲ ἀπωτέρω, ὁ μὲν ὑπ' αἰσχύνης τε[l] καὶ θάμβους ἱδρῶτι[m] πᾶσαν ἔβρεξε τὴν ψυχήν, ὁ δέ, λήξας τῆς ὀδύνης ἣν[n] ὑπὸ τοῦ χαλινοῦ τε[o] ἔσχε καὶ τοῦ πτώματος, μόγις[p] ἐξαναπνεύσας[q] ἐλοιδόρησεν ὀργῇ, πολλὰ[r] κακίζων τόν τε[s] ἡνίοχον[t] καὶ τὸν ὁμόζυγα ὡς[u] δειλίᾳ τε καὶ ἀνανδρίᾳ λιπόντε[v] τὴν τάξιν καὶ ὁμολογίαν. καὶ πάλιν οὐκ ἐθέλοντας προσιέναι ἀναγκάζων μόγις συνεχώρησε, δεομένων εἰσαῦθις 1. i. 56.
ὑπερβαλέσθαι.[w] [§. 77.] Ἐλθόντος δὲ τοῦ συντεθέντος[x] χρόνου, [οὗ] ἀμνημονεῖν[y] προσποιουμένω ἀναμιμνήσκων,

σε

[g] στεφθεῖσα BH et pr ΓC cum rc Σ et γρ E, στρεφθεῖσα corr Γ, στρεφθεῖσα Ξ, στραφεῖσα EF, ὀφθεῖσα NOP.—[h] ἑλκύσαι ℵΓΔΞΠΣBCDGHNOPTrb, ἐκλῦσαι Φ: ἀνελκύσαι ς.—[i] μὴ om ΠNOP et pr ΦGTr.—[j] μᾶλλον pr Γ.—[k] ἀπελθόντες Δb, ἀπελθόντα G.—[l] τε om E.—[m] ἱδρῶσι Γ.—[n] ἣν om G.—[o] τε om Γ.—[p] μόλις T.—[q] ἀναπνεύσας DNO, ἀναπλεύσας P.—[r] ἀλλὰ NP.—[s] τε om G.—[t] ὁμόζυγον ΠNOPT.—[u] ὡς om Σ.—[v] λιπόντα ℵΔGT et pr Π, λιπόντες N.—[w] ὑπερβάλεσθαι G, ὑπερβαλλέσθαι F.—[x] συνελθόντος ΠT.—[y] ἀναμνημονεῖν Δ et pr T.—[z] αὖθις NO: om Φ.—

ἔγνωσάν τε τὴν λύραν, καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς, οὗ ἦν ἡ λύρα; Heind.

§. 76. ἰδοῦσα δὲ ἔδεισε] Subaudirem ψυχὴ ex prægresso ἡ μνήμη, nisi h. l. una animi pars, ἡνιοχικὸν illud εἶδος, intelligeretur. Nunc in his ἰδοῦσα etc. latet ἡνιόχου notio, oratioque est magis ad grammaticam rationem, quam ad sensum accommodata. Heind.

λιπόντε τὴν τάξιν] Quod militantibus opprobrio erat, Polit. v. 14. τὸν λιπόντα τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλόντα ἤ τι τῶν τοιούτων ποιήσαντα διὰ κάκην cet. Sympos. 179. A. ἢ λιπὼν τάξιν ἢ ὅπλα ἀποβαλών. Menex. 246. B. ubi cf. Gottleb. not. p. 55. Ast.

δεομένων] Placet δεομένοιν post συνεχώρησε, quanquam non infrequens est absoluti hujus, quem vocant, genitivi usus, de quo vid. Dorvill. ad Charit. p. 254. qui hoc quoque adhibuit ibi exemplum. Heind.

δεομένων] Heindorfius mavult scribi δεομένοιν, ut cohæreat cum ξυνεχώρησε, sed, ni fallor, aptius est δεομένων, ut, intellecto pronomine αὐτῶν, orationem per se efficiat. Ficinus quoque non aliter legit vertens: *concessit illis* (i. e. dum illi)—*exorantibus*. Ast.

§. 77. ἐλθόντος δὲ τοῦ συντεθ.] Durissime in his coartata est structura, quam tamen inducenda una syllaba expedias. Quippe inducto isto οὗ post χρόνου omnia optime cohærebunt: *quando autem constitutum venit tempus, admonens illos oblivionem simulantes, urgens, hinniens, trahens cogit rursus accedere ad amatum.* Quanquam erunt fortasse, qui vulgatam scripturam tueantur subaudiendo ἑαυτὸν ad προσποιουμένω (v. Zeun. ad Xenoph. Mem. ii. 1. 23.) Neque absimilis est ratio loci hujus in Isocrat. Laudat. Helen. p. 417. Περὶ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τὸ τέρας τὸ τραφὲν μὲν ἐν Κρήτῃ, γενόμενον δὲ ἐκ Πασιφάης τοῦ Ἡλίου θυγατρὸς, ᾧ κατὰ μαντείαν δασμὸν τῆς πόλεως δὶς ἑπτὰ παῖδας ἀποστελλούσης, ἰδὼν αὐτοὺς ἀγομένους—οὕτως ἠγανάκτησεν κ. τ. λ. Heind.

οὗ ἀμνημονεῖν] Heindorfius, ut oratio melius vinciretur, delere volebat οὗ; haud dubie vero gravius est οὗ—προσποιουμένω, quod Ficinus quoque significantius expressit: *accedente autem statuto tempore, esse immemores illi quidem*

βιαζόμενος, χρεμετίζων, ἕλκων ἠνάγκασεν αὖ[z] προσελθεῖν τοῖς παιδικοῖς ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς λόγους. καὶ ἐπειδὴ[a] ἐγγὺς ἦσαν, ἐγκύψας καὶ ἐντείνας[b] τὴν κέρκον, ἐνδακὼν τὸν χαλινόν, μετ' ἀναιδείας ἕλκει. ὁ δ' ἡνίοχος ἔτι μᾶλλον ταὐτὸν[c] πάθος παθών, ὥς περ ἀπὸ[d] ὕσπληγος[e] ἀναπεσών, ἔτι μᾶλλον τοῦ ὑβριστοῦ ἵππου ἐκ τῶν ὀδόντων[f] βίᾳ ὀπίσω σπάσας[g] τὸν χαλινόν, τήν τε κακηγόρον[h] γλῶτταν καὶ τὰς[i] γνάθους καθῄμαξε[j] καὶ τὰ σκέλη τε[k] καὶ τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας[l] ὀδύναις[m] ἔδωκεν. [§. 78.] Ὅταν

a ἐπεὶ δὲ ΧΔΠGT.—b ἐντείνας ΔΠDGNOPT, ἐκτείνας F: ἐκτείνας *ς.—c ταυτὸ ΞEFς.—d ὑπὸ DNOP.—e ὑσπληγγος ΞΣΦDPr.—f ὀδῶν P.—g σχάσας DNOP: in Δ lacuna.—h κακηγόρον ΔΠDGT, κατήγορον NOP: κακήγορον *ς.—i τοὺς P.—j γνάθους καθῄμαξε] γν ἐν αθήμαξε Δ.—k τε om Φr.—l lacuna in Δ.—m ὀδύνας G,

simulant. Accedit, quod verbi substantivi ellipsis, apud optimos scriptores obvia, h. l. eo aptior videtur, quo magis hac ratione verba προσποιουμένω et ἀναμιμνήσκων vinciuntur. Ast.

ἐπὶ τοὺς αὐτ. λόγους] ἐπὶ τὸ μνείαν ποιεῖσθαι τῆς τῶν ἀφροδισίων χάριτος. §. 75. Heind.

ἦσαν] Mirum hoc ἦσαν, pro quo sermonis ratio vel præsens vel aoristum requirebat. Veram puto Buttmanni correctionem εἰσίν. Heind.

ἐγγὺς ἦσαν] Buttmannus proponebat εἰσίν, quod Heindorfius pro vero habet; Böckhius contra in Platon. Min. p. 167. ἦσαν tuens, pro sequente ἕλκει legi jubet εἷλκεν. Equidem neutrum necessarium esse duco. Ast.

μετ' ἀναιδείας ἕλκει] Hoc quoque scriptores amatorii serioris ætatis imitati sunt, in iis Achill. Tat. i. 4. ἔβλεπον ἀναιδῶς— et τῷ τοῦ κάλλους ἑλκόμενοι πείσματι. Cf. Long. Pastor. i. p. 20. Xenoph. Ephes. i. 3. Aristænet. Epist. ii. 2. Ceterum adverte præteriti cum præsente in uno orationis circuitu conjunctionem; sed hoc frequentissimum est. Theæt. 156. E. ὁ μὲν ὀφθαλμὸς ἄρα ὄψεως ἔμπλεως ἐγένετο καὶ ὁρᾷ δὴ τότε. Xenoph. Anab. iv. 2. 15. ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦγον οἱ Ἕλληνες, λείπουσιν οἱ βάρβαροι ἀμαχητὶ τὸν μαστόν. v. 4. 16. ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἐγένοντο τοῦ χωρίου, ἐκδραμόντες τρέπονται αὐτούς. vii. 2. 18. ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦσαν αὐτοῦ, ἐπιτυγχάνει πυροῖς ἐρήμοις. Ast.

ἐνδάκνειν τὸν χαλινὸν] Proprie de equis ferocientibus usurpatur, unde imperio moderantis nondum obsequens translate dicitur δακεῖν et ἐνδακεῖν στόμια. Vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 1223. Heind.

Æsch. Prom. 1009. Theodoret. Therapeut. Serm. v. p. 558. D. οἱ μὲν ἀτάκτως, καθάπερ ἵπποι θέουσιν ἐνδακόντες τὸν χαλινόν. Ast.

ταὐτὸ πάθος] *Quod ante.* Spectat enim hoc ad superiora illa §. 76. ἰδοῦσα δὲ ἔδεισέ τε καὶ σεφθεῖσα ἀνέπεσεν ὑπτία, et epexegesin faciunt verba ὥσπερ ἀπὸ— ἀναπεσών, *velut statim a carceribus retro relapsus.* Nam alterum ἔτι μᾶλλον, *magis quam ante* §. 76. pertinet ad σπάσας. Perperam Cornar. *retro supinatus magis adhuc quam procax equus.* Heind.

ἵππου] Equum τὸν ὑβριστὴν secundum Platonem adumbrarunt et respexerunt Plutarch. de virt. moral. T. ii. p. 445. B. C. de Genio Socrat. 592. B. Clemens Alex. Pædag. ii. p. 191. B. Ast.

ὀδύναις ἔδωκεν] Homericum est loquendi genus. Conf. Odyss. p. 567. Similiter πληγαῖς δοῦναι de rep. ix. p. 574. C. et vid. Dorvill. ad Charit. p. 651. Heind.

ὀδύναις ἔδωκεν] Similiter Latini *dare* pro *tradere* usurpant, ut Ovid. Met. i. 670. 'letoque det, imperat, Argum.' Cicero de legib. ii. 9. 'Sos leto datos.' Hinc solemnis formula funeris indicendi erat 'ollus Quiris leto datus.' vid. Fest. v. Quirit. Varro i. l. vi. p. 52. Sic et 'exitio dare,' Ovid. Amor. i. 15. 23. Ast.

§. 78. τότ' ἤδη] E Cod. Monac. pro ποτ' ἤδη reposui. Ast.

δὲ ταὐτὸν πολλάκις πάσχων ὁ πονηρὸς[n] τῆς ὕβρεως λήξῃ, ταπεινωθεὶς ἕπεται ἤδη τῇ τοῦ ἡνιόχου προνοίᾳ, καὶ ὅταν ἴδῃ τὸν[o] καλόν, φόβῳ[p] διόλλυται. ὥστε ξυμβαίνει τότ'[q] ἤδη τὴν τοῦ ἐραστοῦ ψυχὴν τοῖς παιδικοῖς αἰδουμένην τε[r] καὶ δεδιυῖαν[s] ἕπεσθαι. ἅτε οὖν πᾶσαν θεραπείαν ὡς[t] ἰσό- III. 255.
θεος θεραπευόμενος οὐχ ὑπὸ σχηματιζομένου[u] τοῦ ἐρῶντος, ἀλλ'[v] ἀληθῶς τοῦτο πεπονθότος, καὶ αὐτὸς ὢν φύσει φίλος, εἰς[w] ταὐτὸν ἄγει τὴν φιλίαν τῷ θεραπεύοντι, ἐὰν ἄρα καὶ

ὀδύνην F.—[n] ὁ πονηρὸς] lac in Δ.—[o] τὸ BCDPT et pr ΠC.—[p] φόβον ℨΔG et pr Π : φόβου T.—[q] τότ' ℨΓΔΞΠDGNOPT et corr F : ποτε *ς.—[r] τε om pr Ξ.—[s] δεδυῖαν ΠGT, δεδικυῖαν Δ : δεδοικυῖαν *ς.—[t] ὡς om Σ.—[u] ὑπὸ σχηματιζομένου] ὑποσχημένου GT et, vulgata lectione ab eadem manu reposita, ℨ.—[v] ἀλλ' Γ.—[w] εἰς...

ἅτε οὖν πᾶσαν—ὡς ἰσόθεος] Conf. §. 72. 66. — Deinde Hermias Scholl. Mss. ap. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 245. junctim *ὑποσχηματιζομένου*, explicans *προσποιουμένου*, quod fortasse præferendum. Heind.

οὐχ ὑπὸ σχηματιζομένου] Hermias *ὑποσχηματιζομένου*, quod Ruhnkenius et Heindorfius probabant, legisse visus est, sed Cod. Mon. habet *ὑπὸ σχηματιζομένου*, et ex eo, quod explicando adhibuit vocem *ὑποσχηματιζόμενοι*, non sequitur, ipsum etiam in Platonis oratione invenisse *ὑποσχηματιζομένου*. Idem videbatur Ruhnkenio Phrynich. Ms. *ὑποσχηματίζεσθαι*, *οἷον προσποιεῖσθαι καὶ πλάττεσθαι* significare. Sed equidem significantius esse puto *οὐχ ὑπὸ σχηματιζομένου*, quo oppositio quodammodo contra Lysianam et priorem Socratis orationem innuatur. Etiam Ficinus vertit: *observatur ab amatore haud quidem simulante*. Ast.

οὐχ ὑπὸ σχηματιζ.] Amor verus et philosophus ex naturali et absoluta proficiscitur ingenii harmonia, quam in vita cœlesti animus induit; quocirca amator sibi puerum eligit, in quo pulchritudinis ejus, quam ipse in vita superiore coluit, imaginem reperiat. Contra falsus et pravus amator is est, qui non æternam pulchritudinem sectatur, sed voluptatem quærit terrestrem ac vagam, ad eamque amasium componit formatque. Ast.

τοῦτο] τὸ ἐρᾷν: *φύσει*, *naturali quadam morum similitudine*. Heind.

εἰς ταυτὸν etc.] In quodam vet. non leguntur hæc verba, *εἰς τ. ἄ. τ. φιλίαν*, ita ut *φίλος* jungatur cum *θεραπεύοντι*: ac jungit quidem et Fic. nomen illud cum hoc participio, sed ita ut eidem verba illa subjungat, *εἰς ταυτὸν ἄγει τὴν φιλίαν*, addens etiam *τῷ ἐρῶντι*, vel subaudiens ex iis quæ præcedunt. Hunc enim locum ita vertit, *Præsertim quum et ipse honoratus, natura colentis sit amicus, in idem postremo cum amatore conspirat*. Steph.

ἐὰν] Desiderari puto partic. *καὶ* ante *ἐὰν*: (nisi potius *ἐὰν δ' ἄρα* scriptum fuisse suspicandum sit) et post *προϊόντος* perperam scriptum esse *δὲ* pro *γε*. Steph.

εἰς ταὐτὸν ἄγει τὴν φιλίαν] Ea in vet. quodam libro omissa testatur Steph. ut *φίλος* statim jungatur *τῷ θεραπεύοντι*, iisque ejectis optime in unam hæc omnia periodum coibunt: *Ἅτε οὖν πᾶσαν— θεραπευόμενος—καὶ αὐτὸς ὢν φύσει φίλος τῷ θεραπεύοντι, ἐὰν ἄρα καὶ—τὸν ἐρῶντα· προϊόντος δὲ ἤδη κ. τ. λ.* Enimvero hæc quomodo intrudi potuerint, nisi quis olim in margine ad *φύσει* adscriptum fuisse putet *εἰς ταὐτὸν ἄγει*, eoque deinde in contextum illato adjectum *τὴν φιλίαν*, quæ tamen quæsita est parumque probabilis ratio, istiusmodi igitur depravationis quum nulla pateat origo, aliam in his *εἰς ταὐτ. ἄγ. τὴν φιλίαν* corruptelam leniorique sanandam acutioribus medela existimo. Eximie concordes sæpe dicuntur ipsi *εἰς ἓν* seu *εἰς ταὐτὸν ἐλθεῖν*, (v. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 192.); amicus autem, *φίλος τις φύσει ὤν*, an commode dici possit *εἰς ταὐτὸν ἄγειν τὴν φιλίαν* alteri, admodum dubito. Jam in his *ἐὰν ἄρα καὶ* etc. dure admodum deest jungendi particula, quocirca Stephanus scribendum putabat *Καὶ ἐὰν ἄρα καὶ*, seu *Ἐὰν δ' ἄρα*, quorum prius præfero, expressum etiam a Ficino: *ac etiamsi*, quanquam de proxime antecedentium scriptura incertus nihil hic dijudico. Heind.

T. i. 57. ἐν τῷ πρόσθεν ὑπὸ ξυμφοιτητῶν ἢ τινων ἄλλων[x] διαβεβλημένος ᾖ, λεγόντων ὡς[y] αἰσχρὸν ἐρῶντι πλησιάζειν, καὶ[z] διὰ τοῦτο ἀπωθῇ[a] τὸν ἐρῶντα·[b] προϊόντος δὲ ἤδη τοῦ χρόνου ἥ τε[c] ἡλικία καὶ τὸ χρεὼν ἤγαγεν εἰς τὸ προσέσθαι[d] αὐτὸν εἰς ὁμιλίαν.[e] [§. 79.] Οὐ γὰρ δή ποτε εἵμαρται

θεραπεύοντι om Δ; εἰς...τῷ om B; εἰς...φιλίαν om ΧΓΣΦCDGHTrb, in mg ponit rc F.—[x] ἀλλήλων N.—[y] ὡς] καὶ N.—[z] καὶ om ΣΦr.—[a] ἀπωθῆ H et corr Γ, ἀπωθεῖ Π, ἀποθοίη DP et margo F, ἀποθοίην O, ἀποθοίνην N: ἀπωθεῖ °s.—[b] ἔρωτα ΔΞΠΣ DEFPT et pr BC.—[c] σ' Γ.—[d] προέσθαι Γ, πορεύεσθαι ΣΦCDHNOPr et corr ΠB:

εἰς ταυτὸν ἄγει τὴν φιλίαν] Heindorfium sine causa offendit, sicuti et sequentia: ἐὰν ἄρα καί, quæ Stephanus ita corrigebat: καὶ ἐὰν ἄρα καί, Heindorfio approbante et Ficinum laudante: *ac etiamsi*. Equidem nullam correctionem esse necessariam existimo. Ast.

In quodam vet. φίλος τῷ θεραπεύοντι, absque iis quæ sunt interjecta. Steph.

αὐτὸς φύσει φίλος—θεραπεύοντι] Quum per se s. natura jam ad amorem proclivis sit, eum, quem natura fovet, amorem copulat cum ejus amore, qui ipsum colit. Hæc est vera eaque admodum simplex et facilis hujus loci sententia, quam Heindorfium non perspexisse, est quod mireris. Etiam verba φιλίαν εἰς ταυτὸν ἄγειν, amorem in unum quasi perducere, h. e. conjungere et copulare, nihil habent, quo offendant; eadem enim ratione Lucian. Alexandr. §. 4. T. i. p. 521. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα—ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτό. Plutarch. de orac. defect. p. 415. A. et eundem sensum habet εἰς τὸ αὐτὸ ἐλθεῖν, Sympos. 184. D. De legg. i. 630. B. Xenoph. Anab. vi. 3. 24. Ast. qui citat in Add. 'Aristot. Polit. iii. 6. (ii. 5. §. 12. ed. Schneid.): εἰ γάρ τις καὶ συνάγοι τοὺς τόπους εἰς ἕν. Long. Pastor. ii. p. 39. Schæfer εἰς ἓν συνάγω (Δάφνιν et Χλόην).'

ξυμφοιτητὴς] Auctoritatem hinc adstruit huic vocabulo Dorvill. ad Charit. p. 382. Heind.

ξυμφοιτητῶν] Vocem ξυμφοιτητής, quæ etiam Euthydem. 272. C. legitur, notavit Pollux iv. 45. p. 370. v. Nunnes. not. ad Eclog. Phrynich. ii. in συσχολαστάς. Ast.

διαβεβλημένος] *Deceptus*, quem verbi usum ex Herodoto aliisque vel Lexica firmant. De re conf. §. 13. Heind.

πλησιάζειν] In amore est consuescere cum aliquo, i. q. πελάζειν s. πλάζειν, Æschyl. Prom. 896. Eurip. Androm. 25. unde πελάτης ap. Sophocl. Philoct. 677. ubi cf. Schol. et Fragm. ap. Schol. ad Aj. 190. πλάτις, Aristoph. Acharn. 123. Ast.

ἀπωθεῖ] Propter prægressum ἐὰν correxi ἀπωθῇ. Heind.

ἀπωθῇ] Sic Heindorfius recte scripsit pro ἀπωθεῖ propter prægressum ἐάν. Cod. Monac. et Vindob. habent ἀπωθοίη. Ast.

προϊόντος δὲ] δὲ apodosin facit. Phædon. p. 478. οἳ δ' ἂν δόξωσιν (quod vero ad eos attinet, qui—) τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει cet. p. 479. οἳ δ' ἂν ἰάσιμα—δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἁμαρτήματα—τούτους δὲ ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη. Sympos. 220. B. Xenoph. Anabas. v. 5. 22. ἃ δὲ ἠπειλήσας, ὡς, ἢν ὑμῖν δοκῇ, Κορύλαν καὶ Παφλαγόνας ξυμμάχους ποιήσεσθε ἐφ' ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ, ἢν μὲν ἀνάγκη ᾖ, πολεμήσομεν. Nec solummodo post longiorem parenthesin, quod Hermannus ad Viger. p. 803. statuit, sed in qualibet fere orationis vel longioris vel brevioris apodosi particulam δὲ sic adhiberi, jam supra admonuimus. Ast.

ἥ τε ἡλικία] *Pubertas; τὸ χρεὼν* autem, *fatalis quasi quædam necessitas*, statim post declaratur verbis οὐ γὰρ δή ποτε εἵμαρται etc. Heind.

προσέσθαι] Pro vulgato προέσθαι rescripsi προσέσθαι ob illud mox illatum προσεμένου et prægressum ἀπωθῇ. In vulgato saltem scribi debebat αὑτὸν pro αὐτόν. Heind.

προσέσθαι] Optime Heindorfius ita emendavit vulgatum προέσθαι quod omni sensu destitutum est. Cod. Monac. et Vindob. legunt πορεύεσθαι. Illud jam sequens προσεμένου postulat. Ast.

§. 79. οὐ γὰρ δή ποτε] *Nam ut fati quasi quadam necessitate malus malo amicus esse non potest, ita ne bonus quidem non amicus bono esse potest.* Conf. Lysis §. 25. sq. Heind.

κακὸν κακῷ φίλον οὐδ' ἀγαθὸν μὴ φίλον ἀγαθῷ εἶναι. προσεμένου[f] δὲ καὶ λόγον τε[g] καὶ ὁμιλίαν δεξαμένου, ἐγγύθεν ἡ εὔνοια γιγνομένη τοῦ ἐρῶντος,[h] ἐκπλήττει τὸν ἐρώμενον, διαισθανόμενον ὅτι οὐδ' οἱ[i] ξύμπαντες ἄλλοι φίλοι τε καὶ οἰκεῖοι μοῖραν φιλίας οὐδεμίαν παρέχονται πρὸς τὸν ἔνθεον φίλον. ὅταν δὲ χρονίζῃ τοῦτο δρῶν καὶ πλησιάζῃ μετὰ τοῦ[k] ἅπτεσθαι ἔν τε γυμνασίοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ὁμιλίαις, τότ' ἤδη ἡ τοῦ ῥεύματος ἐκείνου[l] πηγή, ὃν ἵμερον Ζεὺς Γανυμήδους[m] ἐρῶν ὠνόμασε, πολλὴ φερομένη

προέσθαι *s.—[e] ἡμιολίαν O.—[f] προεμένου T, πρὸς ἐμέ· νοῦ G.—[g] τε om ꝤΔΠDEF GNOPT.—[h] ἔρωτος G.—[i] εἰ b.—[k] τοῦθ' Γ, τοῦτο ꝤΔΞΠΣBGHNOPTr et pr Φ.—[l] ἐκείνη Σr : om G.—[m] γαννυμήδους ΓΞCEFHTr, γαννυμήδου Φ, γεννομίδους N.—

οὐ γὰρ δή ποτε εἵμαρται] Nam, ut Sympos. 195. B. dicitur, ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Cf. Homer. Odyss. xvii. 218. Lys. 214. A. Ceterum laudat hæc verba Clemens Alexandr. Strom. v. p. 594. B. Ast.

προσεμένου δὲ καὶ] Ficinus quum vertit: *Ergo quum adolescens colloquio et consuetudine receperit amatorem, tunc amantis illius benevolentia jam facta propinquior amatum ipsum admirari compellit* etc. hanc secutus est interpunctionem: — ὁμιλ. δεξαμένου, ἐγγύθεν ἡ εὔνοια γιγνομένη τοῦ ἐρῶντος etc. quæ mihi quidem haud absurda videtur expediendi loci ratio. Nimirum in vulgata verborum distinctione istud γιγνομένη sic positum, ἡ γιγνομένη εὔνοια τοῦ ἐρ. explicari posset *vera germanaque benevolentia:* nunc friget id magnopere, vel potius sensu prorsus caret, ut, ni mendum hic aliquod delituerit, in Ficini ratione quanquam duriuscula acquiescendum videatur. Heind.

μοῖραν] μοῖραν οὐδεμίαν τινὸς παρέχεσθαι s. ἔχειν, *nullam partem alicujus rei habere*, est: ne minimum quidem habere s. prorsus ab ea destitutum esse. Igitur non merus est pleonasmus, quod Grammatici contendunt, in iis Fischerus Animadv. ad Weller. T. iii. p. 278. sq. Ast.

ὅταν δὲ χρονίζῃ τοῦτο δρῶν] i. e. λόγον τε καὶ ὁμιλίαν δέχομενος. Deinde Euseb. Præp. Evang. xiii. 20. ubi hæc ὅταν δέ—προφ. εἰπεῖν οὐκ ἔχει profert, habet τότε δή, *tum demum*. Verba autem μετὰ τοῦ ἅπτεσθαι nisi posita videantur pro part. ἁπτόμενος, quæ ratio parum placet, trahenda ea opinor ad seqq. τότ' ἤδη ἡ τοῦ ῥεύμ. etc. ut τότ' ἤδη cum vi quadam inferatur. Theætet. p. 157. C. σὲ δὲ μαιεύομαι—ἕως ἂν εἰς φῶς τὸ σὸν δόγμα ξυνεξαγάγω, ἐξαχθέντος δὲ τότ' ἤδη σκέψομαι, εἴτ' ἀνεμιαῖον εἴτε γόνιμον ἀναφανήσεται. Heind.

μετὰ τοῦ] Cod. Mon. μετὰ τοῦτο. Ast.

πηγή, ὃν ἵμερον etc.] Sic Græci etiam, non modo Latini, pronomen relativum sequenti accommodant vocabulo. Phileb. p. 40. A. Λόγοι μὴν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν. de legg. iii. p. 699. C. ὁ φόβος—ὃν δουλεύοντες τοῖς πρόσθεν νόμοις ἐκέκτηντο, ἣν αἰδῶ—εἴπομεν. Ibid. i. p. 628. B.—πρὸς πόλεμον τὸν ἐν αὐτῇ γιγνόμενον ἑκαστότε, ἣ δὴ καλεῖται στάσις. Ipsa hæc ὃν ἵμερον—ὠνόμασε ex Lyrico sunt sine dubio sumpta, de quo videndum eruditioribus. Heind.

Γανυμήδους] Respexisse videtur Plato Xenophontis Sympos. viii. 29. ἐπιθυμῶ δέ σοι, ἔφη (Socrates), ὦ Καλλία, καὶ μυθολογῆσαι, ὡς οὐ μόνον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ θεοὶ καὶ ἥρωες τὴν τῆς ψυχῆς φιλίαν περὶ πλείονος ἢ τὴν τοῦ σώματος χρῆσιν ποιοῦνται. Ζεύς τε γάρ, ὅσων μὲν θνητῶν οὐσῶν μορφῆς ἠράσθη, ξυγγενόμενος εἴα αὐτὰς θνητὰς εἶναι, ὅσων δὲ ψυχῆς ἀγασθείη, ἀθανάτους τούτους εἶναι, ὧν Ἡρακλῆς μὲν καὶ Διόσκουροι εἰσί, λέγονται δὲ καὶ ἄλλοι. Καὶ ἐγὼ δέ φημι καὶ Γανυμήδην οὐ σώματος, ἀλλὰ ψυχῆς ἕνεκα ὑπὸ Διὸς εἰς Ὄλυμπον ἀνενεχθῆναι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ τοὔνομα αὐτοῦ. ἔστι μὲν γὰρ δήπου καὶ Ὁμήρῳ—γάνυται δέ τ' ἀκούων. τοῦτο δὲ φράζει, ὅτι ἥδεται δέ τ' ἀκούων. ἔστι δὲ καὶ ἄλλοθί που—πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδώς. τοῦτο δ' αὖ λέγει, σοφὰ φρεσὶ βουλεύματα εἰδώς. ἐξ οὖν ξυναμ-

πρὸς τὸν ἐραστήν, ἡ μὲν εἰς αὐτὸν ἔδυ, ἡ δ'[n] ἀπομεστου-
μένου[o] ἔξω ἀποῤῥεῖ·[p] καὶ οἷον πνεῦμα ἤ τις ἠχὼ ἀπὸ
λείων τε καὶ στερεῶν ἀλλομένη[q] πάλιν ὅθεν ὡρμήθη φέρε-
ται, οὕτω τὸ τοῦ κάλλους[r] ῥεῦμα πάλιν εἰς τὸν καλὸν διὰ
τῶν ὀμμάτων[s] ἰόν, ᾗ πέφυκεν ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἰέναι ἀφικό-
s. i. 58. μενον, καὶ ἀναπτερῶσαν τὰς διόδους τῶν πτερῶν, ἄρδει[t] τε
καὶ ὥρμησε πτεροφυεῖν[u] τε, καὶ τὴν τοῦ ἐρωμένου αὖ
ψυχὴν ἔρωτος ἐνέπλησεν.[v] [§. 80.] Ἐρᾷ μὲν οὖν, ὅτου[w]
δέ, ἀπορεῖ· καὶ οὔθ' ὅ τι πέπονθεν οἶδεν οὐδ' ἔχει φράσαι,
ἀλλ' οἷον ἀπ' ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελαυκὼς πρόφασιν
εἰπεῖν[x] οὐκ ἔχει,[y] ὥσπερ δὲ[z] ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι
ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθε. καὶ ὅταν[a] μὲν[b] ἐκεῖνος παρῇ, λήγει
κατὰ ταὐτὰ ἐκείνῳ τῆς ὀδύνης· ὅταν δὲ ἀπῇ,[c] κατὰ
ταὐτὰ αὖ ποθεῖ καὶ ποθεῖται, εἴδωλον ἔρωτος ἀντέρωτα[d]
ἔχων· καλεῖ δὲ αὐτὸν καὶ οἴεται οὐκ ἔρωτα ἀλλὰ φιλίαν
εἶναι. ἐπιθυμεῖ δὲ ἐκείνῳ παραπλησίως μέν, ἀσθενεστέρως
δέ, ὁρᾶν, ἅπτεσθαι, φιλεῖν, συγκατακεῖσθαι. καὶ δή, οἷον

[n] δ' om G.—[o] ἀπὸ μεστουμένου Ξ.—[p] ἀπορεῖ 𝔄.—[q] ἀλλομένη 𝔄E : ἀλωμένη *ς.—[r] καλοῦ NOP.—[s] ὀνομάτων Σ.—[t] ὄδευ Δ.—[u] ὑπερφυεῖν DOP, ὑπερφυεῖ N.—[v] ἀνέπλησεν GNP.—[w] ὅτι T.—[x] εἰπεῖν om T.—[y] ἔχειν G.—[z] δ' rb.—[a] ὅτε NP.—[b] μὲν om F.—[c] ποθῇ Σ et fortasse pr Φ.—[d] ἀντέρωτα 𝔄ΓΔΠΣΦBCDGHNOPTrb et γρ F :

φοτέρων τούτων οὐχ ἡδυσώματος ὀνομασθεὶς ὁ Γανυμήδης, ἀλλ' ἡδυγνώμων, ἐν θεοῖς τετίμηται.—De Jove, Ganymedis amatore, v. quæ Böckhius in Plat. Min. p. 106. sq. collegit. Ast. qui sic in Addit. 'Xenophon videtur Homeri Iliad. φ'. 325. et ω'. 242. conjunxisse et memoriter confudisse; vid. Heyn. Observatt. T. viii. p. 654.'

ἀλωμένη] Veram lect. esse puto ἀλλομένη, quæ apud Euseb. extat. Steph.

ἀλλομένη] Sic scripsi cum Eusebio. Vulgo ἀλωμένη. Arist. de Anim. ii. 8. οὐ δὴ πᾶν ψοφεῖ τυπτόμενον καὶ τύπτον—ἀλλὰ δεῖ τὸ τυπτόμενον ὁμαλὸν εἶναι, ὥστε τὸν ἀέρα ἀθρόον ἀφάλλεσθαι καὶ σείεσθαι. Heind.

ἀλλομένη] Ita Cod. Mon. Ficin. Ast.

ἀναπτερῶσαν] Fic. hoc verbum non expressit, et sane id incommode neque usitato significatu h. l. adhibitum. Reponendum arbitror ἀναπληρῶσαν. Heind.

ἀναπτερῶσαν] Heindorfius hoc, quia Ficinus non expresserit, neque usitato significatu adhibitum fuerit, in ἀναπληρῶσαν mutari volebat, et Schneiderus (v. Lexic. gr. ed. ii. T. i. p. 93. v. ἀναπτερόω) quoque pro corrupto habet; sine causa. Ast.

§. 80. ἀλλ' οἷον—ἀπολελαυκὼς] Quippe vetus hæc est opinio, oculorum morbos per ipsum adspectum communicari, de quo vid. Gesner. ad Orat. de Harusp. Resp. ed. Wolf. p. 345.—ὥσπερ δὲ ἐν κατ.] *Non sentit suum ipsius affectum ex se ipso in amatorem transfusum, ita ut ejus ipsius imaginem quasi quandam referat amator.*—εἴδωλον ἔρωτος] *Adumbratam quasi amoris speciem*, ut εἴδωλον opponi solet τῷ ἀληθεῖ. Theæt. p. 150. E. ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς. Heind.

εἴδωλον ἔρωτος] Simulacrum amoris s. imaginem mente formatam, e φαντασίᾳ ortam, Sympos. 212. A. Phædon. 275. 341. al. De omnibus dicitur, quæ rei ipsi veroque opposita sunt.—Ceterum πόθος proprie est absentium *desiderium*. v. Cratyl. 420. A. Coray ad Heliodor. p. 370. Ast.

ἐπιθυμεῖ δὲ] Hinc usque ad κόσμιοι ὄντες exscripsit Euseb. l. l. Heind.

εἰκός, ποιεῖ[e] τὸ μετὰ τοῦτο ταχὺ ταῦτα.[f] [§. 81.] Ἐν οὖν τῇ συγκοιμήσει[g] τοῦ μὲν ἐραστοῦ ὁ ἀκόλαστος ἵππος ἔχει ὅ τι λέγῃ[h] πρὸς τὸν ἡνίοχον, καὶ ἀξιοῖ ἀντὶ πολλῶν[i] πόνων σμικρὰ ἀπολαῦσαι· ὁ δὲ τῶν παιδικῶν III. 256.
ἔχει μὲν οὐδὲν εἰπεῖν, σπαργῶν δὲ καὶ ἀπορῶν περιβάλλει τὸν ἐραστὴν καὶ φιλεῖ, ὡς σφόδρ'[k] εὔνουν ἀσπαζόμενος, ὅταν τε συγκατακέωνται, οἷός ἐστι[l] μὴ ἂν[m] ἀπαρνηθῆναι[n] τὸ αὐτοῦ μέρος χαρίσασθαι τῷ ἐρῶντι, εἰ δεηθείη[o] τυχεῖν. ὁ δὲ ὁμόζυξ αὖ μετὰ τοῦ ἡνιόχου πρὸς ταῦτα μετ' αἰδοῦς[p] καὶ λόγου[q] ἀντιτείνει. ἐὰν[r] μὲν δὴ οὖν εἰς τεταγ- I. i. 59.
μένην τε[s] δίαιταν καὶ φιλοσοφίαν νικήσῃ[t] τὰ βελτίω τῆς διανοίας ἀγαγόντα, μακάριον μὲν[u] καὶ ὁμονοητικὸν[v] τὸν[w] ἐνθάδε βίον διάγουσιν,[x] ἐγκρατεῖς αὑτῶν[y] καὶ κόσμιοι ὄντες, δουλωσάμενοι[z] μὲν[a] ᾧ[b] κακία ψυχῆς ἐνεγίγνετο,[c] ἐλευθερώσαντες δὲ [d]ᾧ[e] ἀρετή· τελευτήσαντες δὲ δή,[f] ὑπόπτεροι καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες, τῶν[g] τριῶν παλαισμάτων τῶν ὡς ἀληθῶς Ὀλυμπιακῶν ἓν νενικήκασιν,[h] οὗ μεῖ-

ἀντ' ἔρωτος ς.—[e] ποιεῖν τὸ μετὰ τοῦτο T, τὸ μετὰ τοῦτο ποιεῖ Φ.—[f] τὰ αὐτὰ DNOP.—[g] συγκομίσει G.—[h] λέγει ℵΓΔΞΠBCDGHNOPTrϑ : λέγοι *ς.—[i] τῶν πολλῶν NOP.—[k] σφόδρ' ΓΗϑ.—[l] τις G.—[m] ἂν om ℵΔDΣGT et pr Φ.—[n] αὐταρνηθῆναι T.—[o] δέοι (in mg apposito δεηθείη) F.—[p] μετ' αἰδοῦς om Φr.—[q] λόγους ΦΕΤϑ et pr Γ.—[r] ἂ ℵDGT et pr Π.—[s] τε om ΠDNOPT et pr Ξ.—[t] νικήσει ℵ.—[u] μὲν οὖν ΣΦr, οἱ om NOP.—[v] ὁμονοϊκὸν F.—[w] τὸν om G.—[x] συνδιάγουσιν H.—[y] αὐτῶν H, αὐτοὶ DNP et mg F, αὐτὸν T.—[z] δουλευσάμενοι NP.—[a] μὲν om pr Φ.—[b] ὡς ΔGT et pr ℵΠ.—[c] ἐγίγνετο Σ : ἐνεγίνετο ς.—[d] ὡς T et pr Π.—[e] ᾧ...δὴ om N.—[f] δὴ om ΔΠDGOPT.—[g] τῶν om Δ et pr Ξ.—[h] ἓν νενικήκασιν] ἐνενικήκασιν T, ἓν νενοήκασιν

§. 81. *σπαργῶν*] *In Venerem tumens.* v. Rahnk. ad Tim. Lex. p. 234.—*οἷός ἐστι*, i. e. *μέλλει, ἐθέλει, eo inclinat, ut, quantum in eo est, morigeretur amatori* etc. Heind.

ἀγαγόντα] Male in Euseb. omissum, quod pertinet ad illa *εἰς τεταγμ.* etc. *Τεταγμένην* autem *δίαιταν modestam* dicit, in qua inest *ἐγκράτεια* et *κόσμος*, cui mox opponitur *φορτική*.—*ᾧ—ψυχῆς*] *eam animi partem, in qua* etc. Sed pro *ἐνεγίνετο* utique legendum *ἐνεγένετο*. Heind.

ἐνεγένετο] Scripsi, ut est in edit. Vindob. pro *ἐνεγίνετο*, Heindorfio etiam suadente; Cod. Monac. *ἐνεγίγνετο*. Ast.

τῶν τριῶν παλαισμάτων] Æsch. Eum. 586. *Ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων*, ubi Schol. *ἡ μεταφορά ἐστιν ἀπὸ τῶν παλαιόντων, οἳ ἐπὶ τρισὶ πτώμασιν ὁρίζουσι τὴν ἧτταν.* Conf. ibi Stanl. Atque notum est illud *τριαχθῆναι* de luctatore ter dejecto. Plato de rep. ix. p. 583. B. *Ταῦτα μὲν τοίνυν οὕτω δυ' ἐφεξῆς ἂν εἴη καὶ δὶς νενικηκὼς ὁ δίκαιος τὸν ἄδικον· τὸ δὲ τρίτον Ὀλυμπικῶς τῷ σωτῆρί τε καὶ τῷ Ὀλυμπίῳ Διῒ ἄθρει ὅτι οὐδὲ παναληθής ἐστιν ἡ τῶν ἄλλων ἡδονή.* Nimirum duo adhuc his animis restant certamina. Nam *τρίτῃ περιόδῳ τῇ χιλιετεῖ, ἐὰν ἕλωνται τρὶς ἐφεξῆς τὸν βίον τοῦτον, οὕτω πτερωθεῖσαι τρισχιλιοστῷ ἔτει ἀπέρχονται.* §. 61. Heind.

παλαισμ.] Expressit h. l. Aristides T. i. p. 29. *καὶ τὴν ἀληθῆ καὶ κυρίαν νίκην ἑκάστῳ διδοῦσα πολὺ τῆς Καδμείας κεχω-*

ζον ἀγαθὸν οὔτε σωφροσύνη ἀνθρωπίνη οὔτε θεία μανία δυνατὴ πορίσαι ἀνθρώπῳ. [§. 82.] Ἐὰν δὲ δὴ[i] διαίτῃ φορτικωτέρᾳ[j] τε καὶ ἀφιλοσόφῳ,[k] φιλοτίμῳ[l] δὲ χρήσωνται, τάχ' ἄν[m] που ἐν μέθαις ἤ τινι ἄλλῃ ἀμελείᾳ τὼ ἀκολάστω αὐτοῖν[n] ὑποζυγίω λαβόντε τὰς ψυχὰς ἀφρούρους,[o] ξυναγαγόντε[p] εἰς ταὐτόν, τὴν ὑπὸ τῶν[q] πολλῶν μακαριστὴν αἵρεσιν εἱλέτην τε καὶ διεπράξαντο·[r] καὶ διαπραξαμένω[s] τὸ λοιπὸν ἤδη χρῶνται μὲν αὐτῇ, σπανίᾳ[t] δέ, ἅτε οὐ πάσῃ δεδογμένα τῇ διανοίᾳ πράττοντες. φίλω[u] μὲν οὖν καὶ τούτω, ἧττον[v] δὲ ἐκείνων ἀλλήλοιν διά τε τοῦ ἔρωτος καὶ ἔξω γενομένω[w] διάγουσι, πίστεις[x] τὰς μεγίστας ἡγουμένω[y] ἀλλήλοιν[z] δεδωκέναι τε καὶ δεδέχθαι,[a] ἃς οὐ
I. i. 60. θεμιτὸν εἶναι λύσαντας[b] εἰς ἔχθραν ποτὲ ἐλθεῖν. [§. 83.] Ἐν δὲ τῇ τελευτῇ ἄπτεροι μέν, ὡρμηκότες[c] δὲ πτεροῦσθαι ἐκβαίνουσι τοῦ σώματος, ὥστε οὐ σμικρὸν[d] ἆθλον τῆς ἐρωτικῆς μανίας φέρονται· εἰς γὰρ σκότον καὶ τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν οὐ νόμος ἐστὶν ἔτι[e] ἐλθεῖν τοῖς κατηργμένοις[f] ἤδη

NOP. vulgatam corr habet D.—[i] δὴ add ΧΓΔΠΣΦBCDHNOPrb et rc F.—[j] φρικωτέρᾳ G.—[k] φιλοσόφῳ NP.—[l] φιλοσόφῳ P.—[m] ἂν om ΣΦGr.—[n] αὐτῶν G, αὐτῷ ΣΦr.—[o] ἀφρούρως P.—[p] ξυναγαγόντε ΔΠDGT, συναγαγόντες ΓΣBCEHb, ξυναγαγόντες NOP: συναγαγόντε *s.—[q] τὴν τῶν BCH.—[r] πράξ ante lacunam NP.—[s] διαπραξομένῳ G, διαπραξαμένων N.—[t] σπανίᾳ ΧΓΔΞΠΣΦBCEFG et γρ D, πενίᾳ (ω) DHNOP: σπάνια *s.—[u] φίλον F, φιλῶ ΧT.—[v] ἧττω G.—[w] γενομένων T.—[x] πίστει Δ.—[y] ἡγουμένων ΧΓΔΠBCEGT et corr r.—[z] ἀλλήλοις H.—[a] δέχθαι T, δέχεσθαι G, δεδόχθαι Φ, μεμίχθαι b.—[b] λύσαντες EFNP.—[c] εὑρηκότες T.—[d] lacuna in G.—[e] ὅτι H.—[f] κατηρμένοις (ὑπ) HNP.—[g] ὑπουρανίου ΓΔΠΣΦBCDGHNOPTrb, οὐρανίου

ρισμένην καὶ τῷ ὄντι Ὀλυμπικήν. Ast.

νενικήκασιν] Cod. Monac. νενοήκασιν. Ast.

§. 82. συναγαγόντε εἰς ταὐτὸν, τὴν] Male in edd. interpungitur εἰς ταὐτὸν τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν—αἵρεσιν, εἱλέτην. Sic enim vulgo scribitur, pro quo sermonis lege ex Euseb. revocavi εἱλέσθην. Idem διεπραξάσθην: sed non est infrequens, dualem et pluralem in eodem orationis membro jungi. v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 32.—διεπράξαντο, *Venerea fruuntur voluptate.* v. ad §. 20. Heind.

σπάνια] In Ald. est σπάνιᾳ, quod ambiguum est inter σπάνια et σπανίᾳ, quorum utrumque legi potest: sed apud Euseb. extat σπάνια. Fuerit autem adverbialiter positum. Steph.

Vulgo σπάνια, et sic Euseb. quoque, pro σπανίως. Ald. σπάνιᾳ, unde rescripsi σπανίᾳ.—διά τε τοῦ ἔρωτ. Recte Ficin. *tum fervente amore, tum restincto*, ut διὰ βίου, δι' ἔτους. Vid. Valcken. ad Herodot. vi. 12.—ἀλλήλοιν hoc, quoniam pertinet ad φίλω, ab ἐκείνων sejunxi. Heind.

§. 83. εἰς γὰρ σκότον] Hausta hæc ex mysteriorum doctrina. Phædo p. 69. C. κινδυνεύουσιν οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν καταστήσαντες—πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν οἰκήσει. Atque pertinet huc in primis locus ibid. p. 81. A. B. C. D. longior tamen, quam ut ex-

τῆς ὑπουρανίου[g] πορείας, ἀλλὰ φανὸν βίον διάγοντας εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους, καὶ ὁμοπτέρους ἔρωτος χάριν, ὅταν γένωνται,[h] γενέσθαι.

Ταῦτα[i] τοσαῦτα, ὦ παῖ, καὶ θεῖα οὕτω[j] σοι δωρήσεται ἡ παρ' ἐραστοῦ φιλία. ἡ δὲ ἀπὸ[k] τοῦ μὴ[l] ἐρῶντος οἰκειότης, σωφροσύνῃ θνητῇ[m] κεκραμένη, θνητά τε καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα, ἀνελευθερίαν ὑπὸ πλήθους ἐπαινουμένην ὡς ἀρετὴν[n] τῇ φίλῃ ψυχῇ ἐντεκοῦσα, ἐννέα χιλιάδας[o] ἐτῶν[p] περὶ γῆν[q] κυλινδουμένην αὐτὴν[r] καὶ ὑπὸ γῆς[s] III. 257.
ἄνουν[t] παρέξει.

§. 84. Αὕτη σοι,[u] ὦ φίλε Ἔρως, εἰς ἡμετέραν[v] δύ-

F, οὐρανίου E, ἐπουρανίου Ξ: ἐπουρανίου ς.—[h] γένηται EFς.—[i] ταῦτα om H.—[j] θεῖα οὕτω 𝔄ΔΠDGNOPT: οὕτω θεῖα *ς.—[k] ὑπὸ ΣΦ.—[l] μὴ om pr E.—[m] σωφροσύνη θνητὴ 𝔄.—[n] ἀρετῇ Σ.—[o] χιλιάδες 𝔄.—[p] ἐκτῶν Ξ.—[q] γῆν CHrb cum mg Φ et γρ F et rc ΓBD, τὴν (γῆν) E: τὴν *ς.—[r] αὐτὰ (ἣν) E.—[s] τῆς 𝔄GT.—[t] ἄνουν BCH et corr Ξ,

scribi h. l. possit. Heind.

ἐπουρανίου] Apud Eusebium *ὑπουρανίου* perperam legitur. Steph. Et sic Cod. Monac. Ast.

Ficin. *iter sub cœlis*. Vitiose. Referuntur autem hæc ad superiora illa §. 61. *αἱ δὲ εἰς τοῦ οὐρανοῦ τινα τόπον ὑπὸ τῆς δίκης κουφισθεῖσαι διάγουσιν ἀξίως οὗ ἐν ἀνθρώπου εἴδει ἐβίωσαν βίου.—διάγοντας.* Euseb. *διαγαγόντας*. Perperam, ut arguunt verba modo laudata. Heind.

γένηται] Alia etiam est lectio *γένωνται*: sed ne hanc quidem agnoscit Fic. qui vertit, *Atque hæc amoris gratia fiunt*. Apud Euseb. autem post *χάριν* proxime sequitur *ταῦτα τοσαῦτα*, &c. non interjectis illis, *ὅταν γένηται, γενέσθαι*. Steph.

ὅταν γένωνται] Sic optime Vindob. congruente Aldina. Vulgo editum *γένηται* sensu caret. Quippe ejusmodi animos *ὁμοπτέρους* fieri dicit *quandoque, serius ocius*. Euthyphr. p. 7. D. *Ἐχθροὶ ἀλλήλοις γιγνόμεθα, ὅταν γιγνώμεθα*. Euthyd. p. 280. B. *Συνωμολογησάμεθα—σοφίας παρούσης, ὅταν παρῇ, μηδὲν προσδεῖσθαι εὐτυχίας*. Phileb. p. 31. B. *διὰ τί πάθος γίγνεσθον, ὁπόταν γίγνησθον*. Heind. *γένωνται* Cod. Monac. Ast.

οἰκειότης] Non amor vel amicitia, sed consuetudo et familiaritas hæc est, quæ nihil aliud spectat, nisi terrestres utilitates ac commoda, angusta quadam et illiberali ratione computata. Hinc *φειδωλὴ* et *οἰκονομοῦσα* est, quod Lysiæ verbis supra respondet: *ἑκόντες, ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύσαιντο, πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὑτῶν εὖ ποιοῦσιν*. Hæc illa est *ἀνελευθερία*, quæ, generositatis cujusdam et benevolentiæ specie se decorans, tantum tribuit, quantum sua ipsius utilitas suadet. Ast.

περὶ γῆν] In edd. legitur *περὶ τὴν*, de quo vitio monuerat jam Dorvill. ad Charit. p. 160. Intelligit autem *ψυχὴν φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ ᾅδου, ὥσπερ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένην*; *περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄττα ψυχῶν σκιοειδῆ φαντάσματα* etc. ut ait in Phædone p. 81. C. Præclare in eandem sententiam Pindarus ap. Clem. Alex. Strom. iv. p. 640. *Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ Πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις ὑπὸ Ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν· Εὐσεβῶν δ' ἐπουράνιοι ναίουσαι Μολπαῖς Μάκαρα μέγαν ἀειδοῦσ' ἐν ὕμνοις*. Et conf. Cic. Somn. Scip. extr. 'Nam eorum animi, qui se corporis voluptatibus dediderunt, earumque se quasi ministros præbuerunt impulsuque libidinum, voluptatibus obedientium, Deorum et hominum jura violaverunt, corporibus elapsi, circum terram ipsam volutantur, nec in hunc locum, nisi multis exagitati seculis, revertuntur.' Heind.

§. 84. *ἐκτέτισται*] Exstructum est,

ζον ἀγαθὸν οὔτε σωφροσύνη ἀνθρωπίνη οὔτε θεία μανία δυνατὴ πορίσαι ἀνθρώπῳ. [§. 82.] Ἐὰν δὲ δὴ[i] διαίτῃ φορτικωτέρᾳ[j] τε καὶ ἀφιλοσόφῳ,[k] φιλοτίμῳ[l] δὲ χρήσωνται, τάχ' ἄν[m] που ἐν μέθαις ἤ τινι ἄλλῃ ἀμελείᾳ τὼ ἀκολάστω αὐτοῖν[n] ὑποζυγίω λαβόντε τὰς ψυχὰς ἀφρούρους,[o] ξυναγαγόντε[p] εἰς ταὐτόν, τὴν ὑπὸ τῶν[q] πολλῶν μακαριστὴν αἵρεσιν εἱλέτην τε καὶ διεπράξαντο·[r] καὶ διαπραξαμένω[s] τὸ λοιπὸν ἤδη χρῶνται μὲν αὐτῇ, σπανίᾳ[t] δέ, ἅτε οὐ πάσῃ δεδογμένα τῇ διανοίᾳ πράττοντες. φίλω[u] μὲν οὖν καὶ τούτω, ἧττον[v] δὲ ἐκείνων ἀλλήλοιν διά τε τοῦ ἔρωτος καὶ ἔξω γενομένω[w] διάγουσι, πίστεις[x] τὰς μεγίστας ἡγουμένω[y] ἀλλήλοιν[z] δεδωκέναι τε καὶ δεδέχθαι,[a] ἃς οὐ
1. i. 60. θεμιτὸν εἶναι λύσαντας[b] εἰς ἔχθραν ποτὲ ἐλθεῖν. [§. 83.] Ἐν δὲ τῇ τελευτῇ ἄπτεροι μέν, ὡρμηκότες[c] δὲ πτεροῦσθαι ἐκβαίνουσι τοῦ σώματος, ὥστε οὐ σμικρὸν[d] ἆθλον τῆς ἐρωτικῆς μανίας φέρονται· εἰς γὰρ σκότον καὶ τὴν ὑπὸ γῆς πορείαν οὐ νόμος ἐστὶν ἔτι[e] ἐλθεῖν τοῖς κατηργμένοις[f] ἤδη

NOP. vulgatam corr habet D.—[i] δὴ add 𝔄ΓΔΠΣΦBCDHNOPrƀ et rc F.—[j] φρικωτέρᾳ G.—[k] φιλοσόφῳ NP.—[l] φιλοσόφῳ P.—[m] ἂν om ΣΦGr.—[n] αὐτῶν G, αὐτῷ ΣΦr.—[o] ἀφρούρως P.—[p] ξυναγαγόντε ΔΠDGT, συναγαγόντες ΓΣBCEHƀ, ξυναγαγόντες NOP: συναγαγόντε *s.—[q] τὴν τῶν BCH.—[r] πρὰξ ante lacunam NP.—[s] διαπραξομένῳ G, διαπραξαμένων N.—[t] σπανία 𝔄ΓΔΞΠΣΦBCEFG et γρ D, πενία (ω) DHNOP: σπάνια *s.—[u] φίλον F, φιλῶ 𝔄T.—[v] ἧττω G.—[w] γενομένων T.—[x] πίστει Δ.—[y] ἡγουμένων 𝔄ΓΔΠBCEGT et corr r.—[z] ἀλλήλοις H.—[a] δέχθαι T, δέχεσθαι G, δεδόχθαι Φ, μεμίχθαι ƀ.—[b] λύσαντες EFNP.—[c] εὑρηκότες T.—[d] lacuna in G.—[e] ὅτι H.—[f] κατηρμένοις HNP.—[g] (ὑπ) ὑπουρανίου ΓΔΠΣΦBCDGHNOPTrƀ, οὐρανίου

ρισμένην καὶ τῷ ὄντι Ὀλυμπικήν. Ast.

νενικήκασιν] Cod. Monac. νενοήκασιν. Ast.

§. 82. συναγαγόντε εἰς ταὐτὸν, τὴν] Male in edd. interpungitur εἰς ταὐτὸν τὴν ὑπὸ τῶν πολλῶν—αἵρεσιν, εἱλέτην. Sic enim vulgo scribitur, pro quo sermonis lege ex Euseb. revocavi εἱλέσθην. Idem διεπραξάσθην: sed non est infrequens, dualem et pluralem in eodem orationis membro jungi. v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 82.—διεπράξαντο, *Venerea fruuntur voluptate.* v. ad §. 20. Heind.

σπάνια] In Ald. est σπάνιᾳ, quod ambiguum est inter σπάνια et σπανίᾳ, quorum utrumque legi potest: sed apud Euseb. extat σπάνια. Fuerit autem adverbialiter positum. Steph.

Vulgo σπάνια, et sic Euseb. quoque, pro σπανίως. Ald. σπάνιᾳ, unde rescripsi σπανίᾳ.—διά τε τοῦ ἔρωτ. Recte Ficin. *tum fervente amore, tum restincto,* ut διὰ βίου, δι' ἔτους. Vid. Valcken. ad Herodot. vi. 12.—ἀλλήλοιν hoc, quoniam pertinet ad φίλω, ab ἐκείνων sejunxi. Heind.

§. 83. εἰς γὰρ σκότον] Hausta hæc ex mysteriorum doctrina. Phædo p. 69. C. κινδυνεύουσιν οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν καταστήσαντες—πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν οἰκήσει. Atque pertinet huc in primis locus ibid. p. 81. A. B. C. D. longior tamen, quam ut ex-

τῆς ὑπουρανίου[g] πορείας, ἀλλὰ φανὸν βίον διάγοντας εὐδαιμονεῖν μετ' ἀλλήλων πορευομένους, καὶ ὁμοπτέρους ἔρωτος χάριν, ὅταν γένωνται,[h] γενέσθαι.

Ταῦτα[i] τοσαῦτα, ὦ παῖ, καὶ θεῖα οὕτω[j] σοι δωρήσεται ἡ παρ' ἐραστοῦ φιλία. ἡ δὲ ἀπὸ[k] τοῦ μὴ[l] ἐρῶντος οἰκειότης, σωφροσύνῃ θνητῇ[m] κεκραμένη, θνητά τε καὶ φειδωλὰ οἰκονομοῦσα, ἀνελευθερίαν ὑπὸ πλήθους ἐπαινουμένην ὡς ἀρετὴν[n] τῇ φίλῃ ψυχῇ ἐντεκοῦσα, ἐννέα χιλιάδας[o] ἐτῶν[p] περὶ γῆν[q] κυλινδουμένην αὐτὴν[r] καὶ ὑπὸ γῆς[s] III. 257.
ἄνουν[t] παρέξει.

§. 84. Αὕτη σοι,[u] ὦ φίλε Ἔρως, εἰς ἡμετέραν[v] δύ-

ὁ
F, οὐρανίου E, ἐπουρανίου Ξ: ἐπουρανίου ς.—[h] γένηται EFς.—[i] ταῦτα om H.—[j] θεῖα οὕτω XΔΠDGNOPT: οὕτω θεῖα *ς.—[k] ὑπὸ ΣΦ.—[l] μὴ om pr E.—[m] σωφροσύνη θνητὴ X.—[n] ἀρετῇ Σ.—[o] χιλιάδες X.—[p] ἐκτῶν Ξ.—[q] γῆν CHrb cum mg Φ
γῆν ἣν
et γρ F et rc ΓBD, τὴν E: τὴν *ς.—[r] αὐτὰ E.—[s] τῆς XGT.—[t] ἄνδου BCH et corr Σ,

scribi h. l. possit. Heind.

ἐπουρανίου] Apud Eusebium ὑπουρανίου perperam legitur. Steph. Et sic Cod. Monac. Ast.

Ficin. *iter sub cœlis*. Vitiose. Referuntur autem hæc ad superiora illa §. 61. αἱ δὲ εἰς τοῦ οὐρανοῦ τινα τόπον ὑπὸ τῆς δίκης κουφισθεῖσαι διάγουσιν ἀξίως οὗ ἐν ἀνθρώπου εἴδει ἐβίωσαν βίου.—διάγοντας. Euseb. διαγαγόντας. Perperam, ut arguunt verba modo laudata. Heind.

γένηται] Alia etiam est lectio γένωνται: sed ne hanc quidem agnoscit Fic. qui vertit, *Atque hæc amoris gratia fiunt*. Apud Euseb. autem post χάριν proxime sequitur ταῦτα τοσαῦτα, &c. non interjectis illis, ὅταν γένηται, γενέσθαι. Steph.

ὅταν γένωνται] Sic optime Vindob. congruente Aldina. Vulgo editum γένηται sensu caret. Quippe ejusmodi animos ὁμοπτέρους fieri dicit *quandoque, serius ocius*. Euthyphr. p. 7. D. Ἐχθροὶ ἀλλήλοις γιγνόμεθα, ὅταν γιγνώμεθα. Euthyd. p. 280. B. Συνωμολογησάμεθα—σοφίας παρούσης, ὅταν παρῇ, μηδὲν προσδεῖσθαι εὐτυχίας. Phileb. p. 31. B. διὰ τί πάθος γίγνεσθον, ὁπόταν γίγνησθον. Heind. γένωνται Cod. Monac. Ast.

οἰκειότης] Non amor vel amicitia, sed consuetudo et familiaritas hæc est, quæ nihil aliud spectat, nisi terrestres utilitates ac commoda, angusta quadam et illiberali ratione computata. Hinc φειδωλὴ et οἰκονομοῦσα est, quod Lysiæ verbis supra respondet: ἑκόντες, ὡς ἂν ἄριστα περὶ τῶν οἰκείων βουλεύσαιντο, πρὸς τὴν δύναμιν τὴν αὑτῶν εὖ ποιοῦσιν. Hæc illa est ἀνελευθερία, quæ, generositatis cujusdam et benevolentiæ specie se decorans, tantum tribuit, quantum sua ipsius utilitas suadet. Ast.

περὶ γῆν] In edd. legitur περὶ τὴν, de quo vitio monuerat jam Dorvill. ad Charit. p. 160. Intelligit autem ψυχὴν φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ ᾅδου, ὥσπερ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένην, περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄττα ψυχῶν σκιοειδῆ φαντάσματα etc. ut ait in Phædone p. 81. C. Præclare in eandem sententiam Pindarus ap. Clem. Alex. Strom. iv. p. 640. Ψυχαὶ δ' ἀσεβέων ὑπουράνιοι γαίᾳ Πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις ὑπὸ Ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν· Εὐσεβῶν δ' ἐπουράνιοι ναίουσαι Μολπαῖς Μάκαρα μέγαν ἀειδοῦσ' ἐν ὕμνοις. Et conf. Cic. Somn. Scip. extr. 'Nam eorum animi, qui se corporis voluptatibus dediderunt, earumque se quasi ministros præbuerunt impulsuque libidinum, voluptatibus obedientium, Deorum et hominum jura violaverunt, corporibus elapsi, circum terram ipsam volutantur, nec in hunc locum, nisi multis exagitati seculis, revertuntur.' Heind.

§. 84. ἐκτέτισται] Exstructum est,

νομιν ὅτι καλλίστη καὶ ἀρίστη δέδοταί[w] τε καὶ ἐκτέτισ-
ται[x] παλινῳδία, τά τε ἄλλα[y] καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἠναγκασ-
μένη ποιητικοῖς τισὶ διὰ Φαῖδρον εἰρῆσθαι. ἀλλὰ τῶν[z]
προτέρων τε[a] συγγνώμην καὶ τῶνδε χάριν ἔχων, εὐμενὴς
καὶ ἵλεως[b] τὴν ἐρωτικήν[c] μοι τέχνην, ἥν[d] ἔδωκας,[e] μήτε
1. i. 61. ἀφέλῃ μήτε πηρώσῃς[f] δι' ὀργήν, δίδου δ'[g] ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν
παρὰ τοῖς καλοῖς τίμιον εἶναι. τῷ[h] πρόσθεν[i] δ' εἴ τι λόγῳ
σοι[j] ἀπηνὲς[k] εἴπομεν Φαῖδρός τε καὶ ἐγώ, Λυσίαν τὸν τοῦ
λόγου πατέρα[l] αἰτιώμενος παῦε τῶν τοιούτων λόγων, ἐπὶ
φιλοσοφίαν δέ, ὥς περ ἀδελφὸς[m] αὐτοῦ Πολέμαρχος[n]
τέτραπται,[o] τρέψον,[p] ἵνα καὶ ὁ ἐραστὴς ὅδε[q] αὐτοῦ μη-

ἴκνουν
ἄνω EF: in T lacuna.—[u] τοι r. φίλ' b.—[v] ἡμέραν NP.—[w] δέδοκταί ΧΔΣDGPT, δέδεικταί NO.—[x] ἐκέκτισται G, ἐκτέτικται P.—[y] τὰ ἄλλα N.—[z] τῶν om G.—[a] τε om Σ et pr Φr.—[b] ἵλεω G.—[c] τὴν ἐρωτικὴν μοι ΧΔΠDGNOPT et corr F, τήν τε ἐρωτικὴν ΣΦr: τήν μοι ἐρωτικὴν *s.—[d] ἣν] ἥν μοι ΣΦr.—[e] ἔδωκας ΧΔΠDNOPT et forsitan G, qui exesum habet ejus verbi initium: δέδωκας *s.—[f] παρώσῃς ΣΦ et corr Π.—[g] δ' ΔΠDGNOPTb: τ' *s.—[h] ante τῷ omisi ἐν cum ΧΔΠDGNOPT.—[i] πρόσθε Γ.—[j] σοι λόγῳ EF.—[k] ἀπηχὲς DO et γρ F, ἀπειχὲς N, ἀπαχὲς P.—[l] πρὸς H.—[m] ὁ ἀδελφὸς s: sed om articulum ΓΔΣΦBCEFGHTr.—[n] πολέμαρνος NP.—[o] lacuna in T: γέγραπταί τε τέτραπται ΧΔG et pr Π.—[p] τρῖψον H.—[q] ὅδε φαῖδρος CH.—

tanquam monumentum. Horatius (iii. 30.) 'Exegi monumentum ære perennius,' de carminibus suis dicens, et Pindarus similiter carmina ædificiis comparat. Hinc κρηπῖδα βάλλεσθαι ἐπέων, Pyth. iv. 245. vii. 4. Fragm. incert. p. 123. T. iii. ed. Heyn. ubi cf. Schneid. Ast.

τοῖς ὀνόμασιν] Ludit Phædrum, qui, Lysiana oratione perlecta, hoc adjecit: τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος; οὐχ ὑπερφυῶς τά τε ἄλλα καὶ τοῖς ὀνόμασιν εἰρῆσθαι; Ast.

τά τε ἄλλα] τὰ ἄλλα pro ἄλλως, quod attinet ad ἐνθυμήματα. conf. §. 22. Absurde Ficin. poeticis tum verbis, tum figuris.—Verba illa τῶν προτέρων etc. hinc sublegit Aristænet. ii. 1. fin. ἀλλὰ τῶν προτέρων τε συγγνώμην καὶ τῶνδε χάριν ἔχουσα εὐμενὴς τό γε λοιπὸν εἴης τῷ σῷ Χαριδήμῳ. τῶν προτέρων, superioris, qua amorem vituperarat, disputationis.—Mox εὐμενὴς καὶ ἵλεως solemnis est dictio de diis volentibus propitiisque. de legg. iv. p. 712. B. Θεὸς δὴ—ἵλεως εὐμενής τε ἡμῖν ἔλθοι. Xenoph. Cyrop. i. 6. 2. οἱ θεοὶ ἵλεῴ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπουσί σε. Conf. ibid. ii. 1. 1. atque ita plurimis locis.—In seqq. τήν μοι ἐρωτ. δέδωκας paullo perturbatior est verborum ordo ex Atticorum more satis frequente, ne quis corrigendum putet ἥν μοι ἐρωτικὴν τέχνην δέδωκας, quod tamen magis placeret in hac precatione, ceteroquin adeo accurate et concinne elaborata.—τὸν τοῦ λόγου πατέρα, orationis meæ auctorem, velut in Sympos. p. 177. D. Phædrus dicitur πατὴρ τοῦ λόγου, de quo Plutarch. Plat. Quæst. p. 1000. F. τῶν ἐρωτικῶν λόγων πατέρα Φαῖδρον ἐν Συμποσίῳ προσεῖπεν, εἰσηγητὴν αὐτὸν γενόμενον. Nam de ipso libri scriptore πατὴρ sæpe usurpatur. v. Wernsdorf. ad Himer. Or. xiii. p. 590. Heind.

πατέρα] Πατὴρ dicitur quislibet inventor vel auctor. Sic infr. σὺ πατὴρ ὢν γραμμάτων. Similiter ποιητὴς est inventor vel auctor; Xenophont. Cyrop. i. 6. §. 38. καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶναι τῶν πρὸς τοὺς πολεμίους μηχανημάτων. Ast.

Πολέμαρχος] Polemarchus hic frater Lysiæ natu maximus, (v. Tayl. vit. Lys. p. 106. ed. Reisk.) philosophus; Plut. de Esu Carn. ii. p. 998. B. ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπέκτειναν Ἀθήνῃσι τὸν κάκιστον τῶν συκοφαντῶν—καὶ δεύτερον ὁμοίως καὶ

κέτι ἐπαμφοτερίζῃ καθά περ νῦν, ἀλλ'[r] ἁπλῶς πρὸς Ἔρωτα μετὰ φιλοσόφων λόγων[s] τὸν βίον[t] ποιῆται.

ΦΑΙ. Συνεύχομαί σοι, ὦ Σώκρατες, εἴ περ ἄμεινον ταῦθ' ἡμῖν εἶναι,[u] ταῦτα γίγνεσθαι.[v] [§. 85.] Τὸν λόγον δέ σου πάλαι[w] θαυμάσας ἔχω, ὅσῳ καλλίω τοῦ προτέρου ἀπειργάσω. ὥστε ὀκνῶ μή μοι ὁ Λυσίας ταπεινὸς[x] φανῇ, ἐὰν ἄρα[y] καὶ ἐθελήσῃ πρὸς αὐτὸν ἄλλον ἀντιπαρατεῖναι.[z] καὶ γάρ τις αὐτόν,[a] ὦ θαυμάσιε, ἔναγχος[b]

[r] ἀλλ' Γr.—[s] λόγον T.—[t] λόγον OP.—[u] εἶναι om G.—[v] ταῦτα γίγνεσθαι om ΣΦr.—[w] πάλιν G.—[x] ταπεινὸς ὁ λυσίας Ξ.—[y] ὅρα N.—[z] ἀντιπαρατεῖναι ἄλλον Φ, ἄλλον ἀντιπαρατεῖναι F, ὅλον ἀντιπαρατεῖναι Γ.—[a] αὐτὸν ΧΓΔΞΠΣΦBCDFGHNOPr, αὐτῶν E : αὐτῶν s.—[b] ἔναγχος om E et pr F.—[c] ἂν om ΣΦ.—[d] ἡγεῖ (vel ἡγῇ) τι-

τρίτον· εἶτα ἐκ τούτου συνήθεις γενόμενοι Νικήρατον ἑώρων ἀπολλύμενον τὸν Νικίου, καὶ Θηραμένη τὸν στρατηγὸν, καὶ Πολέμαρχον τὸν φιλόσοφον.—ὁ ἐραστὴς ὅδε, Phædrus, cujus παιδικὰ supra dixerat Lysiam §. 27. ubi vid. not.—Ἐπαμφοτερίζειν h. l. dictum de eo, *qui modo huic, modo illi parti favet, atque ita in neutram transit.* Vid. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 108. HEIND.

ἐπαμφοτερίζῃ] Innuitur Lysiæ ambigua illa et fluctuans de amore disserendi sentiendique ratio, supra, καὶ ἐφαίνετο δή μοι νεανιεύεσθαι, ἐπιδεικνύμενος, ὡς οἷός τε ὢν ταὐτὰ ἑτέρως τε καὶ ἑτέρως λέγων, ἀμφοτέρως εἰπεῖν ἄριστα. Proprie ἐπαμφοτερίζειν is dicitur, qui modo huic, modo illi parti favet, ideoque in neutram transit. AST.

§. 85. τὸν λόγον δὲ σοῦ—θαυμάσας ἔχω i. e. ἐθαύμασα. Vid. Toup. Emendatt. in Suid. P. ii. p. 188. ed. Lips. et Valcken. ad Herodot. vi. 12. HEIND.

θαυμάσας ἔχω] Non est simplex periphrasis verbi ἐθαύμασα, ut vulgo accipiunt, sed voce adjecta ἔχω participium θαυμάσας adjectivi feri potestatem nanciscitur, adeo ut non tanquam vox verbalis temporarii quidquam significet, sed durantem et fixam animi affectionem vel actionem omnibus suis numeris absolutam. Θαυμάσας enim ἔχω est ἐθαύμασα et adhuc θαυμάζω (hoc inest in præsenti ἔχω). Similiter Hesiod. ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι est ἔκρυψαν et (semper) κρύπτουσι. Cf. Pindar. Nem. i. 44. Sic et Cratyl. 404. C. ἀστεροῦν καὶ λέγεται ὁ Ζεὺς αὐτῆς ἐρασθεὶς ἔχειν (non simpliciter est ἐρασθῆναι s. amare, sed quod nos dicimus, *verliebt seyn.* Cf. præterea Albert. ad Hesych. T. i. p. 144. et Fischer. ad Weller. Gramm. gr. T. iii. P. ii. p. 44. sq. AST.

ἐὰν ἄρα καὶ ἐθελήσῃ] *Etiamsi aliam scribere voluerit orationem, quæ tuæ huic contendatur.* Hic non intelligo quid in mentem venerit Hoogevenio, viro a critica alienissimo, ut Doctrin. Part. Gr. p. 83. ed. Schütz. corrigeret ἐθελήσῃ, *si volueris*, nisi forte voluit ἐθελήσῃς, nam illud nihili. Sed hoc quoque sensum optimum pervertit. HEIND.

καὶ γάρ τις αὐτῷ] Ita correxi pro αὐτῶν, ne male deesset ad ὠνείδιζε dativus. Atque istud damnabat ipsa verborum collocatio, quoniam αὐτῶν, si probum esset, poni debebat ante τῶν πολιτικῶν. HEIND.

αὐτῷ] Sic optime Heindorfius vulgatum αὐτῶν, quod incommode ad πολιτικῶν referendum esset, correxit. Idem Ficinus expressit vertens: *atque eum nuper—quispiam—in hoc ipso vituperavit.* Cod. Mon. αὐτόν. AST. quo teste αὐτὸν vult De-Geer in Plat. Polit. p. 145.

τὸν ἑαυτὸν] Stephanus legi volebat αὐτὸς ἑαυτὸν, sed recte Heindorfius vulgatum defendit pluribus exemplis prolatis, ubi similiter pronomini cum vi quadam articulus præpositus reperitur. Cf. Grammaticus in Is. Vossii Adversar. Mss. a Valckenario (Animadv. ad Ammon. p. 14.) citatus: Ἀττικοὶ γὰρ τὸν ἐμέ φασιν, ὡς Καλλίμαχος—καὶ Μένανδρος ἐν Ὕδατι (Valcken. conjec. Ὑμνίδι) τὸν ἐμὲ τουτονί. AST.

τῶν πολιτικῶν τοῦτ' αὐτὸ λοιδορῶν ὠνείδιζε, καὶ διὰ πάσης τῆς λοιδορίας ἐκάλει λογογράφον. τάχα οὖν ἂν[c] ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν.

ΣΩ. Γελοῖόν γ', ὦ νεανία, τὸ δόγμα λέγεις, καὶ τοῦ ἑταίρου συχνὸν διαμαρτάνεις, εἰ αὐτὸν οὕτως ἡγεῖ[d] τινὰ ψοφοδεᾶ. ἴσως δὲ καὶ τὸν λοιδορούμενον αὐτῷ οἴει νομίζοντα[e] λέγειν ἃ ἔλεγεν.

s. i. 63. §. 86. ΦΑΙ. Ἐφαίνετο γάρ, ὦ Σώκρατες, καὶ σύνοισθά που καὶ αὐτὸς ὅτι οἱ μέγιστον δυνάμενοί τε καὶ σεμνότατοι[f] ἐν ταῖς πόλεσιν αἰσχύνονται λόγους τε γράφειν καὶ καταλείπειν συγγράμματα ἑαυτῶν, δόξαν φοβούμενοι τοῦ ἔπειτα χρόνου, μὴ σοφισταὶ καλῶνται.

ΣΩ. Γλυκὺς ἀγκών, ὦ[g] Φαῖδρε, λέληθέ σε ὅτι ἀπὸ τοῦ

τε ΧΔΠDGNOPT: τινὰ ἡγῇ [d] s.—[e] ὀνειδίζοντα νομίζοντα ΧΔGT et pr Π.—[f] σεμνότητι T.—[g] γλυκὺς ἀγκὼν ὦ] γλυκὺς κω ὦ T.—[h] post κατὰ omisi τὸν cum ΧΓΔ

λογογράφον] Schol. Plat. Ruhnk. p. 63. λογογράφους γὰρ ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐπὶ μισθῷ λόγους γράφοντας καὶ πιπράσκοντας αὐτοὺς εἰς δικαστήρια, ῥήτορας δὲ τοὺς δι' ἑαυτῶν λέγοντας. Conf. Cresoll. Theatr. Rhet. iii. 2. Sententia autem prorsus simili Demosth. de Fals. Leg. T. i. p. 417. ed. Reisk. λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος. Heind.

λογογράφον] λογογράφος est causarum forensium scriptor (v. Pierson. ad Moer. p. 244.) i. q. λογοποιός, Euthyd. 289. D. ὁρῶ, ἔφη, τινὰς λογοποιούς, οἳ τοῖς ἰδίοις λόγοις, οἷς αὐτοὶ ποιοῦσιν, οὐκ ἐπίστανται χρῆσθαι. 305. B. πότερον τῶν ἀγωνίσασθαι δεινῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἢ τῶν τοὺς τοιούτους εἰσπεμπόντων, (verba, quæ editt. exhibent post δικαστηρίοις: ῥήτωρ τις, et post εἰσπεμπόντων: ποιητὴς τῶν λόγων, οἷς οἱ ῥήτορες ἀγωνίζονται alienæ interpretationis mihi manifesta videntur esse). Cf. Cresoll. Theatr. Rhet. iii. 2. Igitur id, quod Socrates Lysiæ tecte objecit, ipsum a philosophia alienum esse, id Phædrus simplex jam cum simili a viro politico in Lysiam conjecto opprobrio confert, idque merito; nam humilem apparet oratorem esse et nonnisi inanem verborum et sententiarum captatorem, qui vel a philosopha vel politica (s. practica) rerum cognitione abhorreat. Ceterum Pollux ii. 121. p. 214. λογογράφος et λογογραφικὴ adnotans, h. l. respexit. Ast.

καὶ τοῦ ἑταίρου—διαμαρτάνεις] Amici mores animumque plane ignoras. de rep. i. p. 334. D. Πολλοῖς ἄρα—ξυμβήσεται, ὅσοι διημαρτήκασι τῶν ἀνθρώπων, δίκαιον εἶναι, τοὺς μὲν φίλους βλάπτειν—τοὺς δὲ ἐχθροὺς ὠφελεῖν. Deinde νομίζοντα illud recte expressit Cornar. *fortassis autem et conviciatorem putas ex animo dixisse ea, quæ dixit*, qui tamen usus τοῦ νομίζειν ita simpliciter usurpati non est quotidianus. Heind.

§. 86. καὶ σύνοισθά που. Malebam olim σύ γ' οἶσθα. Xenoph. Cyrop. iii. 1. 24. Καὶ σύγε, ἔφη, οἶσθα, ὅτι ἀληθῆ λέγω. Sed idem hoc, q. d. σύνοισθα τοῖς μέγιστον δυναμένοις—αἰσχυνομένοις λόγους γράφειν, ut Phædo. p. 92. D. Ἐγὼ δὲ τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσι. Heind.

Γλυκὺς ἀγκὼν] Locum hunc quanquam neque ego intelligo, neque quisquam unus hodie satis intellexerit, tamen potest eluenda fœda macula in pristinum restitui nitorem. Hoc γλυκὺς ἀγκὼν unde ductum sit quamque habeat vim, ne veteribus quidem Grammaticis compertum fuit. Vid. Dorvill. Vann. Crit. p. 492. Quippe Athenæus xii. 3. et 10. narrat, Lydos, vitæ mollitia diffluentes, alienas uxores virginesque in locum quendam, ob id ἀγνεῶνα vocatum, conductas vitiasse. Unam autem Omphalen, quum

μακροῦ ἀγκῶνος τοῦ κατὰ[h] Νεῖλον ἐκλήθη· καὶ πρὸς τῷ

ad regnum esset evecta, ut injuriam hanc ulcisceretur, in illo ipso loco dominorum filias cum servis inclusisse. Cujus rei indignitatem ut verbi lenitate mollirent Lydi, (τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι) locum hunc eos appellare γυναικῶν ἀγῶνα, γλυκὺν ἀγκῶνα. Eustath. ad Iliad Π. p. 1082. εἷς μὲν ὡς ἐῤῥέθη οὗτος λόγος· (quem modo ex Athenæo attulimus,) ἕτερος δὲ τοιοῦτος· Λυδοὶ πόῤῥω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τόπον συνάγοντες, ὃν αὐτοὶ ἀγνεῶνα ἐκάλουν, ὑβρίζον εἰς αὐτάς. Καὶ ἦν μὲν φαυλότης τοῦ ἔργου ἴση τοῖς ἐπὶ τῇ Ὀμφάλῃ, ἡ δὲ τοῦ τόπου κλῆσις διέφερεν. Οὐ γὰρ ἀγὼν, ἢ ἀγκὼν, ἀλλὰ ἀγνεὼν ἐκαλεῖτο παικτικῶς καὶ αὐτὸς ἀντιφραζόμενος. Ἀληθῶς γὰρ ἄναγνος ἦν. αἱ δὲ ἱστορίαι αὗται Ξάνθου εἰσὶ τοῦ Λυδοῦ, ὥς φησιν Ἀθήναιος. Ex his satis intelligi puto, primum, ne de verbo quidem ἀγκὼν inter veteres constitisse, ut qui inter ἀγῶνα et ἀγκῶνα et ἀγνεῶνα fluctuarint, id quod monuit etiam Dorvill. l. l.; deinde Athenæum in proverbio hoc ὑποκορίσμον quendam agnovisse. Et quæ hic in Platone leguntur ὅτι ἀπὸ τοῦ—ἐκλήθη, similiter ejus originem a re tristi, leni nomine mitigata, ductam declarant. Schol. Plat. Ruhnken. p. 63. Γλυκὺς ἀγκὼν ἐπὶ τῶν κατειρωνευομένων. Τόπος δέ ἐστιν ἐν τῇ Μεμφίδι Ἀγκὼν προσαγορευόμενος ἀπὸ τῶν πλεόντων κατ' ἀντίφρασιν, ἴσως διὰ τὸ δυσχερές. (Conf. Eustath. ad Il. K. p. 791. qui iisdem fere allatis subjicit ὥστε τὸ γλυκὺς ἀγκὼν παροιμιωδῶς μοχθηρίαν τόπου ὑποδηλοῖ. Zenob. ii. 92. Hesych. p. 839.) Sed his addit Schol. ἔνιοι δὲ τάττουσιν αὐτὴν ἐπὶ τῶν εὐθυμούντων, παρ' ὅσον τὸν ἀγκῶνα οἱ εὐφραινόμενοι τιθέασι. Ad triplicem igitur hanc explicandi rationem quarta accedat Suidæ, prioribus prorsus contraria. Γλυκὺς ἀγκών. οὐ κατ' ἐναντίωσιν ἡ παροιμία, ἀλλὰ βουλόμενος εἰπεῖν, ὦ γλυκέα ἤθη. Ἔστι δὲ παροιμία ὡς ἐπιφωνούμενον. Οὕτως ἐχρήσατο Πλάτων ὁ Κωμικὸς ἐν τῷ Φάωνι. Γέρων δ' αὐτῷ ὑπόκειται ἐρῶν αὐλητρίδος· ὦ χρυσοῦν ἀνάδημα· ὦ τοῖσιν ἐμοῖς τρυφεροῖσι τρόποις· ὦ γλυκὺς ἀγκών. ὡς εἴ τις λέγοι, ὦ γλυκὺς πῆχυς. Vellem hæc emendasset nobis veterum ille fragmentorum sospitator Toupius. Ipsa autem hæc enarratio, ex ejusmodi ducta loco, ubi verba ὦ γλυκὺς ἀγκὼν proprie sunt adhibita, non per proverbium, nihil hic habet auctoritatis, nisi quod hæc quoque veterum in hoc adagio dubitationem vel potius ignorantiam testatur. Nimirum liquet, opinor, ex his Platonis verbis, proverbium hoc non fuisse simpliciter γλυκὺς ἀγκὼν, sed potius γλυκὺς ἀγκὼν λέληθέ σε· alioquin molesta esset et inepta prorsus verbi iteratio in his καὶ πρὸς τῷ ἀγκῶνι λανθάνει σε. Deinde proverbium hoc utcunque interpretabere, verba hæc ὅτι ἀπὸ τοῦ μακροῦ ἀγκῶνος τοῦ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐκλήθη, Grammatici esse possunt, Platonis esse non possunt. Quid? repentene Grammaticum hic agere Platonem putabimus? An proverbii explicationem ipsam proverbialiter adhiberi potuisse, prorsus ut si quis, adagium illud *Est acèrba* adhibiturus, ita diceret: ignoras, amice, illud, *Est acerba*, profectum esse a vulpecula illa, uvas non tangente? Etiam ipsa hæc particula ὅτι, Glossatoribus familiaris, fraudem arguit, adeo utique manifestam, ut verbum addere pigeat. Jam de ipsa Platonis sententia, hariolandum in his tenebris. An probabile est, talem fero sententiam in his latere: *ignoras, quam lubricus hic sit et periculosus locus, s. quam facile quis dulcedine rei captus in fraudem inducatur, ut scriptoris laudem appetat scribendi facultate destitutus.* Cui interpretationi addit fortasse verisimilitudinem quandam illa Athenæi Scholiastæque enarratio. Quanquam, qui omnium aptissimus h. l. sit sensus, lectoribus existimandum relinquimus. Heind.

γλυκὺς ἀγκὼν—ἐκλήθη] Tam variæ et discrepantes hujus proverbii explicationes apud Grammaticos veteres leguntur, ut vix lucis aliquid in his tenebris videas, neque ipsi Grammatici ejus sensum cognitum et perspectum habuisse videantur. Attamen si sententiam, quam hujus loci cohærentia postulat, cum iis, quæ a Grammaticis de proverbii illius origine et sensu traduntur, accuratius comparaveris, facile perspicies, proverbium dici solitum esse in eum, qui rem aliquam non viderit ab altiore et universa esse origine repetendam, vel malum esse universum. Ita Grammaticorum licet diversissimæ explicationes facile in unam sententiam copulantur. Γλυκὺς ἀγκὼν, de Nili brachio illo, navigantibus difficili dictum, non lepidum et suave (γλυκὺς), sed magnum ipsius Nili brachium s. flumen significat; itaque majus quidquam et altius, quam sola verba indicant, proverbio illo innuitur; similiter γυναικῶν ἀγκὼν et γλυκὺς ἀγκὼν malum significant non ab unius vel rei vel personæ pravi-

ἀγκῶνι λανθάνει σε ὅτι οἱ μέγιστον[i] φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν μάλιστ'[j] ἐρῶσι λογογραφίας τε καὶ[k] καταλείψεως[l] συγγραμμάτων, οἵ γε καὶ ἐπειδάν τινα γράφωσι λόγον, οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας,[m] ὥστε προσπαραγράφουσι[n] πρώτους οἳ ἂν ἑκασταχοῦ ἐπαινῶσιν[o] αὐτούς.

§. 87. Πῶς λέγεις τοῦτο;[p] οὐ γὰρ μανθάνω.

III. 258. ΣΩ. Οὐ μανθάνεις ὅτι ἐν ἀρχῇ ἀνδρὸς[q] πολιτικοῦ συγγράμματι[r] πρῶτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται;

ΦΑΙ. Πῶς;

ΣΩ. Ἔδοξέ πού φησι[s] τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ ἢ ἀμφοτέ-

ΠΞΦDGNOPTr.—[i] μέγιστοι P.—[j] μάλιστ' Γ.—[k] τε καὶ] τῷ N, τὸ P, καὶ F.—[l] καταλήψεως ΠΝΟΤ.—[m] ἐπαινοῦντας Φ.—[n] προσγράφουσι NOP, παραγράφουσι F.—[o] ἐπαινῶν G.—[p] λέγεις τοῦτο ΧΔΠDGNOPT: τοῦτο λέγεις *ς.—[q] ἀρχῇ ἀνδρὸς] ἀγροῦ G.—[r] συγγράμματος ΞEFς.—[s] post φησί vulgo addita αὐτὸ τὸ σύγγραμμα

tate vel difficultate derivandum, sed ab universa quadam et altiore calamitate repetendum. Et, ni fallor, prior hujus proverbii sensus erat naturalis; γλυκὺς ἀγκὼν enim per antiphrasin et euphemismum (ὑποκοριστικῶς, ut recte Grammatici censent) de Nili quodam brachio, cujus navigatio difficilis admodum et laboriosa fuerit (Nilus enim nonnisi ad Elephantinem bene navigabilis erat, v. Interpp. ad Lucian. T. vi. p. 447. Bip.) proverbialiter dicebatur. Cf. Hesych. p. 839. Vocis vero ἀγκὼν altera significatio, qua amplexum denotat (v. Damm. Lexic. Etymol. p. 1338.) in causa fuisse videtur, ut γλυκὺς ἀγκὼν, h. e. suavis amplexus (ut Plat. Comic. ap. Suid. et ex eo Clearchus ap. Athen. xii. p. 417.), ad calamitates quasdam universas in amore significandas transferretur. Accedebat igitur ad naturalem proverbii sensum historicus, quem Athenæus xii. 3. 10. explicat. Recte vero calamitas illa, quod dominorum filiæ una cum servis inclusæ fuerint ab Omphale, injuriam pristinam ulciscente, γλυκὺς ἀγκὼν, suavis amplexus, dici potuit; erat enim inclusio illa universa, non in singulas dominorum filias et servos cadens; omne vero, quod non in unum cadit, sed universum est, etiamsi per se tristissimum atque infelicissimum sit, tamen eo, quod universum est, solatium præbet, adeo ut ejus necessitas mox etiam hilari animo perferatur lenioreque nomine mitigetur. —Sensus igitur hujus loci hic est: Falleris, o Phædre, si opprobrium illud putas in solos rhetoras valere, quasi non omnes, ideoque etiam politici, hoc scribendi morbo laborent; nam morbus hic solummodo eam ob causam facile perfertur leniusque nomen invenit (γλυκὺς dicitur), quia universus est (γλυκὺς ille, ut dicitur, ἀγκὼν re vera est μακρὸς ille κατὰ τὸν Νεῖλον); præterea hoc quoque te fugit, omnium maxime ipsos politicos, quos censes scribendi consuetudinem rhetoribus objicere, hoc laborare morbo.—Sic omnes tolli difficultates, quas interpretes moverunt, persuasum mihi est. Ast. qui citat in Addit. 'Liban. Epist. 611. p. 294. Οὔκουν τὸν ἀγκῶνα τοῦτον τὸν γλυκὺν, ᾧ παραβάλλειν ἀξιοῖς τὴν Κιλικίας ἀρχὴν, οὐκ ὀλίγοι τῶν πλεόντων ὑπομένουσι; Epist. 64. p. 23. ὃ γὰρ τοῖς ἄλλοις εἰς τέρψιν ἔρχεται, τοῦτ' ἐμοὶ γλυκὺς ἀγκὼν διὰ τὴν ἀσθένειαν.'

§. 87. Particula που non solet adjungi verbo ἔδοξε in hujusmodi locis: ideoque non alium illius voculæ usum esse puto quam si verbo φησὶ subjuncta esset. nam et particulam γὰρ interdum eodem modo extra parenthesin poni videmus, non alia de causa quam quod in orationis principio collocari non possit: quum alioqui ad verbum quod in ipsa est pertineat. Inclusi autem parentheseωs notis illa etiam verba αὐτὸ τὸ σύγγραμμα, quod videatur verbum φησὶν illa pro suo nominativo habere. Præterea vero tres illos dativos, τῇ βουλῇ, et τῷ δήμῳ, et τοῖς ἀμφοτέροις, (id est, τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ) non ita afferri puto, quasi simul poni solerent, sed quod eorum alterum plerunque, interdum etiam utrumque ponerent: perinde ac si dixisset, πολιτικοῦ ἀνδρὸς σύγ-

ροις. καὶ ὅς εἶπε, τὸν ἑαυτὸν[t] δὴ λέγων μάλα σεμνῶς[v]

omisi cum ΞΔΠDGNOPT: αὐτῶν τὸ σύγγραμμα ΓΞΦBCEFr.—[t] αὐτὸν D, αὐτὸν

γραμμα solere tale principium habere, Ἔδοξε τῇ βουλῇ, vel Ἔδοξε τῷ δήμῳ, vel Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ: de qua formula dicam in annotatione quæ proxime sequitur. Cæterum siquis nominativos illos tres (qui unius vice funguntur) αὐτὸ τὸ σύγγραμμα, parentheseos notis includere mecum nolit, is hoc sciat saltem, non addi a Socrate, tanquam qui adjici, sed tantum tanquam qui subaudiri solerent. Steph.

Ἔδοξέ που] Particula πού quum non soleat adjungi verbo ἔδοξε in hujusmodi formula, non alium ejus usum h. l. esse putat Steph. quam si verbo φησὶ subjuncta esset. Nusquam ita encliticam hanc voculam anteponi puto, et, si esset subjecta τῷ φησί, ne sic quidem commode in his verbis illata videretur. Mirum igitur hoc που, quanquam id levius est. Videndum de ipso sensu, paullulum obscuriore neque a Stephano satis intellecto, qui male verba φησὶν αὐτὸ τὸ σύγγραμμα inclusit parentheseos notis, quod videretur verbum φησὶν illa αὐτὸ τὸ σύγγραμμα pro nominativo suo habere; quæ ratio et sententiam et structuram ipsam prorsus perturbat. Imo φησὶν hoc pertinet liquido ad illud post illatum ὁ συγγραφεύς, atque αὐτὸ τὸ σύγγραμμα ad prægressum ἔδοξεν, recteque vertit Ficinus: *Probatum est, inquit, scriptum senatui* etc. Apparet enim, agi h. l. de lege, a politico scripta, quam σύγγραμμα hic dicit Plato ipsumque scriptorem συγγραφέα, velut infra §. 144. ὅστις ἂν πολιτικοῖς λόγοις νόμους ὀνομάζων συγγράμματα ἔγραψεν. Igitur quum sollemne legum initium ejusmodi esset ἔδοξε τῇ βουλῇ s. ἔδοξε τῷ δήμῳ, s. ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ (vid. Steph. ad h. l.), Plato illud ἔδοξε aliter longe, quam vulgo acciperetur, neque sine calumnia quadam interpretatus, interpretamenti loco addere debebat αὐτὸ τὸ σύγγραμμα. Heind.

ὃς εἶπεν] Locus hic mendo carere dici non potest; nam τὸν ἑαυτὸν quid significare queat? videndum igitur annon scribendum sit, αὐτὸς ἑαυτὸν δὴ λέγων, ut καὶ ὃς εἶπεν intelligamus dici quod tale σύγγραμμα adscribat ejus nomen ὃς εἶπεν. is autem est ὁ συγγραφεὺς (addit Plato) αὐτὸς ἑαυτὸν δὴ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιάζων. Quoniam autem hæc ne a Ficino quidem intellecta esse video, quod non animadverteret de quo scripti genere Socrates illic loqueretur, exemplum proferam, quod rem omnem statim ob oculos ponet. Habemus itaque apud Andocidem in oratione quæ περὶ τῶν μυστηρίων inscripta est, p. ii. meæ edit. quoddam ψήφισμα, cujus hæc sunt prima verba, Ἔδοξε τῷ δήμῳ, Τισαμενὸς εἶπε πολιτεύεσθαι Ἀθηναίους κατὰ τὰ πάτρια, νόμοις δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος, καὶ μέτροις καὶ σταθμοῖς. Vides hic primum Ἔδοξε τῷ δήμῳ, quæ formula (ut ita loquar) una est e tribus quas Socrates proposuit: deinde subjungi illud εἶπε, præfixo nomine Τισαμενός: in quibus verbis habes exemplum ejus quod Socrates dicit subjungi, καὶ ὃς εἶπεν. Sed posset fortassis legi etiam καὶ ὡς εἶπεν, accipiendo ὡς pro ὅτι. Apud eundem oratorem præcedit psephisma, quod incipit ab his verbis, Πατροκλείδης εἶπεν, Ἐπειδὴ ἐψηφίσαντο, &c. non præfixo verbo Ἔδοξε una cum uno ex illis dativis, vel utroque. Apud Demosthenem autem in psephismatis aliquot ponitur archontis nomen, et tempus quo facta sit rogatio, nomen item tribus πρυτανευούσης, antequam dicatur quis εἶπεν: et post aliquot demum verba additur, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. ut in oratione quæ περὶ στεφάνου inscripta est, Ἐπὶ ἄρχοντος Εὐθυκλέους, Πυανεψιῶνος ἐννάτῃ ἀπιόντος, φυλῆς πρυτανευούσης Οἰνηΐδος, Κτησιφῶν Λεωσθένους Ἀναφλύστιος εἶπεν, Ἐπειδὴ Δημοσθένης (&c.) ἐπιδέδωκε ταῦτα τῷ δήμῳ (&c.) δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, &c. Sunt autem et aliæ apud eundem eorum formæ: verum hac de re alius fuerit dicendi locus. Hoc tantum addam, videndum jam esse, si σύγγραμμα intelligatur περὶ ψηφίσματος (qua de re mihi assensuros puto eos, qui hanc annotationem simulque eam, quæ proxime præcedit, legerint) an liceat cum aliis interpretari librum. Steph.

ὃς εἶπεν] Pronomen ὃς accipiendum haud dubie ex pervulgato illo usu pro οὗτος s. ἐκεῖνος, *hic* vel *ille*. Quippe quum in legum formula post verba ἔδοξε τῷ δήμῳ s. τῇ βουλῇ, ejus, qui legem tulerat, nomen inferri soleret diserte, ut est in exemplo a Stephano laudato, Ἔδοξε τῷ δήμῳ, Τισαμενὸς εἶπε, πολιτεύεσθαι Ἀθηναίους κατὰ τὰ πάτρια, etc. Platoni, in universum h. l. de quovis legum latore loquenti, utendum erat pronomine hoc indefinito. Hæc igitur ex mente legis-

ἀγκῶνι λανθάνει σε ὅτι οἱ μέγιστοι[i] φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν μάλιστ'[j] ἐρῶσι λογογραφίας τε καὶ[k] καταλείψεως[l] συγγραμμάτων, οἵ γε καὶ ἐπειδάν τινα γράφωσι λόγον, οὕτως ἀγαπῶσι τοὺς ἐπαινέτας,[m] ὥστε προσπαραγράφουσι[n] πρώτους οἳ ἂν ἑκασταχοῦ ἐπαινῶσιν[o] αὐτούς.

§. 87. Πῶς λέγεις τοῦτο;[p] οὐ γὰρ μανθάνω.

III. 258. ΣΩ. Οὐ μανθάνεις ὅτι ἐν ἀρχῇ ἀνδρὸς[q] πολιτικοῦ συγγράμματι[r] πρῶτος ὁ ἐπαινέτης γέγραπται;

ΦΑΙ. Πῶς;

ΣΩ. Ἔδοξέ πού φησι[s] τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ ἢ ἀμφοτέ-

ΠΣΦDGNOPTr.—[i] μέγιστοι P.—[j] μάλιστ' Γ.—[k] τε καὶ] τῷ N, τὸ P, καὶ F.—[l] καταλήψεως ΠΝΟΤ.—[m] ἐπαινοῦντας Φ.—[n] προσγράφουσι NOP, παραγράφουσι F.—[o] ἐπαινῶν G.—[p] λέγεις τοῦτο ΧΔΠDGNOPT: τοῦτο λέγεις *ς.—[q] ἀρχῇ ἀνδρὸς] ἀγροῦ G.—[r] συγγράμματος ΞEFς.—[s] post φησί vulgo addita αὐτὸ τὸ σύγγραμμα

tate vel difficultate derivandum, sed ab universa quadam et altiore calamitate repetendum. Et, ni fallor, prior hujus proverbii sensus erat naturalis; γλυκὺς ἀγκὼν enim per antiphrasin et euphemismum (ὑποκοριστικῶς, ut recte Grammatici censent) de Nili quodam brachio, cujus navigatio difficilis admodum et laboriosa fuerit (Nilus enim nonnisi ad Elephantinem bene navigabilis erat, v. Interpp. ad Lucian. T. vi. p. 447. Bip.) proverbialiter dicebatur. Cf. Hesych. p. 839. Vocis vero ἀγκὼν altera significatio, qua amplexum denotat (v. Damm. Lexic. Etymol. p. 1333.) in causa fuisse videtur, ut γλυκὺς ἀγκὼν, h. e. suavis amplexus (ut Plat. Comic. ap. Suid. et ex eo Clearchus ap. Athen. xii. p. 417.), ad calamitates quasdam universas in amore significandas transferretur. Accedebat igitur ad naturalem proverbii sensum historicus, quem Athenæus xii. 3. 10. explicat. Recte vero calamitas illa, quod dominorum filiæ una cum servis inclusæ fuerint ab Omphale, injuriam pristinam ulciscente, γλυκὺς ἀγκὼν, suavis amplexus, dici potuit; erat enim inclusio illa universa, non in singulas dominorum filias et servos cadens; omne vero, quod non in unum cadit, sed universum est, etiamsi per se tristissimum atque infelicissimum sit, tamen eo, quod universum est, solatium præbet, adeo ut ejus necessitas mox etiam hilari animo perferatur lenioreque nomine mitigetur. —Sensus igitur hujus loci hic est: Falleris, o Phædre, si opprobrium illud putas in solos rhetoras valere, quasi non omnes, ideoque etiam politici, hoc scribendi morbo laborent; nam morbus hic solummodo eam ob causam facile perfertur leniusque nomen invenit (γλυκὺς dicitur), quia universus est (γλυκὺς ille, ut dicitur, ἀγκὼν re vera est μακρὸς ille κατὰ τὸν Νεῖλον); præterea hoc quoque te fugit, omnium maxime ipsos politicos, quos censes scribendi consuetudinem rhetoribus objicere, hoc laborare morbo.—Sic omnes tolli difficultates, quas interpretes moverunt, persuasum mihi est. Ast. qui citat in Addit. ‘ Liban. Epist. 611. p. 294. Οὔκουν τὸν ἀγκῶνα τοῦτον τὸν γλυκὺν, ᾧ παραβάλλειν ἀξιοῖς τὴν Κιλικίας ἀρχὴν, οὐκ ὀλίγοι τῶν πλεόντων ὑπομένουσι; Epist. 64. p. 23. ὃ γὰρ τοῖς ἄλλοις εἰς τέρψιν ἔρχεται, τοῦτ' ἐμοὶ γλυκὺς ἀγκὼν διὰ τὴν ἀσθένειαν.’

§. 87. Particula που non solet adjungi verbo ἔδοξε in hujusmodi locis: ideoque non alium illius voculæ usum esse puto quam si verbo φησὶ subjuncta esset. nam et particulam γὰρ interdum eodem modo extra parenthesin poni videmus, non alia de causa quam quod in orationis principio collocari non possit: quum alioqui ad verbum quod in ipsa est pertineat. Inclusi autem parentheseως notis illa etiam verba αὐτὸ τὸ σύγγραμμα, quod videatur verbum φησὶν illa pro suo nominativo habere. Præterea vero tres illos dativos, τῇ βουλῇ, et τῷ δήμῳ, et τοῖς ἀμφοτέροις,(id est, τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ) non ita afferri puto, quasi simul poni solerent, sed quod eorum alterum plerunque, interdum etiam utrumque ponerent: perinde ac si dixisset, πολιτικοῦ ἀνδρὸς σύγ-

ῥοις. καὶ ὅς[s] εἶπε,[r] τὸν ἑαυτὸν[t] δὴ λέγων μάλα σεμνῶς[v]

omisi cum ⅩΔΠDGNOPT: αὐτῶν τὸ σύγγραμμα ΓΣΦBCEFr.—[t] αὐτὸν D, αὐτὸν

γραμμα solere tale principium habere, Ἔδοξε τῇ βουλῇ, vel Ἔδοξε τῷ δήμῳ, vel Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ: de qua formula dicam in annotatione quæ proxime sequitur. Cæterum siquis nominativos illos tres (qui unius vice funguntur) αὐτὸ τὸ σύγγραμμα, parentheseωs notis includere mecum nolit, is hoc sciat saltem, non addi a Socrate, tanquam qui adjici, sed tantum tanquam qui subaudiri solerent. Steph.

ἔδοξέ που] Particula που quum non soleat adjungi verbo ἔδοξε in hujusmodi formula, non alium ejus usum h. l. esse putat Steph. quam si verbo φησὶ subjuncta esset. Nusquam ita encliticam hanc voculam anteponi puto, et, si esset subjecta τῷ φησὶ, ne sic quidem commode in his verbis illata videretur. Mirum igitur hoc που, quanquam id levius est. Videndum de ipso sensu, paullulum obscuriore neque a Stephano satis intellecto, qui male verba φησὶν αὐτὸ τὸ σύγγραμμα inclusit parentheseos notis, quod videretur verbum φησὶν illa αὐτὸ τὸ σύγγραμμα pro nominativo suo habere; quæ ratio et sententiam et structuram ipsam prorsus perturbat. Imo φησὶν hoc pertinet liquido ad illud post illatum ὁ συγγραφεὺς, atque αὐτὸ τὸ σύγγραμμα ad prægressum ἔδοξεν, recteque vertit Ficinus: *Probatum est, inquit, scriptum senatui* etc. Apparet enim, agi h. l. de lege, a politico scripta, quam σύγγραμμα hic dicit Plato ipsumque scriptorem συγγραφέα, velut infra §. 144. ὅστις ἐν πολιτικοῖς λόγοις νόμους ὀνομάζων συγγράμματα ἔγραψεν. Igitur quum sollemne legum initium ejusmodi esset ἔδοξε τῇ βουλῇ s. ἔδοξε τῷ δήμῳ, s. ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ (vid. Steph. ad h. l.), Plato illud ἔδοξε aliter longe, quam vulgo acciperetur, neque sine calumnia quadam interpretatus, interpretamenti loco addere debebat αὐτὸ τὸ σύγγραμμα. Heind.

ὃς εἶπεν] Locus hic mendo carere dici non potest; nam τὸν ἑαυτὸν quid significare queat? videndum igitur annon scribendum sit, αὐτὸς ἑαυτὸν δὴ λέγων, ut καὶ ὃς εἶπεν intelligamus dici quod tale σύγγραμμα adscribat ejus nomen ὃς εἶπεν. is autem est ὁ συγγραφεὺς (addit Plato) αὐτὸς ἑαυτὸν δὴ λέγων μάλα σεμνῶς καὶ ἐγκωμιάζων. Quoniam autem hæc ne a Ficino quidem intellecta esse video, quod non animadverteret de quo scripti genere Socrates hic loqueretur, exemplum proferam, quod rem omnem statim ob oculos ponet. Habemus itaque apud Andocidem in oratione quæ περὶ τῶν μυστηρίων inscripta est, p. ii. meæ edit. quoddam ψήφισμα, cujus hæc sunt prima verba, Ἔδοξε τῷ δήμῳ, Τισαμενὸς εἶπε πολιτεύεσθαι Ἀθηναίους κατὰ τὰ πάτρια, νόμοις δὲ χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος, καὶ μέτροις καὶ σταθμοῖς. Vides hic primum Ἔδοξε τῷ δήμῳ, quæ formula (ut ita loquar) una est e tribus quas Socrates proposuit: deinde subjungi illud εἶπε, præfixo nomine Τισαμενός: in quibus verbis habes exemplum ejus quod Socrates dicit subjungi, καὶ ὃς εἶπεν. Sed posset fortassis legi etiam καὶ ὡς εἶπεν, accipiendo ὡς pro ὅτι. Apud eundem oratorem præcedit psephisma, quod incipit ab his verbis, Πατροκλείδης εἶπεν, Ἐπειδὴ ἐψηφίσαντο, &c. non præfixo verbo Ἔδοξε una cum uno ex illis dativis, vel utroque. Apud Demosthenem autem in psephismatis aliquot ponitur archontis nomen, et tempus quo facta sit rogatio, nomen item tribus πρυτανευούσης, antequam dicatur quis εἶπεν: et post aliquot demum verba additur, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. ut in oratione quæ περὶ στεφάνου inscripta est, Ἐπὶ ἄρχοντος Εὐθυκλέους, Πυανεψιῶνος ἐννάτῃ ἀπιόντος, φυλῆς πρυτανευούσης Οἰνηΐδος, Κτησιφῶν Λεωσθένους Ἀναφλύστιος εἶπεν, Ἐπειδὴ Δημοσθένης (&c.) ἐπιδέδωκε ταῦτα τῷ δήμῳ (&c.) δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, &c. Sunt autem et aliæ apud eundem eorum formæ: verum hac de re alius fuerit dicendi locus. Hoc tantum addam, videndum jam esse, si σύγγραμμα intelligatur περὶ ψηφίσματος (qua de re mihi assensuros puto eos, qui hanc annotationem simulque eam, quæ proxime præcedit, legerint) an liceat cum aliis interpretari librum. Steph.

ὃς εἶπεν] Pronomen ὃς accipiendum haud dubie ex pervulgato illo usu pro οὗτος s. ἐκεῖνος, *hic* vel *ille*. Quippe quum in legum formula post verba ἔδοξε τῷ δήμῳ s. τῇ βουλῇ, ejus, qui legem tulerat, nomen inferri soleret diserte, ut est in exemplo a Stephano laudato, Ἔδοξε τῷ δήμῳ, Τισαμενὸς εἶπε, πολιτεύεσθαι Ἀθηναίους κατὰ τὰ πάτρια, etc. Platoni, in universum h. l. de quovis legum latore loquenti, utendum erat pronomine hoc indefinito. Hæc igitur ex mente legis-

καὶ ἐγκωμιάζων ὁ[w] συγγραφεύς, ἔπειτα λέγει δὴ[x] μετὰ τοῦτο, ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν,
r. i. 63. ἐνίοτε πάνυ μακρὸν[y] ποιησάμενος σύγγραμμα. ἤ σοι ἄλλο τι φαίνεται τὸ τοιοῦτον[z] ἢ λόγος[a] συγγεγραμμένος;

ΦΑΙ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΞΔΠGNOPT.—[v] σεμνῶς πάνυ G, μάλα σεμνὸς NP.—[w] ὡς NP.—[x] δὴ λέγει G, λέγει τι T, λέγει (omissa particula) r.—[y] σμικρὸν Σφr.—[z] τοιοῦτο EF.—[a] λόγοις G.

latoris dicta ἔδοξεν αὐτὸ τὸ σύγγραμμα τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ ἢ ἀμφοτέροις καὶ ὃς εἶπεν· cetera interpretando addidit Plato. In quibus hæc τὸν ἑαυτὸν nollem tentata a Stephano, qui articulo offensus correxit αὐτὸς ἑαυτόν. Plat. Sophist. p. 239. A. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέγε [ἔτι?] τί τις ἂν λέγοι; Phileb. p. 20. B. δεινὸν μὲν τοίνυν ἔτι προσδοκᾷν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμὲ, ἐπειδὴ τοῦθ' οὕτως εἶπες. Lucian. Hermotim. §. 15. καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει—ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. Quibus locis articulus pronomini additur non sine vi quadam, ut nostro etiam δὴ hoc ironice adjectum declarat. Hic est igitur verborum ordo: Ἔδοξέ που αὐτὸ τὸ σύγγραμμα τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ ἢ ἀμφοτέροις καὶ ὃς εἶπεν,—φησὶν τὸν ἑαυτὸν δὴ λέγων—ὁ συγγραφεύς. Sunt autem, ut unum hoc addam, illi *legis latores*, ἐπαινέται τοῦ συγγράμματος, ipse senatus populusque, quibus probata est lex, a politico scripta. Heind.

ἔδοξεν, οὔ φησιν, cet.] Solemne hoc legum initium erat: ἔδοξε τῇ βουλῇ s. τῷ δήμῳ, s. ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Sic ap. Plutarch. in Antiphont. vit. t. ii. p. 833. D. Ἔδοξε τῇ βουλῇ μιᾷ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. Δημόνικος Ἀλωπεκῆθεν ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Πελληνεὺς ἐπεστράτει, Ἄνδρων εἶπε cet. Editi libri legunt ἔδοξέ που, quod cum ἔδοξε conjungi non posse (nam semper dicitur ἔδοξε τῇ βουλῇ) per se apparet; quocirca Stephanus cum φησὶ connectendum esse arbitrabatur, sed recte Heindorfius contra monet, encliticum ποῦ verbo suo anteponi non posse. Omnes tolluntur difficultates et sententiæ et orationis, si legeris ἔδοξεν (οὔ φησιν αὐτὸ τὸ ξύγγραμμα;) τῇ βουλῇ cet. Ex postrema vocis ἔδοξεν littera ν cum οὔ conjuncta quam facile που fieri potuerit, in oculos incurrit. Reliqua verba ita conjunge, ut scripsimus, hoc sensu: 'scriptio ipsa (αὐτὸ, quasi expressis verbis) profert.' Hoc enim primum per se apparet, quia nunquam dicebatur τὸ ξύγγραμμα ἔδοξε τῇ βουλῇ, sed id, quod propositum et probatum fuerat, semper intelligebatur; et falsam illam formulæ ἔδοξε τῇ βουλῇ interpretationem cur Platoni injungamus, ut Heindorfius et Schleiermacherus fecerunt, causam non video; scilicet 'miræ' illæ Platonis 'interpretationes,' ad quas Schleiermacherus provocat, nonnisi tunc reperiuntur, si ironice positæ sunt, ita ut altior in ipsis sensus lateat, quem in his verbis frustra quæsiveris. Deinde quoque φησὶ, nisi αὐτὸ τὸ ξύγγραμμα cum ipso conjungas, subjectum non habebit; antecedentis enim orationis subjectum est ὁ ἐπαινέτης (i. e. ἡ βουλὴ s. ὁ δῆμος), quod huc non quadrat, e sequentibus vero verbis τὸν ἑαυτὸν δὴ λέγων—ὁ ξυγγραφεὺς nihilo magis subjectum ad φησὶ peti potest, quia alia est verborum illorum constructio; interjecta enim sunt explicationis causa, ita ut pro genitivis, qui dicuntur, consequentiæ posita sint, quemadmodum apud Thucyd. ii. 53. θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε, τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μή, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾷν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους, τῶν δὲ ἁμαρτημάτων οὐδεὶς ἐλπίζων μέχρι τοῦ δίκην γενέσθαι βιοὺς ἂν τὴν τιμωρίαν ἀντιδοῦναι. Cf. Davis. ad Maxim. Tyr. Dissert. xxiv. 3. p. 587. Ast. qui sic in Addit. 'Encliticum που verbo suo anteponi non posse, olim cum Heindorfio statueramus, nunc vero aliter judicamus. Locus sanissimus est: πού, verbo suo præpositum, hyperbaton facit, vel potius, ad verbum φησὶν pertinens, cum oratione prægressa conjunctum est, ut de legib. v. 744. D. δεῖ γὰρ ἐν πόλει πού, φαμὲν, τῇ cet. Polit. p. 194. ed. Fisch. πρῶτόν πού φαμεν. Ib. ἡσυχαῖά πού φαμεν. Similiter ἂν, quod ad verbum sequens spectat, orationi prægressæ apponitur. Phædon. p. 101. E. σὺ δ' εἴπερ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι ἂν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοίης. Vid. Heindorf. ad Phædon. p. 186.

§. 88. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐὰν μὲν[b] οὗτος[c] ἐμμένῃ, γεγηθὼς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής· ἐὰν δὲ[d] ἐξαλιφῇ[e] καὶ ἄμοιρος γένηται λογογραφίας τε[f] καὶ τοῦ ἄξιος εἶναι συγγράφειν, πενθεῖ αὐτός τε καὶ οἱ ἑταῖροι.

ΦΑΙ. Καὶ μάλα.

ΣΩ. Δῆλόν γε ὅτι οὐχ ὡς[g] ὑπερφρονοῦντες τοῦ ἐπιτηδεύματος, ἀλλ' ὡς τεθαυμακότες.

ΦΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί δαί;[h] ὅταν ἱκανὸς γένηται ῥήτωρ ἢ βασιλεὺς ὥστε λαβὼν τὴν Λυκούργου ἢ Σόλωνος ἢ Δαρείου δύναμιν

—[b] μὲν οὖν P.—[c] οὕτως G.—[d] δὴ N.—[e] ἐξαλιφῇ ΧΔG et pr Π : ἐξαλειφθῇ °s.—[f] τε om EF.—[g] οὕτως Χϕr.—[h] δαὶ F : δὲ °s.—[i] ἆρ' οὐκ ΧΓΔΞΠΣΦDGNOPTr : ἆρ'

§. 88. οὐκοῦν ἐὰν μὲν οὗτος] Schol. Plat. p. 63. ἐμμένῃ, τουτέστι, δεχθῇ καὶ μὴ ἐκβληθῇ ὁ λόγος. Recte, quod οὗτος traxit ad prægressum λόγος, quo itidem in seqq. trahenda verba ἐὰν δὲ ἐξαλειφθῇ. Lycurg. in Leocr. p. 184. ed. Reisk. Εἴ τις ἕνα νόμον εἰς τὸ Μητρῷον ἐλθὼν ἐξαλείψειεν. Sed ita statim in additis verbis καὶ ἄμοιρος γένηται etc. mutatur nominativus, duriter, opinor, adjectumque mallem certe ἐκεῖνος ante λογογραφίας. Heind.

ἐμμένῃ] ἐμμένειν, Latinorum 'stare,' (Horat. Epist. ii. 1. ubi v. Lambin. T. ii. p. 316. B.) dicitur id, quod placet et probatur, contra ἐκπίπτειν, 'cadere' vel 'excidere' quod exploditur ac reprobatur. Sic Euthyd. 288. A. Gorg. 527. A. Demosth. de coron. p. 516. F. Lucian. Nigrin. §. 8. p. 19. T. i. ubi cf. Hemsterh. T. i. p. 242. ed. Bip. Proprie de actoribus et citharœdis hæc verba usurpari, satis constat, et Plato ipse significat verbis: ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητής. Ast.

γεγηθὼς—ὁ ποιητής] Dorvill. ad Charit. p. 289. sic vertit: *excedit ex theatro auctor, suasor, lator legis*; nam ποιητὴν usurpari solere de cujusvis rei, non modo carminis, auctore; Athenis autem etiam in theatro conciones sæpe habitas. Enimvero ποιητής, illo modo adhibitum, solet genitivum adjunctum habere, neque sane status fuit et perpetuus mos Athenis conciones in theatro habendi, ut in illa Dorvillii interpretatione non videam, cur non potius in universum scripserit Plato ἐκ τῆς ἐκκλησίας. Sunt hæc γεγηθὼς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητὴς haud dubie per translationem quandam dicta, coartataque est more antiquorum non raro oratio in hanc sententiam: γεγηθὼς ἀπέρχεται ὁ συγγραφεὺς ἐκ τῆς ἐκκλησίας, ὥσπερ ποιητὴς ἐκ τοῦ θεάτρου, prorsus ut vertit Serranus, Dorvillio male h. l. castigatus: *nonne lætitia gestiens ita discedit ex concione, ut poeta ex theatro.* Geminus his est Platonis locus Critia p. 108. B. ab ipso ibi Dorvillio laudatus, ubi Socrates προλέγω γε μήν, inquit, ὦ φίλε Κριτία, σοὶ τὴν τοῦ θεάτρου διάνοιαν, ὅτι θαυμαστῶς ὁ πρότερος εὐδοκίμησεν ἐν αὐτῷ ποιητής. Heind.

ἐξαλειφθῇ] Int. ὁ λόγος γεγραμμένος. Commode vero ἐξαλείφειν h. l. adhibitum est de scriptione reprobata et rejecta; est enim proprie illinere, oblitterare et extinguere: Polit. iii. 1. ἐξαλείψωμεν ἄρα —ἀπὸ τοῦδε τοῦ ἔπους ἀρξάμενοι, πάντα τὰ τοιαῦτα. iv. 13. καὶ τὸ μὲν ἂν ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν. Cf. Wesseling. ad Diod. Sic. i. p. 207. Abresch. Animadv. in Æschyl. ii. p. 438. Ast.

τί δέ; ὅταν ἱκανὸς] Bene Cornar. *Quid vero, quum orator aut rex ita præstans sit, ut, accepta Lycurgi aut Solonis aut Darii potestate, immortalis scriptor in civitate fiat* etc. Videlicet verba sic ordinanda: ὅταν ῥήτωρ (τις) ἢ βασιλεὺς ἱκανὸς γένηται, ὥστε etc. in quibus illud ὥστε abesse poterat sensu salvo. vid. ad §. 120. Heind.

Δαρείου δύναμιν] De legg. iii. p. 695. C. Δαρεῖος γὰρ βασιλέως οὐκ ἦν υἱός, παιδείᾳ τε οὐ διατρυφώσῃ τεθραμμένος· ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ λαβὼν αὐτὴν ἕβδομος, διείλετο ἑπτὰ μέρη τεμόμενος—καὶ νόμους ἠξίου θέμενος οἰκεῖν, ἰσότητά τινα κοινὴν εἰσφέρων etc. Heind.

ἀθάνατος γίνεσθαι λογογράφος ἐν πόλει, ἆρ' οὐκ[i] ἰσόθεον ἡγεῖται αὐτός τε[j] αὐτὸν[k] ἔτι ζῶν, καὶ οἱ ἔπειτα γιγνόμενοι[l] ταὐτὰ ταῦτα[m] περὶ αὐτοῦ[n] νομίζουσι, θεώμενοι αὐτοῦ τὰ συγγράμματα;

ΦΑΙ. Καὶ μάλα.

[§. 89.] ΣΩ. Οἴει τινὰ οὖν[o] τῶν τοιούτων, ὅς τις καὶ ὁπωστιοῦν δύσνους Λυσίᾳ, ὀνειδίζειν[p] αὐτὸ τοῦτο ὅτι συγγράφει;

ΦΑΙ. Οὔκουν εἰκός[q] γε[r] ἐξ ὧν σὺ λέγεις[s] καὶ γὰρ ἂν τῇ[t] ἑαυτοῦ[u] ἐπιθυμίᾳ, ὡς ἔοικεν, ὀνειδίζοι.[v]

s. i. 64. ΣΩ. Τοῦτο μὲν ἄρα παντὶ δῆλον, ὅτι οὐκ αἰσχρὸν αὐτό γε[w] τὸ γράφειν λόγους.[x]

ΦΑΙ. Τί γάρ;

ΣΩ. Ἀλλ' ἐκεῖνο οἶμαι[y] αἰσχρὸν ἤδη, τὸ μὴ καλῶς λέγειν τε καὶ γράφειν ἀλλ' αἰσχρῶς τε[z] καὶ κακῶς.

ΦΑΙ. Δῆλον δή.

ΣΩ. Τίς[a] οὖν ὁ τρόπος τοῦ καλῶς τε[b] καὶ μὴ γρά-

οὖν οὐκ *s.—[j] τε om Σὲr.—[k] ἑαυτὸν Γ.—[l] γιγν γενόμενοι B.—[m] αὐτὰ ταῦτα Ξ, ταῦτα T et pr Π.—[n] ταὐτῷ G.—[o] τινα οὖν ΔΠDGNOPT: om particulam 𝔛: οὖν τινὰ s.—[p] ὅτι ὀνειδίζει Ξ.—[q] οὔκουν εἰκός] οὐ ν κὸς G.—[r] τε H.—[s] λέγεις σὺ Ξ.—[t] ἐν τῇ] αὐτῇ T.—[u] ἑαυτοῦ 𝔛ΔΠDGNOPT: αὑτοῦ *s.—[v] ὀνειδίζει T.—[w] αὐτό γε...οἶμαι om Σ.—[x] τοὺς λόγους Φ.—[y] οἶμαι 𝔛ΔΠΣDGNOPT, οἶμαί σε E: οἶμαί γε *s.—[z] τε post αἰσχρῶς om Σr.—[a] Socrati hoc tribui cum ΞΦBCDEGHr.—[b] τι r.—[c] τι

§ 89. οἴει οὖν τινα—συγγράφει] Perperam in his vulgo post Λυσίᾳ interpungitur ὅστις καὶ ὁπωστιοῦν δύσνους Λυσίᾳ, ὀνειδίζειν αὐτὸ τοῦτο, in quibus ὀνειδίζειν dativo suo caret. Αὐτὸ τοῦτο est *hoc unum*, αὐτό γε τὸ γράφειν, et Λυσίᾳ ad utrumque pertinet, et ad δύσνους, et ad ὀνειδίζειν. HEIND.

δύσνους Λυσίᾳ] Editt. recte interpungunt post Λυσίᾳ, ut Ficinus quoque vertit: *quantumcunque malevolum Lysiæ, studium ejus* cet. Namque δύσνους, quod singularem quandam inter politicum illum et Lysiam inimicitiam innuit, dativum Λυσίᾳ postulat. Eundem vero ὀνειδίζειν quoque efflagitat. Quocirca vulgatum αὐτὸ τοῦτο mutavi in αὐτῷ τούτῳ, quo quidem non solum orationis verba, sed sensus quoque juvatur. Primum enim probat Socrates, Lysiæ illud opprobrium non dictum esse propterea, quod scribat; jam Phædro hoc concedente, colligit, ipsum scribendi studium (αὐτὸ τὸ γράφειν) non turpe esse. AST.

τίς οὖν ὁ τρόπος] Hæc, τίς οὖν, &c. una cum sequent. δεόμεθα, &c. dicuntur a Socrate apud Fic. Paulo post autem, in præced. edit. hæc τίνος μὲν οὖν, &c. dicuntur a Socrate. STEPH.

Hæc, Phædro in vulgatis adscripta, non dubitavi cum Ficino Socrati tribuere. Nam per totum hunc sermonem Socrates disputandi tenorem deducit, Phædri non aliæ sunt partes, nisi docilis auditoris. Hac autem quæstione τίς οὖν ὁ τρόπος etc. altera dialogi hujus pars priori adjungitur, eandemque iterum post proponit Socrates quæstionem, non Phædrus §. 92. Οὐκοῦν ὅπερ νῦν προυθέμεθα σκέψασθαι, τὸν λόγον ὅπῃ καλῶς ἔχει λέγειν τε καὶ γράφειν καὶ ὅπῃ μὴ, σκεπτέον.—Stob. Serm. xxix. p. 207. δεόμεθά τι, [et sic Cod. Monac. teste

φειν; δεόμεθά τι,[e] ὦ Φαῖδρε, Λυσίαν τε[d] περὶ τούτων ἐξετάσαι καὶ ἄλλον ὅς τις πώποτέ[e] τι γέγραφεν ἢ γράψει, εἴτε πολιτικὸν σύγγραμμα εἴτε ἰδιωτικόν,[f] ἐν μέτρῳ ὡς ποιητής, ἢ ἄνευ μέτρου ὡς ἰδιώτης;

ΦΑΙ. Ἐρωτᾷς εἰ δεόμεθα; τίνος[g] μὲν οὖν ἕνεκα κἄν[h] τις ὡς εἰπεῖν ζώη, ἀλλ' ἢ τῶν τοιούτων ἡδονῶν ἕνεκα; οὐ γάρ που ἐκείνων γε ὧν προλυπηθῆναι δεῖ ἢ μηδὲ[i] ἡσθῆναι, ὃ δὴ ὀλίγου πᾶσαι αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναὶ ἔχουσι· διὸ καὶ δικαίως ἀνδραποδώδεις κέκληνται.

§. 90. ΣΩ. Σχολὴ μὲν δή, ὡς ἔοικε. καὶ ἅμα[k] μοι δοκοῦσιν ὡς ἐν τῷ πνίγει ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν[l] οἱ τέττιγες

ΧΓΔΠΦΒCDGHNOT; om EFP: τοι s.—[d] τε om EFs.—[e] ποτέ Ξφr.—[f] ἰδιώτερον ΠDNOT, ἰώτερον P.—[g] τίς T.—[h] ἕνεκα κἄν ΧΔΠDGT: ἕνεκ' ἄν *s.—[i] μὴ Ξφr.—[k] ἅμα 135, 2 ἐνθάδε habet b.—[l] ἡμῖν Es.—[m] post καθορᾶν omisi καὶ ἡμᾶς cum ΧΔ

Astio] et mox καὶ ἄλλων ὅστις. Heind.

Λυσίαν—ἐξετάσαι] i. e. *Lysiæ cæterorumque scripta examinare, in iisque velut in exemplis quibusdam rem considerare.* Ἰδιώτης oppositum ποιητῇ pervulgati est usus. De legg. x. p. 890. A. ταῦτ' ἐστὶν—ἅπαντα ἀνδρῶν σοφῶν—ἰδιωτῶν τε καὶ ποιητῶν. Heind.

ὡς ἰδιώτης] Cod. Monac. ὡς ἰδιώτερον. Ast.

ὃ δὴ ὀλ.] Stob. ὅ, τι ὀλίγου.—ἀνδραποδώδεις] Plat. Epist. vii. p. 335. A. ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἀνὴρ—πανταχόθεν ἀναιδῶς ἁρπάζει πᾶν ὅ, τι περ ἂν οἴηται, καθάπερ θηρίον, φαγεῖν ἢ πιεῖν, ἢ περὶ τὴν ἀνδραποδώδη καὶ ἀχάριστον, ἀφροδίσιον λεγομένην οὐκ ὀρθῶς, ἡδονὴν ἐκποριεῖν αὐτῷ. Aristot. Eth. iii. 10. 24. Περὶ τὰς τοιαύτας δὴ ἡδονὰς ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀκολασία ἐστὶν, ὧν καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα κοινωνεῖ, ὅθεν ἀνδραποδώδεις καὶ θηριώδεις φαίνονται. Αὗται δ' εἰσὶν ἁφὴ καὶ γεῦσις. Opponuntur his αἱ ἡδοναὶ αἱ ἐλευθέριαι λεγόμεναι, quibus oculi auresque delectantur. V. Plutarch. Symp. p. 706. B. Verum ipsis his Phædri verbis Ἐρωτᾷς — – κέκληνται ex meo quidem sensu nihil hic inferri poterat languidius et jejunius, nihil Phædri persona dialogique tenore alienius, nihil denique magis ἀπροσδιόνυσον. Quæ si sunt Platonis, nam fraudis equidem ne minimum quidem vestigium deprehendo, dormitasse hic putandus est unus omnium optimus scriptor. Heind.

§. 90. ὡς ἐν τῷ πνίγει] *Ut solent in calore.* Heind.

ὡς ἐν τῷ πνίγει] Sole incalescente ipsoque meridie cicadæ canunt. v. Virgil. Eclog. ii. 13. Ælian. H. Anim. iii. 38. v. supra ad cap. 4. Ceterum hunc locum respexit Themist. Oratt. xxi. p. 246. A. Ast.

ἡμῖν] Legitur etiam ἡμῶν. Steph.

Stob. Serm. xxix. p. 290. ἡμῶν. Male. vid. ad Charmid. §. 12. Heind.

τέττιγες] Hac lepida de cicadis fabula Atheniensium in universum disserendi vel potius garriendi et semper novi quidquam audiendi aviditatem Platonem irridere voluisse, per se jam verisimile est et probatur præterea simili Aristophanis loc. Av. 39. Οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο Ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσι, Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ Ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον. In Iliad. iii. 151. oratores [quoque] Trojani cicadis comparantur, ubi Eustath. p. 300. πρὸς μόνην συνέχειαν λαλιᾶς καὶ ῥοῖζον—καὶ εὔροιαν ἦχου καὶ φωνῆς τορότητα εἴληπται ἡ ποιητικὴ παραβολή. Cicadæ Musis sacræ habebantur et symbolum erant tam poëtarum quam oratorum (Sophistæ enim τέττιγες, ἀηδόνες, Σειρῆνες dicebantur, vid. Cresoll. Theatr. Sophist. i. 9. Wolf. Centur. epp. p. 34. Wernsdorf. ad Himer. Sophist. p. 190.) Hinc Artemidorus iii. 49. Ἀθηναῖοι ἐφόρουν τέττιγας διὰ τὸ μουσικὸν (vid. Schol. ad Thucyd. i. 6. ad Aristoph. Nub. 980. Aristotel. Hist. Anim. v. 25.) vel εἰς σύμβολον τοῦ γηγενεῖς εἶναι. Ast.

καὶ ἐγκωμιάζων ὁ[w] συγγραφεύς, ἔπειτα λέγει δὴ[x] μετὰ τοῦτο, ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν,
r. i. 63. ἐνίοτε πάνυ μακρὸν[y] ποιησάμενος σύγγραμμα. ἢ σοι ἄλλο τι φαίνεται τὸ τοιοῦτον[z] ἢ λόγος[a] συγγεγραμμένος;

ΦΑΙ. Οὐκ ἔμοιγε.

ΧΔΠGΝΟΡΤ.—[v] σεμνῶς πάνυ G, μάλα σεμνὸς NP.—[w] ὡς NP.—[x] δὴ λέγει G, λέγει τι T, λέγει (omissa particula) r.—[y] σμικρὸν ΣΦr.—[z] τοιοῦτο EF.—[a] λόγοις G.

latoris dicta ἔδοξεν αὐτὸ τὸ σύγγραμμα τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ ἢ ἀμφοτέροις καὶ ὃς εἶπεν· cetera interpretando addidit Plato. In quibus hæc τὸν ἑαυτὸν nollem tentata a Stephano, qui articulo offensus correxit αὐτὸς ἑαυτόν. Plat. Sophist. p. 239. A. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέγε [ἔτι?] τί τις ἂν λέγοι; Phileb. p. 20. B. δεινὸν μὲν τοίνυν ἔτι προσδοκᾷν οὐδὲν δεῖ τὸν ἐμὲ, ἐπειδὴ τοῦθ' οὕτως εἶπες. Lucian. Hermotim. §. 15. καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει—ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. Quibus locis articulus pronomini additur non sine vi quadam, ut nostro etiam δὴ hoc ironice adjectum declarat. Hic est igitur verborum ordo: Ἔδοξέ που αὐτὸ τὸ σύγγραμμα τῇ βουλῇ ἢ τῷ δήμῳ ἢ ἀμφοτέροις καὶ ὃς εἶπεν,—φησὶν τὸν ἑαυτὸν δὴ λέγων—ὁ συγγραφεύς. Sunt autem, ut unum hoc addam, illi *legis latores*, ἐπαινέται τοῦ συγγράμματος, ipse senatus populusque, quibus probata est lex, a politico scripta. Heind.

ἔδοξεν, οὔ φησιν, cet.] Solemne hoc legum initium erat: ἔδοξε τῇ βουλῇ s. τῷ δήμῳ, s. ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Sic ap. Plutarch. in Antiphont. vit. t. ii. p. 833. D. Ἔδοξε τῇ βουλῇ μιᾳ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. Δημόνικος Ἀλωπεκῆθεν ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Πελληνεὺς ἐπεστράτει, Ἄνδρων εἶπε cet. Editi libri legunt ἔδοξέ που, quod cum ἔδοξε conjungi non posse (nam semper dicitur ἔδοξε τῇ βουλῇ) per se apparet; quocirca Stephanus cum φησὶ connectendum esse arbitrabatur, sed recte Heindorfius contra monet, encliticum ποῦ verbo suo anteponi non posse. Omnes tolluntur difficultates et sententiæ et orationis, si legeris ἔδοξεν (οὔ φησιν αὐτὸ τὸ ξύγγραμμα;) τῇ βουλῇ cet. Ex postrema vocis ἔδοξεν littera ν cum οὐ conjuncta quam facile που fieri potuerit, in oculos incurrit. Reliqua verba ita conjunge, ut scripsimus, hoc sensu: 'scriptio ipsa (αὐτὸ, quasi expressis verbis) profert.' Hoc enim primum per se apparet, quia nunquam dicebatur τὸ ξύγγραμμα ἔδοξε τῇ βουλῇ, sed id, quod propositum et probatum fuerat, semper intelligebatur; et falsam illam formulæ ἔδοξε τῇ βουλῇ interpretationem cur Platoni injungamus, ut Heindorfius et Schleiermacherus fecerunt, causam non video; scilicet 'miræ' illæ Platonis 'interpretationes,' ad quas Schleiermacherus provocat, nonnisi tunc reperiuntur, si ironice positæ sunt, ita ut altior in ipsis sensus lateat, quem in his verbis frustra quæsiveris. Deinde quoque φησὶ, nisi αὐτὸ τὸ ξύγγραμμα cum ipso conjungas, subjectum non habebit; antecedentis enim orationis subjectum est ὁ ἐπαινέτης (i. e. ἡ βουλή s. ὁ δῆμος), quod huc non quadrat, e sequentibus vero verbis τὸν ἑαυτὸν δὴ λέγων—ὁ ξυγγραφεὺς nihilo magis subjectum ad φησὶ peti potest, quia alia est verborum illorum constructio; interjecta enim sunt explicationis causa, ita ut pro genitivis, qui dicuntur, consequentiæ posita sint, quemadmodum apud Thucyd. ii. 53. θεῶν δὲ φόβος ἢ ἀνθρώπων νόμος οὐδεὶς ἀπεῖργε, τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ καὶ σέβειν καὶ μὴ, ἐκ τοῦ πάντας ὁρᾷν ἐν ἴσῳ ἀπολλυμένους, τῶν δὲ ἁμαρτημάτων οὐδεὶς ἐλπίζων μέχρι τοῦ δίκην γενέσθαι βιοὺς ἂν τὴν τιμωρίαν ἀντιδοῦναι. Cf. Davis. ad Maxim. Tyr. Dissert. xxiv. 3. p. 587. Ast. qui sic in Addit. 'Encliticum που verbo suo anteponi non posse, olim cum Heindorfio statueramus, nunc vero aliter judicamus. Locus sanissimus est: πού, verbo suo præpositum, hyperbaton facit, vel potius, ad verbum φησὶν pertinens, cum oratione prægressa conjunctum est, ut de legib. v. 744. D. δεῖ γὰρ ἐν πόλει πού, φαμὲν, τῇ cet. Polit. p. 194. ed. Fisch. πρῶτόν πού φαμεν. Ib. ἡσυχαῖά πού φαμεν. Similiter ἂν, quod ad verbum sequens spectat, orationi prægressæ apponitur. Phædon. p. 101. E. σὺ δ' εἴπερ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι ἂν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοίης. Vid. Heindorf. ad Phædon. p. 186.

καὶ μετὰ ταῦτα ἐλθὸν παρὰ Μούσας ἀπαγγέλλειν[f] τίς
τίνα αὐτῶν[g] τιμᾷ[h] τῶν ἐνθάδε. Τερψιχόρᾳ[i] μὲν οὖν τοὺς
ἐν τοῖς χοροῖς τετιμηκότας αὐτὴν ἀπαγγέλλοντες[k] ποιοῦ- 1. i. 66.
σι προσφιλεστέρους, τῇ δὲ Ἐρατοῖ τοὺς ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς,
καὶ ταῖς ἄλλαις[l] οὕτω, κατὰ τὸ εἶδος ἑκάστης τιμῆς.[m]
τῇ δὲ πρεσβυτάτῃ Καλλιόπῃ καὶ τῇ μετ' αὐτὴν[n] Οὐρανίᾳ
τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ διάγοντάς τε καὶ τιμῶντας[o] τὴν ἐκείνων
μουσικὴν ἀγγέλλουσιν,[p] αἳ δὴ μάλιστα τῶν Μουσῶν περί
τε οὐρανὸν καὶ λόγους οὖσαι θείους τε καὶ ἀνθρωπίνους
ἱᾶσι[q] καλλίστην φωνήν. πολλῶν δὴ οὕνεκεν[r] λεκτέον τι[s] καὶ
οὐ καθευδητέον ἐν τῇ μεσημβρίᾳ.

ΦΑΙ. Λεκτέον γὰρ οὖν.[t]

ΣΩ. Οὐκοῦν,[u] ὅ περ νῦν προὐθέμεθα, σκέψασθαι[v] τὸν
λόγον ὅπῃ καλῶς[w] ἔχει[x] λέγειν τε καὶ γράφειν καὶ ὅπῃ
μή, σκεπτέον.

ΦΑΙ. Δῆλον.

§. 92. Ἆρ' οὖν οὐχ ὑπάρχειν δεῖ[y] τοῖς εὖ γε[z] καὶ κα-

G.—[f] ἀπαγγέλειν ΞΣGO.—[g] αὐτὸν E.—[h] τιμᾶν T.—[i] Τερψιχόρῃ Ξ et rc Γ cum ς. conf. Anecdota nostra p. 1173 med.—[k] ἀπαγγέλοντες GO.—[l] τοῖς ἄλλοις NP.—[m] τιμῆς ἑκάστης pr E cum ς.—[n] μετ' αὐτὴν ΧΔΞΠΣΦDGNOPTr, μετὰ ταύτῃ E et pr F: μετὰ ταύτην ς.—[o] καὶ τιμῶντας om N: τιμῶντας post μουσικὴν collocat T.—[p] ἀγγέλουσιν G.—[q] ἴασι ΓCHT et rc Ξ, ἴσασι DEFGNOPr.—[r] δὴ οὕνεκεν ΔΠG, δὴ οὕνεκα T, δὴ ἕνεκεν CEF et pr Ξ, δὴ οὖν ἕνεκε pr Γ, δὴ οὖν ἕνεκεν ΧΣBH et corr ΓΞ, δὴ οὖν ἕνεκα Φ, οὖν ἕνεκεν DOP cum mg F, οὖν ἕνεκε N, οὖν δὴ ἕνεκα E: οὖν δὴ ἕνεκεν ς.—[s] λεκτέον τι] lacuna in Δ.—[t] γὰρ οὖν] τοιγαροῦν DOP.—[u] lacuna in Δ. οὐκοῦν...τὸν λόγον om Γ.—[v] σκέψαι G.—[w] καλῶς om Δ, καλῶς...καὶ ὅπῃ om G.—[x] ἔχειν CT.—[y] ὑπάρχειν δεῖ] ὑπάρχει T et, addito rc δή, Π.—[z] γε ΔΠDGNOPT:

ἕως ἂν τελευτήσῃ] Fabulam Platonicam respexit Liban. T. ii. p. 640. ὃ γὰρ ἐπὶ τεττίγων μεμυθολόγηται, λιμῷ τελευτῆσαί τινας ἀνθρώπους ἔρωτι ᾠδῆς, ἔπειτα γενέσθαι τέττιγας τιμῇ Μουσῶν. Cf. ejusd. Epist. 414. p. 212. ed. Wolf. Ast.

ἀπαγγέλλειν] Stob. ἀπαγγέλλει. Heind.

τιμῆς ἑκάστης] Stob. ἑκάστης τιμ. et deinde μετ' αὐτὴν pro μετὰ ταύτην. [et sic Cod. Mon. ac Astio teste.] Heind.

αἳ δὴ μάλιστα—φωνὴν] Quanquam hæc nexa sunt prægressis paullo negligentius, Platonis tamen sunt sine ulla dubitatione. Nimirum ut ante ex Terpsichoræ et Eratus appellatione utriusque hujus munus interpretatus est, ita hic Calliopæ etiam et Uraniæ potestatem ex earum ducit nominibus. In quo illa ἱᾶσι καλλ. φωνὴν ad Calliopam referenda patet. Respexit autem h. l. Plutarch. Amator p. 746. de variis ibi loquens Musarum muneribus. Heind.

τῇ δὲ πρεσβυτάτῃ Καλλιόπῃ] Ex nostro loco Iamblichus in Stob. Serm. lxxix. p. 471. v. 20. duxit: ἡ τῶν Μουσῶν πρεσβυτάτη Καλλιόπη. Ast.

λεκτέον γὰρ οὖν] Particulæ γὰρ οὖν conjunctæ vim affirmandi, non concludendi habent, ut sit: Profecto dicere aliquid et perorare debemus. Sic Gorg. 466. E. φημὶ μὲν οὖν ἔγωγε —φημὶ γὰρ οὖν. al. Monui propter Schleiermacherum, qui orationem non bene cohærere, certe superflui quidquam habere contendit. Ast.

οὐκοῦν, ὅπερ νῦν προὐθέμεθα, σκέψασθαι τὸν λόγον] Vulgo ita distinguunt. Heind.

§. 92. ἆρ' οὖν οὐχ ὑπάρχειν] Cic. de Orat. i. 6. 'Ex rerum cognitione efflo-

λῶς ῥηθησομένοις τὴν τοῦ λέγοντος διάνοιαν εἰδυῖαν[a] τἀληθὲς[b] ὧν ἂν ἐρεῖν[c] πέρι μέλλῃ;

ΦΑΙ. Οὑτωσὶ περὶ τούτων[d] ἀκήκοα, ὦ φίλε Σώκρατες,
III. 260. οὐκ εἶναι ἀνάγκην τῷ μέλλοντι ῥήτορι ἔσεσθαι τὰ τῷ ὄντι
δίκαια μανθάνειν, ἀλλὰ τὰ δόξαντα[e] ἂν πλήθει[f] οἵ περ[g]
I. i. 67. δικάσουσιν, οὐδὲ[h] τὰ ὄντως ἀγαθὰ ἢ[i] καλά, ἀλλ' ὅσα δόξει· ἐκ γὰρ τούτων εἶναι τὸ πείθειν, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἀληθείας.

ΣΩ. Οὔ τοι[j] ἀπόβλητον ἔπος εἶναι δεῖ, ὦ[k] Φαῖδρε, ὃ ἂν εἴπωσι σοφοί, ἀλλὰ σκοπεῖν μή τι λέγωσι. καὶ δὴ καὶ[l] τὸ νῦν λεχθὲν οὐκ ἀφετέον.

§. 93. ΦΑΙ. Ὀρθῶς λέγεις.

ΣΩ. Ὧδε δὴ σκοπῶμεν αὐτό.

ΦΑΙ. Πῶς;

ΣΩ. Εἴ σε πείθοιμι[m] ἐγὼ πολεμίους[n] ἀμύνειν κτησάμενον ἵππον, ἄμφω δὲ ἵππον ἀγνοοῖμεν,[o] τοσόνδε μέντοι τυγχάνοιμι εἰδὼς περὶ σοῦ, ὅτι Φαῖδρος ἵππον ἡγεῖται τὸ τῶν ἡμέρων[p] ζώων μέγιστα ἔχον ὦτα.

ΦΑΙ. Γελοῖόν γ' ἄν, ὦ Σώκρατες, εἴη.[q]

τε *ς.—[a] εἰδυῖα T.—[b] τὸ ἀληθὲς Ξ.—[c] ἂν ἐρεῖν] ἀναιρεῖν T.—[d] τούτων ΞΗς, σοῦ τοῦ T: τούτου ceteri omnes, et recte.—[e] δόξοντα corr Γ.—[f] πλήθη T.—[g] εἴπερ T, ἅπερ N.—[h] οὐδ' ὄντα E et pr F, om T et pr Π.—[i] καὶ ΞΦF.—[j] οὔτοι PT: οὔτοι ς.—[k] δὴ ὁ Δ: verbum om ΠDNOPT.—[l] καὶ om G.—[m] πείθοιμι ΞΦ.—[n] τοὺς πολεμίους Ξς.—[o] ἀγνοοῦμεν Γ.—[p] ἡμετέρων ΞΦNr et pr Γ.—[q] οἴῃ NO, οἴει P cum rc Π et

rescat et redundet oportet oratio: quæ, nisi subest res ab oratore percepta et cognita, inanem quandam habet elocutionem et pæne puerilem.' Heind.

οὐδὲ τὰ ὄντως ἀγαθὰ—δόξει] Luculentum hujus rei exemplum Lysiæ oratio est, in qua amoris natura non per se proponitur, sed ex hominum sententiis æstimatur; orator enim sophisticus non rem et argumentum spectat, sed hominum applausum quærit; quocirca veri et recti incuriosus, nonnisi eorum rationem habet, quibus, ad hominum animos se accommodans, multitudinem capere ejusque gratiam nancisci possit. Sic Lysias non in rei propositæ, sed in Phædri gratiam peroravit. Ast.

οὔτοι ἀπόβλητον] Ita correxi pro *οὔτοι*, quum habeant hæc manifestam Homerici illius versus adumbrationem Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Iliad. B. 365. Heind.

οὔτοι ἀπόβλητον] Cod. Monac. ut ap. Homer. unde Heindorfius rescripsit. Vulgo *οὔτοι*. Ast.

οὔτοι] Homericum versum citatum post Platonem plures in ore habuerunt, ut Lucian. Tim. §. 37. T. i. p. 57. Heliodor. v. Apulei Apol. i. Cf. Casaubon. ad Athen. i. 25. Ast.

σοφοί] Quum certum h. l. sapientum genus significetur, Sophistarum rhetorumque, vide an præstet ὃ ἂν εἴπωσιν οἱ σοφοί. Heind.

σοφοί] Verba *οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος εἶναι δεῖ, ὃ ἂν εἴπωσι σοφοὶ* sententiæ generalis formam habent; quapropter nolim cum Heindorfio *οἱ σοφοὶ* legere. Ast.

οὔπω γε] Cod. Monac. *οὔ ποτε*. Ast.

ΣΩ. Οὔ πώ γε·[r] ἀλλ' ὅτι[s] δὴ[t] σπουδῇ[u] σε πείθοιμι,[v] συντιθεὶς λόγον ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου,[w] ἵππον[x] ἐπονομάζων καὶ λέγων ὡς παντὸς ἄξιον τὸ θρέμμα οἴκοι τε κεκτῆσθαι[y] καὶ ἐπὶ στρατείας,[z] ἀποπολεμεῖν τε χρήσιμον καὶ προσενεγκεῖν δυνατὸν σκεύη καὶ ἄλλα πολλὰ ὠφέλιμον.

ΦΑΙ. Παγγέλοιόν γ' ἂν ἤδη εἴη.[a]

ΣΩ. Ἆρ' οὖν οὐ κρεῖττον γελοῖον ἢ δεινόν τε καὶ ἐχθρὸν εἶναι [ἢ φίλον];[b]

ΦΑΙ. Φαίνεται.

§. 94. ΣΩ. Ὅταν οὖν ὁ ῥητορικὸς ἀγνοῶν ἀγαθὸν καὶ r. i. 68.
κακόν, λαβὼν πόλιν ὡσαύτως ἔχουσαν πείθῃ, μὴ περὶ ὄνου[c] σκιᾶς ὡς ἵππου τὸν[d] ἔπαινον ποιούμενος, ἀλλὰ περὶ κακοῦ ὡς ἀγαθοῦ, δόξας δὲ πλήθους[e] μεμελετηκὼς πείσῃ κακὰ

pr II: om ΧΑGT.—[r] οὔ πώ γε] οὔποτε ΧΔΠDGNOPT.—[s] ὅτι H.—[t] δὴ om ΧΔΠ DGNOPT.—[u] σπουδὴ Χ.—[v] πίθοιμι Φ, πυθοίμην Σ.—[w] λόγου NP.—[x] ἵππων R.—[y] κεχρῆσθαι Σφτ.—[z] στρατείας T: στρατιᾶς *s.—[a] εἴει NT.—[b] εἶναι ἢ φίλον om P: ἢ solum om FNO.—[c] ὄνους N, ὅρου T.—[d] τὸν om NP.—[e] πλήθει DNP et corr

§. 93. στρατείας] Sic cum Spaldingio meo rescripsi. In edd. est στρατιᾶς. vid. ad Charmid. §. 9.—ἀποπολεμεῖν, quod in Lexicis adhuc desideratur, est h. l. πολεμεῖν ἀπ' αὐτοῦ, τοῦ ὄνου. Protag. p. 350. A. ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν. Heind.

ἢ φίλον] Verba hæc a Fic. quoque non agnoscuntur. Steph.

ἆρ' οὖν οὐ κρεῖττον—ἢ φίλον] Corrupte hæc legi manifestum est: medela tamen non adeo mihi est certa, ut scripturam mutare ausim. Cornarius corrigit: ἆρ' οὖν οὐ κρεῖττον γελοῖον ἢ δεινόν τε καὶ ἐχθρὸν εἶναι τὸν φίλον; Amicus malebat ἆρ' οὖν οὐ κρεῖττον γελοῖον καὶ φίλον ἢ δειν. τε καὶ ἐχθρ. εἶναι; in quibus tamen additum hoc καὶ φίλον magnopere offendit. Equidem Cornario assentior, nisi quod τὸν ante φίλον opus non puto, ut hoc dicat Plato: *nonne satius est, ridiculum esse amicum, quam callidum malitiosumque?* Nimirum ille ῥητορικὸς, qui callide persuadendo populum in perniciosam inducit fraudem, φίλον tamen civitatis se esse profitetur, ut h. l. qui φίλος esse putetur, vel maxime esse possit ἐχθρός. Sophocl. Œd. Tyr. v. 582. Ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φανῇ φίλος. Hanc emendationem lenissimam firmat etiam Ficinus, vertens: *nonne præstat ridiculum amicum esse, quam gravem et inimicum?* Heind.

γελοῖον, ἢ—φίλον] Ita scripsi e Cod. Monac. Ast.

§. 94. μὴ περὶ ὄνου] Vulgo μὴ περὶ ὄνου σκιᾶς ὡς ἵππου, in quibus σκιᾶς a glossatore intrusum, proverbii illius περὶ ὄνου σκιᾶς male memore, monuit me olim Spaldingius, idque in tanta evidentia ejicere non dubitavi. Agnoscit tamen hoc additamentum Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 191. itemque Scholl. Plat. Ruhnk. p. 64. et in Anecdot. Siebenk. p. 66. ut iterum adsit exemplum glossematis ante Grammaticorum ætatem illati. Vid. §. 42. et Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 235. Heind.

περὶ ὄνου σκιᾶς] Heindorfius, Spaldingii admonitu, vocem σκιᾶς, tanquam a glossatore intrusam proverbii illius περὶ ὄνου σκιᾶς male memore, exterminavit. Sed equidem ejusmodi proverbialibus loquendi rationibus deletis ipsam extingui vivam et dramaticam Platonis orationem existimo. Habet vero h. l. proverbium sensum commodissimum, et agnoscunt verba περὶ ὄνου σκιᾶς omnes fere Grammatici; Ficinus quoque vertit: *in umbræ asini laudem, tanquam equus ille sit.* Ast.

πράττειν ἀντ' ἀγαθῶν, ποῖόν τινα οἴει μετὰ ταῦτα τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὧν[f] ἔσπειρε θερίζειν;

ΦΑΙ. Οὐ πάνυ γε[g] ἐπιεικῆ.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὦ 'γαθέ, ἀγροικότερον τοῦ δέοντος λελοιδορήκαμεν τὴν τῶν λόγων τέχνην; ἡ δ' ἴσως ἂν εἴποι Τί ποτ', ὦ θαυμάσιοι, ληρεῖτε; ἐγὼ γὰρ οὐδέν'[h] ἀγνοοῦντα τἀληθὲς ἀναγκάζω μανθάνειν λέγειν, ἀλλ' εἴ τις[i] ἐμῇ ξυμβουλῇ κτησάμενος ἐκεῖνο,[j] οὕτως ἐμὲ λαμβάνειν.[k]

F.—[f] ὧν ΓΣΦΒΗr, om N: ὂν s.—[g] γε add ϒΔΠDGNOPT.—[h] οὐδέν' Γ, οὐδὲν ΔΠ DGNOT.—[i] τι ϒΔG et pr Π.—[j] ἐκεῖνον N, τὸ ἀληθὲς ἐκεῖνο Σ.—[k] λαμβάνει DNOP.

ὂν ἔσπ.] Fort. ὧν ἔσπειρε. Steph.

καρπὸν ὂν ἔσπειρε] Schol. Plat. p. 65. Καρπὸν ὂν ἔσπειρας θέριζε, ἐπὶ τῶν τοιαῦτα πασχόντων, οἷα ἔδρασαν. παρῆκται δὲ ἀπὸ τοῦ στίχου· Εἰ δὲ κακὰ σπείραις, κακά κεν ἀμήσαιο, καὶ πάλιν· Ὃς δὲ κακὰ σπείρει, θεριεῖ κακὰ κήδεα παισίν. Nugatur Scholiastes; nulla hic esse potest proverbii illius significatio, sed scribendum utique cum Stephano ὧν ἔσπειρε. Aliter esset, si scripsisset οὐκ οἴει μετὰ ταῦτα τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὂν ἔσπειρε θερίζειν; Nisi forte hæc quoque ὂν ἔσπειρε a Grammatico proverbii memore fluxerunt. Heind.

ὂν ἔσπειρε] Stephanus, fortasse proverbii immemor, ὂν in ὧν mutari volebat, quod Heindorfius, proverbialem locutionem rejiciens et Scholiastæ explicationem pro nugis habens, probat. Sed recte habet vulgaris lectio, quam Ficinus quoque expressit, *segetem, quam sevit, messurum*, et Scholiastæ interpretatio. Ast.

ἀγνοοῦντα τἀληθὲς] De sententia cf. Gorg. 459. D. ἆρα τυγχάνει περὶ τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον, καὶ τὸ αἰσχρὸν καὶ τὸ καλὸν, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακὸν οὕτως ἔχων ὁ ῥητορικὸς ὡς περὶ τὸ ὑγιεινὸν καὶ περὶ τὰ ἄλλα, ὧν αἱ ἄλλαι τέχναι, αὐτὰ μὲν οὐκ εἰδὼς, τί ἀγαθὸν ἢ τί κακόν ἐστιν, ἢ τί καλὸν ἢ τί αἰσχρὸν, ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, πειθὼ δὲ περὶ αὐτῶν μεμηχανημένος, ὥστε δοκεῖν εἰδέναι, οὐκ εἰδὼς, ἐν οὐκ εἰδόσι μᾶλλον τοῦ εἰδότος; ἢ ἀνάγκη εἰδέναι καὶ δεῖ προεπιστάμενον ταῦτα ἀφικέσθαι παρὰ σὲ τὸν μέλλοντα μαθήσεσθαι τὴν ῥητορικήν; Ast.

εἴ τις ἐμῇ] Videri possit aliquid deesse huic loco, alioqui scribendum ἐκτήσατο: sed crediderim potius desiderari verbum χρῆται post illos dativos ἐμῇ ξυμβουλῇ, cum quo λαμβάνει scribendum fuerit: hoc modo, 'Αλλ' εἴτις ἐμῇ ξυμβουλῇ χρῆται, κτησάμενος ἐκεῖνο, οὕτως ἐμὲ λαμβάνει. Id est, *Sed siquis meo consilio utitur, postquam veritatem sibi comparavit, tum demum me assumit, vel asciscit.* Q. d. 'Non prius me assumit, quam veritate instructus fuerit.' Posset autem scribi etiam ἐμοὶ ξυμβούλῳ χρῆται, ut libro de republ. quinto, ἐμοὶ μὲν (ἔφη) συμβούλῳ χρώμενος μενεῖ ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ. Siquis vero lectionem nostram retinere vellet, primum verbum ἐστὶ cum participio κτησάμενος vel addi vel subaudiri saltem oporteret (quorum utrumque dure fieret) deinde cum infinitivo λαμβάνειν repetendum esset per subauditionem ἀναγκάζω: sed vereor ut satis rationi consentaneum sit illam dicere, 'Cogo illum me assumere.' Steph.

ἀλλ' εἴτις ἐμῇ ξυμβουλῇ—λαμβάνειν] Tria in his ita offendunt, ut de scripturæ hujus depravatione dubitari non possit. Primum dativi hi ἐμῇ ξυμβουλῇ, *ex meo consilio*, non sunt ex usu Platonis. Tum dure post κτησάμενος deest ἐστὶ, cujus ita omissi velim exempla mihi Platonis indubitata monstrari. Denique infinitivus hic λαμβάνειν quanquam possit quodammodo defendi repetendo συμβουλεύω vel hujusmodi verbo ex prægresso ἀναγκάζω, tamen parum est commodus. Verum igitur vidisse puto Stephanum, ita emendantem: ἀλλ' εἴτις ἐμῇ ξυμβουλῇ χρῆται, κτησάμενος ἐκεῖνο οὕτως ἐμὲ λαμβάνει: *sed si mea quis utatur auctoritate, cognita prius vera rei cujusque ratione, tum demum me adhibet.* Quæ adeo mihi certa est correctio, ut in contextum eam admittere ægre abstinuerim. Heind.

εἴ τις ἐμὴ ξυμβουλὴ] Sic mea sponte scripsi pro vulgato εἴ τις ἐμῇ ξυμβουλῇ, cui Stephanus, probante Heindorfio, ver-

τόδε[l] δ' οὖν μέγα λέγω,[m] ὡς ἄνευ ἐμοῦ[n] τῷ τὰ ὄντα εἰδότι οὐδέν τι μᾶλλον ἔσται πείθειν τέχνῃ.[o]

ΦΑΙ. Οὔκουν δίκαια ἐρεῖ, λέγουσα ταῦτα;

§. 95. ΣΩ. Φημί, ἐὰν οἵ γε[p] ἐπιόντες αὐτῇ[q] λόγοι[r] μαρτυρῶσιν εἶναι τέχνη.[s] ὥσπερ γὰρ ἀκούειν δοκῶ τινῶν προσιόντων καὶ διαμαρτυρομένων λόγων[t] ὅτι ψεύδεται[u] καὶ[v] οὐκ ἔστι τέχνη ἀλλ' ἄτεχνος τριβή.[w] τοῦ[x] δὲ λέγειν,

—[l] τόδε ℨΓΔΠΦBCDGHNOr, τότε Ξ : τὸ ς.—[m] οὖν μέγα λέγω] lacuna in T.—[n] ἄνευ ἐμοῦ...ἐὰν οἵ γε om Γ.—[o] τέχνῃ ℨBC : τέχνη ς.—[p] γε om T.—[q] αὐτοὶ ΔG.—[r] λόγω T.—[s] τέχνην ΞΦr.—[t] λόγω T.—[u] ψεῦδος Δ.—[v] lac Δ.—[w] ἄτεχνος τρι-

bum χρῆται addendum esse censebat. Sed lenissima est nostra emendatio optimumque sensum suppeditat; est enim εἴ τις (int. ἐστὶ) *si momenti alicujus est nostrum consilium*, si valet et se obtinet, i. q. εἴ τι ξυμβουλεύω. Nota est hæc pronominis τὶς significatio, ut supra: μή τι λέγωσι. Ast. qui sic in Addit. 'Fortasse nihil mutandum, sed ad εἴ τις ἐμῇ ξυμβουλῇ supplendum est τοῦτο ποιεῖ, i. e. μανθάνει λέγειν (vid. de verbi ποιεῖν ellipsi Lamb. Bos. Ellips. p. 647. sq. ed. Schæfer.); tunc κτησάμενος retento λαμβάνειν scribendum erit.'

τὸ δὲ οὖν μέγα λέγω] μέγα in his *admirabile quid ac memorandum* significare, docuit adhibito hoc quoque loco Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. §. 1.— In his vero ὡς ἄνευ etc. τέχνῃ scripsi pro τέχνη. §. 97. Παλαμήδην λέγοντα οὐκ ἴσμεν τέχνῃ. Alioquin scriptum, opinor, legeremus potius τὶς τοῦ πείθειν τέχνη. §. 100. τέχνης τινὸς τοῦ λέγειν μέτοχος. Heind.

οὔκουν δίκαια ἐρεῖ, λέγουσα ταῦτα] Hæc verba Phædro, Socratis sententiam statim audire cupienti, adscribenda esse apparet; tunc Socrates, φημί, respondet, ἐὰν οἵγε ἐπιόντες—λόγοι μαρτυρῶσιν. Et hunc personarum ordinem confirmat Ficinus vertens: *Annon jure hæc dixerit?* Socrat. *Fateor equidem.* Sic enim genuina Ficini translatio, ut ed. Venet. 1491. exhibet. Ast.

§. 95. φημί, ἐὰν οἵ γε] Verba hæc φημί, ἐὰν usque ad τούτων τῶν λόγων Phædro adscribi commode non possunt. Is enim, vulgaris opinionis homo, nequedum meliora a Socrate edoctus, quum paullo ante dixerit ex vulgi errore §. 92. οὐκ εἶναι ἀνάγκην τῷ μέλλοντι ῥήτορι ἔσεσθαι τὰ τῷ ὄντι δίκαια μανθάνειν, ἀλλὰ τὰ δόξαντα ἂν πλήθει etc. unde is tam subito ita evasit sapiens, ut de ipsa artis illius veritate dubitet, et, quam ei sententiam per reliquam sermonis partem probare studebit Socrates, eam h. l. sponte amplectatur? Heind.

ἄτεχνος τριβή] Eloquentia, a philosophia rerumque cognitione et veritate abhorrens, non est ars, sed exercitatio ab omni ratione, scientia et via (quam methodum vocant) destituta: τριβὴ ἄτεχνος s. ἐμπειρία. Gorg. 464. E. τοῦτο γὰρ πρὸς σὲ λέγω, ὅτι τοῦ ἡδέος στοχάζεται ἄνευ τοῦ βελτίστου. τέχνην δὲ αὐτὴν οὔ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν, ὅτι οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα, ᾧ προσφέρει ἃ προσφέρει, ὁποῖα ἄττα τὴν φύσιν ἐστὶν, ὥστε τὴν αἰτίαν ἑκάστου μὴ ἔχειν εἰπεῖν, ἐγὼ δὲ τέχνην οὐ καλῶ, ὃ ἂν ᾖ ἄλογον πρᾶγμα. 501. A. ἡ δ' ἑτέρα (ἡ ὀψοποιϊκὴ) τῆς ἡδονῆς, πρὸς ἣν ἡ θεραπεία αὐτῇ ἐστὶν ἅπασα, κομιδῇ ἀτεχνῶς ἐπ' αὐτὴν ἔρχεται, οὔτε τι τὴν φύσιν σκεψαμένη τῆς ἡδονῆς, οὔτε τὴν αἰτίαν, ἀλόγως τε παντάπασιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν διαριθμησαμένη τριβὴ καὶ ἐμπειρία. Phileb. p. 78. ed. Fisch. καὶ τὰς αἰσθήσεις καταμελετᾷς ἐμπειρίᾳ καί τινι τριβῇ. Cap. 54. εἰ μέλλεις μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ—ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν. Cf. Cicero de orat. i. 2. Similiter ἐμπειρία (prorsus ut nos empiricum, quod dicimus, artificioso et philosopho opponimus) scientiæ opponitur, de legg. ix. p. 857. τὶς ἰατρὸς τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἄνευ λόγου τὴν ἰατρικὴν μεταχειριζομένων. Ast. qui sic in Addit. 'Respexerunt hunc et Gorgiæ (p. 464. E.) locum Aristides Orat. Plat. i. T. ii. p. 178. Apuleius de doctr. Plat. ii. p. 16. 'rhetoricæ duæ sunt—usus nulla ratione collectus' (sic enim ἄλογον τριβὴν elocuti sumus, quæ persuasum velit, quod docere non valeat). Sic etiam ap. Plutarch. de

φησὶν ὁ Λάκων, ἔτυμος τέχνη[y] ἄνευ[z] τοῦ ἀληθείας ἧφθαι οὔτ' ἔστιν οὔτε μή ποθ'[a] ὕστερον[b] γένηται.[c]

III. 261. I. i. 60. ΦΑΙ. Τούτων[d] δεῖ[e] τῶν λόγων,[f] ὦ Σώκρατες. ἀλλὰ δεῦρο αὐτοὺς παράγων, ἐξέταζε τί καὶ πῶς[g] λέγουσιν.

ΣΩ. Πάριτε δή, θρέμματα γενναῖα, καλλίπαιδά τε Φαῖδρον πείθετε,[h] ὡς ἐὰν[i] μὴ ἱκανῶς[j] φιλοσοφήσῃ,[k] οὐδὲ

βή] ατεχνοστρικῆ Δ.—[x] τοῦτο P.—[y] lac Δ : ἕτοιμος τέχνη NOP, ἕτοιμος (omisso τέχνη) corr 𝔄, qui quid pr habuerit non liquet.—[z] καὶ ἄνευ NO.—[a] μή ποθ' Γ : om ΣΦr.—[b] ὑστέρως Er.—[c] γινηται Δ, γενήσεται Σr.—[d] τούτω DNOP et γρ F.—[e] δεῖ δεῖ ΣΦCr, δὴ E : δὴ °r.—[f] τὼ λόγω DHNOP et γρ F.—[g] πῶς καὶ τί F.—[h] πείθεται 𝔄.—[i] ὡς ἐὰν 𝔄ΔΞΠΣΦDGNOPT et γρ F, ἴους ἐὰν H : ἕως ἂν °r.—[j] ἱκανὰ ΣΦ, ἱκανὸς

virt. docend. p. 440. A. ἄλογος τριβὴ invenitur ; quapropter Wyttenbachius Biblioth. Crit. Vol. iii. P. iv. p. 7. conjiciebat, duplicem antiquitus in Platonis dicto lectionem versatam esse. Sed, ni fallor, τριβὴ e Phædro, ἄλογος vero e Gorgia petitum est.'

ὑστέρως] Legitur etiam ὕστερον, quo uti potius solet : sed fortasse Lacon ὑστέρως quam ὕστερον dicere maluit. Steph.

τοῦ δὲ λέγειν--ὑστέρως γένηται] Prolata etiam a Plutarcho p. 233. B. sic : Μεγαλυνομένου τινὸς ἐπὶ τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ, εἶπέ τις Λάκων, ἀλλὰ νὴ τὼ Σιώ, τέχνη ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἧφθαι οὔτε ἐστὶν, οὔτε μήποτε γένηται, hæc cum Schleiermachero pro spuriis habeo. Quæ si huc omnino pertinent, quanquam, cur hac utatur Laconis auctoritate, non video, ante potius inferri debebant post illa—ἔσται πείθειν τέχνῃ. Denique in seqq. genitivi hi τούτων τῶν λόγων nihil, unde pendeant, habent. Nam in Vindob. scriptura τούτω δὴ τὼ λόγω [et sic Cod. Monac. teste Astio] nihili est. Mihi videntur hæc τούτων etc. Phædro tribuenda, et pro τῶν legendum τίνων, ut ad verba τούτων δὴ τίνων τῶν λόγων more Græce doctis non incognito subaudiatur ex prægressis δοκεῖς ἀκούειν ; Ita §. 42. Σ.—δοκεῖς αἴτιος—γεγενῆσθαι λόγῳ τινὶ ῥηθῆναι. Φ.—πῶς δὴ καὶ τίνι τούτῳ ; Inversus autem hic ordo τούτων δὴ τίνων pro vulgari τίνων δὴ τούτων vix quemquam offendat. §. 43. νῦν δ' ᾔσθημαι τὸ ἁμάρτημα. Φ. Λέγεις δὲ δὴ τί ; Totum igitur locum ita constituo : Οὐκοῦν δίκαια ἐρεῖ λέγουσα ταῦτα ; ΦΑΙ. φημί. (Conf. §. 121. extr.) ΣΩ. Ἐάν οἵγε ἐπιόντες αὐτῇ λόγοι μαρτυρῶσιν εἶναι τέχνη. Ὥσπερ γὰρ ἀκούειν δοκῶ τινων προσιόντων καὶ διαμαρτυρομένων λόγων, ὅτι ψεύδεται καὶ οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἄτεχνος τριβή. ΦΑΙ. Τούτων δὴ τίνων λόγων, ὦ Σώκρατες ; ἀλλὰ δεῦρο κ. τ. λ. Vid. not. ad Hipp. Maj. §. 25. Heind.

τούτων] Nihil deesse puto, sed ex preced. subaudiri, ἀκούειν δοκῶ. Q. d. Has, inquam, rationes audire mihi videor. Steph.

τούτων δὴ τῶν λόγων] Int. περὶ s. ἕνεκα, quod attinet ad ; ut Phædon. p. 327. τί δαί ; τῶν πολλῶν καλῶν—ἆρα κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχει ; ubi cf. Forster. et Fisch. adi Abresch. Auctar. Thucyd. p. 273. Sic etiam Politic. 268. B. ἔτι τοίνυν παιδιᾶς καὶ μουσικῆς—De legg. i. 646. D. καὶ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς, ὡσαύτως διανοητέον cet. ubi Böckhius in Plat. Min. p. 119. præpositionem πέρι post διατριβῆς sine causa inseri volebat. Ἀλλὰ cum imperativo ἐξέταζε conjunctum, fortiorem reddere adhortationem, vix est ut moneam. Ast.

καλλίπαιδά τε Φαῖδρον] i. e. pulchrorum hujusmodi θρεμμάτων s. liberorum patrem. Ita hoc καλλίπαιδα accipiendum esse, docebit Plutarchi hic locus p. 1000. F. τῶν ἐρωτικῶν λόγων πατέρα Φαῖδρον ἐν συμποσίῳ προσεῖπεν, εἰσηγητὴν αὐτὸν γενόμενον, ἐν δὲ τῷ ὁμωνύμῳ διαλόγῳ Καλλίπαιδα. Repone καλλίπαιδα. Heind.

καλλίπαιδα] Simili sensu est φιλόπαις, qui pueros pulchros amat, ut φιλόπαις χέλυς Simon. xlviii. 6. in Anthol. gr. T. i. p. 68. Polit. v. 19. τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν. Ast.

ἕως] Videtur desiderari ὅτι vel ὡς ante ἕως. Steph.

Vulgo legitur πείθετε ἕως, in quibus ὅτι vel ὡς excidisse putabat Stephanus. Reposui ex certa Bipontini editoris correctione ὡς, cui illud ἕ ex prægressa syllaba adhæsit. Heind.

ἱκανός ποτε λέγειν ἔσται περὶ οὐδενός. ἀποκρινέσθω δὴ ὁ Φαῖδρος.

ΦΑΙ. Ἐρωτᾶτε.[l]

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[m] οὐ[n] τὸ μὲν ὅλον ἡ ῥητορικὴ ἂν εἴη τέχνη ψυχαγωγία τις διὰ λόγων, οὐ μόνον ἐν δικαστηρίοις καὶ ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδίοις ἡ αὐτή, σμικρῶν τε[o] καὶ μεγάλων πέρι; καὶ οὐδὲν ἐντιμότερον τό γε ὀρθὸν περὶ[p] σπουδαῖα ἢ περὶ φαῦλα γιγνόμενον; ἢ πῶς σὺ ταῦτ' ἀκήκοας;

§. 96. ΦΑΙ. Οὐ[q] μὰ τὸν Δί' οὐ παντάπασιν οὕτως, ἀλλὰ μάλιστα μέν πως περὶ τὰς δίκας λέγεταί τε[r] καὶ γράφεται τέχνῃ, λέγεται δὲ καὶ περὶ δημηγορίας·[s] ἐπὶ πλέον δὲ οὐκ ἀκήκοα.

ΣΩ. Ἀλλ' ἦ[t] τὰς Νέστορος καὶ[u] Ὀδυσσέως τέχνας μόνον[v] περὶ λόγων ἀκήκοας, ἃς ἐν Ἰλίῳ[w] σχολάζοντε[x]

NP.—[k] φιλοσοφίσῃ NP, φιλοσοφῇ T.—[l] hoc Phædro dedi cum ΓΞΣΦBCr.—[m] οὖν add ΧΓΔΠΦDGNOTr.—[n] εἰ G, om T.—[o] τε om Ξ.—[p] περὶ post ἢ om E et pr Σ cum s.—[q] οὐ om T.—[r] τε add ΧΓΔΠBCDGHNTr et corr F.—[s] δημιουργίας G.—[t] εἰ T: ἢ s.—[u] ante καὶ omisi τε cum ΔGT et pr Π.—[v] μόνον om Γ.—[w] ἡλίῳ NP.

ἃς] Cod. Monac. ὡς ἐὰν exhibet, ut Spaldingius ad Quintilian. Instit. ii. 15. 28. p. 357. scribi volebat. Ast.

ἆρ' οὐ τὸ μὲν ὅλον] Verbum τέχνη ante ψυχαγωγία quanquam abesse poterat commode, conf. §. 94. 101. 119. probum tamen est. v. §. 121. Quintilian. Inst. Or. ii. 21. 4. 'In Phædro palam, non in judiciis modo et concionibus, sed in rebus etiam privatis ac domesticis rhetoricen esse demonstrat (Plato).' Heind.

ψυχαγωγία] Ars quædam blanda animosque quocunque velit ducens s. flexanima. (v. Cicer. de Orat. ii. 44.) Hoc sensu etiam poesis tragica ψυχαγωγὸς vocatur Min. 321. A. Cf. Casaubon. ad Athen. i. 14. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. 2. p. 5. Krebs. ad Plutarch. de poet. legend. c. ii. p. 119. Horatius Epist. ii. 1. 210. 'Poeta, meum qui pectus inaniter angit, Irritat, mulcet, falsis terroribus implet, Ut magus.' Proprie enim ψυχαγωγεῖν dicitur is, qui cantando et imprecando animas ex inferis evocat. V. Eustath. ad Odyss. λ'. 64. Hinc quivis magus ψυχαγωγὸς audiebat. V. Ez. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 20. Ast.

ἢ πῶς σὺ ταῦτ' ἀκήκοας] Respicit superiora illa Phædri verba §. 92. Οὑτωσὶ περὶ τούτων ἀκήκοα etc. Heind.

§. 96. τέχνῃ] Vulgo τέχνη. Dativum recepi ex Schleiermacheri emendatione. v. ad §. 94. §. 124. οὗτοι μὲν οὖν ἄλλως ἐνδεικνύμενον ἢ λεγόμενον τέχνῃ ποτὲ γραφήσεται ἢ λεχθήσεται. Heind.

ἀλλ' ἢ] Vulgo. Sed ἀλλ' ἦ, num, interrogantis est formula, ἀλλ' ἢ asseverantis. V. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 932. Heind.

ἀλλ' ἦ] Ficinus: *Numquid artem dicendi—audisti?* Ast.

Νέστορος] Nestori Ulyssique principatum in forensi eloquentia tribuit Homerus. Quam scite autem cum Nestore hic Gorgiam, Ulyssem cum Thrasymacho comparet Plato, satis intelligent, qui utriusque sophistæ ingenium et mores ex philosophi Gorgia primoque de re publica cognoverint. Bene Schol. Plat. p. 66. Γοργίας παράλληλος Νέστορι, ὡς αἰδήμων καὶ πολυετής—ὡς δεινοὶ οἱ ἄλλοι Ὀδυσσεῖ. Et conf. Schol. in Anecdot. Sieb. p. 68. Palamedis autem nomine significari liquet virum, qui non in judiciis neque in concionibus illa disputandi arte uteretur, sed in quæstionibus philosophis. Heind.

φησὶν ὁ Λάκων, ἔτυμος τέχνη[y] ἄνευ[z] τοῦ ἀληθείας ἧφθαι οὔτ' ἔστιν οὔτε μή ποθ[a] ὕστερον[b] γένηται.[c]

III. 261. I. i. 60. ΦΑΙ. Τούτων[d] δεῖ[e] τῶν λόγων,[f] ὦ Σώκρατες. ἀλλὰ δεῦρο αὐτοὺς παράγων, ἐξέταζε τί καὶ πῶς[g] λέγουσιν.

ΣΩ. Πάριτε δή, θρέμματα γενναῖα, καλλίπαιδά τε Φαῖδρον πείθετε,[h] ὡς ἐὰν[i] μὴ ἱκανῶς[j] φιλοσοφήσῃ,[k] οὐδὲ

βή] ατεχνοστρικῇ Δ.—[z] τοῦτο P.—[y] lac Δ: ἕτοιμος τέχνη NOP, ἕτοιμος (omisso τέχνη) corr ℵ, qui quid pr habuerit non liquet.—[z] καὶ ἄνευ NO.—[a] μή ποθ' Γ: om ΣΦr.—[b] ὑστέρως Er.—[c] γινηττε Δ, γενήσεται Σr.—[d] τούτω DNOP et γρ F.—[e] δεῖ δεῖ ΣΦCr, δὴ E: δὴ *r.—[f] τὼ λόγω DHNOP et γρ F.—[g] πῶς καὶ τί F.—[h] πείθεται ℵ.—[i] ὡς ἐὰν ℵΔΞΠΣΦDGNOPT et γρ F, ἕους ἐὰν H: ἕως ἂν *s.—[j] ἱκανὰ ΣΦ, ἱκανὸς

virt. docend. p. 440. A. ἄλογος τριβὴ invenitur; quapropter Wyttenbachius Biblioth. Crit. Vol. iii. P. iv. p. 7. conjiciebat, duplicem antiquitus in Platonis dicto lectionem versatam esse. Sed, ni fallor, τριβὴ e Phædro, ἄλογος vero e Gorgia petitum est.'

ὑστέρως] Legitur etiam ὕστερον, quo uti potius solet: sed fortasse Lacon ὑστέρως quam ὕστερον dicere maluit. Steph.

τοῦ δὲ λέγειν--ὑστέρως γένηται] Prolata etiam a Plutarcho p. 233. B. sic: Μεγαλυνομένου τινὸς ἐπὶ τῇ ῥητορικῇ τέχνῃ, εἶπέ τις Λάκων, ἀλλὰ νὴ τὼ Σιώ, τέχνη ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἧφθαι οὔτε ἐστὶν, οὔτε μήποτε γένηται, hæc cum Schleiermachero pro spuriis habeo. Quæ si huc omnino pertinent, quanquam, cur hac utatur Laconis auctoritate, non video, ante potius inferri debebant post illa—ἔσται πείθειν τέχνῃ. Denique in seqq. genitivi hi τούτων τῶν λόγων nihil, unde pendeant, habent. Nam in Vindob. scriptura τούτω δὴ τὼ λόγω [et sic Cod. Monac. teste Astio] nihili est. Mihi videntur hæc τούτων etc. Phædro tribuenda, et pro τῶν legendum τίνων, ut ad verba τούτων δὴ τίνων τῶν λόγων more Græce doctis non incognito subaudiatur ex prægressis δοκεῖς ἀκούειν; Ita §. 42. Σ.—δοκεῖς αἴτιος—γεγενῆσθαι λόγῳ τινὶ ῥηθῆναι. Φ.—πῶς δὴ καὶ τίνι τούτῳ; Inversus autem hic ordo τούτων δὴ τίνων pro vulgari τίνων δὴ τούτων vix quemquam offendat. §. 43. νῦν δ' ᾔσθημαι τὸ ἁμάρτημα. Φ. Λέγεις δὲ δὴ τί; Totum igitur locum ita constituo: Οὐκοῦν δίκαια ἐρεῖ λέγουσα ταῦτα; ΦΑΙ. φημί. (Conf. §. 121. extr.) ΣΩ. Ἐάν γε οἱ ἐπιόντες αὐτῇ λόγοι μαρτυρῶσιν εἶναι τέχνη. Ὥσπερ γὰρ ἀκούειν δοκῶ τινων προσιόντων καὶ διαμαρτυρομένων λόγων, ὅτι ψεύδεται καὶ οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἄτεχνος τριβή. ΦΑΙ. Τούτων δὴ τίνων λόγων, ὦ Σώκρατες; ἀλλὰ δεῦρο κ. τ. λ. Vid. not. ad Hipp. Maj. §. 25. Heind.

τούτων] Nihil deesse puto, sed ex præced. subaudiri, ἀκούειν δοκῶ. Q. d. Has, inquam, rationes audire mihi videor. Steph.

τούτων δὴ τῶν λόγων] Int. περὶ s. ἕνεκα, quod attinet ad; ut Phædon. p. 327. τί δαί; τῶν πολλῶν καλῶν—ἆρα κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχει; ubi cf. Forster. et Fisch. adi Abresch. Auctar. Thucyd. p. 273. Sic etiam Politic. 268. B. ἔτι τοίνυν παιδιᾶς καὶ μουσικῆς—De legg. i. 646. D. καὶ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς, ὡσαύτως διανοητέον cet. ubi Böckhius in Plat. Min. p. 119. præpositionem πέρι post διατριβῆς sine causa inseri volebat. Ἀλλὰ cum imperativo ἐξέταζε conjunctum, fortiorem reddere adhortationem, vix est ut moneam. Ast.

καλλίπαιδά τε Φαῖδρον] i. e. pulchrorum hujusmodi θρεμμάτων s. liberorum patrem. Ita hoc καλλίπαιδα accipiendum esse, docebit Plutarchi hic locus p. 1000. F. τῶν ἐρωτικῶν λόγων πατέρα Φαῖδρον ἐν συμποσίῳ προσεῖπεν, εἰσηγητὴν αὐτὸν γενόμενον, ἐν δὲ τῷ ὁμωνύμῳ διαλόγῳ Καλλιπαίδαν. Repone καλλίπαιδα. Heind.

καλλίπαιδα] Simili sensu est φιλόπαις, qui pueros pulchros amat, ut φιλόπαις χέλυς Simon. xlviii. 6. in Anthol. gr. T. i. p. 68. Polit. v. 19. τὸν φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικόν. Ast.

ἕως] Videtur desiderari ὅτι vel ὡς ante ἕως. Steph.

Vulgo legitur πείθετε ἕως, in quibus ὅτι vel ὡς excidisse putabat Stephanus. Reposui ex certa Bipontini editoris correctione ὡς, cui illud ἕ ex prægressa syllaba adhæsit. Heind.

ἱκανός ποτε λέγειν ἔσται περὶ οὐδενός. ἀποκρινέσθω δὴ ὁ Φαῖδρος.

ΦΑΙ. Ἐρωτᾶτε.[l]

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[m] οὐ[n] τὸ μὲν ὅλον ἡ ῥητορικὴ ἂν εἴη τέχνη ψυχαγωγία τις διὰ λόγων, οὐ μόνον ἐν δικαστηρίοις καὶ ὅσοι ἄλλοι δημόσιοι σύλλογοι, ἀλλὰ καὶ ἐν ἰδίοις ἡ αὐτή, σμικρῶν τε[o] καὶ μεγάλων πέρι; καὶ οὐδὲν ἐντιμότερον τό γε ὀρθὸν περὶ[p] σπουδαῖα ἢ περὶ φαῦλα γιγνόμενον; ἢ πῶς σὺ ταῦτ' ἀκήκοας;

§. 96. ΦΑΙ. Οὐ[q] μὰ τὸν Δί' οὐ παντάπασιν οὕτως, ἀλλὰ μάλιστα μέν πως περὶ τὰς δίκας λέγεταί τε[r] καὶ γράφεται τέχνῃ, λέγεται δὲ καὶ περὶ δημηγορίας·[s] ἐπὶ πλέον δὲ οὐκ ἀκήκοα.

ΣΩ. Ἀλλ' ἦ[t] τὰς Νέστορος καὶ[u] Ὀδυσσέως τέχνας μόνον[v] περὶ λόγων ἀκήκοας, ἃς ἐν Ἰλίῳ[w] σχολάζοντε[x]

NP.—[k] φιλοσοφίσῃ NP, φιλοσοφῇ T.—[l] hoc Phædro dedi cum ΓΞΣΦBCr.—[m] οὖν add ϪΓΔΠΦDGNOTr.—[n] εἰ G, om T.—[o] τε om Ξ.—[p] περὶ post ἢ om E et pr Σ cum ς.—[q] οὐ om T.—[r] τε add ϪΓΔΠBCDGHNTr et corr F.—[s] δημιουργίας G.—[t] εἰ T: ἢ ς.—[u] ante καὶ omisi τε cum ΔGT et pr Π.—[v] μόνον om Γ.—[w] ἡλίῳ NP.

ἃς] Cod. Monac. ὡς ἐὰν exhibet, ut Spaldingius ad Quintilian. Instit. ii. 15. 28. p. 357. scribi volebat. Ast.

ἆρ' οὐ τὸ μὲν ὅλον] Verbum τέχνη ante ψυχαγωγία quanquam abesse poterat commode, conf. §. 94. 101. 119. probum tamen est. v. §. 121. Quintilian. Inst. Or. ii. 21. 4. 'In Phædro palam, non in judiciis modo et concionibus, sed in rebus etiam privatis ac domesticis rhetoricen esse demonstrat (Plato).' Heind.

ψυχαγωγία] Ars quædam blanda animosque quocunque velit ducens s. flexanima. (v. Cicer. de Orat. ii. 44.) Hoc sensu etiam poesis tragica ψυχαγωγὸς vocatur Min. 321. A. Cf. Casaubon. ad Athen. i. 14. Wesseling. ad Diodor. Sic. i. 2. p. 5. Krebs. ad Plutarch. de poet. legend. c. ii. p. 119. Horatius Epist. ii. 1. 210. 'Poeta, meum qui pectus inaniter angit, Irritat, mulcet, falsis terroribus implet, Ut magus.' Proprie enim ψυχαγωγεῖν dicitur is, qui cantando et imprecando animas ex inferis evocat. V. Eustath. ad Odyss. ʎ. 64. Hinc quivis magus ψυχαγωγὸς audiebat. V. Ez. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 20. Ast.

ἢ πῶς σὺ ταῦτ' ἀκήκοας] Respicit superiora illa Phædri verba §. 92. Οὑτωσὶ περὶ τούτων ἀκήκοα etc. Heind.

§. 96. τέχνῃ] Vulgo τέχνη. Dativum recepi ex Schleiermacheri emendatione. v. ad §. 94. §. 124. οὗτοι μὲν οὖν ἄλλως ἐνδεικνύμενον ἢ λεγόμενον τέχνῃ ποτὲ γραφήσεται ἢ λεχθήσεται. Heind.

ἀλλ' ἢ] Vulgo. Sed ἀλλ' ἦ, num, interrogantis est formula, ἀλλ' ἢ asseverantis. V. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 932. Heind.

ἀλλ' ἦ] Ficinus: *Numquid artem dicendi—audisti?* Ast.

Νέστορος] Nestori Ulyssique principatum in forensi eloquentia tribuit Homerus. Quam scite autem cum Nestore hic Gorgiam, Ulyssem cum Thrasymacho comparet Plato, satis intelligent, qui utriusque sophistæ ingenium et mores ex philosophi Gorgia primoque de re publica cognoverint. Bene Schol. Plat. p. 66. Γοργίας παράλληλος Νέστορι, ὃς αἰδήμων καὶ πολυετής—ὡς δεινοὶ οἱ ἄλλοι Ὀδυσσεῖ. Et conf. Schol. in Anecdot. Sieb. p. 68. Palamedis autem nomine significari liquet virum, qui non in judiciis neque in concionibus illa disputandi arte uteretur, sed in quæstionibus philosophis. Heind.

συνεγραψάτην, τῶν δὲ Παλαμήδους[y] ἀνήκοος[z] γέγονας;

ΦΑΙ. Καὶ ναὶ[a] μὰ Δί'[b] ἔγωγε τῶν Νέστορος, εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορά τινα κατασκευάζεις,[c] ἤ τινα Θρασύμαχόν τε[d] καὶ Θεόδωρον Ὀδυσσέα.

L. i. 70. ΣΩ. Ἴσως. ἀλλὰ γὰρ τούτους[e] ἐῶμεν· σὺ δ' εἰπέ, ἐν δικαστηρίοις οἱ ἀντίδικοι τί δρῶσιν; οὐκ ἀντιλέγουσι μέντοι; ἢ τί φήσομεν;[f]

ΦΑΙ. Τοῦτ' αὐτό.[g]

ΣΩ. Περὶ τοῦ δικαίου τε καὶ[h] ἀδίκου;

ΦΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ τέχνῃ τοῦτο δρῶν ποιήσει φανῆναι τὸ αὐτὸ τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δίκαιον, ὅταν δὲ[i] βούληται ἄδικον;[j]

ΦΑΙ. Τί μήν;

—[x] σχολάζοντες ꝐΔΠΣDGHTr, σχολάζοντι NP: σχολάζοντε cum s corr Γ.—[y] Παλαμήδους...ἔγωγε om Γ.—[z] ἀνηκοὼς P.—[a] ναὶ om G.—[b] δί' r.—[c] κατασκευάζῃς Ꝑ, παρασκευάζεις ΣΦr.—[d] τε om DNOPT, δὲ ΔΠG.—[e] τούτοις NP.—[f] τί φήσομεν...Οὐκοῦν om Σ.—[g] αὐτῷ P, αὐτός H.—[h] καὶ τοῦ Γ.—[i] τοτὲ δὲ Φ.—[j] ἄδικον

Παλαμήδους] Palamedes, quem paullo post Ἐλεατικὸν vocat et dialecticum describit, est Zeno, artificiosus ille dialecticæ auctor et princeps (v. Sext. Empir. adv. Mathem. vii. p. 193); hinc ἀμφοτερόγλωσσος Timoni dictus ap. Diogen. Laert. ix. 25. Etenim qui artificiosi et ingeniosi quidquam excogitat, is Palamedes dicitur ipsumque inventum Palamedeum, ut Aristophan. Ran. 1488. Εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις. et Eupolis ap. Athen. i. 30. p. 65. Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν σου. Cf. Schweigh. ad l. l. T. i. p. 145. Zenonem etiam Diogen. Laert. ix. 25. et Tiedemannius Geist d. specul. Philos. T. i. p. 298.) intellexerunt. Quocirca Quintilianus Instit. Orat. iii. 1. 10. nisi glossema ibi legimus ex margine invectum (v. Spalding. p. 424. sq.) non audiendus est. Ceterum verba τῶν δὲ Παλαμήδους ἀνήκοος γέγονας, et quæ sequuntur, τὸν οὖν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην λέγοντα οὐκ ἴσμεν τέχνῃ, significare mihi videntur, Zenonem ipsum Athenis artes suas dialecticas ostentasse, idque probatur loco Alcibiad. i. §. 14. εἰπὲ, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους ξυνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι, ὥσπερ ἐγὼ ἔχω σοι εἰπεῖν, διὰ τὴν Ζήνωνος Πυθόδωρον τὸν Ἰσολόχου καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιάδου, ὧν ἑκάτερος Ζήνωνι ἑκατὸν μνᾶς τελέσας, σοφός τε καὶ ἐλλόγιμος γέγονεν. Ipse Pericles Zenonem audivisse dicitur Plutarch. vit. Pericl. p. 154. A. T. i. Quocirca vana eorum est opinio (Tiedemann. Dialog. Plat. argum. p. 378.) qui Platonem putant Parmenidem, quem ipse in dialogo cognomine ita disputantem induxisset, Palamedis nomine significare voluisse; nam dialecticæ vere sophisticæ auctor erat Zeno, qui primus ea abusus est ad res rhetorice ac speciose probandas, Parmenides contra αἰδοῖος ille et μέγας, quem Plato pluribus locis describit, dialecticam ad sola philosophiæ προγυμνάσματα pertinere censebat (v. Parmen. 135. C. D.) Ast.

ἔγωγε τῶν Νέστορος] Subaudiendum ex proxime prægressis ἀνήκοός εἰμι. Male Cornar. cum Ficino: *et per Jovem de Nestoris orationibus audivi.* De Theodoro hoc Byzantino, quem infra dicit λογοδαίδαλον §. 112. vid. Ernesti Clav. Ciceron. Heind.

ΣΩ. Καὶ ἐν δημηγορίᾳ δὴ[k] τῇ πόλει δοκεῖν[l] τὰ αὐτὰ τοτὲ μὲν ἀγαθά,[m] τοτὲ δ' αὖ τἀναντία;

ΦΑΙ. Οὕτως.[n]

§. 97. ΣΩ. Τὸν οὖν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην λέγοντα οὐκ ἴσμεν τέχνῃ, ὥστε φαίνεσθαι[o] τοῖς ἀκούουσι τὰ αὐτὰ ὅμοια καὶ ἀνόμοια,[p] καὶ ἓν καὶ πολλά, μένοντά τε αὖ καὶ φερόμενα;

ΦΑΙ. Μάλα γε.[q]

ΣΩ. Οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστήριά τέ[r] ἐστιν ἡ[s] ἀντιλογικὴ καὶ περὶ δημηγορίαν, ἀλλ', ὡς ἔοικε, περὶ πάντα

βούληται Γ.—[k] δεῖ P.—[l] δοκεῖ N.—[m] τἀγαθά ΣΦ.—[n] οὕτως om E et pr F.—[o] δοκεῖν φαίνεσθαι EFς.—[p] καὶ ἀνόμοια om NPr et pr Φ.—[q] γε Φ.—[r] τι O, τ' r.—[s] καὶ

§. 97. *τὸν οὖν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην*] Corrigendum h. l. putat Bouherius in animadverss. ad Cic. Tuscul. p. 99. Ἐλαϊτικὸν, ductus auctoritate Quintilian. iii. 1. 10. ubi vulgo legebantur hæc: 'quem Palamedem Plato appellat, Alcidamas Eleates,' pro quo Bouherius ibi *Elaïtes* scribi jubet, Spaldingius restituit *Elæïtes*. Sed illa auctoritas nulla est. Verba enim, *quem Palamedem Plato appellat*, a glossatore fluxisse, satis ibi docuit idem ille Quintiliani editor, collega mihi conjunctissimus, olim optimus in his litteris præceptor. Zenonem autem Eleaten a Platone h. l. significari, et per se probabile est, et dubitare non sinunt Schol. ad h. l. p. 66. *Ζήνωνά φησι, τὸν Παρμενίδου ἑταῖρον, ὅτι δὴ πανεπιστήμων σχεδὸν ἦν ὁ ἀνὴρ, ὡς καὶ Παλαμήδης.* Conf. Schol. in Anecdot. Siebenk. p. 68. His conf. Diog. Laert. ix. 25. *ὁ δ' αὐτὸς (Πλάτων) ἐν τῷ Φαίδρῳ* (ita lego cum Spalding.) *καὶ Ἐλεατικὸν Παλαμήδην αὐτὸν (Ζήνωνα) καλεῖ.* Heind.

δοκεῖν φαίνεσθαι] Illud *δοκεῖν* aut expungi aut in *ποιεῖν* mutari olim malebam, dicendi consuetudine nondum satis cognita. Xenoph. Mem. ii. 1. 22. *ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι.* Himer. Eclog. iv. 9. p. 103. *Ταῦτα, ὅτι σαύτην προσείληφε τῷ δοκεῖν ἀνεύθυνα φαίνεσθαι, προσθήκη τῶν ἀδικημάτων γίνεται.* De re ipsa conf. Parmenid. p. 127. C. Heind.

δοκεῖν φαίνεσθαι] Cod. Monac. *δοκεῖν* omittit, id quod Heindorfius olim volebat et Spaldingius ad Quintil. iii. 1. 10. p. 423. probabat; sed nunc recte tuetur. Ast.

ὥστε δοκεῖν φαίνεσθαι] Ut audientibus videantur apparere s. revera et manifesto esse; *φαίνεσθαι* enim est *εἶναι*, quatenus apparet et manifestum fit s. liquet, *δοκεῖν* vero solam opinionem indicat. Itaque fit, ut utrumque conjungatur. Xenoph. Memor. iii. 1. 4. Cyropæd. viii. 3. 14. De legg. xii. p. 960. D. *ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι*: nobis manifestum esse (*φαίνεσθαι*) puto (*μοὶ δοκεῖ*), hoc in legibus desiderari: Æschin. dialog. ii. *π. πλουτ.* §. 23. *φαίνεσθαι ἔμοιγε δοκεῖ ὁ Κριτίας λέγων τι.* *Δοκεῖν φαίνεσθαι* igitur id fere est, quod *δοκεῖν εἶναι*, v. c. Theæt. 167. C. *τοὺς δέ γε σοφούς τε καὶ ἀγαθοὺς ῥήτορας ταῖς πόλεσι τὰ χρηστὰ ἀντὶ τῶν πονηρῶν δίκαια δοκεῖν εἶναι ποιεῖν.— ἀλλ' ὁ σοφὸς ἀντὶ πονηρῶν ὄντων αὐτοῖς ἑκάστων χρηστὰ ἐποίησεν εἶναι καὶ δοκεῖν.* Falsam igitur esse eorum opinionem, qui *δοκεῖν* in his similibusque redundare statuant (ut Fisch. ad Weller. T. iii. P. ii. p. 39. Weisk. Comment. de Pleonasm. p. 92. sq. al.), perspicitur. Ast.

περὶ δικαστήριά ἐστιν] *Versatur in judiciis.* Gorg. p. 450. A. *ἑκάστη αὐτῶν (τῶν ἄλλων τεχνῶν) περὶ λόγους ἐστὶ τούτους, οἳ τυγχάνουσιν ὄντες περὶ τὸ πρᾶγμα οὗ ἑκάστη ἐστὶν ἡ τέχνη.* Et conf. Dorvill. ad Charit. pag. 142. Heind.

ἀντιλογικὴ] Hæc enim est dialectica illa, quæ a philosophia deficiens in Sophistarum concertatorium et contentiosum disserendi genus transiit, alias *ἐριστικὴ* vel *περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ* dicta. Pol. v. 4. *ἣ γενναία—ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης;—Ὅτι—δοκοῦσί μοι εἰς*

συνεγραψάτην, τῶν δὲ Παλαμήδους[y] *ἀνήκοος*[z] *γέγονας;*

ΦΑΙ. Καὶ *ναὶ*[a] *μὰ Δί'*[b] *ἔγωγε τῶν Νέστορος, εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορά τινα κατασκευάζεις,*[c] *ἤ τινα Θρασύμαχόν τε*[d] *καὶ Θεόδωρον Ὀδυσσέα.*

I. i. 70. ΣΩ. Ἴσως. *ἀλλὰ γὰρ τούτους*[e] *ἐῶμεν· σὺ δ' εἰπέ, ἐν δικαστηρίοις οἱ ἀντίδικοι τί δρῶσιν; οὐκ ἀντιλέγουσι μέντοι; ἢ τί φήσομεν;*[f]

ΦΑΙ. Τοῦτ' *αὐτό.*[g]

ΣΩ. Περὶ *τοῦ δικαίου τε καὶ*[h] *ἀδίκου;*

ΦΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Οὐκοῦν *ὁ τέχνῃ τοῦτο δρῶν ποιήσει φανῆναι τὸ αὐτὸ τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δίκαιον, ὅταν δὲ*[i] *βούληται ἄδικον;*[j]

ΦΑΙ. Τί *μήν;*

—[x] *σχολάζοντες* ℵΔΠΣDGHTr, *σχολάζοντι* NP: *σχολάζοντε* cum ς corr Γ.—[y] *Παλαμήδους...ἔγωγε* om Γ.—[z] *ἀκηκοὼς* P.—[a] *ναὶ* om G.—[b] *δί'* r.—[c] *κατασκευάζῃς* ℵ, *παρασκευάζεις* ΣΦr.—[d] *τε* om DNOPT, *δὲ* ΔΠG.—[e] *τούτοις* NP.—[f] *τί φήσομεν...Οὐκοῦν* om Σ.—[g] *αὐτῷ* P, *αὐτός* H.—[h] *καὶ τοῦ* Γ.—[i] *τοτὲ δὲ* Φ.—[j] *ἄδικον*

Παλαμήδους] Palamedes, quem paullo post *Ἐλεατικὸν* vocat et dialecticum describit, est Zeno, artificiosus ille dialecticæ auctor et princeps (v. Sext. Empir. adv. Mathem. vii. p. 193); hinc *ἀμφοτερόγλωσσος* Timoni dictus ap. Diogen. Laert. ix. 25. Etenim qui artificiosi et ingeniosi quidquam excogitat, is Palamedes dicitur ipsumque inventum Palamedeum, ut Aristophan. Ran. 1488. *Εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.* et Eupolis ap. Athen. i. 30. p. 66. *Παλαμηδικόν γε τοῦτο τοὐξεύρημα καὶ σοφόν σου.* Cf. Schweigh. ad l. l. T. i. p. 145. Zenonem etiam Diogen. Laert. ix. 25. et Tiedemannius Geist d. specul. Philos. T. i. p. 298.) intellexerunt. Quocirca Quintilianus Instit. Orat. iii. 1. 10, nisi glossema ibi legimus ex margine invectum (v. Spalding. p. 424. sq.) non audiendus est. Ceterum verba *τῶν δὲ Παλαμήδους ἀνήκοος γέγονας*, et quæ sequuntur, *τὸν οὖν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην λέγοντα οὐκ ἴσμεν τέχνῃ*, significare mihi videntur, Zenonem ipsum Athenis artes suas dialecticas ostentasse, idque probatur loco Alcibiad. i. §. 14. *εἰπέ, ὅστις αἰτίαν ἔχει διὰ τὴν Περικλέους ξυνουσίαν σοφώτερος γεγονέναι, ὥσπερ ἐγὼ ἔχω σοι εἰπεῖν, διὰ τὴν Ζήνωνος Πυθόδωρον τὸν Ἰσολόχου καὶ Καλλίαν τὸν Καλλιάδου, ὧν ἑκάτερος Ζήνωνι ἑκατὸν μνᾶς τελέσας, σοφός τε καὶ ἐλλόγιμος γέγονεν.* Ipse Pericles Zenonem audivisse dicitur Plutarch. vit. Pericl. p. 154. A. T. i. Quocirca vana eorum est opinio (Tiedemann. Dialog. Plat. argum. p. 378.) qui Platonem putant Parmenidem, quem ipse in dialogo cognomine ita disputantem induxisset, Palamedis nomine significare voluisse; nam dialecticæ vere sophisticæ auctor erat Zeno, qui primus ea abusus est ad res rhetorice ac speciose probandas, Parmenides contra *αἰδοῖος* ille et *μέγας*, quem Plato pluribus locis describit, dialecticam ad sola philosophiæ *προγυμνάσματα* pertinere censebat (v. Parmen. 135. C. D.) Ast.

ἔγωγε τῶν Νέστορος] Subaudiendum ex proxime prægressis *ἀνήκοός εἰμι.* Male Cornar. cum Ficino: *et per Jovem de Nestoris orationibus audivi.* De Theodoro hoc Byzantino, quem infra dicit *λογοδαίδαλον* §. 112. vid. Ernesti Clav. Ciceron. Heind.

κατὰ σμικρὸν διὰ τῶν[o] ὁμοιοτήτων ἀπὸ τοῦ ὄντος ἑκάστοτε ἐπὶ τοὐναντίον ἀπάγων, ἢ αὐτὸς τοῦτο διαφεύγειν, ὁ μὴ ἐγνωρικὼς[p] ὃ ἔστιν ἕκαστον τῶν ὄντων;

ΦΑΙ. Οὐ μή ποτε. r. i. 72.

ΣΩ. Λόγων ἄρα[q] τέχνην,[r] ὦ ἑταῖρε, ὁ τὴν ἀλήθειαν μὴ εἰδώς, δόξας[s] δὲ τεθηρευκὼς[t] γελοίαν τινά, ὡς ἔοικε, καὶ ἄτεχνον[u] παρέξεται.

ΦΑΙ. Κινδυνεύει.

ΣΩ. Βούλει οὖν, ἐν τῷ Λυσίου λόγῳ ὃν φέρεις καὶ ἐν οἷς[v] ἡμεῖς εἴπομεν ἰδεῖν τι ὧν φαμὲν ἄτεχνόν[w] τε καὶ ἔντεχνον[x] εἶναι;

ΦΑΙ. Πάντων γέ που μάλιστα, ὡς νῦν γε ψιλῶς[y] πως λέγομεν, οὐκ ἔχοντες ἱκανὰ παραδείγματα.

§. 100. ΣΩ. Καὶ μὴν κατὰ τύχην γέ τινα,[z] ὡς ἔοικεν,[a] ἐῤῥηθήτην τὼ λόγω ἔχοντέ τι παράδειγμα, ὡς ἂν ὁ εἰδὼς τὸ[b] ἀληθὲς προσπαίζων ἐν[c] λόγοις παράγοι τοὺς ἀκούον-

ΧΔ: μεταβιβάζων Gς.—[o] διὰ τῶν ΧΓΔΠΣDGNOPT, ἀπὸ τῶν Φς: δι' ς.—[p] ἐγνω κὼς T, ἐγνωκὼς ΞDNOP.—[q] ἔτι C, ἐάρα H: om E et pr F.—[r] τέχνη H.—[s] δόξαν BFH.—[t] τεθηρακώς ΞEFς.—[u] καὶ ἄτεχνον ὡς ἔοικε Ξ.—[v] ἐν οἷς] ὃν F.—[w] ἔντεχνόν Γ.—[x] ἄτεχνον Γ.—[y] ἡ λῶς T.—[z] γέ τινα om G.—[a] ἔοικέ γε Γ.—[b] τὸ om P.

isse *τεχνικὸς ἔσται* dictum pro *τεχνικῶς δυνήσεται*. Steph.

Vulgo *μεταβιβάζων* et deinde *ἀπάγων*, quod duplex participium post illa *τεχνικὸς ἔσται* ferri non poterat. Igitur ex Galeno de Hippocr. et Plat. Decr. ix. p. 331. ed. Bas. ubi totum hunc locum descripsit *ἡ ἀπάτη* (sic exhibet) usque ad verba *ἄτεχνον παρέξεται*, revocavi *μεταβιβάζειν*, quo expeditur structura, hoc verborum ordine: *Ἔστιν οὖν, ὅπως ὁ μὴ ἐγνωρικὼς, ὃ ἔστιν ἕκαστον τῶν ὄντων, τεχνικὸς ἔσται μεταβιβάζειν* etc. *Fierine igitur potest, ut, qui veram cujusque rei naturam non perspexerit, is eo instructus sit artificio, quo possit paullatim auditorem traducere, per similitudines a vero plerumque ad contrarium deflectens, aut, ne idem ipsi accidat* (*τὸ μεταβιβάζεσθαι ἀπαγόμενον*) *cavere?* Heind.

ἀπάγειν] E Cod. Monac. rescripsi pro *ἀπάγων*. Ast.

ἐγνωρικὼς] Malim *ἐγνωκὼς*, quod est in quodam vet. ut *μὴ ἐγνωκὼς* sit quod modo dixit *ἀγνοῶν*. Steph.

Quod Stephanus in vet. lib. reperit, *ἐγνωκὼς* pro *ἐγνωρικὼς*, maluitque propter prægressum modo *ἀγνοῶν*, id nihilo melius altero videtur. Heind.

ἐγνωκὼς] Sic Cod. Monac. Stephanus quoque in lib. vet. reperit et probavit. Vulgo *ἐγνωρικώς*. Etenim *γνωρίζειν* est notum sibi facere, familiaritatis vel consuetudinis notione adjuncta, *γιγνώσκειν* vero (cujus antiquiores formæ sunt *γνόω, γνῶμι*) est cognoscere et perspicere, sensu philosopho. Ast.

τεθηρευκὼς] Hoc reposui ex Vindob. et Galen. Vulgo *τεθηρακώς*. Theætet. p. 198. A. *ἣν ἂν βούληται τῶν ἐπιστημῶν θηρεύειν*. Sophist. p. 222. A. *τὰ ἐν τούτοις ζῶα θηρευσόμενος*. Phileb. p. 20. D. *Πᾶν τὸ γιγνῶσκον αὐτὸ θηρεύει καὶ ἐφίεται βουλόμενον ἑλεῖν*. ut alia mittam. Heind.

ἀτέχνων] Sermonis lege correxi *ἀτέχνων τε καὶ ἐντέχνων*. Corrupte vulgo *ἄτεχνόν τε καὶ ἔντεχνον*. Conf. §. 58.—*ψιλῶς πως*. Recte Schol. Plat. p. 67. *ψιλῶς τὸ μὴ ἐπὶ ὑποδείγματός φησι*. Heind.

§. 100. *ἐν λόγοις*] Cod. Monac. *τοῖς λόγοις*. Ast.

τας. καὶ[d] ἔγωγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς· ἴσως δὲ καὶ οἱ[e] τῶν Μουσῶν προφῆται οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοὶ[f] ἐπιπεπνευκότες[g] ἂν ἡμῖν εἶεν[h] τοῦτο τὸ[i] γέρας. οὐ γάρ που[j] ἔγωγε[k] τέχνης τινὸς τοῦ λέγειν μέτοχος.

ΦΑΙ. Ἔστω ὡς λέγεις· μόνον δήλωσον ὃ φῄς.

ΣΩ. Ἴθι δή μοι ἀνάγνωθι τὴν τοῦ Λυσίου λόγου ἀρχήν.

§. 101. ΦΑΙ. Περὶ μὲν[l] τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἐπίστασαι,[m] καὶ ὡς νομίζω συμφέρειν ἡμῖν[n] τούτων γενομένων, ἀκήκοας.
I. i. 73. ἀξιῶ δὲ μὴ διὰ τοῦτο ἀτυχῆσαι ὧν δέομαι, ὅτι οὐκ ἐραστὴς ὤν σου[o] τυγχάνω. ὡς ἐκείνοις μὲν[p] τότε μεταμέλει[q]—

ΣΩ. Παῦσαι. τί δὴ οὖν οὗτος ἁμαρτάνει καὶ ἄτεχνον ποιεῖ; λεκτέον. ἦ γάρ;[r]

III. 263. ΦΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Ἆρ' οὖν[s] οὐ παντὶ δῆλον τό γε τοιόνδε,[t] ὡς περὶ μὲν ἔνια τῶν τοιούτων[u] ὁμονοητικῶς[v] ἔχομεν, περὶ δ' ἔνια στασιαστικῶς;[w]

ΦΑΙ. Δοκῶ μὲν ὃ λέγεις μανθάνειν, ἔτι δ' εἰπὲ σαφέστερον.

ΣΩ. Ὅταν τις ὄνομα εἴπῃ σιδήρου ἢ ἀργύρου, ἆρ' οὐ τὸ αὐτὸ[x] πάντες διενοήθημεν;

ΦΑΙ. Καὶ μάλα.

—[c] τοῖς DNOP et γρ F.—[d] καὶ om T.—[e] καὶ οἱ] καὶ P.—[f] ᾠδοὶ Ξ.—[g] ἐπιπεπρακότες NP.—[h] ἴεῖεν EF.—[i] τὸ om NP.—[j] πω ΣΦr.—[k] ἐγὼ pr Ξ.—[l] μὲν οὖν F.—[m] ἐπίσταμαι P.—[n] ὑμῖν ΧΔΠ.—[o] σου ὢν Ξ.—[p] μὲν om Γ.—[q] quæ vulgo adduntur, ὧν ἂν εὖ ποιήσωσιν, ἐπειδὰν τῆς ἐπιθυμίας παύσωνται, ea in margine ponit rc E, ceteri om.—[r] ἦ γάρ om E et pr F.—[s] οὖν om E.—[t] τόδε τοιόνγε ΠΤ et pr D.—[u] ὄντων Γ.—[v] ὁμονοϊκῶς F, οὐ μόνον ποιητικῶς ΠΤ et pr Χ.—[w] στασιωτικῶς ΧΓΞ ΣΦCGr.—[x] τοῦ αὐτοῦ G.—[y] ἄλλῃ ἄλλον G.—[z] διαμφισβητοῦμεν Φr.—[a] ἐν ἡμῖν

παράγοι] Proprium est hoc παράγειν in cavillatione rhetorica, qua auditor subdole a proposito abducitur. V. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 355. Heind.

τοὺς ἐντοπ. θεοὺς] Panem Acheloumque et Nymphas. Conf. §. 9. 32. 103. 147. De diis topicis, ἐντοπίοις, ἐγχωρίοις, v. Cuper. Obss. iii. 16.—τοῦτο τὸ γέρας] Schol. Plat. p. 67. τὸ δύνασθαι διακρίνειν τοὺς κατὰ τέχνην λέγοντας καὶ μή. Imo τὸ δύνασθαι λέγειν τῷ λόγῳ, ἔχοντε τὶ παράδειγμα τοιοῦτον. Heind.

§. 101. ἆρ' οὖν οὐ παντὶ] Totum hunc locum usque ad verba Ἄριστα λέγεις §. 102. affert Galen. de Hippocr. et Plat. Decret. ix. p. 331. ed. Bas. sed, quæ ibi mutata leguntur, corrigi hinc debent. Heind.

ΣΩ. Τί δ' ὅταν δικαίου ἢ ἀγαθοῦ; οὐκ ἄλλος ἄλλῃ[y] φέρεται, καὶ ἀμφισβητοῦμεν[z] ἀλλήλοις τε καὶ ἡμῖν[a] αὐτοῖς;

ΦΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΩ. Ἐν μὲν ἄρα[b] τοῖς συμφωνοῦμεν,[c] ἐν δὲ τοῖς οὔ.

ΦΑΙ. Οὕτως.

ΣΩ. Ποτέρωθι οὖν[d] εὐαπατητότεροί ἐσμεν, καὶ ἡ[e] ῥητορικὴ ἐν ποτέροις μεῖζον δύναται;

ΦΑΙ. Δῆλον ὅτι ἐν οἷς πλανώμεθα.

§. 102. ΣΩ. Οὐκοῦν τὸν μέλλοντα τέχνην[f] ῥητορικὴν 1. l. 74.
μετιέναι πρῶτον μὲν δεῖ[g] ταῦτα ὁδῷ διῃρῆσθαι, καὶ εἰληφέναι τινὰ χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἴδους, ἐν ᾧ τε ἀνάγκη τὸ πλῆθος[h] πλανᾶσθαι καὶ ἐν ᾧ μή.

ΦΑΙ. Καλὸν γοῦν[i] ἄν, ὦ Σώκρατες, εἶδος εἴη[j] κατανενοηκὼς ὁ τοῦτο λαβών.

ΣΩ. Ἔπειτά γε οἶμαι πρὸς ἑκάστῳ γιγνόμενον μὴ λανθάνειν, ἀλλ' ὀξέως αἰσθάνεσθαι, περὶ οὗ ἂν μέλλῃ[k] ἐρεῖν, ποτέρου[l] ὂν τυγχάνει τοῦ[m] γένους.

ΦΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Τί οὖν; τὸν Ἔρωτα[n] πότερον φῶμεν εἶναι[o] τῶν ἀμφισβητησίμων ἢ τῶν μή;

ΦΑΙ. Τῶν ἀμφισβητησίμων δή που. ἢ οἴει ἄν σοι[p] συγχωρῆσαι εἰπεῖν ἃ νῦν δὴ[q] εἶπες περὶ αὐτοῦ, ὡς βλάβη

Σφr.—[b] μὲν ἄρα om E et pr F.—[c] τοῦτο συμφ. Δ.—[d] οὖν om ΠDNPT.—[e] ἡ om ΠDNOPT.—[f] τὴν H.—[g] δὴ E.—[h] εἶδος ΔΠDGNOPT.—[i] οὖν NP.—[j] ᾖ E.—[k] μέλλοι E.—[l] πότερον DNP cum pr Γ.—[m] τοῦ om Σ.—[n] ἐρῶντα Φ.—[o] εἶναι om r.—

οἷς πλαν.] Vel aliud quam πλανώμεθα legit Ficinus, vel aliter quam debuit est interpretatus: vertit enim, *In quibus ambigimus:* quasi videlicet πλανώμεθα idem valeat quod alterum ex præcedentibus, vel ἀμφισβητοῦμεν, vel οὐ συμφωνοῦμεν. Paulo post tamen πλανᾶσθαι reddit *falli*, sed addens ablativum *ambiguitate*. Steph.

§. 102. ὁδῷ διῃρῆσθαι] *Via et ratione disserere et explicare*, de quo verbi διαιρεῖσθαι significatu accurate egit, hunc quoque locum adhibens, Dorvill. ad Charit. p. 645.—Mox ad τὸ πλῆθος Schol. Plat. p. 67. γράφεται καὶ τὸ εἶδος. quod nihili est. Heind.

τὸ πλῆθος] Cod. Monac. τὸ εἶδος: quam lectionem e verbis præcedentibus τοῦ εἴδους vel sequentibus καλὸν—εἶδος apparet ortam esse. Ast.

καλὸν γοῦν—εἶδος εἴη] Utrumque illud a Socrate modo memoratum rerum genus, τὸ εἶδος τῶν ἀμφισβητησίμων et τῶν μὴ ἀμφισβητησίμων, unius εἴδους nomine comprehendit Phædrus. τοῦτο int. τὸ εἶδος, vel potius τὸν χαρακτῆρα ἑκατέρου τοῦ εἴδους.—Ἔπειτά γε οἶμαι— *Deinde, opinor, quando in singulis rebus versatur*, (conf. ad §. 62.) *non fugere eum oportet, sed acute ipsum animadvertere, de quacunque re dicturus est, utrius ea sit generis.* Heind.

τί ἐστι τῷ ἐρωμένῳ καὶ ἐρῶντι, καὶ αὖθις ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τυγχάνει;

ΣΩ. Ἄριστα λέγεις. ἀλλ' εἰπὲ καὶ τόδε—ἐγὼ γάρ τοι διὰ τὸ ἐνθουσιαστικὸν οὐ πάνυ μέμνημαι—εἰ ὡρισάμην ἔρωτα ἀρχόμενος τοῦ λόγου.

ΦΑΙ. Νὴ Δί' ἀμηχάνως γε ὡς[r] σφόδρα.

§. 103. ΣΩ. Φεῦ, ὅσῳ λέγεις τεχνικωτέρας[s] νύμφας τὰς[t] Ἀχελώου καὶ Πᾶνα[u] τὸν[v] Ἑρμοῦ Λυσίου τοῦ Κε-
1. i. 75. φάλου πρὸς λόγους[w] εἶναι. ἢ οὐδὲν λέγω, ἀλλὰ καὶ ὁ Λυσίας[x] ἀρχόμενος τοῦ ἐρωτικοῦ ἠνάγκασεν ἡμᾶς ὑπολαβεῖν τὸν Ἔρωτα ἕν τι τῶν ὄντων,[y] ὃ αὐτὸς ἠβουλήθη,[z] καὶ πρὸς τοῦτο ἤδη ξυνταξάμενος[a] πάντα τὸν ὕστερον λόγον[b] διεπεράνατο; βούλει πάλιν ἀναγνῶμεν τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ;[c]

οι
[p] σε Ξ, σε ΦΤ.—[q] δὴ νῦν DNOP.—[r] ὡς om ΧΔΠDGNOPT.—[s] καὶ τεχνικωτέρας DNOP.—[t] τὰς νύμφας r.—[u] πάντα ΧΔΠΦGPT et pr D.—[v] τὰ G.—[w] λόγου ΧΓΔΠ ΣΦΕ et pr B, λόγον EGTr.—[x] καὶ ὁ λυσίας om Φr.—[y] τοιούτων F.—[z] ἠβουλήθη EFPs: ἐβουλήθη ceteri.—[a] ξυντ. ΓC.—[b] χρόνον E.—[c] τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ΧΓΔΠΣΦ

ἢ οἴει ἄν σοι συγχωρῆσαι] *Num alioquin eum putas tibi permissurum fuisse* etc.? Plenius ἢ, εἰ ἦν τῶν μὴ ἀμφισβητησίμων, οἴει ἂν etc. V. Valcken. ad Herodot. vi. 68. Sed nisi prorsus fallit animus, hæc ἢ οἴει ἂν—τυγχάνει Phædri sunt, non Socratis, cujus nomen ponendum ante illa Ἄριστα λέγεις. Ἀλλ' εἰπέ. Socratis enim si hæc esse voluisset Plato, ita potius, opinor, scripsisset: οὐ γὰρ ἂν ἡμῖν συγχωρήσειεν εἰπεῖν. Nunc et interrogandi hæc forma post illa asseverandi verba τῶν ἀμφισβητησίμων δήπου offendit, et magis etiam hoc σοι, quum Socrates, quanquam coactus a Phædro, ipse tamen hoc ὡς βλάβη τέ ἐστι etc. oratione illa adversus amorem habita docuerit, alterum autem illud, ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν τυγχάνει, ex sua ipsius dixerit, non Phædri, sententia. Denique si Phædro illa tribuantur, optime his conveniunt Socratis verba illa Ἀλλ' εἰπὲ καὶ τόδε, ἐγὼ γὰρ etc. Post μέγιστον quanquam facile excidere potuit ὄν, nolim id tamen intrudi. Isocrat. Archid. p. 256. —καταλελύσθαι τοὺς νόμους, μεθ' ὧν οἰκοῦντες εὐδαιμονέστατοι τῶν Ἑλλήνων ἐτύγχανον. Et conf. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 266. Heind.

§. 103. τεχνικωτέρας] Ironice in Sophistas et rhetoras, qui artibus suis vanis naturalem et veram dicendi rationem depravaverint. Acheloi igitur Nymphæ et Pan, Mercurii, qui ipsius sermonis auctor ferebatur, filius (Cratyl. 408. D. ubi v. Heindorf. p. 85.) festive Lysiæ, Cephali filio erudito et artibus sophisticis imbuto, opponuntur. Ast.

Πᾶνα τὸν Ἑρμοῦ] Herodot ii. 145. Ἐκ Πενελόπης καὶ Ἑρμέω λέγεται γενέσθαι ὑπὸ Ἑλλήνων ὁ Πάν. Conf. Plato Cratyl. p. 408. B. et Hymn. Hom. in Pan. quanquam res nota est ex mythologis. Heind.

λόγον] In præced. edit. χρόνον, pro λόγον: quam lect. et Fic. agnoscit. Steph.

χρόνον] Cornarius, Eclog. p. 49. primus in λόγον mutandum esse vidit. Neque aliter Ficinus legit vertens, *atque ad id sequentia referens orationem omnem peregit*. Ast.

τὸν ὕστερον λόγον διεπεράνατο] Verissime Cornarius pro χρόνον substituit λόγον, in quo περαίνειν et περάνασθαι proprie adhibetur. Hipp. Maj. §. 56. λόγον—περαίνειν ἐν δικαστηρίῳ. Eurip. Ion. v. 1348. λέγε, πέραινε σοὺς λόγους. Plat. Protag. p. 314. C. ἵν' οὖν μὴ ἀτελὴς γένοιτο (ὁ λόγος) ἀλλὰ διαπερανάμενοι οὕτως εἰσίοιμεν etc. Lucian. Lexiph. §. 1. σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι

ΦΑΙ. Εἰ σοί γε δοκεῖ· ὃ μέντοι ζητεῖς, οὐκ ἔστ' αὐτόθι.

ΣΩ. Λέγε, ἵν'[d] ἀκούσω αὐτοῦ ἐκείνου.

§. 104. ΦΑΙ. Περὶ μὲν[e] τῶν ἐμῶν πραγμάτων ἐπίστασαι,[f] καὶ ὡς νομίζω συμφέρειν ἡμῖν τούτων γενομένων, ἀκήκοας. ἀξιῶ δὲ μὴ διὰ τοῦτο ἀτυχῆσαι ὧν δέομαι, ὅτι III. 264.
οὐκ ἐραστὴς ὢν σοῦ τυγχάνω. ὡς ἐκείνοις μὲν τότε[g] μεταμέλει ὧν ἂν[h] εὖ ποιήσωσιν,[i] ἐπειδὰν τῆς ἐπιθυμίας παύσωνται.

ΣΩ. Ἦ πολλοῦ δεῖν ἔοικε ποιεῖν ὅδε[j] γε ὃ ζητοῦμεν, ὅς[k] οὐδὲ ἀπ' ἀρχῆς ἀλλ' ἀπὸ τελευτῆς ἐξ ὑπτίας ἀνάπαλιν διανεῖν[l] ἐπιχειρεῖ τὸν λόγον, καὶ ἄρχεται ἀφ' ὧν πεπαυμένος ἂν ἤδη ὁ ἐραστὴς[m] λέγοι πρὸς τὰ[n] παιδικά. ἢ οὐδὲν εἶπον, Φαῖδρε,[o] φίλη κεφαλή;

ΦΑΙ. Ἔστι γέ τοι[q] δή, ὦ[q] Σώκρατες, τελευτή,[r] περὶ οὗ τὸν[s] λόγον ποιεῖται.

CDGNOPΠr: αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν ς.—[d] ἵν' Γ.—[e] μὲν om P.—[f] ἐπίσταμαι ΓP.—[g] τὸ τότε ꝸΔΠ, τῷ τότε GT.—[h] ἂν om EF.—[i] ποιήσουσιν EF.—[j] ὁ δέ E: ὁ δὴ corr Φ, ὅδε G.—[k] ὃ ζητοῦμεν· ὅς] ὁ ζητούμενος ꝸGT, ἐζητοῦμεν ὃς E et corr Φ.—[l] διανύειν rc ꝸ, lac T.—[m] ἐρασθεὶς ꝸΓBG.—[n] τὰ om NP.—[o] ὦ φαῖδρε Φ.—[p] τι N.—[q] ὦ om ς.—[r] τελευτή om pr F.—[s] τὸν om N.—[t] δαί ΓΞBC, δὲ ἂν H: δὲ *ς.—

τὸν λόγον. Sed exempla occurrunt ubivis. HEIND.

§. 104. ἦ πολλοῦ δεῖν] Vulgo ἢ, et mox ἢ οὐδὲν εἶπ. Deinde διανεῖν, pro quo Cornarii liber habebat διανύειν, probante Stephano [qui sic, 'Plat. puto scripsisse διανύειν'], est h. l. διακολυμβᾶν, διαπερᾶν, uti explicat Schol. Plat. p. 67. Illustravit hanc dicendi figuram Ruhnk. ad Tim. p. 79.—ἐξ ὑπτίας, *supine*, quod optime convenit τῷ διανεῖν, additum, quo perversitas rei magis declaretur. HEIND.

ἐξ ὑπτίας] διανεῖν s. νεῖν Polit. vii. 10. (ubi male correxi νεύειν) ab urinatorum arte petitum est. V. Pollux, vii. 138. p. 787. AST.

ἀφ' ὧν πεπαυμένος] Stolide Cornarius, Ficinum secutus: *ab his initium sumit, quæ desinens jam amator esse ad amatum dixerit*. Ad πεπαυμένος int. τοῦ λέγειν. Nam Socrates Lysiam reprehendit, quod sermonem suum non sit a justo quodam initio exorsus, sed eum, qui jam finitus esse videretur, a fine quasi sursum versus retroque instituerit. Illa enim Lysiæ Περὶ μὲν τῶν ἐμῶν πραγμάτων etc. finem quasi faciunt prægressi cujusdam sermonis., Quod tamen quum de industria ita instituisset Lysias, ut medio quasi sermoni superveniret auditor, vide ne hæc iniquior sit Platonis existimatio. HEIND.

Φαῖδρε, φίλη κεφαλή] Parodica est Homeri imitatio Iliad. viii. 281. Τεῦκρε, φίλη κεφαλή, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν. Ion. 531. E. Οὔκουν, ὦ φίλη κεφαλή, Ἴων. ,Aristid. Oratt. T. ii. p. 154. τί μαθών, ὦ φίλη κεφαλή, αὐτὸς ἡμῖν τοὺς διακόνους μιμῇ; Liban. Epist. 232. p. 112. Εὖ γε, ὦ φίλη κεφαλή, βάλλ' οὕτως. Himer. Orat. iv. p. 472. Cf. Gatak. Advers. c. 38. AST.

ἔστι γέ τοι—τελευτή] Int. τοῦτο, (τὸ μὴ δεῖν ἐρῶντι χαρίζεσθαι) *est id, de quo sermonem illum instituit, finis quasi quidam* (prægressæ orationis). Sed accuratum in his Platonis stilum ita desidero, ut vix integra videatur scriptura. Cur non accuratius planiusque ita scripsit: Ἔστι γέ τοι δὴ—τελευτή, ἀφ' οὗ ἄρχεται τοῦ λόγου? HEIND.

ἔστι γέ τοι δὴ—τελευτή] Sensus est:

§. 105. ΣΩ. Τί δαί;[t] τἆλλα οὐ χύδην[u] δοκεῖ βε-
I. i. 76. βλῆσθαι τὰ τοῦ λόγου; ἢ φαίνεται τὸ δεύτερον εἰρημένον ἔκ τινος ἀνάγκης δεύτερον δεῖν[v] τεθῆναι, ἤ τι[w] ἄλλο τῶν ῥηθέντων; ἐμοὶ μὲν γὰρ ἔδοξεν, ὡς μηδὲν εἰδότι, οὐκ ἀγεννῶς[x] τοὐπιὸν[y] εἰρῆσθαι τῷ γράφοντι· σὺ δ'[z] ἔχεις τινὰ ἀνάγκην λογογραφικήν, ᾗ ταῦτα ἐκεῖνος οὕτως[a] ἐφεξῆς παρ' ἄλληλα[b] ἔθηκεν;

ΦΑΙ. Χρηστὸς εἶ, ὅτι με[c] ἡγεῖ[d] ἱκανὸν εἶναι τὰ ἐκείνου οὕτως ἀκριβῶς διιδεῖν.[e]

ΣΩ. Ἀλλὰ τόδε[f] γε οἶμαί σε φάναι ἄν, δεῖν πάντα λόγον ὥσπερ ζῶον[g] συνεστάναι σῶμά[h] τι[i] ἔχοντα αὐτὸν αὑτοῦ, ὥστε μήτε[j] ἀκέφαλον εἶναι μήτε ἄπουν, ἀλλὰ μέσα τε[k] ἔχειν[l] καὶ ἄκρα, πρέποντ'[m] ἀλλήλοις καὶ τῷ ὅλῳ[n] γεγραμμένα.

[t] οὐ χύδην] lac Δ.—[v] δεῖ NP.—[w] ἤ τι] ἢ G, ἢ το Ξ, ὅτι N.—[x] ἀγεννῶς ΞΕFNP.—[y] τοὐπιὸν DNOP : τὸ ἐπιὸν *s.—[z] δ' om P.—[a] οὗτος ΠΝΟΡΤ.—[b] παρ' ἀλλήλων F.—[c] μὴ ΧΔG et pr Π : om NP.—[d] ἡγεῖ ΧNP.—[e] δειδεῖν H, δεῖ ἰδεῖν NP.—[f] τό Δ.—[g] ζῶον om pr Φ.—[h] σώματι Χ.—[i] τι om pr Ξ.—[j] μὴ τὸ ΔGT et pr Π.—[k] τ' r.—[l] ἔχει T.—[m] πρέποντ' Γ.—[n] λόγῳ Ξ. γεγραμμένα F, γεγραμμένω ΔDOPT, γε-

sane quidem (γὲ δὴ) a fine exorditur orator, at (τοὶ) conclusio est (τελευτὴ), id, de quo verba facit. Ita hæc verba intelligenda sunt, in quibus Heindorfius, particularum γέ τοι δὴ potestatem negligens, accuratum Platonis stilum desiderabat. Nimirum Phædrus Lysiam eo excusare quodammodo studet, quod oratori non propositum fuerit, de amoris natura, notione etc. exponere, sed de iis, quæ consequantur, si ponatur, amorem malam esse cupiditatem, ut ipse dicit supra, τὸ μὲν τὸν ἐρῶντα τοῦ μὴ ἐρῶντος μᾶλλον νοσεῖν, δώσω σοι ὑποτίθεσθαι· τῶν δὲ λοιπῶν ἕτερα πλείω καὶ πλείονος ἄξια εἰπὼν τῶν Λυσίου, παρὰ τὸ Κυψελιδῶν ἀνάθημα σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι. Ast.

§. 105. οὐκ ἀγεννῶς] Attica urbanitate dictum pro θαῤῥαλέως, temere et inconsiderate. V. ad Charmid. §. 13.—τὸ ἐπιὸν] Quidquid in solum [q. in os primum], ὅ, ττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν ἔλθῃ. de legg. iv. p. 719. C. ποιητής, ὁπόταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς Μούσης καθίζηται, τότε οὐκ ἔμφρων ἐστὶν, οἷον δὲ κρήνη τις τὸ ἐπιὸν ῥεῖν ἑτοίμως ἐᾷ. Heind.

φάναι ἄν, δεῖν] Interpungitur in vulgatis male: φάναι ἂν δεῖν, πάντα—. Heind.

σῶμα] Non σῶμά τι, sed σώματα, habent præc. edit. verum perperam. Steph.

ὥσπερ ζῶον cet.] Respexit classicum hunc de orationis compositione locum Aristoteles Poetic. xxiii. 1. ὅτι δεῖ τοὺς μύθους, καθάπερ ἐν ταῖς τραγῳδίαις, συνιστάναι δραματικοὺς, καὶ περὶ μίαν πρᾶξιν ὅλην καὶ τελείαν, ἔχουσαν ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος, ἵν', ὥσπερ ζῶον ἓν ὅλον, ποιῇ τὴν οἰκείαν ἡδονὴν, δῆλον. Ζῶον, in quo vivi et organici notio inest, adhibuit quoque Epinomidis auctor 981. A. φέρε δὴ, ζῶόν γε ἀληθέστατα λέγεσθαι κατὰ φύσιν φῶμεν τοῦτό γε, ὅταν μία ξυνελθοῦσα ξύστασις ψυχῆς καὶ σώματος ἀποτέκῃ μίαν μορφήν. Plutarch. de Ser. Num. vind. p. 60. ed. Wytt. ἓν γάρ τι πρᾶγμα καὶ συνεχὲς ἡ πόλις, ὥσπερ ζῶον cet. Cf. Longin. x. p. 41. ed. Toup. Verbis vero πρέποντα ἀλλήλοις cet. externa pulchritudinis forma describitur, ut Phileb. p. 217. ed. Fisch. μετριότης γὰρ καὶ ξυμμετρία κάλλος δήπου καὶ ἀρετὴ πανταχοῦ ξυμβαίνει γίγνεσθαι. Hinc Ci-

§. 106. ΦΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΩ. Σκέψαι τοίνυν τὸν τοῦ ἑταίρου[o] σου[p] λόγον, εἴθ'[q] οὕτως εἴτε ἄλλως ἔχει· καὶ εὑρήσεις τοῦ ἐπιγράμματος οὐδὲν διαφέροντα, ὃ Μίδᾳ τῷ Φρυγί φασί τινες ἐπιγεγράφθαι.[r]

ΦΑΙ. Ποῖον τοῦτο, καὶ τί πεπονθός;[s]

ΣΩ. Ἔστι μὲν τοῦτο[t] τόδε,[u]

χαλκῆ παρθένος εἰμί, Μίδα[v] δ' ἐπὶ σήματι κεῖμαι.
ὄφρ' ἂν ὕδωρ τε νάῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτου[w] ἐπὶ τύμβου, 1. i. 77.
ἀγγελέω παριοῦσι Μίδας ὅτι τῇδε τέθαπται.

ὅτι δὲ[x] οὐδὲν διαφέρει αὐτοῦ[y] πρῶτον ἢ ὕστατόν τι λέγεσθαι, ἐννοεῖς που, ὡς ἐγῷμαι.

ΦΑΙ. Σκώπτεις τὸν λόγον ἡμῶν,[z] ὦ Σώκρατες.

§. 107. ΣΩ. Τοῦτον[a] μὲν τοίνυν, ἵνα μὴ σὺ ἄχθῃ,

γραμμένων N.—[o] ἑτέρου P.—[p] σου om P.—[q] εἴθ' Γ.—[r] ἐπιγεγράφθαι in margine ponunt rc EF.—[s] πεπονθὼς Ξ, πέπονθας DNOP et γρ F.—[t] μὲν οὖν G.—[u] τόδε om Π.—[v] μίδαι Χ.—[w] πολυκλαύστου ΞΠDFGNOP.—[x] δ' r.—[y] αὐτοῦ om Σr et pr Φ.—

[z] ἡμῶν N.—[a] τοῦτο T.—[b] ἐάσω ΞEFs.—[c] δοκεῖν N.—[d] τοι Σ.—[e] ἑταίρους Ξ, ἑταί- (superscript ἑ above)

ceroni quoque pulchritudo est 'apta partium convenientia ac compositio,' v. Offic. i. 28. §. 5. Tusc. Quæst. iv. 13. et Plotino (Ennead. i. 6. p. 50. D.) dicitur συμμετρία τῶν μερῶν πρὸς ἄλληλα καὶ τὸ ὅλον. Vid. Dionys. Halicarn. art. rhetor. c. x. §. 6. T. v. p. 381. Reisk. p. 296. ed. Schott. Ast.

§. 106. τοῦ ἐπιγράμματος] Epigramma hoc ipsi Homero tribuit posterior antiquitas, ut docet Auct. libri de vita Homeri, Herodoto vulgo adscripti. c. xi. Cleobulo Lindio Simonidis testimonio vindicat Diog. Laert. i. 89. Vid. Wessel. ad Herodot. p. 750. Sed auctius ap. Laert. legitur duobus his versibus post illum Ὄφρ' ἂν ὕδωρ etc. Ἠέλιός τ' ἀνιὼν λάμπῃ λαμπρά τε σελήνη, Καὶ ποταμοί γε ῥέωσιν ἀνακλύζῃ δὲ θάλασσα. Qui si Cleobuli non sunt, antiquissimi tamen sunt auctoris, quoniam in carmine, quod Simonidis sine dubio est, his Cleobuli versibus ap. Laert. subjecto, respiciuntur manifesto: Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πίσυνος Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον Ἀενάοις ποταμοῖς—Ἀελίου τε φλογὶ χρυσᾶς τε σελάνας—Ἀντιθέντα μένος στάλας; In Cleobulum autem, ænigmatum griphorumque auctorem (v. Laert. l. l.), optime convenit hujusmodi lusus, in quo perverti potest versuum ordo, quanquam duo illi a Platone omissi versus in quocunque ceterorum ordine sequi debent illum Ὄφρ' ἂν ὕδωρ cet. ut dubitem, an consulto eos omiserit Plato. De scriptura horum, laudatis locis paullulum mutata, vide Varr. Lectt. ap. Wesseling. l. c. et Ilgen. Hymn. Hom. p. 607. Heind.

ὄφρ' ἂν—νάῃ] Sic et Liban. in Julian. nec. p. 259. Sext. Empir. Pyrrh. hypotyp. ii. 5. §. 37. et Liban. Orat. ix. p. 259. T. ii. exhibent ἔστ' ἂν—νάῃ, Dio Chrysostom vero Orat. xxxvii. p. 465. A. Sext. Empir. adv. Logic. viii. §. 184. p. 492. et Longin. xxxvi. §. 2. scribunt ἔστ' ἂν—ῥέῃ. Ast.

πολυκλαύτου] Quidam vet. πολυκλαύστου. Steph. Ita Cod. Monac. et Bas. 2. Ast.

§. 107. ἐάσω] Putat quispiam scribendum ἐάσωμεν, quod sequatur ἴωμεν: sed alibi quoque ita numerum mutari vi-

ἐάσωμεν[b]—καί τοι συχνά γε ἔχειν μοι δοκεῖ[c] παραδείγματα, πρὸς ἅ τις βλέπων ὀνίναιτ' ἄν, μιμεῖσθαι αὐτὰ ἐπιχειρῶν μὴ πάνυ τι·[d]—εἰς δὲ τοὺς ἑτέρους[e] λόγους ἴω-
III. 265. μεν. ἦν γάρ τι ἐν αὐτοῖς, ὡς δοκῶ,[f] προσῆκον ἰδεῖν τοῖς[g] βουλομένοις[h] περὶ λόγων σκοπεῖν.

ΦΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ[i] λέγεις;

ΣΩ. Ἐναντίω που ἤστην· ὁ μὲν γάρ, ὡς τῷ ἐρῶντι,[j] ὁ δ' ὡς τῷ μὴ[k] δεῖ[l] χαρίζεσθαι, ἐλεγέτην.

ΦΑΙ. Καὶ μάλ' ἀνδρικῶς.[m]

ρους Δ et pr Π.—[f] ὡς δοκῶ om Σφr.—[g] τοῖς om pr Ξ.—[h] βουλομένοις post σκοπεῖν ponit B.—[i] δη om G.—[j] ἔρωντι N.—[k] τῷ μὴ] horum loco lacunam habet N et,

demus: et magis hic excusari potest quam aliis plerisque locis, quod ἴωμεν non dicat de se loquens in numero plurali, sed alterum quoque comprehendat. Intelligit autem τοὺς ἑτέρους λόγους, cæteras orationes ipsius Lysiæ. Steph.

ἐάσωμεν] Vulgo ἐάσω. Illud ex Vindob. recepi propter seq. ἴωμεν. Atque Ficinus vertit *dimittamus*, et sic §. 96. ἀλλὰ γὰρ τούτους ἐῶμεν. Heind.

καίτοι συχνά γε ἔχειν cet.] Vulgo sic distinguuntur sine ullo sensu: πρὸς ἅ τις βλέπων, ὀνίναιτ' ἂν μιμεῖσθαι αὐτὰ ἐπιχειρῶν, μὴ πάνυ τι. Igitur ut aliqua hinc efficeretur sententia neque incommoda, in interpunctione secutus sum Ficinum, sic vertentem: *quibus inspectis utilitas nobis ex hoc proventura sit, ne talia imitemur.* planius: *quæ si quis intueatur, is eam inde percipiat utilitatem, ut a talium imitatione deterreatur.* Quanquam, fateor, hac ratione non placet hoc μὴ πάνυ τι ita in fine positum pro μιμεῖσθαι αὐτὰ μὴ πάνυ τι ἐπιχειρῶν. Acute amicus interpretabatur: *in quæ si quis intueatur, inde proficiat aliquid, sin imitari ea conetur, nihil proficiat.* Quod probarem in hac scriptura: πρὸς ἅ τις βλέπων μὲν ὀνίναιτ' ἄν, μιμεῖσθαι δὲ etc. vel saltem inserto δὲ post μιμεῖσθαι. Heind.

ναί, πάνυ τι] Vulgo μὴ πάνυ τι. Hæc verba, quæ in editionibus Socrati tribuuntur, sine sensu cum oratione præcedente cohærentia, Phædri esse antea putabam, ut is ad verba ἵνα μὴ σὺ ἄχθῃ, jam responderet μὴ πάνυ τι (nullo modo), sc. ἄχθομαι. Sed nunc video, propter verba interposita καίτοι συχνά γε—ἐπιχειρῶν, quæ ita dicta esse videntur, ac si Socrates Phædrum jam offensum in gratiam reconciliare studuerit, non probabile esse, Phædrum ad illa ἵνα μὴ σὺ ἄχθῃ, quæ solummodo interjecta sunt, respondere. Quocirca μὴ in ναὶ mutandum esse arbitratus sum, ut πάνυ τι referantur ad ὀνίναιτ' ἄν, μιμεῖσθαι αὐτὰ ἐπιχειρῶν. Utique, Phædrus dicit, 'multum proficiat, qui orationem illam, tanquam exemplar, intueatur.' Scilicet Socratis verba præcedentia simplex homo in bonum sensum capit, quasi dixerit ille ironicus, Lysiæ orationem multa egregia habere, imitatione digna. Ast.

τοὺς ἑτέρους λόγους] Suas ipsius dicit orationes, quarum altera amorem vituperarat, altera laudaverat. Perperam enim Stephanus intelligendas dicit *ceteras orationes ipsius Lysiæ*. Heind.

καὶ μάλ' ἀνδρικῶς] Male Vindob. ἀληθῶς. Heind. Et sic Cod. Monac. Ast.

αὐτὸ τοῦτο] *Ipsum hoc quod significabatur τῷ μανικῶς.* Quæ sequuntur, ea, adhibitis illis §. 47. sqq. expressit Cælius Aurelianus Morb. Chron. i. 5. 'Plato in Phædro duplicem furorem dixit: unum fieri mentis intentione ex corporis causa vel origine; alterum divinum sive immissum, ejusque Apollinem inspiratorem esse, atque hunc vocari divinationem, ab antiquis vero appellatum furorem. Magna Græcorum vetustas μανίαν appellabat, quæ nunc μαντικὴ dicta est. Item alium, inquit, ex Libero fieri patre, alium ex Amore, et appellavit ἐρωτικόν; alium ex Musis, quem appellavit προτρεπτικόν, quod ad carmen in-

ΣΩ. Ὤιμην σε[n] τἀληθὲς[o] ἐρεῖν, ὅτι μανικῶς. ὃ μέντοι ἐζήτουν,[p] ἐστὶν αὐτὸ τοῦτο. μανίαν[q] γάρ τινα ἐφήσαμεν εἶναι[r] τὸν Ἔρωτα. ἢ γάρ;

ΦΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Μανίας δέ γε εἴδη δύο, τὴν μὲν ὑπὸ νοσημάτων ἀνθρωπίνων,[s] τὴν δὲ ὑπὸ[t] θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων γιγνομένην.

ΦΑΙ. Πάνυ γε. 1. i. 78.

§. 108. ΣΩ. Τῆς δὲ θείας τεττάρων θεῶν τέτταρα μέρη διελόμενοι, μαντικὴν μὲν ἐπίπνοιαν Ἀπόλλωνος θέντες, Διονύσου δὲ τελεστικήν, Μουσῶν δ' αὖ[u] ποιητικήν, τετάρτην δὲ[v] Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος, ἐρωτικὴν μανίαν ἐφήσαμέν τε ἀρίστην εἶναι, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπῃ τὸ ἐρωτικὸν πάθος ἀπεικάζοντες, ἴσως μὲν ἀληθοῦς τινὸς ἐφαπτόμενοι, τάχα δ' ἂν καὶ ἄλλοσε παραφερόμενοι, κεράσαντες οὐ παντάπασιν ἀπίθανον[w] λόγον,[x] μυθικόν τινα ὕμνον προσ-

superstite τ, P.—[l] δεῖν EF.—[m] ἀληθῶς DNOP.—[n] σοι NP.—[o] τἀληθὲς om Γ.—[p] ἐζητοῦμεν ΣΦr.—[q] μανίας G.—[r] εἶναι om F.—[s] νοσημάτων ἀνθρωπίνων] νοσησάντων ΣΦr.—[t] ἀπὸ F.—[u] αὖ om ΣΦr.—[v] δ' αὖ ΣΦr.—[w] θανον Δ, οὐκ ἀπίθανον G.

struere videatur.' In quibus Cl. Schneiderus, cui hunc locum debeo, pro *προτρεπτικὸν* legi jubet *ποιητικόν*. In Platonis autem his verbis idem vir eruditissimus glossematis me admonuit indubitati. Nimirum in his *τῶν εἰωθότων νομίμων* alterutrum moleste inepteque redundat, damnandumque puto cum Schneidero istud *εἰωθότων*, quo quis olim in margine explicaverat hoc *νομίμων*. Nam *νόμιμα* h. l. significatu non vulgari accipienda de *hominis statu et conditione, qualis esse solet natura et consuetudine*. Heind.

ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων] Νόμιμα sunt i. q. *τὰ νομιζόμενα*, quæ pro rectis, veris, et bonis habentur, *εἰωθότα νόμιμα* igitur, quæ ut bona et recta usu et consuetudine recepta sunt: quorum ita contrarius enthusiasmus est, ut homines pro insania ipsum habeant. Similiter supra dixit *εἰ τοίνυν τὸν νόμον τὸν καθεστηκότα δέδοικας* cet. Quocirca neque Heindorfium et Schleiermacherum, qui *τὰ εἰωθότα νόμιμα* de naturali et solita hominis conditione capiunt, neque Schneiderum, qui *εἰωθότων* ut moleste et inepte redundans damnat, probare possum. Ast.

§. 108. *τῆς δὲ θείας*] Stob. Eclogg. Phys. i. 12. *Διονύσου δὲ καί*.—Deinde *Ἀφροδίτης ἢ Ἔρωτος*.—Mox *ἐφήσαμεν ἀρίστην* sine *τε*, quod placet. Heind.

ἐφήσαμεν ἀρίστην] Sine *τε*, quod editt. habent, e Cod. Monac. scripsi. Etiam Ficinus: *amatorium furorem Veneri et Amori omnium optimum tribuimus. Ac nescio quomodo* cet. Ast.

καὶ οὐκ οἶδ' ὅπῃ] *Amoris affectum simili quodam seu imagine exprimentes, in quo fortasse verum secuti sumus, fortasse etiam alio deflexinus.* Heind.

κεράσαντες] *κεραννύναι*, proprie *vinum aqua miscere*, est *libare*, et in universum *offerre*, ut Phileb. 61. B. Τοῖς δὴ θεοῖς, ὦ Πρώταρχε, *εὐχόμενοι κεραννύωμεν, εἴτε Διόνυσος, εἴθ'* Ἥφαιστος, *εἴθ' ὅστις θεῶν ταύτην τὴν τιμὴν εἴληχε τῆς ξυγκράσεως*. Cf. Athen. x. 21. T. iv. p. 46. Ast.

μυθικόν τινα ὕμνον] Per appositionem ad prægressa traxi *ἀπίθανον λόγον*, ne verbum *προσεπαίσαμεν* duplicem haberet accusativum. Herm. Schol. Mss. ap. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 222: *Προσεπαίσαμεν, ἀντὶ τοῦ, ἐπαίξαμεν. λέγει δὲ ὑμνήσαμεν*, ubi vid. Ruhnk. Heind.

επαίσαμεν[y] μετρίως τε[z] καὶ εὐφήμως[a] τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν δεσπότην Ἔρωτα, ὦ Φαῖδρε, καλῶν παίδων ἔφορον.

ΦΑΙ. Καὶ μάλα ἔμοιγε[b] οὐκ ἀηδῶς ἀκοῦσαι.

ΣΩ. Τόδε τοίνυν αὐτόθεν[c] λάβωμεν, ὡς[d] ἀπὸ τοῦ ψέγειν πρὸς τὸ ἐπαινεῖν ἔσχεν ὁ λόγος μεταβῆναι.

ΦΑΙ. Πῶς δὴ οὖν αὐτὸ λέγεις;

§. 109. ΣΩ. Ἐμοὶ μὲν φαίνεται τὰ μὲν ἄλλα τῷ ὄντι παιδιᾷ πεπαῖσθαι·[e] τούτων δέ τινων ἐκ τύχης ῥηθέντων δυοῖν εἰδοῖν, εἰ αὐτοῖν[f] τὴν δύναμιν τέχνῃ λαβεῖν δύναιτό τις, οὐκ ἄχαρι.

ΦΑΙ. Τίνων δή;

ΣΩ. Εἰς μίαν τε ἰδέαν συνορῶντα ἄγειν[g] τὰ πολλαχῇ

—[x] λόγῳ B, λόγου Ꝗ.—[y] προσεπαίξαμεν CH et corr ΣB, προσεπαινέσαμεν T.—[z] τε om G.—[a] εὔφορον Φ, δ' ἔφορον N.—[b] ἔμοιγε ꝖΔΠΣΦDOPr : ἐμοὶ μὲν *s.—[c] αὐτόθι pr Ξ.—[d] ὡς...μεταβῆναι om H.—[e] παιδία πεπέσθαι Ꝗ.—[f] αὐτοῦν ΓΔΞΠBCDGH et

προσεπαίσαμεν] i. q. προσεπαίξαμεν (Cf. Fischer. Præfat. ad Weller. T. i. p. xxi.) est, ut Hermias interpretatur, ὑμνήσαμεν: *carmine celebravimus*. Sic Epinom. 980. B. εἰ γάρ σοι τοῦτο τέλος εἴη τῶν νόμων, θεοὺς προσπαίσαντι, καθαρώτερόν τε διαγαγόντι τὸν βίον, τῆς ἅμα τελευτῆς—τυχεῖν. Ast. qui sic in Addit. 'προσπαίζειν, in quo explicando Grammaticos proprius atque elegans fugit sensus, est *alludere* (vid. Westerhov. ad Terent. Eunuch. iii. 1. 35. Gebhard. Crepund. iii. 2.) i. e. blandiri, h. l. reconciliandi causa.'

εὐφήμως] *Pie*. conf. §. 43. Heind.

καλῶν παίδων ἔφορον] Hæc expressit Plotin. Ennead. iii. 5. p. 292. G. Ast.

§. 109. ἐμοὶ μὲν φαίνεται] Hæc profert Galen. usque ad verba τρόπῳ χρώμενον §. seq. de Decret. Hippocr. et Plat. ix. p. 334. ed. Bas. scriptura tamen nihil fere mutata. Heind.

εἰς μίαν τε ἰδέαν] Frustra hæc olim sollicitavi, corrigendo ὁρῶντα συνάγειν. Usitatum satis est verbum συνιδεῖν et συνορᾶν, quo adhibito maluit [Plato] inferre ἄγειν, quam συνάγειν. Heind.

ξυνορῶντα ἄγειν] Ut diversas ideas et in multitudinem rerum dissipatas formas s. species (εἴδη) comprehendentes ad unam ideam reducamus. ξυνορᾶν, *conspicere*, est h. l. *comprehendere*: Epinom. 979. A. καὶ πάντα ἀριθμὸν πρὸς ἀριθμὸν ἤρξατο ξυνορᾶν εὐδαίμονι τέχνῃ. Demodoc. 381. E. οὐ γὰρ δή, μὴ δυνάμενοί γε ξυνορᾶν, ἃ πρακτέον ἐστί, κρίνειν ἱκανοὶ ἔσεσθε τὸν ὀρθῶς ξυμβουλεύοντα περὶ τούτων ὑμῖν. Aristotel. Rhetor. i. 2. Topic. i. 18. §. 12. vi. 3. p. 361. ed. Du-Vall. Ex hac totius et partium, unitatis et multitudinis distinctione claraque uniuscujusque perceptione vera efflorescit cognitio, lucidus proficiscitur ordo et harmonia, τὸ σαφὲς καὶ τὸ αὐτὸ αὑτῷ ὁμολογούμενον. Commentarii instar est locus Politic. p. 156. ed. Fisch. διὰ δὴ τὸ μὴ κατ' εἴδη ξυνειθίσθαι σκοπεῖν διαιρουμένους, ταῦτά τε τοσοῦτον διαφέροντα ξυμβάλλουσιν εὐθὺς εἰς ταὐτόν, ὅμοια νομίσαντες, καὶ τοὐναντίον αὖ τούτου δρῶσιν, ἕτερα οὐ κατὰ μέρη διαιροῦντες· δέον, ὅταν μὲν τὴν τῶν πολλῶν τις πρότερον αἴσθηται κοινωνίαν, μὴ προαφίστασθαι, πρὶν ἂν ἐν αὐτῇ τὰς διαφορὰς ἴδῃ πάσας, ὁπόσαιπερ ἐν εἴδεσι κεῖνται· τὰς δὲ αὖ παντοδαπὰς ἀνομοιότητας, ὅταν ἐν πλήθεσιν ὀφθῶσι, μὴ δυνατὸν εἶναι δυσωπούμενον παύεσθαι, πρὶν ἂν ξύμπαντα τὰ οἰκεῖα ἐντὸς μιᾶς ὁμοιότητος ἔρξας, γένους τινὸς οὐσίᾳ περιβάληται. Ast. qui citat in Addit. et Metrodor. ap. Sext. Empir. adv. Grammat. i. 3. 229. et Sext. Empir. adv. Logic. vii. §. 328. p. 435. ὁ συνεωρακὼς τἀληθές.

ἄγειν] Cf. Perictyone in Stob. Sermon. i. p. 7. ὅστις ὧν ἀναλῦσαι οἷός ἐστι πάντα γένη ὑπὸ μίαν, καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχὰν, καὶ πάλιν ἐκ ταύτας συνθεῖναι καὶ

διεσπαρμένα, ἵν'[h] ἕκαστον ὁριζόμενος δῆλον ποιῇ περὶ οὗ I. i. 79.
ἂν[i] ἀεὶ[j] διδάσκειν ἐθέλῃ.[k] ὥσπερ τὰ νῦν δὴ περὶ Ἔρωτος,
ὃ ἔστιν, ὁρισθέν, εἴτ' εὖ εἴτε κακῶς[l] ἐλέχθη. τὸ γοῦν σαφὲς
καὶ τὸ αὐτὸ αὑτῷ[m] ὁμολογούμενον διὰ ταῦτ'[n] ἔσχεν εἰ-
πεῖν ὁ λόγος.

ΦΑΙ. Τὸ δ' ἕτερον δὴ[o] εἶδος[p] τί λέγεις, ὦ Σώκρατες;

§. 110. ΣΩ. Τὸ πάλιν κατ' εἴδη δύνασθαι τέμνειν,[q]
κατ' ἄρθρα, ᾗ πέφυκε, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι
μέρος μηδέν, κακοῦ μαγείρου τρόπῳ χρώμενον· ἀλλὰ
ὥσπερ ἄρτι τὼ λόγω τὸ μὲν[r] ἄφρον τῆς διανοίας ἕν τι
κοινῇ εἶδος ἐλαβέτην, ὥσπερ δὲ σώματος ἐξ ἑνὸς διπλᾶ
καὶ ὁμώνυμα πέφυκε, σκαιά,[s] τὰ δὲ[t] δεξιὰ κληθέντα,[u] III. 266.
οὕτω καὶ τὸ[v] τῆς παρανοίας ὡς ἓν ἐν[w] ἡμῖν[x] πεφυκὸς εἶδος

corr F: αὐτὴν *ς.—[g] ἄγειν om E.—[h] ἵν' Γ.—[i] ἂν om G.—[j] ἀεὶ Γ; om EF: αἰεὶ *ς.—[k] ἐθέλει G, ἐθέλοι F.—[l] καλῶς Γ.—[m] lac T.—[n] ταῦτ' Γ.—[o] μὴ ϢΔΠD, μοι NOP.—[p] εἰδῶς T.—[q] τέμνειν ϢΔΠDGNOPT: διατέμνειν *ς.—[r] μὲν om ΞEFς.—[s] καὶ ἃ T, τὰ μὲν σκαιὰ DNOP.—[t] τὰ δὲ] τάδε ἢ Tς.—[u] βληθέντα E.—[v] τὸ om pr

ἀριθμάσασθαι (*numero complecti*, ut Plat. Phædr. supra: Jacobs. Animadver. in Stob. p. 220. volebat ἀρθμάσασθαι), οὗτος δοκεῖ καὶ σοφώτατος εἶναι καὶ ἀληθέστατος. Ast. qui sic in Addit. 'Stob. ed. Schow. p. 15. legit εὐρυθμίσασθαι, quod Schæferus in Melet. Crit. p. 129. in εὖ ῥυθμίσαι mutari vult.'

ἕκαστον ὁριζόμ.] *Justa quadam rei cujusque definitione, qua una quædam singularum partium omnium* ἰδέα *continetur.*—ὥσπερ τανῦν δή, *velut paullo ante de amore, proposita ejus definitione, seu bene seu male, est dictum.* Nam ὁρισθὲν est nominativus s. accusativus absolutus, et ἐλέχθη pertinet ad περὶ ἔρωτος. Heind.

§. 110. κατ' ἄρθρα] Legendum est fortasse οἷον κατ' ἄρθρα. Steph.

Stephano videbatur οἷον. Quidni potius καὶ κατ' ἄρθρα? Sed deest nihil. Etenim qui κατ' ἄρθρα ᾗ πέφυκε rem quampiam in partes distribuit, is naturalem sequitur partium juncturam; *articulatim* rem dissolvit, non distrahit temere neque vi frangit. Heind.

διατέμνειν κατ' ἄρθρα] Nescio an Plato ex Empedocle sumserit, qui v. 338. (ed. Sturz. p. 528.) Γνῶθι διατμηθέντος ἐνὶ σπλάγχνοισι λόγοιο. Ceterum similiter Seneca Epist. 89. §. 2. 'Faciam ergo, quod exigis, et philosophiam in partes, non in frusta dividam; dividi enim illam, non concidi utile est.' Ast. qui in Addit. citat Sext. Empir. adv. Ethic. xi. §. 15. p. 693. πᾶσα γάρ, φασίν, ὑγιὴς διαίρεσις γένους ἐστὶ τομὴ εἰς τὰ προσεχῆ εἴδη.

ἀλλ' ὥσπερ ἄρτι] Ficin. *Sed perinde faciat, ut superiores sermones fecerunt, qui* etc. Neque durum puto, ex prægressis mente repetere ἀλλ' οὕτω ποιεῖν, s. ἀλλ' οὕτω διατέμνειν, nisi potius hæc omnia ἀλλ' ὥσπερ ἄρτι—αἴτιον ἀγαθῶν longiorem quandam faciant protasin, post quam commode omitti poterat apodosis, quæ tamen quodammodo infertur §. 111. τούτων δὴ ἔγωγε. De quo conf. Charmid. §. 8. 9. Hipp. Maj. §. 52. De verbis ipsis, vulgo ἀλλ' ὥσπερ ἄρτι τῷ λόγῳ, vitio manifesto. Cujusmodi errore juvat hic in transcursu alium liberare Platonis locum de rep. iv. p. 442. B. Ἆρ' οὖν—καὶ τοὺς ἔξωθεν πολεμίους τούτω ἂν κάλλιστα φυλάττοι, τῷ ὑπὲρ ἁπάσης τῆς ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, τὸ μὲν βουλευόμενον, τὸ δὲ πολεμοῦν; Cod. Reg. φυλάττοι τόν. Repone τούτω ἂν κάλλιστα φυλαττοίτην, ὑπὲρ ἁπάσης.—Tum Cod. Stob. Eclog. Dialect. ii. 2. recte τὸ μὲν ἄφρον, quod recepi. Nam vulgo μὲν abest. Heind.

σκαιὰ] Vindob. optime τὰ μὲν σκαιά, τὰ δὲ δεξιὰ κληθέντα. Heind.

σκαιά, τὰ δὲ δεξιὰ κληθ.] Cod. Monac.

ἡγησαμένω τὼ λόγω, ὁ μέν, τὸ ἐπ' ἀριστερὰ[y] τεμνόμενος[z] μέρος, πάλιν τοῦτο τέμνων οὐκ ἐπανῆκε, πρὶν ἐν αὐτοῖς ἐφευρὼν ὀνομαζόμενον[a] σκαιόν τινα[b] ἔρωτα ἐλοιδόρησε μάλ' ἐν δίκῃ, ὁ δ' εἰς τὰ ἐν δεξιᾷ[c] τῆς μανίας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ὁμώνυμον μὲν ἐκείνῳ, θεῖον δ' αὖ τιν'[d] ἔρωτα ἐφευρὼν καὶ προτεινάμενος ἐπῄνεσεν ὡς μέγιστον[e] αἴτιον ἡμῖν[f] ἀγαθῶν.

§. 111. ΦΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις.

ΣΩ. Τούτων δὴ[g] ἔγωγε αὐτός τε ἐραστής, ὦ Φαῖδρε,
1. i. 80. τῶν διαιρέσεων καὶ συναγωγῶν,[h] ἵν'[i] οἷός τε ὦ λέγειν τε καὶ φρονεῖν· ἐάν τέ τιν'[j] ἄλλον ἡγήσωμαι δυνατὸν εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφυκὸς[k] ὁρᾶν, τοῦτον[l] διώκω[m] κατόπισθε μετ' ἴχνιον[n] ὥστε[o] θεοῖο. καὶ μέντοι καὶ τοὺς δυναμένους αὐτὸ δρᾶν εἰ μὲν ὀρθῶς ἢ[p] μὴ προσαγορεύω, θεὸς οἶδε, καλῶ δὲ[p] οὖν μέχρι τοῦδε διαλεκτικούς.[r] τὰ δὲ νῦν[s] παρὰ

Ξ.—[w] ἂν EF: ego utrumque posui.—[x] ὑμῶν Ꭓ.—[y] ἀριστερᾷ ΓΞCHT.—[z] τεμνόμενον Γ.—[a] ὀνομαζόμενος G.—[b] τινα σκαιὸν ΣΦr et pr E.—[c] ἐν δεξιαῖ ΓΞΣΦBCHTr, ἐνδέξια ꞳΔΠDNOP: δεξιὰ s.—[d] τιν' Γ.—[e] μέγιστον pr Ξ.—[f] ἡμῖν αἴτιον ΓEFs.—[g] δὲ Ξ.—[h] συναγωγῶν ΣΦDr et corr EF, διαγαγὼν O: συναγαγὼν *s.—[i] ἣν Γ.—[j] τιν' Γ.—[k] πεφυκὸς ꞳΓΔΞΠBCEFGHTr, πεφυκὼς ΣΦ, πεφυκὸς εἰ NOP: πεφυκότα *s.—[l] τοῦτο NP.—[m] διώκων ET.—[n] μετ' ἴχνια FN, μετέχνια P.—[o] ὥσπερ ΣΦ, ὥσ-τε ἤ περ r.—[p] εἰ GT, εἰ Ꭓ.—[q] δὲ om Σ et pr Φr.—[r] διαλεκτικῶς NP.—[s] δὲ νῦν ꞳΔΠDG

τὰ μὲν σκαιὰ, τὰ δὲ δεξιὰ κληθέντα; sed τὰ μὲν non necessarium videbatur reponere, quia sæpenumero omittitur. Ast.

ὡς ἂν ἐν ἡμῖν πεφυκὸς] Non dubitavi inserere ἂν, cujus voculæ defectus sententiam prorsus obscuraverat, idemque expressit Ficinus: *sic et concitationis speciem in nobis natura unam sermones illi existimaverunt*, atque repetitur hic, quod ante ita protulerat: τὼ λόγω τὸ ἄφρον τῆς διανοίας ἕν τι κοινῇ εἶδος ἐλαβέτην. Heind.

εἰς τὰ ἐν δεξιᾷ] Cod. Monac. εἰς τὰ ἐνδέξια. Ast.

προτεινάμενος] *In medium proferens.* Gorg. 518. B. δοκεῖς μοι ὁμοιοτάτους προτείνεσθαι ἀνθρώπους. Sophist. 247. D. Σκόπει, προτεινομένων ἡμῶν. De legg. x. 897. D. Τοτὲ μὲν ἡμῶν ἕκαστον τοὔνομα προτεινόμενον αὐτό. Ast.

§. 111. τούτων δὴ ἔγωγε] Correxi cum Spaldingio συναγωγῶν. Vulgo συναγαγὼν, scribendi errore. Dionys. Halic. Arte. p. 66. ἡ γὰρ τέχνη τῆς διαιρέσεως, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, διαιρέσεις καὶ συναγωγαὶ, δεῖξαι τὰ εἴδη πόσα ἐστὶ καὶ πόσας ἔχει τομὰς καὶ πάντα συναγαγεῖν εἰς ταὐτό. Τοῦτο γάρ ἐστι διαιρέσεως τέχνη, ἓν πολλὰ, πολλὰ ἕν. Heind.

ξυναγωγῶν] Ficinus: *harum ego divisionum collectionumque.* Ast.

πεφυκότα] Cod. Stob. πεφυκὸς ὁρᾶν. Heind.

ἴχνι' ὑμῶν τε θεοῖο] Clausula hæc versus κατόπισθε μετ' ἴχνιον ὥστε θεοῖο ducta videtur ex Homero Odyss. E. 193. H. 38. Heind.

καλῶ δὲ — διαλεκτικοὺς] Luculentus est eadem de re Platonis locus Sophist. p. 253. D. Τὸ κατὰ γένη διαιρεῖσθαι καὶ μήτε ταὐτὸν εἶδος ἕτερον ἡγήσασθαι, μήτε ἕτερον ὂν ταὐτὸν, μῶν οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν ἐπιστήμης εἶναι;—Οὐκοῦν ὅγε τοῦτο δυνατὸς δρᾶν, μίαν ἰδέαν διὰ πολλῶν, ἑνὸς ἑκάστου κειμένου χωρὶς, πάντῃ διατεταμένην ἱκανῶς διαισθάνεται, καὶ πολλὰς ἑτέρας ἀλλήλων ὑπὸ μιᾶς ἔξωθεν περιεχομένας, καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἑνὶ ξυνημμένην καὶ πολλὰς χωρὶς πάντῃ διωρισμένας. Τοῦτο δ' ἔστιν, ᾗτε κοινωνεῖν ἕκαστα δύναται καὶ ὅπῃ μὴ, διακρίνειν κατὰ γένος ἐπίστασθαι.—Ἀλλὰ

σοῦ[t] τε[u] καὶ Λυσίου μαθόντας[v] εἰπὲ τί χρὴ[w] καλεῖν. ἢ[x] τοῦτ'[y] ἐκεῖνό ἐστιν ἡ[z] λόγων τέχνη, ᾗ Θρασύμαχός τε καὶ οἱ ἄλλοι χρώμενοι σοφοὶ μὲν αὐτοὶ λέγειν γεγόνασιν, ἄλλους[a] τε ποιοῦσιν, οἳ ἂν δωροφορεῖν[b] αὐτοῖς ὡς βασιλεῦσιν ἐθέλωσιν;

ΦΑΙ. Βασιλικοὶ μὲν ἄνδρες,[c] οὐ μὲν δὴ ἐπιστήμονές γε ὧν ἐρωτᾷς. ἀλλὰ[d] τοῦτο μὲν τὸ[e] εἶδος ὀρθῶς ἔμοιγε δοκεῖς καλεῖν,[f] διαλεκτικὸν[g] καλῶν· τὸ δὲ ῥητορικὸν δοκεῖ μοι διαφεύγειν ἔθ' ἡμᾶς.

§. 112. ΣΩ. Πῶς φῄς; καλόν[h] πού τι ἂν εἴη ὃ τούτων ἀπολειφθὲν[i] ὅμως τέχνῃ λαμβάνεται;[j] πάντως δ' οὐκ ἀτιμαστέον αὐτὸ σοί τε καὶ ἐμοί. λεκτέον δὲ[k] τί μέντοι καὶ ἔστι[l] τὸ λειπόμενον τῆς ῥητορικῆς.

NOPT: νῦν δὲ *ς.—[t] αὐτοῦ G.—[u] τε om EF.—[v] μαθόντες ΣΦr, μαθόντα E: μαθόντας cum *ς corr Γ.—[w] δεῖ DOP.—[x] ἢ καὶ P.—[y] τοῦτ' Γ.—[z] ἢ E et pr F.—
[a] ἄλλως NP.—[b] φορεῖν Δ, δωρυφορεῖν (ω ο) H, δορυφορεῖν CE, δωροδορεῖν P.—[c] ἄνδρες μὲν βασιλικοὶ Γ: ἄνδρες autem omnes.—[d] hæc Socrati dant ΓBCDGH.—[e] τὸ om ΞΔΑΠDGNOPT.—[f] λέγειν DP.—[g] τὸ διαλεκτικὸν Σr.—[h] καλὸν...λαμβάνεται] hæc alteri interlocutori dant ΓΞBCGH.—[i] ἀποληφθὲν P.—[j] ἐπιλαμβάνεται ΣΦr.—[k] δὲ

μὴν τόγε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλῳ δώσεις, ὡς ἐγῷμαι, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Heind.

τὰ νῦν δὲ παρὰ σοῦ] *Nunc vero tui Lysiaque discipuli quonam nomine sunt appellandi?* Heind.

τί χρὴ] Cod. Monac. τί δεῖ. Ast.

τοῦτο ἐκεῖνο] Hæc, quam modo declaravit, dialecticorum ars. Heind.

Θρασύμαχος] Thrasymachus primus verbis solutis numeros adjunxisse ipsosque orationis numeros invenisse traditur, v. Cicer. Orat. 52. sed ipsius concinnitas nimis quæsita fuit, v. Dionys. Halic. Epist. ad Pomp. de Plat. p. 203. Judic. de Isæo p. 178. Suid. v. Θρασυμ. Ast.

ὡς βασιλεῦσι] Alcib. i. p. 123. A. ὁ βασιλικὸς φόρος οὐκ ὀλίγος γίγνεται ὃν τελοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς βασιλεῦσι. Et nota sunt ingentia illa in Persarum regno tributa, ubi universæ civitates in reginarum ornamenta essent assignatæ. Vid. Plat. ibid. p. 123. B Wessel. ad Diod. T. i. p. 62. De ingenti autem, quo hæc spectant, sophistarum didactro conf. not. ad Hipp. Maj. §. 4. Heind.

δωροφορεῖν — βασιλεῦσιν] Acerbe in Sophistas dictum, qui, superbi et arrogantes homines, immensam ab auditoribus et discipulis suis pecuniam exigebant. Sic Gorgias v. c. a singulis discipulis minas centenas exigebat. v. Fisch. ad Apolog. p. 79. Wolf. Miscell. litter. p. 42. sq. Hoc significat δωροφορεῖν, in quo reverentiæ simul et devotionis notio inest, quam verba ὡς βασιλεῦσιν amplificant. Ast.

ἀλλὰ] Ita et apud Fic. hæc quoque a Phædro dicuntur: at in præc. edit. a Socrate: deinde a Phædro, Πῶς φῄς; at Καλόν που, etc. a Socrate. Steph.

§. 112. Πῶς φῄς] Recte Stephanus, præeunte Ficino, prægressa illa 'Αλλὰ τοῦτο μὲν τὸ εἶδος—ἔθ' ἡμᾶς Phædro tribuit, hæc autem Πῶς φῄς; Socrati.—Verba καλόν πού τι cet. ironice dicta haud dubie, quapropter interrogandi signum post λαμβάνεται abjeci. *Præclarum sane sit, quod ab arte dialectica sejunctum tamen arte quadam addisci queat: sed tamen non spernendum hoc nobis;* τούτων pro τούτου, τῆς διαλεκτικῆς.—Mox τὸ λειπόμ. τῆς ῥητορ. est *reliqua rhetorices pars, præter dialecticam.* Heind.

ΦΑΙ. Καὶ μάλα που συχνά, ὦ Σώκρατες, τά γ' ἐν τοῖς βιβλίοις[m] τοῖς περὶ λόγων τέχνης γεγραμμένοις.

r. i. 81. ΣΩ. Καὶ καλῶς γ'[n] ὑπέμνησας. προοίμιον[o] μὲν οἶμαι πρῶτον ὡς δεῖ τοῦ λόγου λέγεσθαι ἐν[p] ἀρχῇ.[q] ταῦτα λέγεις[r]—ἦ[s] γάρ;—τὰ κομψὰ τῆς τέχνης;

ΦΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Δεύτερον δὲ δὴ[t] διήγησίν τινα μαρτυρίας[u] τε[v] ἐπ' αὐτῇ, τρίτον τεκμήρια, τέταρτον εἰκότα· καὶ πίστωσιν οἶμαι καὶ ἐπιπίστωσιν λέγειν[w] τόν γε[x] βέλτιστον λογοδαίδαλον[y] Βυζάντιον ἄνδρα.

ΦΑΙ. Τὸν[z] χρηστὸν λέγεις Θεόδωρον;

om Δ.—[l] ἔσται T.—[m] βυβλίοις 𝔛.—[n] γε om H.—[o] προοίμιον...163,5 ἴδωμεν habet 𝔟.—[p] ἐπ' ΔΠDGNOPT.—[q] αὐχῇ T.—[r] λέγεσθαι T.—[s] ἦ...ναί om 𝔟.—[t] δὴ om r.—[u] μαρτυρίαν 𝔛.—[v] τ' r.—[w] λέγειν om E et pr F cum s.—[x] τόν τε Γ, τό τε GNOP, τὸν T.—[y] λόγον δαίδαλον 𝔛ΔΠGT.—[z] Τὸν...ὸς] εὐηνὸς δὲ 𝔟.—[a] hæc alteri inter-

ἐν ἀρχῇ ταῦτα λέγεις; ἦ γὰρ τὰ κομψὰ τῆς τέχνης] Vulgo distinguitur ut transponendum videri possit ἦ γάρ; ταῦτα τὰ κομψὰ τῆς τέχ.; Verum ut formula ἦ γὰρ, plerumque in fine interrogationis posita, interdum tamen initio ponitur, v. c. de rep. x. p. 607. C. ξύνισμέν γε ἡμῖν αὐτοῖς κηλουμένοις ὑπ' αὐτῆς (τῆς πρὸς ἡδονὴν ποιητικῆς), ἀλλὰ γὰρ τὸ δοκοῦν ἀληθὲς οὐχ ὅσιον προδιδόναι· ἦ γάρ, ὦ φίλε, οὐ κηλῇ ὑπ' αὐτῆς καὶ σὺ etc.; ita h. l. interponitur illa παρενθετῶς, velut toties illa οὐχ ὁρᾷς, πῶς γὰρ οὔ, πόθεν, aliaque, ut ταῦτα pertineat ad τὰ κομψὰ τῆς τέχνης. Verbum autem κομψὸν, Platoni plerumque adhibitum non tam de vera naturalique, quam de *nimia* et *adscititia venustate* (v. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 161.), admistam hic quoque habet lenem quandam irrisionis speciem. Heind.

διήγησιν] *Argumenti narrationem*. Conf. Aristot. Rhet. iii. 16. et Ernest. Lex. Rhet. Gr. p. 85. Heind.

πίστωσιν] Non possunt hi duo accusativi ob illos sequentes βέλτιστον λογοδ. etc. referri itidem ad illa, οἶμαι ὡς δεῖ λέγεσθαι: ideoque ante τόν γε addendum videtur λέγειν, ex vet. Steph.

Post ἐπιπίστωσιν, quam quid dixerit Theodorus, non exputo, vulgo deest λέγειν, quod ex Vindob. et Bas. 2. in sedem suam restitui. Heind.

λέγειν τόν γε] Ita Cod. Monac. Spaldingius vero ad Quintilian. iii. 1. 11. ex eo, quod Cicero et Quintilianus, hunc locum respicientes, pluralem λογοδαιδάλους adhibeant, nonnulla apud Platonem intercidisse colligit. Sed frustra; nam si λέγειν additur, nihil prorsus desideraris, et quod ad λογοδαίδαλον attinet, superlativus τὸν βέλτιστον λογοδαίδαλον significat, Theodorum omnium orationis artificum optimum esse, igitur Plato plures λογοδαιδάλους esse innuit, quorum præstantissimus fere Theodorus sit. Hinc recte Cicero, 'Theodorum inde Byzantium multosque alios, quos λογοδαιδάλους appellat in Phædro Socrates,' et Quintilianus, 'et Theodorus Byzantius ex iis et ipse, quos Plato appellat λογοδαιδάλους.' Sic ne hoc quidem opus esse duco, quod facile in mentem cuipiam veniat, ut λογοδαιδάλων legamus. Ast.

Θεόδωρον] De Theodoro hoc Byzantino Aristot. Rhet. iii. 13. Ἔσται οὖν, ἄν τις τὰ τοιαῦτα διαιρῇ, ὅπερ ἐποίουν οἱ περὶ Θεόδωρον, διήγησις ἕτερον καὶ ἐπιδιήγησις καὶ προδιήγησις καὶ ἔλεγχος καὶ ἐπεξέλεγχος. Atque huc respexit Cic. Orat. 12. 'Hæc tractasse Thrasymachum Chalcedonium primum et Leontinum ferunt Gorgiam: Theodorum inde Byzantium, multosque alios, quos λογοδαιδάλους appellat in Phædro Socrates, quorum satis arguta multa, sed, ut modo primumque nascentia, minuta et versiculorum (versicolorum?) similia quædam

ΣΩ. Τί μήν; καὶ[a] ἔλεγχόν γε καὶ ἐπεξέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ. τὸν[b] δὲ κάλλισ- III. 267. τον Πάριον Εὐηνὸν[c] ἐς[d] μέσον οὐκ ἄγομεν, ὃς ὑποδήλωσίν τε[e] πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους; οἱ[f] δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν, μνήμης χάριν· σοφὸς γὰρ ἀνήρ.[g] [§. 113.] Τισίαν[h] δὲ[i] Γοργίαν τε ἐάσομεν[j]

locutori dat H.—[b]: τὸν Ξ.—[c] εὐηνὸν ΞBE et pr F cum ς: εὔηνον ceteri.—[d] ἐς ΔΠD GNP: εἰς *ς.—[e] τε om b.—[f] οἱ...φασιν] καὶ ψόγους b, omissis illis μν. χ. σ. γὰρ ἀνήρ.—[g] σοφὸς γὰρ ἀνήρ: Σ. spiritum ego mutavi.—[h] σιτίαν G.—[i] δὲ ΧΔΞΠBCD GHNOPT et corr Φ, δὲ καὶ (omisso mox τε) b: τε ς. in Γ lacuna est.—[j] ἐάσωμεν

nimiumque depicta.' Sed ex plurali illo λογοδαιδάλους nolim de Platonis scriptura existimari. Schol. in Anecdot. Siebenk. p. 68. Λογοδαίδαλός ἐστι λόγων τεχνίτης καὶ διαλεκτικὸς καὶ δυνάμενος τὰ ἀκίνητα ἀποδεικνύειν κινούμενα etc. De Eueno Pario poeta v. Gottleb. ad Plat. Phædon. p. 12.—ἐν μέτρῳ λέγειν. Schol. Plat. p. 67. ἐπειδὴ τὰ ἔπη τῶν καταλογάδην εὐμνημονευτότερα. Sed hæc artificia qui in metrum redigi potuerint, non magis intelligo, quam quid fuerint isti παράψογοι et παρέπαινοι et ὑποδήλωσις. Heind.

σοφὸς γὰρ ὁ ἀνήρ] Inserui articulum sermonis lege. de rep. i. p. 331. E. Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν, σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνήρ. Et vid. Brunck. ad Sophocl. Œd. Colon. v. 1486. Ita scribendum Euthyd. p. 283. B. θαυμαστὸν γάρ τινα, ὦ Κρίτων, ὁ ἀνὴρ κατῆρχε λόγον, et Theæt. p. 162. A. Ὦ Σώκρ. φίλος ὁ ἀνήρ. Heind.

§. 113. Τισίαν] Non dubito quin sincera sit nostra lectio Τισίαν: quamvis pro Tisia Ficinus quoque substituerit *Lysiam:* non alia, ut opinor, ratione motus quam quod Lysiæ in præcedentibus fiat mentio. Sed considerandum fuit, ejusmodi hæc esse quæ de Lysia dici non possint: nec bene cum Gorgia Lysiam, rectissime contra Tisiam copulari; nam hic est ille Tisias cujus sæpe una cum Corace fit mentio, ubi de antiquissimis artis rhetorices scriptoribus agitur: ut apud Fabium libri tertii capite primo. Legimus vero apud eundem libri secundi decimooctavo, ' Doctores artis sero jam et circa Tisiam et Coraca primum repertos.' Sed quod multo etiam magis omnem de lectione illa dubitationem tollat, ex eodem afferam. Legimus enim in principio capitis decimiseptimi ejusdem libri, ' Nam et Socrati objiciunt comici, docere eum quomodo pejorem causam meliorem faciat: et contra Tisiam et Gorgiam similia dicit polliceri Plato.' Hic enim videmus itidem Tisiam et Gorgiam ex ipso Platone produci conjunctos, sive (ut antea loquutus sum) copulatos. Sed ibi (quod mirum videri possit) altera illa lectio Lysiam pro Tisiam margini adscripta invenitur. quod, inquam, mirum videri possit, si lectio illa ex veteri quopiam libro sumpta sit: minime autem mirum, si (quod potius credo) ex conjectura, aut ex hoc ipso Platonis loco de cujus nunc lectione dissero, ab aliquo sit adscripta qui Ficini lectionem una cum ejus interpretatione sequeretur. Fertur porro Tisias (cujus et infra fit mentio) discipulus Coracis fuisse. Ac de illis quidem hactenus: quoniam autem Theodori ibidem mentionem facit Plato, a quo ad Euenum Parium, deinde ad Tisiam et Gorgiam transit, hoc addam, a Fabio quoque in eodem illo libri tertii capite primo, sicut Coracis et Tisiæ, ita etiam Theodori mentionem fieri: sed alius multis annis posterioris illo, Theodori, inquam, Gadarei. Steph.

Ficin. *Lysiam vero Gorgiamque dormire sinemus*, unde δὲ pro vulgato τε recepi, ut paullo ante τὸν δὲ κάλλιστον—οὐκ ἄγομεν, apposito deinde interrogandi signo. Illud autem Λυσίαν, quod Ficinus expressit, nihili est. Alterum bene firmavit Stephanus Quintiliani auctoritate ii. 16. 3. Atque Tisiæ, qui cum Corace artis oratoriæ præcepta invenisse, quæque hic memorantur artificia, primus excogitasse traditur, (v. ad §. 129.) unaque cum Gorgia Athenas legatus venit (Pausan. vi. p. 495.), ejus igitur nomen vel maxime huc pertinet; Lysiæ non item, cui, quod sciam, ejusmodi inventa nusquam tribuuntur. Denique Τισίαν h. l. legit Schol. in Anecd. Sieb. p. 68. Heind.

εὕδειν, οἳ πρὸ τῶν ἀληθῶν[k] τὰ εἰκότα εἶδον ὡς τιμητέα μᾶλλον, τά τε αὖ σμικρὰ[l] μεγάλα καὶ τὰ μεγάλα σμικρὰ φαίνεσθαι ποιοῦσι διὰ ῥώμην λόγου, καινά τ' ἀρχαίως τά τ' ἐναντία καινῶς, συντομίαν τε λόγων καὶ ἄπειρα μήκη περὶ πάντων ἀνεῦρον. ταῦτα[m] δὲ ἀκούων ποτέ μου Πρόδικος ἐγέλασε, καὶ μόνος αὐτὸς εὑρηκέναι ἔφη ὧν
x. l. 82. δεῖ λόγων τέχνην·[n] δεῖν[o] δὲ[p] οὔτε μακρῶν[q] οὔτε βραχέων, ἀλλὰ μετρίων.

ΦΑΙ. Σοφώτατά γε, ὦ Πρόδικε.

ΣΩ. Ἱππίαν[r] δὲ οὐ λέγομεν; οἶμαι γὰρ ἂν σύμψηφον αὐτῷ καὶ τὸν Ἠλεῖον[s] ξένον γενέσθαι.

ΓΣ.—[k] ἄλλων Σφr.—[l] σμικρὰ καὶ T.—[m] ταῦτα...161,1 οὐ om b.—[n] τέχνην ΧΓΔΞ ΠΣBCGHNOPTr et, ut videntur, ΦD : τέχνῃ s.—[o] δεῖ P, δεινὰ ΧΔEGT et pr ΠB.—[p] δὲ om E.—[q] μακρῶ T.—[r] ἱππείαν Χ.—[s] ἥλιον ΧΔG et pr Π.—[t] πῶς ἂν Ξ,

Τισίαν τε] Edit. Vindob. *Λυσίαν*, quod falso putant etiam Ficinum legisse, quum genuina ipsius translatio hæc sit: *Tisiam vero Gorgiamque dormire sinemus.* *Τισίαν* etiam Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 21. et 27. verum censet. Ast.

ἐάσομεν] Interrogative dici hæc videntur, sicut illa per interrogationem dicta modo fuerunt, *τὸν δὲ κάλλιστον Παρίων Εὔηνον εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν;* At si scriptum esset *Τισίαν δὲ Γοργίαν τε ἐάσομεν εὕδειν*, non itidem *ἐρωτηματικῶς* dici viderentur. Steph.

ἐᾷν εὕδειν] Illud cum contemptu quodam h. l. dictum interpretatur Victor. Varr. Lectt. vii. 10. Heind.

τάτε αὖ σμικρὰ μεγάλα] Isocrat. Paneg. c. i. p. 6. ed. Mor. *οἱ λόγοι τοιαύτην ἔχουσι τὴν φύσιν, ὥσθ' οἷόντε εἶναι, περὶ τῶν αὐτῶν πολλαχῶς ἐξηγήσασθαι, καὶ τάτε μεγάλα ταπεινὰ ποιῆσαι καὶ τοῖς μικροῖς μέγεθος προσθεῖναι, καὶ τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν καὶ περὶ τῶν νεωστὶ γεγενημένων ἀρχαίως εἰπεῖν.* De qua pervulgata sententia erudite egit Wyttenbach. ad Julian. in Biblioth. Crit. V. iii. P. i. p. 38. In Platonis autem his verbis mirum est hoc *ποιοῦσι* inter *εἶδον* et *ἀνεῦρον*, duriorque videtur in his *καινά τ' ἀρχαίως τά τ' ἐναντία καινῶς* subita mutatio inceptæ structuræ, ut post *καινῶς* subaudiri debeat *λέγουσι* vel ejusmodi verbum, quocirca mendum hic aliquod delituisse suspicor. De ipsa sententia, quid sit *ἀρχαίως* et *καινῶς*, dubium est. Harpocration. *Ἀρχαίως, Ἰσοκράτης πανηγυρικῷ· τά τε παλαιὰ — ἀρχαίως εἰπεῖν. Ἔνιοι μέν φασι σημαίνειν ἀρχαιοτρόπως, τουτέστιν, ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι χρῆσθαι. Θουκυδίδης δὲ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν τρόπον τινὰ ἐξηγήσατο.* Tum profert locum, qui neque hodie in Thucydide exstat, neque omnino quomodo huc trahi queat, apparet. Mori autem ad Isocr. l. l. interpretatio, ut *καινῶς διεξελθεῖν* sit *novo modo dicere, ut nemo antea*, *ἀρχαίως εἰπεῖν*, *antiquo modo dicere, ut ii, qui initium fecerunt et t..itarunt, non immutata in melius ratione tractandi*, ea vereor ut satisfaciat. Mihi quidem illud *καινὰ ἀρχαίως εἰπεῖν* videtur ad antiquam quandam elocutionem priscumque orationis colorem trahendum, hoc *ἀρχαῖα καινῶς* ad universam tractationem, qua veteribus pervulgatisque rebus novitatis quædam species tribueretur. Ad prius pertinet, opinor, locus Dionys. Halic. Lys. p. 82. ubi Gorgias, quique ab eo profecti sunt, dicuntur *ὀνομάτων γλωττηματικῶν καὶ ξένων χρήσει καὶ τῶν οὐκ εἰωθότων σχηματισμῶν τῇ διαλλαγῇ καὶ τῇ ἄλλῃ καινολογίᾳ καταπληττόμενοι τὸν ἰδιώτην.* Heind.

συντομίαν τε λόγων] Erat hoc in sophistarum artificiis. Ita Protagoræ Socrates Protag. p. 334. E. *Ἀκήκοα γοῦν*, inquit, *ὅτι σὺ οἷόστε εἶ καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλον διδάξαι, περὶ τῶν αὐτῶν καὶ μακρὰ λέγειν, ἐὰν βούλῃ, οὕτως ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπιλιπεῖν, καὶ αὖ βραχέα οὕτως, ὥστε μηδένα σοῦ ἐν βραχυτέροις εἰπεῖν.* Heind.

ΦΑΙ. Τί δ' οὔ;

§. 114. ΣΩ. Τὰ δὲ Πώλου πῶς[t] φράσομεν[u] αὖ[v] μουσεῖα[w] λόγων; ὅς[x] διπλασιολογίαν καὶ γνωμολογίαν[y] καὶ εἰκονολογίαν, ὀνομάτων τε[z] Λικυμνίων[a] ἃ ἐκείνῳ ἐδωρήσατο πρὸς ποίησιν[b] εὐεπείας;

ΦΑΙ. Πρωταγόρεια[c] δέ,[d] ὦ[e] Σώκρατες, οὐκ ἦν μέντοι τοιαῦτ'[f] ἄττα;

πως οὖν H.—u φράσωμεν ΞEGH.—v αὖ om ΞNPr.—w : μουσεῖα Ξ.—x ὡς XΔΦGT.—y καὶ γνωμολογίαν om P : γυμνωλογίαν et in commentariis γυμνολογίαν O.—z τε om NOP.—a λυκυμνίων T, λικυμνείων P.—b προσποίησιν N.—c πρωταγόρα pr Ξ, πρωταγόρου b.—d μὲν Ξ.—e ὦ...ἄττα om b.—f ταῦτ' Ξ.—g ὦ παῖ om pr Φ.—

§. 114. τὰ δὲ Πώλου] Schol. Plat. p. 67. Μουσεῖα λόγων, τὰ πάρισα, ὡς τό· καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησεν τῆς δὲ περίβλεπτον καὶ περιμάχητον τὴν φύσιν ἐποίησεν. (Isocrat. Helen. Laud. p. 413.) Schol. in Anecdot. Siebenk. p. 69. Ἐκεῖνος ἐξεῦρε τὰ πάρισα· διὸ καὶ μουσεῖα λόγων ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ ἐδόκει τῇ καλλιλεξίᾳ πάνυ κοσμεῖν τὸν λόγον, ut μουσεῖα λόγων ipsius libri a Polo compositi inscriptio fuisse videatur.—διπλασιολογίαν Schol. l. l. ὡς τὸ, φεῦ φεῦ. Nisi hoc referendum est ad artem, voces compositas s. junctas, ὀνόματα διπλᾶ, fingendi. Aristot. Rhet. iii. 3. 13. Heind.

μουσεῖα] Hac, ni fallor, voce significantur, qui haud dubie ipse titulus libri ejus erat, in quo præcepta sua de oratione ornanda et depingenda tradiderat. Ast.

ὀνομάτων] Deesse videtur accus. post genit. ὀνομάτων. Fic. legisse videtur ὀνομάτων τε χρῆσιν ἃ Λικυμνίων ἐκείνῳ ἔδωρ. vertit enim, *Nominumque usum ad orationis splendorem, prout a Licymnione didicit.* Steph.

ὀνομάτων τε] Schol. in Anecdot. Siebenk. p. 69. Λικυμνίων, οὗτος τὸν Πῶλον ἐδίδαξεν ὀνομάτων τινὰς διαιρέσεις· οἷον, ποῖα κύρια, ποῖα σύνθετα, ποῖα ἀδελφά, ποῖα ἐπίθετα, καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς εὐεπείαν. Conf. Schol. Plat. Ruhnk. p. 68. ubi is dicitur Λικύμνιος, velut ap. Dionys. et Aristot.—Εὐέπεια et εὐγλωσσία vulgo de *eloquendi suavitate* adhibetur. v. Valcken. Diatrib. in Eurip. Rell. p. 261. Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 25. ἡ λέξις—οὐκ ἔχει λείας οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἁρμονίας οὐδέ ἐστιν εὐεπὴς καὶ λεληθότως ὀλισθαίνουσα τῆς ἀκοῆς.—Hic igitur Licymnius videtur suavitatem in primis et singulorum verborum secutus esse, (Aristot. Rhet. iii. 2. 37. Κάλλος ὀνόματος τὸ μὲν, ὥσπερ Λικύμνιος λέγει, ἐν τοῖς ψόφοις ἢ τῷ σημαινομένῳ, καὶ αἶσχος δὲ ὡσαύτως) et totius elocutionis, 'ut verba verbis quasi demensa et paria responderent, ut crebro conferrentur pugnantia compararenturque contraria, et ut pariter extrema terminarentur eundemque referrent in cadendo sonum.' Cic. Orat. 12. Quo pertinent, opinor, παρισώσεις illæ et παρομοιώσεις et παρονομασίαι et ἀντιθέσεις, quas inter ceteros Licymnio huic tribuit Dionys. Halic. de Thucyd. Idiom. p. 133. Licymnii autem hujus τέχνην memorat Aristot. iii. 13. 14. isque diversus est a Licymnio Chio, poëta Lyrico. Jam ipsa hæc Platonis verba Ficinus vertit: *nominumque usum ad orationis splendorem, prout a Licymnione didicit,* ut Stephano videretur legisse ὀνομάτων τε χρῆσιν, ἃ Λικυμνίων ἐκείνῳ ἔδωρ. Sed ποίησις εὐεπείας mire sane est dictum, neque illud ἃς verbo suo carere debet, ut admodum placeat Cornarii emendatio προσεποίησεν: *qui verborum duplicationem et sententiarum insertionem et similitudinum inductionem, et nominum, quæ Licymnion ipsi largitus est, suavitatem invexit.* Neque vero transpositio hæc Λικυμνίων ἃ offendit. de rep. iv. p. 425. C. Τί δὲ, ὦ πρὸς θεῶν, ἔφην, τάδε τὰ ἀγοραῖα ξυμβολαίων τε πέρι κατ' ἀγορὰν, ἕκαστοι ἃ πρὸς ἀλλήλους συμβάλλουσι etc. et vid. ad Charmid. §. 37. magis offendit pluralis εὐεπείας, ut in dubia scriptura religio mihi fuerit, contextum, quamvis corruptum, mutare. Heind.

προσεποίησε] Est in *usum suum convertit*, non, ut Ficinus et Cornarius verterunt, *invexit*. Ast.

Πρωταγόρεια δὲ] *Protagoræ autem*

ΣΩ. Ὀρθοέπειά γέ τις, ὦ παῖ,[g] καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλά. τῶν γε μὴν οἰκτρογόων[h] ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἑλκομένων λόγων κεκρατηκέναι τέχνῃ μοι[i] φαίνεται τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος. ὀργίσαι τε αὖ[j] πολλοὺς ἅμα δεινὸς ἀνὴρ γέγονε, καὶ πάλιν ὠργισμένοις ἐπᾴδων κηλεῖν, ὡς ἔφη·[k] διαβάλλειν τε καὶ ἀπολύσασθαι διαβολὰς[l] ὁθενδὴ[m] κράτιστος. τὸ δὲ δὴ τέλος τῶν λόγων κοινῇ πᾶσιν ἔοικε συνδεδογμένον[n] εἶναι, ᾧ[o] τινὲς μὲν ἐπάνοδον, ἄλλοι δὲ[p] ἄλλο τίθενται[q] ὄνομα.

r. i. 83. ΦΑΙ. Τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα λέγεις[r] ὑπομνῆσαι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας περὶ τῶν εἰρημένων.

[h] οἰκτρογόνων N.—[i] μοι τέχνῃ ΣΦr.—[j] ὀργίσαιτο αὖ ⅩΔΠGT.—[k] ἔφην ΣΦ.—[l] διαβ(εῖ)ου Δ.—[m] ὅθεν δεῖ ⅩΓΔΗΠΣΦBCDGHr, ὅθεν δὴ F.—[n] συνδεδομένον P, συνδεδομένων N, συνδεδεμένον G.—[o] ὁ ΣΦ.—[p] δ' r.—[q] τιθέντες ⅩΔΠDGNOPT.—[r] λέ-

nonne hujusmodi quædam exstant artificia? Mox ὀρθοέπειαν Quintilianus i. 5. 33. interpretatur 'emendatam cum suavitate vocum explanationem' i. e. rectam pronunciationem. Sed aptior videtur explicatio Schol. in Anecdot. Siebenk. p. 70. Ὀρθοέπεια, τοὔτεστι κυριολεξία. διὰ γὰρ τῶν κυρίων ὀνομάτων μετήρχετο ὁ Πρωταγόρας τὸν λόγον καὶ οὐ διὰ παραβολῶν καὶ ἐπιθέτων. Nam apud Dionys. Halic. de Demosth. Gravit. p. 179. ubi Platone dicit κανόνι ὀρθοεπείας χρήσασθαι ἀξιοῦν scriptores, in universum accipienda hæc vox de *recta elocutione.* Ceterum huc respexit Themist. Orat. iv. p. 113. Ἐπεὶ καὶ Πρόδικος καὶ Πρωταγόρας ὁ Ἀβδηρίτης, ὁ μὲν ὀρθοέπειάν τε καὶ ὀρθοῤῥημοσύνην μισθοῦ ἐκδιδάσκων τοὺς νέους, ὁ δὲ τὰ Σιμωνίδου τε καὶ ἄλλων ποιήματα ἐξηγούμενος, σοφισταὶ ὅμως καὶ ἤστην καὶ ἐλεγέσθην. Quæ firmant quodammodo Scholiastæ interpretationem. Heind.

τῶν γε μὴν οἰκτρογόων] Schol. in Anecd. Sieb. p. 70. Ὁ Χαλκεδόνιος ἐστὶν ὁ Θρασύμαχος, ὃς ἐδίδαξεν ὡς δεῖ οἶκτον ἐγείρειν τὸν δικαστὴν, καὶ ἐπισπᾶσθαι (εἰς?) ἔλεον γῆρας, πενίαν, τέκνα ἀποδυρόμενα, καὶ τὰ ὅμοια. Hujusque ἔλεοι memorantur ab Aristot. Rhet. iii. 1. 20. Heind.

Χαλκηδονίου] Cum Χαλκηδονίου nihil deesse puto, sed tantum subaudiri ῥήτορος. Videtur autem, velut ludens periphrasin poeticam usurpare, quum dicit τὸ τοῦ Χαλκηδονίου σθένος. ita enim poetæ dicunt σθένος Ἡρακλῆος pro Ἡρακλῆς: itidemque βίη Ἡρακλῆος, necnon βίη Ἡρακληείη. Intelligit autem fortasse Thrasymachum, quem Chalcedonium fuisse legimus in primo De republ. si quidem ille ipse est (ut esse arbitror) cujus fiet in aliis hujus dialogi locis mentio: ut pag. 266. 269. et 271. Steph.

Χαλκηδονίου σθένος] Ex poëtarum sermone ductum esse, ut βίη Ἡρακληείη, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, pueris notum est. —Deinde malim δεινὸς ὁ ἀνήρ. Conf. ad §. 112. Heind.

ἐπᾴδων κηλεῖν] Aptissime hoc positum est, quasi de serpentibus ira inflatis, quos blandis carminibus s. incantationibus, ἐπῳδαῖς, ita deliniri ac sopiri (hinc κηλεῖν) credebant Veteres, ut venenum amitterent. v. Virgil. Eclog. viii. 71. ubi cf. Voss. T. ii. p. 424. Polit. ii. 2. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται—ὑπὸ σοῦ ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι. Ast.

ὁθενδὴ] *Undecunque, quocunque id modo fieri potest*, velut ὁπωσδὴ, ὁπηδήποτε, ita orationi interjecta, occurrunt ubivis. Monui, ne quis ex Ficino, vertente, *unde opus fuerit*, conjectet ὅθεν δεῖ. Heind.

ἐπάνοδον] i. q. ἀνακεφαλαίωσιν, repetitionem s. perorationem. Vid. Voss. Instit. Orat. iii. 6. p. 385. Ast.

§. 115. ΣΩ. Ταῦτα λέγω,[s] καὶ εἴ τι σὺ ἄλλο ἔχεις εἰπεῖν λόγων τέχνης πέρι.

ΦΑΙ. Σμικρά γε καὶ οὐκ ἄξια λέγειν.

ΣΩ. Ἐῶμεν δὴ τά γε[t] σμικρά· ταῦτα δὲ ὑπ' αὐγὰς μᾶλλον[u] ἴδωμεν, τίνα καί ποτ' ἔχει τὴν[v] τῆς τέχνης δύναμιν.

ΦΑΙ. Καὶ μάλ'[w] ἐρρωμένην,[x] ὦ Σώκρατες, ἔν γε δὴ III. 268.
πλήθους συνόδοις.

ΣΩ. Ἔχει γάρ. ἀλλ', ὦ δαιμόνιε, ἰδὲ καὶ σὺ εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτῶν τὸ ἤτριον ὥσπερ[y] ἐμοί.

ΦΑΙ. Δείκνυε μόνον.

ΣΩ. Εἰπὲ[z] δή μοι· εἴ τις προσελθὼν τῷ ἑταίρῳ σου[a] Ἐρυξιμάχῳ ἢ τῷ πατρὶ αὐτοῦ Ἀκουμενῷ[b] εἴποι ὅτι Ἐγὼ ἐπίσταμαι τοιαῦτ'[c] ἄττα σώματι[d] προσφέρειν, ὥστε θερμαίνειν τε[e] ἐὰν βούλωμαι καὶ ψύχειν, καὶ ἐὰν μὲν[f] δόξῃ μοι, ἐμεῖν[g] ποιεῖν, ἐὰν δ' αὖ, κάτω διαχωρεῖν, καὶ ἄλλα πάμπολλα τοιαῦτα· καὶ ἐπιστάμενος[h] αὐτὰ ἀξιῶ[i] ἰατρὸς[j]

γειν HNP.—[s] λέγων ET.—[t] γε om Φ.—[u] ὑπ' αὐγὰς μᾶλλον] ὑπαύγασμα καλὸν 𝔄Δ ΠGT.—[v] τὴν om G.—[w] μάλ' Γ: om Σ.—[x] ἐρωμένην ΠT et pr ΓF.—[y] ὡς παρ' NP.—[z] εἴπερ 𝔄G.—[a] σου om H.—[b] ἀκουμένῳ ΓΣΦBCEGT.—[c] τοιαῦθ' ἄττα ΞBCF.—[d] σώματι ΦC: σώμασι *s.—[e] τ' r.—[f] μὴ ΔΠGT.—[g] ἐμὴν T.—[h] ἐπισταμένους 𝔄Δ ΠΣΦGT et pr B.—[i] ἀξιῶν NP.—[j] ἰατρικὸς 𝔄ΔΠDGNOPT, ἰατροὺς ΣΦ.—[k] εἴη ΣNT.

§. 115. *ταῦτα*] Hæc, quæ hactenus memorata sunt, rhetorum artificia. Heind.

ὑπ' αὐγὰς] Verba hæc nos habere suspecta non sinit locus hic paginæ sequentis, *καὶ ὅσα ἄλλα διελθόντες, ὑπ' αὐγὰς ἔφαμεν εἶναι σκεπτέα.* Alioqui certe vocem illam *αὐγὰς* parum convenire solutæ orationi constat. Steph.

ὑπ' αὐγὰς] *Ad solem quasi in plena luce attentis oculis inspectemus, atque ita diligenter examinemus*, prout dictionem explicavit Hemsterhus. ap. Ruhnk. ad Lex. Tim. p. 265. Heind.

ὦ δαιμόνιε] Est: *o bone*, etiam iis in locis, ubi quis invocatur, qui carpendus est, sed amice et benevolo animo, ut Homer. Il. ii. 190. 200. Monui propter Schleiermacherum, qui vertit: *Aber du Wunderlicher.* Ast.

ἤτριον] 'Plato dicere videtur præcepta istorum rhetorum male contexta argumentis minimeque invicem apta cohærere sibi videri veluti telam male pectine densatam, quæ stamina singula inspectanti monstret.' Verba sunt Schneideri in Ind. ad Script. Rei Rust. p. 368. ubi vim vocabuli *ἤτριον* eruditissime explicavit. Heind.

διεστηκὸς—τὸ ἤτριον] (Vulgo *ἠτρίον*, quod alium sensum habet, v. Suid. T. ii. p. 83.) est textura male densata et cohærens (nam *ἤτριον* est, interprete Galeno in *ἐξητριασμένον, λεπτόν τι ὕφασμα*, v. Ruhnk. ad Tim. p. 135.) cui opponitur *ὕφασμα εὐήτριον*, vestis subtilis et bene texta, Politic. 310. E. Cf. Casaubon. ad Athen. iii. V. ii. p. 157. ed. Schweigh. Quintil. Instit. Orat. ix. 4. p. 179. ed. Bip. hunc locum respexit: 'Nam neque illud in Lysia dicendi *textum tenue* atque *rarum* lætioribus numeris corrumpendum erat.' Ast.

εἶναι καὶ ἄλλον ποιεῖν ᾧ ἂν τὴν τούτων ἐπιστήμην παραδῷ· τί ἂν οἴει[k] ἀκούσαντας εἰπεῖν;

1. i. 84. ΦΑΙ. Τί δ' ἄλλο γε ἢ[l] ἐρέσθαι[m] εἰ[n] προσεπίσταται[o] καὶ οὕς τινας δεῖ[p] καὶ ὁπότε[q] ἕκαστα τούτων ποιεῖν, καὶ μέχρι[r] ὁπόσου;

§. 116. ΣΩ. Εἰ οὖν εἴποι ὅτι Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀξιῶ τὸν ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθόντα αὐτὸν οἷόν τ' εἶναι ποιεῖν ἃ ἐρωτᾷς;

ΦΑΙ. Εἴποι ἄν, οἶμαι, ὅτι μαίνεται ἄνθρωπος, καὶ ἐκ

—[l] τί γε ἄλλο ἢ ΧΔΠDGT, τί δ' ἄλλο ἢ NOP.—[m] ἐρέσθαι ΔΞΠPGNOP: ἔρεσθαι *s.—[n] εἰ καὶ C.—[o] προσεπίστασαι ΣΦDNOP et corr Φ.—[p] δὴ Σ.—[q] ὅπου τε Ε.—

ἀκούσαντας] Aut hic ἀκούσαντας in ἀκούσαντα, aut paulo post εἴποι ἂν in εἴποιεν ἂν mutandum fuerit: quam mutationem magis probo, ut de utroque medico, Eryximacho et Acumeno, intelligamus. Cæterum ut hic 'Ακουμενῷ scriptum est, non 'Ακουμένῳ, sic et apud Xenophontem 'Απομνημον. libro tertio, pag. 458. meæ editionis, scribendum est 'Ακουμενὸς, non 'Ακούμενος: quod in hujusmodi vocabulis, quæ ex participiis in nomina propria transeunt, ita mutari soleat accentus. Idem autem Socrates ejusdem medici utrobique mentionem facit, et hic, inquam, et apud Xenophontem, scribentem, Ἄλλου δὲ λέγοντος ὅτι ἀηδῶς ἐσθίοι, 'Ακούμενος ἔφη τοῦτον φάρμακον ἀγαθὸν διδάσκειν. ubi quum non sit participium a verbo ἀκεῖσθαι, sed proprium nomen, scribendum est 'Ακουμενὸς, uti dixi: simulque videndum ut διδάσκειν mutemus in διδάσκει, includendo ἔφη parentheseωs notis, nisi malimus retinendo διδάσκειν mutare illum nominativum in accusativum 'Ακουμενὸν. Sic autem legendo, ἔφη per parenthesin non erit positum. Fit porro hujus medici mentio et in paginæ sequentis principio: nec Xenophon solum præter Platonem, sed alii etiam quidam ejus meminerunt. Steph.

ἔρεσθαι] Malim ἐρέσθαι, ut sit in aoristo posteriore, et ἐρέσθαι ἂν (subaudita ex præcedentibus hac particula) sit pro ἐρήσεσθαι. Steph.

§. 116. εἰ οὖν εἴποι — — ποιεῖν ἃ ἐρωτᾷς] Non illud quærebatur, *quænam* essent facienda, sed *in quibus* et *quando* et *quem ad finem*. Igitur ποιεῖν hoc vix dignum videtur Platonis stilo. Mallem cum Schleiermachero ἐπαΐειν, nisi obstaret additum hoc εἰδότ' εἶναι. Buttmanno ποιεῖν a glossatore inculcatum videtur. Heind.

Etiamsi hoc non didicerit, per se (αὐτὸν) eum posse facere s. præstare ea, quæ interrogas, scilicet ut omnia justo tempore, loco et gradu adhibeat. Ποιεῖν in arte solemne est verbum, ut μουσικὴν ποιεῖν, Phædon. 250. πολλὰ ποιῆσαι in arte medica, Gorg. 514. E. Verba vero ἃ ἐρωτᾷς respiciunt prægressa: οὕστινας δεῖ καὶ ὁπότε ἕκαστα τούτων καὶ μέχρις ὁπόσου ποιεῖν. Ast.

εἴποι ἂν] Hæc immutata reliqui, quoniam de emendatione non constabat. Nam vitium hic esse, satis apparet, quum de duobus, Eryximacho et Acumeno, sit sermo, et ἀκούσαντας paullo ante præcesserit, quod nolim cum Steph. mutari in ἀκούσαντα. Stephanus conjecit εἴποιεν ἄν. Cornarius correxit—ἃ ἐρωτᾷς, τί εἴποιεν; Φ. Εἴποιεν ἄν, οἶμαι —. Mihi veram lectionem suppeditare videtur Ficinus vertendo: *quid respondebunt? Ph. Certe hujusmodi hominem insanire*, unde legendum suspicor:—ἃ ἐρωτᾷς· τί εἴποιεν ἄν; Φ. Οἶμαι, ὅτι. Heind.

εἴποι ἂν] Heindorfius ad Cratyl. p. 82. Stephani correctionem probat. Sed vanas esse has correctiones ostenditur [ex eo quod] respectu ad Eryximachum et Acumenum [habito] εἴποιεν dici licet debeat, usus tamen Græcæ linguæ obtinet, ut non solum substantiva neutra, sed etiam masculini et feminini generis pluralem numerum sequentia cum verbo singulari construantur. Sic Pindarus Olymp. xi. 5. μελιγάρυες ὕμνοι, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται. Similiter κόραι cum verbo singulari κατενήνοθεν in Hymn. Homer. in Cerer. 279. conjunctam. At

βιβλίου[s] ποθὲν ἀκούσας ἢ περιτυχὼν φαρμακίοις[t] ἰατρὸς οἴεται γεγονέναι, οὐδὲν ἐπαΐων τῆς τέχνης.

ΣΩ. Τί δ' εἰ[u] Σοφοκλεῖ αὖ[v] προσελθὼν[w] καὶ Εὐριπίδῃ τις λέγοι, ὡς ἐπίσταται περὶ σμικροῦ πράγματος ῥήσεις παμμήκεις ποιεῖν[x] καὶ περὶ μεγάλου πάνυ[y] σμικράς, ὅταν τε βούληται, οἰκτρὰς καὶ τοὐναντίον αὖ[z] φοβερὰς καὶ ἀπειλητικάς, ὅσα[a] τ' ἄλλα τοιαῦτα, καὶ[b] διδάσκων αὐτὰ τραγῳδίας ποίησιν οἴεται παραδιδόναι;

[r] μέχρι ꝢΔΠΣΦBCGHTr et pr F: μέχρις *s.—[s] βυβλίου Ꝣ.—[t] φαρμάκοις Ξ, φαρμακίοις ceteri: φαρμακείοις s.—[u] δὴ G et pr T.—[v] ἂν NP.—[w] προσελθὼν om T.—[x] ποιεῖν ꝢΓΞΣΦCDGHNOPT et mg F: εἰπεῖν *s.—[y] πάνυ om Γ.—[z] ante αὖ omisi καὶ cum ΣΦr.—[a] καὶ ὅσα ꝢΔ, καὶ ὅσα παραδιδόναι ΠDNOPT.—[b] καὶ om ꝢΔΠDGN

non solum poetæ sensus et notionis causa pluralem cum singulari connectunt (vid. Homer. Il. ii. 339. Odyss. i. 337. sq. Interpp. ad Pindar. Olymp. viii. 10. xi. 5. Ruhnken. ad Hymn. in Cer. extr. Wolf. ad Hesiod. theogon. p. 96. sq.) sed prosæ quoque orationis auctores, in iis Plato. Sic Sympos. 188. B. καὶ γὰρ πάχναι καὶ χάλαζαι καὶ ἐρυσίβαι ἐκ πλεονεξίας καὶ ἀκοσμίας περὶ ἄλληλα τῶν τοιούτων γίγνεται ἐρωτικῶν, ubi recte habet γίγνεται, Stobæi vero lectio γίγνονται nihil nisi glossa est. Similiter Charit. iii. 3. βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ καὶ νὺξ μακρὰ κατελάμβανε τοὺς ἀνοσίους. Cf. Dorvill. p. 271. Herodotus v. 21. εἵπετο γάρ δή σφι καὶ ὀχήματα καὶ θεράποντες καὶ ἡ πᾶσα πολλὴ παρασκευή. Demosth. adv. Androt. T. i. p. 605. Reisk. συνερεῖ τῇ βουλῇ Φίλιππος καὶ Ἀντιγένης καὶ ὁ ἀντιγραφεὺς καί τινες ἄλλοι. Hom. Ιλ. vii. 386. Ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί. Il. v. 703. τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς καὶ χάλκεος Ἄρης; xvi. 844. σοὶ γὰρ ἔδωκε Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἵ με δάμασσαν. Hesiod. Theog. 702. Hymn. Homer. in Mercur. 313. ubi cf. Matthiæ not. p. 72. Hinc explicandi sunt loci Platonis, ubi verbum singulare cum duobus vel pluribus substantivis conjungitur, ut Protagor. 311. D. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατές τε καὶ Ἱππόκρατες. Euthydem. 283. B. εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατές τε καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι. Theag. 129. A. τί εἶπεν αὐτῷ Τίμαρχος-ἐκεῖνός τε καὶ Εὔαθλος-ἐρεῖ γὰρ ὑμῖν. 124. D. τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Βάκις τε καὶ Σιβύλλα καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος. Ast. qui sic in Addit. 'Adde Matthiæ Grammat. Græc. p. 421. sq. ubi citantur Fischer. ad Weller. T. iii. P. ii. p. 61. et Heindorf. ad Theæt. p. 411. Priscian. xviii. p. 1178. 'εἰπέ μοι dicunt Attici etiam ad multos. Huic simile Terentius in Eunucho: 'aperite aliquis actutum.' Idem in eodem: 'nescio quid absente nobis domi turbatum est.' Cf. Brunck. ad Aristoph. Ran. 1479. Matth. ad Hymn. Hom. p. 41. et in Grammat. Græc. p. 716. Ruperti ad Sil. Italic. iii. 222. *Contra vos, Calliope*, in var. lectt.'

ὅτι μαίνεται] Malim ὁ ἄνθρωπος.—φαρμακείοις *medicamenta* vertit Cornarius, sed nusquam, quod sciam, exstat vox φαρμακεῖον. Scribendum φαρμακίοις aut φαρμακείαις. Heind.

ῥήσεις παμμήκεις] Vid. Lex. Tim. p. 228. ibiq. Ruhnk. Heind.

ῥήσεις παμμήκεις] His verbis Sophistarum μακρολογία notatur. v. Gorg. 449. C. sq. Protag. 334. C. sq. Alcibiad. i. 106. B. Hipp. Min. 373. A. Ast.

οἰκτρὰς καὶ] Ficinus quum vertit: *et, quoties velit, misericordiam movere, atque ejus contrarium, horrorem et minas incutere*, bene illud καὶ post τοὐναντίον omisit, mallemque totum hoc καὶ αὖ abesse. Heind.

αὖ φοβερὰς] Vulgo καὶ αὖ: Cod. Monac. omittit verba καὶ αὖ, idque jam malebat Heindorfius, sed αὖ recte habet post τοὐναντίον; est enim: *contra quoque*, ut Gorg. 480. E. τοὐναντίον δέ γε αὖ μεταβαλόντα cet. Quocirca solum καὶ ante αὖ induxi, quod Ficinus quoque confirmat: *atque ejus contrarium, horrorem et minas incutere*. Ast.

ὅσα τ' ἄλλα] Cod. Monac. καὶ ὅσα παραδιδόναι ἄλλα. Ast.

εἶναι καὶ ἄλλον ποιεῖν ᾧ ἂν τὴν τούτων ἐπιστήμην παραδῷ· τί ἂν οἴει[k] ἀκούσαντας εἰπεῖν;

1. i. 84. ΦΑΙ. Τί δ' ἄλλο γε ἢ[l] ἐρέσθαι[m] εἰ[n] προσεπίσταται[o] καὶ οὕς τινας δεῖ[p] καὶ ὁπότε[q] ἕκαστα τούτων ποιεῖν, καὶ μέχρι[r] ὁπόσου;

§. 116. ΣΩ. Εἰ οὖν εἴποι ὅτι Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀξιῶ τὸν ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθόντα αὐτὸν οἷόν τ' εἶναι ποιεῖν ἃ ἐρωτᾷς;

ΦΑΙ. Εἴποι ἄν, οἶμαι, ὅτι μαίνεται ἄνθρωπος, καὶ ἐκ

—[l] τί γε ἄλλο ἢ ΧΔΠDGT, τί δ' ἄλλο ἢ NOP.—[m] ἐρέσθαι ΔΞΠFGNOP: ἔρεσθαι *ς.—[n] εἰ καὶ C.—[o] προσεπίστασαι ΣΦDNOP et corr Φ.—[p] δὴ Σ.—[q] ὅπου τε E.—

ἀκούσαντας] Aut hic ἀκούσαντας in ἀκούσαντα, aut paulo post εἴποι ἂν in εἴποιεν ἂν mutandum fuerit: quam mutationem magis probo, ut de utroque medico, Eryximacho et Acumeno, intelligamus. Cæterum ut hic Ἀκουμενῷ scriptum est, non Ἀκουμένῳ, sic et apud Xenophontem Ἀπομνημον. libro tertio, pag. 458. meæ editionis, scribendum est Ἀκουμενὸς, non Ἀκούμενος: quod in hujusmodi vocabulis, quæ ex participiis in nomina propria transeunt, ita mutari soleat accentus. Idem autem Socrates ejusdem medici utrobique mentionem facit, et hic, inquam, et apud Xenophontem, scribentem, Ἄλλου δὲ λέγοντος ὅτι ἀηδῶς ἐσθίοι, Ἀκούμενος ἔφη τούτου φάρμακον ἀγαθὸν διδάσκειν. ubi quum non sit participium a verbo ἀκεῖσθαι, sed proprium nomen, scribendum est Ἀκουμενὸς, uti dixi: simulque videndum ut διδάσκειν mutemus in διδάσκει, includendo ἔφη parentheseos notis, nisi malimus retinendo διδάσκειν mutare illum nominativum in accusativum Ἀκουμενόν. Sic autem legendo, ἔφη per parenthesin non erit positum. Fit porro hujus medici mentio et in paginæ sequentis principio: nec Xenophon solum præter Platonem, sed alii etiam quidam ejus meminerunt. Steph.

ἔρεσθαι] Malim ἐρέσθαι, ut sit in aoristo posteriore, et ἐρέσθαι ἂν (subaudita ex præcedentibus hac particula) sit pro ἐρήσεσθαι. Steph.

§. 116. εἰ οὖν εἴποι — — ποιεῖν ἃ ἐρωτᾷς] Non illud quærebatur, *quænam* essent facienda, sed *in quibus* et *quando* et *quem ad finem*. Igitur ποιεῖν hoc vix dignum videtur Platonis stilo. Mallem cum Schleiermachero ἐπαΐειν, nisi obstaret additum hoc οἷόν τ' εἶναι. Buttmanno ποιεῖν a glossatore inculcatum videtur. Heind.

Etiamsi hoc non didicerit, per se (αὐτὸν) eum posse facere s. præstare ea, quæ interrogas, scilicet ut omnia justo tempore, loco et gradu adhibeat. Ποιεῖν in arte solemne est verbum, ut μουσικὴν ποιεῖν, Phædon. 250. πολλὰ ποιῆσαι in arte medica, Gorg. 514. E. Verba vero ἃ ἐρωτᾷς respiciunt prægressa: οὕστινας δεῖ καὶ ὁπότε ἕκαστα τούτων καὶ μέχρις ὁπόσου ποιεῖν. Ast.

εἴποι ἂν] Hæc immutata reliqui, quoniam de emendatione non constabat. Nam vitium hic esse, satis apparet, quum de duobus, Eryximacho et Acumeno, sit sermo, et ἀκούσαντας paullo ante præcesserit, quod nolim cum Steph. mutari in ἀκούσαντα. Stephanus conjecit εἴποιεν ἄν. Cornarius correxit—ἃ ἐρωτᾷς, τί εἴποιεν; Φ. Εἴποιεν ἄν, οἶμαι — . Mihi veram lectionem suppeditare videtur Ficinus vertendo: *quid respondebunt? Ph. Certe hujusmodi hominem insanire*, unde legendum suspicor :—ἃ ἐρωτᾷς· τί εἴποιεν ἄν; Φ. Οἶμαι, ὅτι. Heind.

εἴποι ἂν] Heindorfius ad Cratyl. p. 82. Stephani correctionem probat. Sed vanas esse has correctiones ostenditur [ex eo quod] respectu ad Eryximachum et Acumenum [habito] εἴποιεν dici licet debeat, usus tamen Græcæ linguæ obtinet, ut non solum substantiva neutra, sed etiam masculini et feminini generis pluralem numerum sequentia cum verbo singulari construantur. Sic Pindarus Olymp. xi. 5. μελιγάρυες ὕμνοι, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται. Similiter κόμαι cum verbo singulari κατενήνοθεν in Hymn. Homer. in Cerer. 279. conjunctum. At

καὶ Περικλέα, εἰ ἀκούσειαν ὧν νῦν δὴ[w] ἡμεῖς διῇμεν[x] τῶν παγκάλων τεχνημάτων,[y] βραχυλογιῶν τε καὶ εἰκονολογιῶν καὶ ὅσα ἄλλα διελθόντες[z] ὑπ' αὐγὰς[a] ἔφαμεν[b] εἶναι σκεπτέα, πότερον[c] χαλεπῶς ἂν αὐτούς, ὥσπερ ἐγώ τε καὶ σύ, ὑπ' ἀγροικίας ῥῆμά τι εἰπεῖν ἀπαίδευτον εἰς τοὺς ταῦτα γεγραφότας τε καὶ διδάσκοντας ὡς ῥητορικὴν τέχνην, ἢ ἅτε ἡμῶν ὄντας σοφωτέρους κἂν νῷν ἐπιπλῆξαι, [§. 119.] εἰπόντας Ὦ Φαῖδρέ τε καὶ Σώκρατες, οὐ χρὴ[d] χαλεπαίνειν ἀλλὰ συγγιγνώσκειν[e] εἴ τινες μὴ[f] r. i. 86.
ἐπιστάμενοι διαλέγεσθαι ἀδύνατοι[g] ἐγένοντο ὁρίσασθαι τί ποτε[h] ἔστι ῥητορική,[i] ἐκ δὲ τούτου τοῦ πάθους τὰ πρὸ τῆς

ρυν ΞΝ, μελίχηρυν P.—[w] δὴ om EFr et pr Ξ.—[x] δίημεν 𝔛ΠGT cum pr Γ et corr Ξ, δίειμεν ΔEF, δίειμεν B: δίῖμεν *r.—[y] τε χρημάτων T.—[z] διελθόντας G.—[a] αὐτὰς 𝔛ΔGT et pr Π, αὐγαστὰς NO.—[b] ἔφαμεν om ΣΦr.—[c] πρότερον Σ.—[d] χρὴν NOP.—[e] σὺ γινώσκειν Γ.—[f] μὴ om NP.—[g] ἀδυνάτοις T.—[h] ποτ' r.—[i] ἔστι ῥητορικὴ

Argivum illum Adrastum intelligi, qui in tragœdiis Theseo supplex facundissime opem ejus imploraret? Conf. Pausan. i. p. 37. Isocrat. Panath. p. 520. *Τίς οὐκ ἀκήκοε τῶν τραγῳδοδιδασκάλων ἐν Διονυσίοις τὰς Ἀδράστῳ γενομένας ἐν Θηβαίοις συμφοράς, ὅτι —— ἱκέτης γενόμενος τῆς πόλεως, ἔτι Θησέως αὐτὴν διοικοῦντος, ἐδεῖτο μὴ περιιδεῖν τοιούτους ἄνδρας ἀτάφους γενομένους*, etc. Atque ipsum illud *μελίγηρυς* poetici est coloris, et, quin diversum a Pericle seu ætate seu genere oratorem dicat, dubitare illud *καὶ* ante *Περικλέα* non sinit. Quæ conjectura, satis habebo, si non prorsus absona videatur. Heind.

τὸν μελίγηρυν Ἄδραστον] Haud dubie Plato his verbis significat Antiphonem Rhamnusium, oratorem illum Atticum tam excellentem, ut rhetores præstantes ab ipsius nomine Rhamnusii vocarentur (v. Suid. v. *Ῥαμνουσία νέμεσις* T. ii. p. 251.) Laudes ejus Cicero, Brut. 12. et in primis Thucydides viii. 68. celebrarunt, hic: *κράτιστος ἐνθυμηθῆναι γενόμενος, καὶ, ὃ ἂν γνοίη, εἰπεῖν.* Omnium maxime ipsius amœnitas dulcisque loquela prædicabatur, ut propter *μέλιτος γλυκίονα αὐδὴν* Nestor diceretur (v. Philostrat. p. 498. Pseudo-Plutarch et Photius in ejus vita. Cf. P. van Spaan [i. e. Ruhnkenii] dissert. de Antiphonte orat. Attic. T. vii. p. 810. ed. Reisk.) Hanc ob suavitatem simulque ob communem sortem Plato ipsum vocat *μελίγηρυν Ἄδραστον*, notissimos illos Tyrtæi versus (Eleg. iii. 8. Analect. Brunck. T. i. p. 50.) respiciens: *Οὐδ' εἰ Ταντταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη, Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι.* Antiphon enim quum proditionis accusatus esset, quod reipublicæ exitio legatus ad Lacedæmonios esset profectus et e castris navi hostili abiisset, atrocissima pœna in ipsum constituta est, ut neque Athenis, neque in terra Attica sepeliretur, ipseque et omnes ex ipso nati infames essent. Causam dicere coactus, supplex ad Athenienses, ut olim Adrastus Argivus, tam admirabili eloquentiæ vi perorasse traditur, ut nullus unquam melius capitis causam dixerit. Ceterum data opera jam Plato duos præstantissimos Atticorum oratores, Antiphontem et Periclem, sophisticis rhetoribus opponit.—*μελίγηρυν*, ut apud Simonid. lxx. Anthol. Gr. T. i. p. 78. est i. q. *μελίφθογγον*, et Tyrtæi *μειλιχόγηρυν* (v. Klotz. ad Tyrt. p. 76). Ast.

δίῖμεν] Reposui ex Buttmanni emendatione certissima *διῇμεν*; nam illud *δίῖμεν*, Platoni Atticisque semper futuri potestate adhibitum, loci hujus ratio prorsus non fert. Heind.

Ficinus quoque: *quæ nunc ipsi referebamus.* Ast.

πότερον] De interrogandi hac forma *πότερον* etc. vid. ad §. 26. Heind.

§. 117. ΦΑΙ. Καὶ οὗτοι ἄν, ὦ Σώκρατες, οἶμαι,[c] καταγελῷεν, εἴ τις οἴεται τραγῳδίαν ἄλλο τι εἶναι ἢ τὴν[d] τούτων σύστασιν, πρέπουσαν[e] ἀλλήλοις τε καὶ τῷ ὅλῳ συνισταμένην.

ΣΩ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἀγροίκως[f] γε,[g] οἶμαι, λοιδορήσειαν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν μουσικὸς ἐντυχὼν[h] ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῷ

I. i. 85. εἶναι, ὅτι δὴ[i] τυγχάνει ἐπιστάμενος ὡς οἷόν τε ὀξυτάτην καὶ βαρυτάτην[j] χορδὴν ποιεῖν, οὐκ ἀγρίως[k] εἴποι ἂν Ὦ μοχθηρέ, μελαγχολᾷς, ἀλλ' ἅτε μουσικὸς ὢν πρᾳότερον,[l] ὅτι Ὦ ἄριστε, ἀνάγκη μὲν καὶ[m] ταῦτ' ἐπίστασθαι τὸν μέλλοντα ἁρμονικὸν ἔσεσθαι, οὐδὲν[n] μὴν κωλύει[o] μηδὲ[p] σμικρὸν ἁρμονίας ἐπαΐειν τὸν τὴν σὴν ἕξιν ἔχοντα· τὰ γὰρ πρὸ[q] ἁρμονίας ἀναγκαῖα μαθήματα ἐπίστασαι,[r] ἀλλ' οὐ τὰ ἁρμονικά.

III. 269. ΦΑΙ. Ὀρθότατά γε.

§. 118. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὁ Σοφοκλῆς τὸν σφισιν ἐπιδεικνύμενον τὰ πρὸ τραγῳδίας ἂν φαίη ἀλλ' οὐ τὰ τραγικά, καὶ ὁ[s] Ἀκουμενὸς[t] τὰ πρὸ ἰατρικῆς ἀλλ' οὐ τὰ ἰατρικά.

ΦΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Τί δαί;[u] τὸν μελίγηρυν[v] Ἄδραστον οἰόμεθα ἢ

OPT.—[c] οἶμαι om G.—[d] τὴν...συνισταμένην om Σ.—[e] τρέπουσαν 𝔛ΔGT et pr Π.—[f] ἀγροίκως pr Ξ.—[g] τε ΞΣCEHTr.—[h] ἐντυχὼν μουσικὸς NOP.—[i] δεῖ T.—[j] βραχυτάτην ΔT.—[k] ἀξίως Σ.—[l] πραο Δ, πραότε 𝔛, πρότερον ΣN.—[m] καὶ om ΣΦr.—[n] οὐδὲ ΔΠΣBCDGNOPT et pr ΞH.—[o] κωλύειν T.—[p] δὲ T : οὐδὲ EFs.—[q] προς 𝔛Γ ΔΠCHNPT et pr BDG.—[r] ἐπίστασθαι ENP.—[s] καὶ ὁ...τὰ ἰατρικὰ om T.—[t] ἀκούμενος ΓΦC, ἀκουμένος G, ἀκουόμενος Σ.—[u] δαί Γ : δέ *s.—[v] μελίγυριν EF, μελίγη-

§. 117. *ἢ τὴν τούτων ξύστασιν*] En Phædrum non solum audiendi et discendi avidissimum, sed etiam maxime docilem! Namque vix a magistro quidquam accepit, quum iisdem pæne verbis id repetit. Cf. supra, ubi Socrates *πάντα λόγον*, dicit, *ὥσπερ ζῷον δεῖν ξυνεστάναι—πρέποντα ἀλλήλοις καὶ τῷ ὅλῳ γεγραμμένα*. Ast.

πρέπουσαν—συνισταμένην] Pro *πρεπόντως συνιστ.* ut supra §. 105. *πρέποντα ἀλλήλοις καὶ τῷ ὅλῳ γεγραμμένα*. Heind.

μουσικὸς ὢν] Musicus enim, ex Platonis mente, alienus ab omni vehementia et acerbitate morum, vere humanus est et excultus, quoniam musica arte interiorem animi nostri harmoniam, e qua omnis efflorescit virtus, perficimus. Vid. Polit. ix. 13. Ast.

ἕξιν ἔχοντα] *ἕξις* est *facultas*. V. Wyttenbach. Bibl. Crit. iii. 1. p. 48. sq. Schæfer. ad Plin. Epist. ii. 8. 4. p. 69. Ast.

πρὸ ἁρμονίας] Legitur etiam *πρὸς ἁρμονίαν*, sed alteram lect. sequitur et Fic. Steph.

§. 118. *τὸν μελίγηρυν Ἄδραστον*] Quem, quæso, hunc dicit *Adrastum*? Nimirum quum duo ante memoraverit principes tragœdiæ poetas, duo item claros medicina viros, huic autem Adrasto adjunxerit Periclem, significat haud dubie aliquem prioris ævi oratorem, qui absque istis rhetorum artificiis insigni tamen dicendi arte polleret. Sed Adrastus orator nusquam memoratur. An probabile est,

νιστὴν τέλεον γενέσθαι,[u] εἰκός, ἴσως δὲ καὶ ἀναγκαῖον, ἔχειν ὥσπερ[v] τἆλλα. εἰ μέν σοι[w] ὑπάρχει φύσει ῥητορικῷ[x] εἶναι, ἔσει[y] ῥήτωρ ἐλλόγιμος, προσλαβὼν[z] ἐπιστήμην τε καὶ μελέτην. ὅτου δ' ἂν ἐλλίπῃς[a] τούτων, ταύτῃ ἀτελὴς[b] ἔσει.[c] ὅσον[d] δὲ αὐτοῦ τέχνη, οὐχ ᾗ[e] Λυσίας τε[f] καὶ Θρασύμαχος πορεύεται δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἡ μέθοδος.

[v] ὥσπερ καὶ Γ.—[w] τοι Ξ.—[x] ῥητορικῷ φύσει Γ, φύσει ῥητορικὸς ΧΔΠDGNOPT.—[y] ἔσει ΧN.—[z] προλαβὼν pr Γ.—[a] ἐλλείπῃς ΓΞΣΦBCr.—[b] ἀτελὲς Χ.—[c] ἔσει ΧN.—[d] ὅσων Δ.—[e] οὐχ ᾗ] οὐχὶ T.—[f] τε add ΓΔΞΠΣBCGHNOTr.—[g] κινδυνεύειν N,

§. 120. τὸ μὲν δύνασθαι —ὥστε] i. e. τὴν δύναμιν τοῦ ἀγωνιστὴν τέλ. γενέσθαι. Verba autem ὥσπερ τἆλλα referuntur ad hæc ὥστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι. Sententiam recte Cornarius ita declaravit: *Verisimile est et fortasse etiam necessarium, o Phædre, quemadmodum in aliis (ceteris), ita etiam in eo, ut quis perfectus hac parte decertator fiat, habere facultatem a natura.* Nam particula ὥστε, quæ poterat abesse, sic additur sæpius. Conf. §. 88. Protag. p. 338. C. τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ὡς ἐγῷμαι, ἀδύνατον ἡμῖν, ὥστε Πρωταγόρου τοῦδε σοφώτερόν τινα ἐλέσθαι. Xenoph. Mem. i. 3. 6. Εἴ ποτε κληθεὶς ἐθελήσειεν ἐπὶ δεῖπνον ἐλθεῖν, ὃ τοῖς πλείστοις ἐργωδέστατόν ἐστιν, ὥστε φυλάξασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι, τοῦτο ῥᾳδίως πάνυ ἐφυλάττετο. Eurip. Hippol. 1327. Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε, ubi vid. Valcken. Heind.

ἀγωνιστὴς] Dicitur orator (Theæt. 164. C.) ut orationes ipsæ ἀγῶνες, disceptationes s. certamina audiunt. Cf. Ez. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 11. sq. Ast.

εἰ μὲν] Aut desiderari aut subaudienda relinqui videtur partic. γάρ. Paulo post autem ὅτου scriptum fuit pro ὅπου, ex vet. Steph.

εἰ μέν σοι] In iis, quæ per epexegesin quandam adduntur, particulam γὰρ nemo præter Stephanum desideret. Heind.

φύσει ὑπάρχει] In omnibus, si quis perfectus fieri velit, ingenium (φύσις, v. Valcken. diatr. in Eurip. p. 76. B.) primo postulatur, cui studium et exercitatio se adjungant necesse est. Horat. Art. poet. 408. 'Natura fieret laudabile carmen an arte, Quæsitum est; ego nec studium sine divite vena, Nec, rude quid possit, video, ingenium; alterius sic Altera poscit opem res et conjurat amice.' Aristoteles quoque hæc tria ponebat ad hominem excolendum necessaria esse: φύσιν, μάθησιν (quam Plato ἐπιστήμην dicit) et ἄσκησιν (Platoni μελέτην, quod *studium* est et *exercitatio*, v. Ez. Spanhem. ad Julian. Orat. i. p. 14. sq.) V. Diogen. Laert. v. 18. Scriptor. de educ. puer. c. 4. §. 2. εἰς τὴν παντελῆ δικαιοπραγίαν τρία δεῖ συνδραμεῖν, φύσιν καὶ λόγον καὶ ἔθος. Καλῶ δὲ λόγον μὲν τὴν μάθησιν, ἔθος δὲ τὴν ἄσκησιν, εἰσὶ δὲ αἱ μὲν ἀρχαί, τῆς μαθήσεως, αἱ δὲ χρήσεις, τῆς μελέτης, αἱ δ' ἀκρότητες, πάντων. Καθ' ὃ δ' ἂν λειφθῇ τούτων, κατὰ τοῦτ' ἀνάγκη χωλὴν γίνεσθαι τὴν ἀρετήν· ἡ μὲν γὰρ φύσις ἄνευ μαθήσεως τυφλόν, ἡ δὲ μάθησις δίχα φύσεως ἐλλιπές, ἡ δὲ ἄσκησις χωρὶς ἀμφοῖν ἀτελές. Cf. Simyl. in Stob. Sermon. lviii. p. 378. v. 7. Ast. qui citat in Addit. 'Isocrat. contr. Sophist. p. 295. ed. Cor. καὶ δεῖ τὸν μὲν μαθητὴν πρὸς τῷ τὴν φύσιν ἔχειν, οἵαν χρή, τὰ μὲν εἴδη τῶν λόγων μαθεῖν, περὶ δὲ τὰς χρήσεις αὐτῶν γυμνασθῆναι. Cf. Aristotel. Polit. vii. 13. p. 205. c. 12. §. 6. p. 297. ed. Schneid. Longin. ii. §. 3. xxxvi. §. 4.'

ὅτου] ὅπου malim, propter sequens ταύτῃ. Heind.

ὅτου] Heindorfius propter sequens ταύτῃ malebat ὅπου, sed ταύτῃ est ἐν τούτῳ, quapropter recte habet ὅτου. Ast.

ὅσον δὲ αὐτοῦ τέχνη] Opponuntur hæc prægressis τὸ μὲν δύνασθαι etc. αὐτοῦ i. e. τοῦ ῥητορικοῦ. Male enim Cornarius: *quanta vero res sit ipsius oratoris ars.* Heind.

τέχνη] Quorsum hic Lysiæ sit mentio? quid illi cum Thrasymacho commune est? nihil certe, quantum ex aliis colligere locis possumus: male enim in uno eorum cum Gorgia, in Ficini quoque interpretatione, copulari, quum Τισίαν non Λυσίαν Plato scripserit, antea docui. Quid igitur hic dicemus? nimirum Ficinum tam sequendum hoc in loco esse,

i. 1. 87. ΦΑΙ. Ἀλλὰ πῇ δή;

ΣΩ. Κινδυνεύει,[g] ὦ ἄριστε, εἰκότως ὁ Περικλῆς πάντων τελεώτατος εἰς[h] τὴν ῥητορικὴν γενέσθαι.

ΦΑΙ. Τί δή;

iii. 270. ΣΩ. Πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν, προσδέονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι· τὸ γὰρ ὑψηλόνουν[i] τοῦτο καὶ[j] πάντῃ τελεσιουργὸν[k] ἔοικεν ἐντεῦθεν

κινδυνεύσει P.—[h] πρὸς T.—[i] ὑψηλὸν εἰς Δ, ὑψηλὸν οὖν ΠGNOPT.—[j] post καὶ omisi τὸ cum ΔΠΣDGHNOPT et pr Ξ.—[k] τελεσιουργὸν ΧΔΠDGNOPT: τελεσιουργικὸν

quam recedendum ab eo in altero illo fuit: id est, cum illo scribendum hic esse Γοργίας καὶ Θρασύμαχος, non Λυσίας καὶ Θρασύμαχος. atque ita denuo prohibebimus ne Lysiæ fiat injuria. Cæterum ita hunc locum vertit idem Ficinus ac si legerit τέχνη in nominandi casu, et ὅσον τέχνη dictum sit pro ὅση τέχνη. hæc enim sunt ejus verba, *Quanta vero ars hujusmodi sit, non ea via quam Gorgias et Thrasymachus sequuti sunt, sed alia potius constare videtur.* Perinde esset certe ὅσον τέχνη ac si diceremus, 'Quanta res sit ars.' Sed ego et τέχνῃ retinendum puto, et alium hujus loci sensum esse existimo: ut videlicet dicat, 'quatenus arte potest aliquis orator evadere,' sive 'quantum in arte situm est ut quispiam evadat orator, ejus rei methodum sibi non videri patere eam tenendo viam quam Lysias et Thrasymachus teneant.' Steph.

τέχνῃ] Vulgatum in incerta loci scriptura retinui, quanquam id defendi non potest, nisi verbo λαμβάνεται, παραγίγνεται vel ejusmodi aut inserendo aut durius subaudiendo. Nam Stephani subauditio ῥήτωρ τις ἔσῃ s. ἔσται absona est. Multo igitur facilius ad explicandum commodiusque videtur τέχνη, primo casu, quod exhibet Ficini versio. Quo rescripto, optimam hanc habebis sententiam: *quantum autem hujus rei ars est, s. quantum arte, non naturali quadam facultate, continetur, non ea, quam Lysias et Thrasymachus ingressi sunt, via patefieri mihi videtur institutio.* Heind.

τέχνη] Sic pro τέχνῃ e Cod. Monac. reposui, addicente Ficino: *quanta vero ars ejusmodi sit.* Ast.

Λυσίας] Gorgiæ nomen, quod pro Lysia h. l. Ficinus expressit, Stephano probatum, nobis quoque altero longe hic aptius videtur. Nam Lysias quanquam teste Aristotele apud Cic. Brut. 12. primo artem dicendi professus est, deinde orationes scribere cœpit, artem removit, tamen vix poterat jungi cum Thrasymacho tanquam primarius istiusmodi artificiorum auctor. Gorgiam contra cum Thrasymacho junxit §. 96. Heind.

ἀδολεσχίας...μετεωρολογίας] Verba hæc vulgo Græcis in deteriorem partem, non, quo hic, significatu adhiberi constat. Ita cum contemptu dicit in Politic. 299. B. μετεωρολόγον ἀδολέσχην (τε) τινὰ σοφιστήν. Conf. Sophist. p. 225. D. Casaub. ad Theophr. Char. iii. Sed eodem modo *de interiore altioreque rerum cognitione studioque subtiliter disserendi* Plato Cratyl. p. 401. B. κινδυνεύουσι γοῦν—οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι τινὲς καὶ ἀδολέσχαι. (Nam hoc ordine verba exhibet optimus lib. Gudian. cujus scripturas Schneideri humanitati debeo.) Nimirum quibus verbis sophistas philosophosque atque ipsum Socratem vulgus tum in contemptum invidiamque vocare solebat, eadem consulto cum vulgi quadam cavillatione illum in modum adhibuit Plato. Quod satis declarant verba in Parmenid. p. 135. D. καλὴ μὲν οὖν καὶ θεία, εὖ ἴσθι, ἡ ὁρμή, ἣν ὁρμᾷς ἐπὶ τοὺς λόγους· ἕλκυσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασον μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας, ἕως νέος εἶ· εἰ δὲ μή, σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια. Quem dicendi usum hinc mutuata est posterior ætas. v. Wernsdorf. ad Himer. p. 648. Heind.

τὸ γὰρ ὑψηλόνουν] Plutarch. Pericl. p. 156. A. Τὸ γὰρ ὑψηλόνουν τοῦτο καὶ πάντῃ τελεσιουργόν, ὡς ὁ θεῖος Πλάτων φησίν, πρὸς τῷ εὐφυὴς εἶναι, κτησάμενος ἐκ φυσιολογίας καὶ τὸ πρόσφορον ἑλκύσας

ποθεν εἰσιέναι. ὃ[l] καὶ Περικλῆς πρὸς τῷ[m] εὐφυὴς εἶναι ἐκτήσατο· προσπεσὼν γὰρ, οἶμαι, τοιούτῳ[n] ὄντι Ἀναξαγόρᾳ, μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς καὶ ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας[o] ἀφικόμενος, ὧν[p] δὴ πέρι τὸν πολὺν λόγον[q] ἐποιεῖτο Ἀναξαγόρας, ἐντεῦθεν εἵλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον[r] αὐτῇ.

§. 121. ΦΑΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ὁ αὐτός που τρόπος τέχνης ῥητορικῆς,[s] ὅσπερ καὶ ἰατρικῆς.

ΦΑΙ. Πῶς δή;[t]

ΣΩ. Ἐν[u] ἀμφοτέραις δεῖ[v] διελέσθαι φύσιν, σώματος μὲν ἐν τῇ ἑτέρᾳ, ψυχῆς δὲ ἐν τῇ ἑτέρᾳ, εἰ μέλλεις μὴ

*ς.—[l] οὗ Δ.—[m] τὸ T.—[n] τῷ ℵΔΠDGNOPT.—[o] ἀγνοίας G, ἐννοίας CHNOPr, διανοίας Φ, qui in mg μανίας ἢ ἀνοίας ἄλλοι.—[p] ὂν G et pr ℵ.—[q] λόγων H.—[r] προσφέρον ΔΠGT.—[s] ῥητορικῆς ὅσπερ καὶ om Δ, ἰατρικῆς ὅσπερ (εἰ) καὶ ῥητορικῆς ℵΞΠΣΦB CDGOTr, ἰατρικῆς ὥσπερ καὶ ῥητορικῆς THNP.—[t] δὴ F.—[u] ἐν om ℵΔΠDGNOPT.

ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην πολὺ πάντων διήνεγκε (ὁ Περικλῆς.) Idem ibid. p. 154. C. τοῦτον (Ἀναξαγόραν) ὑπερφυῶς τὸν ἄνδρα θαυμάσας ὁ Περικλῆς καὶ τῆς λεγομένης μετεωρολογίας καὶ μεταρσιολεσχίας ὑποπιμπλάμενος, οὐ μόνον, ὡς ἔοικε, τὸ φρόνημα σοβαρὸν καὶ τὸν λόγον ὑψηλὸν εἶχε καὶ καθαρὸν ὀχλικῆς καὶ πανούργου βωμολοχίας, (quibus verbis interpretari videtur τὸ ὑψηλόνουν Platonis,) ἀλλὰ καὶ etc. nam locus hic etsi apprime huc pertinet, longior tamen est, quam ut totus apponi possit. Cic. Orat. 4. 'Siquidem etiam in Phædro Platonis hoc Periclem præstitisse ceteris dicit oratoribus Socrates, quod is Anaxagoræ physici fuerit auditor: a quo, censet, eum, cum alia præclara quædam et magnifica didicisset, uberem et fecundum fuisse gnarumque, quod est eloquentiæ maximum, quibus orationis modis quæque animorum partes pellerentur.' Conf. id. Brut. 11. de Orat. iii. 34. Themist. xv. p. 385.—Περικλέα καὶ Ἀσπασίαν, ὡς ῥήτορας τελεσιουργοὺς τε καὶ ὑψηλολόγους, ὅτι ἐκ τῆς Ἀναξαγόρου ἀδολεσχίας ταῦτα προσειλκύσαντο εἰς τὴν τέχνην—. Et conf. Wernsdorf. ad Himer. p. 773. HEIND.

τελεσιουργικὸν] Cod. Monac. et Vindob. τελεσιουργόν. Ita etiam Plutarchus formam contractiorem et seriores scriptores frequentarunt. Plutarch. de progress. virt. p. 264. puer. educat. p. 6. T. i. ed. Lips. de Alexandr. fort. Orat. ii. p. 342. T. ii. hinc τελεσιουργεῖν, Maxim. Tyr. diss. xxii. 4. p. 267. AST.

τοιούτῳ ὄντι] Cod. Monac. et Vind. τῷ ὄντι. AST.

νοῦ τε καὶ ἀνοίας] Canterus Nov. Lectt. vii. 9. correxit καὶ διανοίας. Frustra. Nam διάνοιαν cur τῷ νῷ apposuerit Plato, caussa non apparet, atque addita hæc ὧν δὴ πέρι declarare videntur, ἄνοιαν hic dici φύσιν τὰ ὄντα γεννῶσαν ἀπό τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φυούσης, ut ait Plato in Sophist. p. 265. C. Nam Anaxagoras, ut satis constat, τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκρατον ἐμμεμιγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ἀποκρίνοντα τὰς ὁμοιομερείας, Plutarch. l. l. p. 154. Denique hujusmodi oppositio νοῦ τε καὶ ἀνοίας ex usu Platonis est. de legg. ii. p. 653. E. φησὶ—τὰ—ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία. HEIND.

ἀνοίας] Cod. Monac. ἐννοίας. AST.

§. 121. ἰατρικῆς ὅσπερ καὶ ῥητορικῆς] Vindob. Male. HEIND.

Cod. Monac. ordine inverso exhibet ἰατρικῆς, ὅσπερ καὶ ῥητορικῆς. AST.

i. i. 87. ΦΑΙ. Ἀλλὰ πῇ δή;

ΣΩ. Κινδυνεύει,[g] ὦ ἄριστε, εἰκότως ὁ Περικλῆς πάντων τελεώτατος εἰς[h] τὴν ῥητορικὴν γενέσθαι.

ΦΑΙ. Τί δή;

III. 270. ΣΩ. Πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν, προσδέονται ἀδολεσχίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι· τὸ γὰρ ὑψηλόνουν[i] τοῦτο καὶ[j] πάντη τελεσιουργὸν[k] ἔοικεν ἐντεῦθεν

κινδυνεύσει P.—[h] πρὸς T.—[i] ὑψηλὸν εἰς Δ, ὑψηλὸν οὖν ΠGNOPT.—[j] post καὶ omisi τὸ cum ΔΠΣDGHNOPT et pr Ξ.—[k] τελεσιουργὸν ΧΔΠDGNOPT: τελεσιουργικὸν

quam recedendum ab eo in altero illo fuit: id est, cum illo scribendum hic esse Γοργίας καὶ Θρασύμαχος, non Λυσίας καὶ Θρασύμαχος. atque ita denuo prohibebimus ne Lysiæ fiat injuria. Cæterum ita hunc locum vertit idem Ficinus ac si legerit τέχνη in nominandi casu, et ὅσον τέχνη dictum sit pro ὅση τέχνη. hæc enim sunt ejus verba, *Quanta vero ars hujusmodi sit, non ea via quam Gorgias et Thrasymachus sequuti sunt, sed alia potius constare videtur.* Perinde esset certe ὅσον τέχνη ac si diceremus, 'Quanta res sit ars.' Sed ego et τέχνῃ retinendum puto, et alium hujus loci sensum esse existimo: ut videlicet dicat, 'quatenus arte potest aliquis orator evadere,' sive 'quantum in arte situm est ut quispiam evadat orator, ejus rei methodum sibi non videri patere eam tenendo viam quam Lysias et Thrasymachus teneant.' Steph.

τέχνῃ] Vulgatum in incerta loci scriptura retinui, quanquam id defendi non potest, nisi verbo λαμβάνεται, παραγίγνεται vel ejusmodi aut inserendo aut durius subaudiendo. Nam Stephani subauditio ῥήτωρ τις ἔσῃ s. ἔσται absona est. Multo igitur facilius ad explicandum commodiusque videtur τέχνη, primo casu, quod exhibet Ficini versio. Quo rescripto, optimam hanc habebis sententiam: *quantum autem hujus rei ars est, s. quantum arte, non naturali quadam facultate, continetur, non ea, quam Lysias et Thrasymachus ingressi sunt, via patefieri mihi videtur institutio.* Heind.

τέχνη] Sic pro τέχνῃ e Cod. Monac. reposui, addicente Ficino: *quanta vero ars ejusmodi sit.* Ast.

Λυσίας] Gorgiæ nomen, quod pro Lysia h. l. Ficinus expressit, Stephano probatum, nobis quoque altero longe hic aptius videtur. Nam Lysias quanquam teste Aristotele apud Cic. Brut. 12. primo artem dicendi professus est, deinde orationes scribere cœpit, artem removit, tamen vix poterat jungi cum Thrasymacho tanquam primarius istiusmodi artificiorum auctor. Gorgiam contra cum Thrasymacho junxit §. 96. Heind.

ἀδολεσχίας...μετεωρολογίας] Verba hæc vulgo Græcis in deteriorem partem, non, quo hic, significatu adhiberi constat. Ita cum contemptu dicit in Politic. 299. B. μετεωρολόγον ἀδολέσχην (τε) τινὰ σοφιστήν. Conf. Sophist. p. 225. D. Casaub. ad Theophr. Char. iii. Sed eodem modo *de interiore altioreque rerum cognitione studioque subtiliter disserendi* Plato Cratyl. p. 401. B. κινδυνεύουσι γοῦν—οἱ πρῶτοι τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐ φαῦλοι εἶναι, ἀλλὰ μετεωρολόγοι τινὲς καὶ ἀδολέσχαι. (Nam hoc ordine verba exhibet optimus lib. Gudian. cujus scripturas Schneideri humanitati debeo.) Nimirum quibus verbis sophistas philosophosque atque ipsum Socratem vulgus tum in contemptum invidiamque vocare solebat, eadem consulto cum vulgi quadam cavillatione illum in modum adhibuit Plato. Quod satis declarant verba in Parmenid. p. 135. D. καλὴ μὲν οὖν καὶ θεία, εὖ ἴσθι, ἡ ὁρμή, ἣν ὁρμᾷς ἐπὶ τοὺς λόγους· ἕλκυσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασον μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας, ἕως νέος εἶ· εἰ δὲ μή, σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια. Quem dicendi usum hinc mutuata est posterior ætas. v. Wernsdorf. ad Himer. p. 648. Heind.

τὸ γὰρ ὑψηλόνουν] Plutarch. Pericl. p. 156. A. Τὸ γὰρ ὑψηλόνουν τοῦτο καὶ πάντη τελεσιουργόν, ὡς ὁ θεῖος Πλάτων φησίν, πρὸς τῷ εὐφυὴς εἶναι, κτησάμενος ἐκ φυσιολογίας καὶ τὸ πρόσφορον ἑλκύσας

ποθεν εἰσιέναι. ὃ[l] καὶ Περικλῆς πρὸς τῷ[m] εὐφυὴς εἶναι ἐκτήσατο· προσπεσὼν γάρ, οἶμαι, τοιούτῳ[n] ὄντι Ἀναξαγόρᾳ, μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς καὶ ἐπὶ φύσιν νοῦ τε καὶ ἀνοίας[o] ἀφικόμενος, ὧν[p] δὴ πέρι τὸν πολὺν λόγον[q] ἐποιεῖτο Ἀναξαγόρας, ἐντεῦθεν εἵλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον[r] αὐτῇ.

§. 121. ΦΑΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις;

ΣΩ. Ὁ αὐτός που τρόπος τέχνης ῥητορικῆς,[s] ὅσπερ καὶ ἰατρικῆς.

ΦΑΙ. Πῶς δή;[t]

ΣΩ. Ἐν[u] ἀμφοτέραις δεῖ[v] διελέσθαι φύσιν, σώματος μὲν ἐν τῇ ἑτέρᾳ, ψυχῆς δὲ ἐν τῇ ἑτέρᾳ, εἰ μέλλεις μὴ

[k] ς.—[l] οὗ Δ.—[m] τὸ T.—[n] τῷ ℵΔΠDGNOPT.—[o] ἀγνοίας G, ἐννοίας CHNOPr, διανοίας Φ, qui in mg μανίας ἢ ἀνοίας ἄλλοι.—[p] ὃν G et pr ℵ.—[q] λόγων H.—[r] προσφέρον ΔΠGT.—[s] ῥητορικῆς ὅσπερ καὶ om Δ, ἰατρικῆς ὅσπερ καὶ ῥητορικῆς ℵΞΠΣΦB CDGOTr, ἰατρικῆς ὥσπερ καὶ ῥητορικῆς THNP.—[t] δὴ F.—[u] ἐν om ℵΔΠDGNOPT.

ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην πολὺ πάντων διήνεγκε (ὁ Περικλῆς.) Idem ibid. p. 154. C. τοῦτον (Ἀναξαγόραν) ὑπερφυῶς τὸν ἄνδρα θαυμάσας ὁ Περικλῆς καὶ τῆς λεγομένης μετεωρολογίας καὶ μεταρσιολεσχίας ὑποπιμπλάμενος, οὐ μόνον, ὡς ἔοικε, τὸ φρόνημα σοβαρὸν καὶ τὸν λόγον ὑψηλὸν εἶχε καὶ καθαρὸν ὀχλικῆς καὶ πανούργου βωμολοχίας, (quibus verbis interpretari videtur τὸ ὑψηλόνουν Platonis,) ἀλλὰ καὶ etc. nam locus hic etsi apprime huc pertinet, longior tamen est, quam ut totus apponi possit. Cic. Orat. 4. 'Siquidem etiam in Phædro Platonis hoc Periclem præstitisse ceteris dicit oratoribus Socrates, quod is Anaxagoræ physici fuerit auditor: a quo, censet, eum, cum alia præclara quædam et magnifica didicisset, uberem et fecundum fuisse gnarumque, quod est eloquentiæ maximum, quibus orationis modis quæque animorum partes pellerentur.' Conf. id. Brut. 11. de Orat. iii. 34. Themist. xv. p. 385.—Περικλέα καὶ Ἀσπασίαν, ὡς ῥήτορας τελεσιουργοὺς τε καὶ ὑψηλολόγους, ὅτι ἐκ τῆς Ἀναξαγόρου ἀδολεσχίας ταῦτα προσειλκύσαντο εἰς τὴν τέχνην —. Et conf. Wernsdorf. ad Himer. p. 773. Heind.

τελεσιουργικὸν] Cod. Monac. et Vindob. τελεσιωυργόν. Ita etiam Plutarchus formam contractiorem et seriores scriptores frequentarunt. Plutarch. de progress. virt. p. 264. puer. educat. p. 6. T. i. ed. Lips. de Alexandr. fort. Orat. ii. p. 342. T. ii. hinc τελεσιουργεῖν, Maxim. Tyr. diss. xxii. 4. p. 267. Ast.

τοιούτῳ ὄντι] Cod. Monac. et Vind. τῷ ὄντι. Ast.

νοῦ τε καὶ ἀνοίας] Canterus Nov. Lectt. vii. 9. correxit καὶ διανοίας. Frustra. Nam διάνοιαν cur τῷ νῷ apposuerit Plato, caussa non apparet, atque addita hæc ὧν δὴ πέρι declarare videntur, ἄνοιαν hic dici φύσιν τὰ ὄντα γεννῶσαν ἀπό τινος αἰτίας αὐτομάτης καὶ ἄνευ διανοίας φυούσης, ut ait Plato in Sophist. p. 265. C. Nam Anaxagoras, ut satis constat, τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην οὐδ᾽ ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκρατον ἐμμεμιγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ἀποκρίνοντα τὰς ὁμοιομερείας, Plutarch. l. l. p. 154. Denique hujusmodi oppositio νοῦ τε καὶ ἀνοίας ex usu Platonis est. de legg. ii. p. 653. E. φησὶ — τὰ — ἄλλα ζῶα οὐκ ἔχειν αἴσθησιν τῶν ἐν ταῖς κινήσεσι τάξεων οὐδὲ ἀταξιῶν, οἷς δὴ ῥυθμὸς ὄνομα καὶ ἁρμονία. Heind.

ἀνοίας] Cod. Monac. ἐννοίας. Ast.

§. 121. ἰατρικῆς ὅσπερ καὶ ῥητορικῆς] Vindob. Maie. Heind.

Cod. Monac. ordine inverso exhibet ἰατρικῆς, ὅσπερ καὶ ῥητορικῆς. Ast.

τριβῇ[w] μόνον[x] καὶ ἐμπειρίᾳ ἀλλὰ τέχνῃ τῷ μὲν φάρμακα[y] καὶ τροφὴν προσφέρων ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν,[z] τῇ[a] δὲ λόγους τε καὶ ἐπιτηδεύσεις νομίμους[b] πειθὼ ἣν[c] ἂν βούλῃ καὶ ἀρετὴν παραδώσειν.

I. i. 88. ΦΑΙ. Τὸ γοῦν εἰκός, ὦ Σώκρατες, οὕτως.

ΣΩ. Ψυχῆς οὖν φύσιν ἀξίως λόγου κατανοῆσαι οἴει δυνατὸν εἶναι ἄνευ τῆς τοῦ ὅλου[d] φύσεως;

ΦΑΙ. Εἰ μὲν Ἱπποκράτει [τε] τῷ τῶν Ἀσκληπιαδῶν[e] δεῖ τι πείθεσθαι,[f] οὐδὲ περὶ[g] σώματος ἄνευ τῆς μεθόδου ταύτης.

ἡ
—[v] δεῖ F.—[w] ἰατρικῇ P.—[x] μόνον om Γ.—[y] φάρμακον NP.—[z] ἐκποιήσειν T, ποιήσειν P.—[a] τῷ ΧΔΠDGNOPT.—[b] νομίμως T.—[c] ἣν om DNP.—[d] λόγου ΧΔΠCDGH NOP et corr F.—[e] ἀσκληπιάδων ΔΠT.—[f] τι πειθέσθαι E, τι πιθέσθαι Χ, πεπείθεσθαι

λόγους] Supplendum ex prægressis προσφέρων, illa autem πειθὼ καὶ ἀρετὴν respondent verbis ὑγίειαν καὶ ῥώμην. Atque πειθὼ παραδιδόναι est idem quod πειθὼ ποιεῖν §. 123. Heind.

νομίμους] Post νομίμους nihil deest, sed repetendum est προσφέρων. Steph.

πειθὼ ἣν ἂν βούλῃ] Cornarius miro errore πείθων corrigi jubet, a quo eum deterrere debebat vel illud καὶ ante ἀρετήν. Heind.

ἣν ἂν] Cod. Monac. omittit ἣν, pro βούλῃ vero βούλει exhibet, vitiose. Ast.

Ἱπποκράτει] Spectant hæc ad Hippocratis librum de natura hominis, auctore Galeno Comm. in hunc lib. i. ed. Bas. T. v. p. 2. et 16. Quo tamen libro ipsam hanc Platonis sententiam diserte expressam frustra quæras, neque ibi multa de universi natura disputantur ab Hippocrate, sed ad hujus præcepti normam compositus est liber. Rem optime declarabunt ipsa Galeni verba §. 16. Ὁ Ἱπποκράτης τοῦ σώματος ἡμῶν τὴν φύσιν ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ προθέμενος εὑρεῖν ἐχρήσατο μεθόδῳ πρὸς τὴν εὕρεσιν τῇδε· πρῶτον μὲν ἐζήτησε, πότερον ἁπλοῦν ἢ πολυειδές ἐστιν, ἔπειθ' εὑρὼν, ὅτι πολυειδὲς, ἐσκέψατο τῶν ἁπλῶν ἐν αὐτῷ τὴν οὐσίαν ὁποία τίς ἐστι, τουτέστιν, ἥντινα δύναμιν ἔχει πρὸς τὸ παθεῖν ὑπό τινος ἢ δρᾶσαι, καὶ διὰ τοῦτο τῶν θ' ὡρῶν τῶν θ' ἡλικιῶν ἐμνημόνευσεν ἐπισκοπούμενος, ὅπως ἔχει τὰ εὑρεθέντα στοιχεῖα πρὸς αὐτάς. —— Ταύτην οὖν τὴν μέθοδον ὁ Πλάτων ἀξιοῖ μιμεῖσθαι καὶ τὸν περὶ φύσεως ψυχῆς ἐπισκοπούμενον. Οὐδὲν γὰρ δύνασθαι τῶν κατὰ μέρος ἄνευ τῆς τοῦ ὅλου φύσεως ἀκριβῶς γνωσθῆναι. Tum ipsa Platonis hæc verba affert usque ad verba παθεῖν ὑπό του §. 123. ante quoque ipsi allata p. 1. l. 1.—Post Ἱπποκράτει vulgo τε additum cum Galeno omisi; mutari id saltem debebat in γε. Heind.

περὶ σώμ.] Miror non scriptum esse potius, οὐδὲ τὴν τοῦ σώματος. Subaud. autem φύσιν. Steph.

οὐδὲ περὶ σώματος] Vocem περὶ redundare dicit Cornarius: Stephanus οὐδὲ τὴν τοῦ σώματος scribendum existimat. Sed comparet hoc περὶ etiam in Galeno, retinendumque haud dubie, sive abundat, more non ita raro, (de legg. iv. p. 720. E. ἆρ' οὐ κατὰ φύσιν τὴν περὶ γενέσεως ἀρχὴν πρώτην πόλεων πέρι κατακοσμήσει ταῖς τάξεσι, quum mox inferatur ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῶν γενέσεων. Ibid. x. p. 889. B. Τὰ μετὰ ταῦτα αὖ σώματα γῆς τε καὶ ἡλίου καὶ σελήνης ἄστρων τε πέρι διὰ τούτων γεγονέναι, et vid. Heusing. ad Plutarch. de lib. educ. p. 99.) sive ex prægressis repetendum est mente κατανοεῖν. Xenoph. Cyrop. i. 6. 20. Καὶ τοίνυν κατανοῶν περὶ τούτων ἐν ἅπασιν ὁρᾶν μοι δοκῶ etc. Heind.

οὐδὲ περὶ σώματος] Int. κατανοῆσαι, ut περὶ σώματος id sit quod τὸ σῶμα; solet enim præpositio περὶ, ut ex pluribus exemplis collegi, cum genitivo ita poni, ut simplicis accusativi periphrasin faciat. Sic c. 55. εἰδότας ψυχῆς πέρι παγκάλως. Gorg. 462. D. πότερος ἐπαΐει περὶ τῶν χρηστῶν σιτίων ἢ πονηρῶν. 472. C. ταῦτα, περὶ ὧν εἰδέναι κάλλιστον. 512. E. ἀλλὰ ἐπιτρέψαντα περὶ

ΣΩ. Καλῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, λέγει. χρὴ μέντοι πρὸς τῷ Ἱπποκράτει τὸν λόγον ἐξετάζοντα σκοπεῖν εἰ συμφωνεῖ.

ΦΑΙ. Φημί.

§. 122. ΣΩ. Τὸ τοίνυν περὶ φύσεως σκόπει τί ποτε λέγει Ἱπποκράτης τε καὶ ὁ ἀληθὴς λόγος. ἆρ᾽ οὐχ ὧδε δεῖ[h] διανοεῖσθαι περὶ ὁτουοῦν φύσεως; πρῶτον μέν, ἁπλοῦν ἢ πολυειδές ἐστιν, οὗ πέρι βουλησόμεθα εἶναι αὐτοὶ τεχνικοὶ καὶ ἄλλον[i] δυνατοὶ[j] ποιεῖν, ἔπειτα δέ, ἐὰν[k] μὲν ἁπλοῦν ᾖ, σκοπεῖν τὴν δύναμιν αὐτοῦ, τίνα πρὸς τί πέφυκεν εἰς τὸ δρᾶν ἔχον ἢ τίνα εἰς τὸ παθεῖν ὑπὸ τοῦ;[l] ἐὰν δὲ πλείω εἴδη ἔχῃ, ταῦτα[m] ἀριθμησάμενος,[n] ὅπερ ἐφ᾽ ἑνός,[o] τοῦτ᾽ ἰδεῖν ἐφ᾽[p] ἑκάστου,[q] τῷ[r] τί ποιεῖν αὐτὸ[s] πέφυκεν ἢ τῷ[t] τί παθεῖν ὑπὸ τοῦ;

ΦΑΙ. Κινδυνεύει, ὦ Σώκρατες.

§. 123. ΣΩ. Ἡ[u] γοῦν ἄνευ τούτων μέθοδος ἐοίκοι[v] ἂν ὥσπερ[w] τυφλοῦ πορείᾳ.[x] ἀλλ᾽[y] οὐ[z] μὴν ἀπεικαστέον
τόν γε[a] τέχνῃ[b] μετιόντα ὁτιοῦν τυφλῷ οὐδὲ κωφῷ,[c] ἀλλὰ r. i. 89.

Γ.—[g] τῆς T.—[h] χρὴ ΞEFs.—[i] ἄλλους Ξs.—[j] δυνατὸν EF.—[k] ἂν ϒ.—[l] τοῦδε ϒΔ ΠDGNOPT, τούτου C: του *s.—[m] ταῦτα om Δ.—[n] ἀπαριθμησάμενος CH et corr Br.—[o] ἐφ᾽ ἑνός] ἐφέμενος ΠDT.—[p] ἐφ᾽...ποιεῖν om N.—[q] ἑκάστῳ ΣΦr.—[r] τῷ ϒΔ ΠBCEGH: τὸ corr Γ cum *s.—[s] αὐτῷ ϒΣBCGr, οὕτω Φ: pr Γ quid habuerit, incertum est.—[t] τῷ ϒΔΠBCEGT, τὸ corr Γ.—[u] continuat hæc Phædro Ξ.—[v] ἐοίκει T.—[w] ὡς εἴπερ corr F.—[x] πορεῖαι Δ.—[y] : ἀλλ᾽ Ξr.—[z] οὐ om NP.—[a] γε om ΓΣΦB

τούτων τῷ θεῷ. Aristoph. Nub. 490. ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν περὶ τῶν μετεώρων. 636. Ἄγε δὴ τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν—εἰπέ μοι· Πότερα περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν; Ast.

ἐξετάζοντα] Pro hoc Galen. ἐξετάζοντας. Heind.

§. 122. τὸ τοίνυν περὶ φύσεως σκόπει] Pro his verbis Galenus bis exhibet Καὶ τί ποτε λέγει Ἱπποκρ. Heind.

ἁπλοῦν] Hic exspectabas πότερον vel εἰ, idque additum ap. Galen. Neutro tamen est opus. Theæt. p. 151. E. φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψώμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ὄν. p. 161. D. Τὴν δόξαν κυριώτερος ἔσται ἐπισκέψασθαι ἕτερος τὴν ἑτέρου, ὀρθὴ ἢ ψευδής. p. 203. A. βασανίζωμεν—ἡμᾶς αὐτοὺς, οὕτως ἢ οὐχ οὕτω γράμματα ἐμάθομεν. Heind.

ἁπλοῦν] Πότερον frequenter omittitur ante ἤ. Gorg. 463. D. Τί οὖν; καλὸν ἢ αἰσχρὸν λέγεις αὐτὴν εἶναι; 481. B. εἰπέ μοι—σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει; Xenoph. Cyropæd. iii. 1. 12. Ast.

τίνα πρὸς τὶ et ὑπὸ τοῦ pro πρός τι et ὑπό του e Ficino scripsi: *quam et ad quid in agendo rursusque quam et a quo in patiendo natura vim habeat*. Idem Schleiermacherus proposuit. Ast.

ἔχον] Scribendum puto ἔχειν, ut sequitur infinit. παθεῖν: et paulo post ποιεῖν, ac rursus παθεῖν, cum eodem verbo. Paulo post ἀριθμησαμένους videtur legendum, quum præcedat χρὴ initio sententiæ, et sequatur infin. ἰδεῖν. Steph.

ἔχον] Cum Stephano correxi ἔχειν, quoniam πέφυκε infinitivo a Græcis jungitur, non participio. Ita post τί ποιεῖν αὐτὸ πέφυκε. Denique pro ἀριθμησάμενος, ut structura sibi constaret, ex Galeno revocavi ἀριθμησάμενον. Heind.

δῆλον ὡς ἄν τῳ[d] τις τέχνῃ λόγους διδῷ, τὴν οὐσίαν δείξει[e] ἀκριβῶς τῆς φύσεως τούτου πρὸς ὃ[f] τοὺς λόγους προσοίσει· ἔσται δέ που ψυχὴ τοῦτο.

ΦΑΙ. Τί μήν;[g]

ΣΩ. Οὐκοῦν ἡ ἅμιλλα αὐτῷ[h] τέταται[i] πρὸς τοῦτο[j]
III. 271. πᾶσα· πειθὼ γὰρ ἐν τούτῳ ποιεῖν ἐπιχειρεῖ. ἢ γάρ;

ΦΑΙ. Ναί.

ΣΩ. Δῆλον ἄρα ὅτι ὁ Θρασύμαχός τε καὶ ὃς ἂν[k] ἄλλος σπουδῇ[l] τέχνην ῥητορικὴν διδῷ, πρῶτον πάσῃ ἀκριβείᾳ γράψει τε καὶ ποιήσει[m] ψυχὴν ἰδεῖν, πότερον ἓν καὶ ὅμοιον πέφυκεν ἢ κατὰ σώματος μορφὴν πολυειδές. τοῦτο γάρ φαμεν φύσιν εἶναι δεικνύναι.

CEFHr.—[b] τέχνην N.—[c] κουφῷ H.—[d] τῳ om ꭓΔΠGNQPT et pr D.—[e] δόξει T.—[f] ὃ om ꭓΔGT et pr Π, ὃν DNOP.—[g] τί μήν om N.—[h] αὐτῷ τε T.—[i] τέτακται ΣNOPT et pr Ξ.—[j] τούτῳ T.—[k] ἂν om NP.—[l] σπουδῇ om F.—[m] γράψηται καὶ ποιήσῃ

§. 123. πρὸς τοῦτο] i. e. πρὸς τὴν ψυχήν, ut statim post ἐν τούτῳ. Heind.

πρὸς ὃ] Cod. Mon. πρὸς ὅν, vitiose. Ast.

δέ που] Cod. Mon. δήπου. Ast.

ἅμιλλα] Respicit concertationes rhetorum publicas, a quibus lis et causa ipsa ἀγὼν vocabatur, perorare vero ἀγωνίζεσθαι. Apolog. p. 133. τάχα δ' ἄν τις ὑμῶν ἀγανακτήσειεν, ἀναμνησθεὶς ἑαυτοῦ, εἰ ὁ μὲν καὶ ἐλάττω τουτουῒ τοῦ ἀγῶνος ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος δεδέηταί τε καὶ ἱκέτευσε cet. Hinc supra, ὥστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι. Ast. qui in Addit. citat Isocrat. contr. Sophist. p. 294. ἀγωνιστὰς μὲν ἀγαθοὺς ἢ λόγων ποιητάς. De permutat. p. 318. τοῖς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἀγωνιζομένοις. Id. p. 320. Hinc ἀγωνίζεσθαι est perorare (cf. Cresoll. Theatr. Sophistar. p. 256.) et ἀγῶνες quævis causarum genera. vid. Spanh. ad Julian. Oratt. p. 11. Olear. ad Philostrat. vit. Sophist. i. 22. §. 1.

πειθὼ] Hic quoque non intellexit Cornarius, primo id casu accipiens: *suadela enim in hoc facere id conatur.* Conf. ad §. 121.—ὅμοιον, *sibi simile.* de rep. ix. p. 585. C. Τὸ τοῦ ἀεὶ ὁμοίου ἐχόμενον καὶ ἀθανάτου καὶ ἀληθείας, cui mox opponitur τὸ μηδέποτε ὅμοιον. Illud πολυειδὲς h. l. non est *compositum, multiplex*, sed *varium, pro diversitate hominum diversum, velut alia est in aliis corporibus forma.* Conf. §. 125. Heind.

πολυειδὲς] Sensus, *utrum simplex et una* (sui similis) *sit anima, an multiplex, velut corpus multas sui formas et species habens, ex quo demum varia et diversa animi tractandi ratio sequitur*: ut Cicero Orat. 4. 'a quo (Anaxagora) censet eum (Periclem) quum alia præclara quædam et magnifica didicisset, uberem et fecundum fuisse gnarumque, quod est eloquentiæ maximum, quibus orationis modis quæque animorum partes pellerentur.' Et supra, ὥσπερ ἄρτι τὼ λόγω τὸ ἄφρον τῆς διανοίας ἕν τι κοινῇ εἶδος ἐλαβέτην, ὥσπερ δὲ σώματος ἐξ ἑνὸς διπλᾶ καὶ ὁμώνυμα πέφυκε cet. Parmen. 129. C. εἰ δέ με ἕν τις ἀποδείξει ὄντα καὶ πολλά, τί θαυμαστόν; λέγων, ὅταν μὲν βούληται πολλὰ ἀποφαίνειν, ὡς ἕτερα μὲν τὰ ἐπὶ δεξιᾷ μοῦ ἐστιν, ἕτερα δε τὰ ἐπ' ἀριστερᾷ, καὶ ἕτερα μὲν τὰ πρόσθεν, ἕτερα δὲ τὰ ὄπισθεν, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὡσαύτως· πλήθους γάρ, οἶμαι, μετέχω. Phileb. 14. C. D. Sophist. 251. A. Heindorfius πολυειδὲς explicat: *varium, pro diversitate hominum diversum*, velut alia est in aliis corporibus forma. Vereor ne contra Platonis mentem; nam ut alias, ita hic quoque unum et simplex multiplici opponit, quia omnino res vel ἓν vel πολλὰ sunt, idque, quod multiplex est, non relative, quod nos dicimus, ut ratio ad aliud quidquam significetur; sed per se ponit. Quocirca κατὰ σώματος μορφὴν nihil aliud est, nisi 'ut corporis forma multiplex est variisque partibus (dextra, sinistra cet.) constans.' Ast.

ΦΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.

ΣΩ. Δεύτερον δέ[n] γε, ὅτῳ τί[o] ποιεῖν ἢ παθεῖν ὑπὸ τοῦ πέφυκεν.

§. 124. ΦΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Τρίτον δὲ δὴ[p] διαταξάμενος τὰ λόγων τε καὶ ψυχῆς γένη καὶ τὰ[q] τούτων παθήματα, δίεισι τὰς[r] αἰτίας, προσαρμόττων ἕκαστον ἑκάστῳ, καὶ διδάσκων οἵα οὖσα ὑφ' οἵων λόγων δι' ἣν αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἡ μὲν πείθεται, ἡ δὲ ἀπειθεῖ.

ΦΑΙ. Κάλλιστα γοῦν ἄν,[s] ὡς[t] ἔοικ', ἔχοι οὕτως. L. i. 90.

ΣΩ. Οὕτοι[u] μὲν οὖν,[v] ὦ[w] φίλε, ἄλλως[x] ἐνδεικνύμενον[y] ἢ λεγόμενον τέχνῃ ποτὲ λεχθήσεται ἢ γραφήσεται[z] οὔ τέ τι ἄλλο οὔτε τοῦτο. ἀλλ' οἱ νῦν γράφοντες, ὧν σὺ ἀκήκοας, τέχνας λόγων πανοῦργοί εἰσι καὶ ἀποκρύπτονται, εἰδότες ψυχῆς πέρι παγκάλως. πρὶν ἂν οὖν[a] τὸν τρόπον[b] τοῦτον λέγωσί τε καὶ γράφωσι, μὴ πειθώμεθ' αὐτοῖς τέχνῃ γράφειν.

ΦΑΙ. Τίνα τοῦτον;

ΣΩ. Αὐτὰ μὲν τὰ ῥήματα εἰπεῖν οὐκ εὐπετές· ὡς[c] δὲ δεῖ γράφειν, εἰ μέλλει[d] τεχνικῶς ἔχειν καθ' ὅσον ἐνδέχεται, λέγειν ἐθέλω.[e]

ΦΑΙ. Λέγε δή.

§. 125. ΣΩ. Ἐπειδὴ λόγου δύναμις τυγχάνει ψυχα-

T.—[n] δέ om T et pr Π.—[o] τι om ΧΔΠDGNOPT.—[p] δεῖ E, om G.—[q] καὶ τὰ] κατὰ Δ.—[r] τὰς ΧΔΠDGNOPT : πάσας *ς.—[s] ἂν om ΓDGNOPT.—[t] ὡς om H.—[u] οὕτω ΔΠDGHNOPT et corr F, οὗτοι Σ.—[v] οὖν om F.—[w] ὦ om DNPT.—[x] ἀλλ' ὡς ΧΠΤ, ἄλλως δ' NOP et rc DF.—[y] ἐν δεικνύμενον Χ.—[z] γραφήσεται ἢ λεχθήσεται EFς.—[a] οὖν om ENP et pr F.—[b] λόγον F.—[c] οὐ NOP.—[d] μέλλοι ΣFH.—[e] θέλω ΔΠDGN

§. 124. οὕτοι] Cod. Mon. οὕτω, vitiose. Ast.

πανοῦργοί εἰσι] *Callide præclaram illam, qua instructi sunt, animi cognitionem occultant.* μὴ πειθώμεθ' αὐτοῖς τέχνῃ γράφειν, *ne fidem iis habeamus, arte se scribere dicentibus.* Charmid. §. 18. Ὁμήρῳ οὐ πιστεύεις καλῶς λέγειν, λέγοντι cet. Monui, ne cui participium h. l. λέγουσι vel ejusmodi aliquid excidisse videatur.—αὐτὰ μὲν τὰ ῥήματα—*Singula disertis verbis enarrare non est facile, sed adumbrationem quandam et formam hujus artis tibi dabo.* Heind.

§. 125. ἐπειδὴ ἡ λόγου δύναμις] Hæc usque ad illa πειθόμενος κρατεῖ §. 126. descripsit Galen. de Hippocr. et Plat. Decret. ix. T. i. p. 334. ed. Bas. Post ἐπειδὴ articulum ἡ inserere necesse putavi.—εἰδέναι ψυχὴ ὅσα. Malebat aliquis ψυχήν, sine causa. Plat. Meno p. 81. E. ἐθέλω μετὰ σοῦ ζητεῖν, ἀρετὴ ὅ, τί ἐστι. Lach. p. 199. E. Οὐκ ἄρα εὑρήκαμεν, ἀνδρία ὅ, τί ἐστιν.—τοιόνδε δὲ ἕκαστον. In edd. abest δὲ, quod ex Galeno restitui. Heind.

γωγία οὖσα, τὸν μέλλοντα ῥητορικὸν ἔσεσθαι ἀνάγκη εἰ-
δέναι ψυχὴ[f] ὅσα εἴδη ἔχει. ἔστιν οὖν τόσα καὶ τόσα,[g] καὶ
τοῖα καὶ τοῖα· ὅθεν οἱ μὲν τοιοίδε,[h] οἱ δὲ[i] τοιοίδε[j] γίγνον-
ται. τούτων δὲ δὴ[k] διῃρημένων, λόγων αὖ τόσα καὶ τόσα
ἔστιν εἴδη, τοιόνδε ἕκαστον. οἱ μὲν οὖν[l] τοιοίδε[m] ὑπὸ[n] τῶν[o]
τοιῶνδε λόγων διὰ τήνδε τὴν αἰτίαν ἐς[p] τὰ τοιάδε εὐπειθεῖς,
οἱ δὲ[q] τοιοίδε διὰ τάδε δυσπειθεῖς. δεῖ δὴ ταῦτα ἱκανῶς
I. i. 91. νοήσαντα,[r] μετὰ ταῦτα θεώμενον αὐτὰ[s] ἐν ταῖς πράξεσιν
ὄντα τε καὶ πραττόμενα, ὀξέως τῇ αἰσθήσει δύνασθαι ἐπα-
κολουθεῖν,[r] ἢ μηδὲ[t] εἰδέναι πω[u] πλέον αὐτῶν[v] ὧν τότε ἤκουε
λόγων ξυνών.[w] [§. 126.] Ὅταν δὲ εἰπεῖν τε[x] ἱκανῶς
ἔχῃ οἷος ὑφ᾽[y] οἵων πείθεται, παραγιγνόμενόν[z] τε[a] δυνατὸς
ᾖ διαισθανόμενος[b] ἑαυτῷ ἐνδείκνυσθαι ὅτι οὗτός ἐστι καὶ
III. 272. αὕτη ἡ φύσις, περὶ ἧς τότε ἦσαν οἱ λόγοι, νῦν ἔργῳ παρου-
σά οἱ,[c] ᾗ προσοιστέον τούσδε ὧδε τοὺς λόγους ἐπὶ τὴν τῶνδε[d]

OPT.—[f] ψυχῆς T.—[g] καὶ τόσα om N.—[h] τοιοίδε ΓΞΣΦBCFH, τοῖοι 𝔛ΔΠDGNOPT: τοιοῖδε *s.—[i] οἱ δὲ om pr Ξ.—[j] τοιῶδε EFs.—[k] δὴ 𝔛ΔΠDGOPT: οὕτω s: om N.—[l] οὖν om 𝔛ΔGT et pr Π.—[m] τοιοῖδε Ts.—[n] διὰ τάδε ὑπὸ F.—[o] τῶν om ΞF.—[p] ἐς ΔΠDGNOPT: εἰς s.—[q] οἱ δὲ...δυσπειθεῖς om ΓBCH.—[r] νοήσαντες H.—[s] αὐτὸν ΓΔΠΣΦBCEGTr.—[t] ἢ μηδὲ] μηδὲ Σ, ἢ μὴ DNOP et corr Π, εἰ μὴ 𝔛ΔGT et pr Π.—[u] τὸ Σ.—[v] αὐτῷ 𝔛ΣEGT.—[w] ξυνιών Σ.—[x] τε om Ξ.—[y] ἐφ᾽ NP.—[z] παραγιγνόμενος NOP.—[a] δὲ 𝔛ΔΠDT.—[b] διαλανθαλανθανόμενος G.—[c] παροῦσά οἱ ΞDPT,

δεῖ δὴ, ταῦτα ἱκανῶς] *Oportet igitur eum, qui hæc probe perspexerit, deinde ea in vita rerumque usu ipso contemplari, ibique quam vim singula habeant, quoque tractanda sint modo, acriter observare; quod ni fecerit, memoriam quidem rhetoricis præceptis a magistro traditis refertam habebit, veram artem dicendi nondum tenebit.* Ita hinc optima efficitur sententia, neque præfero Galeni scripturam, ἢ μηδέν πω εἶναι πλέον, præsertim quum πλέον γίγνεσθαι et εἶναι τινὶ ἔκ τινος (*ex aliqua re*), Græci vulgo dicant, πλέον εἶναι τινός τινι, quod sciam, non item. Heind.

ἢ μηδὲν εἶναί πω πλέον αὐτῷ] Ita e Galeno et Ficino scribendum putavi pro vulgari: ἢ μηδὲ εἰδέναι πω πλέον αὐτῶν, ὧν cet. Galenus enim profert lectionem: ἢ μηδέν πω εἶναι πλέον, et Ficinus vertit, *alioquin nondum quidquam plus habere, quam verba sibi quondam a doctoribus tradita.* Ex quo perspicitur, ipsum legisse πλέον εἶναι αὐτῷ (*plus habere*). Lectio enim vulgaris vitiosa est primum propter vocem μηδὲ, quod h. l. sensum commodum non habet; deinde εἰδέναι πλέον dubito, an Græcum sit; denique αὐτῶν me offendit; nam cur λόγων, ὧν ἤκουε, quæ, tantum ponderis non habent, etiam expressius pronomine αὐτῶν extulerit Plato, non video. Jam lectione μηδὲν εἶναι πω πλέον αὐτῷ posita, facile intelligitur, unde vitiosa illa scriptura orta sit. Librarius enim, qui loquendi rationem πλέον εἶναι (prodesse) non cepisset, εἶναι in εἰδέναι mutavit, hac vero correctione facta, etiam μηδὲν in μηδὲ et αὐτῷ in αὐτὸν vel αὐτῶν mutaretur, necesse erat. Ast.

§. 126. ὅταν δὲ εἰπεῖν τε ἱκανῶς] In his post verba νῦν ἔργῳ παροῦσα Galenus addit σοι, non male. Deinde hæc ταῦτα δὲ ἤδη cet. initium faciunt apodosis. Pro quibus Galen. πάντα δὴ ταῦτ᾽ ἔχοντι. Tum idem καὶ αὖ καὶ pro αὖ καί. In seqq. pro vulgato ὃς ἂν εἴδη correxissem ὅσ᾽ ἂν, etiamsi hoc non firmaret Galeni auctoritas. Heind.

πειθώ,—ταῦτα δὲ ἤδη πάντ'[e] ἔχοντι, προσλαβόντι καιροὺς τοῦ πότε λεκτέον καὶ ἐπισχετέον, βραχυλογίας τε αὖ[f] καὶ ἐλεινολογίας[g] καὶ δεινώσεως[h] ἑκάστων τε ὅσ'[i] ἂν εἴδη μάθῃ λόγων, τούτων τὴν[j] εὐκαιρίαν[k] τε[l] καὶ ἀκαιρίαν[m] διαγνόντι,[n] καλῶς τε[o] καὶ τελέως ἐστὶν ἡ τέχνη ἀπειργασμένη, πρότερον δ' οὔ. ἀλλ' ὅ τι ἂν αὐτῶν τις[p] ἐλλείπῃ[q] λέγων ἢ διδάσκων ἢ γράφων, φῇ δὲ τέχνῃ λέγειν, ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ.[r] [§. 127.] Τί δὴ οὖν, φήσει[s] ἴσως[t] ὁ συγγραφεύς, ὦ Φαῖδρέ τε καὶ Σώκρατες, δοκεῖ οὕτως ἢ ἄλλως πως ἀποδεκτέον[u] λεγομένης λόγων[v] τέχνης;

ΦΑΙ. Ἀδύνατόν που, ὦ Σώκρατες, ἄλλως· καί τοι οὐ σμικρόν γε[w] φαίνεται ἔργον.

παροῦσα οἳ ΠΟ, παροῦσα ᾗ οἱ Η, παροῦσα οἱ Ν: παροῦσα ᾗ s.—[d] τῶν Δ.—[e] πάντ' Γ.—[f] αὖ om Pr.—[g] ἐλεινολογίας ΔG: ἐλεεινολογίας *s.—[h] δεινῶ ἕως Τ.—[i] ὅσ' ΔΞΠΣΦBCDNOPΥr et corr ΓF, ἃ Η: ὅς *s.—[j] μὴ Ε.—[k] εὐκληρίαν G.—[l] τε om ΧEFT et pr Πr.—[m] καὶ ἀκαιρίαν om ΧT et pr Π.—[n] διάγοντι F.—[o] τε om Φ.—[p] αὐτῶν τι G: τις αὐτῶν EFs.—[q] ἐλλίπῃ ΠDHNOP, ἐλλείποι Ε, ἐλλείπῃ τις Τ.—[r] κρατεῖν Τ.—[s] φύσει Χ.—[t] ἴσως om ΣΦr.—[u] ἀποδεικτέον pr r.—[v] λέγων Σ.—
οι
[w] γε om P.—[x] τούτου τὸ Η.—[y] ἕνεκα χρὴ ΧΔΠDGNOP et pr F, χρὴ εἵνεκα ΣΦ,

ἐλεεινολογίας] Respexit Pollux ii. 124. p. 215. Ast.

διαγνόντι] Alia etiam est lectio διαγνόντα: sed dativus ille est retinendus, sicut precedunt ἔχοντι et προσλαβόντι. cum quibus apte cohærent seq. ἐστὶν ἡ τέχνη ἀπειργ. Steph.

ἐλλείπῃ] Cod. Monacens. ἐλλίπῃ. Ast.

ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ] Hæc referenda ad proxime prægressa φῇ δὲ τέχνῃ λέγειν, proverbialiter dicta puto pro οὐ πειστέον, οὐ χρὴ πείθεσθαι. Heind.

§. 127. φήσει ἴσως ὁ συγγραφεύς] Qualis scriptor? Mirum, cur nihil addiderit perspicuitatis causa. Sed tamen quam modo artis quandam adumbrationem Phædro exhibuerit Socrates, conf. §. 125. extr. facile intelligitur, opinor, hujusmodi artis scriptor. Porro hæc δοκεῖ οὕτως ἢ ἄλλως etc. imperite vertit Cornarius: videturne ita aut aliter quodam modo comparanda esse ea, quæ orationum ac dicendi ars dicitur? Quo sensu scripsisset Plato τῆς λεγομένης, neque ἀποδέχεσθαι est comparare. Imo λεγομένης pertinet ad οὕτως ἢ ἄλλως πως, et sententia est hujusmodi: itane an alio quodam modo tradita dicendi ars probanda videtur? Qui protritus est verbi ἀποδέχεσθαι usus. Protag. p. 324. C. ἀποδέχονται οἱ σοὶ πολῖται καὶ χαλκέως καὶ σκυτοτόμου συμβουλεύοντος τὰ πολιτικά. Heind.

δοκεῖ—ἀποδεκτέον] Verborum ordo est: δοκεῖ ἀποδεκτέον (εἶναι) τέχνης λόγων οὕτως ἢ ἄλλως πως (Cod. Mon. recte circumflectit particulam πῶς, quæ in editis libris, editione Vindob. excepta, male accentu caret post ἄλλως; nam ut scribi debet λόγος ποτὲ, quia accentus ultra quartam a fine syllabam retrahi nequit, sic etiam ἄλλως πῶς) λεγομένης. In quo ἀποδέχεσθαι cum genitivo constructum est probare, accipere, ut Phædon. 391. μήτε ἐμαυτοῦ, μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι. et 407. Cum genitivo scilicet construitur ἀποδέχεσθαι, ut verba audiendi, percipiendi cet. quia proprie est accipere ab aliquo: ἀποδέχεσθαι (ἀπό) τινος; tunc id, quod alter vel fecit vel dixit, probare et amplecti; deinde non solum persona, a qua accipitur vel percipitur aliquid, sed etiam res percepta vel percipienda genitivo casu ponitur, ut τέχνης ἀποδέχεσθαι pro τέχνην, sicuti etiam cum accusativo potestate probandi conjungitur, ut Polit. vii. 531. E. Symp. 194. D. Theæt. 161. B. de legg. ii. 654. A. Ast.

ΣΩ. Ἀληθῆ λέγεις. τούτου τοι[x] ἕνεκα χρὴ[y] πάντας
i. l. 92. τοὺς λόγους ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφοντα ἐπισκοπεῖν εἴ[z] τίς πη ῥάων καὶ βραχυτέρα φαίνεται ἐπ' αὐτὴν ὁδός, ἵνα μὴ μάτην πολλὴν ἀπίῃ[a] καὶ τραχεῖαν, ἐξὸν ὀλίγην τε καὶ λείαν.[b] ἀλλ' εἴ τινά πῃ[c] βοήθειαν ἔχεις[d] ἐπακηκοὼς Λυσίου ἢ τινος ἄλλου, πειρῶ λέγειν ἀναμιμνησκόμενος.

ΦΑΙ. Ἕνεκα μὲν πείρας ἔχοιμ' ἄν, ἀλλ' οὔτι νῦν γ' οὕτως ἔχω.

§. 128. ΣΩ. Βούλει οὖν[e] ἐγώ τιν' εἴπω λόγον[f] ὃν τῶν[g] περὶ ταῦτά τινων[h] ἀκήκοα;

χρὴ ἕνεκα r: εἵνεκα χρὴ s.—[z] ἢ GNOP.—[a] ἀπίοι ΞBCH.—[b] τελείαν G.—[c] που NOP.—[d] ἔχει Φ.—[e] γοῦν T.—[f] λόγων ΔΠΝ et pr Ξ.—[g] τῶν add ΞΓΔΠΦBCDGH

ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφοντα] Sursum deorsum aliquid vertere dicitur is, qui omnibus ab partibus id versat diligenterque perscrutatur, Phædon. 403. καὶ πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μετέβαλλον, σκοπῶν cet. Proverbialis vero hæc locutio ἄνω καὶ κάτω tres habet apud Platonem aliosque scriptores significationes, accurate distinguendas. Primum enim ἄνω καὶ κάτω, ut h. l. est *multis modis* et *rationibus*, de eo adhibitum, qui aliquid ab omnibus partibus versat, ut diligentius perscrutetur. Secundo adhibetur de rebus fluctuantibus, *huc illuc cadentibus*, ut Gorg. 495. A. τυγχάνει ὂν οἷον ἀναπείθεσθαι καὶ μεταπίπτειν ἄνω καὶ κάτω. Sophist. 242. A. Polit. vi. 508. D. Phileb. 43. A. Cf. Gatak. ad Antonin. ix. 28. p. 276. Tertio de rebus *confusis* et *perturbatis* usurpatur, ut Theæt. 153. D. καὶ γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω κάτω πάντα. Cratyl. 386. E. ἑλκόμενα ἄνω καὶ κάτω. Cf. omnino Kühn. ad Diog. Laert. iii. 6. Wesseling. ad Herodot. p. 195. Ast.

εἴτις] Cod. Monac. ἤτις. Ast.

πολλὴν—τραχεῖαν] Int. ὁδὸν, quæ si πολλὴ dicitur, multiplex, h. e. tortuosa intelligenda est, cui Phædon. 450. ἁπλῆ opponitur. Ceterum nobilissimos Hesiodi versus Plato respexit Ἔργ. 287. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι, Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει χαλεπή περ ἐοῦσα. Quos post Parmenidem (p. 50. ed. Fülleb.), Prodicum Ceum (Xenoph. Mem. ii. 1.), Archyt. in Stob. Sermon. i. p. 13. v. 3. et Platonem (Pol. i. 2. ii. 7. iv. 11. x. 14. Protag. c. 29. 340. D. Sophist. 229. E. Lys. 213. E. de legg. iv. 718. E.) serioris temporis scriptores certatim vel respexerunt vel imitati sunt; Sil. Italic. xv. 120. Maxim. Tyr. diss. xxxix. 3. Euseb. apud Stob. Eclog. Ethic. ii. 9. P. ii. p. 412. Heer. Cf. Neandri Opus aur. p. 57. Jacobs. Animadv. in Anthol. Gr. T. i. p. 210. Ast.

ἕνεκα μὲν πείρας] *Experiendi, ea possim, voluntas non deest; sed sic statim dicere non possum.* Vid. ad Charmid. §. 14. et ad Phædr. §. 24. Heind.

ἕνεκα] Adhibetur præpositio ἕνεκα, ut Latinorum *de* (v. Heusing. ad Cicer. Offic. i. 15. 3.), ita ut sit: *quod attinet ad hoc*, i. e. hoc nihil impediet, quominus—per hoc licet. Vid. Alcibiad. i. 127. E. Theæt. 148. D. Politic. 304. A. Polit. i. 337. D. Cf. Valcken. ad Herodot. vi. 63. p. 466. Schæfer. ad Longi Pastor. p. 421. Ast.

§. 128. περὶ] Ante περὶ invenitur in vet. articulus τῶν, cui si locus detur, intelligam, ἀνδρῶν οἳ περὶ ταῦτα ἦσαν τινές. id est, λόγου τινὸς ἄξιοι. Steph.

ὃν περὶ ταῦτα τινῶν] Bas. 2. ὃν τῶν περὶ ταῦτα τινῶν, quod explicat Steph. οἳ περὶ ταῦτα ἦσάν τινες i. e. λόγου τινὸς ἄξιοι. Εἶναί τις et τι vulgo dicitur; εἶναί τις περί τι an hoc sensu usquam adhibeatur, valde dubito. Τῶν si admiseris, quod fortasse non est spernendum, οἳ περὶ ταῦτα sunt *rhetores*, quod dicendi genus ubivis occurrit. Heind.

ὃν τῶν περὶ ταῦτα τινῶν] Genuinam

ΦΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Λέγεται γοῦν,[i] ὦ Φαῖδρε, δίκαιον εἶναι καὶ[j] τὸ τοῦ[k] λύκου[l] εἰπεῖν.

ΦΑΙ. Καὶ σύ γε οὕτω ποίει.

ΣΩ. Φασὶ τοίνυν οὐδὲν οὕτω[m] ταῦτα δεῖν[n] σεμνύνειν οὐδ' ἀνάγειν ἄνω μακρὰν περιβαλλομένους· παντάπασι γάρ, ὃ καὶ[o] κατ' ἀρχὰς εἴπομεν[p] τοῦδε τοῦ λόγου, ὅτι οὐδὲν ἀληθείας μετέχειν δέοι δικαίων ἢ[q] ἀγαθῶν πέρι πραγμάτων, ἢ καὶ[r] ἀνθρώπων γε τοιούτων φύσει[s] ὄντων ἢ τροφῇ, τὸν[t] μέλλοντα[u] ἱκανῶς[v] ῥητορικὸν ἔσεσθαι. τὸ παράπαν γὰρ

δει

OPTr et corr ΞΠ, ὧν τῶν N. — [h] τινῶν Ξ. — [i] οὖν NP. — [j] καὶ om G. — [k] τὸ τοῦ] τοῦτο P. — [l] γλύκου T. — [m] οὕτω οὐδὲν Δ. — [n] δεῖ pr Ξ. — [o] καὶ om ΣΦr. — [p] εἶπε N. — [q] καὶ ΣΦr. — [r] καὶ om G. — [s] φύσει τοιούτων G.

hanc lectionem e Cod. Monac. et Bas. 2. restitui pro vulgari ὧν περὶ ταῦτα τιτῶν, ubi ex inscitia vel negligentia articulus τῶν omissus videtur. Ast.

καὶ τὸ τοῦ λύκου εἰπεῖν] Schol. Plat. p. 68. *Λύκου ῥήματα, ἐπὶ τοῦ καὶ λόγοις καὶ ἔργοις ἀδικοῦντος. Ἰδὼν γὰρ λύκος ποιμένα ἐσθίοντα προβάτια εἶπεν· ἡλίκος ἂν ἤρθη θόρυβος, εἰ ἐγὼ ταῦτ' ἐποίουν*; Eadem fere dabit Suidas v. *Καὶ τὸ τοῦ λύκου*, fabulamque hanc ab Æsopo narratam profert Plutarch. Sympos. p. 156. A. Diversum autem ab hoc adagio est illud *εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης*, Diog. Cent. iv. 64. quod male cum hoc confudit Erasmus Adag. p. 566. Ex illa autem fabula quomodo sensus exeat huic loco idoneus, deus aliquis viderit. Mihi quidem proverbium hoc in iis videtur habendum, quorum vis hodie conjectura magis, quam certa interpretatione declarari queat. Sententia autem, si vere divino, tali fere hic opus est: *Ne deterrima quidem debent celari*, s. *ne deterrimæ quidem causæ patrocinium detrectandum est*. Nam inducuntur statim post rhetores illi causam suam tuentes. Heind.

ἀνάγειν ἄνω, μακρὰν περιβαλλ.] *Altius repetere, longis ambagibus et circuitu facto*, ut Sympos. 222. C. *κύκλῳ περιβαλλόμενος*. Cf. Eustath. ad Odyss. p. 1406. Ernesti Lexic. rhet. v. *περιβάλλειν* et *περιβολή*. Imago desumta est ab amictu, quem rhetores, priusquam perorarent, componere solebant. V. Quintil. xi. 3. 156. Interpp. ad Plin. Epist. iii. 2. iv. 11. 3. Hinc etiam ductum est *ἀναβάλλεσθαι* et *ἀναβολή*. cf. Casaub. ad Athen. T. i. p. 167. Jacobs. ad Anthol. Gr. V. iii. P. i. p. 348. Ast.

ὃ καὶ] Satius fuerit parentheseos notis verba hæc includere, *ὃ καὶ κατ' ἀρχὰς εἴπομεν τοῦδε τοῦ λόγου*. Steph.

παντάπασι γάρ, ὃ—τοῦ λόγου, ὅτι] Hæc verba non cum præcedente *φασὶ* construenda sunt, sed per se posita hunc sensum habent, 'omnino enim, quod initio hujus de arte rhetorica disputationis diximus, ita se res habet: non opus est—' Ante conjunctionem *ὅτι* enim verba *οὕτως ἔχει, τοῦτο ἔστι* vel similia more omissa sunt. Sic Euthyphron. p. 12. *Μανθάνω, ὦ Σώκρατες· ὅτι δὴ σὺ τὸ δαιμόνιον φῂς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι*. Eadem ratione explicandus est Xenoph. Œcon. i. 7. *ὅτι τοι ἡμῖν ἐδόκει οἶκος ἀνδρὸς εἶναι ὅπερ κτῆσις*. Male Wyttenbachius ad Plutarch. de Ser. N. Vind. p. 89. conjunctionis *ὅτι* usum in excerptis et responsionibus vulgarem cum elliptica ejus usurpatione confundens, hunc similesque locos corrigere tentavit. Ast.

οὐδὲν—δέοι] Exspectabas *οὐδὲν δεῖν* pro *ὅτι—οὐδὲν δέοι*. Simili negligentia Cic. de Off. i. 7. 5. 'Quoniam—ut placet Stoicis, quæ in terris gignuntur, ad usum hominum omnia creari, homines autem hominum causa esse generatos.' Et similiter ipse Plato Phileb. p. 20. D. *Τὸ δέ γε μήν, ὡς οἶμαι, περὶ αὐτοῦ ἀναγκαιότατον εἶναι λέγειν*. Neutiquam vero hæc *ὃ καὶ—τοῦ λόγου* parenthesis loco cum Stephano accipienda, ut *ὅτι* pendeat a *φασὶ* incommode. *τοῦδε τοῦ λόγου*, *hujus de arte dicendi disputationis*. §. 92. Heind.

ἢ τροφῇ] Cod. Monach. *ἡ τροφή*. Ast.

οὐδὲν[w] ἐν τοῖς δικαστηρίοις τούτων ἀληθείας μέλειν[x] οὐδενί, ἀλλὰ τοῦ πιθανοῦ. τοῦτο[y] δ' εἶναι τὸ εἰκός, ᾧ[z] δεῖν[a] προσ-
I. i. 98. έχειν τὸν μέλλοντα τέχνῃ ἐρεῖν. οὐδὲ γὰρ αὖ τὰ πραχθέντα δεῖν λέγειν ἐνίοτε, ἐὰν μὴ εἰκότως[b] ᾖ πεπραγμένα, ἀλλὰ τὰ εἰκότα, ἔν τε κατηγορίᾳ καὶ ἀπολογίᾳ· καὶ πάντως λέγοντα τὸ δὴ εἰκὸς διωκτέον εἶναι, πολλὰ εἰπόντα
III. 273. χαίρειν τῷ ἀληθεῖ. τοῦτο γὰρ διὰ παντὸς τοῦ λόγου γιγνόμενον τὴν ἅπασαν τέχνην πορίζειν.

§. 129. ΦΑΙ. Αὐτά[c] γε,[d] ὦ Σώκρατες, διελήλυθας ἃ λέγουσιν οἱ περὶ τοὺς[e] λόγους τεχνικοὶ προσποιούμενοι εἶναι· ἀνεμνήσθην[f] γὰρ ὅτι ἐν τῷ πρόσθεν[g] βραχέως τοῦ τοιούτου ἐφηψάμεθα,[h] δοκεῖ δὲ τοῦτο πάμμεγα εἶναι τοῖς περὶ ταῦτα.

ΣΩ. Ἀλλὰ[i] μὴν τόν γε Τισίαν[j] αὐτὸν πεπάτηκας

ὧς
G.—[t] τῶν ΔΠ.—[u] μελλόντων Δ.—[v] ἱκανὸς Ξ.—[w] οὐδ' Ξ.—[x] μέλει mei omnes.
ὃ γ
—[y] τούτου ΠDΝΟΡΤ.—[z] ὃ Φ.—[a] δεῖ G.—[b] οἰκεῖα NP.—[c] αὐτόν Τ.—[d] γαθε Δ, τε C.—[e] τοὺς om Ξ.—[f] : ἀνεμνήσθην BGH.—[g] πρόσθε Γ.—[h] ἐψηφισάμεθα ΞΔΠDΤ.—

μέλειν] In superioribus edit. scriptum est μέλει: sed satius est μέλειν cum Ficino legere, ut subaudiatur φασὶ ex præcedentibus, 'Nulli in judiciis horum veritatem curæ esse aiunt.' Steph.

Stephanus ex Ficino optime rescripsit μέλειν pro μέλει. Heind.

οὐδὲ γὰρ αὐτὰ τὰ πραχθ.] Legitur in edd. αὖ τὰ πραχθέντα, quod corrigere in contextu non dubitavi. Hoc enim dicit manifesto: *ne facta quidem ipsa interdum in judicio proferri debere, nisi probabiliter sint facta.*—καὶ πάντως, etiam in δημηγορίᾳ §. 96. Heind.

εἰκότα] Cod. Monac. οἰκεῖα. Ast.

λέγοντα] Accusativus λέγοντα pro λέγοντι, in hac structura Atticis usitatus, (v. Ernest. ad Xenoph. Mem. iii. 9. 1.) Platoni in primis frequentatur. Gorg. p. 507. D. Τὸν βουλόμενον εὐδαίμονα εἶναι σωφροσύνην διωκτέον καὶ ἀσκητέον. p. 512. D. μὴ γὰρ τοῦτο μέν, τὸ ζῆν ὁποσονδὴ χρόνον, τόνγε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα εὐκτέον ἐστί. de legg. iii. p. 688. E. τόν γε νομοθέτην—πειρατέον ταῖς πόλεσι φρόνησιν—ἐμποιεῖν. Conf. Phædr. §. 58. Sophist. p. 226. A. de rep. iv. p. 421. B. et aliis locis quam plurimis. Heind.

§. 129. αὐτά γε] *Ipsa ea protulisti.* v. ad Lysid. §. 2. Heind.

αὐτά γε] *Ea ipsa*, h. e. plane s. accurate ea, v. supra. Male Weiskius ad Xenoph. Memor. iv. 5. 7. interpretatur ταὐτά. Xenophontis locus laudatus, αὐτὰ γὰρ δήπου τὰ ἐναντία σωφροσύνης καὶ ἀκρασίας ἔργα ἐστίν, eodem modo explicandus est, *ipsa contraria sunt temperantiæ et intemperantiæ opera.* Neque recte Schneiderus locum iv. 4. 6. huc trahit, ubi ἐκεῖνα τὰ αὐτὰ λέγεις potius est, *eadem illa dicis*, quæ olim jam a te accepi; conferendus erat locus iii. 10. 14. εἴρηκας—αὐτὸ, δι' ὃ cet. *id ipsum dixisti* cet. Liceat obiter Lysidis locum p. 204. attingere: αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἄν, ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι, καὶ τίς ὁ καλὸς, ubi αὐτοῦ Heindorfius pro τούτου s. ἐκείνου positum esse censet, Heusdius vero Spec. Crit. in Platon. p. 96. αὐτοῦ pro σοῦ accipit. Sed αὐτοῦ est, *id ipsum* ante omnia audire velim, et καὶ ante τίς, quod non magis, quam illud, intellectum fuit, hyperbaton facit, ut sit τίς καί, *quis tandem*; de qua quidem particulæ potestate, a nemine, quod sciam, adhuc observata, alio loco uberius expositurus sum. Ast.

ἀλλὰ μὴν] Apud Ficinum a Phædro hæc quoque dicuntur, ἀλλὰ μὴν τόν γε

ἀκριβῶς. εἰπέτω[k] τοίνυν καὶ τόδε ἡμῖν ὁ Τισίας,[l] μή τι[m] ἄλλο λέγει[n] τὸ εἰκὸς ἢ τὸ[o] τῷ πλήθει δοκοῦν.

ΦΑΙ. Τί γὰρ ἄλλο;

ΣΩ. Τοῦτο[p] δή, ὡς ἔοικε, σοφὸν εὑρὼν[q] ἅμα καὶ τεχνικὸν ἔγραψεν, ὡς ἐάν τις ἀσθενὴς καὶ ἀνδρικὸς ἰσχυρὸν καὶ δειλὸν[r] συγκόψας, ἱμάτιον ἤ τι[s] ἄλλο ἀφελόμενος, εἰς δικαστήριον ἄγηται,[t] δεῖ δὴ τἀληθὲς μηδέτερον λέγειν, ἀλλὰ τὸν[u] μὲν δειλὸν μὴ ὑπὸ μόνου[v] φάναι τοῦ ἀνδρικοῦ συγκεκόφθαι, τὸν δὲ τοῦτο[w] μὲν ἐλέγχειν ὡς μόνω ἤστην, ἐκείνῳ δὲ καταχρήσασθαι[x] τῷ πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιόσδε[y] τοιῷ- 1. i. 94.

[l] non mutat interlocutorem Ξ.—[j] τισιν Ϗ, τισία Δ, σιτίαν G, τισὶν T: τισίαν cum *ς corr Π.—[k]: εἰπέτω ΞΗ.—[l] ὁ σιτίας G, ὁ σίας T.—[m] τε H.—[n] λέγῃ G, λέγειν ceteri præter O.—[o] τὸ om NP.—[p] τοῦτο om P.—[q] εὑρὼν σοφὸν Ϗ.—[r] δεινὸν ΞΤ.—[s] ἤ τι] εἴ τι ϏΔΠΤ, ἤτοι Ξ.—[t] ἀνάγηται D, ἀνάγεται ΠΝΡΤ.—[u] τὸ CH.—[v] νόμου Δ.—[w] τοῦτον Δ, τούτῳ T.—[x] καταχρήσεσθαι G.—[y] τοιῶσδε T.—[z] τάχα δ' ΞΦΤ.—

Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας: a Socrate autem ista, *εἰπέτω τοίνυν*, etc. Ac qui editioni illi Basiliensi præfuerunt, Ficinum hac in re imitari voluerunt: quippe qui ante verbum *εἰπέτω* Socratis personam signaverint, obliti tamen ante *ἀλλὰ μὴν* eam expungere. Sed a Ficino dissentiendum hic fuisse, potiusque sequendam Aldi editionem, affirmare audeo; quum hæc verba *εἰπέτω τοίνυν* consentaneum sit subjungi ab illo, qui jam dixerit, *ἀλλὰ μὴν τόν γε Τισίαν πεπάτηκας ἀκριβῶς*. q. d. *Quod quum ita sit, dicat nobis Tisias*, id est, *Tu nobis dicito in Tisiæ persona;* vel, *ex Tisia*, id est, *ex Tisiæ doctrina; sive, ex iis quæ a Tisia didicisti, quandoquidem tu illum πεπάτηκας.* At Fic. hoc verbum et ipse longe aliter accipit, procul certe ab ea quam habet hic significatione, ideoque a sensu hujus loci, aberrans. Vertit enim et ipse, *Sed et Tisiam ipsum graviter pessumdedisti.* quum interpretari oporteat, *Atenim Tisiam ipsum adhibita exacta quadam diligentia trivisti*, accipiendo videlicet verbum *terere* in ea significatione, qua dicitur *terere scriptorem quempiam*. Sed cur hoc usus est verbo Socrates? Alludens ad proverbium, Οὐδὲ τὸν Αἴσωπον πεπάτηκας, quod est apud Aristophanem, in Avibus, Ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς, κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας. Invenitur autem et alii proverbio adhibitum hoc verbum: ei nimirum quo dicitur Ἀρχίλοχον πατεῖς, sed alium usum habet hic istud verbum: adeo ut sensum hujus proverbii non sit assequutus Erasmus, in eo quod scripsit, '*πατεῖν* dictum, quod maledicus videatur assiduus in evolvendis hujus poëtæ carminibus:' nec in eo quod addidit, 'Vel quod maledicus hujus vestigiis ingreditur.' Sed de hujus *πατεῖς* significatione alibi: nunc eam quam habet nostrum *πεπάτηκας*, satis sit indicasse. Steph.

τόνγε Τισίαν αὐτ. πεπάτηκας] *Ipsam Tisiæ artem assidue legisti.* Aristoph. Av. 471. οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας, ubi vid. Schol. et Victor. Var. Lectt. xv. 4. De Tisia ejusque præceptore Corace, Syracusanis rhetoribus, primis artificiosæ eloquentiæ auctoribus, vid. Cic. de Orat. i. 20. Brut. 12. Sext. Emp. adv. Mathem. ii. 96. Quintilian. iii. 1. 8. Aristot. Sophist. Elench. 8. et præ ceteris Schol. Hermog. p. 5. Heind.

ἄγηται] Cod. Monac. *ἀνάγηται*. Ast.

ἀλλὰ τὸν μὲν δειλὸν μὴ φάναι] In his haud dubie est vulgari significatu *negare*, ut non videam, cur hunc locum ad glossam illam Timæi *Φάναι· ἐν αὐτῷ ὑπολαμβάνειν* p. 267. Ruhnkenius apposuerit.—*τοῦτο μὲν ἐλέγχειν*, *hoc convincere*, i. e. *argumentis probare, solos se fuisse*, qui verbi *ἐλέγχειν*, ut Latini *convincere*, satis notus est usus.—*ἐκείνῳ δὲ καταχρήσασθαι* i. e. *τούτῳ πλείστῳ χρῆσθαι τῷ λόγῳ*, ut ait Demosth. Lept. §. 1. Heind.

δὲ ἐπεχείρησα; ὁ δ' οὐκ ἐρεῖ δὴ τὴν ἑαυτοῦ κάκην, ἀλλά τι ἄλλο ψεύδεσθαι ἐπιχειρῶν τάχ'[z] ἂν ἔλεγχόν πῃ παραδοίη[a] τῷ ἀντιδίκῳ. καὶ περὶ τἆλλα δὴ τοιαῦτ' ἄττ'[b] ἐστὶ τὰ τέχνῃ λεγόμενα. οὐ γάρ, ὦ Φαῖδρε;

§. 130. ΦΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Φεῦ, δεινῶς γ' ἔοικεν[c] ἀποκεκρυμμένην[d] τέχνην ἀνευρεῖν[e] ὁ Τισίας ἢ ἄλλος ὅς τις δή ποτ' ὢν τυγχάνει καὶ ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος. ἀτάρ,[f] ὦ ἑταῖρε, τούτῳ[g] ἡμεῖς πότερον[h] λέγωμεν[i] ἢ μὴ[j]—

ΦΑΙ. Τὸ ποῖον;

ΣΩ. Ὅτι, ὦ Τισία,[k] πάλαι ἡμεῖς, πρὶν καὶ σὲ παρελθεῖν, τυγχάνομεν λέγοντες ὡς ἄρα τοῦτο τὸ[l] εἰκὸς τοῖς

[a] παραδοίη Γ: παραδῴη *ς.—[b] ἄττ' Γr, ἃ T, τ' rc E; pr enim om.—[c] φεῦ δεινῶς γ' ἔοικεν ΓΞBCFGHOr et corr Φ, φεῦ δεινῶς τ' ἔοικεν ՋΔΠDNP, φεῦ δεῖν ὥσπερ ἔοικεν Σ et pr Φ, φεύγειν ὥστε ἔοικεν T: φεῦ δεινός γ' ἔοικεν ς.—[d] ἀποκληρωμένην P.—[e] ἀνευρεῖν τέχνην ΠD, ἂν εὑρεῖν τέχνην NP et omisso τέχνην T, τὴν τέχνην εὑρεῖν ΣΦ, τέχνην εὑρεῖν r.—[f] αὐτὰρ G.—[g] τοῦτο ΞNP cum γρ F et rc Γ.—[h] πρότερον GNOP, γρ F, rc D.—[i] λέγομεν ΣΦ, ἐλέγομεν DNOP et γρ F.—[j] ἢ μὴν

τάχ' ἂν ἔλεγχον] *Fortasse convincetur ab adversario.* Nam falso Cornarius, Ficinum secutus: *fortassis adversarium convincet.* Παραδιδόναι ἔλεγχον dicitur, qui crimina argumentaque alteri suppeditat, quibus ipse refutetur. Præclara igitur illa Tisiæ artificia eo vult redire, ut, qui justam habeat causam, nihilominus illis usus artificiis causam perdat. Heind.

ἔλεγχον] Cf. Gorg. 474. A. εἰ μὴ ἔχεις τούτων βελτίω ἔλεγχον—ἐμοὶ ἐν τῷ μέρει παράδος. Sic διδόναι αἵρεσιν, Herodot. i. 11. λόγον, Xenoph. Hist. Gr. i. 1. 19. v. 2. 13. παῤῥησίαν, Isocrat. ad Nicocl. p. 44. ed. Wolf. Ast.

παραδοίη] Scripsi pro παραδῴη. v. Buttmann. Gramm. Gr. p. 183. ed. iii. Fisch. ad Phædon. p. 262. Weller. Gr. gr. T. ii. p. 446. Ast.

§. 130. δεινός γ' ἔοικεν] Cod. Monac. δεινῶς—ἀποκεκρυμμένην ἂν τέχνην. Ast.

ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος] Pervulgata veteribus dictio, ducta ex illo precantium more. Cratyl. p. 400. E. ὥσπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς νόμος ἐστὶν ἡμῖν εὔχεσθαι, οἵτινές τε καὶ ὁπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι (οἱ θεοί). Conf. Spanhem. ad Callim. in Dian. v. 7. et Stanl. ad Æschyl. Agam. v. 168. Heind.

χαίρει ὀνομαζόμενος] Cf. Protagor. 358. A. εἴτε ὁπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, ὦ βέλτιστε Πρόδικε. Hipp. Min. 369. A. ᾗ ὁτιοῦν χαίρεις ὀνομάζων. Athen. viii. 10. p. 231. T. iii. ἢ ὅστις δή ποτε χαίρει ὀνομαζόμενος. Lucian. Gall. §. 20. T. ii. p. 164. Parasit. §. 3. T. ii. p. 233. al. Ast.

τούτῳ ἡμεῖς πότερον λέγωμεν] Quanquam dativus τούτῳ per se non offendit, videtur tamen accusativus deesse ad λέγωμεν pertinens, quo referatur τὸ ποῖον, quod ubi apud Platonem infertur, prægressum semper fere habet vel primo vel quarto casu vocabulum. v. c. de rep. v. p. 468. B. Ἀλλὰ τόδ', οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, οὐκέτι σοι δοκεῖ; Τὸ ποῖον; atque sic singulis fere paginis. Porro Ficinus vertit: *Sed numquid hoc, o amice, dicemus, an non?* Igitur facile correctionem τοῦτο amplecterer, ni ægre hic dativo τούτῳ careremus. Et ejusdem prorsus generis exemplum est in Politic. p. 277. E. Ξ. Τοὺς—παῖδας ἴσμεν, ὅταν ἄρτι γραμμάτων ἔμπειροι γίγνωνται. Σ. Τὸ ποῖον; Ξ. Ὅτι τῶν στοιχείων ἕκαστον ἐν ταῖς βραχυτάταις καὶ ῥᾴσταις τῶν συλλαβῶν ἱκανῶς διαισθάνονται. Heind.

τούτῳ] Ficinus vertens, *Sed numquid hoc, o amice, dicemus, an non?* haud dubie, ut Cod. Monac. τοῦτο legit. Ast.

λέγωμεν, ἢ μὴ] Cod. Mon. λέγομεν, ἢ μήν. Ast.

πολλοῖς δι' ὁμοιότητα[m] τοῦ ἀληθοῦς τυγχάνει ἐγγιγνόμενον·[n] τὰς δὲ ὁμοιότητας ἄρτι διήλθομεν ὅτι πανταχοῦ ὁ τὴν ἀλήθειαν εἰδὼς κάλλιστα[o] ἐπίσταται εὑρίσκειν. ὥστε εἰ μὲν ἄλλο τι περὶ τέχνης λόγων λέγοις,[p] ἀκούοιμεν ἄν· εἰ δὲ[q] μή, οἷς νῦν δὴ[r] διήλθομεν πεισόμεθα, ὡς ἐὰν μή[s] τις τῶν τε ἀκουσομένων τὰς φύσεις διαριθμήσηται, καὶ κατ' εἴδη τε[t] διαιρεῖσθαι τὰ ὄντα καὶ μιᾷ ἰδέᾳ δυνατὸς ᾖ καθ' ἓν ἕκαστον περιλαμβάνειν, οὔ ποτ'[u] ἔσται τεχνικὸς λόγων[v] πέρι καθ' ὅσον δυνατὸν ἀνθρώπῳ.[w] [§. 131.] Ταῦτα δὲ 1. i. 95. οὐ μή[x] ποτε κτήσεται[y] ἄνευ πολλῆς πραγματείας· ἣν οὐχ ἕνεκα[z] τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πρὸς ἀνθρώπους δεῖ διαπονεῖσθαι[a] τὸν σώφρονα, ἀλλὰ τοῦ[b] θεοῖς[c] κεχαρισμένα μὲν λέ-

NP et γρ F.—[k] σιτία G.—[l] τὸ om ΔΠDNOT.—[m] δι' ὁμοιότητα τοῖς πολλοῖς Φ.—[n] γεγνόμενον G.—[o] μάλιστα FNOP.—[p] λεγοις DP, λέγεις O: λέγεις ς.—[q] εἰ δὲ] εἰ δὴ ΧΔ, εἴδη T.—[r] δὴ add ΓΣΦBCDHNP et rc Π et, qui postponit νῦν, Ξ.—[s] μὴ om T.—[t] τε om pr Ξ.—[u] οὔτ' pr Ξ.—[v] λόγος P.—[w] ἀνθρώπων T.—[x] δή NP.—[y] κτήσεται FP, ἐκτήσεται NO, κτίσηται H: κτήσηται ς.—[z] εἴνεκα Ξ.—[a] διαπορεῖσθαι T.—[b] τοῖς NP.—[c] θεοῖς μὲν T.—[d] ἄρ' Γ.—[e] ἡμῶν om ΧΔΤ et pr Π.—[f] ᾗ ΧΔΞ

ὥστε εἰ μὲν ἄλλο τι] Galenus de Hippocr. et Plat. Decret. ix. p. 335. ubi hanc *ῥῆσιν* usque ad illa *δυνατὸν ἀνθρώπῳ* profert, pro *λέγεις* habet *λέγοις*, quod placet propter seq. *ἀκούοιμεν ἂν* (v. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 220.) quanquam non desunt ejusmodi indicativi exempla; qua de re, nondum satis explorata, alius fortasse aliquando nobis erit locus disputandi. Heind.

λέγεις] Galenus profert *λέγοις*, male; nam primum optativus sequens *ἀκούοιμεν ἂν* minime optativum in oratione præcedente necessario requirit, quia sæpissime optativus et indicativus in uno eodemque orationis circuitu reperiuntur. v. Böckh. in Plat. Min. p. 62. deinde sensus potius *λέγεις* efflagitat, quia *ἀκούοιμεν ἂν* vim futuri habet (v. Brunck. ad Sophocl. Aj. 88.) ut Ficinus recte vertit: *auscultabimus quidem.* Quocirca vertendum est: *si quid aliud de arte oratoria dicis, audiemus.* Sic Protagor. 312. C. *θαυμάζοιμ' ἄν, εἰ οἶσθα.* 315. E. *οὐκ ἂν θαυμάζοιμ', εἰ τυγχάνει ὤν.* Ast.

οἷς νῦν δὴ διήλθομεν] Galen. optime. Cf. Theæt. p. 162. C. *ἃ νῦν δὴ διήλθομεν.* Contra Phædo p. 70. A. *ὡς σὺ νῦν διήλθες.* Theæt. p. 159. C. *πάντα ἃ νῦν διήλθομεν*, quibus locis itidem *δὴ* post *νῦν* inserendum puto. Heind.

οἷς νῦν δὴ] E Cod. Monac. et Galeno rescripsi pro *οἷς νῦν*. Ast.

νῦν δὴ] i. e. *ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου χρόνου.* Tim. Lex. p. 186. Schol. ad Lucian. Solœcist. §. 9. T. ii. p. 629. *νῦν δή. Πλατωνικόν, σημαῖνον τὸ ἀρτίως*, ubi cf. Græv. p. 570. Ast.

οὔποτ'] Galen. *οὔπωτ'*. Heind.

§. 131. *πραγματείας*] *πραγματείαν*, ut sæpius, philosophicam illam appellat rerum naturæ indagationem cognitionemque, ex qua quamvis illa quoque melior dicendi ars efflorescat, tamen in ea dicit non eloquentiæ causa versari sapientem, sed *ὁμοιώσεως ἕνεκα θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίωσις δὲ, δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι*, ut ait Theæt. p. 176. B. Heind.

πραγματεία est sensu proprio occupatio et tractatio alicujus disciplinæ, sedulæ diligentiæ adjuncta notione, diligens rei alicujus tractatio et perscrutatio. Polit. vii. 10. *τὴν μὲν γάρ που τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθεις.* c. 12. Phædon. 267. Ast.

γειν δύνασθαι, κεχαρισμένως δὲ πράττειν τὸ πᾶν εἰς δύναμιν. οὐ γὰρ δὴ ἄρ',[d] ὦ Τισία, φασὶν οἱ σοφώτεροι ἡμῶν,[e]
III. 274. [μὴ[f]] ὁμοδούλοις δεῖ χαρίζεσθαι μελετᾶν τὸν νοῦν ἔχοντα, ὅ τι μὴ[g] πάρεργον, ἀλλὰ δεσπόταις ἀγαθοῖς τε καὶ ἐξ ἀγαθῶν. ὥστ' εἰ μακρὰ ἡ[h] περίοδος, μὴ θαυμάσῃς· [§. 132.] Μεγάλων γὰρ ἕνεκα περιιτέον, οὐχ ὡς[i] σὺ δοκεῖς. ἔσται μήν, ὡς ὁ λόγος φησίν, ἐάν τις ἐθέλῃ, καὶ ταῦτα κάλλιστα ἐξ ἐκείνων γιγνόμενα.

ΦΑΙ. Παγκάλως[j] ἔμοιγε δοκεῖ λέγεσθαι, ὦ Σώκρατες, εἴ περ οἷός τέ[k] τις εἴη.[l]

ΣΩ. Ἀλλὰ καὶ ἐπιχειροῦντί τοι[m] τοῖς καλοῖς καλὸν καὶ πάσχειν ὅ τι[n] ἄν τῳ ξυμβῇ παθεῖν.

ΦΑΙ. Καὶ μάλα.

ΗΣΦΕGr, ἡ T; litura in Γ: μὴ cum ς corr D.—[g] εἰ μὴ ὅτι G.—[h] ἧι Ϫ.—[i] ὃ pr Π.—[j] πάγκαλος T.—[k] τε om ϪΔT et pr Π: γε *ς.—[l] οἴει E.—[m] τοι om T.—[n] ὅ τι]

οὐ γὰρ δὴ ἄρα] Fallor aut respicit hic Pythagoreorum doctrinam, ex qua ducta similis illa sententia Phædo p. 62. B. τόδε γέ μοι δοκεῖ εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. Ne deos quidem suos libenter δεσπότας Græcos appellasse, Valckenarius scripsit ad Eurip. Hippol. v. 88. Sed sic præter hunc locum sæpius Plato. De legg. v. p. 726. A. Τὴν αὐτοῦ ψυχὴν μετὰ θεοὺς ὄντας δεσπότας καὶ τοὺς τούτοις ἑπομένους τιμᾶν δεῖν λέγων δευτέραν ὀρθῶς παρακελεύομαι. Phædo p. 85. B. Ἐγὼ καὶ αὐτὸς ἡγοῦμαι ὁμόδουλός γε εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ, καὶ οὐ χεῖρον ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ δεσπότου. Heind.

μὴ] Invenitur et ἢ pro μή: sed neutrum placet. Steph.

μὴ] Istud ante ὁμοδούλοις in vitio esse liquet. Bas. 2. ἢ ὁμοδ. in quo nisi ante ἢ verbum aliquod exciderit simile τῷ ὁμοδούλοις, μὴ natum videatur ex ἢ, hoc autem ex male repetito prægressi verbi ἡμῶν initio inculcatum. Heind.

οὐ γὰρ δὴ ἄρα—μὴ—δεῖν] Cod. Mon. ἆρα. Bas. 2. pro μὴ—δεῖ exhibet ἢ, quod Heindorfio videbatur ex male repetito prægressi verbi ἡμῶν initio inculcatum. Omnia sana sunt, interrogatione posita. Ast. qui tamen sic in Addit. 'Scrib. οὐ γὰρ δὴ—μὴ—δεῖν. Οὐ γὰρ interrogatio est animi fere commoti. v. Lexic. Xenophont. Vol. iii. p. 250. nr. 2. et μὴ, oppositum particulæ ἀλλὰ, referendum ad ὁμοδούλοις.'

ἀγαθοῖς τε καὶ ἐξ ἀγαθῶν] Phædon. 268. τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ᾗ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν, οἵπερ ἄριστοί εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται, θεοί, οὐκ ἔχει λόγον. 259. καὶ οὐκ ἂν λογίζοιτο, ὅτι οὐ δεῖ ἀπό γε τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν cet. Ast.

§. 132. μεγάλων γὰρ] Malebam in his olim οὐχ ὧν σὺ δοκεῖς. Sed simili modo Sympos. p. 189. C. ἐπεὶ αἰσθανόμενοί γε μέγιστ' ἂν αὐτοῦ ἱερὰ κατασκευάσαι (δοκοῦσι) καὶ βωμοὺς καὶ θυσίας ἂν ποιεῖν μεγίστας, οὐχ ὥσπερ νῦν τούτων οὐδὲν γίγνεται περὶ αὐτὸν etc.—καὶ ταῦτα, hæc dicendi ars. Mox correxi εἴπερ οἷός τε. Vulgo οἷός γε. Heind.

ἐπιχειροῦντί τοι] Particula τοι tolerari vix potest. Heind.

ἐπιχειροῦντί τοι] Particula τοι Heindorfio vix toleranda esse videbatur, sed non meminit vir doctissimus, τοι in sententiis afferendis poni solere, ut apud Eurip. Hec. 232. σοφόν τοι κἀν κακοῖς, ἃ δεῖ, φρονεῖν. Soph. Aj. 268. 580. Ast.

ΣΩ. Οὐκοῦν τὸ μὲν τέχνης τε καὶ ἀτεχνίας λόγων[o] πέρι ἱκανῶς[p] ἐχέτω.

§. 133. ΦΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Τὸ δ' εὐπρεπείας δὴ[q] γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας, πῇ γιγνόμενον[r] καλῶς ἂν ἔχοι[s] καὶ ὅπῃ ἀπρεπῶς, λοιπόν. ἦ γάρ;

ΦΑΙ. Ναί. I. i. 96.

ΣΩ. Οἶσθ' οὖν ὅπῃ μάλιστα θεῷ[t] χαριεῖ[u] λόγων πέρι πράττων ἢ λέγων;

ΦΑΙ. Οὐδαμῶς. σὺ δέ;[v]

ΣΩ. Ἀκοήν γ' ἔχω λέγειν τῶν προτέρων, τὸ δ' ἀληθὲς αὐτοὶ ἴσασιν. εἰ δὲ τοῦτο εὕροιμεν αὐτοί, ἆρά γ' ἂν ἔθ' ἡμῖν μέλοι[w] τι τῶν ἀνθρωπίνων δοξασμάτων;

ΦΑΙ. Γελοῖον ἤρου. ἀλλ'[x] ἃ φῂς ἀκηκοέναι, λέγε.

§. 134. ΣΩ. Ἤκουσα[y] τοίνυν περὶ Ναύκρατιν[z] τῆς Αἰγύπτου γενέσθαι τῶν ἐκεῖ παλαιῶν[a] τινὰ θεῶν, οὗ καὶ τὸ ὄρνεον τὸ ἱερόν, ὃ δὴ καλοῦσιν Ἶβιν·[b] αὐτῷ δὲ ὄνομα τῷ δαίμονι εἶναι[c] Θεύθ.[d] τοῦτον δὲ πρῶτον ἀριθμόν τε καὶ

ὅτῳ 𝔄ΔΠΙDOPT: om F.—[o] λέγων T.—[p] ἱκανῶς...λόγων πέρι om H.—[q] δεῖ G.—[r] γιγνόμεθα Δ.—[s] ἔχῃ F.—[t] θεῶν 𝔄ΓΔΠΣΦBCEGHTr.—[u] χαριεῖ 𝔄DNOPT et pr εῖ Γ, χαρεῖ F.—[v] σὺ δέ om pr r.—[w] μέλει r.—[x] ἀλλ' ἀφ' ἧς T, ἀλλ' ὃ φῂς O et corr D.—[y] ἤκουσα...188, 2 σοφῶν habet b.—[z] ναυκράτην 𝔄Δ et pr Π.—[a] παλαιόν Ξ.—[b] scribe Ἶβιν.—[c] εἶναι om ΞCH.—[d] θεύθ DFNOPT, θέσθ G: θεῦθ *s.—[e] καὶ βασι-

οὐκοῦν τὸ μὲν τέχνης—γελοῖον ἤρου] Hæc leguntur ap. Stob. Eclog. Eth. p. 159. ubi mox post *εὐπρεπείας* omissa verba *δὴ γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας.* Ibid. mox *Ἀκοὴν γ' ἔσχον.* Heind.

ἃ φῂς] Cod. Monac. *ὃ φῄς.* Ast.

τὸ ἱερὸν] Non dubito quin expungendus sit posterior articulus, qui est ante *ἱερόν*: alioqui certe aliud significaretur quam hoc, *cui sacra est avis illa*, sive *cui dicata est.* Steph.

τὸ ὄρνεον τὸ ἱερὸν] Expungendum posterius *τὸ* ante *ἱερὸν* putabat Stephanus; alioquin aliud significari quam hoc, *cui sacra est avis illa* s. *cui dicata est.* Vere, opinor. Nam articulus etsi a Græcis interdum vel ter repetitur, hic tamen ad illud *οὗ* tacite supplendum est *ἱερὸν*, ut inepte admodum addatur per epexegesin *τὸ ἱερόν.* Phædo p. 85. B. *ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ θεοῦ.* Heind.

ἱερὸν] Vulgo *τὸ ἱερὸν*, quod omisso articulo scribendum esse, recte Stephanus et Heindorfius monuerunt. Construenda sunt verba sic: *οὗ ἱερόν ἐστι τὸ ὄρνεον*, ut Ficinus vertit: *cui dicata sit avis; ἱερὸν* enim cum genitivo componitur, ut Phædon. l. l. Ast.

Ἶβιν] Ciconiæ species fuit Ibis, Ægyptiis terris perutilis. Cicer. de nat. Deor. i. 36. Plin. H. Nat. viii. 27. Joseph. Archæol. ii. 5. Ast.

Θεῦθ] De Theuth hoc Plato Phileb. p. 18. B. *Ἐπειδὴ φωνὴν ἄπειρον κατενόησεν εἴτέ τις θεὸς, εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος, ὡς λόγος ἐν Αἰγύπτῳ Θεῦθ τινα τοῦτον γενέσθαι λέγων, ὃς πρῶτος τὰ φωνήεντα ἐν τῷ ἀπείρῳ κατενόησεν* etc. Heind.

Θεῦθ] Thoth aliis est Thot, Thoyt,

λογισμὸν εὑρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν, ἔτι δὲ πεττείας τε καὶ κυβείας, καὶ δὴ καὶ γράμματα. βασιλέως[e] δ' αὖ[f] τότε ὄντος Αἰγύπτου ὅλης Θαμοῦ[g] περὶ τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ ἄνω[h] τόπου, ἣν[i] οἱ[j] Ἕλληνες Αἰγυπτίας Θήβας καλοῦσι, καὶ τὸν θεὸν Ἄμμωνα, παρὰ τοῦτον[k] ἐλθὼν ὁ Θεὺθ τὰς τέχνας ἀπέδειξε,[l] καὶ ἔφη δεῖν[m] διαδοθῆναι[n] τοῖς ἄλλοις Αἰγυπτίοις. ὁ δὲ ἤρετο[o] ἥν τινα ἑκάστη ἔχοι[p] ὠφέλειαν. διεξιόντος δέ, ὅ τι[q] καλῶς ἢ μὴ καλῶς[r] δοκοῖ[s] λέγειν, τὸ μὲν ἔψεγε, τὸ δ' ἐπῄνει.

λέως T.—[f] δ' αὖ] γὰρ NP.—[g] ὅλης θάμου FNOPT, ὅλης θαμοῦν corr Γ, ὀλησθάμου Ξb, ὀλισθάμου G.—[h] τὸν ἄνω τόπον G.—[i] ἣν Φ: ὃν ς.—[j] οἱ om Ξ.—[k] τοῦτο G, τούτων ΞT.—[l] ἀπέδειξε ΔΠDGNOPT: ἐπέδειξε °ς.—[m] δέον T.—[n] διαπεμφθῆναι G.
οι
—[o] εἵρετο T.—[p] ἔχη NO, ἔχει P: ἔχει ΞΕrς.—[q] ὅτι μὴ καλῶς ἢ καλῶς r.—[r] κα-
οῖ
λῶς T; item v. 21.—[s] δοκοῖ ΞΓΔΒCDGNOb et margo P, δοκεῖ Φ: δοκεῖ cum ς corr

Taaut (v. Davis. ad Cicer. de nat. Deor. iii. 22.), Hermes Trismegistus, Mercurius (sermonum Deus, v. Serv. ad Virgil. Æn. ii. 293.), etiam Anubis, v. Plutarch. Symp. ix. 3. Clemens Alexandr. Strom. I. 15. p. 356. ed. Venet. Euseb. Præp. Evang. i. 9. p. 31. sq. 10. p. 36. A. Porphyr. de antro Nymph. p. 120. ed. Barn. Haud dubie vero Theuth singularis est Dei in universum appellatio, cognata cum Græcorum θεὸς et gothico thiuths (bonum, v. Ihre ad Ulphil. p. 121.), unde nostrum, gut: Gott. v. librum nostrum, qui inscribitur: *Grundriss der Philologie*, p. 43. sq. Hunc Deum arithmeticam geometriam (quæ ab aliis Mœridi regi tribuitur, v. Menag. ad Diog. Laert. p. 365. sq.) astronomiam, calculorum et alearum ludum (πεττείαν τε καὶ κυβείαν, Polit. ad Eustath. T. i. p. 433.) atque litteras (v. Diodor. i. 16. p. 19. ed. Wessel. Tychsen. Comment. in Biblioth. antiq. litter. et art. P. vi. p. 27. sq.) invenisse tradunt. V. Cuper. Observ. xi. p. 82. Wetsten. ad N. T. T. ii. p. 543. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 37. Ast. qui citat in Addit. 'Lactant. de falsa relig. i. 6. §. 3. Lindenbrog. ad Censorin. de die natal. c. 18. p. 97. Voss. idolatr. Gent. i. 37. Bochart. Geogr. sanct. P. poster. i. 42.'

τούτων δὲ] Cod. Stob. τούτων δή. Deinde πεττεία capiendum de vulgari *calculorum ludo*. Vid Ruhnk. ad Lex. Tim. p. 218. Heind.

τοῦ ἄνω τόπου] Si dicit νομὸν illum Θηβαῖον, in quo magna illa urbs, istud ὃν post τόπου qui tuear pro ἣν, non video. Heind.

ἣν οἱ Ἕλληνες] Sic Heindorfius optime scribendum esse censuit pro ὃν: nam licet Ægyptus universa antiquioribus temporibus Thebæ appellata fuerit (v. Aristotel. Meteorol. i. 14.) et νομὸς Θηβαῖος (in quo Thebæ urbs), notus sit, tamen τὴν μεγάλην πόλιν postulat ἣν. Etiam Ficinus haud aliter videtur legisse vertens: *civitate, quas Græci Ægyptias Thebas appellant*. Ast.

καὶ τὸν θεὸν Ἄμμωνα] Hærebat hic aliquis, quod deum alium præter illum Theuth Plato nondum nominavit. Sed facile hoc τὸν θεὸν trahitur ad regem Thamum. Nam Thamus quis dubitet quin sit idem, qui Ἀμοῦν s. Ἀμμοῦν, Jupiter ille Thebæus? De quo Herodot. ii. 42. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία, ubi apte Wesselingius Plutarchum laudavit Is. et Osir. c. 9. οἴονται παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι Ἀμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Atque ad hunc Amonem Platonis narrationem hanc refert Synes. in Dion. ὁποῖος Ἀμοῦς ὁ Αἰγύπτιος οὐκ ἐξεῖργεν, ἀλλ' ἔκρινε χρείαν γραμμάτων.—Deinde rescripsi ἥντινα ἑκάστη ἔχοι. Vulgo ἔχει. [Ita Cod. Monac. Astio teste.] Heind.

δοκεῖ] In δοκοῖ, vel ἐδόκει, mutandum est. Steph.

δοκοίη] Ex Cod. Stob. revocavi Atticum δοκοίη pro δοκεῖ, quod recte Steph.

[§. 135.] Πολλὰ μὲν δὴ[t] περὶ ἑκάστης τῆς τέχνης ἐπ'
ἀμφότερα[u] Θαμοῦν[v] τῷ Θεὺθ λέγεται ἀποφήνασθαι, ἃ[w] i. i. 97.
λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν· ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῖς γράμμασιν
ἦν, Τοῦτο δέ, ὦ βασιλεῦ, τὸ μάθημα, ἔφη ὁ Θεύθ, σοφω-
τέρους Αἰγυπτίους καὶ μνημονικωτέρους παρέξει·[x] μνήμης
τε γὰρ[y] καὶ σοφίας φάρμακον εὑρέθη. ὁ δ' εἶπεν Ὦ τεχ-
νικώτατε Θεύθ, ἄλλος μὲν τεκεῖν δυνατὸς[z] τὰ τῆς[a] τέχνης,
ἄλλος δὲ κρῖναι τίν' ἔχει[b] μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφε-
λείας τοῖς μέλλουσι χρῆσθαι. καὶ νῦν σύ, πατὴρ ὢν γραμ-
μάτων, δι' εὔνοιαν τοὐναντίον εἶπες[c] ἢ δύναται. τοῦτο γὰρ iii. 275.
τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει, μνήμης ἀμε-
λετησίᾳ,[d] ἅτε διὰ πίστιν γραφῆς ἔξωθεν ὑπ' ἀλλοτρίων
τύπων,[e] οὐκ ἔνδον[f] αὐτοὺς ὑφ' αὐτῶν ἀναμιμνησκομένους.
οὔκουν μνήμης ἀλλ' ὑπομνήσεως φάρμακον εὗρες.[g] σοφίας
δὲ τοῖς μαθηταῖς δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις· πολυή-
κοοι γάρ σοι γενόμενοι ἄνευ διδαχῆς, πολυγνώμονες εἶναι

Π: om Ε et pr F.—[t] οὖν T.—[u] ἐπ' ἀμφότερα om Ξr et pr Φ.—[v] θαμοῦ Ξ.—[w] ἃ... διελθεῖν om ΓΒΕG, in mg apponunt CF.—[x] παρέξει T, παρέξοι ΧΔΠDNOP, παρ-έξειν (οι) F, παρέξειν ΞΦBCEr et pr Γ.—[y] γὰρ om FNP.—[z] δυνατὸς τεκεῖν F.—[a] τῆς om ΓΦBCEFGHOr.—[b] ἔχοι G.—[c] εἶπας P.—[d] ἀμελετησίαν DH et corr ΠF, δ' ἀμελετησίαν OP et corr DF, δ' ἀμελετισίαν N.—[e] τόπων H.—[f] ἔνδον ΔΠDNOPT: ἐν-

in δοκοῖ vel ἐδόκει mutandum judicabat. Heind.

§. 135. ἑκάστης τῆς τέχνης] Malim art. τῆς abesse. Heind.

ἑκάστης τέχνης] Ita Cod. Mon. Ast.

ἐπ' ἀμφότερα] *In utramque partem, laudando vituperandoque.* Paullo post Cod. Stob. δυνατὸς τὰ τέχνης—τίν' ἔχοι. Heind.

τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων etc.] Huc pertinet locus Quintiliani xi. p. 285. ed. Bip. 'quanquam invenio apud Platonem, obstare memoriæ usum litterarum, videlicet quod illa, quæ scriptis reposuimus, velut custodire desinimus et ipsa securitate dimittimus.' Heind.

τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην cet.] Pythagoreorum præsertim ratio erat, nihil litteris mortuis demandare. v. Plutarch. Num. T. i. p. 74. D. Etiam Druides non fas esse existimabant carmina, quæ edíscerent, litteris mandare. Cæsar. de bello Gallic. vi. 14. qui addit, 'id mihi duabus de causis instituisse videntur, quod neque in vulgum disciplinam efferri velint, neque eos, qui discant, litteris confisos, minus memoriæ studere, quod fere plerisque accidit, ut præsidio litterarum diligentiam in perdiscendo ac memoriam remittant.' 'Scilicet memoria,' ut Seneca Epist. lxxxviii. §. 28. dicit, 'certior est, quæ nullum extra se subsidium habet.' Ast.

μνήμης ἀμελετησίᾳ] Cod. Monac. μνήμης δ' ἀμελετησίαν, male; nam verba prioribus λήθην μὲν respondentia sunt: σοφίας δὲ—δόξαν. Ast.

ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος] *Ut plurimum.* De rep. ii. p. 364. A. λυσιτελέστερα τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος λέγουσι. Heind.

ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος] Polit. iii. 3. Dio Cass. liii. 17. Cf. Leopard. Emendatt. xiv. 19. Ast.

λογισμὸν εὑρεῖν καὶ γεωμετρίαν καὶ ἀστρονομίαν, ἔτι δὲ πεττείας τε καὶ κυβείας, καὶ δὴ καὶ γράμματα. βασιλέως[e] δ᾽ αὖ[f] τότε ὄντος Αἰγύπτου ὅλης Θαμοῦ[g] περὶ τὴν μεγάλην πόλιν τοῦ ἄνω[h] τόπου, ἣν[i] οἱ[j] Ἕλληνες Αἰγυπτίας Θήβας καλοῦσι, καὶ τὸν θεὸν Ἄμμωνα, παρὰ τοῦτον[k] ἐλθὼν ὁ Θεὺθ τὰς τέχνας ἐπέδειξε,[l] καὶ ἔφη δεῖν[m] διαδοθῆναι[n] τοῖς ἄλλοις Αἰγυπτίοις. ὁ δὲ ἤρετο[o] ἥν τινα ἑκάστη ἔχοι[p] ὠφέλειαν. διεξιόντος δέ, ὅ τι[q] καλῶς ἢ μὴ καλῶς[r] δοκοῖ[s] λέγειν, τὸ μὲν ἔψεγε, τὸ δ᾽ ἐπῄνει.

λέως T.—[f] δ᾽ αὖ] γὰρ NP.—[g] ὅλης θάμου FNOPT, ὅλης θαμοῦν corr Γ, ὁλησθάμου 𝔛b, ὁλισθάμου G.—[h] τὸν ἄνω τόπον G.—[i] ἣν Φ: ὃν ς.—[j] οἱ om Ξ.—[k] τοῦτο G, τούτων 𝔛T.—[l] ἀπέδειξε ΔΠDGNOPT: ἐπέδειξε °ς.—[m] δέον T.—[n] διακονηθῆναι G. —[o] εἴρετο (οι) T.—[p] ἔχῃ NO, ἔχει P: ἔχει ΞΕrς.—[q] ὅτι μὴ καλῶς ἢ καλῶς r.—[r] καλὸς T; item v. 21.—[s] δοκοῖ 𝔛ΓΔBCDGNOb et margo P, δοκεῖ Φ: δοκεῖ (οῖ) cum ς corr

Taaut (v. Davis. ad Cicer. de nat. Deor. iii. 22.), Hermes Trismegistus, Mercurius (sermonum Deus, v. Serv. ad Virgil. Æn. ii. 293.), etiam Anubis, v. Plutarch. Symp. ix. 3. Clemens Alexandr. Strom. I. 15. p. 356. ed. Venet. Euseb. Præp. Evang. i. 9. p. 31. sq. 10. p. 36. A. Porphyr. de antro Nymph. p. 120. ed. Barn. Haud dubie vero Theuth singularis est Dei in universum appellatio, cognata cum Græcorum θεὸς et gothico *thiuths* (*bonum*, v. Ihre ad Ulphil. p. 121.), unde nostrum, *gut*; Gott. v. librum nostrum, qui inscribitur: *Grundriss der Philologie*, p. 43. sq. Hunc Deum arithmeticam geometriam (quæ ab aliis Mœridi regi tribuitur, v. Menag. ad Diog. Laert. p. 365. sq.) astronomiam, calculorum et alearum ludum (πεττείαν τε καὶ κυβείαν, Polit. ad Eustath. T. i. p. 433.) atque litteras (v. Diodor. i. 16. p. 19. ed. Wessel. Tychsen. Comment. in Biblioth. antiq. litter. et art. P. vi. p. 27. sq.) invenisse tradunt. V. Cuper. Observ. xi. p. 89. Wetsten. ad N. T. T. ii. p. 543. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 37. Ast. qui citat in Addit. 'Lactant. de falsa relig. i. 6. §. 3. Lindenbrog. ad Censorin. de die natal. c. 18. p. 97. Voss. idololatr. Gent. i. 37. Bochart. Geogr. sanct. P. poster. l. 42.'

τούτων δὲ] Cod. Stob. τοῦτον δή. Deinde πεττεία capiendum de vulgari *calculorum ludo*. Vid Ruhnk. ad Lex. Tim. p. 218. Heind.

τοῦ ἄνω τόπου] Si dicit νομὸν illum Θηβαῖον, in quo magna illa urbs, istud ὃν post τόπου qui tuear pro ἥν, non video. Heind.

ἣν οἱ Ἕλληνες] Sic Heindorfius optime scribendum esse censuit pro ὃν: nam licet Ægyptus universa antiquioribus temporibus Thebæ appellata fuerit (v. Aristotel. Meteorol. i. 14.) et νομὸς Θηβαῖος (in quo Thebæ urbs), notus sit, tamen τὴν μεγάλην πόλιν postulat ἥν. Etiam Ficinus haud aliter videtur legisse vertens: *civitate, quas Græci Ægyptias Thebas appellant*. Ast.

καὶ τὸν θεὸν Ἄμμωνα] Hærebat hic aliquis, quod deum alium præter illum Theuth Plato nondum nominavit. Sed facile hoc τὸν θεὸν trahitur ad regem Thamum. Nam Thamus quis dubitet quin sit idem, qui Ἀμοῦν s. Ἀμμοῦς, Jupiter ille Thebæus? De quo Herodot. ii. 42. Ἀμμοῦν γὰρ Αἰγύπτιοι καλέουσι τὸν Δία, ubi apte Wesselingius Plutarchum laudavit Is. et Osir. c. 9. θεὸν παρ᾽ Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι Ἀμοῦν, ὃ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Atque ad hunc Amonem Platonis narrationem hanc refert Synes. in Dion. ἐπαίνει Ἀμοῦς ὁ Αἰγύπτιος οὐκ ἐξεῦρεν, ἀλλ᾽ ἔκρινε χρείαν γραμμάτων.—Deinde rescripsi ἥν τινα ἑκάστη ἔχοι. Vulgo ἔχει. [Ita Cod. Monac. Astio teste.] Heind.

δοκεῖ] In δοκοῖ, vel ἐδόκει, mutandum est. Steph.

δοκοίη] Ex Cod. Stob. revocavi Atticum δοκοίη pro δοκεῖ, quod recte Steph.

[§. 135.] Πολλὰ μὲν δὴ[t] περὶ ἑκάστης τῆς τέχνης ἐπ' ἀμφότερα[u] Θαμοῦν[v] τῷ Θεὺθ λέγεται ἀποφήνασθαι, ἃ[w] λόγος πολὺς ἂν εἴη διελθεῖν· ἐπειδὴ δὲ ἐπὶ τοῖς γράμμασιν ἦν, Τοῦτο δέ, ὦ βασιλεῦ, τὸ μάθημα, ἔφη ὁ Θεύθ, σοφωτέρους Αἰγυπτίους καὶ μνημονικωτέρους παρέξει·[x] μνήμης τε γὰρ[y] καὶ σοφίας φάρμακον εὑρέθη. ὁ δ' εἶπεν Ὦ τεχνικώτατε Θεύθ, ἄλλος μὲν τεκεῖν δυνατὸς[z] τὰ τῆς[a] τέχνης, ἄλλος δὲ κρῖναι τίν' ἔχει[b] μοῖραν βλάβης τε καὶ ὠφελείας τοῖς μέλλουσι χρῆσθαι. καὶ νῦν σύ, πατὴρ ὢν γραμμάτων, δι' εὔνοιαν τοὐναντίον εἶπες[c] ἢ δύναται. τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην μὲν ἐν ψυχαῖς παρέξει, μνήμης ἀμελετησίᾳ,[d] ἅτε διὰ πίστιν γραφῆς ἔξωθεν ὑπ' ἀλλοτρίων τύπων,[e] οὐκ ἔνδον[f] αὐτοὺς ὑφ' αὑτῶν ἀναμιμνησκομένους. οὔκουν μνήμης ἀλλ' ὑπομνήσεως φάρμακον εὗρες.[g] σοφίας δὲ τοῖς μαθηταῖς δόξαν, οὐκ ἀλήθειαν πορίζεις· πολυήκοοι γάρ σοι γενόμενοι ἄνευ διδαχῆς, πολυγνώμονες εἶναι

I. i. 97.

III. 275.

Π: om Ξ et pr F.—[t] οὖν T.—[u] ἐπ' ἀμφότερα om Σr et pr Φ.—[v] θαμοῦ Ξ.—[w] ἃ... διελθεῖν om ΓBEG, in mg apponunt CF.—[x] παρέξει[οι] T, παρέξοι ΧΔΠDNOP, παρ[οι]έξειν F, παρέξειν ΞΦBCEr et pr Γ.—[y] γὰρ om FNP.—[z] δυνατὸς τεκεῖν F.—[a] τῆς om ΓΦBCEFGHOr.—[b] ἔχοι G.—[c] εἶπας P.—[d] ἀμελετησίαν DH et corr ΠF, δ' ἀμελετησίαν OP et corr DF, δ' ἀμελετισίαν N.—[e] τόπων H.—[f] ἔνδον ΔΠDNOPT: ἐν-

in δοκεῖ vel ἐδόκει mutandum judicabat. Heind.

§. 135. ἑκάστης τῆς τέχνης] Malim art. τῆς abesse. Heind.

ἑκάστης τέχνης] Ita Cod. Mon. Ast.

ἐπ' ἀμφότερα] *In utramque partem, laudando vituperandoque.* Paullo post Cod. Stob. δυνατὸς τὰ τέχνης—τίν' ἔχοι. Heind.

τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων etc.] Huc pertinet locus Quintiliani xi. p. 285. ed. Bip. 'quanquam invenio apud Platonem, obstare memoriæ usum litterarum, videlicet quod illa, quæ scriptis reposuimus, velut custodire desinimus et ipsa securitate dimittimus.' Heind.

τοῦτο γὰρ τῶν μαθόντων λήθην cet.] Pythagoreorum præsertim ratio erat, nihil litteris mortuis demandare. v. Plutarch. Num. T. i. p. 74. D. Etiam Druides non fas esse existimabant carmina, quæ ediscerent, litteris mandare. Cæsar. de bello Gallic. vi. 14. qui addit, 'id mihi duabus de causis instituisse videntur, quod neque in vulgum disciplinam efferri velint, neque eos, qui discant, litteris confisos, minus memoriæ studere, quod fere plerisque accidit, ut præsidio litterarum diligentiam in perdiscendo ac memoriam remittant.' 'Scilicet memoria,' ut Seneca Epist. lxxxviii. §. 28. dicit, 'certior est, quæ nullum extra se subsidium habet.' Ast.

μνήμης ἀμελετησίᾳ] Cod. Monac. μνήμης δ' ἀμελετησίαν, male; nam verba prioribus λήθην μὲν respondentia sunt: σοφίας δὲ—δόξαν. Ast.

ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος] *Ut plurimum.* De rep. ii. p. 364. A. λυσιτελέστερα τῶν δικαίων τὰ ἄδικα ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος λέγουσι. Heind.

ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος] Polit. iii. 3. Dio Cass. liii. 17. Cf. Leopard. Emendatt. xiv. 19. Ast.

δόξουσιν, ἀγνώμονες ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος ὄντες καὶ χαλεποὶ ξυνεῖναι, δοξόσοφοι γεγονότες ἀντὶ σοφῶν.

§. 136. ΦΑΙ. Ὦ Σώκρατες, ῥᾳδίως σὺ Αἰγυπτίους τε[h] καὶ ὁποδαποὺς[i] ἂν ἐθέλῃς λόγους ποιεῖς.[j]

i. i. 98. ΣΩ. Οἱ δέ γ', ὦ[k] φίλε, ἐν τῷ τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου ἱερῷ δρυὸς[l] λόγους ἔφασαν[m] μαντικοὺς πρώτους γενέσθαι. τοῖς μὲν[n] οὖν τότε, ἅτε οὐκ οὖσι σοφοῖς ὥς περ ὑμεῖς[o] οἱ νέοι, ἀπέχρη δρυὸς[p] καὶ πέτρας ἀκούειν ὑπ' εὐηθείας, εἰ

δοθεν *ς.—[g] εὗρε ΧΡΤ, ἐφεῦρες C.—[h] τε om ΧΔΠDOP.—[i] ὀπαδοὺς pr C.—[j] ποιοίης EFς. quæ sequuntur, Socrati dedi cum ΓΞΣΦBCDFGH.—[k] οὐ δέ γ' ὦ ΣΦ, οἶδ' ἐγὼ NPT.—[l] διὸς P.—[m] ἔφησαν ΧΔΠDPT, ἔφυσαν NO.—[n] μὲν om F.—[o] ἡμεῖς ΣG.—

§. 136. *Αἰγυπτίους — λόγους ποιεῖς*] Phædrus iis, quæ Socrates narravit, fidem non habens, quod in se suosque æquales de industria quasi ficta videantur, fabulam illam significat Ægyptiam, h. e. falsam sibi videri, et Socrati vitio quodammodo vertit fabulas undecunque fictas et compositas proferendi morem. *Αἰγυπτίους λόγους ποιεῖν* proverbii speciem habet (de quo Schleiermacherus T. i. P. i. p. 74. haud recte dubitavit) pro, 'falsi quidquam fingere,' dolosæ fraudis notione adjuncta. Ægyptios enim constat ob dolosas fraudes Græcis in proverbio fuisse, ita ut *Αἰγυπτιάζειν* idem fere fuerit, quod *πανουργεῖν* s. *μηχανὰς πλέκειν*. V. Aristophan. Thesmoph. 928. Schol. ad Nub. 1133. p. 416. Ast.

λόγους ποιοίης] Cod. Stob. rectius, puto, *ποιεῖς*. Heind.

ποιεῖς] E Cod. Monac. pro *ποιοίης* rescripsi, Ficino addicente, qui habet *facis*. Ast.

δρυὸς λόγους] De *vocali* hac *quercu Dodonæa* v. Davis. ad Max. Tyr. Diss. xiv. i. p. 547. *πρώτους*. Dodonæ enim oraculum Græcorum antiquissimum. v. Herodot. ii. 52. Heind.

Hinc *μαντικοὺς πρώτους γενέσθαι* dicit *δρυὸς λόγους*. Dionys. Halic. rhetor. C. i. §. 6. p. 12. Schott. *τὴν μὲν δρῦν, ὅτι ἱερὰ Διὸς, καὶ ὅτι ἡ πρώτη καὶ πρεσβυτάτη τροφὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι οὐκ ἄφωνος, ἀλλὰ καὶ ἐφθέγξατό ποτε ἐν Δωδώνῃ.* Ast.

ὑμεῖς] Malim *ἡμεῖς*. Heind.

ὑμεῖς] Heindorfius malebat *ἡμεῖς*. Rectius tamen censeo *ὑμεῖς*, quod Ficinus quoque agnoscit; cogitandus enim est Socrates a vana æqualium suorum sapientia potius se defendere: Quocirca Phædrus: *Ὀρθῶς ἐπέπληξας.* Ast.

δρυὸς καὶ πέτρας] Additum hoc *πέτρας* ex proverbiali illa dictione. Vid. Homer. Odyss. Τ. 163. Plat. de rep. viii. p. 544. D. *ἢ οἴει ἐκ δρυός ποθεν ἢ ἐκ πέτρας τὰς πολιτείας γίγνεσθαι;* Heind.

δρυὸς καὶ πέτρας ἀκούειν] Homeri locum laud. Apologiæ auctor respiciens Socratem dicentem facit p. 134. *καὶ γὰρ, τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου, οὐδ' ἐγὼ ἀπὸ δρυὸς, οὐδ' ἀπὸ πέτρης πέφυκα, ἀλλ' ἐξ ἀνθρώπων.* Hierocl. in Stob. Serm. lxxxii. p. 478. v. 31. Igitur ut *ἐκ δρυὸς ἢ πέτρης γίγνεσθαι* naturalem illam et simplicissimam primorum hominum originem significat, ut qui, in sylvis et petris viventes, ex ipsis arboribus et petris prognati esse crederentur, ita *δρυὸς καὶ πέτρης ἀκούειν* eorum simplicitatem denotat, qui, ipsam naturam, in qua viverent, pro divina habentes, ea, quæ recentioribus hominibus vilissima videntur, ut arbores, ut saxa (hinc Sophist. 246. A. *πέτρας καὶ δρῦς περιλαμβάνοντες*) aliaque, tanquam divina coluerint. Ast. qui sic in Addit. 'Proverbialiter hæc locutio usurpatur vel de iis, qui originem humanam non habent, utpote ex arboribus vel petris progressi (*ἀγενεαλόγητοι*, Eustath. ad Iliad. χ. p. 1360. 38. Huc pertinet Odyss. xix. 163. Virgil. Æn. viii. 315. ubi v. interpp. Juvenal. Satyr. vi. 11.), vel de iis, qui priscæ ætatis simplicitatem referunt, quique simpliciter loquuntur (ut Iliad. xxii. 126. ubi Eustath. p. 1360. 19. *οὔκουν ἁπλοῦς τὸ ἦθός ἐστι καὶ ἀρχαϊκὸς καὶ εὐήθης, ὁποῖοι πάλαι ποτ' ἦσαν ἐκεῖνοι, οὓς λόγος ἔχει ἀπὸ δρυὸς καὶ ἀπὸ πέτρας γενέσθαι* cet.). Nam prisco ævo antra aut specus erant pro domibus, ut dicit Plin. Hist. Nat. vii. 56. Cf. idem lib. xvi. pr. Virgil. Georg. i. 8.

μόνον ἀληθῆ λέγοιεν· σοὶ δ' ἴσως[q] διαφέρει τίς ὁ λέγων καὶ ποδαπός.[r] οὐ γὰρ ἐκεῖνο μόνον σκοπεῖς, εἴθ'[s] οὕτως[t] εἴτε ἄλλως ἔχει.[u]

ΦΑΙ. Ὀρθῶς ἐπέπληξας. καί μοι δοκεῖ περὶ γραμμάτων ἔχειν ᾗπερ ὁ Θηβαῖος λέγει.[v]

§. 137. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁ τέχνην οἰόμενος ἐν γράμμασι καταλιπεῖν καὶ αὖ ὁ παραδεχόμενος, ὥς τι[w] σαφὲς καὶ βέβαιον ἐκ γραμμάτων ἐσόμενον, πολλῆς ἂν[x] εὐηθείας γέμοι[y] καὶ τῷ ὄντι τὴν Ἄμμωνος μαντείαν ἀγνοοῖ,[z] πλέον τι οἰόμενος εἶναι λόγους γεγραμμένους τοῦ τὸν εἰδότα ὑπομνῆσαι περὶ ὧν ἂν ᾖ τὰ γεγραμμένα.

ΦΑΙ. Ὀρθότατα.

ΣΩ. Δεινὸν[a] γάρ που, ὦ Φαῖδρε, τοῦτ'[b] ἔχει[c] γραφή,[d] καὶ ὡς ἀληθῶς ὅμοιον ζωγραφίᾳ. καὶ γὰρ τὰ ἐκείνης ἐκ-

[p] διὸς T.—[q] δ' ἴσως om ꝐΔΠDHNOPT.—[r] ποταπός C.—[s] εἴθ' Γ.—[t] ὄντως T.—[u] ἔχει N.—[v] λέγειν T.—[w] ὥς τι] ὅς τις T.—[x] ἂν om ꝐΔΠDNOP.—[y] γέμει DNP.—[z] ἀγνοοῖ ꝐΓΔΠBCH, ἀγνοοῖν G, ἀγνοεῖν N: ἀγνοεῖ *s.—[a] δεινοῦ Σ.—[b] ταῦτ' NP.—[c] ἔχειν Σ et pr Φ.—[d] ἡ γραφὴ Δ, γραφὴν ΓΣΦEGT, γραφὲν H.—[e] ἔρῃ ΠDNO

Serv. et Cerda ad Æn. viii. 315. Barth. ad Stat. Theb. ix. 587.'

§. 137. ἀγνοεῖ] Non videtur necesse mutare in ἀγνοοῖ, quamvis præcedat γέμοι. Steph.

ἀγνοεῖ] Hoc non necesse ait Stephanus mutare in ἀγνοοῖ, quamvis præcedat γέμοι. Imo mutari prorsus non debet, quum γέμοι additum habeat ἂν, contra ἀγνοεῖ inferatur post illud τῷ ὄντι, quod optativum non admittit. Incommode igitur hæc laudavit Dorvillius ad Charit. p. 132. inter exempla illa, quibus Græcorum illum morem modos variandi illustravit. Nam ceterorum ibi locorum alia est ratio. Heind.

πλέον τι οἰόμενος] Magis multo placeret ἔχειν quam εἶναι, vel ἐν λόγοις γεγραμμένοις pro λόγους γεγραμμένους, sed nihil tamen moveo; τὸ ὑπομνῆσαι enim est i. q. ὑπόμνησις. Infra autem §. 143. dicit τῶν λόγων τοὺς βελτίστους εἰδότων ὑπόμνησιν γεγονέναι. Heind.

πλέον εἶναι] s. γίγνεσθαι est *proficere, prodesse*. Alcibiad. i. §. 3. οὐδέν μοι ἔσται πλέον πρὸς τὸ πείθειν σε. Sympos. 217. C. οὐδὲν γάρ μοι πλέον ἦν. 222. D. E. Cratyl. 387. A. Pol. vi. 15. Hinc interrogative: τί δὲ πλέον; *quid juvat?* Meleag. xxiii. 5. li. 1. Platon. Epigr. xx. 5. Anthol. gr. T. i. p. 100. 148. xxi. 1. Theocrit. Epigr. vi. 1. Anthol. gr. T. i. p. 196. 238. Alcæ. Mess. iv. 3. Antip. Sidon. xxvii. 5. T. ii. p. 14. Cf. L. Bos. Animadv. p. 20. Dorvill. ad Charit. p. 340. Ast. qui sic in Addit. ' Adde Dio Chrysostom. Orat. x. p. 190. C. Eurip. Phœniss. 556. Valcken. diatrib. in Eurip. fragm. c. 14. p. 151.'

δεινὸν γάρ που] *Molestum enim hoc et incommodum habet scriptura.* Colorem hinc duxit Themist. Orat. vii. p. 181. τί ἂν γένοιτο ἀηδέστερον ἢ μετέχειν δοκοῦντα ψυχῆς τοῖς τῶν ζωγράφων ἔργοις προσεοικέναι, ἃ βούλεται μὲν καὶ πᾶσιν ἀνοίγειν ἐθέλει τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ζῶντα δὴ καὶ νοῦν ἔχοντα· ἂν δὲ ἀνερέσθαι τι καὶ μαθεῖν σπουδάσῃς, μετὰ πολλῆς σεμνότητος ἡσυχάζει; quæ tamen verba emendatorem suum desiderant. Heind.

ὅμοιον ζωγραφίᾳ] Hoc enim mali (ut Demosth. Lept. p. 51. ed. Wolf. ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ τὸ δεινόν ἐστιν) habet scriptura, signa exhibet, quæ vivere videntur atque spirare, sed muta sunt, ut, si propius accedas, interroganti nihil respondeant. Alio sensu etiam poesis a veteribus cum pictura comparatur, quatenus utraque speciem quandam fallacem habet, ut modo propius stare, modo longius recedere debeas. Horat. Ars poet. 361. ' Ut pictura, poesis: erit, quæ, si

γονα ἕστηκε μὲν ὡς ζῶντα, ἐὰν δ' ἀνέρῃ[e] τι, σεμνῶς πάνυ σιγᾷ. ταὐτὸν δὲ καὶ οἱ λόγοι· δόξαις μὲν ἂν[f] ὥς τι φρονοῦντας αὐτοὺς λέγειν, ἐὰν δέ τι ἔρῃ τῶν λεγομένων[g] βουλόμενος μαθεῖν, ἕν τι σημαίνει μόνον ταὐτὸν ἀεί. ὅταν δὲ ἅπαξ γραφῇ,[h] κυλινδεῖται[i] μὲν πανταχοῦ πᾶς[j] λόγος ὁμοίως παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν, ὡς δ' αὔτως παρ' οἷς οὐδὲν προσήκει, καὶ οὐκ[k] ἐπίσταται λέγειν οἷς δεῖ γε καὶ μή. πλημμελούμενος δὲ καὶ οὐκ ἐν δίκῃ[l] λοιδορηθεὶς τοῦ πατρὸς ἀεὶ δεῖται βοηθοῦ· αὐτὸς γὰρ οὔτ' ἀμύνασθαι οὔτε βοηθῆσαι δυνατὸς αὑτῷ.

s. i. 99.

§. 138. ΦΑΙ. Καὶ ταῦτά σοι ὀρθότατα εἴρηται.

iii. 276. ΣΩ. Τί δ'; ἄλλον ὁρῶμεν[m] λόγον τούτου ἀδελφὸν γνήσιον,[n] τῷ τρόπῳ τε[o] γίγνεται, καὶ ὅσῳ[p] ἀμείνων[q] καὶ δυνατώτερος τούτου[r] φύεται;[s]

ΡΤ, ἂν ἔρηι pr Ϫ.—[f] οὖν G.—[g] βουλομένων P.—[h] γράφηι Ϫ.—[i] καλινδεῖται ΣΦr. —[j] πᾶς ὁ ΣΦr.—[k] οὐκ om G.—[l] ἐν δίκῃ] ἐνδίκως E.—[m] ὁρῶμεν Π, ὁρῶμεν BC, ἐροῦμεν ΣΦr, ἐρῶμεν DNOP et γρ F, ὁ ἐρῶ μὲν H.—[n] γνήσιος ϪΔΠΣBCDEFGHNOP Tr, ὅσω γνήσιος Φ, γνήσιον corr Γ.—[o] γε T: om cum ς E et pr F.—[p] ὅσῳ om Φ.—[q] ἀμείνω E.—[r] τούτου om r.—[s] φαίρεται P, φαίνεται ΠΤ.—[t] τοῦτο P.—[u] λόγων

propius stes, Te capiat magis, et quædam, si longius abstes.' Ubi cf. Lambin. T. ii. p. 377. Viva vero oratio Polit. 277. C. picturæ præfertur; ubi, ut obiter id moneam, scribendum est: ἀλλ' ἀτεχνῶς ὁ λόγος ὥσπερ ζῷον (pro ζῷον) τὴν ἔξωθεν—περιγραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν. Ast.

ὡς ζῶντα] i. e. ἔμψυχα, animata et spirantia. V. Valcken. ad Theocrit. xv. 83. p. 377. Lennep. ad Phalar. p. 22. Huschke Anal. crit. p. 61. Ast.

ἀνέρῃ] Stob. Eclog. Eth. p. 159. ἔρῃ. Heind.

ταυτὸν δὲ καὶ] *Eodem modo etiam libri.* De rep. x. p. 605. B. ταυτὸν καὶ τὸν μιμητικὸν ποιητὴν φήσομεν κακὴν πολιτείαν ἰδίᾳ ἑκάστου τῇ ψυχῇ ἐμποιεῖν. Politic. p. 308. E. Ταυτὸν δή μοι τοῦθ' ἡ βασιλικὴ φαίνεται—οὐκ ἐπιτρέπειν ἀσκεῖν, ὅ, τι μὴ τις πρὸς τὴν αὐτῆς ξύγκρασιν ἀπεργαζόμενος ἦθός τι πρέπον ἀποτελεῖ. Heind.

ταυτὸν δὲ καὶ οἱ λόγοι cet.] Protagor. 329. A. ὥσπερ βιβλία, οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι, οὔτε αὐτοὶ ἔρεσθαι. 347. E. οὐδὲ ποιητῶν, οὓς οὔτε ἀνέρεσθαι οἷόν τ' ἐστι, περὶ ὧν λέγουσιν. Cf. Epigramm. x. Analect. T. i. p. 190. Ast.

σημαίνει] Ex praegressis repetendus est nominativus τὶ τῶν λεγομένων. Ad illa τοῦ πατρὸς conf. §. 84. ibiq. not. Heind.

πατρὸς—βοηθοῦ] Theæt. 164. E. οὔτι ἂν οἶμαι—εἴπερ γε ὁ πατὴρ τοῦ ἑτέρου μύθου ἔζη, ἀλλὰ πολλὰ ἂν ἤμυνε· νῦν δὲ ὀρφανὸν αὐτὸν ἡμεῖς προπηλακίζομεν. Καὶ γὰρ οὐδ' οἱ ἐπίτροποι, οὓς Πρωταγόρας κατέλιπε, βοηθεῖν ἐθέλουσιν. Ast. qui in Addit. ita, 'Isocrates Epist. I. p. 409. Coray: ἀπόντος γὰρ τοῦ γράψαντος, ἔρημα (τὰ ἐπιστελλόμενα) τοῦ βοηθήσοντός ἐστι. Sic βοηθεῖν, causam s. patrocinium suscipere, defendere ap. Liban. Epist. 151. p. 75.'

§. 138. τί δ'; ἄλλον] *Quid ergo? aliumne spectemus sermonem* etc.? Conf. ad Charmid. §. 43. quanquam verbum ὁρᾶν h. l. accipi potest vulgari significatu. §. 43. Heind.

ὁρῶμεν] Cod. Monac. ἐρῶμεν. Ast.

ἀδελφὸν γνήσιον] Genuinum prioris (litteris mandatæ) orationis fratrem, qui vivus et animatus sermo est et in ipso discentis animo scribitur. Ἀδελφὸς, quod alias quoque translata significatione ad-

ΦΑΙ. Τίνα τοῦτον,[t] καὶ πῶς λέγεις γιγνόμενον;

ΣΩ. Ὃς μετ' ἐπιστήμης γράφεται ἐν τῇ τοῦ μανθάνοντος ψυχῇ, δυνατὸς μὲν ἀμῦναι ἑαυτῷ, ἐπιστήμων δὲ λέγειν τε καὶ σιγᾷν πρὸς οὓς δεῖ.

ΦΑΙ. Τὸν τοῦ εἰδότος λόγον[u] λέγεις ζῶντα καὶ ἔμψυχον, οὗ ὁ γεγραμμένος εἴδωλον ἄν τι λέγοιτο δικαίως.

ΣΩ. Παντάπασι μὲν οὖν. τόδε δή μοι εἰπέ· ὁ νοῦν[v] ἔχων γεωργός, ὧν[w] σπερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι, πότερα[x] σπουδῇ ἂν θέρους εἰς Ἀδώνιδος κήπους ἀρῶν[y] χαίροι θεωρῶν καλοὺς ἐν ἡμέραισιν[z] ὀκτὼ

εἰδότος P, λόγου εἰδότος N.—[v] νῦν ϒΠΝΟΡΤ et pr Δ.—[w] ὧν τινῶν NOP, ὡς T, ἂν Σφr, ω ϒ.—[x] πότερον Ξ.—[y] δρῶν ΣΦ: om P.—[z] ἡμέραις GO.—[a] παιδείας T.—

hibetur (v. Kœn. ad Gregor. p. 269. Ruhnk. ad Tim. p. 8. Valcken. ad Callimach. fragm. p. 160.) h. l. simul præcedens verbum πατρὸς respicit. Genuinus vero ille, qui nunc celebratur, orationis scriptæ frater est sermo vivus et vere philosophus (μετ' ἐπιστήμης), quia veram vivamque scientiam, quæ nonnisi interior esse potest, procreat: hæc est Socratis scriptio, ita opposita Sophistarum et rhetorum scriptionibus, ut scientia opinioni, ut vita morti. Ast. qui citat Addit. in Liban. Epist. 262. p. 130. καὶ δέξεται λόγους τοῖς ἔμπροσθεν ἀδελφούς. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 18.

τῷ τρόπῳ] i. e. τίνι τρόπῳ, videamus, quonam is modo gignatur. Heind.

ὧν—καὶ ἔγκαρπα] Quæque frugifera esse velit. De quo structuræ genere v. ad Hipp. Maj. §. 22. Heind.

Ἀδώνιδος κήπους] Suidas, Ἀδώνιδος κῆποι, ἐκ θριδάκων καὶ μαράθρων, ἅπερ κατέσπειρον ἐν ὀστράκοις. Χρῶνται δὲ ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων τῇ παροιμίᾳ, et deinde Ἀδώνιδος κῆπος, ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐρριζωμένων, ubi vid. Kuster. et conf. Schott. ad Parœmiograph. p. 355. et Cornar. Eclog. iii. ed. Fisch. p. 50. Heind.

Ἀδώνιδος κήπους] Cf. Plutarch. de Ser. Num. Vind. p. 67. ὥσπερ αἱ τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθηνούμεναι καὶ θεραπεύουσαι γυναῖκες. ubi cf. Wyttenb. p. 79. Scilicet Adonidis horti proprie vocabantur in Alexandrino Adoniorum festo vasa figlina, terra repleta, cui tritici, lactucæ aliaque semina inserebantur, ut caloris artificiosi ope brevi tempore plantæ progerminarent cito perituræ. V. Suid. Groddeck. archæolog. pericul. P. i. (Leopol. 1800. 8.) p. 105. sq. 149. sq. Bast. Epist. critic. super Anton. Liber. Parthen. et Aristæn. p. 154. Ast.

ἀροῦν εἴς τι] Proba est dictio. Ita Geopon. iii. 6. εἰς νειὸν ἀρόσαι. Sed aratio qui potest ulla intelligi in Adonidis hortis, illis ἁπαλοῖς κήποις, πεφυλαγμένοις ἐν ταλαρίσκοις Theocrit. Adoniaz. 124.? Cur non potius paullo post scripsit ἀρῶν εἰς τὸ προσῆκον, hoc autem loco εἰς Ἀδώνιδος κήπους σπείρας? Quanquam ibi præsens tempus pro aoristo ἀρόσας adhibitum non minus displiceret, quam displicet hoc loco, ubi χαίροι manifesto pertinet ad θεωρῶν. Velut dicit §. 130. ἡσθήσεται αὐτοὺς θεωρῶν φυομένους ἁπαλούς. Itaque nihil proficias corrigendo σπείρων; σπαρὼν autem, quod facile succurrit pro ἀρῶν, inauditum prorsus est et solœcum. Neque igitur medelam, si qua est opus, reperio, neque illud ἀρῶν tueri ulla ratione possum, nisi quis forte latiore significatu adhibitum putet hoc verbum a Platone, hoc fere sensu: hiccine Adonidis hortos pro ἀρούρᾳ quadam habebit, in qua sementim illam inarare quasi soleat etc.? ut ἀρῶν referatur magis ad mox illatum χρώμενος, quam ad illud σπείρας, ipsoque hoc verbo perversitas rei a Platone significata videatur. Mihi tamen hæc ratio contorta videtur neque Platonis stilo accommodata. Heind.

ἀρῶν, χαίροι] Cod. Monac. ἀρῶν omittit, quod Heindorfio difficultates plures habere videbatur. Ast.

r. i. 100. γιγνομένους, ἃ ταῦτα μὲν δὴ παιδιᾶς[a] τε καὶ ἑορτῆς χάριν δρῴη ἄν, ὅτε καὶ[b] ποιοῖ·[c] ἐφ' οἷς δὲ ἐσπούδακε, τῇ γεωργικῇ[d] χρώμενος ἂν[e] τέχνῃ, σπείρας[f] εἰς τὸ προσῆκον, ἀγαπῴη ἂν ἐν[g] ὀγδόῳ μηνὶ ὅσα ἔσπειρε τέλος λαβόντα;

§. 139. ΦΑΙ. Οὕτω που,[h] ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν σπουδῇ, τὰ δὲ ὡς ἑτέρως ἄν, ᾗ λέγεις,[i] ποιοῖ.[j]

ΣΩ. Τὸν[k] δὲ δικαίων τε καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν[l] ἐπιστήμας[m] ἔχοντα τοῦ γεωργοῦ φῶμεν ἧττον νοῦν ἔχειν[n] εἰς τὰ ἑαυτοῦ σπέρματα;

b ὅτε καὶ...ἂν om Ξ.—c ποιῇ Φ, ποιεῖ DOPr.—d post γεωργικῇ omisi ἂν cum ΓΦBC DEFGHNOPr: delevit eam particulam Π.—e ἂν post τέχνῃ ponunt ΧΔΠΟΤ, om ΞDNP.—f ἃ σπείρας CDNP, σε σπείρας (δ) H.—g ἐν om H.—h πω Φ.—i λέγει Δ.—j ποιῇ ΞΦr, ποιεῖ ΞD, ποιεῖς P.—k τῶν F, τῶν T.—l ἀγαθῶν καὶ καλῶν T.—m ἐπιστήμονας NP.—n φῶμεν ἧττον νοῦν ἔχειν ΧΓΔΦBCEFGHr, φῶμεν ἧττον οὖν ἔχειν D, φῶμεν ἔχειν ἧττον νοῦν Π, φῶμεν ἔχειν ἧττον οὖν OPT, φῶμεν ἔχει ἧττον οὖν

ἑορτῆς χάριν] *Oblectationis causa.* v. Wernsdorf. ad Himer. p. 31. Heind.

ποιοίη] Hic et infra Atticam formam restitui. Vulgo: ποιοῖ. Ast.

χρώμενος τέχνῃ] E cod. Mon. scripsi pro χρώμενος ἂν τέχνῃ, id quod Hermannus jam ad Viger. p. 780. suaserat. Etiam Weiskio de Pleon. p. 141. τῇ γεωργικῇ ἂν χρώμενος ἂν τέχνῃ inscitum et vix auribus Græcorum tolerabile videbatur. Duplex enim ἂν minime locum habere potest, quia hæc verba unum solummodo actionem indicant. Loca enim, ubi tripliciter positum est, hic nihil probant, quia ibi tres quoque singulares actiones s. verba reperiuntur, ut Apolog. 31. A. τάχ' ἂν ἀχθόμενοι—κρούσαντες ἂν με—ῥᾳδίως ἂν ἀποκτείνητε, et Theæt. 165. D. ἃ ἐλλοχῶν ἂν—ἐμβαλὼν ἂν—ἤλεγχεν ἄν. Ast. qui tamen in Addit. sic: 'Matthiæ Grammat. græc. defendit repetitum ἂν, citans Alcibiad. ii. p. 85. ubi vero pro κἂν legendum esse censeo καί.'

ἀγαπῴη ἂν] *Satis habebit, si, quæ severit, octavo demum mense ad frugem pervenerint.* Heind.

ἀγαπῴη ἂν] 'Αγαπᾷν, acquiescere, contentum esse, frequens est in Platonis libris, ut Polit. i. 4. iii. 10. v. 2. Gorg. 483. C. Men. 75. C. Tim. 29. C. 30. B. al. Hinc notionem *probandi* et *laudandi* sæpenumero induit, ut Cratyl. 391. C. τὰ δὲ τῇ τοιαύτῃ ἀληθείᾳ ῥηθέντα ἀγαπῴην. Euthydem. 306. C. πάντα γὰρ ἄνδρα χρὴ ἀγαπᾷν, ubi Heindorfius exempla citavit, ad alteram verbi ἀγαπᾷν significationem pertinentia. Ast.

ἂν—ἂν—ἂν] De triplici hoc ἄν, Platoni etiam frequentato, v. c. Apolog. Socr. p. 31. A. Theæt. p. 165. D. sæpius a doctis est monitum. Heind.

§. 139. ὡς ἑτέρως] Particulam ὡς in ὡς ἀληθῶς, ὡς ἑτέρως similibusque abundare, nota hodie est res. Vid. Koen. ad Gregor. p. 31. Heind.

τὸν δὲ δικαίων—ἐπιστημ. ἔχοντα] Platonis consilium in Phædro scribendo neque hoc erat, ut de arte rhetorica exponeret, neque, ut de amore vel pulchro disputaret, neque denique, quod Schleiermacherus proponit (p. 65. sq.) ut dialecticam veram philosophiam describeret, sed hoc, ut Socratem, h. e. verum philosophum viva imagine exhiberet eumque vanis ætatis suæ hominibus, irrisionis causa, opponeret, quippe qui arte quadam gloriarentur a philosophia veraque vita alienissima. Socratis enim vita philosopha erat amor, qui natura sua tam theoreticus est, in contemplatione divini et absoluti versans, quam practicus, aliorum animos ad boni, veri et pulchri ideas formans et componens ipsasque boni et pulchri species ac notiones in aliorum mentibus excitans atque procreans. Hominum vero vulgarium vita erat inanis illa ars, quæ theoretice sophistica nitebatur, practice au-

ΦΑΙ. Ἥκιστά γε.

ΣΩ. Οὐκ ἄρα σπουδῇ αὐτὰ ἐν ὕδατι[o] γράψει μέλανι σπείρων διὰ καλάμου μετὰ λόγων ἀδυνάτων[p] μὲν αὑτοῖς λόγῳ[p] βοηθεῖν, ἀδυνάτων[q] δὲ ἱκανῶς τἀληθῆ[r] διδάξαι.

ΦΑΙ. Οὔκουν δὴ τό γ'[s] εἰκός.

ΣΩ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐν γράμμασι κήπους, ὡς ἔοικε, παιδιᾶς[t] χάριν σπερεῖ τε[u] καὶ γράψει, ὅταν[v] γράφῃ, ἑαυτῷ τε ὑπομνήματα θησαυριζόμενος, εἰς τὸ λήθης[w]

N: φῶμεν ἧττω νοῦν ἔχειν s.—[o] ὕδασι Ξ.—[p] λέγω ΠΤ.—[q] ἀδυνάτων ΔΠDFNOPT: ἀδυνατῶν *s.—[r] τἀληθῆ ΧΔΠDNOT, τὰ ἀληθῆ P, τἀληθῶς G: τἀληθὲς *s.—[s] γ' om E.—[t] παιδείας T.—[u] σπερεῖ τε] σπερεῖται T, σπαρεῖ τε NP.—[v] ὅταν δὲ libri.—

tem in rhetoricam redundabat. Socrates vero Platoni veri philosophi exemplar et imago est; quocirca historica Socratis repræsentatio in Platonis sermonibus simul altiorem, h. e. veram et philosopham significationem habet. Ast.

ἐν ὕδατι γράψει] Tritum est Græcorum proverbium *ἐν ὕδατι, καθ' ὕδατος, εἰς ὕδωρ γράφειν*. Lucian. Catapl. §. 21. *Παίζεις—ἢ καθ' ὕδατος, φασίν, ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσδοκῶν*. Et conf. Gatak. Opp. Crit. p. 627. Heind.

ἐν ὕδατι γράψει] h. e. non inutilem et irritam operam ponet in iis atramento (*μέλανι*) consignandis. *Ἐν ὕδατι* s. *καθ' ὕδατος* enim *γράφειν* vel *σπείρειν*, ut Latinorum in vento et aqua scribere (Catull. lxx. 4.) proverbialiter dicitur is, qui irriti quidquam facit, *ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων*, ut Suidas explicat. V. Erasm. Chiliad. p. 149. Luzac. Epistol. præfix. Callimach. Fragm. a Valcken. coll. p. 9. sq. Huschk. Anal. Crit. p. 62. sq. Simile est *ἐν ὕδατι φέρεσθαι* ap. Meleag. civ. 5. Similiter Juvenal. vii. 49. 'tenuique in pulvere sulcos Ducimus et litus sterili versamus aratro.' Hinc 'litus arare,' v. Erasm. Adag. Chiliad. i. Centur. iv. p. 126. Interpp. ad Ovid. Heroid. v. 115. Ast.

μέλανι] *Atramento*. Prægressum vero *αὐτὰ* (*τὰ σπέρματα*) sunt sapientis *ἐπιστῆμαι* illæ seu *λόγοι* ipsi, qui quomodo dici queant *σπείρεσθαι μετὰ λόγων*, viderint alii; mihi de additamento hoc non liquet, sine quo hæc erant planissima. Heind.

μετὰ λόγων ἀδυνάτων] E Cod. Monac. et præclara Schleiermacheri emendatione reposui pro *ἀδυνατῶν*. Ast.

ἀδυνάτων μὲν—ἀδυνάτων δὲ] Solemnis est repetitio et verborum collocatio, ut Protag. 329. B. *ἱκανὸς μὲν—ἱκανὸς δέ*. 321. A. *δέρμασιν, ἱκανοῖς μὲν—δυνατοῖς δέ*. Theæt. 170. B. *τῶν τε ἐργασιῶν—ἱκανῶν μὲν διδάσκειν, ἱκανῶν δὲ ἄρχειν εἶναι*. Ast.

λόγῳ] Quia orationis expertes sunt scriptiones: supr. *ἐὰν δ' ἀνέρῃ τι, σεμνῶς πάνυ σιγᾷ.—αὐτὸς γὰρ (ὁ λόγος) οὔτ' ἀμύνασθαι, οὔτε βοηθῆσαι δυνατὸς αὑτῷ*. et *καὶ ἔχων βοηθεῖν εἰς ἔλεγχον ἰὼν περὶ ὧν ἔγραψε, καὶ λέγων αὐτὸς δυνατὸς τὰ γεγραμμένα φαῦλα ἀποδεῖξαι*. Ast.

ὅταν δὲ γράφῃ] Malim *τε*. Heind.

ὅταν δὲ γράφῃ] Heindorfius malebat *ὅταν τε γράφῃ*, sed sensus, ni fallor, hic est, 'in universum vir sapiens scriptione nonnisi oblectationis causa utetur; tunc vero ea florente et crescente quasi gaudebit, si memoriæ causa sibi et aliis scripserit; hosque lusus (scriptionem) adhibebit, quando alii aliis lusibus indulgent: ut quod tempus alii gaudiis corporeis tribuant, id vir sapiens scripturæ lusibus dedicet.' *Ὅταν δὲ* igitur post *τοὺς μὲν ἐν γράμμασι κήπους* necessarium est, sequens vero *ὅταν δὲ ἄλλοι* in *ὅταν τε* mutari debebat, quod Stephanus quoque volebat et Ficinus probat, non solum propter præcedens *ἡσθήσεταί τε*, sed ipsius sensus causa; nam verba *ὅταν τε ἄλλοι* non novam sententiam priori oppositam exhibent, sed actionem, quam dicimus, secundariam proferunt. Ast.

ὑπομνήματα] Sunt *commentarii, solius memoriæ causa conscripti libri*. Theæt. p. 142. D. *Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι;*

ΣΩ. Νῦν δὴ ἐκεῖνα ἤδη, ὦ Φαῖδρε, δυνάμεθα κρίνειν, τούτων ὡμολογημένων.[o]

ΦΑΙ. Τὰ ποῖα;

ΣΩ. Ὧν δὴ πέρι βουληθέντες ἰδεῖν[p] ἀφικόμεθα εἰς τόδε, ὅπως τὸ Λυσίου τε ὄνειδος ἐξετάσαιμεν τῆς τῶν λόγων γραφῆς πέρι, καὶ αὐτοὺς τοὺς λόγους οἳ[q] τέχνῃ[r] καὶ ἄνευ τέχνης γράφοιντο.[s] τὸ μὲν οὖν ἔντεχνον καὶ μὴ δοκεῖ μοι δεδηλῶσθαι μετρίως.

s. l. 102. §. 141. ΦΑΙ. Ἔδοξέ γε[t] δή. πάλιν δὲ ὑπόμνησόν με πῶς.

ΣΩ. Πρὶν ἄν τις τό τε[u] ἀληθὲς ἑκάστων[v] εἰδῇ[w] πέρι ὧν λέγει ἢ γράφει,[x] κατ' αὐτό[y] τε πᾶν ὁρίζεσθαι δυνατὸς γένηται,[z] ὁρισάμενός τε πάλιν κατ' εἴδη[a] μέχρι τοῦ ἀτμήτου τέμνειν ἐπιστηθῇ· περί τε ψυχῆς φύσεως διιδὼν[b] κατὰ ταὐτά,[c] τὸ[d] προσαρμόττον ἑκάστῃ φύσει εἶδος[e] ἀνευρίσκων, οὕτω τιθῇ καὶ διακοσμῇ[f] τὸν λόγον,[g] ποικίλῃ μὲν ποικίλους ψυχῇ καὶ παναρμονίους διδοὺς λόγους, ἁπλοῦς δὲ ἁπλῇ, οὐ πρότερον δυνατὸν τέχνῃ[h] ἔσεσθαι καθ'

[o] ὁμολογουμένων N.—[p] ἰδεῖν om T.—[q] ἣ T.—[r] τε χρὴ NPT et pr D, τέχνη ἢ Σφr.—[s] γράφονται Σφr.—[t] γὰρ Δ, om NOPT et pr Π.—[u] γε DNOP.—[v] ἑκάστου DNPT.—[w] ἴδη ΞΔΤ et pr Π.—[x] ἢ γράφει] ἡ γραφὴ T, om P.—[y] κατ' αὐτό τε ΞΓΔΠΣΦDE FT, κατ' αὐτὸ τὸ NOP, κατ' αὖ τε G, καὶ ταὐτό τε BC et corr r, καὶ ταὐτό γε H: κατ' αὐτό γε r.—[z] δυνατὸς γένηται om Σφ.—[a] κατ' εἴδη] κατίδῃ ΞΔΞDT.—[b] διιδὼν G.—[c] ταῦτα r.—[d] τότε NOP.—[e] εἶδος om Γ.—[f] τιθεῖ καὶ διακοσμεῖ r.—[g] τὸν λό-

§. 141. πάλιν δὲ ὑπόμνησόν με, πῶς] Neque hoc genus loquendi displicet, nam itidem Hipp. Maj. §. 49. Socrates, πρότερον μέντοι, inquit, ὦ Ἱππία, ὑπόμνησόν με, πότερον εἰς ἴσμεν ἐγώ τε καὶ σὺ etc.; neque insignis loci hujus ἀνακολουθία, quum in seqq. nihil inferatur, quo istud πῶς trahi queat. Illud magnopere displicet, quod, quæ moneri se a Phædro Socrates vult, ea ipse statim ita copiose et accurate exponit. Conjecerat vir doctus πάλιν δὲ ὑπομνησώμεθ', ὡς, sed leniorem præfero Schleiermacheri correctionem, ita scribentis. Φ. Ἔδοξέ γε δή. Πάλιν δὲ ὑπόμνησόν με, πῶς. Σ. Πρὶν ἄν τις seu Ὡς, πρὶν ἄν τις. Similiter Sophist. p. 250. A. Θ. Ποῖα; ὑπόμνησόν με. Ξ. Πάνυ μὲν οὖν etc. Heind.

πάλιν δὲ—πῶς] Hæc Phædro adscribenda esse, jam Tennemannius et Schleiermacherus viderunt. Ast.

τό τε ἀληθὲς] Cod. Monac. τό γε ἀληθές. Ast.

κατ' αὐτό γε] Legitur etiam, καὶ ταὐτό γε πᾶν. at ego malim αὐτὸ retinere, sed pro κατ' scribere κἆτ', ut sit pro καὶ εἶτα. Steph.

καὶ αὐτό γε πᾶν] Vulgo κατ' αὐτό γε, in quo male abest particula jungendi καὶ vel τε, neque κατ' αὐτὸ commodum habet sensum. Melius igitur Bas. 2. καὶ αὐτό γε πᾶν, quod aliqua firmatum auctoritate revocavi, neque tamen spernenda Stephani conjectura κἆτ' αὐτό γε, nisi quod in tali orationis nexu εἶτα potius inferri solet, quam κἆτα. Mihi Platonis manus hæc videtur: καθ' αὐτό τε πᾶν. Heind.

καὶ αὐτό γε πᾶν] E Bas. 2. rescripsi pro κατ' αὐτό γε πᾶν; idque Ficinus confirmat: *unicuiquamque rem definire.* Ast.

§. 140. ΦΑΙ. Παγκάλην λέγεις παρὰ φαύλην[d] παιδιάν,[e] ὦ Σώκρατες, τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν, δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων[f] ὧν λέγεις πέρι μυθολογοῦντα.

ΣΩ. Ἔστι[g] γάρ, ὦ φίλε[h] Φαῖδρε, οὕτως. πολὺ δ', οἶμαι, καλλίων[i] σπουδὴ[j] περὶ αὐτὰ γίγνεται, ὅταν τις τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ χρώμενος, λαβὼν ψυχὴν προσήκουσαν, φυτεύῃ τε καὶ σπείρῃ μετ' ἐπιστήμης λόγους, οἳ ἑαυτοῖς τῷ τε φυτεύσαντι βοηθεῖν ἱκανοὶ[k] καὶ οὐχὶ ἄκαρποι III. 277.
ἀλλ'[l] ἔχοντες[m] σπέρμα, ὅθεν ἄλλοι ἐν ἄλλοις ἤθεσι φυόμενοι τοῦτ' ἀεὶ ἀθάνατον παρέχειν ἱκανοί, καὶ τὸν ἔχοντ' εὐδαιμονεῖν ποιοῦντες εἰς ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατὸν μάλιστα.

ΦΑΙ. Πολὺ γὰρ τοῦτ' ἔτι[n] κάλλιον λέγεις.

—[d] παρὰ φαύλων G, παρὰ φαῦλον DNP, παραφαῦλον γρ F.—[e] παιδείαν T.—[f] ἄλλων om pr Φ.—[g] ἔτι NP.—[h] φίλε om Δ.—[i] καλλίω T.—[j] σπουδῇ T.—[k] ἱκανοὶ ΔΠΝΡ: ἱκανοί τε °ς.—[l] ἀλλ' Γ.—[m] ἔχοντ' Γ.—[n] ἔχει NP.—[o] ὡμολογουμένων O,

λέγεις—μυθολογοῦντα spectant tantummodo ad Socratis illud παίζων, adhibitum ab hoc in re, ut vulgo quidem videbatur, satis seria; ut commode is in universum loquatur neque hic curet magnopere, quales λόγους dixerit Socrates, scriptos necne.—De ipsa denique re, juvabit his contendere simillimum locum in Plat. Epist. vii. p. 344. C. Conf. ibid. p. 341. C. D. E. Heind.

ἀντὶ τούτων, οἷα λέγω, παίζων διάξει] Sic scribendum esse duximus pro vulgato, ἀντὶ τούτων, οἷς λέγων, παίζων διάξει, quod viri docti variis modis corrigere tentarunt. Stephanus conj. ἔν τι τούτων, οἷα λέγω, quod posterius nos secuti sumus, quia ad lectionis vulgaris vestigia proxime accedit (οἷα enim ab iis, qui παίζων cum accusativo constructum vitiosum esse duxissent, in dativum οἷς, ut λέγω in λέγων, facile mutari potuit). Prior vero correctionis Stephanianæ pars ἔν τι τούτων nihili est. Heindorfius conj. ἐν οἷς λέγω, de quo nondum mihi persuadere possum, licet multo propius ad vulgatæ lectionis ductus accedat, quam et id, quod Censor Heindorfiani Speciminis Conject. in Plat. Ephemerid. Litt. Jen. 1798. nr. 145. proposuit, διὰ λόγων, et id, quod ipse olim in libro de Platonis Phædro p. 144. conjeci, ἐν λόγοις.—διάξει, Cod. Monac. διέξεισι. Ast.

§. 140. μυθολογοῦντα] Μυθολογεῖν h. l. non est *fabulis ludere*, neque hic de discrimine, quod inter μῦθον et λόγον intercedit, cogitandum. Plato de legg. i. p. 632. E. ὅπως δ' ἂν τὸ πρῶτον διεξέλθωμεν, πειρασόμεθα αὐτὸ παράδειγμα θέμενοι καὶ τἄλλα οὕτω διαμυθολογοῦντες παραμύθια ποιήσασθαι τῆς ὁδοῦ.—καὶ ἄλλων ὧν λέγεις πέρι. Conf. §. 139. init. Heind.

μυθολογοῦντα] Μυθολογεῖν est sermonem habere, disserere, narrationis et repræsentationis vivæ, ut in fabulis inest, notione adjuncta. Phædon. 254. καὶ—πρέπει μέλλοντα ἐκεῖσε ἀποδημεῖν καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ. 294. ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν. Polit. ii. 16. Apolog. p. 154. Quocirca nihil amplius in hac voce quærendum esse judico. Ast.

τοῦτ' ἀεὶ ἀθάνατον παρέχειν] Int. τὸ βοηθεῖν ἑαυτοῖς τῷ τε φυτεύσαντι. Conf. §. 137. ubi in scriptis hanc vim desiderari docuit. Heind.

τοῦτ' ἀεὶ ἀθάνατον cet.] Int. non τὸ βοηθεῖν, sed τὸ σπέρμα. Est enim hæc seminis propagatio in alios semper animos immortalis procreatio veraque vita, quæ in infinitum se progignit, mille formis se ipsa manifestans. Ast.

πολὺ γὰρ τοῦτ' ἔτι] *Longe hoc, quod dicis, pulchrius est.*—τὸ Λυσίου τε ὀνειδος, *objectum illud Lysiæ probrum.* v. §. 85. Heind.

τικὸν γράφων, καὶ μεγάλην τινὰ[u] ἐν αὐτῷ[v] βεβαιότητα[w]
1. i. 103. ἡγούμενος καὶ[x] σαφήνειαν, οὕτω μὲν ὄνειδος τῷ γράφοντι, εἴ τέ τίς[y] φησιν εἴτε μή. τὸ γὰρ ἀγνοεῖν ὕπαρ τε καὶ ὄναρ δικαίων τε[z] καὶ ἀδίκων πέρι καὶ κακῶν[a] καὶ ἀγαθῶν οὐκ ἐκφεύγει τῇ ἀληθείᾳ[b] μὴ οὐκ ἐπονείδιστον εἶναι,[c] οὐδὲ ἂν[d] ὁ πᾶς ὄχλος αὐτὸ[e] ἐπαινέσῃ.

§. 143. ΦΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.[f]

ΣΩ. Ὁ[g] δέ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἑκάστου[h] παιδιάν[i] τε ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι, καὶ οὐδένα πώποτε λόγον ἐν μέτρῳ οὐδ' ἄνευ μέτρου μεγάλης ἄξιον σπουδῆς γραφῆναι οὐδὲ λεχθῆναι, ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς πειθοῦς ἕνεκα[k] ἐλέχ-

F : γράφει ς.—[u] μεγάλων τινῶν P.—[v] ἐν αὐτῷ] ἑαυτῷ Δ, ἐν ἑαυτῷ P.—[w] βεβαιότητι E.—[x] καὶ om Γ.—[y] εἴτε τις om T.—[z] τε post δικαίων om ΔT et pr Π.—[a] καὶ κακῶν om T.—[b] τὴν ἀλήθειαν ΠDNOPT.—[c] εἶναι om T.—[d] γὰρ ἂν Γ.—[e] αὐτός G.—[f] οὖν διὰ μακροῦ NOP.—[g] οὐ Σ.—[h] ἕκαστον E.—[i] παιδείαν T.—[j] οὐ ΣΨT, om

ὕπαρ τε και ὄναρ] *Plane, omni modo, omni tempore.* V. Dorvill. ad Charit. p. 151. Heind.

ὕπαρ τε καὶ ὄναρ] h. e. *revera* (ὕπαρ) *et specie*, h. e. quovis modo : ὕπαρ enim est, Hesychio interprete, τὸ καθ' ἡμέραν ὄναρ—οἷον φανερῶς, ἐναργῶς, ἀληθῶς ; contra ὄναρ denotat id, quod speciosum tantummodo et opinabile est (hinc τὸ ἐμὸν ὄναρ, *mea opinio s. sententia*, Polit. viii. 12. Jacobs. ad Anthol. gr. T. i. P. ii. p. 272. et οὐδ' ὄναρ, ne cogitatione quidem). Politic. p. 142. ed. Fisch. 277. C. Steph. κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα, πάντ' αὖ πάλιν ὥσπερ ὕπαρ ἀγνοεῖν. 145. ἵνα ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος ἡμῖν γίγνηται. Phileb. 65. E. οὐδεὶς πώποτε οὔθ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν. 36. F. οὔτε δὴ ὄναρ, οὔθ' ὕπαρ, ὡς φῄς, ἔστιν. Cf. Valcken. ad Ammon. p. 218. Ast.

τῇ ἀληθείᾳ] Cod. Monac. τὴν ἀλήθειαν. Ast.

ὁ πᾶς ὄχλος] ὄχλος est multitudo s. populus in cœtum s. concionem congressus ; deinde ipsa concio, i. q. ξύλλογος. Gorg. 455. A. οὐδ' ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων δικαίων τε πέρι καὶ ἀδίκων, ἀλλὰ πιστικὸς μόνον· οὐ γὰρ δήπου ὄχλον γ' ἂν δύναιτο τοσοῦτον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ διδάξαι οὕτω μεγάλα πράγματα. Xenoph. Memor. iii. 7. §. 5. πολλῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. Ast.

§. 143. παιδιάν τε ἡγούμενος cet.] Hunc locum expressit auctor Epistol. Platonic. vii. 344. C. διὸ δὴ πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος τῶν ὄντων σπουδαίων πέρι πολλοῦ δεῖ μὴ γράψας ποτὲ ἐν ἀνθρώποις εἰς φθόνον καὶ ἀπορίαν καταβαλεῖ. ἑνὶ δὴ ἐκ τούτων δεῖ γιγνώσκειν λόγῳ, ὅταν ἴδῃ τίς του ξυγγράμματα γεγραμμένα εἴτε ἐν νόμοις νομοθέτου, εἴτε ἐν ἄλλοις τισὶν ἅττ' οὖν, ὡς οὐκ ἦν τούτῳ ταῦτα σπουδαιότατα, εἴπερ ἔστ' αὐτὸς σπουδαῖος, κεῖται δέ που ἐν χώρᾳ τῇ καλλίστῃ τῶν τούτου· εἰ δὲ ὄντως αὐτῷ ταῦτ' ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη, ἐξ ἄρα δή οἱ ἔπειτα θεοὶ μὲν οὔ, βροτοὶ δὲ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. Ast.

ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι] Platonis manum hic non agnosco. Quippe hoc nomine οἱ ῥαψῳδούμενοι λόγοι videtur certum aliquod disputationum genus significari ; quale significetur, prorsus obscurum est, neque enim quisquam de rhapsodorum cantibus h. l. cogitandum putabit. Tum ipsa hæc junctura οὐδένα λόγον—μεγάλης ἄξιον σπουδῆς γραφῆναι οὐδὲ λεχθῆναι, ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι—ἐλέχθησαν, vide quam aspera sit et inepta! Igitur ægre locum in ipso contextu Schleiermacheri conjecturæ denegavimus, ὅσοι ῥαψῳδ. ; adeo hæc indubitata videbatur. Suidas ῥαψῳδῆσαι ἐστὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς εἱρμοῦ τινος, ut scribendum ibi docuit Toup. Emend. in Suid. P. iii. p.

ὅσον πέφυκε μεταχειρισθῆναι τὸ λόγων γένος, οὔ τέ τι πρὸς τὸ διδάξαι οὔ τέ τι πρὸς τὸ πεῖσαι, ὡς ὁ[i] ἔμπροσθεν[j] πᾶς μεμήνυκεν[k] ἡμῖν λόγος.

ΦΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν[l] τοῦτό γε οὕτω πως ἐφάνη.

§. 142. ΣΩ. Τί δ' αὖ περὶ τοῦ[m] καλὸν ἢ αἰσχρὸν εἶναι τὸ[n] λόγους λέγειν τε καὶ γράφειν, καὶ ὅπῃ γιγνόμενον ἐν δίκῃ λέγοιτ'[o] ἂν ὄνειδος ἢ[p] μή, ἆρα οὐ δεδήλωκε τὰ λεχθέντα ὀλίγον[q] ἔμπροσθεν[r]—

ΦΑΙ. Τὰ ποῖα;

ΣΩ. Ὡς εἴτε Λυσίας ἤ τις ἄλλος[s] πώποτε ἔγραψεν ἢ γράψει,[t] ἰδίᾳ ἢ δημοσίᾳ, νόμους τιθείς, σύγγραμμα πολι-

γον om Ξ et pr Φr.—[h] τέχνην DNP.—[i] ὁ om NP.—[j] ἔμπροσθε Δ.—[k] μεμνημόνευκεν ΣΦDNOPr et corr Π.—[l] οὖν om G.—[m] τὸ ΧΔΠΤ.—[n] τὸ om G.—[o] λέγοιντ' T, λέγειντ' (οι) N, λέγει τὰν (ἡ) Χ.—[p] εἰ DF: εἰ r.—[q] ὀλίγον τὰ λεχθέντα Γ.—[r] ἔμπροσθε Γ.—[s] εἴτε λυσίας ἤ τις ἄλλος] ἤ τις λυσίας G.—[t] γράψει ΧΔΞΠDNOPT, γράφει (ψει)

μεμήνυκεν] Cod. Monac. *μεμνημόνευκεν*. Ast.

§. 142. *τί δ' αὖ περὶ τοῦ καλὸν*] In edd. hæc ita scribuntur Τί δ' *αὖ περὶ τοῦ καλὸν ἢ αἴσχρον εἶναι τὸ λόγους λέγειν τε καὶ γράφειν καὶ ὅπῃ γιγνόμενον ἐν δίκῃ λέγοιτ' ἂν ὄνειδος; εἰ μὴ ἄρα οὐ δεδήλωκε τὰ λεχθέντα* etc. quæ Hoogevenius Doctr. de Part. Gr. p. 83. ed. Schütz. ita vertit: *nisi forte, quæ paullo ante dicta sunt, rem satis declarant.* Quo sensu, non video, quomodo vir Græcarum particularum scientissimus particulam *οὐ* ferre potuerit. Veram scripturam suppeditabat Ficini versio: *et quomodo studium hoc jure vituperari queat, quomodo nequeat? Num superiora nobis hoc satis declaraverunt?* Atque infertur hoc *ἢ μὴ* ex more Platonis §. 89. Τίς *οὖν ὁ τρόπος τοῦ καλῶς τε καὶ μὴ γράφειν*; §. 92. *σκέψασθαι τὸν λόγον ὅπῃ καλῶς ἔχει λέγειν τε καὶ γράφειν καὶ ὅπῃ μή*. Vidit hoc itidem Cornarius, hæc ita interpretatus: *quomodo, si fiat, merito probrosum aut contra dicatur: nonne paullo antea relata declaraverunt?* Heind.

εἴτε Λυσίας ἤ τις ἄλλος] De legg. v. p. 739. D. *εἴτέ που θεοὶ ἢ παῖδες θεῶν αὐτὴν οἰκοῦσι*, ut inutilis videatur correctio *εἴ τι*. Heind.

ἢ δημοσίᾳ] Editi libri verba addunt: *νόμους τιθεὶς*, quæ nihil nisi glossam esse ad sequentia *πολιτικὸν ξύγγραμμα*, ex iis infr. *νόμους ὀνομάζων ξυγγράμματα ἔγραψεν* profectam, acute viderunt Schleiermacherus et Heindorfius: Ficinus quoque ea non agnoscit vertens: *scribet privatim quidquam vel publice civiles quasdam constitutiones, ita ut suis in scriptis.* Ast.

νόμους τιθεὶς] In his verbis dudum de mendo suboluit. Illa enim *νόμους τιθεὶς* ex Platonis mente idem prorsus sonant, quod addita hæc *σύγγραμμα πολιτικὸν γράφων*, legesque nihil esse nisi *συγγράμματα πολιτικὰ*, supra §. 87. satis Phædro Socrates persuaserat, ut hoc loco alterum altero declarare opus non esset. Nam alia inferius est ratio §. 144. *ὅστις ἐν πολιτικοῖς λόγοις νόμους ὀνομάζων συγγράμματα ἔγραψεν*. Adde, quod post illa *νόμους τιθεὶς* ab accurato scriptore exspectaveris plurali potius numero *συγγράμματα πολιτικὰ γράφων*. Deinde male hic vincta est oratio, quumque omnis sententiæ hujus vis posita sit in verbis *μεγάλην τινὰ ἐν αὐτῷ βεβαιότητα ἡγούμενος καὶ σαφήνειαν*, illud *καὶ* ante *μεγάλην* prorsus importune inculcatum videtur. Ergo verba *νόμους τιθεὶς* cum Schleiermachero pro glossemate habeo, quo intruso, ne tria inferrentur *ἀσυνδέτως* participia, etiam particula *καὶ* insertam puto. Heindorf.

τικὸν γράφων, καὶ μεγάλην τινὰ[u] ἐν αὐτῷ[v] βεβαιότητα[w]
s. i. 103. ἡγούμενος καὶ[x] σαφήνειαν, οὕτω μὲν ὄνειδος τῷ γράφοντι, εἴ τέ τίς[y] φησιν εἴτε μή. τὸ γὰρ ἀγνοεῖν ὕπαρ τε καὶ ὄναρ δικαίων τε[z] καὶ ἀδίκων πέρι καὶ κακῶν[a] καὶ ἀγαθῶν οὐκ ἐκφεύγει τῇ ἀληθείᾳ[b] μὴ οὐκ ἐπονείδιστον εἶναι,[c] οὐδὲ ἂν[d] ὁ πᾶς ὄχλος αὐτὸ[e] ἐπαινέσῃ.

§. 143. ΦΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν.[f]

ΣΩ. Ὁ[g] δέ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἑκάστου[h] παιδιάν[i] τε ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι, καὶ οὐδένα πώποτε λόγον ἐν μέτρῳ οὐδ᾽ ἄνευ μέτρου μεγάλης ἄξιον σπουδῆς γραφῆναι οὐδὲ λεχθῆναι, ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς πειθοῦς ἕνεκα[k] ἐλέχ-

F: γράφει ᵒς.—[u] μεγάλων τινῶν P.—[v] ἐν αὐτῷ] ἑαυτῷ Δ, ἐν ἑαυτῷ P.—[w] βεβαιότητι E.—[x] καὶ om Γ.—[y] εἴτε τις om T.—[z] τε post δικαίων om ΔT et pr Π.—[a] καὶ κακῶν om T.—[b] τὴν ἀλήθειαν ΠDNOPT.—[c] εἶναι om T.—[d] γὰρ ἂν Γ.—[e] αὐτός G.—[f] οὖν διὰ μακροῦ NOP.—[g] οὗ Σ.—[h] ἕκαστον E.—[i] παιδείαν T.—[k] οὗ ΣΨT, om

ὕπαρ τε καὶ ὄναρ] *Plane, omni modo, omni tempore.* V. Dorvill. ad Charit. p. 151. Heind.

ὕπαρ τε καὶ ὄναρ] h. e. *revera* (ὕπαρ) *et specie*, h. e. quovis modo: ὕπαρ enim est, Hesychio interprete, τὸ καθ᾽ ἡμέραν ὄναρ—οἷον φανερῶς, ἐναργῶς, ἀληθῶς; contra ὄναρ denotat id, quod speciosum tantummodo et opinabile est (hinc τὸ ἐμὸν ὄναρ, *mea opinio s. sententia*, Polit. viii. 12. Jacobs. ad Anthol. gr. T. i. P. ii. p. 272. et οὐδ᾽ ὄναρ, ne cogitatione quidem). Politic. p. 142. ed. Fisch. 277. C. Steph. κινδυνεύει γὰρ ἡμῶν ἕκαστος οἷον ὄναρ εἰδὼς ἅπαντα, πάντ᾽ αὖ πάλιν ὥσπερ ὕπαρ ἀγνοεῖν. 145. ἵνα ὕπαρ ἀντ᾽ ὀνείρατος ἡμῖν γίγνηται. Phileb. 65. E. οὐδεὶς πώποτε οὔθ᾽ ὕπαρ οὔτ᾽ ὄναρ αἰσχρὸν οὔτε εἶδεν. 36. F. οὔτε δὴ ὄναρ, οὔθ᾽ ὕπαρ, ὥς φῄς, ἔστιν. Cf. Valcken. ad Ammon. p. 218. Ast.

τῇ ἀληθείᾳ] Cod. Monac. τὴν ἀλήθειαν. Ast.

ὁ πᾶς ὄχλος] ὄχλος est multitudo s. populus in cœtum s. concionem congressus; deinde ipsa concio, i. q. ξύλλογος. Gorg. 455. A. οὐδ᾽ ἄρα διδασκαλικὸς ὁ ῥήτωρ ἐστὶ δικαστηρίων τε καὶ τῶν ἄλλων ὄχλων δικαίων τε πέρι καὶ ἀδίκων, ἀλλὰ πιστικὸς μόνον· οὐ γὰρ δήπου ὄχλον γ᾽ ἂν δύναιτο τοσοῦτον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ διδάξαι οὕτω μεγάλα πράγματα. Xenoph. Memor. iii. 7. §. 5. πολλῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ὄχλοις ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ὁμιλίαις. Ast.

§. 143. παιδιάν τε ἡγούμενος cet.] Hunc locum expressit auctor Epistol. Platonic. vii. 344. C. διὸ δὴ πᾶς ἀνὴρ σπουδαῖος τῶν ὄντων σπουδαίων πέρι πολλοῦ δεῖ μὴ γράψας ποτὲ ἐν ἀνθρώποις εἰς φθόνον καὶ ἀπορίαν καταβαλεῖ. ἑνὶ δὴ ἐκ τούτων δεῖ γιγνώσκειν λόγῳ, ὅταν ἴδῃ τίς του ξυγγράμματα γεγραμμένα εἴτε ἐν νόμοις νομοθέτου, εἴτε ἐν ἄλλοις τισὶν ἅττ᾽ οὖν, ὡς οὐκ ἦν τούτῳ ταῦτα σπουδαιότατα, εἴπερ ἔστ᾽ αὐτὸς σπουδαῖος, κεῖται δέ που ἐν χώρᾳ τῇ καλλίστῃ τῶν τούτου· εἰ δὲ ὄντως αὐτῷ ταῦτ᾽ ἐσπουδασμένα ἐν γράμμασιν ἐτέθη, ἐξ ἄρα δή οἱ ἔπειτα θεοὶ μὲν οὔ, βροτοὶ δὲ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. Ast.

ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι] Platonis manum hic non agnosco. Quippe hoc nomine οἱ ῥαψῳδούμενοι λόγοι videtur certum aliquod disputationum genus significari; quale significetur, prorsus obscurum est, neque enim quisquam de rhapsodorum cantibus h. l. cogitandum putabit. Tum ipsa hæc junctura οὐδένα λόγον—μεγάλης ἄξιον σπουδῆς γραφῆναι οὐδὲ λεχθῆναι, ὡς οἱ ῥαψῳδούμενοι—ἐλέχθησαν, vide quam aspera sit et inepta! Igitur ægre locum in ipso contextu Schleiermacheri conjecturæ denegavimus, ὅσοι ῥαψῳδ.; adeo hæc indubitata videbatur. Suidas ῥαψῳδῆσαι ἐστὶ τὸ φλυαρῆσαι, ἢ τὸ ἁπλῶς λαλεῖν καὶ ἀπαγγεῖλαι, χωρὶς εἱρμοῦ τινος, ut scribendum ibi docuit Toup. Emend. in Suid. P. iii. p.

θησαν, ἀλλὰ τῷ ὄντι αὐτῶν[l] τοὺς[m] βελτίστους εἰδότων III. 278.
ὑπόμνησιν γεγονέναι, ἐν δὲ τοῖς διδασκομένοις καὶ μαθήσεως χάριν λεγομένοις καὶ τῷ ὄντι γραφομένοις ἐν ψυχῇ περὶ δικαίων τε καὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν, ἐν μόνοις[n] τό τε ἐναργὲς εἶναι καὶ τέλεον καὶ ἄξιον σπουδῆς· δεῖν[o] δὲ τοὺς τοιούτους λόγους αὐτοῦ[p] λέγεσθαι οἷον υἱεῖς[q] γνησίους εἶναι, πρῶτον μὲν τὸν ἐν[r] ἑαυτῷ,[s] ἐὰν εὑρεθεὶς ἐνῇ, ἔπειτα εἴ τινες τούτου ἔκγονοί[t] τε καὶ ἀδελφοὶ ἅμα ἐν ἄλλαισιν[u] ἄλλων ψυχαῖς κατ' ἀξίαν ἐνέφυσαν·[v] τοὺς δὲ ἄλλους χαίρειν
ἐῶν—οὗτος δὲ[w] ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ὦ Φαῖδρε, εἶναι I. i. 104.
οἷον ἐγώ τε καὶ σὺ εὐξαίμεθ'[x] ἂν σέ τε[y] καὶ ἐμὲ γενέσθαι.

pr F.—[k] ἕνεκ' Γ.—[l] αὐτῷ ΧΔΠΠDNOPT.—[m] τοὺς μὲν DNOP.—[n] post μόνοις omisi ἡγούμενος cum ΧΔ et pr Π.—[o] δεῖ P.—[p] αὐτοῦ λόγους Σ.—[q] υἱοὺς C.—[r] ἐν om ΓΣΦEGr.—[s] ἑαυτῶν G, αὐτῶι Χ.—[t] ἔγκονοι H.—[u] ἄλλαις DNOP.—[v] ἔφυσαν ΣΦr.—[w] δὴ ΞDNOP, καὶ F.—[x] εὐξάμεθ' P.—[y] σέ τε] σὲ δὲ P.—[z] οὖν om F.—† γε NP.

596. ed. Lips. Nimirum illud λεχθῆναι hujusmodi egebat additamento, quoniam *scriptos* λόγους omnes omnino οὐ μεγάλης ἀξίους σπουδῆς Plato judicat; contra, qui *dicuntur* sermones, eorum duplex statuit genus. Horum enim alteri ῥαψῳδούμενοι ἄνευ ἀνακρίσεως καὶ διδαχῆς πειθοῦς ἕνεκα λέγονται, quales sunt orationes forenses sophistarumque ἐπιδείξεις; alteri contra διδάσκονται καὶ μαθήσεως χάριν λέγονται καὶ τῷ ὄντι γράφονται ἐν ψυχῇ etc. HEIND.

Verba inter λεχθῆναι et ἀλλὰ uncis inclusa, quæ Schleiermach. ὡς οἱ in ὅσοι mutando sanare volebat, pro glossemate habeo, conflato e sequentibus: τοῖς διδασκομένοις (ἄνευ διδαχῆς) μαθήσεως χάριν (πειθοῦς ἕνεκα), verbo λεχθῆναι explicandi causa apposito; Platonis vituperationem autem, quod in orationibus publicis vel scriptis vel recitatis (quod verbum λεχθῆναι significat; hinc glossatoris ῥαψῳδούμενοι) nihil veri et perfecti inesset, exprimere voluit glossæ auctor vocibus ἄνευ ἀνακρίσεως. Accedit, quod particula ὡς, ut repetitum verbum ἐλέχθησαν, manifesta interpretatio est. AST.

ἄνευ ἀνακρίσεως] An ἄνευ κρίσεως? Nam facilis erat librarii error. Sed nihili hoc. Ἄνευ ἀνακρισέως explico: *non adhibita ante eorum censura et disquisitione, quæ dicenda erant, quæ tacenda.* Sumptum autem verbum hoc ex foro. Harpocrat. Ἀνάκρισις, ἐξέτασις ὑφ' ἑκάστης ἀρχῆς γινομένη πρὸ τῶν δικῶν, περὶ τῶν συντεινόντων εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἐξετάζουσι δὲ καὶ εἰ ὅλως εἰσάγειν χρή, ubi vid. Vales. HEIND.

ἐν μόνοις] Mire hoc ἐν iteratum, quod ni abjiciendum est, videtur τούτοις ante μόνοις deesse. HEIND.

ἐν μόνοις] Conjiciat fortasse quispiam, legendum esse μόνον, ut Ficinus vertit: *in sermonibus—duntaxat*, quia ἐν Heindorfio quoque mire iteratum esse videbatur. Sed defendi fortasse potest ἐν μόνοις, intellecto αὐτοῖς, quod tam crebro omittitur; et gravem hanc iterationem ἐν μόνοις αὐτοῖς h. l. recte adhibitam esse, quis negabit? AST.

δεῖν δὲ] Cod. Monac. δεῖ. AST.

αὐτοῦ] Scripsi pro αὐτοῦ, ut sequitur mox τὸν ἐν ἑαυτῷ.—Porro illa ἐὰν εὑρεθεὶς ἐνῇ nolo per inversionem quandam dicta accipi pro ἐὰν ἐνὼν εὑρεθῇ. Nam εὑρεθεὶς est *non ab alio traditus, sed ab ipso inventus*. HEIND.

ἄλλαισιν] Cod. Monac. ἄλλαις, sed sæpius Plato formis Ionicis utitur, ut c. 17. ἡδίστοισιν; v. Dorvill. ad Charit. p. 237. Rudolph. in Beck. Comment. Soc. Phil. Lips. v. iv. P. i. p. 101. AST.

οὗτος δὲ] In his, quibus propositionis hujus initium illud ὁ δέ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ etc. retexitur, præstat fortasse δή, quanquam addita hæc apodosin quandam referunt. HEIND.

§. 144. ΦΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν[z] ἔγωγε βούλομαί τε καὶ εὔχομαι ἃ λέγεις.

ΣΩ. Οὐκοῦν ἤδη πεπαίσθω μετρίως ἡμῖν τὰ περὶ λόγων· καὶ σύ τε[†] ἐλθὼν φράζε Λυσίᾳ, ὅτι νὼ καταβάντε[a] ἐς[b] τὸ[c] Νυμφῶν νᾶμά τε καὶ μουσεῖον[d] ἠκούσαμεν λόγων, οἳ ἐπέστελλον[e] λέγειν Λυσίᾳ τε καὶ εἴ τις ἄλλος συντίθησι λόγους, καὶ Ὁμήρῳ καὶ εἴ τις[f] ἄλλος αὖ ποίησιν ψιλὴν ἢ ἐν ᾠδῇ συντέθεικε,[g] τρίτον δὲ Σόλωνι καὶ ὅς τις ἐν[h] πολιτικοῖς λόγοις νόμους[i] ὀνομάζων συγγράμματα ἔγραψεν· εἰ μὲν εἰδὼς ᾗ[j] τἀληθές[k] ἔχει[l] συνέθηκε[m] ταῦτα, καὶ ἔχων

—[a] καταβάντες Gς.—[b] εἰς ΧΔΠΣDOP.—[c] τὸν ΧΔΠ.—[d] μούσιον ΧΔ et pr Π: μουσῶν °ς.—[e] ἐπέτελλον G.—[f] εἴ τις] lacuna in Δ.—[g] συντέθηκε Ξ correctis syllabis prioribus.—[h] καὶ ἐν Γ.—[i] νόμοις Τ.—[j] ἢ NP, ἡ Χ.—[k] τὸ ἀληθὲς Χ.—[l] ἔχων NP, ἔχεις Τ.—[m] συνέθηκας Τ: συντέθεικε EFς.—[n] τὰ r, om N.—[o] φησὶ φαῦλα C.

(φησὶ)

§. 144. καὶ σύ τε ἐλθὼν] Particulæ τε quod respondeat, infertur demum §. 145. Τί δὲ σύ; πῶς ποιήσεις; Heind.

σύ γε] Pro σύ τε e cod. Mon. scripsi: Heindorfius putabat particulæ τε respondere, quæ infra sequuntur, τί δὲ σύ; πῶς ποιήσεις; sed hæc nimis remota sunt, et a Phædro prolata; alia res enim esset, si Socrates inferret, καὶ ἐγὼ vel tale quidquam. Ast.

καταβάντες ἐς τὸ Νυμφ.] Fortasse καταβάντε, quamquam alterum ferri potest. Heind.

Μουσῶν] Alia est lectio, μουσεῖον, pro Μουσῶν. atque ita videtur legisse et Fic. qui vertit, *Musarum cœtum*. Alioqui jungendus esset ille quoque genit. Μουσῶν cum illo accus. νᾶμα. Steph.

Præ vulgato Μουσῶν placet magnopere μουσεῖον in Bas. 2. elegantius sane, quam quod librario tribuendum existimes. Accedit, quod, illo Μουσῶν retento, vocula τε post Νυμφῶν potius poni debebat: ἐς τὸ Νυμφῶν τε νᾶμα καὶ Μουσῶν, et Ficinus vertit *Musarum cœtum*; neque Musæ usquam in hoc libro loci hujus præsides appellantur, sed Nymphæ §. 9. 41. 103. quarum μουσεῖον commode dicitur hoc καταγώγιον, velut ap. Aristoph. Ran. 93. Χελιδόνων μουσεῖα. Sed tamen Pausan. i. p. 45. Ἐθέλουσιν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν εἶναι τὸν Εἰλισσόν, καὶ Μουσῶν βωμὸς ἐπ' αὐτῷ ἐστιν Εἰλισσιάδων. ac Musas cum Nymphis in hoc genere sæpius permutari, accurate docuit I. H. Vossius in singulari illo perfectæ eruditionis elegantiæque exemplari, Commentario ad Virgil. Eclog. vii. 21. seqq. illudque τε alibi quoque negligentius apud Atticos scriptores positum reperies, (conf. Hipp. Maj. §. 55. ibiq. not.) ut in contextu vulgatum sequi tutius videretur. Heind.

μουσεῖον] Pro Μουσῶν e cod. Mon. scripsi. Ast.

ποίησιν ψιλὴν] De legg. ii. p. 669. D. Ταῦτα γὰρ ὁρῶσι πάντα κυκώμενα καὶ ἔτι διασπῶσιν οἱ ποιηταί, ῥυθμὸν μὲν καὶ σχήματα μέλους χωρίς, λόγους ψιλοὺς εἰς μέτρα τιθέντες, μέλος δ' αὖ καὶ ῥυθμοὺς ἄνευ ῥημάτων, ψιλῇ κιθαρίσει τε καὶ αὐλήσει προσχρώμενοι. Conf. Dorvill. ad Charit. p. 411. Heind.

ἐν πολιτικοῖς λόγοις] Schleiermacherus conj. ξυλλόγοις; lectionem vero vulgatam præferendam duco. Λόγοι enim collective positum est de orationis genere, ut Euthydem. 271. B. μετέχει δὲ καὶ οὗτος τῶν λόγων (ubi Heindorfius male correxit μετεῖχε). Gorg. 519. E. συχνοὺς τείνω τῶν λόγων (prolixo orationis genere utor). Quocirca ἐν πολιτικοῖς λόγοις ξυγγράμματα ἔγραφεν idem est, quod πολιτικὰ ξυγγράμματα ἔγραφεν, ut supra dixit c. 63. ξύγγραμμα πολιτικὸν γράφων; significantius vero universum politicarum scriptionum genus verbis ἐν πολιτικοῖς λόγοις descripsit, ut rhetoricæ et poesi id opponeret, quemadmodum infra: ποιητὴν ἢ λόγων ξυγγραφέα ἢ νομογράφον. Ast.

εἰ μὲν εἰδώς, ᾗ τἀληθὲς ἔχει — ἐσπού-

βοηθεῖν, εἰς ἔλεγχον ἰὼν περὶ ὧν ἔγραψε, καὶ λέγων αὐτὸς δυνατὸς τὰ[n] γεγραμμένα φαῦλα[o] ἀποδεῖξαι, οὔ τι τῶνδε ἐπωνυμίαν[p] ἔχοντα δεῖ λέγεσθαι τὸν[q] τοιοῦτον, ἀλλ' ἐφ'[r] οἷς ἐσπούδακεν ἐκείνων.[s]

§. 145. ΦΑΙ. Τίνας οὖν τὰς ἐπωνυμίας αὐτῷ[t] νέμεις;

ΣΩ. Τὸ μὲν σοφόν, ὦ Φαῖδρε, καλεῖν ἔμοιγε μέγα

—[p] ἐπωνυμιῶν T.—[q] τὸν om 𝔛.—[r] ὑφ' ΓΞΕG.—[s] ἐκείνω N.—[t] αὐτῶν Δ.—[u] πρέ-

δακεν ἐκείνων] His verbis quoniam continentur, quæ Lysias ceterisque dicere jussi sunt, non dubito, quin in his ἔχοντα δεῖ λέγεσθαι scribi debeat δεῖν, ne ὡς vel ὅτι male desit ante illa εἰ μὲν εἰδὼς etc. Heind.

ἢ—ξυντέθεικε] Cod. Mon. ἢ ἔχων συνέθηκε. Ast.

δεῖ] Heindorfius scribi jubet δεῖν, ne ὡς vel ὅτι male desit ante εἰ μὲν εἰδὼς, sine causa. Verba enim sic cohærent: εἰ μὲν εἰδὼς—ξυντέθεικε καὶ ἔχων—καὶ λέγων αὐτὸς δυνατός (ἐστι)—ἀποδεῖξαι, τὸν τοιοῦτον οὔτε δεῖ λέγεσθαι τῶνδε ἐπωνυμίαν ἔχοντα, ἀλλὰ ἐκείνων, ἐφ' οἷς ἐσπούδακεν. In his oratio recta δεῖ λέγεσθαι intellecto ὡς s. ὅτι pro oratione obliqua adhibita est, ut Nymphæ quasi loquentes inducantur: quo nihil frequentius apud Platonem est. Supra, οὐ—φασὶν οἱ σοφώτεροι—μὴ δεῖ cet. Gorg. 513. A. ὅπως μὴ—πεισόμεθα, ὅπερ φασὶ τὰς τὴν σελήνην καθαιρούσας τὰς Θετταλίδας, (ὅτι) ξὺν τοῖς φιλτάτοις ἡ αἵρεσις ἡμῖν ἔσται τῆς δυνάμεως τῆς ἐν τῇ πόλει. Phædon. 95. B. ἔστι δὲ δὴ τὸ κεφάλαιον, ὧν ζητεῖς· ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι. Protagor. 325. C. οἴεσθαί γε χρὴ, ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι, μέχρις οὗπερ ἂν ζῶσι, καὶ διδάσκουσι καὶ νουθετοῦσιν. 335. A. καὶ εἰ τοῦτο ἐποίουν, ὃ σὺ κελεύεις, (ὅτι) ὡς ὁ ἀντιλέγων ἐκέλευέ με διαλέγεσθαι, οὕτω διελεγόμην, οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινόμην. Polit. i. 3. τὸ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται, δεσποτῶν πάνυ πολλῶν ἐστι (i. e. ἔξεστι; sic enim pro ἐστὶ scribendum est) καὶ μαινομένων ἀπηλλάχθαι. Cratyl. 404. D. ταυτὸν δὲ καὶ περὶ τὸν Ἀπόλλω, ὅπερ λέγω· πολλοὶ πεφόβηνται περὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ (sic interpungendum). 410. B. Alcibiad. i. 127. C. νῦν δὲ, πῶς αὖ λέγεις, ὁμονοίας ἐγγιγνομένης, φιλία ἐγγίγνεται; Theæt. 171. A. ἔπειτά γε τοῦτ' ἔχει κομψότατον· ἐκεῖνος μὲν περὶ τῆς αὑτοῦ οἰήσεως τὴν τῶν ἀντιδοξαζόντων οἴησιν—ξυγχωρεῖ που ἀληθῆ εἶναι cet. Phileb. 41. C. ἀλλὰ μὴν εἴπομεν, εἴπερ μεμνήμεθα, ὀλίγον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, ἕως αἱ λεγόμεναι ἐπιθυμίαι ἐν ἡμῖν ὦσι δίχα ἄρα, τότε τὸ σῶμα καὶ χωρὶς τῆς ψυχῆς τοῖς παθήμασι διείληπται (ubi Heindorfius ad Gorg. p. 250. pro ἕως male ὡς vel ἕως ἂν reponi volebat). De legg. iv. 716. δῆλον δὴ τοῦτό γε, ὡς τῶν ξυνακολουθησόντων ἐσόμενον τῷ θεῷ δεῖ (Heindorfius ad Gorg. p. 337. iterum corrigere volebat, proponens δεῖν) διανοηθῆναι πάντα ἄνδρα. In primis quoque post δοκεῖν verbum finitum ponitur omisso ὅτι s. ὡς, loco infinitivi, ut Protag. 314. C. δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς, εὐνοῦχός τις, κατήκουεν ἡμῶν. Sophist. 231. D. Men. 94. B. δοκῶ μὲν, ἐβούλετο. Cf. Wolf. ad Demosthen. Leptin. p. 372. Ast. qui sic in Addit. 'Plura h. l. notata corrigenda sunt ex Ephemeridd. quas edidimus, doctrin. et art. vol. iii. Fasc. ii. p. 46.'

τὸν τοιοῦτον] In præc. edit. τὸ τοιοῦτον legitur, errore manifesto, quum præcedat ἔχοντα: in iisdem ὑφ' οἷς, contra quam alibi passim loqui solet. Steph.

§. 145. τὸ μὲν σοφὸν] Conf. Lysid. §. 33. Ceterum philosophi et philosophiæ nomen non Pythagoræ, ut constanti antiquitatis consensu vulgo creditur, sed Socrati auctori tribuendum esse, colligi ex hoc quidem loco non potest, quod fecit tamen Cl. Meinersius Hist. Doctr. ap. Gr. et Rom. T. i. p. 119. satis in hac opinione refutatus a censore eruditissimo in Biblioth. Crit. v. ii. P. viii. p. 118. Heind.

τὸ μὲν σοφὸν cet.] Pythagorica sententia. Diogen. Laert. Procem. §. 12. φιλοσοφίαν δὲ πρῶτος ὠνόμασε Πυθαγόρας καὶ ἑαυτὸν φιλόσοφον ἐν Σικυῶνι διαλεγόμενος Λέοντι τῷ Σικυωνίων τυράννῳ ἢ Φλιασίων, καθά φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῇ περὶ τῆς ἄπνου· μηδένα γὰρ εἶναι σοφὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἢ θεόν. Et

εἶναι δοκεῖ καὶ θεῷ μόνῳ πρέπειν·[u] τὸ δὲ ἢ φιλόσοφον ἢ
1. i. 105. τοιοῦτόν[v] τι μᾶλλόν τε[w] ἂν αὐτῷ ἁρμόττοι[x] καὶ[y] ἐμμελεστέρως ἔχοι.

ΦΑΙ. Καὶ οὐδέν γε ἄπο τρόπου.

ΣΩ. Οὐκοῦν αὖ τὸν μὴ ἔχοντα τιμιώτερα ὧν συνέθηκεν ἢ ἔγραψεν[z] ἄνω κάτω[a] στρέφων ἐν χρόνῳ,[b] πρὸς ἄλληλα κολλῶν[c] τε καὶ ἀφαιρῶν, ἐν[d] δίκῃ που[e] ποιητὴν[f] ἢ λόγων συγγραφέα ἢ νομογράφον[g] προσερεῖς;

ΦΑΙ. Τί μήν;

ΣΩ. Ταῦτα τοίνυν τῷ ἑταίρῳ[h] φράζε.

ΦΑΙ. Τί δὲ σύ;[i] πῶς ποιήσεις; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸν σὸν ἑταῖρον δεῖ παρελθεῖν.

ΣΩ. Τίνα τοῦτον;[j]

§. 146. ΦΑΙ. Ἰσοκράτη[k] τὸν καλόν. ᾧ τί ἀπαγγελεῖς,[l] ὦ Σώκρατες; τίν'[m] αὐτὸν φήσομεν εἶναι;

III. 279. ΣΩ. Νέος ἔτι, ὦ Φαῖδρε, Ἰσοκράτης· ὃ μέντοι μαντεύομαι κατ' αὐτοῦ, λέγειν[n] ἐθέλω.

ΦΑΙ. Τὸ ποῖον δή;

ΣΩ. Δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶ-

που DNP.—[v] τοιοῦτόν τι 𝔄ΔΠDNOPT : τι τοιοῦτον *s.—[w] γε s.—[x] αὐτῷ ἁρμόττοι 𝔄ΔΞΠDNOPT : αὐτῷ καὶ ἁρμόττοι *s.—[y] καὶ om T.—[z] συνέγραφεν OP.—[a] ἄνω κάτω 𝔄ΔΠΣΦDNOPTr et pr B : ἄνω καὶ κάτω *s.—[b] λόγῳ G.—[c] καλῶν NP.—[d] ἐν om 𝔄ΔΠDNOPT.—[e] που add 𝔄ΔΠNOPT.—[f] ποιητικὴν NP.—[g] λογογράφον DNP, λολογράφον O.—[h] ἑτέρωι 𝔄.—[i] σὺ δὲ τί ΠDNOPT.—[j] τούτων F, τοιοῦτον Σr.—[k] ἰσοκράτη 𝔄ΓΔΠDGOP : ἰσοκράτην *s.—[l] ἀπαγγέλλεις Γ, ἀναγγελεῖς DNP.—[m] τίν' Γ.—[n] φράζειν N.—[o] εἶναι om N.—[p] τε 𝔄ΔΠDNOPT : δὲ *s.—[q] γενικωτέρῳ

ipsum philosophiæ nomen a Pythagora inventum esse Veteres tradunt. V. Cicer. Tusc. Quæst. v. 3. Ast.

νομογράφον] Cod. Mon. *λογογράφον*. Ast.

§. 146. *Ἰσοκράτην τὸν καλὸν*] V. ad Hipp. Maj. §. 1.—*Νέος ἔτι*. Natus est Isocrates Ol. lxxxvi. 1. duobus et viginti annis Lysia minor. Vid. Taylor. vit. Lys. ed. Reisk. p. 101. Vertit autem hæc verba Cicero a Steph. laudatus. Conf. id. de Opt. Gen. Dic. 6. Dionys. Halic. p. 98. Max. Tyr. Diss. xxxviii. 4. Heind.

νέος ἔτι] Ex hoc fluxisse videntur, tam id, quod Diogen. Laert. iii. 8. refert: *Πλάτων καὶ Ἰσοκράτει φίλος ἦν*, quam ea, quæ de Lysiæ et Isocratis inimicitia vel æmulatione traduntur, v. Schol. Hermog. p. 401. Tayl. vit. Lys. T. vi. p. 156. ed. Reisk. Ast.

ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς — λόγους] Ita Phædo. p. 94. E. *ψυχὴ* dicitur *οὖσα πολὺ θειότερόν τι πρᾶγμα ἢ καθ' ἁρμονίαν*, i. e. *quam ut comparari cum harmonia possit*. De qua verbi *κατὰ* potestate vid. Valcken. in Oratt. Hemst. et Valck. p. xxx. Usitatum autem hoc utriusque sermonis scriptoribus loquendi genus, quum *quis* dicitur *alterius orationibus* non comparandus, in quo hic hærebat Stephanus, optime illustravit Heusing. ad Cic. de Off. i. 22. 7. adhibito hoc ipso Platonis loco. Heind.

ἀμείνων ἢ κατὰ cet.] Præstantior, quam ut comparari possit cum Lysiæ orationibus, h. e. cum Lysia rhetore. Sic Phæd. p. 455. *χαλεπώτερόν μοι φαίνεται, ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην*.

καὶ[o] λόγους τὰ τῆς φύσεως, ἔτι τε[p] ἤθει γεννικωτέρῳ[q] κεκρᾶσθαι· ὥστε οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστὸν προϊούσης[r] τῆς ἡλικίας[s] εἰ περὶ αὐτούς τε[t] τοὺς[u] λόγους, οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ, πλέον[v] ἢ παίδων διενέγκοι τῶν πώποτε ἁψαμένων λόγων, ἔτι[w] τε εἰ[x] αὐτῷ[y] μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα, ἐπὶ μείζω[z] r. i. 106.

ΓΗΕFNPTr, γενικώτερον G.—[r] περιούσης Σ.—[s] τῆς ἡλικίας] ἰσηλικίας ℌΔΤ et pr Π.—[t] τε om N.—[u] τοὺς om ΔΠDT.—[v] πλέων H.—[w] εἴ ℌΔΠDNOPT.—[x] τε εἰ] τέ ῶ οἱ DNP.—[y] αὐτὸ F.—[z] μείζων ℌΔ et pr Π, μεῖζον ΣΦDT.—[a] αὐτῶ ℌΔ et pr Π.—

Scilicet præpositio κατὰ similitudinem vel relationem denotat, ut Apolog. p. 68. ὁμολογοίην ἂν ἔγωγε οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ. Polit. v. 466. A. Sympos. 211. D. V. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 331. Interpp. Hesych. T. ii. p. 188. Heindorfius ad Gorg. p. 225. sq. Hinc ἢ κατὰ, præcedente comparativo (v. Rittershus. ad Oppian. Cyneg. ii. 521. Wesseling. ad Herodot. p. 636.) proprie duo orationis membra continet sic resolvenda: quam hoc, si cum eo comparatur; Isocrates præstantior est, quam Lysias, cum eo comparatus. In quo vides, alterutrum ex nostræ linguæ ingenio omitti posse; nam æque bene dici possit: præstantior est, quam Lysias (ἀμείνων, ἢ οἱ περὶ Λυσίαν λόγοι, h. e. ἢ ὁ Λυσίας), ac, cum Lysia comparatus, præstantior est (κατὰ τὸν Λυσίαν ἀμείνων ἐστί). Similiter Cratyl. 392. B. ταῦτα μὲν—μείζω ἐστὶν, ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν. 429. D. 439. B. Politic. 275. C. Sed solent Græci, ut eorum lingua omnino perfectior est et plenior recentioribus nostris, ita quoque omnia plenius significare. Similiter enim post comparativum ἢ cum genitivo ponunt (v. Stephan. de dialect. p. 28. Kœn. ad Gregor. p. 36. Fischer. ad Weller. T. iii. p. 351. Heindorf. ad Gorg. p. 188.) ubi vel ἢ omitti vel casus rectus poni poterat, et comparativo addunt μᾶλλον. v. Interpp. ad Thom. M. p. 596. Heusd. Sp. Crit. p. 118. Fischer. ad Weller. T. ii. p. 138. Weisk. de Pleon. p. 153. sq. Ast.

ἤθει—κεκρᾶσθαι] Animo honestiore temperatum, h. e. præditum esse. Κεράννυσθαι enim, ut Latinorum *temperari*, dicuntur ea, quæ ita miscentur et componuntur, ut efflorescat temperatio illa, quæ naturalis rei constitutio s. harmonia vocatur. Nam κρᾶσις, temperatio, naturalis est ἁρμονία, v. Phædon. p. 364. Hinc κεκρᾶσθαι (infinitivus perfecti circumflectendus est penultima, non acuendus, ut libri editi exhibent) ἤθεσι est animo s. moribus temperatum, compositum vel constitutum, h. e. præditum esse. De legg. xi. 930. A. εἰκὸς δὲ εἶναι τοὺς τοιούτους μὴ πρᾳέσιν ἤθεσι κεκραμένους. xii. 961. E. νοῦς μετ' αἰσθήσεως κραθείς. Epist. vii. 326. C. θαυμαστῇ φύσει κραθήσεται. Dionys. Halic. Cens. Vett. Script. T. v. p. 433. Menand. in Stob. Sermon. xliii. p. 302. v. 25. Δεῖ τὸν πολιτῶν προστατεῖν αἱρούμενον Τὴν τοῦ λόγου μὲν δύναμιν οὐκ ἐπίφθονον, Ἤθει δὲ χρηστῷ συγκεκραμένην ἔχειν. Pindar. Pyth. v. 2. sq. (πλοῦτον) ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ. Ast. qui sic in Addit. 'Etsi plerumque κεκρᾶσθαι, συγκεκρᾶσθαι invenitur (sic apud Nemes. ii. p. 88. et Longini fragm. viii. §. 14. ed. Weisk. p. 106. et Galeni exemplo Basileensi ubivis), tamen κεκράσθαι, ut apud Plutarch. T. ii. p. 1012. F. Nemes. iii. p. 127. legitur, rectius habeo; similiter τετλάναι (pro τετλαέναι) scribendum est, propterea quod vocalis ε eliditur, non cum α contrahitur. Ceterum facere non possum, quin moneam, in Isocrate ad Dæmonic. p. 4. ed. Coray. scribendum forsitan esse: τούτοις γὰρ ἅπασι δοκεῖ κεκράσθαι (pro κρατεῖσθαι) τὸ τῶν νεωτέρων ἦθος. Similiter in Plat. Epist. vii. p. 326. C. κραθήσεται et κρατηθήσεται (sic enim exhibet Clemens Alexandr. Pædag. ii. 150. A. 176. T. i. ed. Potter) confusa reperiuntur.'

πλέον ἢ παίδων] Ficin. *magis quam viri pueris*. In quo declarasse magis proverbii originem, quam in ipso Platone legisse πλέον ἢ ἄνδρες παίδων putandus est. Stephanus apte laudat Plat. Ep. iv. p. 320. C. Similisque his illa est dictio Theæt. p. 177. B. ἡ ῥητορικὴ ἐκείνη πως ἀπομαραίνεται, ὥστε παίδων μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν, et Protag. p. 342. E. ὥστε φαίνεσθαι τὸν προσδιαλεγόμενον παιδὸς μηδὲν βελτίω. Heind.

δέ τις αὐτὸν[a] ἄγοι[b] ὁρμὴ θειοτέρα.[c] φύσει γάρ, ὦ φίλε, ἔνεστί τις φιλοσοφία τῇ τοῦ ἀνδρὸς διανοίᾳ. ταῦτα δὴ οὖν ἐγὼ μὲν παρὰ[d] τῶνδε τῶν θεῶν ὡς ἐμοῖς παιδικοῖς Ἰσοκράτει ἐξαγγελῶ,[e] σὺ δ' ἐκεῖνα[f] ὡς σοῖς Λυσίᾳ.

§. 147. ΦΑΙ. Ταῦτ'[g] ἔσται. ἀλλὰ ἴωμεν, ἐπειδὴ καὶ τὸ πνῖγος ἠπιώτερον γέγονεν.

[b] ἄγει Στ.—[c] ὁρμῆι θειοτέραι Χ.—[d] περὶ Τ.—[e] ἐξαγγέλω ΔΘ, ἐξαγγέλλω ΧΓΠΣΦ

ὁρμὴ] Ferri non potest altera scriptura, ὁρμῇ θειοτέρᾳ: quamvis Cicero quoque, locum hunc interpretans, ablativis utatur. Hæc enim sunt ejus verba totum hunc locum interpretantis in Oratore ad Brutum: 'Adolescens etiam nunc o Phædre, Isocrates est. sed quid de illo augurer libet dicere. Quid tandem? inquit ille. Majore mihi ingenio videtur esse quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur: præterea ad virtutem major indoles; ut minime mirum futurum sit, si, quum ætate processerit, aut in hoc orationum genere, cui nunc studet, tantum, quantum pueris, reliquis præstet omnibus, qui unquam orationes attigerunt: aut, si contentus his non fuerit, divino aliquo animi motu majora concupiscat: inest enim natura philosophia in hujus viri mente quædam.' Quamvis, inquam, Cicero ablativis illis utatur *divino aliquo motu*, non tamen existimandum est alteram illam lectionem sequi ὁρμῇ θειοτέρᾳ (nam simul etiam τις mutandum esset in τινὰ, et ἄγοι in ἄγοιτο: quinetiam αὐτὸν expungendum: ut ita legeretur, ἐπὶ μείζω δέ τινα ἄγοιτο ὁρμῇ θειοτέρᾳ) sed tantum orationis faciem, ut ita dicam, mutare. Simul autem recedit paulum a Platonis verbis, quæ sonant, 'Atque adeo mirum non sit futurum, si ne his quidem contentus sit, sed divino aliquo &c.' In illo autem loco (ut de eo quoque meam obiter sententiam proferam) *Majore mihi ingenio videtur esse quam ut cum orationibus Lysiæ comparetur*, videtur sensum verborum Platonis assequi (quamvis Ficinus quoque, aliter accipiens illa verba, δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, ita vertat, *Videtur mihi præstantiori ingenio esse quam Lysiam sua scripta demonstrent*) sed mirum hoc loquendi genus videri possit, ut dicatur Isocrates cum orationibus Lysiæ comparari: ideoque non dubito quin pro verbi *comparetur* nominativo subaudire oporteat *Ingenium*, potius quam *Isocrates*. Nisi vero timerem ne nimium morosus in hoc examine judicarer, adderem et hoc, posse videri inversam esse orationis formam, et fuisse potius ita dicendum, 'Majore mihi ingenio videtur esse quam ut cum eo orationes Lysiæ comparentur.' Jam vero quod ad illa verba attinet, πλέον ἢ παίδων διενέγκοι τῶν πώποτε ἁψαμένων λόγων, videmus Ciceronem in sua interpretatione lectionem hanc agnoscere, qui vertit, *Tantum, quantum pueris, reliquis præstet omnibus qui unq.* etc. Ficinum tamen credat quispiam legisse, πλέον ἢ ἄνδρες παίδων: vertit enim, *Magis quam viri pueris, omnibus qui eloquentiæ unquam se tradiderunt excellat.* Quinetiam alium quoque videmus ex hoc loco sensum elici, non legendo πλέον ἢ ἄνδρες παίδων, sed duntaxat, πλέον ἢ παίδων: ut nimirum intelligamus fore, ut quum ætate processerit, tantum viris præstet quantum puer pueris præstare solitus sit: at ego hunc quidem sensum, aliquantum coactum esse (ut ita loquar) illum autem non placere dico, quod adjectione unius vocabuli opus habeat: ideoque lubenter interpretationi Ciceronis acquiesco: præsertim quum recorder cujusdam generis loquendi longe elegantissimi, quod pro illa interpretatione facit: quo nimirum dicitur quispiam aliquos in arte aut scientia cæteros, qui eandem profitentur, ἀποδεῖξαι παῖδας, quum illis tantum præstitit, ut præ illo pueri fuisse videri possint. Quinetiam extat alius hujus scriptoris locus quo iste confirmari potest, in epistola quarta, ὅτι προσήκει, πλέον ἢ παίδων, τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διαφέρειν. Verum hic quoque Fic. ita interpretatur ac si legerit πλέον ἢ ἄνδρας παίδων. STEPH.

Aldin. Basileens. 1. 2. ὁρμῇ θειοτέρᾳ, quod, natum fortasse ex Ciceronis interpretatione, jure damnavit Stephanus. Nam post ἔτι τε repetendum ex prægressis οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστὸν, et respondet hoc τε priori illi in verbis περὶ αὐτούς τε τοὺς λόγ. ut omnia cohæreant optime. HEIND.

ΣΩ. Οὐκοῦν εὐξαμένῳ πρέπει τοῖσδε πορεύεσθαι;

ΦΑΙ. Τί μήν;[h]

ΣΩ. Ὦ φίλε Πάν τε[i] καὶ ἄλλοι ὅσοι[j] τῇδε θεοί,[k] δοίητέ μοι καλῷ[l] γενέσθαι τἄνδοθεν· ἔξωθεν[m] δὲ ὅσα ἔχω, τοῖς ἐντὸς[n] εἶναί μοι[o] φίλια.[p] πλούσιον δὲ[q] νομίζοιμι[r] τὸν σοφόν. τὸ δὲ[s] χρυσοῦ πλῆθος εἴη μοι ὅσον μήτε φέρειν μήτε ἄγειν[t] δύναιτ'[u] ἄλλος ἢ σώφρων.[v]

Ἔτι ἄλλου του δεόμεθα, ὦ Φαῖδρε; ἐμοὶ μὲν γὰρ μετρίως ηὖκται.

ΦΑΙ. Καὶ ἐμοὶ ταῦτα συνεύχου· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων.

ΣΩ. Ἴωμεν.

BCDEHTr.—[f] ἐκεῖ NP, ἐκείνῳ T.—[g] ταῦτ' Γ.—[h] τί μήν om pr r.—[i] Πάν τε] πάντες T.—[j] ὅσοι ἄλλοι ΞΣΦr.—[k] θεοὶ τῇδε r.—[l] καλῶς G.—[m] ἔξωθεν ℭΓΔBCEFGH, ἔξω ΣΦr : τἄξωθεν *s.—[n] ἐν τῷ G.—[o] με G.—[p] φίλα ΓΣΦBCEGHr.—[q] δὲ μόνον r.—[r] ὀνομάζοιμι F.—[s] δὴ NOP.—[t] ἄγειν μήτε φέρειν ΣΦr.—[u] δύναιτ' Γ, δύναται τὸ P.—[v] ἢ ὁ σώφρων.

οὐκοῦν] Si hæc non legantur cum interrog. (quam et Fic. non agnoscit) oportebit *οὐκοῦν* non pro *Itaque* accipi sed pro *Enimvero*. Steph.

εὐξαμένῳ—τοῖσδε] Est digito deorum simulacra monstrantis.—*ἄλλοι ὅσοι* Clem. Alex. Strom. ii. p. 368. A. ed. Sylb. *ὅσοι ἄλλοι*, non male. Ibid. *ἔξωθεν* pro *τἄξωθεν* et deinde *φίλα*. Heind.

πλούσιον δὲ νομίζοιμι] Hinc Stoicor. Parodox. (Cicero, 6.) *ὅτι μόνος ὁ σοφὸς πλούσιος*. Similiter Antisthenes apud Xenophont. Sympos. iv. §. 37. Cf. Epistol. Xenoph. p. 318. ed. Weisk. et Pythagorica sententia ap. Stob. Serm. i. p. 8. *πέπεισο μὴ εἶναι σὸν κτῆμα, ὅπερ μὴ ἐντὸς διανοίας ἔχεις*. Cf. Muson. in Stob. Serm. xcii. p. 513. v. 42. Ast.

μήτε φέρειν μήτε ἄγειν] De legg. vii. p. 817. A. *ὦ ξένοι, πότερον φοιτῶμεν ὑμῖν εἰς τὴν πόλιν τε καὶ χώραν ἢ μή, καὶ τὴν ποίησιν φέρωμέν τε καὶ ἄγωμεν;* Xenoph. Cyrop. iii. 3. 2. *Πάντες ὑπήντων ἡδόμενοι τῇ εἰρήνῃ καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες, εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε*. Quibus locis *φέρειν καὶ ἄγειν*, propria vi adhibitum, aliud longe est, quam tritum illud in hostili direptione *ἄγειν καὶ φέρειν*, *agere et ferre*. Heind.

κοινὰ τὰ τῶν φίλων] De hoc proverbio, quod vulgo ad Pythagoram auctorem refertur, (Julian. Orat. vii. p. 245.) vid. Schol. Plat. p. 68. vel Suid. et conf. Heusing. ad Cic. de Off. i. 16. 5. Heind.

κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων] Sententia, ut perhibetur, Pythagorica. Polit. iv. 3. v. i. De legg. v. 739. C. Lys. 207. C. Aristotel. Ethic. Nicom. viii. 11. Cratin. ap. Athen. i. 14. p. 28. ed. Schw. Cicer. de legg. i. 12. Cf. Rittershus. ad Porphyr. de vit. Pythag. p. 46. Ast.

ΛΥΣΙΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΠΠΟΘΑΛΗΣ, ΚΤΗΣΙΠΠΟΣ, ΜΕΝΕΞΕΝΟΣ, ΛΥΣΙΣ.

ARGUMENTUM.

Scopus hujus disputationis est de Amicitia, quæ certe maximi est momenti in societate generis humani. Falsam autem amicitiam, qualis est spurcus ille atque impurus puerorum amor, vere et prudenter discriminat a vera et germana amicitia. Vera amicitia firmam animorum studiorumque consensionem, et omnium aliarum rerum communitatem, ab omni invidia liberam et immunem, complectitur. Ejus efficiens causa est Deus: causa adjuvans, morum similitudo atque cognatio. Hæc amicitia non cadit in improbos, sed in bonos tantum. Deus tamen, injecta necessitate, homines mutuo quodam vinculo inter se continet, ut mutuam societatem, velint nolint, colere cogantur. Maxime conducit ad amicitiæ constantiam atque firmitatem, ut amici amicos colant, et mutuis officiis demereantur. Amicitiæ maximus est et præstantissimus usus in vita humana: ut summum scelus sit, ejus nullam rationem habere. Hic igitur traditur discrimen veræ amicitiæ a falsa: veræ amicitiæ definitio, causis ipsius notatis: usus denique ipsius.

ΛΥΣΙΣ.*

§. 1. Ἐπορευόμην μὲν[a] ἐξ Ἀκαδημίας[b] εὐθὺ Λυκείου τὴν ἔξω τείχους ὑπ'[c] αὐτὸ τὸ τεῖχος· ἐπειδὴ[d] δ' ἐγενόμην κατὰ τὴν πυλίδα ᾗ ἡ Πάνοπος κρήνη, ἐνταῦθα συνέτυχον Ἱπποθάλει[e] τε τῷ Ἱερωνύμου καὶ Κτησίππῳ τῷ Παιανιεῖ καὶ ἄλλοις μετὰ τούτων νεανίσκοις ἀθρόοις συνεστῶσι. καί με προσιόντα ὁ Ἱπποθάλης ἰδὼν Ὦ Σώκρατες ἔφη, ποῖ δὴ πορεύει καὶ πόθεν; Ἐξ Ἀκαδημίας,[f] ἦν δ' ἐγώ, πορεύομαι εὐθὺ[g] Λυκείου. Δεῦρο δή, ἦ δ' ὅς, εὐθὺ

Steph. II. 203.
Bek. I. i. 109.

CODICES TREDECIM,

𝔄ΓΘΞΣΒCΕuyef𝔯.

[a] μὲν om f.—[b] ἀκαδημείας 𝔄.—[c] ἐπ' f.—[d] ἐπειδὴ 𝔄ΓΘΞ𝔯 : ἐπεὶ *s.—[e] ἱπποθαλεῖ 𝔄Θ.—[f] ἀκαδημείας 𝔄.—[g] εὐθὺ Θ𝔯 et corr 𝔄 : εὐθὺς *s.—[h] παραβάλλοις f.—

* Λύσις, ἢ περὶ φιλίας, μαιευτικὸς] Hæc verba e Diog. Laert. iii. 60. in Platonis libros transsumta puta. Edit. Bipont.

§. 1. Ὑπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος] *Sub ipso muro s. juxta murum ipsum.* Ut de rep. iv. p. 439. E. Λεόντιος—ἀνιὼν ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τὸ Βόρειον τεῖχος. Isocrat. Paneg. c. 31. ὑποκειμένης τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τὴν Ἀττικήν, ubi vid. Morus. Heind.

κατὰ τὴν πυλίδα] Duplex est Meursii Athen. Att. ii. 3. circa dialogi hujus initium error; alter, quod ex Strab. ix. p. 608. ed. Almel. portam illam Diocharis hic a Platone significari colligit, in quo πυλίδα, *portulam*, permutavit cum πύλαις; alter, quod παλαίστραν illam νεωστὶ ᾠκοδομημένην, paullo post a Platone memoratam, eandem esse putat, quam a Lycurgo oratore in ipso Lyceo exstructam narrat Plutarch. de x. oratt. T. ii. p. 841. Scilicet, ut nihil dicam de temporum ratione conjecturæ huic prorsus repugnante, non vidit Meursius, Socratem h. l. in Lyceum euntem a via ab Hippothale devocari, ducique in proximam palæstram e regione muri extra Lyceum sitam. Heind.

ποῖ δὴ πορεύῃ καὶ πόθεν] Sollemnis hæc est apud antiquos occursantium formula. Diog. Laert. vi. 2. 59. πρὸς τὸν πυθόμενον, ποῖ καὶ πόθεν, ἐκ τῆς ἀνδρωνίτιδος, εἶπεν, εἰς τὴν γυναικωνίτιν. Conf. Plat. Phædr. init. Lucian. Encom. Demosth. §. 1. Charidem. §. 1. Horat. Serm. i. 9. 62. ii. 4. 1. Heind.

ἡμῶν οὐ παραβάλλεις;[h] ἄξιον μέντοι. Ποῖ,[i] ἔφην ἐγώ, λέγεις, καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς; Δεῦρο, ἔφη,[j] δείξας μοι ἐν τῷ καταντικρὺ τοῦ τείχους περίβολόν τέ τινα καὶ[k] θύραν ἀνεῳγμένην. διατρίβομεν[l] δέ, ἦ δ' ὅς, αὐτόθι ἡμεῖς τε[m] αὐτοὶ καὶ[n] ἄλλοι πάνυ πολλοὶ καὶ καλοί. Ἔστι δὲ
ii. 204. δὴ τί τοῦτο, καὶ τίς ἡ διατριβή; Παλαίστρα, ἔφη,[o] νεωστὶ ᾠκοδομημένη·[p] ἡ δὲ διατριβὴ τὰ πολλὰ ἐν λόγοις, ὧν ἡδέως ἄν[q] σοι μεταδιδοῖμεν.[r] Καλῶς γε,[s] ἦν δ' ἐγώ,
i. i. 110. ποιοῦντες. διδάσκει δὲ τίς αὐτόθι; Σὸς ἑταῖρός τε,[t] ἦ δ' ὅς, καὶ ἐπαινέτης, Μίκκος.[u] Μὰ Δί', ἦν δ'[v] ἐγώ, οὐ φαῦλός γε ἀνὴρ ἀλλ' ἱκανὸς σοφιστής. Βούλει οὖν ἕπεσθαι, ἔφη, ἵνα καὶ ἴδῃς[w] τοὺς ὄντας αὐτόθι; [§. 2.] Αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἄν, ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι[x] καὶ τίς ὁ καλός. Ἄλλος, ἔφη, ἄλλῳ ἡμῶν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. Σοὶ[y] δὲ δὴ τίς, ὦ Ἱππόθαλες; τοῦτό μοι[z] εἰπέ. Καὶ ὃς ἐρωτηθεὶς ἠρυθρίασε. Καὶ ἐγὼ εἶπον Ὦ παῖ Ἱερωνύμου Ἱππόθαλες, τοῦτο μὲν μηκέτ'[a] εἴπῃς, εἴτε ἐρᾷς του[b] εἴτε μή· οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐρᾷς, ἀλλὰ καὶ πόρρω ἤδη εἶ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος. εἰμὶ δ' ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα φαῦλος

[i] ποῖ om r.—[j] δεῦρο δὴ ἔφη Σ.—[k] καὶ om f.—[l] διατρίβωμεν Σ.—[m] γε y.—[n] αὐτοὶ σι ἢ καὶ ℨΘ.—[o] φῆν ℨ.—[p] ᾠκονομημένη f.—[q] δὴ ℨΘr.—[r] μεταδίδοιμεν ℨ.—[s] καλῶς γε Γr, καλῶς δὲ ℨΘΣBCuyef et corr Ⅱ: om particulam Er.—[t] τε ΓΘr: γε *r.—[u] μίκος e, μίκηος f.—[v] δι' Γ.—[w] ἴδῃς Ficinus: libri εἰδῇς.—[x] εἴσοιμι Γ.—[y] σὺ Σ.—[z] σοι ℨΘ.—[a] μηκέτ' Γ.—[b] του om f.—[c] ἄχρηστα f.—[d] τε om e.—[e] πολύ γε ἔτι f.

δεῦρο δὴ—παραβάλλεις] Optime vertit Ficinus: *adesdum, recta ad nos, inquit. Non accedis?* ex quo vulgatam mutavi distinctionem εὐθὺς ἡμῶν οὐ παραβάλλεις; δεῦρο δὴ sc. ἴθι. Apolog. Socr. p. 24. C. καί μοι δεῦρο, ὦ Μέλιτε, εἰπέ. Εὐθὺ autem reposui pro εὐθὺς, auctoritate Phrynichi ductus p. 24. Εὐθὺ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ εὐθύς· διαφέρει δέ· τὸ μὲν γὰρ τόπου ἐστὶν, εὐθὺ Ἀθηνῶν· τὸ δὲ χρόνου καὶ λέγεται σὺν τῷ σ. Conf. Duker. ad Thucyd. viii. 88. et Hemsterhus. ad Lucian. Dialog. Mort. xxvii. 1. qui proximum illud εὐθὺ Λυκείου ex hoc loco ibi proferens, miror, cur hoc εὐθὺς ἡμῶν incorrectum reliquerit. Παραβάλλειν autem hac potestate *accedendi* non raro usurpatur. De rep. viii. p. 556. C. ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵτε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις, ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις. Sympos. p. 214. C. μεθύοντα δὲ ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν, μὴ οὐκ ἐξ ἴσου ᾖ. Et conf. Bud. Comment. L. G. p. 237. Heind.

§. 2. αὐτοῦ πρῶτον] *Id ante omnia audire velim, quanam quasi mercede proposita sim ingressurus, et quis ille sit pulcher.* Αὐτοῦ pro τούτου s. ἐκείνου adhibitum, ut saepe. De rep. ii. p. 362. D. Αὐτὸ, ἦ δ' ὃς, οὐκ εἴρηται ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. Hipp. Maj. §. 34. Νῦν δὲ θέασαι αὐτὸ, εἴ σοι δοκεῖ εἶναι τὸ καλόν. Λέγω δὴ αὐτὸ εἶναι etc. Phaedr. §. 129. Αὐτά γε, ὦ Σώκρατες, διελήλυθας ἃ λέγουσιν οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ προσποιούμενοι εἶναι. Conf. Schneider. ad Xenoph. Mem. iii. 10. 4. Heind.

εἰμὶ δ' ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα] Colorem hinc duxit Themist. Orat. iii. p. 65.

καὶ ἄχρηστος,[c] τοῦτο δέ μοί πως ἐκ θεοῦ δέδοται, ταχὺ οἵῳ τ' εἶναι γνῶναι ἐρῶντά τε[d] καὶ ἐρώμενον. Καὶ ὃς ἀκούσας πολὺ ἔτι[e] μᾶλλον ἠρυθρίασεν. Ὁ οὖν Κτήσιππος, Ἀστεῖόν γε,[f] ἦ δ' ὅς, ὅτι ἐρυθριᾷς, ὦ Ἱππόθαλες, καὶ ὀκνεῖς[g] εἰπεῖν Σωκράτει τοὔνομα· ἐὰν δ' οὗτος καὶ σμικρὸν χρόνον συνδιατρίψῃ σοι, παρατεθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος. [§. 3.] Ἡμῶν γοῦν, ὦ Σώκρατες, ἐκκεκώφωκε[h] τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος· ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ, εὐμάρεια[i] ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις[j] Λύσιδος οἴεσθαι[k] τοὔνομα ἀκούειν. καὶ ἃ μὲν
καταλογάδην διηγεῖται, δεινὰ ὄντα οὐ πάνυ τι[l] δεινά ἐστιν· ι. i. 111.
ἀλλ' ἐπειδὰν τὰ ποιήματα ἡμῖν ἐπιχειρήσῃ καταντλεῖν

—[f] γ' fr.—[g] ὀκνῶ f.—[h] ἐκκεκώφωκε (η) ΣΒΞu, ἐκκεκώφωται (η) Cy, ἐκκεκώφηκε ef.—[i] εὐμαρία ΆΘr.—[j] ἐγειρομένοις Σ, ἐγνομένοις f.—[k] ἐστὶ f.—[l] τοι Ετς.—[m] δ' f.—

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰμὶ φαῦλος καὶ ἄτεχνος, καὶ οὔτε ἀγαπῶ σφόδρα, οὔτε ἐπίσταμαι κρίνειν· ἑνὸς δὲ εἰμὶ κτήματος ἐραστής, φιλίας ἀληθινῆς καὶ ἀδόλου. De sententia conf. Theag. p. 128. B. ubi idem de se profitetur Socrates, sed parum ibi commode, ut plurima omnino dialogus ille habet Platonis ingenio stiloque prorsus indigna. Heind.

ἀστεῖόν γε] *Urbanum, inquit, est, quod erubescis.* Corn. Est potius *lepidum, ridiculum.* de rep. i. p. 349. B. ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι ἂν ἐθέλειν πλέον ἔχειν; Οὐδαμῶς, ἔφη. Οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος, ὥσπερ νῦν, καὶ εὐήθης. Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 281. Heind.

παρατεθήσεται] *Enecabitur audiendo.* V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 206. Heind.

§. 3. ἡμῶν γοῦν, ὦ Σώκρ. ἐκκεκώφωκε] Sublegit hinc sua Aristænet. Ep. i. 24. Πυκνὰ γοῦν ὅμως τοῦτον παρ' ἡμῖν ἐπαινοῦσα ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκας τοῦ Λυσίου, ὥστε καὶ ἀνεγρομένους ἐξ ὕπνου οἴεσθαι τοῦ νέου τὴν προσηγορίαν ἀκούειν, ubi Platonis meminisse debebat Abreschius. Heind.

ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ] *Si vero se paullulum inebriarit, ut sui non satis sit compos, ita aures nostras Lysidis sui nomine implet, ut ἔναυλον nobis sit nomen, videamurque etiam postridie e somno excitati illud audire.* In plana hac et venusta sententia nescio quid acciderit Cornario, ut vocem ὑποπίῃ commodam sententiam exhibere non putaret, scriberetque ὑπνώσομεν, quod ne Græcum quidem est. Scilicet in illis ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ respicere videtur Ctesippus Hermæa, quæ hic in palæstra a pueris celebrantur, quibus nimio plus genio indulgere solebant. Diog. Epist. ad Græc. laudante Meurs. de Fest. Græc. c. iii. ἐν γυμνασίοις ὅταν ᾖ τὰ καλούμενα Ἑρμαῖα, ἐσθίετε, πίνετε, μεθύετε, συνουσίας περαίνετε, ἐκ τῶν ἐναντίων περαίνεσθε. Et hinc in extremo hoc libro pædagogi ὑποπεπωκότες ἐν τοῖς Ἑρμαίοις. Heind.

καὶ ἃ μὲν καταλογάδην] *Quæque soluta oratione enarrat, quamvis molesta, non sunt tamen admodum molesta præ carminibus illis, quibus perfundere quasi et obruere nos solet.* Heind.

πάνυ τοι] Alibi fere πάνυ τι, apud hunc etiam scriptorem. Ut monui et supra, p. 192. Steph.

τοι] Hoc in οὐ πάνυ τοι, quod Stephanum videtur offendisse, suam hic habet vim, neque correxerim τι. Heind.

τὰ ποιήματα καταντλεῖν] Perperam accepta a Ficino et Serrano lucem accipient ex loco illo de rep. i. p. 344. D. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον, quæ imitatur Lucian. Encom. Demosth. §. 16. ἦπού γε, ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; ubi Gesnerus Platonis non memor rem non

ἡμῶν οὐ παραβάλλεις;[h] ἄξιον μέντοι. Ποῖ,[i] ἔφην ἐγώ, λέγεις, καὶ παρὰ τίνας τοὺς ὑμᾶς; Δεῦρο, ἔφη,[j] δείξας μοι ἐν τῷ καταντικρὺ τοῦ τείχους περίβολόν τέ τινα καὶ[k] θύραν ἀνεῳγμένην. διατρίβομεν[l] δέ, ἦ δ' ὅς, αὐτόθι ἡμεῖς τε[m] αὐτοὶ καὶ[n] ἄλλοι πάνυ πολλοὶ καὶ καλοί. Ἔστι δὲ
II. 204. δὴ τί τοῦτο, καὶ τίς ἡ διατριβή; Παλαίστρα, ἔφη,[o] νεωστὶ ᾠκοδομημένη·[p] ἡ δὲ διατριβὴ τὰ πολλὰ ἐν λόγοις, ὧν ἡδέως ἄν[q] σοι μεταδιδοῖμεν.[r] Καλῶς γε,[s] ἦν δ' ἐγώ,
I. i. 110. ποιοῦντες. διδάσκει δὲ τίς αὐτόθι; Σὸς ἑταῖρός τε,[t] ἦ δ' ὅς, καὶ ἐπαινέτης, Μίκκος.[u] Μὰ Δί', ἦν δ'[v] ἐγώ, οὐ φαῦλός γε ἀνὴρ ἀλλ' ἱκανὸς σοφιστής. Βούλει οὖν ἕπεσθαι, ἔφη, ἵνα καὶ ἴδῃς[w] τοὺς ὄντας αὐτόθι; [§. 2.] Αὐτοῦ πρῶτον ἡδέως ἀκούσαιμ' ἄν, ἐπὶ τῷ καὶ εἴσειμι[x] καὶ τίς ὁ καλός. Ἄλλος, ἔφη, ἄλλῳ ἡμῶν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες. Σοὶ[y] δὲ δὴ τίς, ὦ Ἱππόθαλες; τοῦτό μοι[z] εἰπέ. Καὶ ὃς ἐρωτηθεὶς ἠρυθρίασε. Καὶ ἐγὼ εἶπον Ὦ παῖ Ἱερωνύμου Ἱππόθαλες, τοῦτο μὲν μηκέτ'[a] εἴπῃς, εἴτε ἐρᾷς του[b] εἴτε μή· οἶδα γὰρ ὅτι οὐ μόνον ἐρᾷς, ἀλλὰ καὶ πόρρω ἤδη εἶ πορευόμενος τοῦ ἔρωτος. εἰμὶ δ' ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα φαῦλος

[i] ποῖ om r.—[j] δεῦρο δὴ ἔφη Ξ.—[k] καὶ om f.—[l] διατρίβωμεν Ξ.—[m] γε y.—[n] αὐτοὶ ἢ καὶ ΠΘ. (σι)—[o] φῆν Π.—[p] ᾠκονομημένη f.—[q] δὴ ΠΘr.—[r] μεταδίδοιμεν Π.—[s] καλῶς γε Γr, καλῶς δὲ ΠΘΣΒCκyef et corr Ξ: om particulam Es.—[t] τε ΓΘr: γε *s.—[u] μίκος e, μίκηος f.—[v] δ' Γ.—[w] ἴδῃς Ficinus: libri εἰδῇς.—[x] εἴσοιμι Γ.—[y] σὺ Ξ.—[z] τοι ΠΘ.—[a] μηκέτ' Γ.—[b] του om f.—[c] ἄχρηστα f.—[d] τε om e.—[e] πολύ γε ἔτι f.

δεῦρο δὴ—παραβάλλεις] Optime vertit Ficinus: *adesdum, recta ad nos, inquit. Non accedis?* ex quo vulgatam mutavi distinctionem εὐθὺς ἡμῶν οὐ παραβάλλεις; δεῦρο δὴ sc. ἴθι. Apolog. Socr. p. 24. C. καί μοι δεῦρο, ὦ Μέλιτε, εἰπέ. Εὐθὺ autem reposui pro εὐθὺς, auctoritate Phrynichi ductus p. 24. Εὐθὺ πολλοὶ ἀντὶ τοῦ εὐθύς· διαφέρει δέ· τὸ μὲν γὰρ τόπου ἐστὶν, εὐθὺ Ἀθηνῶν· τὸ δὲ χρόνου καὶ λέγεται σὺν τῷ σ. Conf. Duker. ad Thucyd. viii. 88. et Hemsterhus. ad Lucian. Dialog. Mort. xxvii. 1. qui proximum illud εὐθὺ Λυκείου ex hoc loco ibi proferens, miror, cur hoc εὐθὺς ἡμῶν incorrectum reliquerit. Παραβάλλειν autem hac potestate *accedendi* non raro usurpatur. De rep. viii. p. 556. C. ὅταν παραβάλλωσιν ἀλλήλοις οἵ τε ἄρχοντες καὶ οἱ ἀρχόμενοι ἢ ἐν ὁδῶν πορείαις, ἢ ἐν ἄλλαις τισὶ κοινωνίαις. Sympos. p. 214. C. μεθύοντα δὲ ἄνδρα παρὰ νηφόντων λόγους παραβάλλειν, μὴ οὐκ ἐξ ἴσου ᾖ. Et conf. Bud. Comment. L. G. p. 237. Heind.

§. 2. αὐτοῦ πρῶτον] *Id ante omnia audire velim, quanam quasi mercede proposita sim ingressurus, et quis ille sit pulcher.* Αὐτοῦ pro τούτου s. ἐκείνου adhibitum, ut saepe. De rep. ii. p. 362. D. Αὐτὸ, ἦ δ' ὃς, οὐκ εἴρηται ὃ μάλιστα ἔδει ῥηθῆναι. Hipp. Maj. §. 34. Νῦν δὲ θέασαι αὐτὸ, εἴ σοι δοκεῖ εἶναι τὸ καλόν. Λέγω δὴ αὐτὸ εἶναι etc. Phaedr. §. 129. Αὐτά γε, ὦ Σώκρατες, διελήλυθας ἃ λέγουσιν οἱ περὶ τοὺς λόγους τεχνικοὶ προσποιούμενοι εἶναι. Conf. Schneider. ad Xenoph. Mem. iii. 10. 4. Heind.

εἰμὶ δ' ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα] Colorem hinc duxit Themist. Orat. iii. p. 65.

καὶ ἄχρηστος,[c] τοῦτο δέ μοί πως ἐκ θεοῦ δέδοται, ταχὺ οἵῳ τ' εἶναι γνῶναι ἐρῶντά τε[d] καὶ ἐρώμενον. Καὶ ὃς ἀκούσας πολὺ ἔτι[e] μᾶλλον ἠρυθρίασεν. Ὁ οὖν Κτήσιππος, Ἀστεῖόν γε,[f] ἦ δ' ὅς, ὅτι ἐρυθριᾷς, ὦ Ἱππόθαλες, καὶ ὀκνεῖς[g] εἰπεῖν Σωκράτει τοὔνομα· ἐὰν δ' οὗτος καὶ σμικρὸν χρόνον συνδιατρίψῃ σοι, παρατεθήσεται ὑπὸ σοῦ ἀκούων θαμὰ λέγοντος. [§. 3.] Ἡμῶν γοῦν, ὦ Σώκρατες, ἐκκεκώφωκε[h] τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος· ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ, εὐμάρεια[i] ἡμῖν ἐστὶ καὶ ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις[j] Λύσιδος οἴεσθαι[k] τοὔνομα ἀκούειν. καὶ ἃ μὲν καταλογάδην διηγεῖται, δεινὰ ὄντα οὐ πάνυ τι[l] δεινά ἐστιν· I. i. 111.
ἀλλ' ἐπειδὰν τὰ ποιήματα ἡμῶν ἐπιχειρήσῃ καταντλεῖν

[f] γ' fr.—[g] ὀκνῶ f.—[h] ἐκκεκώφωκε (η) ΣΒΕu, ἐκκεκώφωται (η) Cy, ἐκκεκώφηκε ef.—[i] εὐμαρία ΧΘτ.—[j] ἐγειρομένοις Σ, ἐγνομένοις f.—[k] ἐστὶ f.—[l] τοι Ετς.—[m] δ' f.—

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲν ἄλλα εἰμὶ φαῦλος καὶ ἄτεχνος, καὶ οὔτε ἀγαπῶ σφόδρα, οὔτε ἐπίσταμαι κρίνειν· ἑνὸς δὲ εἰμὶ κτήματος ἐραστής, φιλίας ἀληθινῆς καὶ ἀδόλου. De sententia conf. Theag. p. 128. B. ubi idem de se profitetur Socrates, sed parum ibi commode, ut plurima omnino dialogus ille habet Platonis ingenio stiloque prorsus indigna. Heind.

ἀστεῖόν γε] *Urbanum, inquit, est, quod erubescis.* Corn. Est potius *lepidum, ridiculum.* de rep. i. p. 349. B. ὁ δίκαιος τοῦ δικαίου δοκεῖ τί σοι ἂν ἐθέλειν πλεῖον ἔχειν; Οὐδαμῶς, ἔφη. Οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος, ὥσπερ νῦν, καὶ εὐήθης. Conf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 281. Heind.

παρατεθήσεται] *Enecabitur audiendo.* V. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 206. Heind.

§. 3. ἡμῶν γοῦν, ὦ Σώκρ. ἐκκεκώφωκε] Sublegit hinc sua Aristænet. Ep. i. 24. Πυκνὰ γοῦν ὅμως τοῦτον παρ' ἡμῖν ἐπαινοῦσα ἐκκεκώφηκας ἡμῶν τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκας τοῦ Λυσίου, ὥστε καὶ ἀνεγρομένους ἐξ ὕπνου οἴεσθαι τοῦ νέου τὴν προσηγορίαν ἀκούειν, ubi Platonis meminisse debebat Abreschius. Heind.

ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ] *Si vero se paullulum inebriarit, ut sui non satis sit compos, ita aures nostras Lysidis sui nomine implet, ut ἔναυλον nobis sit nomen, videamurque etiam postridie e somno excitati illud audire.* In plana hac et venusta sententia nescio quid acciderit Cornario, ut vocem ὑποπίῃ commodam sententiam exhibere non putaret, scriberetque ὑπνέοιμεν, quod ne Græcum quidem est. Scilicet in illis ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ respicere videtur Ctesippus Hermæa, quæ hic in palæstra a pueris celebrantur, quibus nimio plus genio indulgere solebant. Diog. Epist. ad Græc. laudante Meurs. de Fest. Græc. c. iii. ἐν γυμνασίοις ὅταν ᾖ τὰ καλούμενα Ἑρμαῖα, ἐσθίετε, πίνετε, μεθύετε, συνουσίας περαίνετε, ἐκ τῶν ἐναντίων περαίνεσθε. Et hinc in extremo hoc libro pædagogi ὑποπεπωκότες ἐν τοῖς Ἑρμαίοις. Heind.

καὶ ἃ μὲν καταλογάδην] *Quæque soluta oratione enarrat, quamvis molesta, non sunt tamen admodum molesta præ carminibus illis, quibus perfundere quasi et obruere nos solet.* Heind.

πάνυ τοι] Alibi fere πάνυ τι, apud hunc etiam scriptorem. Ut monui et supra, p. 192. Steph.

τοὶ] Hoc in οὐ πάνυ τοι, quod Stephanum videtur offendisse, suam hic habet vim, neque correxerim τι. Heind.

τὰ ποιήματα καταντλεῖν] Perperam accepta a Ficino et Serrano lucem accipient ex loco illo de rep. i. p. 344. D. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Θρασύμαχος ἐν νῷ εἶχεν ἀπιέναι, ὥσπερ βαλανεὺς ἡμῶν καταντλήσας κατὰ τῶν ὤτων ἀθρόον καὶ πολὺν τὸν λόγον, quæ imitatur Lucian. Encom. Demosth. §. 16. ἤπου γε, ἔφην, διανοῇ καταχεῖν μου τῶν ὤτων ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; ubi Gesnerus Platonis non memor rem non

καὶ συγγράμματα! καὶ ὅ ἐστι τούτων δεινότερον, ὅτι καὶ ᾄδει εἰς τὰ παιδικὰ φωνῇ θαυμασίᾳ, ἣν ἡμᾶς δεῖ ἀκούοντας ἀνέχεσθαι. νῦν δὲ[m] ἐρωτώμενος ὑπὸ σοῦ ἐρυθριᾷ. Ἔστι δέ, ἦν δ' ἐγώ, ὁ Λύσις[n] νέος τις, ὡς ἔοικε. τεκμαίρομαι δέ, ὅτι ἀκούσας τοὔνομα οὐκ ἔγνων. Οὐ γὰρ πάνυ, ἔφη, τι[o] αὐτοῦ τοὔνομα λέγουσιν, ἀλλ' ἔτι[p] πατρόθεν ἐπονομάζεται διὰ τὸ σφόδρα τὸν[q] πατέρα γιγνώσκεσθαι αὐτοῦ. ἐπεὶ εὖ οἶδ' ὅτι πολλοῦ δεῖ[r] σε τὸ εἶδος[s] ἀγνοεῖν τοῦ παιδός· ἱκανὸς γὰρ καὶ ἀπὸ μόνου τούτου γιγνώσκεσθαι. [§. 4.] Λεγέσθω, ἦν δ' ἐγώ, οὗ[t] τινός ἐστιν. Δημοκράτους, ἔφη,[u] τοῦ Αἰξωνέως[v] ὁ πρεσβύτα-

[n] λῦσις Γτ, qui ita solent.—[o] τοι f.—[p] εἰ ℵΘ, εἴτι τ.—[q] σφοδρότατον ℵΘ, σφόδρα τοῦ pr Ξ.—[r] δεῖς ℵ, quod reponendum, omisso quod om ℵΘτ pronomine σε.—[s] εἶδεν f.—[t] οὖν ℵΘ, οὖν εἴ τ.—[u] ἔφη δημοκράτους Γ.—[v] αἰξωνέως ℵ.—[w] πρεσβύτης Ξ.

expediit. Similique prorsus modo adhibetur κατασκεδάσαι τί τινος, de quo vid. Pierson. ad Mœrid. Lex. p. 216. Heind.

ποιήματα ἡμῶν καταντλεῖν] Eadem forte elegantia restituenda est Reip. iii. 411. A. Οὐκοῦν ὅταν μέν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν καὶ καταχεῖν τῆς ψυχῆς διὰ τῶν ὤτων, ὥσπερ διὰ χώνης (ἃς δὴ νῦν ἡμεῖς ἐλέγομεν τὰς γλυκείας τε καὶ μαλακὰς καὶ θρηνώδεις ἁρμονίας)—ut, sublatis uncis, pro καταυλεῖν reponatur καταντλεῖν. Cæterum ex hoc loco colorem duxit Themist. Orat. xxii. 265. B. Οἱ δὲ ᾄδουσι καὶ προσᾴδουσι, γλυκεῖάν τε καὶ μαλακὴν καταχέοντες ὑμῶν ἁρμονίαν. Addit autem κατὰ in καταντλεῖν et similibus verbis, præsertim si genitivum, quem vocant, sibi adjunctum habet, miram dictioni venustatem. Rep. vii. 536. B. Καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν. Legg. vii. 800. C. Καὶ στάντες οὐ πόῤῥω τῶν βωμῶν, ἀλλὰ παρ' αὐτοὺς ἐνίοτε, πᾶσαν βλασφημίαν τῶν ἱερῶν καταχέουσι, ῥήμασί τε καὶ ῥυθμοῖς καὶ γοωδεστάταις ἁρμονίαις συντείνοντες τὰς τῶν ἀκροωμένων ψυχάς. Ibid. 804. B. Καὶ δόξαν τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους καταχεῖν, ὡς πάντων δειλότατον φύσει θηρίον ἐστί. Min. 302. D. Διὰ τί οὖν ποτε—αὕτη ἡ φήμη κατεσκέδασται τοῦ Μίνω ὡς ἀπαιδεύτου τινὸς καὶ χαλεποῦ ὄντος; Lucian. Nigrin. T. i. p. 41. Ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε κ. τ. λ. Id. Eunuch. T. ii. p. 351. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, εἴ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; Id. Lexiph. T. ii. p. 338. Εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. Quod expressum est ex Platonis Critone 54. D. Heusd.

συγγράμμ.] συγγράμματα et συγγραφεῖς sæpe sic opponuntur ποιήμασι et ποιηταῖς. Phædr. §. 21. ἀκήκοα ἤπου Σαπφοῦς—ἢ Ἀνακρέοντος—ἢ καὶ συγγραφέων τινῶν. Isocrat. ad Nicocl. p. 45. τὰ συμβουλεύοντα καὶ τῶν ποιημάτων καὶ τῶν συγγραμμάτων χρησιμώτατα ἅπαντες νομίζουσι. Et conf. Sallier. ad Thom. Mag. p. 813. συγγράμματα igitur h. l. accipiendum de scriptis, illa [vero,] ἃ καταλογάδην διηγεῖται, de narrationibus in familiari sermone. Post συγγράμματα autem in calore dicentis omissum ταῦτα δεινά ἐστι, et post δεινότερον tacite suppleri potest τοῦτό ἐστι. Hipp. Min. p. 368. C. καὶ ὅγε πᾶσιν ἔδοξεν ἀτοπώτατον καὶ σοφίας πλείστης ἐπίδειγμα, ἐπειδὴ τὴν ζώνην ἔφησθα—αὐτὸς πλέξαι. Heind.

οὐ γὰρ—τὶ] Vel locum hic non habet vocula τὶ, vel per trajectionem posita est pro οὐ γὰρ πάνυ τι, ἔφη. Steph.

ἱκανὸς γὰρ] Aristænet. Ep. ii. 19. Ἱπποθαλὴς μὲν ὄνομα· ἱκανὸς δὲ καὶ ἀπὸ μόνου τοῦ κάλλους γιγνώσκεσθαι. Heind.

§. 4. τοῦ Αἰξωνέως] Αἰξωνὴ pagus Cecropidis tribus, unde Αἰξωνεὺς vel Αἰξωνεύς. V. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 15. Heind.

τος[w] υἱός.[x] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἱππόθαλες, ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν τοῦτον τὸν ἔρωτα πανταχῇ ἀνεῦρες.[y] καί μοι ἴθι ἐπίδειξαι ἃ καὶ τοῖσδε ἐπιδείκνυσαι, ἵν'[z] εἰδῶ εἰ ἐπί- II. 205.
στασαι ἃ χρὴ ἐραστὴν περὶ παιδικῶν πρὸς αὐτὸν ἢ πρὸς ἄλλους λέγειν. Τούτων δέ τι, ἔφη, σταθμᾷ,[a] ὦ Σώκρατες, ὧν[b] ὅδε[c] λέγει; Πότερον, ἦν δ' ἐγώ, καὶ τὸ[d] ἐρᾶν ἔξαρνος εἶ οὗ λέγει ὅδε;[e] Οὐκ ἔγωγε, ἔφη, ἀλλὰ μὴ ποιεῖν εἰς τὰ παιδικὰ μηδὲ συγγράφειν. Οὐχ ὑγιαίνει, ἔφη[f] ὁ Κτή- I. i. 112.
σιππος, ἀλλὰ ληρεῖ τε καὶ μαίνεται. Καὶ ἐγὼ εἶπον Ὦ Ἱππόθαλες, οὔ τι τῶν[g] μέτρων δέομαι ἀκοῦσαι οὐδὲ μέλος εἴ τι πεποίηκας εἰς τὸν νεανίσκον, ἀλλὰ τῆς διανοίας, ἵν'[h] εἰδῶ τίνα τρόπον προσφέρει πρὸς τὰ παιδικά. Ὅδε δή πού σοι, ἔφη, ἐρεῖ· ἀκριβῶς γὰρ ἐπίσταται καὶ μέμνηται, εἴπερ, ὡς λέγει, ὑπ' ἐμοῦ[i] ἀεὶ ἀκούων διατεθρύληται.[j]

—[x] υἱός om f.—[y] ἂν εὗρες Ⅺ.—[z] ἵν' Γ.—[a] σταθμῶ (ᾶ) Θ.—[b] ὧν om Γ.—[c] ὅδε om ⅩΘ.—[d] τοῦ (ὧν) r.—[e] ὅδε λέγει Ξ.—[f] ἔφη om pr u.—[g] τὸ Θ.—[h] ἵν' Γ.—[i] ἐμοὶ Γ.—[j] δια-

εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὡς γενναῖον] *Sit ita, inquam ego, o Hippothales, ut generosum et undique præclarum hunc amorem inveneris.* Cornar. eodemque fere modo Ficinus et Serranus. Verterim potius: *hem, quam generosum, præclarumque ab omni parte amorem hunc invenisti!* *νεανικὸν* h. l. *gloriosum, magnificum.* de rep. i. p. 363. C. *Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τ' ἀγαθὰ καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ παρὰ θεῶν διδόασι τοῖς δικαίοις.* vi. p. 503. C. *νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας.* viii. p. 563. E. *αὕτη μὲν τοίνυν ἡ ἀρχὴ οὑτωσὶ καλὴ καὶ νεανική, ὅθεν τυραννὶς φύεται.* Alcib. i. p. 104. A. *οἴει γὰρ δὴ εἶναι—νεανικωτάτου γένους ἐν τῇ σαυτοῦ πόλει.* Heind. qui sic in Addend. 'Verba *εἶεν, ἦν δ' ἐγὼ* etc. sic potius interpungenda videntur: *εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Ἱππόθαλες· ὡς γενναῖον—ἀνεῦρες· καί μοι ἴθι* κ. τ. λ. ut *ὡς* accipiatur pro *γὰρ*, significatu apud Platonem quoque tritissimo. Infertur autem *γὰρ* post *εἶεν* sæpissime. Sympos. p. 204. C. *Εἶεν δή, ὦ ξένη· καλῶς γὰρ λέγεις· τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρως τίνα χρείαν ἔχει;*'

τούτων δέ τι—σταθμᾷ] *Horumne quidquam pensi habes?* Obvium est *σταθμᾶσθαι* (v. Bud. Comm. Gr. L. p. 248.) *σταθμᾷν* non item, ut mirer Cornarium *σταθμᾷς* corrigentem. Mox in verbis *ἀλλὰ μὴ ποιεῖν* particula *μὴ* post *ἔξαρνος εἶ* infertur more Græcis legitimo. Isocr. Trapez. p. 710. *ἔξαρνος γίγνεται πρὸς αὐτούς, μηδὲν ἔχειν τῶν ἐμῶν.* p. 722. *ἔξαρνος ἐγενόμην—μηδὲν κεκτῆσθαι.* Cf. Bergler. ad Alciphron. p. 215. et Horrei Obss. Crit. p. 447. Heind.

οὐχ ὑγιαίνει] *Noli huic credere, inquit Ctesippus, carmina se scribere neganti, neque enim sana est mente.* Hæc decent Ctesippum, protervum hominem, qualis et hic est, et describitur a Platone in Euthydemo. p. 273. A. *Κτήσιππος νεανίσκος τις Παιανιεὺς μάλα καλός τε κἀγαθὸς τὴν φύσιν ὅσον μέν, ὑβριστὴς δὲ διὰ τὸ νέος εἶναι·* neque video, quid moverit Cornarium, ut *ἔφη* deleret, verba hæc tribuens Hippothali. Cujus si essent, ita potius scripsisset Plato: *οὐ γὰρ ὑγιαίνει Κτήσιππος.* Heind.

ἀλλὰ τῆς διανοίας] Hæc perperam accepit Ficinus: *Sed qua mente sis in pueros.* *Διάνοιαν* h. l. accipe de *ipso carminum argumento sententiisque.* Ion. p. 530. B. *τὴν τούτου (τοῦ Ὁμήρου) διάνοιαν ἐκμανθάνειν, μὴ μόνον τὰ ἔπη, ζηλωτόν ἐστιν.* Critias p. 113. A. *ἑκάστου τὴν διάνοιαν ὀνόματος ἀναλαμβάνων.* Lysias ed. Reisk. p. 348. *οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων διαφέρεσθαι, ἀλλὰ τῆς τούτων διανοίας.* Conf. Plat. Phædr. §. 4. Heind.

εἴπερ—ἀκούων διατεθρύλληται] *Siquidem aures ejus a me sunt obtusæ.* De

[§. 5.] Νὴ τοὺς θεούς, ἔφη ὁ Κτήσιππος, πάνυ γε. καὶ γάρ ἐστι καταγέλαστα, ὦ Σώκρατες. τὸ γὰρ ἐραστὴν ὄντα καὶ διαφερόντως τῶν ἄλλων τὸν νοῦν[k] προσέχοντα τῷ παιδὶ ἴδιον μὲν μηδὲν ἔχειν[l] λέγειν, ὃ οὐχὶ κἂν[m] παῖς εἴποι, πῶς οὐχὶ καταγέλαστον; ἃ δὲ ἡ πόλις ὅλη ᾄδει περὶ Δημοκράτους καὶ Λύσιδος τοῦ πάππου τοῦ παιδὸς καὶ πάντων πέρι τῶν προγόνων, πλούτους τε καὶ ἱπποτροφίας καὶ νίκας Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ[n] τεθρίπποις τε καὶ κέλησι,[o] ταῦτα ποιεῖ τε καὶ λέγει, πρὸς δὲ τούτοις ἔτι τούτων κρονικώτερα.[p] τὸν γὰρ τοῦ Ἡρακλέους ξενισμὸν πρώην ἡμῖν ἐν ποιήματί τινι διῄει, ὡς διὰ τὴν τοῦ Ἡρακλέους ξυγγένειαν ὁ πρόγονος αὐτῶν ὑποδέξαιτο τὸν Ἡρακλέα, γεγονὼς αὐτὸς ἐκ Διός τε καὶ τῆς τοῦ[q] δήμου ἀρχηγέτου θυγατρός, ἅ περ αἱ γραῖαι ᾄδουσι, καὶ ἄλλα πολλὰ

r. i. 113. τοιαῦτ',[r] ὦ Σώκρατες. [§. 6.] Ταῦτ' ἐστὶν ἃ οὗτος λέγων τε καὶ ᾄδων ἀναγκάζει καὶ ἡμᾶς ἀκροᾶσθαι. Καὶ ἐγὼ ἀκούσας εἶπον Ὦ καταγέλαστε Ἱππόθαλες, πρὶν νενικηκέναι ποιεῖς τε καὶ ᾄδεις εἰς σαυτὸν[s] ἐγκώμιον; Ἀλλ' οὐκ εἰς ἐμαυτόν,[t] ὦ Σώκρατες, οὔτε ποιῶ[u] οὔτε ᾄδω. Οὐκ οἴει γε, ἦν[v] δ' ἐγώ. Τὸ δὲ[w] πῶς ἔχει; ἔφη. Πάντων

τεθρύληται ΘΞκ: διατεθρύλληται *ς.—[k] νῦν f.—[l] ἔχει f.—[m] καὶ τ.—[n] νέμεα Ξ.—[o] κέλλησι ΓΕ.—[p] χρονικώτερα ϡΘ.—[q] τοῦ om Γ.—[r] τοιαῦτ' Γ.—[s] αὐτὸν ΘΞς.—[t] ἑαυτὸν f. adde, quod ab operis omissum est, ἔφη.—[u] ποιῶν f.—[v] ἦν om pr Ξ.—

rep. ii. p. 358. C. ἀπορῶ μέντοι διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα ἀκούων Θρασυμάχου καὶ μυρίων ἄλλων. Heind.

§. 5. πλούτους τε καὶ ἱπποτροφ.] Isocrat. de Big. p. 696. 'Ἱπποτροφεῖν— ὃ τῶν εὐδαιμονεστάτων ἔργον ἐστὶν, φαῦλος δ' οὐδεὶς ἂν ποιήσειεν. Et conf. Bach. ad Xenoph. Œcon. ii. 6. De ἵππῳ κέλητι vid. Spanhem. ad Callim. in Del. v. 113. Heind.

κρονικώτερα] Male vertunt antiquiora. Imo stultiora, ineptiora. Vid. L. Bos. Obs. Crit. c. v. p. 20. Heind.

καὶ τῆς τοῦ δήμου ἀρχηγέτου θυγατρὸς] Absurde Serranus: *quippe quum proavus ille suus natus esset ex quadam filia Jovis et principis cujusdam mulieris, quæ dominatum in populo obtinebat.* Coartata est verborum structura, sic expedienda: καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀρχηγέτου τοῦ δήμου. Conf. Phædr. §. 87. Ac δήμου sine dubio capiendum de pago Æxonæ, unde originem Lysis duxit. §. 4. Ἀρχηγέτης autem est, opinor, h. l. κτιστὴς, οἰκιστὴς, de quo vid. Spanhem. ad Callim. in Apollin. v. 57. ubi laudato Aristidis Paneg. Cyzic. p. 414. loco ἀρχηγέτης ab ipso Aristide per οἰκιστὴν declaratur. Heind. qui in Addend. citat 'Sophocl. Œd. Col. v. 58. Αἱ δὲ πλησίον γύαι Τὸν ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν Ἀρχηγὸν εἶναι καὶ φέρουσι τοὔνομα Τὸ τοῦδε.'

§. 6. αὐτὸν] Vel αὑτὸν (idem valens quod ἑαυτὸν) vel σαυτὸν (eodem sensu) scribendum esse, ostendit ipsius Hippothalis responsio. Ac Fic. quoque ita legit. Steph.

σαυτὸν rescripsi cum Stephano pro αὐτὸν propter seqq. ἀλλ' οὐκ εἰς ἐμαυτόν. Heind.

μάλιστ',[x] εἶπον,[y] εἰς σὲ τείνουσιν αὗται αἱ[z] ᾠδαί. ἐὰν μὲν γὰρ ἕλῃς τὰ παιδικὰ τοιαῦτα ὄντα, κόσμος σοι ἔσται τὰ λεχθέντα καὶ ᾀσθέντα καὶ τῷ ὄντι ἐγκώμια ὥς περ νενικηκότι, ὅτι τοιούτων παιδικῶν ἔτυχες· ἐὰν δέ σε διαφύγῃ, ὅσῳ ἂν μείζω σοι εἰρημένα ᾖ ἐγκώμια περὶ τῶν παιδικῶν, τοσούτῳ μειζόνων δόξεις καλῶν[a] τε κἀγαθῶν[b] ἐστερημένος II. 206.
καταγέλαστος[c] εἶναι. ὅς τις οὖν τὰ ἐρωτικά, ὦ φίλε, σοφός, οὐκ ἐπαινεῖ τὸν ἐρώμενον πρὶν ἂν ἕλῃ, δεδιὼς τὸ μέλλον ὅπῃ[d] ἀποβήσεται. καὶ ἅμα οἱ καλοί, ἐπειδάν τις αὐτοὺς[e] ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίπλανται[f] καὶ μεγαλαυχίας·[g] ἢ οὐκ οἴει; Ἔγωγε, ἔφη. [§. 7.] Οὐκοῦν ὅσῳ ἂν μεγαλαυχότεροι ὦσι, δυσαλωτότεροι γίγνονται. Εἰκός γε. Ποῖός τις οὖν[h] ἂν σοι δοκοῖ[i] θηρευτὴς εἶναι, εἰ ἀνασοβοῖ[j] θηρεύων καὶ δυσαλωτοτέραν τὴν ἄγραν ποιοῖ;[k] Δῆλον ὅτι φαῦλος.[l] Καὶ μὲν δὴ λόγοις τε καὶ ᾠδαῖς μὴ κηλεῖν[m] ἀλλ' ἐξαγριαίνειν πολλὴ ἀμουσία.[n] ἦ γάρ; Δοκεῖ I. i. 114.
μοι.[o] Σκόπει δή, ὦ Ἱππόθαλες, ὅπως μὴ πᾶσι τούτοις ἔνοχον σαυτὸν ποιήσεις[p] διὰ τὴν ποίησιν. καί τοι οἶμαι ἐγὼ[q] ἄνδρα ποιήσει[r] βλάπτοντα ἑαυτὸν οὐκ ἄν σε ἐθέλειν[s] ὁμολογῆσαι ὡς ἀγαθός ποτ' ἐστὶ ποιητής, βλαβερὸς ὢν ἑαυτῷ. Οὐ μὰ τὸν Δί',[t] ἔφη· πολλὴ γὰρ ἂν ἀλογία εἴη. ἀλλὰ διὰ ταῦτα δή σοι, ὦ Σώκρατες, ἀνακοινοῦμαι,[u] καὶ εἴ τι ἄλλο ἔχεις, συμβούλευε, τίνα ἄν τις λόγον διαλεγόμενος ἢ τί[v] πράττων προσφιλὴς παιδικοῖς γένοιτο.

[w] τόδε r.—[x] μάλιστ' Γ.—[y] εἶπον om CΞuye.—[z] αἱ om pr Ξ.—[a] καλῶν om Ξ.—[b] κἀγαθῶν Γ : καὶ ἀγαθῶν *s.—[c] καταγέλαστος εἶναι om f.—[d] ὅπερ e.—[e] αὐτὰ f.—[f] ἐμπίμπλανται 𝔄.—[g] μεγαλοψυχίας r.—[h] οὖν τις f.—[i] δοκοῖ 𝔄ΓΘΞy, δοκεῖ f : δοκῇ *s.—[j] ἀνασοβεῖ e.—[k] ποιεῖ e, ποιῶν f.—[l] : δῆλον ὅτι φαῦλος : ΓΘΞΣB. Socrati hæc continuant *s.—[m] καλεῖν r.—[n] ἀπουσία Θ.—[o] γάρ μοι 𝔄Θ.—[p] ποιήσεις Ξ : ποιήσῃς *s.—[q] ἔγωγε f.—[r] ποιήσειν r.—[s] θέλειν f.—[t] δί' Γ.—[u] ἀνακοινοῦται

ὅπῃ ἀποβήσεται] Malebat aliquis ὅποι. Herodot. viii. 67. ἐκαραδόκεον τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται, ubi vid. Wesseling. Heind.

§. 7. ποῖός τις οὖν ἂν σοι δοκεῖ] Correxi δοκεῖ pro δοκῇ, quum ἂν pertineat ad εἶναι, quod vitium ab editoribus propagatum innumera adhuc Platonis veterumque loca obsidet. Verba Δηλονότι φαῦλος sine dubio sunt Hippothalis. Heind.

ὅπως μὴ—ποιήσεις] Reposui ποιήσεις pro ποιήσῃς. Vid. Dawes. Misc. Crit. §. 227. et Toup. in Suid. P. i. p. 31. ed. Lips. Heind.

βλαβερὸς ὢν ἑαυτῷ] Hæc non redundant. Nimirum quum bonum poetam esse liceat, quamvis suis sibi ipse noceat carminibus: ut aliquam veri speciem sententiæ conciliet, statim cum vi quadam iterat prægressum illud βλάπτ. ἑαυτόν. Heind.

Οὐ ῥᾴδιον, ἦν δ' ἐγώ, εἰπεῖν. ἀλλ' εἴ μοι ἐθελήσαις αὐτὸν ποιῆσαι εἰς λόγους ἐλθεῖν, ἴσως ἂν δυναίμην σοι[w] ἐπιδεῖξαι ἃ χρὴ αὐτῷ διαλέγεσθαι ἀντὶ τούτων ὧν οὗτοι λέγειν τε[x] καὶ ᾄδειν φασί σε.[y] [§. 8.] Ἀλλ' οὐδέν, ἔφη, χαλεπόν. ἂν[z] γάρ[a] εἰσέλθῃς μετὰ Κτησίππου τοῦδε καὶ καθεζόμενος διαλέγῃ, οἶμαι μὲν καὶ αὐτός σοι[b] πρόσεισι· φιλήκοος γάρ, ὦ Σώκρατες, διαφερόντως ἐστί, καὶ ἅμα ὡς[c] Ἑρμαῖα[d] ἄγουσιν, ἀναμεμιγμένοι ἐν ταὐτῷ εἰσὶν οἵ τε νεανίσκοι καὶ οἱ παῖδες. πρόσεισιν οὖν σοι. εἰ δὲ μή, Κτησίππῳ συνήθης ἐστὶ διὰ τὸν τούτου ἀνεψιὸν Μενέξενον· Μενεξένῳ μὲν[e] γὰρ δὴ πάντων μάλισθ'[f] ἑταῖρος[g] ὢν τυγχάνει. καλεσάτω οὖν οὗτος αὐτόν, ἐὰν ἄρα μὴ προσίῃ
r. i. 115. αὐτός. Ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, χρὴ ποιεῖν. Καὶ ἅμα λαβὼν τὸν Κτήσιππον προσῄειν[h] εἰς τὴν παλαίστραν· οἱ δ' ἄλλοι ὕστεροι[i] ἡμῶν[j] ᾖεσαν.

Εἰσελθόντες δὲ κατελάβομεν αὐτόθι τεθυκότας τε τοὺς παῖδας καὶ τὰ περὶ τὰ ἱερεῖα σχεδόν τι ἤδη πεποιημένα,

f.—[v] τί om E.—[w] σε f.—[x] λέγειν οὗτοι Eτ.—[y] γε 𝔄Θ.—[z] οὐ τ.—[a] γὰρ om f.—[b] σοι om Eτ.—[c] καὶ Γ.—[d] ἕρμαια (αι) e.—[e] μὲν om Eτ.—[f] μάλισθ' Γ.—[g] ἕτερος 𝔛.—[h] προσείῃ 𝔄Θ, προσῄει Euετ, εἰσῄει f.—[i] ὕστερον f.—[j] μὲν f.—[k] δὴ om Σ.—[l] ὀρ-

οὗτοι—φασί σε] Bene οὗτοι, quanquam unus dixerat Ctesippus; ipso enim silentio ceteri illa comprobaverant. Heind.

§. 8. καὶ ἅμα, ὡς Ἑρμαῖα ἄγουσιν] In editis male distinctum: καὶ ἅμα ὡς Ἑρμαῖα ἄγουσιν ἀναμεμιγμένοι, ἐν ταυτ. Sensus est: *Et simul, nam Hermæa celebrant, uno in loco adolescentes et pueri sunt congregati.* Hermæa puerorum adolescentiumque festum fuisse, intelligitur etiam ex lege illa apud Æschinem in Timarch. T. iii. p. 88. ed. Reisk. qua cautum, ne id temporis adultum quenquam gymnasia ingredi paterentur gymnasiarchæ. Enimvero qualis hæc est sententiarum consecutio? *Si intraveris cum Ctesippo hoc, sedensque colloquere, sponte, opinor, adibit; est enim sermonis audiendi cupidissimus; simulque, ut Hermæis, eodem in loco sunt adolescentes puerique. Adibit igitur ad te.* Quid? ideone eum aditurum putat, quod ibi simul sunt adolescentes et pueri? An putat fore, ut adolescentes, Socrati familiares plerique, statim ut eum conspexerint, adeant secumque Lysidem trahant? Sed fallor aut est hic aliqua sententiarum perturbatio, non aliena illa a sermonis stilo et ab ipso Platone quæsita. Sic autem accuratius procederet sermonis tenor: ἂν γὰρ εἰσέλθῃς μετὰ Κτησίππου τοῦδε, καὶ καθεζόμενος διαλέγῃ, οἶμαι μὲν, καὶ αὐτὸς πρόσεισι, φιλήκοος γὰρ, ὦ Σώκρ. διαφερόντως ἐστί. Πρόσεισιν οὖν σοι. Εἰ δὲ μὴ, Κτησίππῳ συνήθης ἐστὶ διὰ τὸν τούτου ἀνεψιὸν Μενέξενον. Μενεξένῳ γὰρ δὴ πάντων μάλιστα ἑταῖρος ὢν τυγχάνει. Εἰσὶ δὲ, ὡς Ἑρμαῖα ἄγουσιν, ἀναμεμιγμένοι ἐν ταυτῷ οἵτε νεανίσκοι καὶ οἱ παῖδες. Καλεσάτω οὖν οὗτος αὐτὸν, ἐὰν ἄρα μὴ προσίῃ αὐτός. Heind.

αὐτόθι] ἐν αὐλῇ. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 247.—Κεκοσμημένους. *Veste candida*, λευκῇ seu ἱερᾷ ἐσθῆτι, utpote qui rem divinam fecissent. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. xxi. Heind.

ἀστραγαλίζοντάς τε δὴ[k] καὶ κεκοσμημένους ἅπαντας.
[§. 9.] Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ ἐν τῇ αὐλῇ ἔπαιζον ἔξω, οἱ δέ
τινες τοῦ ἀποδυτηρίου ἐν γωνίᾳ ἠρτίαζον[l] ἀστραγάλοις
παμπόλλοις,[m] ἐκ φορμίσκων τινῶν προαιρούμενοι·[n] τούτους
δὲ περιέστασαν[o] ἄλλοι θεωροῦντες. ὧν δὴ καὶ ὁ Λύσις ἦν,
καὶ εἱστήκει ἐν τοῖς παισί τε καὶ νεανίσκοις ἐστεφανωμένος III. 207.
καὶ τὴν ὄψιν διαφέρων, οὐ τὸ[p] καλὸς[q] εἶναι μόνον ἄξιος
ἀκοῦσαι, ἀλλ' ὅτι καλός τε κἀγαθός. καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ
καταντικρὺ ἀποχωρήσαντες ἐκαθεζόμεθα—ἦν γὰρ αὐτόθι
ἡσυχία—καί τι ἀλλήλοις διελεγόμεθα.[r] περιστρεφόμενος
οὖν ὁ Λύσις θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς καὶ δῆλος ἦν ἐπιθυμῶν
προσελθεῖν. τέως μὲν οὖν ἠπόρει τε καὶ ὤκνει μόνος προσ-
ιέναι· ἔπειτα ὁ Μενέξενος ἐκ τῆς αὐλῆς μεταξὺ παίζων
εἰσέρχεται, καὶ ὡς εἶδεν[s] ἐμέ τε καὶ τὸν Κτήσιππον, ᾔει[t]
παρακαθιζησόμενος. [§. 10.] Ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ Λύσις
εἵπετο[u] καὶ συμπαρεκαθέζετο[v] μετὰ τοῦ Μενεξένου.
προσῆλθον δὴ[w] καὶ οἱ ἄλλοι. καὶ δὴ[w] καὶ ὁ Ἱπποθάλης,[x]
ἐπειδὴ πλείους ἑώρα ἐφισταμένους, τούτους ἐπηλυγισάμενος[y] I. i. 116.

τιάζων f.—[m] ἀστραγάλους παμπόλλους r. adjectivum om E.—[n] προαιρούμενος Σ, προσαιρούμενοι r.—[o] περιΐστασαν e.—[p] τῷ s.—[q] κάλλος r.—[r] διαλεγόμεθα e.—
εἶ
[s] ἴδεν ΧΘ.—[t] εἴη Θ.—[u] εἵπετο ΘCyfr, ἕσπετο B.—[v] συμπαρασκαθέζετο Γ.—[w] δὲ fr et corr u.—[x] ἱπποθαλὴς Χ, qui sic ubique.—[y] ἐπηλυγισάμενος ΧΓΘΞuef et pr B:

§. 9. *οἱ δέ τινες τοῦ ἀποδυτηρίου*] Locum hunc significat Pollux ix. 101. *Καὶ μὲν καὶ ἀρτιάζειν ἀστραγάλους ἐκ φορμίσκων καθαιρουμένους ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ τοὺς παῖδας ὁ Πλάτων ἔφη.* Quam Pollucis scripturam hic restituendam ita putat Hemsterhusius: *ἀστραγάλους παμπόλλους ἐκ φορμ. τιν. προαιρούμενοι* vel potius *καθαιρούμενοι*. De postremo vocabulo dubito; accusativus *ἀστραγάλους παμπ.* adeo manifesto est verus, ut vulgatum *ἀστραγάλοις παμπόλλοις* corrigere non dubitaverim. Nam *τῷ ἀρτιάζειν* cur *ἀστραγάλοις* adderet, causa non erat, atque *προαιρούμενοι* accusativum suum requirit. *Ἀρτιάζειν* quid sit, docet Pollux l. l. ubi vid. intpp. De voc. *φορμίσκος* vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 272. HEIND.

ἐστεφανωμένος] Utpote a sacrificio. de rep. i. p. 328. C. *καθῆστο δὲ ἐστεφανωμένος ἐπί τινος προσκεφαλαίου τε καὶ δίφρου. Τεθυκὼς γὰρ ἐτύγχανεν ἐν τῇ αὐλῇ.* Sed hoc notissimum. Quæ sequuntur verba *καὶ τὴν ὄψιν διαφέρων· οὐ τῷ καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκοῦσαι, ἀλλ' ὅτι καλός τε κἀγαθὸς*, in iis *ἀκοῦσαι*, sic simpliciter positum significatu τοῦ *celebrari, laudari*, Græcum esse nego. Repone *οὔτοι καλὸς εἶναι μόνον ἄξιος ἀκοῦσαι*, suffragante Ficino: *nec pulcher tantum, sed et honestus et bonus existimandus: οὔτοι* est *neque tamen;* de rep. i. p. 331. A. *πρὸς δὴ τοῦτ' ἔγωγε τίθημι τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πλείστου ἀξίαν εἶναι, οὔτοι παντὶ ἀνδρί, ἀλλὰ τῷ ἐπιεικεῖ.* HEIND.

§. 10. *τούτους ἐπηλυγασάμενος*] *Horum se circulo velut umbraculo quodam obtegens.* Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 117. qui hunc ibi locum laudans scripsit *προσέστη*, id quod et statim sequentia postulant *καὶ οὕτω προσεστὼς ἠκροᾶτο*, et illa §. 18. *ἀνεμνήσθην ὅτι καὶ προσεσ-*

προσίστη[z] *ἢ μὴ ᾤετο κατόψεσθαι τὸν Λύσιν, δεδιὼς μὴ αὐτῷ ἀπεχθάνοιτο· καὶ οὕτω προσεστὼς*[a] *ἠκροᾶτο.*

Καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν Μενέξενον ἀποβλέψας, Ὦ παῖ Δημοφῶντος, ἦν δ' ἐγώ, πότερος ὑμῶν[b] *πρεσβύτερος; Ἀμφισβητοῦμεν, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ*[c] *ὁπότερος γενναιότερος, ἐρίζοιτ' ἄν, ἦν δ' ἐγώ. Πάνυ γε,*[d] *ἔφη. Καὶ μὴν ὁπότερός γε*[e] *καλλίων,*[f] *ὡσαύτως. Ἐγελασάτην οὖν ἄμφω. Οὐ μὴν ὁπότερός γε, ἔφην, πλουσιώτερος ὑμῶν, οὐκ ἐρήσομαι· φίλω γάρ ἐστον· ἢ γάρ; Πάνυ γ', ἐφάτην. Οὐκοῦν κοινὰ τά γε φίλων λέγεται, ὥστε τούτῳ*[g] *γε οὐδὲν διοίσετον, εἴ περ ἀληθῆ περὶ τῆς φιλίας λέγετον. Συνεφάτην.*

Ἐπεχείρουν δὴ μετὰ τοῦτο ἐρωτᾷν ὁπότερος δικαιότερος καὶ σοφώτερος αὐτῶν εἴη. μεταξὺ οὖν τις προσελθὼν ἀνέστησε τὸν Μενέξενον, φάσκων καλεῖν τὸν παιδοτρίβην· ἐδόκει γάρ μοι ἱεροποιῶν τυγχάνειν. ἐκεῖνος μὲν οὖν ᾤχετο· ἐγὼ δὲ τὸν Λύσιν ἠρόμην, [§. 11.] *Ἦ που, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Λύσι, σφόδρα φιλεῖ σε ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ; Πάνυ γε, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν βούλοιντο ἄν σε ὡς εὐδαιμονέστατον εἶναι. Πῶς γὰρ οὔ; Δοκεῖ δέ σοι εὐδαίμων εἶναι ἄνθρωπος δουλεύων τε*
r. i. 117. *καὶ ᾧ μηδὲν ἐξείη ποιεῖν ὧν ἐπιθυμοῖ;*[h] *Μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγε, ἔφη. Οὐκοῦν εἴ σε φιλεῖ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ καὶ εὐδαίμονά σε ἐπιθυμοῦσι*[i] *γενέσθαι, τοῦτο παντὶ τρόπῳ δῆλον ὅτι προθυμοῦνται ὅπως ἂν εὐδαιμονοίης.*[j] *Πῶς γὰρ οὐχί;*

ἐπηλυγασάμενος *s.—[z] *προέστη* libri: correxit Stephanus.—[a] *προεστὼς* Γε.—[b] *ἡμῶν* Cy.—[c] *καὶ* om r.—[d] *γε* om Θ.—[e] *ἔφη* f.—[f] *καλλίων...γε* om Γ.—[g] *τοῦτό* f.—[h] *ἐπιθυμεῖ* Eefts.—[i] *εὐδαίμονά τε ἐπιθ.* r.—[j] *εὐδαιμονιοίης* Ξ.—[k] *καὶ...ποιεῖν*

τὰς λανθάνειν τὸν Λύσιν ἐβούλετο. Corrasit hoc etiam Dorvill. ad Charit. p. 145. itemque jam Stephanus in Annotatt. in Plat. p. 17. quam notam omiserunt in Var. Lectt. Bipontini. Vulgo *προέστη*. Heind.

προέστη] Ut *προσέστη* hic legamus cogere videtur participium *προσεστὼς*, non solum in loco proximo, sed etiam in alio qui est paulo infra. Steph.

ἀμφισβητοῦμεν] *Pari fere aetate sumus, ut propemodum sit ambiguum.* Heind.

ἐδόκει γάρ μοι ἱεροποιῶν τυγχάνειν] Ulpian. ad Demosth. Midian. p. 867. *ἱεροποιὸς, ὁ ἐπισκοπῶν τὰ θύματα, μὴ ἀδόκιμα καὶ πηρά.* Heind.

§. 11. *τοῦτο — προθυμοῦνται ὅπως*] Cornarium in fraudem induxit depravata in Lachete p. 200. C. scriptura *ξυμπρομηθήσῃ* pro *ξυμπροθυμήσῃ*, ut et ibi paullo post corrigeret *ξυμπρομηθεῖσθαι*, et hoc loco *προμηθοῦνται*. Permutata quidem haec saepius a librariis, ut de rep. v. p. 469. D. *τὸ δ' ἐφεξῆς διέλθωμεν, ὃ προθυμούμεθα*, ubi Cod. Reg. *προμηθούμεθα*. Sed probum est vulgatum, neque offendere debet additum *τοῦτο*. Phileb. p. 16. B. *σύ τε προθυμοῦ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συνακολουθήσομεν.* Phaedo. p. 64. A. *ἄτοπον δήπου ἂν εἴη, προθυμεῖσθαι μὲν ἐν παντὶ τῷ βίῳ μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο· ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ*

ἔφη. Ἐῶσιν ἄρα σε ἃ βούλει ποιεῖν, καὶ[k] οὐδὲν ἐπιπλήττουσιν οὐδὲ διακωλύουσι[l] ποιεῖν ὧν ἂν ἐπιθυμῇς; Ναὶ μὰ Δί'[m] ἐμέ γε, ὦ[n] Σώκρατες, καὶ μάλα γε πολλὰ κωλύουσι. Πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ. βουλόμενοί σε μακάριον
εἶναι διακωλύουσι τοῦτο ποιεῖν ὃ ἂν βούλῃ; ὧδε δέ μοι III. 208.
λέγε. ἢν ἐπιθυμήσῃς ἐπί τινος τῶν τοῦ πατρὸς ἁρμάτων ὀχεῖσθαι λαβὼν τὰς ἡνίας, ὅταν ἁμιλλᾶται,[o] οὐκ ἂν ἐῷέν σε ἀλλὰ διακωλύοιεν; Μὰ Δί' οὐ μέντοι ἄν, ἔφη, ἐῷεν. Ἀλλὰ τίνα μήν; Ἔστι τις ἡνίοχος παρὰ τοῦ πατρὸς μισθὸν φέρων. [§. 12.] Πῶς λέγεις; μισθωτῷ[p] μᾶλλον ἐπιτρέπουσιν ἢ σοὶ ποιεῖν ὅ τι ἂν βούληται περὶ τοὺς ἵππους, καὶ προσέτι αὐτοῦ[q] τούτου[r] ἀργύριον τελοῦσιν; Ἀλλὰ τί μήν; ἔφη. Ἀλλὰ τοῦ ὀρικοῦ[s] ζεύγους, οἶμαι,[t] ἐπιτρέπουσί σοι ἄρχειν, κἂν εἰ βούλοιο λαβὼν τὴν μάστιγα τύπτειν, ἐῷεν ἄν. Πόθεν, ἦ δ' ὅς, ἐῷεν; Τί δαί;[u] ἦν δ' ἐγώ[v] οὐδενὶ ἔξεστιν[w] αὐτοὺς τύπτειν; Καὶ μάλ',[x] ἔφη, τῷ ὀρεωκόμῳ.[y] Δούλῳ ὄντι ἢ ἐλευθέρῳ; Δούλῳ, ἔφη. Καὶ
δοῦλον, ὡς ἔοικεν, ἡγοῦνται περὶ πλείονος ἢ σὲ τὸν υἱόν, καὶ I. i. 118.
ἐπιτρέπουσι τὰ ἑαυτῶν μᾶλλον ἢ σοί, καὶ ἐῶσι ποιεῖν ὅ τι βούλεται, σὲ δὲ διακωλύουσι. καί μοι ἔτι[z] τόδε εἰπέ. σὲ αὐτὸν ἐῶσιν ἄρχειν σεαυτοῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτο ἐπιτρέπουσί σοι; Πῶς γάρ, ἔφη, ἐπιτρέπουσιν; Ἀλλ' ἄρχει τίς σου; Ὅδε,[a] παιδαγωγός, ἔφη. Μῶν[b] δοῦλος[c] ὤν; Ἀλλὰ τί μήν;

om f.—[l] κωλύουσι Efτr.—[m] δι' Γf.—[n] ἐμὲ ὦ f.—[o] ἁμιλλῶνται Ξ, ἁμιλλῶται BCγe et pr u.—[p] μισθωτῇ ΧΘ.—[q] αὐτὸ f.—[r] τοῦτο BE, τούτῳ Cγe et corr Γ, τοῦτο u.—[s] ὀρεικοῦ Ξ.—[t] οἶμαι om r.—[u] δαί Θ et corr Χ: δέ *s.—[v] ἐγὼ μάλιστα r.—[w] ἔξεσιν Ξ.—[x] μάλ' Γ.—[y] ὀρεωκόμῳ ΓΞ, ὠρεωκόμῳ f: ὀρεοκόμῳ *s.—[z] ἔτι μοι BCEuy.—[a] ὁ E, ὁ δὲ γef et corr u.—[b] μῶν...ἔφη om Ξ.—[c] δούλων f.—[d] δαὶ Θ.—[e] αὖ om

ἀγανακτεῖν, ὃ πάλαι προὐθυμοῦντό τε καὶ ἐπετήδευον. Statim post scripsi Ἐῶσιν ἄρα pro ἆρα. Deinde in his ἐμέγε — πολλὰ κωλύουσι hoc duplicem habet accusativum, ut Plat. Epist. iii. p. 315. D. Ταῦτ' ἄρα σε μὲν τότε διεκώλυσα. Heind.

ἀλλὰ τί μήν] Quum ad interrogationem illam ἀλλὰ τίνα μήν, respondendum esset, servata eadem orationis forma, ἡνίοχον τινά, παρὰ τοῦ πατρὸς μισθὸν φέροντα, mutatur sermonis facies, ut ita dicam: quod et in aliis locis videre est: quos suspectos eam ob rem habere non debemus. Steph.

μισθὸν φέρων] Xenoph. Œcon. i. 6. γελοῖον μέντ' ἂν εἴη—εἰ ὁ τοὺς ἐχθροὺς αὔξων προσέτι καὶ μισθὸν τούτου φέροι, ubi perperam φέροιτο legi jubet Zeunius. Heind.

§. 12. τῷ ὀρεωκόμῳ] Ita rescripsi pro ὀρεοκόμῳ, Piersonum ad Æl. Herodian. p. 449. secutus. Paullo post ὅδε παιδαγωγὸς accipiendum δεικτικῶς. Heind.

ἡμέτερός γε, ἔφη. Ἦ δεινόν, ἦν δ' ἐγώ, ἐλεύθερον ὄντα ὑπὸ δούλου[c] ἄρχεσθαι. τί δὲ[d] ποιῶν αὖ[e] οὗτος ὁ παιδαγωγός σου ἄρχει; Ἄγων δή που, ἔφη,[f] εἰς διδασκάλου. Μῶν μὴ καὶ οὗτοί σου ἄρχουσιν, οἱ διδάσκαλοι; Πάντως δή που. [§. 13.] Παμπόλλους ἄρα σοι δεσπότας καὶ ἄρχοντας ἑκὼν ὁ πατὴρ ἐφίστησιν. ἀλλ' ἆρ'[g] ἐπειδὰν οἴκαδε ἔλθῃς παρὰ[h] τὴν μητέρα, ἐκείνη σε ἐᾷ ποιεῖν ὅ τι ἂν[i] βούλῃ, ἵν'[j] αὐτῇ μακάριος ᾖς,[k] ἢ περὶ τὰ ἔρια ἢ περὶ τὸν ἱστόν, ὅταν ὑφαίνῃ; οὔ τι[l] γάρ που διακωλύει[m] σε ἢ τῆς σπάθης ἢ τῆς κερκίδος ἢ ἄλλου του τῶν περὶ ταλασιουργίαν ὀργάνων ἅπτεσθαι. Καὶ ὃς γελάσας, Μὰ Δί',[n] ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ μόνον γε[o] διακωλύει, ἀλλὰ καὶ[p] τυπτοίμην ἂν[q] εἰ ἁπτοίμην.[r] Ἡράκλεις, ἦν δ' ἐγώ, μῶν[s] μή τι ἠδίκηκας[t] τὸν πατέρα ἢ[u] τὴν μητέρα; Μὰ Δί', οὐκ ἔγωγε, ἔφη. Ἀλλ' ἀντὶ τίνος[v] μὴν οὕτω σε δεινῶς[w] διακωλύουσιν εὐδαίμονα εἶναι καὶ ποιεῖν ὅ τι ἂν βούλῃ,[x] καὶ δι' ἡμέ-
I. i. 119. ρας ὅλης τρέφουσί σε ἀεί τῳ δουλεύοντα καὶ ἑνὶ λόγῳ ὀλίγου ὧν ἐπιθυμεῖς οὐδὲν ποιοῦντα; ὥς τέ σοι, ὡς ἔοικεν, οὔτε τῶν χρημάτων τοσούτων ὄντων οὐδὲν ὄφελος, ἀλλὰ
III. 209. πάντες[y] αὐτῶν μᾶλλον ἄρχουσιν ἢ σύ, οὔτε τοῦ σώματος οὕτω[z] γενναίου ὄντος, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἄλλος[a] ποιμαίνει καὶ θεραπεύει· σὺ δὲ ἄρχεις οὐδενός, ὦ Λύσι, οὐδὲ ποιεῖς οὐδὲν ὧν ἐπιθυμεῖς. [§. 14.] Οὐ γάρ πω,[b] ἔφη, ἡλικίαν ἔχω, ὦ Σώκρατες. Μὴ οὐ τοῦτό σε, ὦ παῖ Δημοκράτους, κωλύῃ,[c] ἐπεὶ τό γε[d] τοσόνδε, ὡς ἐγῷμαι, καὶ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ σοι ἐπιτρέπουσι καὶ οὐκ ἀναμένουσιν[e] ἕως ἂν ἡλικίαν ἔχῃς.[f] ὅταν γὰρ βούλωνται αὐτοῖς τινὰ ἀναγνωσθῆναι ἢ γραφῆναι, σέ, ὡς ἐγῷμαι, πρῶτον τῶν[g] ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπὶ

r.—[f] ἔφη om Eu.—[g] ἆρ' Γ.—[h] ἐπὶ f.—[i] ἂν om E.—[j] βούλην Θ, βούλει ἵν' E.—[k] εἴης r.—[l] τοι r.—[m] διακωλύσειεν ἢ τῆς σπάρτης f.—[n] δί' Γ.—[o] γε om pr Ξ.—[p] καὶ om Cy.—[q] ἂν om ℵΘ.—[r] ἁπτοίμην ἂν f.—[s] μῶν om f.—[t] ἠδίκησας Σ, ἠδίκηκε f.—[u] καὶ f.—[v] ἀλλὰ τί τίνος r.—[w] δεινῶς om E.—[x] βούλει yf, βούλοιο Es.—[y] πάντων Θ.—[z] οὕτω r.—[a] ἄλλως y.—[b] πω Ξf et corr Γ: που *s.—[c] κωλύει r.—[d] τόδε r.—[e] ἀναμενοῦσιν Θ.—[f] ἔχῃς Σefs: ceteri ἔχοις.—[g] τὸν Ξ.—[h] διακωλύ-

§. 14. οὐ γάρ που ἡλικίαν ἔχω] Malim πω, expressum a Ficino et Cornario. De verbo ἡλικία vid. ad Charmid. §. 8. Mox verba τόγε τοσόνδε referuntur ad sequentia illa ὅταν γὰρ βούλωνται αὐτοῖς τι ἀναγνωσθῆναι. Nam sic scribendum puto pro τινά. Heind.

τοῦτο τάττουσιν. ἦ γάρ; Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἔξεστί σοι ἐνταῦθ' ὅ τι ἂν βούλῃ πρῶτον τῶν γραμμάτων γράφειν καὶ ὅ τι ἂν δεύτερον· καὶ ἀναγιγνώσκειν ὡσαύτως ἔξεστι. καὶ ἐπειδάν, ὡς ἐγᾦμαι, τὴν λύραν λάβῃς, οὐ διακωλύουσί[h] σε οὔθ' ὁ πατὴρ οὔθ'[i] ἡ μήτηρ ἐπιτεῖναί τε καὶ ἀνεῖναι ἣν ἂν βούλῃ τῶν χορδῶν, καὶ ψῆλαι[j] καὶ κρούειν τῷ πλήκτρῳ. ἢ διακωλύουσιν; Οὐ[k] δῆτα. Τί ποτ' ἂν οὖν εἴη,[l] ὦ[m] Λύσι, τὸ αἴτιον ὅτι ἐνταῦθα μὲν οὐ διακωλύουσιν, ἐν οἷς δὲ ἄρτι ἐλέγομεν διακωλύουσιν;[n] Ὅτι, οἶμαι, ἔφη,[o] ταῦτα μὲν ἐπίσταμαι, ἐκεῖνα δ' οὔ. [§. 15.] Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ[p] ἄριστε. οὐκ ἄρα τὴν ἡλικίαν σου περιμένει ὁ πατὴρ I. i. 120. ἐπιτρέπειν πάντα, ἀλλ' ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἡγήσηταί[q] σε[r] βέλτιον αὑτοῦ φρονεῖν,[s] ταύτῃ ἐπιτρέψει σοι καὶ αὑτὸν καὶ τὰ αὑτοῦ. Οἶμαι ἔγωγε,[t] ἔφη. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. τί δαί;[u] τῷ γείτονι ἆρ' οὐχ ὁ αὐτὸς[v] ὅρος ὥς[w] περ τῷ πατρὶ περὶ σοῦ; πότερον οἴει αὐτὸν ἐπιτρέψειν σοι τὴν αὑτοῦ οἰκίαν[x] οἰκονομεῖν,[y] ὅταν σε ἡγήσηται βέλτιον περὶ οἰκονομίας[z] ἑαυτοῦ φρονεῖν, ἢ αὐτὸν ἐπιστατήσειν;[a] Ἐμοὶ[b] ἐπιτρέψειν οἶμαι. Τί δ'; Ἀθηναίους[c] οἴει σοι οὐκ ἐπιτρέψειν τὰ αὑτῶν, ὅταν αἰσθάνωνται ὅτι ἱκανῶς φρονεῖς; Ἔγωγε. Πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ, τί ἄρα ὁ μέγας βασιλεύς; πότερον τῷ πρεσβυτάτῳ υἱεῖ, οὗ ἡ τῆς Ἀσίας ἀρχὴ γίγνεται, μᾶλλον ἂν

σουσί f.—[i] οὔθ' Γ.—[j] τίλαι mg ΣBC.—[k] ἢ οὐ Σ.—[l] οἴει Γ.—[m] ὦ om r.—[n] κωλύουσιν ΧΘΞΣBCuyefr.—[o] ἔφη om f.—[p] ὦ om Ξ.—[q] ἡγήσεται B, ἡγήσεται (η) ΓΞΣCEuyef, ἡγήσαιτο r.—[r] σε (ου) Σ.—[s] φρονεῖν αὐτοῦ r.—[t] ἔγωγ' f.—[u] δαί Θ et corr Χ: δέ *r.—[v] οὐχὶ αὐτὸς f.—[w] Scribe ὅς: ὥς enim soli habent uf.—[x] τὴν οἰκίαν αὐτοῦ r.—[y] οἰκοδομεῖν ΧΓuefr, οἰκοδομεῖν (ν) BCy.—[z] οἰκοδομίας Χr.—[a] ἐπικρατήσειν Θ.—

ψῆλαι] Suid. κυρίως ψάλλειν τὸ τῷ ἄκρῳ τῶν δακτύλων τῶν χορδῶν ἅπτεσθαι. Heind.

τί ποτ' ἂν οὖν εἴη—διακωλύουσι] Iteratio vocabuli in altero orationis membro etsi Platoni non est infrequens v. c. Charmid. §. 23. καὶ ποίημα μὲν γίγνεσθαι ὄνειδος ἐνίοτε, ὅταν μὴ μετὰ τοῦ καλοῦ γίγνηται· ἔργον δὲ οὐδέποτε οὐδὲν ὄνειδος, hic tamen, ubi prægressam in priore orationis membro negationem in posteriore subsequitur affirmatio, elegantius abesset posterius διακωλύουσι. Phædr. §. 10. Τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι. Gorg. p. 500. E. Ἔλεγον δέ που, ὅτι ἡ μὲν ὀψοποιητικὴ οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρία· ἡ δὲ ἰατρική. Heind.

§. 15. τί δέ; τῷ γείτονι] *Vicino tuo nonne idem est finis eademque ratio, ut ætatis tuæ annos non numeret, sed si quando te domus administrandæ prudentiorem semet ipso putet, tum ejus tibi curam sit traditurus?* Heind.

ἐπιτρέψειεν[d] ἑψομένων[e] κρεῶν ἐμβαλεῖν[f] ὅ τι[g] ἂν βούληται ἐμβαλεῖν[h] εἰς τὸν ζωμόν, ἢ[i] ἡμῖν, εἰ[j] ἀφικόμενοι παρ' ἐκεῖνον[k] ἐνδειξαίμεθα αὐτῷ ὅτι ἡμεῖς κάλλιον φρονοῦμεν ἢ ὁ[l] υἱὸς αὐτοῦ περὶ ὄψου σκευασίας; Ἡμῖν δῆλον ὅτι, ἔφη. [§. 16.] Καὶ τὸν μέν γε οὐδ' ἂν σμικρὸν ἐάσειεν ἐμβαλεῖν· ἡμᾶς δέ, κἂν εἰ βουλοίμεθα δραξάμενοι τῶν ἁλῶν,[m] ἐῴη ἂν ἐμβαλεῖν. Πῶς γὰρ οὔ; Τί δ' εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ υἱὸς αὐτοῦ[n] ἀσθενοῖ, ἆρ'[o] ἐῴη ἂν αὐτὸν[p] ἅπτεσθαι[q] τῶν ἑαυτοῦ
I. I. 121. ὀφθαλμῶν, μὴ ἰατρικὸν[h] ἡγούμενος, ἢ κωλύοι ἄν;[i] Κωλύοι
III. 210. ἄν. Ἡμᾶς δέ γε[j] εἰ[k] ὑπολαμβάνοι[l] ἰατρικοὺς[m] εἶναι, κἂν εἰ βουλοίμεθα διανοίγοντες[n] τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπάσαι τῆς τέφρας, οἶμαι, οὐκ ἂν κωλύσειεν, ἡγούμενος ὀρθῶς φρονεῖν. Ἀληθῆ λέγεις. Ἆρ' οὖν καὶ τἆλλα πάντα ἡμῖν ἐπιτρέποι ἂν[o] μᾶλλον ἢ ἑαυτῷ καὶ τῷ υἱεῖ, περὶ ὅσων ἂν[p] δόξωμεν αὐτῷ σοφώτεροι ἐκείνων εἶναι; Ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Οὕτως ἄρ'[q] ἔχει,[r] ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Λύσι. εἰς[s] μὲν ταῦτα ἃ ἂν φρόνιμοι γενώμεθα, ἅπαντες ἡμῖν ἐπιτρέψουσιν,[t] Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ποιήσομέν τε ἐν τούτοις ὅ τι ἂν βουλώμεθα, καὶ οὐδεὶς ἡμᾶς ἑκὼν εἶναι ἐμποδιεῖ, ἀλλ' αὐτοί τε ἐλεύθεροι

[b] ἐμοὶ om f.—[c] ἀθηναία f.—[d] ἐπιτρέψειν ΧΘ.—[e] ἐν ἑψομένων γef : ἐνεψομένων *r.—[f] ἐμβάλλειν C : ἐμβάλλειν *r.—[g] εἴ τι f.—[h] ἐμβαλεῖν abundat.—[i] ἢ om f.—[j] οἱ Cy.—[k] ἐκείνων Θ.—[l] ὁ om f.—[m] ἄλλων f et pr Γ.—[n] αὐτοῦ ὁ υἱὸς r, αὐτοῦ ὁ υἱὸς αὐτοῦ f.—[o] ἄρ' Γ.—[p] αὐτοῦ r.—[q] ἅπτεσθαι om Σ.—[h] ἰατρικὸν Γ : ἰατρὸν *r.—[i] κωλύοι ἂν semel habent Σe.—[j] γε om r.—[k] εἰ om f.—[l] ὑπολαμβάνει Cyr, ὑπολαμβάνω f.—[m] ἰατροὺς Γ.—[n] διαγαγόντες ΧΘ.—[o] ἐπιτρέποι ἂν ἡμῖν f.—[p] ἂν om r.—[q] ἄρ' Γ.—[r] ἔχοι ΧΘΣΒCye.—[s] εἰ r.—[t] ἡμῖν ἐπιτρέψουσιν om y.—[u] ἡμῖν νοῦν

ἐμβάλλειν ὅ, τι ἂν βούληται ἐμβαλεῖν εἰς τὸν ζωμ.] Non video, cur ita a præsente transierit ad aoristum. Platonis esse puto *ἐνεψ. κρεῶν ὅ, τι ἂν βούληται ἐμβαλεῖν εἰς τὸν ζ.* Heind.

§. 16. *ἆρ' οὖν καὶ τἆλλα—ἐκείνων εἶναι*] *Ἐκείνων* sc. *αὐτοῦ τε καὶ τοῦ υἱοῦ.* Sed durius hoc ex meo quidem sensu, quum præcesserit *αὐτῷ*, vereorque, ne Plato scripserit: *περὶ ὅσων ἂν δόξωμεν αὐτῶν σοφώτεροι ἐκείνῳ εἶναι.* Heind. qui sic in Addend. 'Nihil nunc arbitror h. l. tentandum. Nam ad *δόξωμεν* commode statim apponitur dativus; *αὐτῷ* vero adhibito, *αὐτῶν* iterum inferri non poterat, pro quo scribi debebat, quanquam duriuscule, *ἐκείνων*.'

εἰς μὲν ταῦτα, ἃ ἂν φρόνιμοι] Malebam olim ita scribi: *εἰς ἃ μὲν ἂν φρόνιμοι γενώμεθα, ταῦτα ἅπαντες ἡμῖν ἐπιτρέψουσι*, ut responderent hæc verbis mox illatis: *εἰς ἃ δ' ἂν νοῦν μὴ κτησώμεθα, οὔτέ τις ἡμῖν ἐπιτρέψει περὶ αὐτὰ ποιεῖν τὰ ἡμῖν δοκοῦντα.* Nunc nihil hic arbitror mutandum. Scilicet aut sic expedienda structura, ut *εἰς μὲν ταῦτα* vertas, *quod attinet ad ea*, usu *τοῦ εἰς* tritissimo, (ut de legg. vi. p. 774. B. *Εἰς μὲν οὖν χρήματα, ὁ μὴ θέλων γαμεῖν ταῦτα ζημιούσθω*,) *ἐπιτρέπειν* autem absolute, ut sæpe, adhibitum accipias, quemadmodum toties apud Latinos *permittere*: aut, quod equidem præfero, *ταῦτα* negligentius a Platone collocatum existimes. Velut de rep. vii. p. 520. D. *ἐν πόλει ᾗ ἥκιστα πρόθυμοι ἄρχειν οἱ μέλλοντες ἄρξειν, ταύτην ἄριστα—ἀνάγκη οἰκεῖσθαι.* Heindorf.

ἐσόμεθα ἐν αὐτοῖς καὶ ἄλλων ἄρχοντες, ἡμέτερά τε ταῦτα
ἔσται· ὀνησόμεθα γὰρ ἀπ' αὐτῶν. [§. 17.] εἰς ἃ δ' ἂν
νοῦν μὴ κτησώμεθα, οὔ τέ τις ἡμῖν ἐπιτρέψει[u] περὶ αὐτὰ[v]
ποιεῖν τὰ ἡμῖν δοκοῦντα, ἀλλ' ἐμποδιοῦσι πάντες καθ' ὅ τι
ἂν δύνωνται, οὐ μόνον οἱ ἀλλότριοι ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ καὶ
ἡ μήτηρ καὶ εἴ τι τούτων οἰκειότερόν ἐστιν, αὐτοί τε ἐν αὐ-
τοῖς ἐσόμεθα ἄλλων ὑπήκοοι, καὶ ἡμῖν ἔσται ἀλλότρια· οὐ-
δὲν γὰρ ἀπ' αὐτῶν ὀνησόμεθα. συγχωρεῖς οὕτως ἔχειν; Συγ-
χωρῶ. Ἆρ' οὖν τῳ φίλοι ἐσόμεθα καί τις ἡμᾶς φιλήσει[w] ἐν I. i. 122.
τούτοις, ἐν οἷς ἂν ὦμεν ἀνωφελεῖς; Οὐ δῆτα,[x] ἔφη. Νῦν[y]
ἄρα οὐδὲ σὲ ὁ πατὴρ οὐδὲ ἄλλος ἄλλον οὐδένα φιλεῖ, καθ'
ὅσον ἂν ᾖ ἄχρηστος. Οὐκ ἔοικεν, ἔφη. Ἐὰν μὲν ἄρα
σοφὸς γένῃ, ὦ παῖ, πάντες σοι φίλοι καὶ πάντες σοι[z] οἰκεῖοι
ἔσονται· χρήσιμος γὰρ καὶ ἀγαθὸς ἔσει·[a] εἰ δὲ μή, σοὶ
οὔτε[b] ἄλλος οὐδεὶς οὔθ' ὁ[c] πατὴρ φίλος ἔσται οὔθ'[d] ἡ μήτηρ
οὔθ' οἱ οἰκεῖοι. οἷόν τε οὖν ἐπὶ τούτοις, ὦ Λύσι, μέγα φρο-
νεῖν,[e] ἐν οἷς τις μή πω φρονεῖ; Καὶ πῶς ἄν; ἔφη. Εἰ δ'[f]
ἄρα σὺ διδασκάλου δέει, οὔ πω φρονεῖς. [§. 18.] Ἀληθῆ.
Οὐδ' ἄρα μεγαλόφρων εἶ, εἴ περ ἄφρων ἔτι. Μὰ Δί',
ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὔ μοι δοκεῖ.

Καὶ ἐγὼ ἀκούσας αὐτοῦ ἀπέβλεψα πρὸς[g] τὸν Ἱππο-
θάλη,[h] καὶ ὀλίγου ἐξήμαρτον· ἐπῆλθε γάρ μοι εἰπεῖν ὅτι
Οὕτω χρή, ὦ Ἱππόθαλες, τοῖς παιδικοῖς διαλέγεσθαι, τα-
πεινοῦντα καὶ συστέλλοντα,[i] ἀλλὰ μὴ ὥς περ σὺ χαυνοῦν-
τα καὶ διαθρύπτοντα. κατιδὼν οὖν αὐτὸν ἀγωνιῶντα καὶ
τεθορυβημένον ὑπὸ τῶν λεγομένων,[j] ἀνεμνήσθην[k] ὅτι καὶ
προσεστὼς λανθάνειν τὸν Λύσιν ἐβούλετο· ἀνέλαβον οὖν
ἐμαυτὸν καὶ ἐπέσχον τοῦ λόγου.

Καὶ ἐν τούτῳ ὁ Μενέξενος πάλιν ἧκε, καὶ ἐκαθέζετο III. 211.
παρὰ τὸν Λύσιν, ὅθεν καὶ ἐξανέστη. ὁ οὖν Λύσις μάλα
παιδικῶς καὶ φιλικῶς,[l] λάθρα τοῦ Μενεξένου, σμικρὸν πρὸς I. i. 123.

ἐπιτρέψει r.—[v] αὐτοὺς e.—[w] libri φιλήσειεν.—[x] οὐ δῆτα] οὐδεὶς corr Γ.—[y] νῦν...
ἔφη om Ξ.—[z] σοι om Γ.—[a] ἔσει Ϡ.—[b] τε ΞBCEκγef.—[c] οὔθ' ὁ Γ.—[d] οὔθ' Γ.—
[e] φρόνιμος ϠΘr.—[f] δή Γ.—[g] εἰς r.—[h] Ἱπποθαλῆ ϠΘ, Ἱπποθάλην r: Ἱπποθάλη...ὦ
om f.—[i] συλλέγοντα f.—[j] λεγομένων f.—[k] ἀλλ' ἐμνήσθην Θ.—[l] φιλικῶς καὶ παι-

§. 17. φιλήσει ἐν τούτοις] Correxi φιλήσει. Vulgo φιλήσειεν. Heind.

με ἔφη λέγων[m] Ὦ Σώκρατες, ἅ περ καὶ[n] ἐμοὶ λέγεις, εἰπὲ[o] καὶ Μενεξένῳ. Καὶ ἐγὼ[p] εἶπον, Ταῦτα μὲν σὺ αὐτῷ ἐρεῖς, ὦ Λύσι· πάντως γὰρ προσεῖχες τὸν νοῦν. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Πειρῶ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπομνημονεῦσαι αὐτὰ ὅτι μάλιστα, ἵνα τούτῳ[q] σαφῶς πάντ'[r] εἴπῃς·[s] ἐὰν δέ τι αὐτῶν ἐπιλάθῃ, αὖθίς με ἀνερέσθαι[t] ὅταν ἐντύχῃς πρῶτον. [§. 19.] Ἀλλὰ ποιήσω, ἔφη, ταῦτα,[u] ὦ Σώκρατες, πάνυ σφόδρα, εὖ ἴσθι. ἀλλά τι ἄλλο αὐτῷ[v] λέγε, ἵνα κἀγὼ[w] ἀκούω, ἕως ἂν οἴκαδε ὥρα ᾖ[x] ἀπιέναι. Ἀλλὰ χρὴ ποιεῖν ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδή γε καὶ σὺ κελεύεις. ἀλλ'[y] ὅρα ὅπως ἐπικουρήσεις[z] μοι, ἐάν με ἐλέγχειν ἐπιχειρῇ ὁ Μενέξενος. ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι ἐριστικός[a] ἐστιν; Ναὶ μὰ Δί', ἔφη, σφόδρα γε. διὰ ταῦτά τοι καὶ [b]βούλομαί σε αὐτῷ διαλέγεσθαι. Ἵν', ἦν δ' ἐγώ, καταγέλαστος γένωμαι; Οὐ μὰ Δί',[c] ἔφη, ἀλλ' ἵν' αὐτὸν κολάσῃς. Πόθεν; ἦν δ' ἐγώ. οὐ ῥᾴδιον· δεινὸς γὰρ ὁ ἄνθρωπος, Κτησίππου μαθητής. πάρεστι δέ τοι αὐτός—οὐχ ὁρᾷς;—Κτήσιππος. Μηδενός[d] σοι, ἔφη, μελέτω,[e] ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἴθι διαλέγου αὐτῷ. Διαλεκτέον, ἦν δ' ἐγώ.

s. i. 124. Ταῦτ'[f] οὖν ἡμῶν λεγόντων[g] πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, Τί ὑμεῖς, ἔφη ὁ Κτήσιππος, αὐτὼ μόνω ἑστιᾶσθον, ἡμῖν[h] δὲ οὐ μετα-

δικῶς f.—[m] ἔφη λέγων Θ: λέγων ἔφη *r.—[n] καὶ om f.—[o] εἴπερ r.—[p] κἀγὼ f.—[q] τούτων e.—[r] πάντ' Γ.—[s] εἴποις f.—[t] ἀνερέσθαι Θf: ἀνέρεσθαι *r.—[u] ἔφη post ταῦτα ponunt ΞΒCEuye, om f.—[v] ἄλλο αὐτῷ ΞΓΘΣfr: αὐτῷ ἄλλο *r.—[w] κἀγὼ Γ.—[x] ᾖ ὥρα οἴκαδε f.—[y] ἀλλ' Γf.—[z] ἐπικουρήσεις ΓΞCuye et corr B, ἐπικουρήσαις f: ἐπικουρήσῃς *r.—[a] ἐριστικόν f.—[b] καὶ om Γ.—[c] ἵν' Γ.—[d] μηδέν f.—[e] μελέτω ἔφη e.—[f] ταῦτ' Γ.—[g] λεγόντων ἡμῶν f.—[h] αὐτὼ r.—[i] κελεύσει r, κέλευε e.—[j] οὖν

§. 18. πειρῶ τοίνυν] Qui paullo post infertur infinitivus ἀνέρεσθαι, nisi pendere putetur a πειρῶ, quæ ratio parum commoda, pro imperativo adhibitus est. Cratyl. p. 426. B. σὺ δὲ, ἄν τι ἔχῃς βέλτιον ποθὲν λαβεῖν, πειρᾶσθαι καὶ ἐμοὶ μεταδιδόναι. Sophist. p. 218. A. ἂν δ' ἄρα τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ, μὴ ἐμὲ αἰτιᾶσθαι τούτων. p. 262. E. λέξω τοίνυν σοι λόγον—ὅτου δ' ἂν ὁ λόγος ᾖ, σύ μοι φράζειν. Ut mirer Grævium ad Lucian. Solœc. §. 4. poetis hunc usum et legum latoribus familiarem, barbarum in prosa esse dicentem. Vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 196. HEIND.

§. 19. ἀλλὰ ὅρα ὅπως ἐπικουρήσεις] Vulgo ἐπικουρήσῃς. vid. ad §. 7. Deinde illa Ἵνα—γένωμαι vulgo per interrogationem expressa, sine qua videbantur ἠθικώτερα. HEIND.

πόθεν] *Nihil minus.* Conf. §. 12. Hipp. Maj. §. 12. Bergl. ad Aristoph. Eccles. 968. Mox ὁ ἄνθρωπος vulgo cum contemptu quodam dictum, et de *servis* proprie, v. Wesseling. ad Herodot. ix. 39.; hic cavillantis est. HEIND.

οὐχ ὁρᾷς] Verba hæc sæpe sic animandæ orationis causa interposita, uncis liberavi. HEIND.

ἑστιᾶσθον] In hoc, ut sæpe in εὐωχεῖσθαι, tritissimus ille est tropus, Platoni in primis adamatus, de quo vide, si tanti

ἀδίδοτον τῶν λόγων; Ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, μεταδοτέον. ὅδε γάρ τι ὧν λέγω οὐ μανθάνει, ἀλλά φησιν οἴεσθαι Μενέξενον εἰδέναι, καὶ κελεύει[i] τοῦτον ἐρωτᾶν. [§. 20.] Τί οὖν,[j] ἦ δ' ὅς, οὐκ ἐρωτᾷς; Ἀλλ' ἐρήσομαι, ἦν δ' ἐγώ. καί μοι εἰπέ, ὦ Μενέξενε, ὃ ἄν σε ἔρωμαι. τυγχάνω γὰρ ἐκ παιδὸς ἐπιθυμῶν κτήματός του,[k] ὥς περ ἄλλος ἄλλου. ὁ μὲν γάρ τις[l] ἵππους ἐπιθυμεῖ[m] κτᾶσθαι, ὁ δὲ κύνας, ὁ δὲ χρυσίον, ὁ δὲ τιμάς· ἐγὼ δὲ πρὸς μὲν[n] ταῦτα πράως ἔχω, πρὸς δὲ τὴν τῶν φίλων κτῆσιν πάνυ ἐρωτικῶς, καὶ βουλοίμην ἄν μοι φίλον ἀγαθὸν γενέσθαι μᾶλλον ἢ τὸν ἄριστον ἐν ἀνθρώποις ὄρτυγα ἢ ἀλεκτρυόνα, καὶ ναὶ μὰ Δί'[o] ἔγωγε μᾶλλον ἢ ἵππον τε καὶ κύνα· οἶμαι δέ, νὴ τὸν κύνα, μᾶλλον[p] ἢ τὸ Δαρείου χρυσίον κτήσασθαι δεξαίμην πολὺ πρό-

om f.—[k] του e.—[l] τις om E.—[m] ἐπιθυμεῖ ἵππους f.—[n] μὲν om E.—[o] δί Γ.—

est, Victor. Var. Lectt. ii. 14. et Casaub. ad Theophr. c. viii. Heind.

§. 20. πρᾴως ἔχω] Priscian. xviii. ed. Putsch. p. 1202. '*Plato in Lyside ἐγὼ δὲ πρὸς μὲν ταῦτα ἠπίως ἔχω, πρὸς δὲ τὴν φίλων κτῆσιν πάνυ ἐρωτικῶς. pro πρᾴως dixit* (*F. ἠπίως pro πρᾴως dixit,*) *id est, clementer, pro non nimium.*' Ex his ἠπίως, ut rarius et poeticum proprie vocabulum, postliminio restituendum arbitror. Suid. Ἤπιος, πρᾷος. Heind.

τὸν ἄριστον ἐν ἀνθρώποις] ἐν ἀνθρώποις est fere nostrum *in der Welt*. [Anglice *in the world.*] Similiter dicitur κάλλιστ' ἀνθρώπων de legg. i. p. 636. E. ἄριστά γ' ἀνθρώπων Theætet. p. 148. B. ' Xenoph. Memor. iii. 6. 2. καλὸν γάρ, εἴπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις, *si quid aliud in vita*, et cf. ibi index Schneid. Heind.

ὄρτυγα ἢ ἀλεκτρυόνα] Utroque avium genere eodem modo usus est Hipp. Maj. §. 35. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὅλον σῶμα οὕτω λέγομεν καλὸν εἶναι—καὶ αὖ τὰ ζῶα πάντα, ἵππον καλὸν καὶ ἀλεκτρυόνα καὶ ὄρτυγα. Item Plutarch. de Tranq. Anim. T. ii. p. 838. ed. Steph. Οὐ γὰρ πλούσιοι μόνον ἁμοῦ καὶ λόγιοι—εἶναι—ἀξιοῦσιν, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ κύνας ἕξουσι προσεδόντας ἀρετῇ καὶ ἵππους καὶ ὄρτυγας καὶ ἀλεκτρυόνας, ἀθυμοῦσι. Scilicet utriusque generis certaminibus mire delectati Athenienses alebant ea diligentissime, de quo insignis est locus in Platone de legg. vii. p. 789. B. Ac de coturnicum ludo vid. Meursius de Ludis Græc. Thes. Gron. T. vii. p. 979. de gallorum autem gallinaceorum certamine, publice quotannis ex lege Athenis instituto, Sam. Petitus ad L. L. Att. i. 40. s. p. 84. Heind.

οἶμαι δὲ, νὴ τὸν κύνα, μᾶλλον] *Arbitror autem per canem, quod potius et multo prius amicum possidendum susciperem, quam Darii aurum aut ipsum Darium.* Ita Cornarius, in quo non tenuit usum τοῦ δέχεσθαι μᾶλλον, *malle*, ubivis obvium. vid. Duker. ad Thucyd. v. 94. Sed ipsa hac sententia nihil usquam legi ineptius. Quid hoc est, *Darium possidere*, κτήσασθαι αὐτὸν Δαρεῖον? Ut servum, credo. Tum illud μᾶλλον quam moleste iteratum! Conjeci olim, verba μᾶλλον ἢ quartum hic post illud ἑταῖρον inculcata esse a librario. Sed cur Darii potissimum amicitiam exoptet Socrates? Non placet hoc sententiæ acumen, ne tum quidem, si quis ex his μᾶλλον ἢ exsculpendum putet ἀληθῆ (vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. p. 264.) neque hic aliud apte dici puto, nisi hoc, *etiam Darii opes sordere sibi præ bono certoque amico*. Similiter Antisthenes apud Xenoph. Mem. ii. 5. 3. ἔγωγ' οὖν βουλοίμην ἂν τὸν μέν τινα φίλον μοι εἶναι μᾶλλον ἢ δύο μνᾶς, τὸν δ' οὐδ' ἂν ἡμιμναίου προτιμησαίμην, τὸν δὲ καὶ πρὸ δέκα μνῶν ἑλοίμην ἄν, τὸν δὲ πρὸ πάντων χρημάτων καὶ πόνων πριαίμην ἂν φίλον μοι εἶναι.—Paullo post in verbis καὶ σὺ δὲ τοῦτον malim τε. Heind.

τερον ἑταῖρον, μᾶλλον[p] ἢ αὐτὸν[q] Δαρεῖον. οὕτως ἐγὼ[r] φιλέταιρός[s] τίς εἰμι. ὑμᾶς οὖν ὁρῶν, σέ τε καὶ Λύσιν, ἐκπέ-
II. 212. πληγμαι καὶ εὐδαιμονίζω, ὅτι οὕτω νέοι ὄντες οἷοί τ' ἐστὸν τοῦτο τὸ κτῆμα ταχὺ καὶ ῥᾳδίως κτᾶσθαι, καὶ σύ τε[t] τοῦτον οὕτω φίλον ἐκτήσω ταχύ τε καὶ σφόδρα, καὶ αὖ
I. i. 125. οὗτος σέ· ἐγὼ δὲ οὕτω πόρρω εἰμὶ τοῦ κτήματος, ὥς τε οὐδ' ὃν τινα τρόπον γίγνεται φίλος ἕτερος ἑτέρου οἶδα, ἀλλὰ ταῦτα δὴ[u] αὐτά σε βούλομαι ἐρέσθαι[v] ἅτε ἔμπειρον. [§. 21.] Καί μοι εἰπέ· ἐπειδάν τίς τινα φιλῇ, πότερος ποτέρου φίλος[w] γίγνεται, ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος; ἢ οὐδὲν διαφέρει; Οὐδέν, ἔφη,[x] ἔμοιγε δοκεῖ διαφέρειν. Πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ. ἀμφότεροι ἄρ'[y] ἀλλήλων φίλοι[z] γίγνονται, ἐὰν μόνον[a] ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον φιλῇ; Ἔμοιγε, ἔφη, δοκεῖ. Τί δαί;[b] οὐκ ἔστι φιλοῦντα μὴ ἀντιφιλεῖσθαι ὑπὸ τούτου ὃν ἂν φιλῇ;[c] Ἔστιν. Τί δαί;[b] ἆρα ἔστι[d] καὶ μισεῖσθαι φιλοῦντα; οἷόν που ἐνίοτε[e] δοκοῦσι καὶ οἱ ἐρασταὶ πάσχειν πρὸς τὰ παιδικά· φιλοῦντες γὰρ ὡς[f] οἷόν τε μάλιστα οἱ μὲν[g] οἴονται οὐκ ἀντιφιλεῖσθαι, οἱ δὲ καὶ μισεῖσθαι. ἢ[h] οὐκ ἀληθές δο-

[p] μᾶλλον om f.—[q] γὰρ r.—[r] ἔγωγε Ӿ.—[s] φιλεταῖρος Ξe.—[t] τε Heindorfius: libri δὲ.—[u] δὴ om r.—[v] ἐρέσθαι Θfr: ἔρεσθαι *s.—[w] φίλος om s.—[x] ἔφη om r.—[y] ἆρ' Γ.—[z] φίλοι ἀλλήλων f.—[a] μόνος ӾΓΣCEκyefr.—[b] δαί Θ et corr Ӿ: δέ *s.—[c] φιλῶν f.—[d] ἔστι om Σe.—[e] ἐνίοτε post πάσχειν ponit f.—[f] καὶ ὡς rc Γ.—[g] οἱ μὲν

οὕτω πόῤῥω εἰμὶ τοῦ κτήματος] *Tam longe sum ab hac possessione*, ut Quintil. Inst. Or. viii. init. 'Scriptores—ab eloquentia longissime fuerunt.' Isocrat. Paneg. §. 2. *Ὅστις οὖν οἴεται, τοὺς ἄλλους κοινῇ τι πράξειν ἀγαθὸν, πρὶν ἂν τοὺς προεστῶτας αὐτῶν διαλλάξῃ, λίαν ἁπλῶς ἔχει καὶ πόῤῥω τῶν πραγμάτων ἐστί.* Ibid. §. 32. *τίς οὕτω τοσοῦτον πόῤῥω τῶν πολιτικῶν ἦν πραγμάτων, ὅστις οὐκ ἐγγὺς ἠναγκάσθη γενέσθαι τῶν συμφορῶν*; Plut. de rep. i. p. 343. C. *οὕτω πόῤῥω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης καὶ ἀδίκου τε καὶ ἀδικίας, ὥστε ἀγνοεῖς* etc. Contrarium prorsus sonat locutio *πόῤῥω τινὸς ἥκειν, ἐλαύνειν, πορεύεσθαι*. V. Lysid. §. 2. Euthyphr. p. 4. B. Cratyl. p. 410. E. Heind.

§. 21. *πρὸς τὰ παιδικὰ μισεῖσθαι*] Scriptum non muto, quanquam accuratius dixisset, opinor, *πρὸς τῶν παιδικῶν*. Nam qui alterum amat vel odit, recte dicitur *πάσχειν τι πρὸς αὐτὸν*, qui in odio est alteri, non item. Heind. qui sic in Addend. 'Referendum igitur illud *πάσχειν* ad prægressum *φιλοῦντα*, quasi scripsisset *μισούμενον φιλεῖν*. Nam *παθεῖν τι πρός τινα* de eo dici solet, qui nimio erga aliquem affectu est commotus, *amoris præcipue*. Vid. Valcken. ad Chrysost. in Oratt. Hemst. p. xxi. Sed quum sententiæ vis posita sit in prægresso *μισεῖσθαι*, non in illo *φιλοῦντα*, negligentiorem etiam nunc stilum agnosco.'

οἰόμενοι] Particip. *οἰόμενοι* abundare arbitror: et *δοκοῦσι* paulo ante esse quod hic dicit *οἴονται*, non autem accipi pro *videntur*. Steph.

Possis quoque *οὐ μέντοι*. Ed. Bip.

οἰόμενοι] Stephanus [immo Ed. Bip.] depravatum illud *οἰόμενοι* in *οἱ μέντοι* mutandum censuit; sed malim equidem: *οἱ μὲν οἴονται ο. α. οἱ δὲ, κ. μ.* Quod

ἀεί σοι τοῦτο; Σφόδρα γε, ἔφη, ἀληθές. Οὐκοῦν ἐν τῷ τοιούτῳ, ἦν δ' ἐγώ, ὁ μὲν φιλεῖ, ὁ δὲ φιλεῖται. Ναί.[i] Ὁπότερος οὖν αὐτῶν ποτέρου φίλος ἐστίν; ὁ φιλῶν τοῦ φιλουμένου, ἐάν τε καὶ ἀντιφιλῆται ἐάν τε καὶ μισῆται, ἢ ὁ φιλούμενος τοῦ φιλοῦντος; ἢ οὐδέτερος αὖ ἐν τῷ τοιούτῳ οὐδετέρου φίλος ἐστίν, ἂν[j] μὴ ἀμφότεροι ἀλλήλους φιλῶσιν; Ἔοικε γοῦν οὕτως ἔχειν. [§. 22.] Ἀλλοίως ἄρα νῦν ἡμῖν δοκεῖ ἢ πρότερον ἔδοξε. τότε μὲν γάρ, εἰ ὁ ἕτερος φιλοῖ,[k] ι. i. 126.
φίλω εἶναι ἄμφω· νῦν δέ, ἂν μὴ ἀμφότεροι[l] φιλῶσιν, οὐδέτερος φίλος. Κινδυνεύει, ἔφη. Οὐκ ἄρ'[m] ἐστὶ φίλον τῷ φιλοῦντι οὐδὲν μὴ οὐκ ἀντιφιλοῦν. Οὐκ ἔοικεν. Οὐδ' ἄρα φίλιπποί εἰσιν οὓς ἂν[n] οἱ ἵπποι μὴ ἀντιφιλῶσιν, οὐδὲ φιλόρτυγες, οὐδ' αὖ φιλόκυνές γε[o] καὶ φίλοινοι καὶ φιλογυμνασταὶ καὶ φιλόσοφοι, ἂν μὴ ἡ σοφία αὐτοὺς[p] ἀντιφιλῇ. ἢ φιλοῦσι μὲν ταῦθ'[q] ἕκαστοι, οὐ μέντοι φίλα ὄντα, ἀλλὰ ψεύδεθ'[r] ὁ ποιητής, ὃς ἔφη

ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες[s] ἵπποι
καὶ κύνες ἀγρευταὶ καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ, ἦ δ' ὅς. Ἀλλ'[t] ἀληθῆ δοκεῖ λέγειν σοι; Ναί. Τὸ[u] φιλούμενον ἄρα τῷ φιλοῦντι φίλον ἐστίν,[v] ὡς ἔοικεν, ὦ Μενέξενε, ἐάν τε φιλῇ ἐάν τε καὶ[w] μισῇ· οἷον καὶ τὰ νεωστὶ γεγονότα παιδία, τὰ μὲν οὐδέπω φιλοῦντα,

Heusdius: libri οἰόμενοι.—[h] ἢ r.—[i] ναὶ om f.—[j] ἐὰν f.—[k] φιλεῖ ΓΕefrs.—[l] ἀμφότεροι ἀλλήλους Ξs.—[m] ἄρ' Γ.—[n] ἂν om f, qui mox ἀντιφιλοῦσιν.—[o] τε r.—[p] αὐτὰ f.—[q] ταῦθ' Γ.—[r] ψεύδεσθ' Θr.—[s] μουνύχιοι κ.—[t] ἀλλ' om f.—[u] τὸ om r.

nonnunquam amatoribus erga amatos accidit: ardentissime eos amantes, vel amari se vicissim non credunt, vel etiam odio haberi. Heusd.

οἰόμενοι οἴονται] Reposui *οἱ μὲν οἴονται*, et deinde *ἢ* pro *ἦ*. Heind.

ὁπότερος οὖν αὐτῶν] Ὁπότερος pro πότερος. Euthyd. p. 271. A. Ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; de rep. i. p. 348. B. Ὁποτέρως οὖν σοι—ἀρέσκει; atque sic ὅπως sæpe pro πῶς, qui usus fefellit Hoogeveen. de Part. Gr. p. 566. ed. Schütz. Cf. Charmid. §. 39. Heind.

§. 22. *ἀλλὰ ψεύδεθ' ὁ ποιητής*] Solonem dicit, cujus hos versus esse, intelligitur ex Hermiæ scholio in Platonis Phædrum Ms. a Ruhnkenio prolato ad Callimachi fragm. p. 421. ed. Ernest. Conf. Schol. Plat. in Anecdot. Siebenk. p. 57. Videlicet ut exeat sententia, quam Solon ne somniavit quidem, versuum horum structuram, neglecto plane sermonis usu, hanc statuit: Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε εἰσὶ φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι εἰσὶ φίλοι etc. Cujusmodi interpretationis aliud est luculentum exemplum in Alcibiad. ii. p. 147. D. antiqui certe auctoris, licet non Platonis, libro. Heind.

οἷον καὶ τὰ νεωστὶ] *Quemadmodum etiam infantes tenelli, vel nondum amantes vel odio etiam incensi, quando castigantur a matre vel patre, tamen, quanquam illo tempore oderunt parentes suos, longe iis sunt carissimi.* In edd. inepta post

ii. 213. τὰ δὲ καὶ μισοῦντα, ὅταν κολάζηται ὑπὸ τῆς μητρὸς ἢ ὑπὸ
τοῦ πατρός,[x] ὅμως καὶ μισοῦντα ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ πάντων
μάλιστά ἐστι[y] τοῖς γονεῦσι φίλτατα.[z] Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη,
οὕτως ἔχειν. [§. 23.] Οὐκ ἄρα ὁ φιλῶν φίλος ἐκ τούτου τοῦ
λόγου, ἀλλ' ὁ φιλούμενος. Ἔοικεν. Καὶ ὁ μισούμενος ἐχθρὸς
i. 1. 127. ἄρα, ἀλλ' οὐχ ὁ μισῶν.[a] Φαίνεται. Πολλοὶ ἄρα ὑπὸ
τῶν ἐχθρῶν φιλοῦνται, ὑπὸ δὲ τῶν φίλων μισοῦνται, καὶ
τοῖς μὲν ἐχθροῖς φίλοι εἰσί, τοῖς δὲ φίλοις ἐχθροί, εἰ τὸ
φιλούμενον φίλον ἐστὶν ἀλλὰ μὴ τὸ[b] φιλοῦν. καί τοι πολλὴ
ἀλογία, ὦ φίλε ἑταῖρε, μᾶλλον δέ, οἶμαι, καὶ ἀδύνα-
τον,[c] τῷ τε φίλῳ ἐχθρὸν καὶ τῷ ἐχθρῷ φίλον εἶναι.
Ἀληθῆ, ἔφη,[d] ἔοικας λέγειν, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν εἰ
τοῦτ' ἀδύνατον, τὸ φιλοῦν ἂν εἴη φίλον τοῦ φιλουμένου.
Φαίνεται. Τὸ μισοῦν ἄρα πάλιν[e] ἐχθρὸν τοῦ μισουμένου.
Ἀνάγκη. Οὐκοῦν ταὐτὰ ἡμῖν συμβήσεται ἀναγκαῖον
εἶναι ὁμολογεῖν, ἅπερ ἐπὶ τῶν πρότερον, πολλάκις φί-
λον εἶναι μὴ φίλου, πολλάκις δὲ καὶ[f] ἐχθροῦ, ὅταν ἢ
μὴ φιλοῦν τις φιλῇ ἢ καὶ μισοῦν φιλῇ· πολλάκις[g] δ'
ἐχθρὸν εἶναι μὴ ἐχθροῦ ἢ καὶ φίλου, ὅταν ἢ μὴ μισοῦν
τις φιλῇ[h] ἢ καὶ φιλοῦν μισῇ.[i] Κινδυνεύει, ἔφη. Τί οὖν δὴ
χρησώμεθα,[j] ἦν δ' ἐγώ, εἰ μήτε οἱ φιλοῦντες φίλοι ἔσονται
μήθ'[k] οἱ φιλούμενοι μήθ' οἱ φιλοῦντές τε[l] καὶ φιλούμενοι,[m]

—[v] ἐστὶν om Ξ.—[w] καὶ om Γf.—[x] τοῦ πατρὸς ἢ ὑπὸ τῆς μητρὸς f.—[y] μάλιστά ἐστι πάντων Γ, πάντων μάλιστα εἰσὶ t.—[z] τὰ φίλτατα f.—[a] φιλῶν ΓΘΕxft.—[b] μὴ τὸ] τὸ pr Ξ, τὸ μὴ Ξf et pr Γ.—[c] δὲ ἀδύνατον οἶμαι f.—[d] ἔφη om e.—[e] πάλιν om f.—[f] καὶ om Ξ, delet x.—[g] πολλάκις...φιλῇ om Cy.—[h] ὅταν ἢ μὴ φιλοῦν τις φιλῇ f, ὅταν μὴ μισοῦν τις μισῇ Ξe cum γρ BCx et mg Ξ: ὅταν ἢ μισοῦν τις φιλῇ °s.—[i] τις μισῇ ft.—[j] χρησόμεθα ts.—[k] μήθ' bis Γ.—[l] τε om f.—[m] καὶ οἱ φιλούμενοι f.

πατρὸς interpunctio fraudi fuit interpretibus. Igitur ὅμως, alias participio postponi solitum, hic præcedens, referendum est ad illa ἐστὶ φίλτατα. Xenoph. Cyrop. v. 1. 26. οὕτως ἔχομεν, ὡς σὺν σοὶ μὲν ὅμως, καὶ ἐν τῇ πολεμίᾳ ὄντες, θαῤῥοῦμεν. Atque ita *tamen* apud Latinos præpositum pervulgati est usus. Heind.

§. 23. ὅταν ἢ μὴ] Extrema hac periodo vulgo hæc leguntur: ὅταν ἢ μισοῦν τις φιλῇ, ἢ καὶ φιλοῦν μισῇ, pro quibus prægressa illa ὅταν ἢ μὴ φιλοῦν—φιλῇ atque ratio ipsa eam, quam in textu reposui, scripturam flagitabant: ὅταν ἢ μὴ μισοῦν τις μισῇ. Atque μὴ ante μισοῦν abesse, Cornarius quoque vidit. Istud φιλῇ, ejectum a Cornario, mutavi propter antecedentia in μισῇ. Heind.

τί οὖν δὴ χρησόμεθα] Vulgo dativus additur, τῷ πράγματι, ἡμῖν vel ejusmodi. Sed tritum et illud. Protag. p. 321. C. ἠπόρει ὅ, τι χρήσαιτο. Conf. de rep. ii. p. 368. B. et Perizon. ad Ælian. i. 32. Paullo post in verbis ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῦτα Cornarius corrigit ἄρα καί, neque id male, quanquam ἀλλὰ illud ita tueor, ut Plato sic fere scripturus: ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῦτα ἄλλοι εἰσὶ etc. verba in interrogationem deflexisse existimetur. Heind.

ἀλλὰ καὶ παρὰ ταῦτα ἄλλους τινὰς ἔτι φήσομεν εἶναι φίλους ἀλλήλοις γιγνομένους; Οὐ μὰ τὸν Δί',[n] ἔφη,[o] ὦ Σώκρατες,[p] οὐ πάνυ εὐπορῶ[q] ἔγωγε. [§. 24.] Ἆρα μή, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Μενέξενε, τὸ παράπαν οὐκ ὀρθῶς ἐζητοῦμεν; I. i. 128.
Οὐκ[r] ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[s] ὁ Λύσις. καὶ ἅμα εἰπὼν ἠρυθρίασεν· ἐδόκει γάρ μοι ἄκοντ' αὐτὸν ἐκφεύγειν τὸ λεχθὲν διὰ τὸ σφόδρα προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις. δῆλος[t] δ' ἦν καὶ ὅτι ἠκροᾶτο οὕτως[u] ἔχων.

Ἐγὼ οὖν βουλόμενος τόν τε Μενέξενον ἀναπαῦσαι καὶ ἐκείνου ἡσθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ, οὕτω μεταβαλὼν πρὸς τὸν[v] Λύσιν ἐποιούμην τοὺς λόγους, καὶ εἶπον Ὦ Λύσι, ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν, ὅτι εἰ ὀρθῶς ἡμεῖς ἐσκοποῦμεν, οὐκ ἄν ποτε οὕτως ἐπλανώμεθα. ἀλλὰ ταύτῃ[w] μὲν μηκέτι ἴωμεν —καὶ γὰρ χαλεπή τίς μοι φαίνεται ὥς περ ὁδὸς ἡ σκέψις —, ᾗ δὲ ἐτράπημεν, δοκεῖ μοι χρῆναι[x] ἰέναι, σκοποῦντα [τὰ] κατὰ τοὺς ποιητάς· οὗτοι γὰρ ἡμῖν ὥς περ πατέρες II. 214.
τῆς σοφίας εἰσὶ[y] καὶ ἡγεμόνες. λέγουσι δὲ δή που οὐ φαύ-

—[n] δί Γ.—[o] ἔφην Σ.—[p] ὦ σώκρατες ἔφη f.—[q] ἀπορῶ Γ.—[r] οὐκ om ΘΕs.—[s] ἔφη post Σώκρατες ponit t, om [s]s.—[t] δῆλον f.—[u] οὐχ οὕτως ΘΕιυγεfτs.—[v] τὴν Θ.—[w] ταῦτα f.—[x] χρὴ f.—[y] εἰσὶ σοφίας (omisso τῆς) t.—[z] φαύλων Σ.—[a] οἱ om Σ.—

§. 24. *ἔφη, ὦ Σώκρ.*] Hoc ἔφη textu exciderat, quod Cornarius vidit, et quis non videat? Sed malui id inserere ante verba *ὦ Σώκρατες*, quam cum Cornario ante illa *ὁ Λύσις*. Euthyd. p. 287. B. *Εἶτ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁ Διονυσόδωρος.* Ibid. p. 293. E. *Ἥκιστά γε, ἔφη, ὦ Σώκρ. ὁ Διονυσόδωρος*, atque sic sexcenties. Heind.

δῆλος δ' ἦν καὶ ὅτι ἠκροᾶτο οὐχ οὕτως ἔχων] *Et clarum erat, etiam quum auscultaret, non ita illum affectum esse.* Cornar. At quomodo affectum? An *ὥστε ἑκόντα τι εἰπεῖν*? Indignum hoc Platonis stilo et absurdum. Me si audis, tolle istud *οὐχ*, ex syllaba subsequenti natum, et optimum effeceris sensum. Jam enim *οὕτως ἔχων* refertur, quo debet, ad illud *τὸ σφόδρα προσέχειν τὸν νοῦν*, *intentum esse et cogitatione defixum.* Conf. Charmid. §. 18. Eoque nomine et supra laudaverat Socrates Lysidem §. 18. *πάντως γὰρ προσεῖχες τὸν νοῦν*, et spectat huc, quod sequitur, *ἐκείνου ἡσθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ*. Heind.

ᾗ δὲ ἐτράπημεν] *In quam devertimus viam, ea mihi videtur progrediendum, ut poetarum sententias pervestigemus.* Spectant hæc ad versus illos Solonis §. 22. Heind.

τὰ κατὰ τοὺς ποιητὰς] Malim hoc *τὰ* induci. Heind.

λέγουσι δὲ δήπου] His quæ adduntur usque ad *ἀλλήλους*, per parenthesin quandam interposita exhibui, ut structuræ initium iteretur verbis *λέγουσι δέ πως ταῦτα*. Illud *οἱ* post *φίλων*, quanquam sæpe ponitur pro *οἷοι* (v. ad Phædr. §. 46.) hic tamen illo significatu cur non scripsit *οἵ εἰσι*, *quales sint?* neque vero hic quæritur a poetis, neque profertur amicorum definitio. Adde quod parum tum congruerent statim sequentia *ἀλλὰ τὸν θεὸν αὐτὸν* etc. Ergo hæc *οἱ τυγχ. ὄντες* posita videntur pro *περὶ τῶν ἀεὶ φίλων γενομένων*, *de amicis, si qui forte iis occurrunt.* Quanquam ex meo quidem sensu friget hoc additamentum, in quo fortasse mendum delituit. Conjeci olim *ᾗ τυγχάν. ὄντες*, quoniam et statim post gignendæ amicitiæ ratio profertur *ἀλλὰ τὸν θεὸν* etc. et totam hinc duxerat

λως ἀποφαινόμενοι περὶ τῶν φίλων,[a] οἳ[a] τυγχάνουσιν ὄντες· ἀλλὰ τὸν θεὸν αὐτόν φασι ποιεῖν φίλους αὐτούς, ἄγοντα παρ' ἀλλήλους. λέγουσι δέ πως[b] ταῦτα, ὡς ἐγᾦμαι, ὡδί[c]

αἰεί τοι[d] τὸν ὁμοῖον ἄγει[e] θεὸς ὡς[f] τὸν ὁμοῖον

καὶ ποιεῖ γνώριμον. ἢ οὐκ ἐντετύχηκας τούτοις τοῖς ἔπεσιν; Ἔγωγε,[g] ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τοῖς τῶν σοφωτάτων συγγράμμασιν ἐντετύχηκας ταῦτ'[h] αὐτὰ[i] λέγουσιν,[j] ὅτι τὸ[k]
r. i. 129. ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ[l] ἀνάγκη ἀεὶ[m] φίλον εἶναι; εἰσὶ δέ που οὗτοι οἱ περὶ φύσεώς τε καὶ τοῦ ὅλου[n] διαλεγόμενοι καὶ γράφοντες. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, εὖ λέγουσιν; Ἴσως, ἔφη. Ἴσως, ἦν δ' ἐγώ, τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, ἴσως δὲ καὶ πᾶν. ἀλλ' ἡμεῖς οὐ[o] συνίεμεν. δοκεῖ γὰρ ἡμῖν ὅ γε πονηρὸς τῷ πονηρῷ, ὅσῳ ἂν ἐγγυτέρω προσίῃ[p] καὶ μᾶλλον ὁμιλῇ, τοσούτῳ ἐχθίων[q] γίγνεσθαι.[r] ἀδικεῖ γάρ· ἀδικοῦντας δὲ καὶ ἀδικουμένους ἀδύνατόν που φίλους εἶναι. οὐχ οὕτως;[s] Ναί, ἦ δ' ὅς. Ταύτῃ μὲν ἂν τοίνυν[t] τοῦ λεγομένου τὸ ἥμισυ οὐκ ἀληθὲς εἴη, εἴ περ οἱ πονηροὶ ἀλλήλοις ὅμοιοι. Ἀληθῆ λέγεις. Ἀλλά μοι δοκοῦσι[u] λέγειν τοὺς ἀγαθοὺς ὁμοίους εἶναι ἀλλήλοις καὶ φίλους,

[b] πρὸς r.—[c] ὡδὴν r.—[d] τι f.—[e] ἄγει om E.—[f] εἰς f, ἐς r.—[g] ἔγωγ' ayfr.—[h] ταῦτ' Γ.—[i] αὐτὰ om E.—[j] ἃ λέγουσιν Efs.—[k] τὸν e.—[l] τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον Γ.—[m] ἀεὶ om Ξ.—[n] ὄχλου f.—[o] οὐ om 𝔄.—[p] προσήει r, προσείη 𝔄.—[q] ἀχθίων E.—[r] γενέσθαι r.—[s] οὕτως 𝔄: οὕτω °s.—[t] τοίνυν om f.—[u] δοκεῖ e.—[v] μηδέποθ' Γ.—[w] αὐτοῖς

quæstionem hanc Socrates §. 20. ἐγὼ δὲ οὕτω πόῤῥω εἰμὶ τοῦ κτήματος, ὥστε οὐδ' ὅντινα τρόπον γίγνεται φίλος ἕτερος ἑτέρου, οἶδα, ἀλλὰ ταῦτα δὴ αὐτὰ σὲ βούλομαι ἔρεσθαι, ἅτε ἔμπειρον. Tum τυγχάνουσιν ὄντες pro εἰσὶ seu γίγνονται ideo dixerit, quod fors quædam inest in ipsa hac consociatione. Sed commentum hoc præstare non ausim. Heind.

αἰεί τοι τὸν ὁμοῖον] Versus est Homeri Odyss. xvii. 218.—ἢ οὐκ ἐντετύχηκας τούτοις τοῖς ἔπεσιν; *annon legisti hosce versus?* Sympos. p. 177. B. ἔγωγε ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ ἀνδρὸς σοφοῦ—Longin. de Sublim. i. init. τὸ συγγραμμάτιον—ἐφάνη—οὐ πολλὴν ὠφέλειαν—περιποιοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσι. Heind.

§. 25. ταῦτα ταὐτὰ λέγουσι] *Eadem hæc dicentibus.* Ita rescripsi. Vulgo ταῦτα αὐτὰ ἃ λέγ. Empedoclis autem potissimum φιλίαν illam significat. Aristot. Eth. viii. 1. ubi hæc Platonis respicere videtur: διαμφισβητεῖται περὶ φιλίας οὐκ ὀλίγα· οἱ μὲν γὰρ ὁμοιότητά τινα τιθέασιν αὐτὴν καὶ τοὺς ὁμοίους φίλους· ὅθεν τὸν ὅμοιόν φασιν ὡς τὸν ὅμοιον καὶ κολοιὸν ποτὶ κολοιὸν καὶ ὅσα τοιαῦτα· οἱ δὲ ἐξ ἐναντίας κεραμεῖς πάντας τοὺς τοιούτους ἀλλήλοις φασὶν εἶναι· καὶ περὶ αὐτῶν τούτων ἀνώτερον ἐπιζητοῦσι καὶ φυσικώτερον· Εὐριπίδης μὲν φάσκων, ἐρᾷν μὲν ὄμβρου γαῖαν ξηρανθεῖσαν, ἐρᾷν δὲ σεμνὸν οὐρανὸν πληρούμενον ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν· καὶ Ἡράκλειτος τὸ ἀντίξουν συμφέρον καὶ ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἁρμονίαν καὶ πάντα κατ' ἔριν γίνεσθαι. Ἐξ ἐναντίας δὲ τούτοις ἄλλοι τε καὶ Ἐμπεδοκλῆς· τὸ γὰρ ὅμοιον τοῦ ὁμοίου ἐφίεσθαι. Conf. Diog. Laert. viii. 76. ibique Menag. Heind.

τοὺς δὲ κακούς, ὅπερ καὶ λέγεται περὶ αὐτῶν, μηδέποθ'[v]
ὁμοίους μηδ' αὐτοὺς αὐτοῖς[w] εἶναι, ἀλλ' ἐμπλήκτους[x] τε
καὶ ἀσταθμήτους. ὃ δὲ αὐτὸ αὑτῷ ἀνόμοιον εἴη[y] καὶ διά-
φορον, σχολῇ γ' ἄν[z] τῳ[a] ἄλλῳ ὅμοιον ἢ φίλον[b] γένοιτο. ἢ
οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ οὕτως; Ἔμοιγε,[c] ἔφη. [§. 26.] Τοῦτο
τοίνυν αἰνίττονται, ὡς ἐμοὶ δοκοῦσιν, ὦ ἑταῖρε, οἱ τὸ ὅμοιον
τῷ ὁμοίῳ φίλον λέγοντες, ὡς ὁ ἀγαθὸς[d] τῷ ἀγαθῷ μόνος
μόνῳ φίλος, ὁ δὲ κακὸς οὔτε ἀγαθῷ οὔτε κακῷ οὐδέποτε
εἰς ἀληθῆ φιλίαν ἔρχεται. συνδοκεῖ σοι; Κατένευσεν. Ἔχο- 1. i. 130.
μεν ἄρ'[e] ἤδη, τίνες εἰσὶν[f] οἱ φίλοι· ὁ γὰρ λόγος ἡμῖν ση-
μαίνει ὅτι οἳ ἂν ὦσιν ἀγαθοί. Πάνυ γε, ἔφη, δοκεῖ. Καὶ
ἐμοί, ἦν δ' ἐγώ. καί τοι δυσχεραίνω τί γε ἐν αὐτῷ. φέρε
οὖν, ὦ[g] πρὸς Διός, ἴδωμεν τί καὶ ὑποπτεύω. ὁ ὅμοιος τῷ
ὁμοίῳ καθ' ὅσον ὅμοιος φίλος, καὶ ἔστι χρήσιμος ὁ τοιοῦτος
τῷ τοιούτῳ; μᾶλλον δὲ ὧδε. ὁτιοῦν ὅμοιον ὁτῳοῦν ὁμοίῳ
τίν'[h] ὠφέλειαν[i] ἔχειν[j] ἢ τίνα βλάβην ἂν ποιῆσαι δύναιτο,
ὃ μὴ καὶ αὐτὸ αὑτῷ;[k] ἢ τί ἂν παθεῖν,[l] ὃ μὴ καὶ ὑφ' αὑ-
τοῦ πάθοι; τὰ δὴ τοιαῦτα[m] πῶς ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀγαπη-
θείη, μηδεμίαν ἐπικουρίαν ἀλλήλοις ἔχοντα; ἔστιν ὅπως; II. 215.
Οὐκ[n] ἔστιν. Ὃ δὲ μὴ ἀγαπῷτο, πῶς φίλον; Οὐδαμῶς.
Ἀλλὰ δὴ[o] ὁ μὲν ὅμοιος τῷ ὁμοίῳ οὐ φίλος· ὁ δὲ ἀγαθὸς τῷ
ἀγαθῷ καθ' ὅσον ἀγαθός, οὐ[p] καθ' ὅσον ὅμοιος, φίλος ἂν εἴη;
Ἴσως. [§. 27.] Τί δαί;[q] οὐχ ὁ ἀγαθός, καθ' ὅσον ἀγα-
θός, κατὰ τοσοῦτον ἱκανὸς ἂν εἴη αὑτῷ; Ναί. Ὁ δέ γε

αὐτοὺς f.—[x] ἐκπλήκτους e, ἐπλήκτους E.—[y] ἂν εἴη ΧΘ.—[z] γ' ἄν] γέ που ΣCye et pr B: γε *s.—[a] που corr u.—[b] ἢ φίλον om u.—[c] ἔμοιγ' uyeτ.—[d] ὡς ἀγαθὸς uets.—[e] ἄρ' Γ.—[f] οἶσιν Ξ.—[g] ὦ om Θe.—[h] τίν' Γ.—[i] ὠφελίαν ΧΘΞBCEuye. et solent ita ΘB (ὠφελίαν with δ above).—[j] ἔχειν ΧΘ: ἔχει *s.—[k] αὐτῷ BCy, αὐτὸ e.—[l] πάθοι r.—[m] ταῦτα pr Ξ.—[n] δὲ οὐκ Σ.—[o] μὴν f.—[p] οὐ...καθόσον ἀγαθὸς om Σe.—[q] δαί Θ et corr Χ: δέ *s.

τοὺς δὲ κακούς, ὅπερ καὶ λέγεται] *Malos autem, id quod de iis dicitur, nunquam similes ne sibi quidem ipsis esse, sed mutabiles variique ingenii.* Heindorf.

μηδ' αὐτοὺς] For. μηδὲ τοὺς αὐτούς. Steph.

Inutilis est Stephani correctio μηδὲ τοὺς αὐτούς, neque Ficinus illud μηδὲ satis intellexit, qnum vertit: *nunquam vel sibi ipsis vel invicem similes esse,* quæ postrema quominus in textu reponenda putes, vetant illa statim addita ὃ δὲ αὐτὸ αὑτῷ etc. Heind.

ἐμπλήκτους] Suid. κοῦφοι, εὐμετάβλητοι. Conf. Schol. ad Sophocl. Aj. 1375. Ἀστάθμητον, περὶ οὗ οὐδεὶς ἂν δύναιτο τεκμήρασθαι, οὐδὲ σταθμήσασθαι, τί ποτε διανοεῖται ἢ τί πράξει· Harpocrat. ubi vid. Vales. Heind.

ἱκανὸς οὐδενὸς δεόμενος κατὰ τὴν ἱκανότητα. Πῶς γὰρ οὔ; Ὁ δὲ μή του[r] δεόμενος οὐδέ τι[s] ἀγαπῴη ἄν. Οὐ γὰρ οὖν. Ὃ δὲ μὴ ἀγαπῴη, οὐδ' ἂν φιλοῖ.[t] Οὐ δῆτα. Ὁ δὲ μὴ φιλῶν γε οὐ φίλος. Οὐ φαίνεται. Πῶς οὖν οἱ
I. i. 131. ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἡμῖν φίλοι ἔσονται τὴν ἀρχήν, οἳ[u] μήτε ἀπόντες ποθεινοὶ ἀλλήλοις—ἱκανοὶ γὰρ ἑαυτοῖς καὶ χωρὶς ὄντες—μήτε παρόντες χρείαν αὐτῶν[v] ἔχουσι; τοὺς δὴ τοιούτους τίς μηχανὴ περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι ἀλλήλους; Οὐδεμία, ἔφη. Φίλοι δέ γε οὐκ ἂν εἶεν μὴ περὶ πολλοῦ ποιούμενοι ἑαυτούς.[w] Ἀληθῆ. Ἄθρει δή, ὦ Λύσι, πῇ παρακρουόμεθα. ἆρά γε ὅλῳ[x] τινὶ ἐξαπατώμεθα; Πῶς δή; ἔφη. Ἤδη ποτέ του ἤκουσα λέγοντος, καὶ ἄρτι ἀναμιμνήσκομαι, ὅτι τὸ μὲν ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ καὶ οἱ ἀγαθοὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολεμιώτατοι εἶεν. καὶ δὴ καὶ τὸν Ἡσίοδον ἐπήγετο μάρτυρα, λέγων ὡς ἄρα

καὶ[y] κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ
καὶ πτωχὸς πτωχῷ.

καὶ τἆλλα δὴ πάντα οὕτως ἔφη[z] ἀναγκαῖον εἶναι μάλιστα τὰ ὁμοιότατα πρὸς[a] ἄλληλα φθόνου τε καὶ φιλονεικίας καὶ ἔχθρας ἐμπίπλασθαι, τὰ δ' ἀνομοιότατα φιλίας. [§. 28.] Τὸν γὰρ πένητα τῷ πλουσίῳ ἀναγκάζεσθαι φί-

—[r] τούτου t.—[s] του Οy.—[t] φιλῶν f.—[u] εἰ Ξ.—[v] αὑτῶν ΓΘ: αὐτῶν *s.—[w] αὐτοὺς u.—[x] ὅλῳ ἢ rc Γ.—[y] καὶ ante κεραμεὺς om f.—[z] ἔφη ΧΘt: ἐφάνη *s.—

§. 27. ὃ δὲ μὴ ἀγαπῴη] Concinnius sane legeris ἀγαπῶν ex Schleiermacheri conjectura. Heind.

μήτε παρόντες χρείαν αὑτῶν ἔχουσι] Vulgo αὐτῶν. Exspectabas ἀλλήλων. Certe scribendum erat αὑτῶν, ut post μὴ περὶ πολλοῦ ποιούμενοι ἑαυτούς. Conf. Abresch. ad Xenoph. Ephes. ed. Locell. p. 164. Mox de voc. παρακρούσασθαι, quod humilis fraudis significatum habet, vid. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 291. Quod sequitur ὅλῳ τινὶ, referendum ad illa §. 25. Ἴσως τὸ ἥμισυ αὐτοῦ εὖ λέγουσιν, ἴσως δὲ καὶ πᾶν, ἀλλ' ἡμεῖς οὐ συνίεμεν. Heind.

Ἡσίοδον] Ἔ. κ. ἡ. v. 25. sq. Sed istud ἐφάνη quam ineptum est h. l. ubi alterius oratio narratur! Hoc nisi incommode pendere putes a praegresso illo ὡς, probabile est, prout vertit Ficinus, necessarium ille putabat, Platonem scripsisse ἔφη. Heind.

ἄλληλα] For. ἀλλήλοις: alioqui ἐμπίπλασθαι activam significationem haberet, quod esset durum, tum quod ad sermonis consuetudinem, tum quod ad sensum attinet. Steph. Si ἄλληλα retineas, supplebis κατά. Ed. Bip.

ἐμπίπλασθαι] Magis etiam offendit illud, quo structurae ratio prorsus turbatur. Neque enim ad ἄλληλα cum editore Bipontino licet per sermonis usum subaudire κατὰ, neque ἐμπίπλασθαι usquam adhibitum ἐνεργητικῶς. Steph. corrigebat audacter ἀλλήλοις. Tollit hanc difficultatem lenior correctio ἐμπιπλάναι, qua tamen Platonis manum restitui non puto. Heind.

λον εἶναι καὶ τὸν ἀσθενῆ τῷ ἰσχυρῷ τῆς ἐπικουρίας ἕνεκα,
καὶ τὸν κάμνοντα τῷ ἰατρῷ· καὶ πάντα δὴ τὸν μὴ εἰδότα
ἀγαπᾶν τὸν εἰδότα καὶ φιλεῖν. καὶ[b] δὴ καὶ ἔτι ἐπεξῄει τῷ
λόγῳ μεγαλοπρεπέστερον, λέγων ὡς ἄρα παντὸς δέοι τὸ
ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον εἶναι, ἀλλ᾽ αὐτὸ τοὐναντίον[c] εἴη τού- s. i. 182.
του· τὸ γὰρ ἐναντιώτατον τῷ ἐναντιωτάτῳ εἶναι μάλιστα
φίλον. ἐπιθυμεῖν[d] γὰρ τοῦ τοιούτου ἕκαστον, ἀλλ᾽ οὐ τοῦ
ὁμοίου. τὸ μὲν γὰρ ξηρὸν ὑγροῦ, τὸ δὲ ψυχρὸν θερμοῦ, τὸ
δὲ πικρὸν γλυκέος,[e] τὸ δὲ ὀξὺ ἀμβλέος,[f] τὸ δὲ κενὸν πλη-
ρώσεως, καὶ τὸ πλῆρες δὲ κενώσεως· καὶ τἆλλα οὕτω κατὰ
τὸν αὐτὸν λόγον. τροφὴν γὰρ εἶναι τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίῳ·
τὸ γὰρ ὅμοιον τοῦ ὁμοίου[g] οὐδὲν ἂν ἀπολαῦσαι.[h] καὶ μέν- II. 216.
τοι, ὦ ἑταῖρε, καὶ κομψὸς ἐδόκει εἶναι ταῦτα λέγων· εὖ
γὰρ ἔλεγεν. ὑμῖν δέ, ἦν[i] δ᾽ ἐγώ, πῶς δοκεῖ[j] λέγειν; [§. 29.]
Εὖ γε, ἔφη ὁ Μενέξενος, ὥς γε οὑτωσὶ ἀκοῦσαι. Φῶμεν
ἄρα τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίῳ μάλιστα φίλον εἶναι; Πάνυ
γε. Εἶεν, ἦν δ᾽ ἐγώ. οὐκ ἀλλοκότως,[k] ὦ Μενέξενε; καὶ
ἡμῖν εὐθὺς ἅσμενοι ἐπιπηδήσονται οὗτοι οἱ[l] πάνσοφοι ἄνδρες
οἱ ἀντιλογικοί,[m] καὶ ἐρήσονται εἰ[n] οὐκ ἐναντιώτατον ἔχθρα
φιλίᾳ;[o] οἷς τί ἀποκρινούμεθα; ἢ οὐκ ἀνάγκη ὁμολογεῖν

σθαι

[a] πρὸς add rc Γ.—[b] φιλεῖν καὶ φιλει καὶ 𝔛.—[c] τοὐναντίον Γ: τὸ ἐναντίον *ς.—[d] ἐπιθυμεῖ 𝔛Θ et pr Σ.—[e] γλυκέως Ξ.—[f] ἀμβλύος ΣCyer.—[g] τῷ ὁμοίῳ f.—[h] ἀπολαῦσαι Ξ.—[i] δέ ἦν om f.—[j] πῶς ἂν δοκῇ f.—[k] ἀλλοκότων 𝔛ΓΘΞΣCef, ἀλλοκότων B.—[l] οἱ...ἐρήσονται om ɤ.—[m] ἀντίλογοι f.—[n] καὶ Γ.—[o] ἔχθρα φιλίᾳ 𝔛ɤ.—

§. 28. *καὶ δὴ καὶ ἔτι ἐπεξῄει τῷ λόγῳ*] *Persequebatur argumentum, rem uberius et copiosius explicabat.* Gorg. p. 482. D. *Οὐκ ἀγεννῶς γε, ὦ Καλλίκλεις, ἐπεξέρχῃ τῷ λόγῳ παῤῥησιαζόμενος.* de rep. i. p. 349. A. *Ἀλλ᾽ οὐ μέντοι—ἀποκνητέον γε τῷ λόγῳ ἐπεξελθεῖν σκοπούμενον, ἕως ἄν σε ὑπολαμβάνω λέγειν ἅπερ διανοῇ.—Μεγαλοπρεπέστερον* vulgo junctum sequenti *λέγων*, traxi ad *ἐπεξῄει* i. e. *majore quadam sui fiducia et superbiore spiritu.* Hipp. Min. p. 366. E. *Καί μοι, ὥσπερ τὰ πρότερα, γενναίως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἀπόκριναι.* Theæt. p. 161. C. *Ἵνα μεγαλοπρεπῶς καὶ πάνυ καταφρονητικῶς ἤρξατο ἡμῖν λέγειν.* Heind.

§. 29. *εὖ γὰρ ἔλεγεν*] *Ornate enim dicebat.* Fuit autem hæc Heracliti argumentatio. Vid. quæ ex Aristotele protuli ad §. 25. Diog. Laert. ix. 1. 8. Plato Sympos. p. 187. A. Proclus ad Tim. Plat. i. p. 24.—Mox verba *φῶμεν ἄρα τὸ ἐναντίον—εἶναι* sono interrogante expressi. Heind.

εἶεν, ἦν δ᾽ ἐγώ· οὐκ ἀλλοκότως, ὦ Μεν.] Sic vertit Ficinus: *sit ita, o Menexene. Sed quæso, nonne alienum hoc et extraneum?* ut suspicetur aliquis *ἀλλ᾽ οὐκ ἀλλοκότως*; sed sæpius ita infertur post *εἶεν* interrogatio, particula transeundi non addita. Gorg. p. 489. C. *Εἶεν, ὦ σοφώτατε Καλλίκλεις· οὕτω λέγεις*; de rep. i. p. 341. A. *Εἶεν, ἦν δ᾽ ἐγώ, ὦ Θρασύμ.· δοκῶ σοι συκοφαντεῖν*; Paullo post vulgo perperam sine distinctione *Ἆρ᾽ οὖν φήσουσι τὸ ἐχθρόν.* Heind.

ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν; Ἀνάγκη. Ἆρ' οὖν, φήσουσι, τὸ ἐχθρὸν τῷ φίλῳ φίλον ἢ τὸ φίλον τῷ ἐχθρῷ; Οὐδέτερα, ἔφη. Ἀλλὰ τὸ δίκαιον τῷ ἀδίκῳ, ἢ τὸ σῶφρον τῷ ἀκολάστῳ, ἢ τὸ ἀγαθὸν τῷ κακῷ; Οὐκ ἄν μοι δοκεῖ[p] οὕτως ἔχειν.
S. i. 183. Ἀλλὰ μέντοι, ἦν δ' ἐγώ, εἴ πέρ γε κατὰ τὴν ἐναντιότητά τι[q] τῳ φίλῳ φίλον ἐστίν,[r] ἀνάγκη καὶ[s] ταῦτα φίλα εἶναι. Ἀνάγκη. Οὔτε ἄρα τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ οὔτε τὸ ἐναντίον τῷ ἐναντίῳ φίλον. Οὐκ ἔοικεν. Ἔτι[t] δὲ καὶ τόδε σκεψώμεθα, μὴ ἔτι μᾶλλον ἡμᾶς λανθάνει[u] τὸ φίλον ὡς ἀληθῶς οὐδὲν[v] τούτων ὄν, ἀλλὰ τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν φίλον οὕτω ποτὲ γιγνόμενον τοῦ ἀγαθοῦ. Πῶς, ἦ δ' ὅς, λέγεις; Ἀλλὰ μὰ Δί',[w] ἦν δ' ἐγώ, οὐκ οἶδα, ἀλλὰ τῷ ὄντι αὐτὸς ἰλιγγιῶ ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας. καὶ κινδυνεύει κατὰ τὴν ἀρχαίαν παροιμίαν τὸ καλὸν φίλον εἶναι. [§. 30.] Ἔοικε[x] γοῦν μαλακῷ τινὶ καὶ λείῳ[y] καὶ λιπαρῷ· διὸ καὶ ἴσως ῥᾳδίως διολισθαίνει καὶ διαδύεται[z] ἡμᾶς, ἅτε τοιοῦτον ὄν. λέγω γὰρ τἀγαθὸν καλὸν εἶναι. σὺ[a] δ' οὐκ οἴει; Ἔγωγε. Λέγω τοίνυν ἀπομαντευόμενος, τοῦ καλοῦ τε κἀγαθοῦ[b] φίλον εἶναι τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακόν.[c] πρὸς ἃ δὲ λέγων μαντεύομαι, ἄκουσον. δοκεῖ μοι ὡσπερεὶ[d] τρί' ἄττα εἶναι γένη, τὸ μὲν ἀγαθόν, τὸ δὲ κακόν, τὸ δ' οὔτ' ἀγαθὸν οὔτε κακόν. τί δὲ[e] σοί; Καὶ ἐμοί, ἔφη. Καὶ οὔτε τἀγαθὸν τἀγαθῷ[f] οὔτε τὸ κακὸν τῷ κακῷ οὔτε τἀγαθὸν τῷ κακῷ

ἢ
p δοκεῖ ꝤΘΞΕe, δοκεῖ Γ: δοκῇ *s.—q τι om f.—r εἶναι f.—s καὶ om Σe.—t ἔτι μᾶλλον om ꝤΘ.—u λανθάνει ꝤΘΞBCuyer et pr Γ: λανθάνῃ s.—v μηδὲν r.—w δί' Γf.—x ἔοικα y.—y καὶ λείῳ om pr Ξ.—z διαλύεται r.—a οὐ Σ.—b κἀγαθοῦ Γ: καὶ ἀγαθοῦ *s.—c καλόν Γ.—d ὥσπερ εἰ Ꝥ.—e δαὶ corr Ꝥ.—f ἀγαθῷ Σ.—g δὴ Hein-

οὐκ ἄν μοι δοκεῖ] Vulgo *δοκῇ*. Statim post in his *εἴπερ γε κατὰ τὴν ἐναντιότητά τί τῳ φίλον ἐστὶ*, libri editi habent *τὶ τῷ φίλῳ φίλον ἐστὶ*, in quibus istud *φίλῳ* ad *τῳ* pro *τινι* falso adjectum verissime judicavit Cornarius, neque hoc agnoscit Ficini versio: *si secundum contrarietatem amicum est alicui aliquid*. Igitur textu ejeci, mutato *τῷ* in *τῳ*. Heind.

οὕτω ποτὲ] [Similiter] Aristoph. Vesp. 1177. *Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ*. ubi vid. Schol. Et conf. ad Phædr. §. 29. De adagio mox laudato *τὸ καλὸν φίλον εἶναι* vid. Mureti Var. Lectt. iv. 4. Heind.

§. 30. *πρὸς ἃ δὲ λέγων*] Correxit aliquis *βλέπων*. Perperam. Meno. p. 97. D. *Πρὸς τί δὲ δὴ τοῦτο λέγεις*; et post ibid. E. *πρὸς τί οὖν δὴ λέγω ταῦτα*; Sophist. p. 232. E. *πρὸς τί μάλιστα λέγεις*; Phileb. p. 25. D. *Ποῖ καὶ πῶς λέγεις*; De sententia, quæ sequitur, conf. Gorg. p. 467. E. Deinde vulgo sic scriptum: *Καὶ ἐμοί, ἔφη· καὶ οὔτε τἀγαθόν*. Sed illa *Καὶ οὔτε τἀγαθὸν* etc. Socratis sunt verba, non Menexeni. Heind.

φίλον εἶναι, ὥς περ οὐδ' ὁ ἔμπροσθεν λόγος ἐᾷ. λείπεται δή,[g]
εἴ πέρ τῳ τί ἐστι φίλον, τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν φίλον I. i. 184.
εἶναι ἢ τοῦ ἀγαθοῦ ἢ[h] τοῦ[i] τοιούτου οἷον αὐτό[j] ἐστιν.
οὐ γὰρ ἄν που τῷ κακῷ φίλον ἄν τι γένοιτο. Ἀληθῆ.
Οὐδὲ μὴν τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἔφαμεν ἄρτι. ἦ γάρ; Ναί.
Οὐκ ἄρ'[k] ἔσται τῷ μήτε ἀγαθῷ μήτε κακῷ τὸ τοιοῦτον φίλον
οἷον αὐτό. Οὐ φαίνεται. Τῷ ἀγαθῷ ἄρα τὸ μήτε ἀγα-
θὸν μήτε κακὸν μόνῳ[l] μόνον συμβαίνει γίγνεσθαι φίλον.[m]
Ἀνάγκη, ὡς ἔοικεν. [§. 31.] Ἆρ' οὖν καὶ[n] καλῶς, ἦν II. 217.
δ' ἐγώ, ὦ παῖδες, ὑφηγεῖται ἡμῖν[o] τὸ νῦν λεγόμενον; εἰ γοῦν
θέλοιμεν[p] ἐννοῆσαι, τὸ ὑγιαῖνον σῶμα οὐδὲν ἰατρικῆς δεῖται
οὐδὲ ὠφελείας·[q] ἱκανῶς γὰρ ἔχει, ὥστε ὑγιαίνων οὐδεὶς
ἰατρῷ φίλος διὰ τὴν ὑγίειαν. ἦ γάρ; Οὐδείς. Ἀλλ' ὁ
κάμνων, οἶμαι, διὰ τὴν νόσον. Πῶς γὰρ οὔ; Νόσος[r] μὲν[s]
δὴ κακόν, ἰατρικὴ δὲ ὠφέλιμον καὶ ἀγαθόν. Ναί. Σῶμα
δέ γέ που κατὰ τὸ σῶμα εἶναι οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν.
Οὕτως. Ἀναγκάζεται δέ γε σῶμα διὰ νόσον ἰατρικὴν

dorfius: libri δέ.—[h] ἢ οὐ ΞBCEuyer.—[i] τοῦ om E.—[j] αὐτό om f.—[k] ἄρ' Γ.—[l] μόνῳ μόνον ΧΓΘΞ: μόνον μόνῳ *ς.—[m] φίλον om ΧΘ.—[n] καὶ om f.—[o] ὑμῖν f.—[p] θέλομεν Σ.—[q] ὠφελίας Χuye.—[r] : νόσος Γ.—[s] δὲ r.—[t] ὅτι om Σ.—[u] ἔτι Salvi-

λείπεται δή, εἴπέρ τῳ τὶ ἐστὶ φίλον] Post *λείπεται* rescripsi *δὴ* pro *δὲ*, sensu flagitante. §. 38. *λείπονται δὴ οἱ ἔχοντες.* Phædr. §. 24. *λείπεται δή, οἶμαι.* Heind.

οὐ τοῦ] Hanc negativam particulam Fic. quoque hoc in loco minime agnoscit. Steph.

Argumentatur Plato hunc in modum, Tria esse genera, et bonum et malum et quod neque bonum neque malum sit: neque vero bonum amicum esse bono, neque malum malo, neque bonum malo: relinqui igitur, ut, si quid horum alteri sit amicum, illud neque bonum neque malum sit amicum aut bono, aut tali, quale ipsum est; nam malo id amicum esse non posse: jam vero, quum simile simili amicum esse nequeat, unum hoc relinqui, ut illud neque bonum neque malum amicum sit bono.—In hac igitur clara argumentatione liquet particulam *οὐ* vulgo male inculcatam fuisse ante *τοῦ τοιούτου.* Vidit hoc Cornarius, præeunte, ut Steph. monuit, Ficino. Itaque expunxi. Heind.

§. 31. *ἆρ' οὖν καὶ καλῶς—ὑφηγεῖται*] Minus accurate Cornarius: *num igitur etiam recte, inquam ego, a nobis exponitur, o pueri, id quod nunc producimus?* Imo ita intelligo: *an recte—nos ducet in indaganda hac re ea, quam posuimus, sententia?* Ut post §. 35. *μὴ ἡμᾶς ἐξαπατήσῃ τὸ νῦν λεγόμενον.* Heindorf.

εἰ γοῦν θέλοιμεν] Vulgo interpungunt *εἰ γοῦν θέλοιμεν ἐννοῆσαι, τὸ ὑγιαῖνον σῶμα οὐδὲν ἰατρικῆς δεῖται* etc. in quibus *ἐννοῆσαι* hoc, simpliciter adhibitum sine accusativo, duriusculum est. Post *σῶμα* distinxi ex usu Platonis. Phædo p. 68. D. *Εἰ γὰρ ἐθελήσεις—ἐννοῆσαι τήν γε τῶν ἄλλων ἀνδρείαν τε καὶ σωφροσύνην, δόξει σοι εἶναι ἄτοπος.* Protag. p. 324. A. *Εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν, ὦ Σώκρ. τοὺς ἀδικοῦντας, τί ποτε δύναται. αὐτό σε διδάξει* etc. Sympos. p. 200. C. *Τούτους γάρ, ὦ Ἀγάθων, εἰ ἐννοεῖς, ἔχειν μὲν ἕκαστον τούτων ἐν τῷ παρόντι ἀνάγκη ἃ ἔχουσι.* Heind.

ἀσπάζεσθαι καὶ φιλεῖν. Δοκεῖ μοι. Τὸ μήτε κακὸν ἄρα μήτε ἀγαθὸν φίλον γίγνεται τοῦ ἀγαθοῦ διὰ κακοῦ παρουσίαν. Ἔοικεν. Δῆλον δέ γε ὅτι[t] πρὶν γενέσθαι αὐτὸ κακὸν
s. i. 185. ὑπὸ τοῦ κακοῦ οὗ ἔχει. οὐ γάρ δή γε κακὸν γεγονὸς ἔτι[u] ἂν τοῦ ἀγαθοῦ[v] ἐπιθυμοῖ[w] καὶ φίλον εἴη· ἀδύνατον γὰρ ἔφαμεν κακὸν ἀγαθῷ φίλον εἶναι. Ἀδύνατον γάρ. Σκέψασθε δὴ ὃ[x] λέγω. λέγω γὰρ ὅτι ἔνια μέν, οἷον ἂν ᾖ τὸ παρόν, τοιαῦτά[y] ἐστι καὶ αὐτά, ἔνια δὲ[z] οὔ. ὥς περ εἰ ἐθέλοι[a] τις χρώματί τῳ ὁτιοῦν[b] ἀλεῖψαι, πάρεστί που[c] τῷ ἀλειφθέντι τὸ ἐπαλειφθέν.[d] Πάνυ γε.[e] [§. 32.] Ἆρ' οὖν καὶ[f] ἔστι τότε[g] τοιοῦτον τὴν χρόαν τὸ ἀλειφθέν,[h] οἷον[i] τὸ ἐπόν;[j] Οὐ

nius: libri ἐστιν.—[v] post ἀγαθοῦ omisi οὗ cum Ξκε.—[w] ἐπιθυμεῖ Ref[τ]s.—[x] ὃ ἐγὼ f.—[y] ταὐτά f.—[z] δ' ɛ.—[a] ἐθέλει Ξf.—[b] ὁτιοῦν τι ΓΘε.—[c] τῳ ɛ.—[d] ἀλειφθέν ɛ.—[e] πάνυ γε om ΓΠΞΒCΕκγεf.—[f] καὶ om Γ.—[g] τοῦτο ɛ.—[h] ἀλειφθέν Heindorfius: libri ἐπαλειφθὲν.—[i] οἷον om f.—[j] ἐπόν Heindorfius, αἴτιον Ξκ: ἔτι ὂν *s.—[k] οὐ δὲ

ἀναγκάζεται δέ γε σῶμα—ἀσπάζεσθαι καὶ φιλεῖν] Neminem frequentius ista duo sic junctim posuisse, ἀσπάζεσθαι καὶ φιλεῖν, quam Platonem, monuit Valcken. ad Orat. Chrysost. p. xxxviii. Oratt. Hemsterh. et Valk. præmissam. Heind.

ἐπιθυμεῖ] For. ἐπιθυμοῖ, ut conveniat cum εἴη. Steph.

οὐ γὰρ δή γε κακὸν γεγονὸς] Hæc vulgo sic leguntur: οὐ γὰρ δή γε κακὸν γεγονός ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ, οὗ ἐπιθυμεῖ, καὶ φίλον εἴη. In quibus unus Stephanus offendit, pro ἐπιθυμεῖ conjiciens ἐπιθυμοῖ, ut conveniret cum εἴη. Sed, quæ erat eximii viri in Platone edendo festinatio, hæc verba pluribus mendis inquinata esse non vidit. Quæ quum vertit Cornarius ita: *non enim malum factum est pro bono, quod cupit et cui amicum est*, sententiam vel absonam vel prorsus nullam expressit. Scilicet corpus, quod neque bonum neque malum est, amicum fieri dixerat bono cuidam (medicinæ) ob mali præsentiam. Addit, id fieri necesse esse, antequam corpus malum fiat ipsum malo eo, quo sit affectum. Jam talem inferri causam necesse est: *neque enim, quando malum factum fuerit, bonum appetat aliquod eique fiat amicum.* Fieri enim non potest, ut malum quodpiam amicum fiat bono cuiquam. Ad hanc igitur rationem vere mihi videor scripturam concinnasse, quam cuivis facile obviam non multum abfuit quin, ut postmodum vidi, Salvinius etiam excogitaret in Obss. Misc. v. ii. T. ii. p. 276. legendum proponens οὐ γὰρ δή γε κακὸν γεγονὸς ἔτι ἄν τι τοῦ ἀγαθοῦ, οὗ ἐπιθυμεῖ, καὶ φίλον εἴη vel τοῦ ἀγαθοῦ ἐπιθυμοῖ, vel ἐστὶν ἀντί. Firmant autem hanc emendationem illa, quæ post inferuntur §. 32. ubi hanc ipsam sententiam repetit Plato: Οὐκοῦν ὅταν μήπω κακὸν ᾖ κακοῦ παρόντος, αὕτη μὲν ἡ παρουσία ἀγαθοῦ αὐτὸ ποιεῖ ἐπιθυμεῖν· ἡ δὲ κακὸν ποιοῦσα ἀποστερεῖ αὐτὸ τῆς τε ἐπιθυμίας ἅμα καὶ τῆς φιλίας τἀγαθοῦ. Heind.

§. 32. ἔτι ὂν] In præced. edit. perperam αἴτιον pro ἔτι ὄν. Steph.

Ficin. vertit, *quale ipsum esse solet.* Ald. Bas. 1. αἴτιον pro ἔτι ὂν quod Bas. 2. exhibet. Ed. Bip.

ἔτι ὂν] In locum devenimus corruptelæ manifestum. Nullus est sensus in verbis οἷον τὸ ἔτι ὄν, neque medelam affert scriptura Ald. et Bas. 1. τὸ αἴτιον. Enimvero Plato ipse eandem hanc sententiam mox ita explicans: τοῦτο τοίνυν ἐρωτῶ νῦν δή, εἰ ᾧ ἄν τι παρῇ, τοιοῦτον ἔσται τὸ ἔχον οἷον τὸ παρόν, talem fere, opinor, suppeditat corrigendi rationem: Ἆρ' οὖν καὶ ἐστὶ τότε τοιοῦτον τὴν χρόαν τὸ ἀλειφθέν, οἷον τὸ ἐπαλειφθέν; Etenim in sequentibus verbis τὸ ἀλειφθὲν sunt αἱ ξανθαὶ τρίχες, τὸ ἐπαλειφθὲν est τὸ ψιμύθιον. Atque ἀλειφθὲν quin pro ἐπαλειφθὲν scribendum sit, dubium esse non potest; pro τὸ ἔτι ὂν si quis malit substituere τὸ ἐπὸν s. ἐπιὸν, non refragor. Heind.

μανθάνω, ἦ δ' ὅς. Ἀλλ' ὧδε,[k] ἦν δ' ἐγώ. εἴ τίς σου ξανθὰς οὔσας τὰς τρίχας ψιμυθίῳ[l] ἀλείψειε, πότερον τότε[m] λευκαὶ εἶεν ἢ φαίνοιντ'[n] ἄν; Φαίνοιντ' ἄν, ἦ δ' ὅς. Καὶ μὴν παρείη γ'[o] ἂν αὐταῖς λευκότης. Ναί. Ἀλλ' ὅμως οὐδέν τι μᾶλλον ἂν εἶεν λευκαί πω, ἀλλὰ παρούσης λευκότητος οὔ τέ τι λευκαὶ οὔτε μέλαιναί[p] εἰσιν.[q] Ἀληθῆ. Ἀλλ' ὅταν δή, ὦ φίλε, τὸ γῆρας αὐταῖς ταὐτὸν τοῦτο χρῶμα[r] ἐπαγάγῃ, τότε ἐγένοντο οἷόν περ τὸ παρόν, λευκοῦ παρουσίᾳ λευκαί. Πῶς γὰρ οὔ; Τοῦτο τοίνυν ἐρωτῶ[s] δή,[t] εἰ ᾧ ἄν τι παρῇ, τοιοῦτον ἔσται τὸ ἔχον οἷον τὸ παρόν· ἢ ἐὰν μὲν κατά τινα τρόπον παρῇ, ἔσται, ἐὰν δὲ μή, οὔ. Οὕτω μᾶλλον, ἔφη. Καὶ τὸ μήτε κακὸν ἄρα μήτε ἀγαθὸν ἐνίοτε κακοῦ παρόντος οὔ πω κακόν ἐστιν, ἔστι δ' ὅτε I. i. 136.
ἤδη τὸ τοιοῦτον γέγονεν. Πάνυ γε. Οὐκοῦν ὅταν μή πω κακὸν ᾖ κακοῦ παρόντος, αὕτη μὲν[u] ἡ παρουσία ἀγαθοῦ αὐτὸ ποιεῖ ἐπιθυμεῖν· ἡ δὲ κακὸν ποιοῦσα ἀποστερεῖ αὐτὸ τῆς τε ἐπιθυμίας ἅμα καὶ τῆς φιλίας τἀγαθοῦ.[v] [§. 33.] Οὐ γὰρ ἔτι ἐστὶν[w] οὔτε κακὸν II. 218.
οὔτε ἀγαθόν, ἀλλὰ κακόν·[x] φίλον δὲ ἀγαθῷ κακὸν[y] οὐκ ἦν. Οὐ γὰρ οὖν. Διὰ ταῦτα δὴ φαῖμεν ἂν καὶ τοὺς ἤδη σοφοὺς μηκέτι φιλοσοφεῖν, εἴτε θεοὶ εἴτε ἄνθρωποί εἰσιν οὗτοι· οὐδ' αὖ ἐκείνους φιλοσοφεῖν τοὺς οὕτως ἄγνοιαν[z] ἔχον-

Σ.—[l] ψιμυθίῳ ΧΘΒΕκ, ψιμμιθίῳ ΣCyf, ψιμιθίῳ Ξτ, ψιμιθείῳ e: ψιμμυθίῳ ς.—[m] τότε Heindorfius: libri ποτε.—[n] alterum φαίνοιντ' ἂν om Γ.—[o] τ' Βκ.—[p] οὔτε τι μέλαιναι fτ.—[q] ἔπεισιν Σe.—[r] ταυτὸν τοῦτο χρῶμα ΧΘ, τὸ χρῶμα τοῦτο ταυτὸν Γ: ταὐτὸν τοῦτο τὸ χρῶμα *ς.—[s] ἐρωτῶν τ.—[t] νῦν δὴ ΓΘΞfτ.—[u] μὲν οὖν Θ.—[v] τοῦ ἀγαθοῦ Χ.—[w] ἐστιν ἔτι Ξe.—[x] ἀλλὰ κακόν om Σe.—[y] ἀγαθῷ κακὸν Heindorfius: libri ἀγαθὸν κακῷ.—[z] ἀγνοίας Valckenar. ad Eur. Phœniss. 364.—[a] δὲ y.

ψιμ.] ψιμύθιον an ψιμμύθιον scribendum sit, nondum mihi quidem exploratum est. Vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 394. Conf. Taylor. ad Lysiam p. 15. ed. Reisk. Post πότερον correxi τότε pro ποτέ. Paullo post pro τότε ἐγένοντο malim τότε γένοιντο. Heindorf.

§. 33. φίλον δὲ ἀγαθὸν κακῷ οὐκ ἦν] Hoc docuerat, Corpus, quod neque bonum neque malum sit, amicum fieri bono (φίλον γίγνεσθαι τοῦ ἀγαθοῦ) ob mali præsentiam. Fieri autem bono amicum illud, quamdiu ipsum non sit corruptum aut malum. Nam ejusmodi si factum esset, non posse amicum esse bono. Jam suadet, opinor, sententiarum tenor pro iis φίλον δὲ ἀγαθὸν κακῷ οὐκ ἦν sic rescribi: φίλον δὲ ἀγαθῷ κακὸν οὐκ ἦν, ut supra §. 31. Ἀδύνατον γὰρ ἔφαμεν κακὸν ἀγαθῷ φίλον εἶναι. Heind.

διὰ ταῦτα δὴ φαῖμεν ἂν] Phædr. §. 145. Τὸ μὲν σοφόν, ὦ Φαῖδρε, καλεῖν ἔμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ καὶ θεῷ μόνῳ πρέπειν· τὸ δὲ ἢ φιλόσοφον ἤ τι τοιοῦτον μᾶλλόν γε ἂν αὐτῷ καὶ ἁρμόττοι καὶ ἐμμελεστέρως ἔχοι. In verbis autem τοὺς οὕτως ἀγνοίας ἔχοντας vulgatum ἄγνοιαν fidenter emendavi. Vid. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin. §. 1. Heind.

τας ὥστε κακοὺς εἶναι. κακὸν γὰρ καὶ ἀμαθῆ οὐδένα φιλοσοφεῖν. λείπονται δὴ[a] οἱ ἔχοντες μὲν[b] τὸ κακὸν τοῦτο, τὴν ἄγνοιαν, μήπω δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὄντες ἀγνώμονες μηδὲ ἀμαθεῖς, ἀλλ' ἔτι ἡγούμενοι μὴ εἰδέναι ἃ μὴ ἴσασι. διὸ δὴ[c] φιλοσοφοῦσιν οἱ[d] οὔτε ἀγαθοὶ οὔτε κακοί πω ὄντες. ὅσοι δὲ κακοί, οὐ φιλοσοφοῦσιν,[e] οὐδὲ οἱ[f] ἀγαθοί· οὔτε γὰρ τὸ ἐναντίον τοῦ ἐναντίου οὔτε τὸ ὅμοιον τοῦ ὁμοίου φίλον ἡμῖν ἐφάνη ἐν τοῖς ἔμπροσθεν λόγοις. ἢ οὐ μέμνησθε; Πάνυ[g] γε, ἐφάτην. Νῦν ἄρα,[h] ἦν δ' ἐγώ, ὦ[i] Λύσι τε καὶ Μενέξενε, παντὸς μᾶλλον ἐξευρήκαμεν ὃ ἔστι τὸ φίλον καὶ οὔ. φαμὲν γὰρ
s. i. 137. αὐτό, καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ πανταχοῦ, τὸ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθὸν[j] διὰ κακοῦ παρουσίαν τοῦ ἀγαθοῦ φίλον εἶναι. [§. 34.] Παντάπασιν ἐφάτην[k] τε καὶ συνεχωρείτην οὕτω τοῦτ'[l] ἔχειν.

Καὶ δὴ καὶ[m] αὐτὸς ἐγὼ πάνυ ἔχαιρον, ὥς περ θηρευτής τις, ἔχων ἀγαπητῶς ὃ ἐθηρευόμην. κἄπειτ' οὐκ οἶδ' ὁπόθεν μοι ἀτοπωτάτη τις ὑποψία εἰσῆλθεν, ὡς οὐκ ἀληθῆ εἴη τὰ ὡμολογημένα ἡμῖν. καὶ εὐθὺς ἀχθεσθεὶς εἶπον Βαβαί, ὦ Λύσι τε καὶ Μενέξενε, κινδυνεύομεν ὄναρ πεπλουτηκέναι. Τί μάλιστ';[n] ἔφη ὁ Μενέξενος. Φοβοῦμαι, ἦν δ' ἐγώ, μὴ ὥς περ ἀνθρώποις ἀλαζόσι λόγοις τισὶ τοιούτοις ψευδέσιν[o] ἐντετυχήκαμεν περὶ τοῦ φίλου. Πῶς δή; ἔφη. Ὧδε,

—[b] *μὲν* om f.—[c] post *δὴ* omisi *καὶ* cum Θ.—[d] *οἱ* om Ξε et pr Ξ.—[e] *φιλοῦσιν* ϛ.—[f] *οἱ* om Ξ.—[g] *νῦν πάνυ* ΓΕfϛ.—[h] *νῦν ἄρα* ΧΘ: *ἆρα* *ϛ.—[i] *ὦ* om Γ.—[j] *μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν* Ξϛ.—[k] *παντάπασιν οὖν ἐφάτην* f.—[l] *τ'* Γ.—[m] *καὶ* om pr Ξ.—[n] *μάλιστ'*

φαμὲν γὰρ αὐτὸ καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν] Pronomen *αὐτὸ* quum vix commode h. l. accipi possit pro *μόνον*, habet oratio scabri aliquid et inconcinni, certe *αὐτὸ* moleste videtur redundare. Conjeci *φαμὲν γὰρ αὐτὸ τὸ κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ πανταχοῦ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθόν*. Heind. qui vero sic in Addend. 'Sed tamen quum perturbatior interdum sit apud Atticos scriptores verborum ordo, sanus videtur nunc locus, verbis ita ordinatis: *φαμὲν γὰρ αὐτὸ τὸ μήτε κακ. μήτε ἀγ. καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ παντ. διὰ κακοῦ παρ.* etc.'

§. 34. *καὶ δὴ καὶ αὐτὸς—ἐθηρευόμην*] *Atque et ipse ego admodum lætabar, velut venator ægre tenens, in quo venando eram occupatus.* Hæc est loci hujus sententia, male accepti ab interpretibus, illud *ἀγαπητῶς* parum intelligentibus. Sonat enim h. l. *vix, ægre*. vid. Bergler. ad Alciphron. p. 54. Heind.

ὄναρ πεπλουτ.] Theæt. p. 208. B. *Ὄναρ δή, ὡς ἔοικεν, ἐπλουτήσαμεν, οἰηθέντες ἔχειν τὸν ἀληθέστατον ἐπιστήμης λόγον.* Inde *ὀνειροπολεῖν τὸν πλοῦτον* Lucian. Somn. §. 32. ubi vid. Reitz. Heind.

φοβοῦμαι,—μὴ—ἐντετυχήκαμεν] De vocula *μὴ* cum indicativo de re perfecta usurpata *μὴ λέληθε, μὴ τέθνηκε* vid. Burgess. ad Dawes. Misc. Crit. ed. Harl. p. xxiv. Sed subolet in his verbis de

ἦν δ' ἐγώ, σκοπῶμεν. φίλος ὅς[p] ἂν εἴη, πότερόν[q] ἐστί τῳ φίλος ἢ οὔ; Ἀνάγκη, ἔφη. Πότερον οὖν οὐδενὸς ἕνεκα καὶ δι' οὐδέν, ἢ[r] ἕνεκά[s] του καὶ διά τι; Ἕνεκά του καὶ διά τι. Πότερον φίλου[t] ὄντος ἐκείνου τοῦ πράγματος, οὗ ἕνεκα φίλος ὁ φίλος τῷ φίλῳ, ἢ οὔτε φίλου οὔτε ἐχθροῦ; Οὐ πάνυ, ἔφη, ἕπομαι. Εἰκότως γε, ἦν δ' ἐγώ· ἀλλὰ ὧδε ἴσως ἀκολουθήσεις, οἶμαι δὲ καὶ[u] ἐγὼ μᾶλλον εἴσομαι ὅ τι λέγω. ὁ κάμνων, νῦν δὴ ἔφαμεν,[v] τοῦ ἰατροῦ φίλος.
οὐχ οὕτως;[w] Ναί. Οὐκοῦν διὰ νόσον ἕνεκα ὑγιείας τοῦ I. i. 138.
ἰατροῦ φίλος; Ναί. Ἡ δέ γε νόσος κακόν. Πῶς δ' οὔ; Τί δαί[x] ὑγίεια; ἦν δ' ἐγώ· ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἢ οὐδέτερα;
Ἀγαθόν, ἔφη. [§. 35.] Ἐλέγομεν δ' ἄρ',[y] ὡς ἔοικεν, II. 219.
ὅτι τὸ σῶμα, οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακόν, διὰ τὴν νόσον, τοῦτο δὲ διὰ τὸ κακόν, τῆς ἰατρικῆς φίλον ἐστίν·[z] ἀγαθὸν δὲ ἰατρική. ἕνεκα δὲ τῆς ὑγιείας τὴν φιλίαν ἡ ἰατρικὴ ἐπανήρηται·[a] ἡ δὲ ὑγίεια ἀγαθόν. ἦ γάρ; Ναί. Φίλον δὲ ἢ οὐ φίλον ἡ ὑγίεια; Φίλον. Ἡ δὲ νόσος ἐχθρόν. Πάνυ γε. Τὸ οὔτε κακὸν οὔτε ἀγαθὸν ἄρα διὰ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἐχθρὸν τοῦ ἀγαθοῦ φίλον ἐστὶν ἕνεκα[b] τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φίλου. Φαίνεται. Ἕνεκ' ἄρα τοῦ φίλου τὸ φίλον φίλον διὰ τὸ ἐχθρόν. Ἔοικεν. Εἶεν,[c] ἦν δ' ἐγώ. ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἥκομεν, ὦ παῖδες, πρόσσχωμεν[d] τὸν νοῦν μὴ ἐξαπατηθῶμεν, ὅτι μὲν[e] γὰρ φίλον τοῦ φίλου[f] τὸ φίλον γέγονεν, ἐῶ χαίρειν, καὶ

Γ.—[o] ψεύδεσιν Θ.—[p] πῶς e.—[q] πότερός 𝔄ΓΕ.—[r] οὗ Θ.—[s] Ἕνεκα...τί om r.—[t] πότερον οὖν φίλου y.—[u] καὶ om f.—[v] ἔφαμεν Heindorfius: libri φαμεν.—[w] οὕτως (ἐπ) 𝔄ΓΞC: οὕτω *s.—[x] δαὶ Θ et corr 𝔄: δὲ *s.—[y] ἄρ' Γ.—[z] εἶναι f.—[a] ἀνήρηται 𝔄.—[b] ἕνεκ' Γ.—[c] οὖν f.—[d] πρόσσχωμεν u: πρόσχωμεν *s.—[e] μὲν om f.—[f] γὰρ τὸ

glossemate. Istud ψευδέσι post τοιούτοις, quum præcesserit ἀλαζόσι, ferri non potest, quo omisso nihil ad plenam sententiam requires: μὴ ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι λόγοις τισὶ τοιούτοις ἐντετυχήκαμεν. Nam ἀλαζόνες λόγοι sunt ψευδεῖς. vid. Tim. Lex. p. 21. ibique Ruhnk. Heind.

νῦν δὴ φαμὲν] Malim ἔφαμεν, quoniam hæc referuntur ad illa superiora §. 31. ἀναγκάζεται δέ γε σῶμα διὰ νόσον ἰατρικὴν ἀσπάζεσθαι καὶ φιλεῖν. Heind.

§. 35. ἐλέγομεν δ' ἄρα, ὡς ἔοικε] Correxi h. l. ex verissima Cornarii emendatione. Vulgo sine sensu: ἐλέγομεν δ' ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὅτι τὸ σῶμα, οὔτε ἀγαθὸν, οὔτε κακὸν, διὰ τὴν νόσον. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ κακὸν, τῆς ἰατρικῆς φίλον ἐστί. Atque post οὔτε ἀγαθὸν οὔτε κακὸν non male inseras ὂν, et mox in illis ἀγαθὸν δὲ ἰατρικὴ videtur ante ἰατρικὴ deesse art. ἡ. Heind.

ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἥκομεν] Malim ἐπειδὴ δὲ ἐντ. de rep. i. p. 336. A. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐφάνη ἡ δικαιοσύνη ὄν. Heind.

ὅτι μὲν γὰρ φίλον] In his verba illa ἐῶ χαίρειν negligentius sunt collocata: ne quis cum viro docto conjiciat καίτοι

τοῦ ὁμοίου γε τὸ ὅμοιον φίλον γίγνεται, ὅ ἔφαμεν[g] ἀδύνατον εἶναι· ἀλλ' ὅμως τόδε σκεψώμεθα, μὴ ἡμᾶς ἐξαπατήσῃ[h] τὸ νῦν λεγόμενον. ἡ ἰατρική, φαμέν, ἕνεκα τῆς ὑγιείας φίλον. Ναί. Οὐκοῦν καὶ[i] ἡ[j] ὑγίεια φίλον. Πάνυ γε. [§. 36.] Εἰ ἄρα φίλον,[k] ἕνεκά του. Ναί.
s. i. 189. Φίλου γέ τινος δή,[l] εἴ περ ἀκολουθήσει τῇ πρόσθεν ὁμολογίᾳ. Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ ἐκεῖνο φίλον αὖ[m] ἔσται ἕνεκα φίλου; Ναί. Ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη ἀπειπεῖν ἡμᾶς οὕτως ἰόντας, καὶ ἀφικέσθαι ἐπί τινα ἀρχήν, ἣ[n] οὐκέτ' ἐπανοίσει[o] ἐπ'[p] ἄλλο[q] φίλον,[r] ἀλλ' ἥξει ἐπ' ἐκεῖνο ὅ ἐστι πρῶτον φίλον, οὗ ἕνεκα καὶ τἆλλά[s] φαμεν πάντα φίλα εἶναι; Ἀνάγκη. Τοῦτο δή ἐστιν ὃ λέγω, μὴ ἡμᾶς τἆλλα[t] πάντα ἃ εἴπομεν ἐκείνου ἕνεκα φίλα εἶναι, ὥς περ εἴδωλ' ἄττα ὄντα αὐτοῦ, ἐξαπατᾷ, ᾖ δ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, ὃ[u] ὡς[v] ἀληθῶς ἐστι[w] φίλον. ἐννοήσωμεν γὰρ οὑτωσί.[x] ἐάν[y] τίς τι περὶ πολλοῦ ποιῆται,[z] οἷόν περ ἐνίοτε πατὴρ υἱὸν ἀντὶ πάντων τῶν ἄλλων χρημάτων προτιμᾷ,—ὁ δὴ τοιοῦτος ἕνεκα τοῦ τὸν υἱὸν περὶ παντὸς ἡγεῖσθαι ἆρα καὶ ἄλλο τι ἂν περὶ πολλοῦ ποιοῖτο;[a] οἷον[b] εἰ αἰσθάνοιτο αὐτὸν κώνειον[c]

φίλον e.—g φαμὲν Θfτ.—h ἐξαπατήσει f.—i καὶ om Ξe et pr Ξ.—j ἡ om τ et pr Ξ cum ς.—k φίλον efτς.—l δὴ Ξτς: ceteri δεῖ.—m αὖ om τ.—n ἢ Χ.—o ἐπανοίσει f.—p πρὸς τ.—q ἄλλο fς: ceteri ἄλλον.—r φίλον ante ἐπ' ponit f, om τ.—s τἄλλα ΓΣf: τὰ ἄλλα *ς.—t μάλιστα ἄλλα ΧΘτ.—u ὃ om f.—v ὡς om Θ.—w ἐστὶ om f.—x γὰρ οὐ οὑτωσί κ.—y εἰ ὁ ἂν τ: ὃ ἂν *ς.—z ποιεῖσθαι y.—a ποιοῖτο...πολλοῦ

τοῦ ὁμοίου—, quo reposito reponendum etiam esset γίγνοιτ' ἄν. Heind.

§. 36. φίλον γέ τινος δή] Cornar. *Amici cujusdam utique.* Legit itaque φίλου, vere, opinor. Heind.

εἴπερ ἀκολουθήσει] Intellige τοῦτο. Theæt. p. 196. B. Οὐκοῦν εἰς τοὺς πρώτους πάλιν ἀνήκει λόγους. ubi subaudiendum τοῦτο, s. τὸ πρᾶγμα. Heind.

ἆρ' οὖν οὐκ ἀνάγκη ἀπειπεῖν] Male Cornarius, *numquid igitur necesse est, nos huic progressioni renuntiare, et ad principium quoddam pervenire, quod non amplius ad aliud amicum transeat* etc.? Hoc dicit Plato: *nonne igitur necesse est, ut fatigemur sic progrediendo, veniamusque ad principium aliquod, quod jam non referatur ad amicum aliud* etc.? Ἐπανοίσει autem οὐδετέρως h. l. adhibitum est per intellectum τοῦ ἑαυτὸ, ut sæpius, neque audiendus Cornarius, corrigens ἐπανήσει. Qui, miror, quod non in illo potius ἥξει hæsit. Nam quum ἀρχὴ hæc ipsa sit haud dubie *illud* πρῶτον φίλον, *cujus causa cetera omnia* φίλα *sunt*, ita potius scriptum exspectabam: ἀλλ' ἔσται ἐν ἐκείνῳ, s. τελευτήσει εἰς ἐκεῖνο. (Conf. §. 37.) Si sana hæc sunt, verbum ἥκειν, quod prægresso potius ἡμᾶς accommodari debebat, negligentius paullo ad proxime præcedens ἀρχὴν scriptor videtur retulisse. Sed in verbis ὅ ἐστι πρῶτον φίλον inserendum utique articulum τὸ post ἐστὶ puto. Mox in illis ᾗ δ' ἐκεῖνο, ad τὸ πρῶτον subaudiendum τοῦτο, ut brevius idem sic efferri potuerit: ᾗ δ' ἐκεῖνο τὸ πρῶτον τὸ ὡς ἀληθῶς φίλον. Deinde vulgo scriptum ὃ ἄν τίς τι περὶ —, in quibus τι abjeci cum Cornario vertente *quidquid quis plurimi facit.* Heind.

πεπωκότα, ἆρα περὶ πολλοῦ ποιοῖτ' ἂν οἶνον,[d] εἴ περ τοῦτο ἡγοῖτο[e] τὸν υἱὸν σώσειν; Τί μήν; ἔφη. Οὐκοῦν καὶ τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ὁ οἶνος ἐνείη;[f] Πάνυ γε. [§. 37.] Ἆρ' οὖν τότε οὐδὲν περὶ πλείονος ποιεῖται κύλικα κεραμέαν[g] ἢ τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ, οὐδὲ[h] τρεῖς κοτύλας οἴνου ἢ τὸν υἱόν;[i] ἢ ὧδέ πως ἔχει· πᾶσα ἡ τοιαύτη σπουδὴ οὐκ ἐπὶ τούτοις[j]
ἐστὶν ἐσπουδασμένη, ἐπὶ τοῖς ἕνεκά του παρασκευαζομένοις, I. i. 140.
ἀλλ' ἐπ' ἐκείνῳ[k] οὗ ἕνεκα πάντα τὰ τοιαῦτα παρασκευά- II. 220.
ζεται. οὐχ ὅτι πολλάκις λέγομεν, ὡς περὶ[l] πολλοῦ ποιούμεθα χρυσίον καὶ ἀργύριον· ἀλλὰ μὴ οὐδέν τι μᾶλλον οὕτω τό γε ἀληθὲς ἔχῃ.[m] ἀλλ' ἐκεῖνό ἐστιν ὃ περὶ παντὸς ποιούμεθα,[n] ὃ ἂν φανῇ ὄν, ὅτου ἕνεκα καὶ χρυσίον καὶ πάντα τὰ παρασκευαζόμενα[o] παρασκευάζεται. ἆρ' οὕτω φήσομεν; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ περὶ τοῦ φίλου ὁ αὐτὸς λόγος. ὅσα γάρ φαμεν φίλα[p] εἶναι ἡμῖν ἕνεκα φίλου τινός,

om f.—[b] ποιοῖτ' ἂν οἶνον e.—[c] κιόνιον Θ.—[d] υἷον f.—[e] ἡγεῖται f.—[f] εἴη Γ, ἐνῄει Ξ.—[g] κεραμέαν ΞΣBCυefr, κεραμέα ΧΓΘ; E κεραμέα habeat an κεραμία, non liquet: κεραμίαν yς.—[h] οὐδὲ...υἱόν om f.—[i] ἢ τὸν υἱόν om E.—[j] τοιούτοις f.—[k] ἐκεῖνο Σ.—[l] ὡς περὶ] ὥσπερ r.—[m] ἔχει Ξfr.—[n] ἐποιούμεθα f.—[o] παρασκευαζό-

§. 37. ἆρ' οὖν τότε οὐδὲν περὶ πλείονος] Vulgo hæc ita interpunguntur: Ἆρ' οὖν τότε οὐδὲν περὶ πλείονος ποιεῖται κύλικα κεραμίαν, ἢ τὸν υἱὸν τὸν αὑτοῦ, οὐδὲ τρεῖς κοτύλας οἴνου, ἢ τὸν υἱὸν, hoc sensu: *Igiturne tum nihilo pluris faciet calicem fictilem, quam filium suum, neque tres vini heminas, quam filium.* Qua sententia nihil esse potest absurdius. Melior aliquanto est illa, quam Ficinus expressit, *num pluris æstimat tunc calicem fictilem, aut tres vini cyathos, quam filium? an contra potius se res habet* etc.? Quanquam ita locum interpretari vetat illud οὐδὲν et post οὐδὲ, ac ne in hoc quidem sensu quisquam acquiescat. Patrem, dixerat Socrates, quando filium plurimi æstimet, magni æstimaturum etiam vinum, quo possit filium salvum reddere, calicemque ipsum. Jam nemo mehercule exspectabit, dum quæratur ab eo, num calicem vinumve tunc pluris sit æstimaturus pater, quam filium ipsum. Non dubitavi igitur, post ποιεῖται distinguere cum Buttmanno meo, Græcis non inusitatum loquendi genus esse monente, ut οὐδὲν περὶ πλείονος ποιεῖν, βίον ἢ θάνατον, dicatur, qui vitam mortemque in nullo ponat discrimine. In quo neque οὐδὲν pro οὐδέτερον adhibitum offendere debet, et hac una ratione efficitur ea, qua hic opus est, sententia: *Igiturne tum eodem in pretio habebit calicem fictilem, quo suum filium, eodemque tres vini heminas, quo filium, an sic se res habet, ut, filii ratione non habita, nihili omnino illa æstimaturus esset?* Heind.

οὐχ ὅτι πολλάκις λέγομεν] Οὐχ ὅτι est simpliciter *quanquam*, eodemque modo, quo illa Latinorum particula, propositionibus solet annecti. v. c. Theæt. p. 157. B. ὥστε ἐξ ἁπάντων τούτων, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν, οὐδὲν εἶναι ἓν αὐτὸ καθ' αὑτὸ, ἀλλὰ τινὶ αἰεὶ γίγνεσθαι. Τὸ δὲ εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον· οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι ἠναγκάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀνεπιστημοσύνης χρῆσθαι αὐτῷ. Τὸ δ' οὐ δεῖ etc. Gorg. p. 450. E. Ἀλλ' οὔτι τούτων γε οὐδεμίαν οἶμαί σε βούλεσθαι ῥητορικὴν καλεῖν· οὐχ ὅτι τῷ ῥήματι οὕτως εἶπες—ἀλλ' οὐκ οἶμαί σε οὔτε τὴν ἀριθμητικὴν, οὔτε τὴν γεωμετρίαν ῥητορικὴν λέγειν. Protag. p. 336. D. Ἐπεὶ Σωκράτει γε ἐγὼ ἐγγυῶμαι μὴ ἐπιλήσεσθαι, οὐχ ὅτι παίζει καί φησιν ἐπιλήσμων εἶναι. Heind.

ὅσα γὰρ φαμὲν φίλα εἶναι] Verba hæc ἕνεκα φίλου τινὸς mutata distinctione ad

ἑτέρῳ[q] ῥήματι φαινόμεθα λέγοντες[r] αὐτό·[s] φίλον δὲ τῷ ὄντι κινδυνεύει ἐκεῖνο αὐτὸ[t] εἶναι, εἰς ὃ πᾶσαι αὗται αἱ λεγόμεναι φιλίαι τελευτῶσιν. Κινδυνεύει οὕτως, ἔφη, ἔχειν.[u] Οὐκοῦν τό γε τῷ ὄντι φίλον οὐ φίλου τινὸς ἕνεκα φίλον ἐστίν. Ἀληθῆ. Τοῦτο μὲν δὴ ἀπήλλακται, μὴ φίλου τινὸς ἕνεκα[v] τὸ φίλον φίλον εἶναι. ἀλλ' ἆρα τὸ ἀγαθόν ἐστι φίλον; Ἔμοιγε δοκεῖ. [§. 38.] Ἆρ' οὖν διὰ τὸ κακὸν τὸ ἀγαθὸν φιλεῖται, καὶ ἔχει ὧδε· εἰ[w] τριῶν ὄντων ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ καὶ μήτε ἀγαθοῦ μήτε κακοῦ, τὰ δύο λειφθείη,[x] τὸ δὲ κακὸν ἐκποδὼν[y] ἀπέλθοι καὶ μηδενὸς ἐφάπτοιτο μήτε σώματος μήτε ψυχῆς μήτε τῶν ἄλλων ἃ δή φαμεν αὐτὰ καθ' αὑτὰ οὔτε κακὰ εἶναι οὔτε ἀγαθά, ἆρα τότε οὐδὲν ἂν ἡμῖν χρήσιμον εἴη τὸ
I. i. 141. ἀγαθόν, ἀλλ' ἄχρηστον ἂν γεγονὸς εἴη; εἰ γὰρ μηδὲν ἡμᾶς ἔτι βλάπτοι,[z] οὐδὲν ἂν οὐδεμιᾶς ὠφελείας[a] δεοίμεθα. καὶ οὕτω δὴ ἂν τότε γένοιτο κατάδηλον ὅτι διὰ τὸ κακὸν τἀγαθὸν ἠγαπῶμεν καὶ ἐφιλοῦμεν, ὡς φάρμακον ὂν τοῦ κακοῦ τὸ ἀγαθόν, τὸ δὲ κακὸν νόσημα· νοσήματος δὲ μὴ ὄντος οὐδὲν δεῖ φαρμάκου. ἆρ' οὕτω πέφυκέ τε καὶ φιλεῖται τἀγαθὸν διὰ τὸ κακὸν ὑφ' ἡμῶν τῶν μεταξὺ ὄντων τοῦ κακοῦ τε[b] καὶ τἀγαθοῦ, αὐτὸ δὲ αὑτοῦ[c] ἕνεκα[d] οὐδεμίαν χρείαν ἔχει; Ἔοικεν, ἦ δ' ὅς, οὕτως ἔχειν. Τὸ ἄρα φίλον ἡμῖν ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐτελεύτα πάντα τἆλλ', ἃ[e] ἕνεκα

μενα om pr u.—[p] *φίλου* pr u.—[q] *ἑταίρῳ* e.—[r] *λέγοντος* e.—[s] *αὐτά* corr Γ, *αὐτῷ* e.—[t] *αὗται* t.—[u] *ἔχειν ἔφη* Θ.—[v] *εἵνεκα* f.—[w] *εἰ* om t.—[x] *λειφθείη* Heindorfius: libri *ληφθείη* (οι).—[y] *ἐκποδῶν* 𝔄.—[z] *βλάπτῃ* Σ, *βλάπτει* f.—[a] *ὠφελίας* 𝔄ye.—[b] *τε* om t.—[c] *ἑαυτοῦ* 𝔄.—[d] *ἔοικα* Θ.—[e] *τἆλλα* Γ: *τὰ ἄλλα* *s.—[f] *τούτοις ὡς ἔοικεν* f.—

antecedentia traxi. *ἑτέρῳ ῥήματι* i. e. *alieno nomine, improprio*. Pari modo Phileb. p. 13. A. Ὅτι προσαγορεύεις αὐτὰ ἀνόμοια ὄντα ἑτέρῳ, φήσομεν, ὀνόματι. λέγεις γὰρ ἀγαθὰ πάντα εἶναι τὰ ἡδέα. quem locum olim pessime tentavi. Sed illud *αὐτὸ*, post *ὅσα* illatum, vix sanum puto, neque satisfacit *αὐτά*. Elegantius utique hoc prorsus abesset, nisi forte legendum: *λέγοντες αὖ· τὸ φίλον δὲ τῷ ὄντι*. Nam *ἐκεῖνο αὐτὸ* est *illud unum*. Vid. Valcken. ad Chrysost. Orat. in Hemst. et Valck. Oratt. p. vi. Heind.

τοῦτο μὲν δὴ ἀπήλλακται] Simili structura Phileb. p. 67. A. Οὐκοῦν παντάπασιν ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ νοῦς ἀπήλλακτο καὶ ἡδονή, μήτοι τἀγαθόν γε αὐτὸ μηδ' ἕτερον αὐτοῖν εἶναι στερομένοιν αὐταρκείας. Heind.

§. 38. *εἰ τριῶν ὄντων—τὰ δύο ληφθείη, τὸ δὲ κακὸν ἐκποδὼν ἀπέλθοι*] Malim *λειφθείη*, quod respondeat subsequentibus his *ἐκποδὼν ἀπέλθοι*. Heind.

τὸ ἄρα φίλον ἡμῖν ἐκεῖνο] Vulgo: *Τὸ ἄρα φίλον ἡμῖν ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐτελεύτα πάντα τὰ ἄλλα, ἕνεκα ἑτέρου φίλου φίλα ἔφαμεν εἶναι ἐκεῖνα. οὐδὲν δὲ τούτοις*

ἑτέρου φίλου φίλα ἔφαμεν εἶναι [ἐκεῖνα], οὐδὲν δὲ τούτοις
ἔοικε.[f] [§. 39.] ταῦτα μὲν γὰρ φίλου ἕνεκα φίλα κέκλη-
ται,[g] τὸ δὲ τῷ ὄντι φίλον πᾶν τοὐναντίον τούτου φαίνεται
πεφυκός. φίλον γὰρ ἡμῖν ἀνεφάνη ὂν ἐχθροῦ ἕνεκα· εἰ δὲ
τὸ ἐχθρὸν ἀπέλθοι, οὐκέτι, ὡς ἔοικ᾽, ἔσθ᾽ ἡμῖν φίλον. Οὔ
μοι δοκεῖ, ἔφη, ὥς γε νῦν λέγεται. Πότερον, ἦν δ᾽ ἐγώ,
πρὸς Διός, ἐὰν τὸ κακὸν ἀπόληται, οὐδὲ πεινῆν ἔτι ἔσται II. 221.
οὐδὲ διψῆν οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων; ἢ πείνη[h] μὲν
ἔσται, ἐάν περ ἄνθρωποί τε καὶ τἄλλα ζῷα ᾖ, οὐ μέντοι
βλαβερά γε; καὶ δίψα[i] δὴ καὶ αἱ[j] ἄλλαι ἐπιθυμίαι, ἀλλ᾽
οὐ κακαί, ἅτε τοῦ κακοῦ ἀπολωλότος; ἢ γελοῖον[k] τὸ ἐρώ-
τημα, ὅ τί ποτ᾽ ἔσται τότε ἢ μὴ ἔσται; τίς γὰρ οἶδεν; I. i. 142.
ἀλλ᾽ οὖν τόδε γε[l] ἴσμεν, ὅτι καὶ νῦν ἔστι πεινῶντα βλάπ-
τεσθαι, ἔστι δὲ καὶ ὠφελεῖσθαι. ἦ γάρ; Πάνυ γε. Οὐκοῦν
καὶ διψῶντα καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων πάντων ἐπιθυ-
μοῦντα ἔστιν ἐνίοτε μὲν ὠφελίμως ἐπιθυμεῖν, ἐνίοτε δὲ βλα-
βερῶς, ἐνίοτε δὲ μηδέτερα. Σφόδρα γε. Οὐκοῦν ἐὰν
ἀπολλύηται[m] τὰ κακά, ἅ γε[n] μὴ τυγχάνει[o] ὄντα κακά,
τί προσήκει τοῖς κακοῖς[p] συναπόλλυσθαι; Οὐδέν. Ἔσον-
ται ἄρα αἱ μήτε ἀγαθαὶ μήτε κακαὶ ἐπιθυμίαι καὶ ἐὰν
ἀπόληται[q] τὰ κακά. Φαίνεται. [§. 40.] Οἷόν τε οὖν[r]
ἐστὶν ἐπιθυμοῦντα καὶ ἐρῶντα τούτου[s] οὗ ἐπιθυμεῖ καὶ[t] ἐρᾷ

[g] κέκληνται r.—[h] πεῖνα E.—[i] δίψαι Γ.—[j] αἱ om Γ.—[k] ἦ γε γελοῖον y.—[l] τόγε Θf, τόδε E.—[m] ἀπολύηται r.—[n] τε f.—[o] τυγχάνει Ξyefr êt corr Γ: τυγχάνη *s.—[p] καλοῖς r.—[q] ἀπόλληται ℨΓΞΣBCEuy, ἀπόλλυται f.—[r] αὖ f.—[s] τοῦτο corr Γ.—

ἔοικεν. Quæ sensu carent prorsus. Neque dubitavi certam in textum recipere Cornarii mutationem, pro illo δὲ post οὐδὲν, quod ejecerat Corn. reponens δή. Heind.

§. 39. ἐάνπερ] For. ἔστ᾽ ἂν περ. ut dicantur hæc futura esse, *quantisper* homines et cætera animantia fuerint. Steph.

ἐάνπερ] Stephanus conjecit ἔστ᾽ ἂν περ, *quantisper*. Sed probum ἐάνπερ, *si modo*. Ἔστ᾽ ἂν semel adhuc in Platone reperi Symp. p. 211. C. pro quo plerumque adhibet ἕως ἂν s. ἐν ᾧ ἄν. Heind.

τυγχάνῃ] Reposui τυγχάνει ex sermonis lege. Heind.

§. 40. τούτου] Scripserim τοῦτο. Steph. Miror Stephanum τοῦτο reponentem. Meno. p. 96. A. Ἔχεις οὖν εἰπεῖν ἄλλου ὁτουοῦν πράγματος, οὗ οἱ μὲν φάσκοντες διδάσκαλοι εἶναι, οὐχ ὅπως ἄλλων διδάσκαλοι ὁμολογοῦνται etc. et ibid. C. prorsus ad hujus loci modum ὡμολογήκαμεν δέ γε, πράγματος, οὗ μήτε διδάσκαλοι μήτε μαθηταὶ εἶεν, τοῦτο διδακτὸν μὴ εἶναι. Cujus generis primum est exemplum ap. Homer. Iliad. Σ. 192. Geminaque huic, sed vulgatior est illa accusativi pronomini relativo præmissi ratio, ab interpp. passim illustrata. v. c. de legg. v. p. 740. D. πάντων τούτων ἀρχὴν ἣν ἂν θώμεθα μεγίστην καὶ τιμιωτάτην, αὕτη σκεψαμένη etc. v. Muret. Var. Lectt. xiv. 5.—Paullo post ad οὐκ ἂν subaudi ἦν φίλ᾽ ἄττα. Aristoph.

μὴ φιλεῖν; Οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ. Ἔσται ἄρα καὶ τῶν κακῶν ἀπολομένων,[u] ὡς ἔοικε, φίλ' ἄττα. Ναί. Οὐκ ἄν, εἴ γε[v] τὸ κακὸν αἴτιον ἦν τοῦ[w] φίλον τι εἶναι, οὐκ ἂν ἦν τούτου[x] ἀπολομένου[y] φίλον ἕτερον ἑτέρῳ. αἰτίας γὰρ ἀπολομένης ἀδύνατόν που ἦν ἔτ' ἐκεῖνο[z] εἶναι οὗ[a] ἦν αὕτη ἡ αἰτία.[b] Ὀρθῶς λέγεις. Οὐκοῦν ὡμολόγηται ἡμῖν τὸ φίλον φιλεῖν τι καὶ διά τι· καὶ ᾠήθημεν τότε γε[c] διὰ τὸ κακὸν τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακὸν τὸ[d] ἀγαθὸν φιλεῖν. Ἀληθῆ. Νῦν δέ γε, ὡς ἔοικε, φαίνεται ἄλλη τις αἰτία τοῦ φιλεῖν τε καὶ φιλεῖσθαι. Ἔοικεν. Ἆρ'
1. i. 143. οὖν τῷ ὄντι, ὥς περ ἄρτι ἐλέγομεν,[e] ἡ[f] ἐπιθυμία τῆς φιλίας αἰτία, καὶ τὸ ἐπιθυμοῦν φίλον ἐστὶ τούτῳ[g] οὗ ἐπιθυμεῖ καὶ τότε ὅταν ἐπιθυμῇ, ὃ δὲ τὸ[h] πρότερον ἐλέγομεν φίλον εἶναι, ὕθλος[i] τις ἦν, ὥς περ ποίημα μακρὸν συγκείμενον; Κινδυνεύει, ἔφη. Ἀλλὰ μέντοι,[j] ἦν δ' ἐγώ, τό γε[k] ἐπιθυμοῦν, οὗ ἂν ἐνδεὲς ᾖ, τούτου[l] ἐπιθυμεῖ. ἦ γάρ; Ναί. Τὸ δ' ἐνδεὲς ἄρα φίλον ἐκείνου οὗ ἂν ἐνδεὲς ᾖ;[m] Δοκεῖ μοι. Ἐνδεὲς δὲ γίγνεται οὗ ἄν τις ἀφαιρῆται.[n] [§. 41.] Πῶς δ' οὔ; Τοῦ οἰκείου δή, ὡς ἔοικεν, ὅ τε ἔρως καὶ ἡ φιλία καὶ ἡ ἐπιθυμία τυγχάνει[o] οὖσα, ὡς φαίνεται,[p] ὦ Μενέξενέ τε[q]

[t] καὶ om Θ.—[u] ἀπολλομένων E, qui similiter paulo infra.—[v] τε f.—[w] τοῦ om Χ.—[x] τούτου τοῦ Θ.—[y] ἀπολουμένου r.—[z] ἔτ' ἐκεῖνον f, ἐκεῖνο ἔτ' r.—[a] οὗ ἂν E.—[b] ἡ αἰτία αὕτη e.—[c] γε om Γ.—[d] τὸ ante ἀγαθὸν om f.—[e] ἐλέγομεν ἄρτι Γ, ἔτι ἐλέγομεν f: ἄρα ἐλέγομεν Eς.—[f] ἡ om f.—[g] τούτου Eς.—[h] καὶ r.—[i] ὕθλος Θ.—[j] μὴν f.—[k] τε Γ.—[l] τούτου.—[m] ᾖ om f.—[n] ἀφαιρῆται ΓΘr, ἀφῄρηται Η : ἀφ··ρηται ·ς.—[o] τυγχάνοι f, ταχὺ Θ.—[p] ὡς φαίνεται om pr κ.—[q] τε om ΓΣef.—[r] λύσις ΧΘ,

Nub. 5. Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ. Conf. Valcken. ad Herodot. vi. 68. Heind.

ὕθλος τις ἦν—συγκείμενον] Ni præstat συγκείμενος, hoc συγκείμενον referendum certe ad prægressum ὅ. Conf. ad Hipp. Maj. §. 13. Illud expressit Cornarius: *nugæ erant velut longum poema compositæ*. Heind.

ἐνδεὲς] Vel scribendum ἐνδεής, ut conveniat cum τις: vel potius reponendum τι, retinendo ἐνδεές. Steph.

Hic aut ἐνδεὴς scribendum, aut potius reponendum τὶ pro τὶς, judicabat Stephanus. Prius maluit Cornarius: *indiget autem quis eo, quod ipsi negatum est*, et sane alterutro opus est; utrum sit verum, non dijudico, quanquam propter prægressa illa τὸ ἐπιθυμοῦν et τὸ ἐνδεὲς, posterius magis placet, hoc sensu: *indigum autem aliquid fit ejus rei, qua est privatum?* Heind.

§. 41. τοῦ οἰκείου δή, ὡς ἔοικεν,—οὖσα, ὡς φαίνεται] Verba hæc ὡς φαίνεται, a Ficino et Cornario non expressa, saltem arte jungenda prioribus; vulgo enim sic distinctum—οὖσα. Ὡς φαίν. Quanquam duplici hac formula ὡς ἔοικεν et ὡς φαίνεται equidem admodum offendor, neque facile ullum aliud ejusmodi exemplum in Platone reperias. An placet Οὕτως φαίνεται, ὦ Μεν. τε καὶ Λύσι; Heind.

καὶ Λύσι.[r] Συνεφάτην. Ὑμεῖς ἄρα εἰ φίλοι ἐστὸν ἀλλήλοις, φύσει πῃ οἰκεῖοί ἐσθ' ὑμῖν αὐτοῖς. Κομιδῇ, ἐφάτην. Καὶ εἰ ἄρα τις ἕτερος ἑτέρου ἐπιθυμεῖ, ἦν δ' ἐγώ, ὦ παῖδες, ἢ ἐρᾷ,[s] οὐκ ἄν ποτε ἐπεθύμει οὐδὲ ἤρα οὐδὲ ἐφίλει, II. 222.
εἰ μὴ οἰκεῖός πῃ τῷ ἐρωμένῳ[t] ἐτύγχανεν ὤν[u] ἢ κατὰ τὴν[v] ψυχὴν ἢ κατά τι τῆς[w] ψυχῆς ἦθος ἢ τρόπους[x] ἢ εἶδος. Πάνυ γε, ἔφη ὁ Μενέξενος· ὁ δὲ Λύσις ἐσίγησεν. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ. τὸ μὲν δὴ φύσει οἰκεῖον ἀναγκαῖον ἡμῖν πέφανται φιλεῖν. Ἔοικεν, ἔφη. Ἀναγκαῖον ἄρα τῷ γνησίῳ ἐραστῇ καὶ μὴ προσποιήτῳ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν παιδικῶν. Ὁ μὲν I. i. 144.
οὖν Λύσις καὶ ὁ Μενέξενος μόγις πως[y] ἐπενευσάτην, ὁ δὲ Ἱπποθάλης ὑπὸ τῆς ἡδονῆς παντοδαπὰ ἠφίει[z] χρώματα.

Καὶ ἐγὼ εἶπον, βουλόμενος τὸν λόγον ἐπισκέψασθαι, Εἰ μέν τι τὸ οἰκεῖον τοῦ ὁμοίου διαφέρει,[a] λέγοιμεν ἄν τι, ὡς[b] ἐμοὶ δοκεῖ,[c] ὦ Λύσι τε καὶ Μενέξενε, περὶ φίλου, ὃ ἔστιν· εἰ δὲ ταὐτὸν τυγχάνει ὂν ὅμοιόν[d] τε καὶ οἰκεῖον, οὐ ῥᾴδιον ἀποβαλεῖν[e] τὸν πρόσθεν λόγον, ὡς οὐ[f] τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ κατὰ τὴν ὁμοιότητα ἄχρηστον· τὸ δὲ ἄχρηστον φίλον ὁμολογεῖν[g] πλημμελές. [§. 42.] βούλεσθ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, ἐπειδὴ ὥς περ μεθύομεν[h] ὑπὸ τοῦ λόγου, συγχωρήσωμεν καὶ φῶμεν ἕτερόν τι εἶναι τὸ[i] οἰκεῖον[k] τοῦ ὁμοίου; Πάνυ γε.

λῦσι Γ.—[s] ἢ ἐρᾷ ante ἦν ponit f.—[t] τῶν ἐρωμένων ΧΘΕx et pr Γ.—[u] ὂν Χ.—[v] τὴν om f.—[w] τῆς om f.—[x] τρόπος Θ.—[y] μόλις ποτὲ γρ r. μέντοι ΓΣΕf cum s.—[z] libri ἠφίει.—[a] τοῦ οἰκείου διαφέροι r.—[b] ἄν τι, ὡς] ἄν πως ΧΘr.—[c] δοκῇ r.—[d] ὅμοιόν...τὸ om f.—[e] ἀπολιπεῖν ΧΘ, ἀπολεῖν r.—[f] οὐ om r.—[g] ὁμολογεῖν φίλον r.—[h] μυθεύομεν ΧΘΕxfr.—[i] τὸ...εἶναι om Σ.—[k] οἰκεῖον τῷ λόγῳ Γ.—[l] οὐ πρὸς Θ.—

παντοδαπὰ ἠφίει χρώματα] Plat. Epist. vii. p. 349. A. Ὁ δὲ ἀκούσας ἀνεφλέχθη τε καὶ παντοδαπὰ χρώματα ἧκεν, οἷα ἂν θυμούμενος ἀφείη. Quod dicendi genus a Platonis imitatoribus certatim est frequentatum. Heind.

εἰ μέντοι τὸ οἰκεῖον] Ne quis malit εἰ μέν τι, Parmenid. p. 161. A. Εἰ μέντοι μήτε τὸ ἕν, μήτ' ἐκεῖνο, μήτ' ἔσται, ἀλλὰ περὶ ἄλλου του ὁ λόγος, οὐδὲ φθέγγεσθαι δεῖ οὐδέν· εἰ δὲ —. Heind.

οὐ ῥᾴδιον ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον, ὡς οὐ] Explicatur ὁ πρόσθεν λόγος seqq. verbis ὡς τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ κατὰ τὴν ὁμοιότητα ἄχρηστον, ut facile hærere possit Græcorum consuetudini non assuetus in particula οὐ, quæ tamen proba est adeoque necessaria. Latine sic sententiam explanaverim: *Si vero idem est simile atque proprium, non est facile priorem rejicere rationem, ut non putemus, simile simili, quatenus simile est, inutile esse.* Ergo ἀποβαλεῖν τὸν λόγον h. l. est *rejecta priori ratione sententiam ita mutare, ut putemus* etc. Simili βραχυλογίᾳ Gorg. p. 493. C. ἀλλὰ πότερον πείθω τί σε καὶ μετατίθεσαι, εὐδαιμονεστέρους εἶναι τοὺς κοσμίους τῶν ἀκολάστων; i. e. *persuadeone tibi mutataque sententia putas, feliciores esse temperantes libidinosis?* Euthyphr. p. 9. D. ἀλλ' ἆρα τοῦτο νῦν ἐπανορθούμεθα ἐν τῷ λόγῳ, ὡς ὃ μὲν ἂν πάντες οἱ θεοὶ μισῶσιν, ἀνόσιόν ἐστιν etc. Conf. Hutchins. ad Xenoph. Cyrop. p. 520. Heind.

Πότερον οὖν καὶ τἀγαθὸν οἰκεῖον θήσομεν παντί, τὸ δὲ κακὸν ἀλλότριον εἶναι; ἢ τὸ μὲν κακὸν τῷ κακῷ οἰκεῖον, τῷ δὲ ἀγαθῷ τὸ ἀγαθόν, τῷ δὲ μήτε ἀγαθῷ μήτε κακῷ τὸ μήτε ἀγαθὸν μήτε κακόν; Οὕτως ἐφάτην δοκεῖν σφίσιν ἕκαστον ἑκάστῳ οἰκεῖον εἶναι. Πάλιν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, ὦ παῖδες, οὓς[l] τὸ πρῶτον λόγους ἀπεβαλόμεθα[m] περὶ φιλίας, εἰς τούτους εἰσπεπτώκαμεν.[n] ὁ γὰρ ἄδικος τῷ ἀδίκῳ καὶ ὁ κακὸς τῷ κακῷ οὐδὲν ἧττον φίλος ἔσται ἢ ὁ ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ. Ἔοικεν,[o]
I. i. 145. ἔφη. Τί δαί;[p] τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ οἰκεῖον ἂν ταὐτὸν φῶμεν εἶναι, ἄλλο[q] τι ὁ[r] ἀγαθὸς τῷ ἀγαθῷ μόνον φίλος; Πάνυ γε. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτό γε ᾠόμεθα ἐξελέγξαι ἡμᾶς αὐτούς. ἢ οὐ μέμνησθε; Μεμνήμεθα. Τί οὖν ἂν[s] ἔτι χρησαίμεθα τῷ λόγῳ; ἢ δῆλον ὅτι οὐδέν; δέομαι οὖν, ὥς περ οἱ σοφοὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις, τὰ εἰρημένα ἅπαντα ἀναπεμπάσασθαι.[t] εἰ γὰρ μήτε οἱ φιλούμενοι μήτε οἱ φιλοῦντες μήτε οἱ ὅμοιοι μήτε οἱ ἀνόμοιοι μήτε οἱ ἀγαθοὶ μήτε οἱ οἰκεῖοι μήτε τἆλλα[u] ὅσα διεληλύθαμεν—οὐ γὰρ ἔγωγε ἔτι μέμνημαι ὑπὸ τοῦ πλήθους—,[v] ἀλλ' εἰ μηδὲν τούτων[w] φίλον ἐστίν,[x] ἐγὼ μὲν οὐκέτι ἔχω τί λέγω.[y]

II. 223. Ταῦτα δ' εἰπὼν ἐν νῷ εἶχον ἄλλον[z] ἤδη[a] τινὰ τῶν πρεσβυτέρων κινεῖν.[b] κᾆτα,[c] ὥς περ δαίμονές τινες, προσελθόντες οἱ παιδαγωγοί, ὅ τε τοῦ Μενεξένου καὶ ὁ τοῦ[d] Λύσιδος, ἔχοντες αὐτῶν τοὺς ἀδελφούς, παρεκάλουν[e] καὶ ἐκέλευον αὐ-

[m] ἀπεβαλλόμεθα Ηe.—[n] πεπτώκαμεν Ες.—[o] ἔοικεν...ἀγαθῷ om Γ.—[p] δαί Θ et corr Ꭓ: δέ *ς.—[q] ἢ ἄλλο ꞸΘ, om f: in u pro ἄλλο τι litura est, cui rc manus inscripsit τι.—[r] libri ἢ ὁ.—[s] ἂν om E.—[t] ἀναπεμπάσασθαι Ꭓ, ἀναπεμπάσασθε Θ.—[u] τἄλλα vel τἆλλα Γe: τὰ ἄλλα *ς.—[v] διὰ τὸ πλῆθος f.—[w] τῶν Γ.—[x] ἐστι φίλον f, φίλων ἐστὶ ΓΒCuy.—[y] λέγειν f.—[z] ἄλλων E.—[a] εἴδη e.—[b] αἰνεῖν e.—[c] κατὰ Ꭓ.

§. 42. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτό γε ᾠόμεθα] Parum accurate Cornarius: *atqui et hoc nos ipsi reprobavimus.* Hoc dicit: *atqui in hoc quoque videbamur nobis nosmet ipsos redarguisse.* Neque enim infrequens est ἐλέγχειν duplici accusativo junctum. Apolog. p. 23. A. οἴονται γάρ με—ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν, ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω. Conf. Hipp. Maj. §. 18. Post illa Δέομαι οὖν ὥσπερ οἱ σοφοὶ—ἀναπεμπάσασθαι sine dubio trahenda sunt ad ἀνακεφαλαίωσιν illam in peroratione. V. Quintil. Inst. vi. 1. De voce ἀναπεμπάσασθαι vid. Lex. Tim. p. 33. ibique Ruhnk. Heind.

§. 43. κινεῖν] *Ad dicendum excitare.* de rep. i. p. 329. D. Καὶ ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἰπόντος ταῦτα, βουλόμενος ἔτι λέγειν αὐτὸν, ἐκίνουν καὶ εἶπον. Amator. p. 134. A. Καί μοι ἔδοξεν ἤδη ἐνταῦθα κινητέος εἶναι ὁ φιλογυμναστὴς, ἵνα μοι βοηθήσειε. Conf. Charmid. §. 22. Illud ὥσπερ δαίμονές τινες an de improviso istorum adventu accipiendum? an de tristi formidolosoque habitu? Certi nihil exputo. Heind.

τοὺς οἴκαδε[f] ἀπιέναι· ἤδη γὰρ ἦν ὀψέ. τὸ μὲν οὖν πρῶτον καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ περιεστῶτες αὐτοὺς ἀπηλαύνομεν· ἐπειδὴ δὲ[g] οὐδὲν ἐφρόντιζον ἡμῶν, ἀλλ' ὑποβαρβαρίζοντες ἠγανάκτουν τε[h] καὶ οὐδὲν ἧττον ἐκάλουν, ἀλλ' ἐδόκουν ἡμῖν ὑποπεπωκότες[i] ἐν τοῖς Ἑρμαίοις ἄποροι εἶναι προσφέρεσθαι, ἡττηθέντες οὖν αὐτῶν διελύσαμεν τὴν συνουσίαν.[j] ὅμως δ'[k] s. i. 146.
ἔγωγε ἤδη ἀπιόντων αὐτῶν, Νῦν μέν,[l] ἦν δ' ἐγώ, ὦ Λύσι τε καὶ Μενέξενε, καταγέλαστοι γεγόναμεν ἐγώ τε, γέρων ἀνήρ, καὶ ὑμεῖς. ἐροῦσι γὰρ οἵδε ἀπιόντες ὡς οἰόμεθα ἡμεῖς ἀλλήλων φίλοι εἶναι—καὶ ἐμὲ γὰρ ἐν ὑμῖν τίθημι—, οὔπω δὲ ὅ τι ἔστιν ὁ φίλος οἷοί τε ἐγενόμεθα ἐξευρεῖν.

—[d] καὶ τοῦ, omisso ὁ, f.—[e] παρεκάλουν om f.—[f] οἴκαδ' uyef.—[g] δὲ om e.—[h] τε om f.—[i] ὑποπεπωκότες Θ et corr fortasse 𝔄: ὑποπεπτωκότες *s.—[j] οὐσίαν pr Ξ.—[k] δ' om ΞΣBCEuyes.—[l] δὲ BCEs.

ἀλλ' ἐδόκουν] Ἀλλὰ hoc negligentius iteratum; commodius utique scripsisset καὶ ἐδόκ. Heind.

ὑποπεπτωκότες] Non ὑποπεπτωκότες sed ὑποπεπωκότες Platonem scripsisse puto; quamvis et Fic. lectionem illam (quod altera illi in mentem non veniret) sequens, ita verterit, *videbantur enim nobis, quia festo succubuissent, nihil habere quod in medium afferrent*. Sed et verbum προσφέρεσθαι aliter interpretor: ut sit sensus hujus loci, *atque adeo videbantur nobis, quod plusculum poti forent, ejusmodi esse ut cum iis negotium nobis esse non posset*. Videtur autem vocula οὖν per pleonasmum posita esse post ἡττηθέντες. Steph.

Pro vulgato ὑποπεπτωκότες non cunctanter cum Stephano reposui ὑποπεπωκότες, qui sententiam loci hanc esse vidit: *videbantur nobis, quod plusculum poti forent, ejusmodi esse, ut cum iis negotium nobis esse non posset*. Ridicule Cornarius cum Ficino: *videbantur —non habere, quod in medium afferrent*. προσφέρεσθαι i. e. ὥστε ἡμᾶς προσφερέσθαι αὐτοῖς. Heind.

ἐν τοῖς Ἑρμ.] Vid. ad §. 3. Deinde οὖν post ἡττηθέντες, quod Stephano redundare videbatur, ita obvium est in apodosi post protasin longiorem, ubi orationem redorditur quodam modo. v. Valcken. Annotatt. Hemst. et Valck. Oratt. Subjectas p. 396. Cf. Plat. Euthyd. p. 295. A. de rep. ii. p. 367. C. Heind.

ἐγώ τε, γέρων ἀνήρ, καὶ ὑμεῖς] Ficino duce, legendum censeam ἐγώ τε, γέρων ἀνήρ, καὶ ὑμεῖς, νέοι. Hujusmodi antithesi in primis delectari solet Plato. Apol. Socr. 25. D. Τί δή ποτ' ὦ Μέλιτε, τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλικόσδε ὤν, ὥστε— Legg. vii. 821. E. Καίτοι χαλεπά γε ὄντα οὐκ ἄν ποτε οἷόστ' ἦν δηλοῦν τηλικούτοις οὖσι τηλικοῦτος. Theæt. 183. D. Νέος ὤν, ὦ Θεαίτητε, τοὺς πρεσβυτέρους ἀδικεῖν διδάσκεις; Menex. 234. A. Καὶ ἄρχειν ἡμῶν, ὦ θαυμάσιε, ἐπιχειρεῖς τῶν πρεσβυτέρων, τηλικοῦτος ὤν; Auctor dialogi, qui Hipparchus inscribitur, Platonem imitatus 225. D. Μὴ τοίνυν ἐπιχείρει με ἐξαπατᾶν, ἄνδρα πρεσβύτερον ἤδη, οὕτω νέος ὤν. Et magnam fere antithesi efficaciam addit orationis concinnitas. Tim. 47. C. συγγενεῖς ἐκείναις οὔσας, ἀταράκτοις τεταραγμένας. Menex. 241. A. Οἱ μὲν γὰρ Μαραθῶνι τοσοῦτον μόνον ἐπιδείξαντο τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι κατὰ γῆν οἷόντε ἀμύνασθαι τοὺς βαρβάρους ὀλίγοις πολλούς· Ione 534. D. Ἵνα ἡμεῖς οἱ ἀκούοντες εἰδῶμεν ὅτι οὐχ οὗτοι εἰσὶν οἱ ταῦτα λέγοντες, οὕτω πολλοῦ ἄξια, οἷς νοῦν μὴ πάρεστιν. Gorg. 511. B. Καὶ σὺ ἐμοῦ ἄκουε, ὅτι ἀποκτενεῖ μέν, ἂν βούληται· ἀλλὰ πονηρὸς ὢν καλὸν κἀγαθὸν ὄντα. Apol. S. 19. A. Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν οὑτωσὶν ὀλίγῳ χρόνῳ. Ibid. 24. A. Quæ antitheseos efficacia reddenda videtur Timæo 86. E. Ὅπου γὰρ ἂν οἱ—χυμοὶ—τὴν ἀφ' αὐτῶν ἀτμίδα τῇ τῆς ψυχῆς φορᾷ συμμίξαντες ἀνακερασθῶσι, παντοδαπὰ νοσήματα ψυχῆς ἐμποιοῦσι, μᾶλλον καὶ ἧττον, καὶ ἐλάττω καὶ πλείω; ut legatur μᾶλλον καὶ ἧττον, ἐλάττω καὶ πλείω. Heusd.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΤΑΙΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ, ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, ΚΑΛΛΙΑΣ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΠΡΟΔΙΚΟΣ, ΙΠΠΙΑΣ.

ARGUMENTUM.

Hujus disputationis idem est cum Euthydemo scopus et argumentum: nempe ut inanes Sophistarum speculationes detegantur, conspectoque fastu et vanitate contemnantur, et procul rejiciantur. Proponuntur hic nonnullæ opiniones ex veræ philosophiæ quidem penu depromtæ, sed ita, ut adulterinis quibusdam pigmentis inficiantur. Primaria quæstio est, An virtus disci possit? quod quidem affirmat Protagoras: sed dum ad suæ illius opinionis probationem se accingit, ita agit, ut in varias contrarietatum angustias se inducat, et infructuosis disputationibus temere omnia permisceat: atque adeo non veræ scientiæ artifex et magister, sed futilium nugarum effictor merito videatur. Fuit enim Platonis consilium, sophistarum nænias traducere his exemplis, ut illos tanquam veræ philosophiæ corruptores detestemur, et ab illis plane abhorreamus. Hinc etiam præclara quædam documenta haurire licet, ex quibus hæc sunt: Sapientiam non esse nudam aut imaginariam rerum cognitionem, aut quæ perperam et vitiose agat: Non esse quidquam jucundum quod non sit bonum: Veræ scientiæ caput esse, ut vitam ex virtute componamus: Adulterinæ et fucatæ scientiæ notam esse, quum verba tantum adhibentur, nulla utilitas ad vitam bene instituendam redit.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.*

§. 1. Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνει; ἢ[a] δῆλα δὴ ὅτι Steph. I. 309.
ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; καὶ μήν Bek. I. i. 149.

E Personis dialogi Protagoras disserendi arte, Hippias eruditione profunda, Prodicus linguæ augendæ studio celebrantur, Callias opulentia. Non Olymp. xc. ut vulgo existimatur, sed ante a. 3. Olymp. lxxxvii. dialogum aut compositum esse aut habitum fingi contendit Schleiermacher. Consilium hoc esse monet, ut, repudiatis omnibus Sophistarum rationibus et methodis, Socraticam unam omnium optimam esse instituendi rationem doceatur. Hinc in toto dialogo regnat ironia. Initium lectionis Platonicorum librorum ab hoc dialogo faciendum esse censet Hdf. Beck.

* *Πρωτάγορας ἢ Σοφισταί. Ἐνδεικτικός*] Petita est hæc inscriptio e Diog. Laert. Ed. Bip.

πόθεν, ὦ Σώκρατες] Protulit hæc usque ad verba Ἀλκιβ. ἔχει Athenæus v. 19. Schw. p. 345. ubi in Cod. *φαίνει* scriptum, quam secundæ personæ formam nunc vellem ubique a me Platonis orationi restitutam. Heind.

δηλαδὴ] Rectius δῆλα δὴ ὅτι, ut Cic. interpret. *an quidem dubium non est quin.* Steph.

δηλαδὴ] Utut Cicero ita aliquando vertat, δηλαδὴ tamen significat *videlicet.* Serran.

δηλαδὴ] Unus hic est locus e multis hujus philosophi in quibus hæc vox δηλαδὴ pro duabus δῆλα δὴ est posita: ut etiam δηλονότι non raro pro δῆλον ὅτι. Ad hunc autem locum quod attinet, in eo Ciceronis interpretatio, quod dico, comprobat; vertit enim, 'An quidem dubium non est quin ab Alcibiade?' Comprobant etiam ii loci in quibus ἢ δῆλον δὴ scriptum est: quorum unus est in Lachete T. ii. p. 190. *τί οὖν ἂν προελοίμεθα τῶν τῆς ἀρετῆς μερῶν; ἢ δῆλον δὴ ὅτι τοῦτο, εἰς ὃ τείνειν δοκεῖ ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις μάθησις;* Sic autem et alibi: et quidem sæpius sine particula δή: ut in Hippia Majore T. iii. p. 283. *σὺ αὐτὸς πόθεν πλεῖστον ἀργύριον εἰργάσω τῶν πόλεων εἰς ἃς ἀφικνῇ; ἢ δῆλον ὅτι ἐκ Λακεδαίμονος;* Alicubi etiam cum ἦ, non ἤ: ut in Apologia, p. 36. non procul a principio. Ex his igitur locis emendandi sunt cum alii, tum vero quidam quem habes in principio Menexeni, Τί *μάλιστα σὺ πρὸς βουλευτήριον; ἢ δηλαδὴ ὅτι παιδεύσεως καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ τέλει ἡγῇ εἶναι;* quidam etiam initio Phædri (ita enim sors tulit ut multorum dialogorum principiis hoc loquendi genus adhiberetur) Τίς *οὖν δὴ ἦν διατριβή; ἢ δηλονότι τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱστία;* Sic et in Euthyphrone, p. 4. ἢ δηλαδή, pro ἢ δῆλα δή; Ex horum autem locorum inter se collatione animadvertere mihi videor talem esse usum hujus generis loquendi, ut ab eo dicatur cui, postquam de aliqua re quempiam interrogavit, statim venit in mentem (ut quidem arbitratur) id ipsum, quod ex eo scire volebat, q. d. 'An po-

μοι καὶ πρώην ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνεθ[b] ἀνὴρ[c] ἔτι, ἀνὴρ μέντοι, ὦ Σώκρατες, ὥς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενος.

ΣΩ. Εἶτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ,

CODICES TREDECIM,

ΧΓΘΗΞBCErwyet.

[a] ἢ Χ.—[b] ἐφαίνετ' Γ: ἐφαίνετο °s.—[c] ὁ ἀνὴρ Athenæus 5, 19: libri ἀνήρ.—

tius de hoc non es interrogandus, quum ego conjectura possim assequi?' vel, 'Quum rationi consentaneum sit ut credam te ea de causa venisse?' vel, 'te illinc venire:' vel, 'te hoc fecisse:' vel, 'tales sermones habitos fuisse:' et ita supplendo ellipsin (est enim dicendi genus ellipticon) in cæteris locis, pro re de qua agitur. Simul autem statuendum est ἦ scribendum esse non ἢ: ideoque oportere illum in Apolog. locum, et alios, qui eandem scripturam habent, emendare. Quemadmodum autem et δηλονότι sæpe occurrit pro δῆλον ὅτι apud hunc philosophum (sicut et antea monui) etiam non præcedente ἦ, ita et δηλαδὴ pro δῆλα δὴ, etiam ubi non præfixa est illa particula, ut in Phædone, p. 80. non procul a principio, Ποτέρῳ οὖν ἡ ψυχὴ ἔοικε; Δηλαδὴ ὦ Σώκρατες, ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ etc. ubi recte redditur *Nimirum*: posset vero et aliter eodem sensu reddi. Steph.

ἦ δῆλα δὴ] Etiam nuperrimus Athenæi Editor ἦ prætulit. Optime jam Stephanus talem esse monuerat hujus loquendi generis usum, ut ab eo diceretur, cui, postquam de aliqua re quempiam interrogasset, statim in mentem veniret id ipsum, quod ex illo scire voluisset, q. d. an potius de hoc non es interrogandus, quum ego conjectura assequi possim? Unice igitur in hac formula verum aptumque est ἦ. Scripsi autem et h. l. et §. 51. extr. δῆλα δὴ, utrobique etiam Stephano monente, pro vulgato δηλαδὴ, itidemque corrigendum Menexen. init. Euthyphr. p. 4. B. et sexcenties alibi. Alterum recte ponitur ubi particulæ vim habet neque cum reliqua structura cohæret. Initium autem hoc ita verterat in translatione sua Cicero, laudante Prisciano l. vi. p. 706. Putsch. *Quid tu? unde tandem appares, o Socrate? an id quidem dubium non est quin ab Alcibiade?* Heind.

ἀπὸ κυνηγεσίου] Venatoria vocabula ad rem amatoriam traducta dabit D. Wyttenbachii Ep. Crit. p. 51. Heind.

ἐφ. ἀν.] Athen. inserto art. ἐφαίνετο ὁ ἀνήρ. Vid. not. ad Phædon. §. 108. quanquam h. l. ego junxerim potius hæc καλὸς ἀνήρ. Heind.

ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι] Certe illud, in ea significatione quæ hic notatur legi nunquam: et priorum posteriorumque verborum collatio fecit ut ita exponerem: εἰς ἄνδρας ergo εἰρῆσθαι intelligo eodem dicendi genere quo illa, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, δοκιμασθῆναι, συντελεῖσθαι, etc. Videtur autem esse formula loquendi de medio petita. Serran.

Vir sane, ut quidem inter nos hoc dictum sit; ut Gallice, *Pour estre dict entre nous deux*. Steph.

Verba hæc, ὥς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, notis parentheseos includenda censui, quia talem infinitivi usum, qualem [modo dixi supra] alibi observasse mihi videor. Neque vero abeundum longius fuerit, quum in hoc ipso dialogo unum exemplum extet, p. 339. in fine, ἔπειτα, ὥς γε πρὸς σε εἰρῆσθαι τἀληθῆ, ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει etc. ubi itidem parentheseos notis utendum censui. Talis usus infinitivi, sed in orationis principio, non per parenthesin, extat et in Hippià minore, p. 366. Ὡς ἐν κεφαλαίῳ ἄρα εἰρῆσθαι, οἱ ψευδεῖς εἰσὶ σοφοί τε καὶ δυνατοὶ ψεύδεσθαι. Steph.

Athen. vulgatiore ordine, ὥς γ' ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι, ut Xenoph. Sympos. 4. 25. ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι. Formulam germana Ficini versio omittit; Serranus, qui hoc, ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι, ea significatione, quæ hic notatur, legisse se nunquam fatetur, ita vertit: *et qui inter nos etiam ipsos annumeraretur*. Etiam hoc indoctum latuit hominem, αὐτὸν h. l. notare *solum*, item ut in simili formula αὐτοὶ γάρ ἐσμεν (v. ad Euthyd. §. 21.) Heind.

οὐ σὺ μέντοι Ὁμ.] Omisso οὐ, Athen. σὺ μέντοι—εἶ. Οὐ—μέντοι sic positum de rep. vii. p. 521. D. Οὐκ ἀθλητὰς μέντοι πολέμου ἔφαμεν τούτους ἀναγ-

ὃς ἔφη χαριεστάτην ἥβην εἶναι τοῦ[d] ὑπηνήτου,[e] ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει;

ΕΤ. Τί οὖν τὰ[f] νῦν; ἢ παρ' ἐκείνου φαίνει; καὶ πῶς πρὸς σὲ ὁ νεανίας διάκειται;

ΣΩ. Εὖ ἔμοιγε ἔδοξεν, οὐχ ἥκιστα δὲ[g] καὶ τῇ νῦν ἡμέρᾳ· καὶ γὰρ πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ εἶπε,[h] βοηθῶν ἐμοί. καὶ οὖν καὶ[i] ἄρτι ἀπ' ἐκείνου ἔρχομαι.[j] ἄτοπον μέν τοί τί σοι ἐθέλω εἰπεῖν· παρόντος γὰρ ἐκείνου, οὔτε προσεῖχον τὸν νοῦν ἐπελανθανόμην τε αὐτοῦ[k] θαμά.

§. 2. ΕΤ. Καὶ τί ἂν γεγονὸς εἴη περὶ σὲ κἀκεῖνον το- I. i. 150.
σοῦτον πρᾶγμα; οὐ γὰρ δή πού τινι καλλίονι ἐνέτυχες ἄλλῳ ἔν γε τῇδε τῇ πόλει.

ΣΩ. Καὶ πολύ γε.

ΕΤ. Τί φῄς; ἀστῷ ἢ ξένῳ;

ΣΩ. Ξένῳ.

ΕΤ. Ποδαπῷ;

ΣΩ. Ἀβδηρίτῃ.[l]

ΕΤ. Καὶ οὕτω[m] καλός τις ὁ ξένος ἔδοξέ σοι εἶναι, ὥστε τοῦ Κλεινίου υἱέος καλλίων σοι[n] φανῆναι;

ΣΩ. Πῶς δ' οὐ μέλλει, ὦ μακάριε, τὸ[o] σοφώτερον[p] κάλλιον φαίνεσθαι;

[d] τὴν τοῦ rc Ξ.—[e] ὑπηρέτου Γ.—[f] ταῦτα Ξιυt.—[g] δὲ om E.—[h] ἔφη t.—[i] καὶ ante ἄρτι om ΛΕs.—[j] ἄρχομαι ΧΘ et pr ΓΕ.—[k] αὐτοῦ Χ.—[l] ἀβδηρείτηι Χ.—[m] οὕτως s.—[n] τις t.—[o] τὸ om Θ.—[p] σοφώτερον Ficinus: libri σοφώτατον.—[q] ἡμῶν om t.—

καλὸν εἶναι νέους ὄντας; Xenoph. Cyrop. v. 3. 6. Εἰπέ μοι, οὐκ ἔλεγες μέντοι σύ, ὅτι τὸν ἐκτμηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀσσυρίου οἴει ἂν σὺν ἡμῖν γενέσθαι; Homeri autem, quem respicit, versus est Odyss. κ'. 279. Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. In proximis post Ἀλκιβιάδης Athen. αὐτὸς inseruit, cujus ego vim h. l. non assequor. Heind.

τί οὖν ταὐνῦν; ἢ παρ' ἐκ.] Ed. Steph. Τί οὖν ταὐνῦν ἢ παρ' ἐκ. Atque ita Ald. et Bas. 2. nisi quod comma in his post Παὐνῦν appositum est. Ego ita distinxissem, τί οὖν; ταὐνῦν ἢ παρ' ἐκ. si usquam sic positum ἢ extaret. Heind.

ἄτοπον] Ἄτοπον potui etiam et, ut opinor, debui, *Importunum* exponere: quod videlicet importuna sit obliviosa illa amantium ἔκστασις, cujus luculenta extat descriptio apud Sapphonem. Serr.

§. 2. καὶ οὕτω καλός τις] Ald. et Steph. οὕτως. Bas. 2. οὗτος. Heindorf.

πῶς δ' οὐ μέλλει—τὸ σοφώτατον κ. φ.] Ne masculino quidem genere satis, me judice, quadraret h. l. superlativus, πῶς δ' οὐ μέλλει—ὁ σοφώτατος καλλίων φαίνεσθαι; Nunc quum γνώμην quandam haec referant, quis substituere comparativum σοφώτερον dubitet in perpetua fere utriusque terminationis —ώτερος et —ώτατος permutatione? Ficinus: *quid prohibet—quo minus, quod sapientius est, sit et pulchrius?* Heind.

τὸ σοφώτερον cum Fic. legi mavult Hdf. Non necessarium puto. Τὸ σοφώτατον est κάλλιον quam omne aliud καλόν. Beck.

ΕΤ. Ἀλλ' ἦ σοφῷ τινὶ ἡμῖν,[q] ὦ Σώκρατες, ἐντυχὼν πάρει;

ΣΩ. Σοφωτάτῳ[r] μὲν οὖν δή που[s] τῶν γε νῦν, εἴ σοι δοκεῖ σοφώτατος εἶναι Πρωταγόρας.

ΕΤ. Ὦ τί λέγεις; Πρωταγόρας ἐπιδεδήμηκεν;

ΣΩ. Τρίτην γε ἤδη ἡμέραν.

ΕΤ. Καὶ ἄρτι ἄρα[t] ἐκείνῳ συγγεγονὼς ἥκεις;

s. 310. ΣΩ. Πάνυ γε πολλὰ καὶ εἰπὼν[u] καὶ ἀκούσας.

§. 3. ΕΤ. Τί οὖν οὐ διηγήσω ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, εἰ μή σέ τι κωλύει, καθιζόμενος[v] ἐνταυθοῖ,[w] ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τουτονί;

s. i. 151. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν. καὶ χάριν γε εἴσομαι, ἐὰν ἀκούητε.

ΕΤ. Καὶ μὴν[x] καὶ ἡμεῖς σοί, ἐὰν λέγῃς.

ΣΩ. Διπλῆ ἂν εἴη ἡ χάρις. ἀλλ' οὖν ἀκούετε.

Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί, ἔτι βαθέος ὄρθρου, Ἱπποκράτης ὁ Ἀπολλοδώρου υἱός,[y] Φάσωνος δὲ ἀδελφός, τὴν θύραν τῇ βακτηρίᾳ πάνυ σφόδρα ἔκρουε, καὶ ἐπειδὴ αὐτῷ ἀνέῳξέ τις, εὐθὺς εἴσω ᾔει ἐπειγόμενος, καὶ τῇ φωνῇ μέγα λέγων, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἐγρήγορας ἢ καθεύδεις; Καὶ ἐγὼ τὴν φωνὴν γνοὺς αὐτοῦ, Ἱπποκράτης, ἔφην, οὗτος.

[r] καὶ σοφωτάτῳ E et pr B cum ϛ.—[s] που om ϰε.—[t] ἄρτι γε ἄρα ε.—[u] πολλὰ εἰπὼν (οἶ) ω.—[v] καθεζόμενος ϰε.—[w] ἐνταυθὶ ΧΘΞ, ἐνταυθὶ B.—[x] καὶ μὴν om r, alterum καὶ

§. 3. For. τί οὖν; οὐ διηγήσαιο ἡμῖν τ. ξυνουσίαν (εἰ μή σε τὶ κωλύει) καθ. cum inter. post τουτονί. Steph.

τί οὖν οὐ διηγήσω] Hinc, ut notavi ad Charmid. §. 5. Sympos. p. 173. B. Τί οὖν οὐ διηγῇ σύ μοι; e Cod. Paris. qui διηγήσῃ habet, reponendum διηγήσω. Aoristi hunc usum post τί οὖν non sine vi pro præsente illati, qui ita fefellit Stephanum, ut h. l. conjiceret, τί οὖν; οὐ διηγήσαιο, quod ne Græcum quidem, semel admoniti innumeris locis observabunt studiosi. Soph. Œd. Tyr. 1002. Τί δῆτ' ἔγωγ' οὐ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ, Ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην; Atque ita §. 22. Τί οὖν, ἔφην ἐγώ, οὐ καὶ Πρόδικον καὶ Ἱππίαν ἐκαλέσαμεν; Alia addere piget. Heind.

Steph. Marg. 'For. τί οὖν; οὐ διηγήσαιο ἡμῖν τ. ξυν. (εἰ μή σε τί κωλύει) καθ. cum interrog. post τουτονί.' Prius nec Græcum nec h. l. necessarium (nam post τί, τί οὖν ita aoristus ponitur), postremum Hdf. etiam probavit: παῖδα non unum de servis intelligo, cui non licuisset adsidere. Beck.

τὸν παῖδα τουτονί] Unum de servis ἀκολούθοις, qui assederat una. Heind.

Ἱπποκράτης, ἔφην, οὗτος. Μή τι] οὗτος hoc cum Cornario Serranoque Ruhnkenius ad Tim. Lex. p. 279. excitandi potestate accepit, *Hippocrates, heus tu* etc. Ficinum reprehendens quod verterit, *Hippocrates hic est, inquam. O Hippocr. numquid novi?* Frequenter sane sic ponitur οὗτος, ut Sympos. init. Ὁ Φαληρεύς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς. Ibid. p. 214. E. Οὗτος, φάναι

μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις;[z] Οὐδέν γ', ἦ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθά γε. Εὖ ἂν λέγοις, ἦν δ' ἐγώ. ἔστι δὲ τί, καὶ τοῦ[a] ἕνεκα τηνικάδε ἀφίκου; Πρωταγόρας, ἔφη, ἥκει, στὰς παρ' ἐμοί. [§. 4.] Πρώην, ἔφην ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι; Νὴ τοὺς θεούς, ἔφη, ἑσπέρας γε. Καὶ ἅμα ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος ἐκαθέζετο[b] παρὰ τοὺς πόδας μου, καὶ εἶπεν· Ἑσπέρας δῆτα, μάλα γε ὀψὲ ἀφικόμενος ἐξ Οἰνόης. ὁ γάρ τοι παῖς με ὁ

om r.—[y] υἱέος ΧΘ.—[z] ἀγγέλεις e, ἀγγέλῃς w.—[a] τι Cry.—[b] ἐκαθίζετο w.—[c] μοι

τὸν Σωκράτη, τί ἐν νῷ ἔχεις; Aristoph. Eccl. 520. Αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα; Thesmoph. 689. Ποῖ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς; Aristoph. Eqq. 820. παῦσαί γ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρβολλε πονηρά. Nostro tamen loco quid vetat cum Ficino interpretari, *Hippocrates est hic* (Hippocratis vocem agnosco)? Illo enim significatu nescio an potius junxisset hæc ita Plato, Ἱπποκράτης οὗτος, ἔφην, μή τι ν. ἀ. et cur, quæso, in cubiculum ad se irruentem hominem sic excitet Socrates? Itaque cum Ficino distinxi.—νεώτερον pro κακὸν per euphemismum poni monuit, allato etiam hoc loco, Valcken. ad Herod. iii. 62. p. 227. ubi tamen quum scripsit, νεώτερον κακὸν, quod ibi legitur apud Herodotum, qui dixerit, neminem se nosse, non recordatus est vir summus illa Pindari Pyth. iv. 275. μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστήσῃς κακόν. Ceterum νεώτερον poni constat pro νέον, quod et ipsum ita usurpatur cum alibi, tum Eur. Med. 37. Δέδοικα δ' αὐτὴν μή τι βουλεύσῃ νέον· Βαρεῖα γὰρ φρήν. Heind.

νεώτερον] Pro νέον, sed non h. l. pro κακὸν ponitur ob seqq. nisi in his εἰ μὴ pro ἀλλὰ accipiamus. Beck.

εὖ ἂν λέγοις] Non jubendi, ut alias (v. not. ad Parmen. §. 1.), sed confirmandi vim habet h. l. optativus adjuncto ἄν. Soph. Œd. Colon. 645. Θ. Ἐν ᾧ τί πράξεις;—Ο. Ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων. Θ. Μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς ξυνουσίας. Heind.

§. 4. στὰς] De habitatione hæc intelligo: neque absurdum est, in ædibus Calliæ Protagoram divertisse, et in Hippocratis tamen vicinia habitare. Sic dicimus Gallice, Il s'est arresté pres de moy, Id est, 'Prope meas ædes substitit.' Serran.

στὰς παρ' ἐμοί] Jungo στὰς cum ἔφη; *mihi adstans dixit.* Vertit tamen et Fic. *Prope me divertit*, ad Prot. referens. Sed στὰς non fert hanc interpr. et repugnant ei hæc seqq. καταλύει παρὰ Καλλίᾳ. Steph.

ἥκει, στὰς παρ' ἐμοί] Sic interpungendum, ut στὰς pertineat ad ἔφη, jam Stephanus monuit. Jocularis est error Ficini vertentis, *Protagoras venit et prope me divertit*, quem secutus Serranus in animadvv. *non absurdum* judicat, *in ædibus Calliæ Protagoram divertisse, et in Hippocratis tamen vicinia habitare;* novo scilicet usu vocis στῆναι. Heind.

πρώην, ἔφην ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι] Dure locutus sit Plato, si reddenda sunt hæcce, prouti reddita sunt a Ficino: *Tum ego, ille jam pridem venit: tu vero modo audisti?* Sed uno inserto commate dictionem habebis aptissimam. Distinguendum: Πρώην, ἔφην, ἐγώ· σὺ δὲ α. π. *ego jam pridem, tu vero modo audisti?* In priore loci parte omnino est probanda Mitscherlichii animadversio, qua στὰς παρ' ἐμοὶ non ad ἥκει, uti editur, sed ad ἔφη refertur. Heusd.

Ubi ad πρώην statim quisque subaudiat ἥκει, miror Heusdium ita distinguere jubentem, πρώην, ἔφην, ἐγώ· σὺ δὲ ἄρτι πέπυσαι; *ego jam pridem, tu vero modo audisti?* Hunc sensum ita potius dedisset scriptor: Πρώην, ἔφην, ἔγωγε πέπυσμαι· σὺ δὲ ἄρτι; nec profecto hoc ἐγὼ separare a præcedente ἔφην Græcorum lectorum potuit quisquam; πρώην autem h. l. non est *jam pridem*, sed *nudius tertius*. Cf. §. 2. extr. Thucyd. iii. 113. ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐδενὶ ἐμαχόμεθα χθὲς, ἀλλὰ πρώην ἐν τῇ ἀποχωρήσει. Atque sic accipiendum in formula illa χθὲς καὶ πρώην. Heind.

παρὰ τοὺς πόδας μου] Etym. M. v. ἀσκάντης, ubi hæc proferuntur, habet παρ' ἐμέ. Heind.

ἐξ Οἰνόης] De Œnoë, duplici pago Attico, altero ad Eleutheras, ad Marathonem altero, vid. Wessel. ad Diod. Sic. iv. 60.—ὑπό τινος ἐπελαβόμην— Aristoph. Nub. 851. ἀλλ' ὅ,τι μάθοιμ' ἑκάσ-

Σάτυρος ἀπέδρα· καὶ δῆτα μέλλων σοι[c] φράζειν ὅτι διωξοίμην[d] αὐτόν, ὑπό τινος ἄλλου ἐπελαθόμην. ἐπειδὴ δὲ ἦλθον καὶ δεδειπνηκότες ἦμεν καὶ ἐμέλλομεν ἀναπαύεσθαι, τότε
x. i. 152. μοι ἀδελφὸς[e] λέγει ὅτι ἥκει Πρωταγόρας. καὶ ἔτι μὲν ἐνεχείρησα εὐθὺς παρὰ σὲ ἰέναι, ἔπειτά μοι λίαν πόῤῥω ἔδοξε τῶν νυκτῶν εἶναι. ἐπειδὴ δὲ τάχιστά με ἐκ τοῦ κόπου ὁ ὕπνος ἀνῆκεν, εὐθὺς ἀναστὰς οὕτω δεῦρο ἐπορευόμην. Καὶ ἐγὼ γιγνώσκων αὐτοῦ τὴν ἀνδρίαν[f] καὶ τὴν πτόησιν,[g]

e.—[d] διώξοιμι Ξ.—[e] ὁ ἀδελφὸς Ξ et rc Γ, ἀδελφὸς *s.—[f] ἀνδρίαν τιν Ξ: ἀνδρείαν

τοτε, Ἐπελανθανόμην αὖθις ὑπὸ πλήθους τῶν ἐτῶν. Xenoph. Sympos. iv. 32. ἀεί τι ἀπέβαλλον ἢ ὑπὸ τῆς πόλεως ἢ ὑπὸ τῆς τύχης. Quæque id genus occurrunt innumera.—ἐπειδὴ δὲ ἦλθον, postquam vero redii. Sic ἐλθεῖν positum a Lysia pro Mantith. p. 572. Reisk. καὶ οὔτε τῶν τειχῶν καθαιρουμένων οὔτε μεθισταμένης τῆς πόλεως, ἀλλ' ἤλθομεν πρὶν τοὺς ἀπὸ Φυλῆς εἰς τὸν Πειραιᾶ κατελθεῖν etc. ubi vid. Markl. itemque ἰέναι de Eratosth. cæde p. 26. τούτῳ ἡλίου δεδυκότος ἰόντι ἐξ ἀγροῦ ἀπήντησα, ubi ἰόντι pro ἐπανιόντι positum recte judicat Reisk. Eurip. Suppl. 458. Ἥκεις δὲ δὴ τί τῆσδε γῆς κεχρημένος; Κλαίων γ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ 'πεμψεν πόλις.—τότε μοι ἀδελφὸς λ. Imo ὁ ἀδελφὸς s. ἀδελφός.—καὶ ἔτι μὲν ἐνεχ. Xenoph. Anab. v. 10. 15. Ξενοφῶν δὲ ἔτι μὲν ἐνεχείρησεν ἀπαλλαγεὶς τῆς στρατιᾶς ἐκπλεῦσαι· θυομένῳ δ' αὐτῷ —ἐσήμαινεν ὁ θεὸς τοῖς ἱεροῖς συστρατεύεσθαι. Hellen. ii. 4. 11. Οἱ δὲ ἀπὸ Φυλῆς ἔτι μὲν ἐπεχείρησαν μὴ ἀνιέναι αὐτούς· ἐπεὶ δὲ μέγας ὁ κύκλος ὢν πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι—ξυνεσπειράθησαν ἐπὶ τὴν Μουνυχίαν, ubi vitium in his ἔτι μὲν suspicatus est Morus, Schneiderus conjecit τέως. Heind.

πόῤῥω ἔδοξε τῶν νυκτῶν] Sympos. p. 217. D. διελεγόμην πόῤῥω τῶν νυκτῶν. Cyrop. iv. 5. 13. καὶ οὕτω δὴ ἀφικνοῦνται —περὶ μέσας πως νύκτας. v. 3. 52. ἡνίκα δ' ἦν ἐν μέσῳ νυκτῶν. In quibus loquendi formulis νύκτες horas nocturnas denotant. Singulari numero Herodotus ix. 44. ὡς δὲ πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο.—ἐκ τοῦ κόπου, post lassitudinem. Xenoph. Hellen. iv. 8. 18. ὁ δὲ Θίμβρων ἐτύγχανεν ἐξ ἀρίστου διασκηνῶν μετὰ Θερσάνδρου, quum in Cyrop. iii. 1. 38. dixerit διασκηνούντων δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐπήρετο ὁ Κῦρος. Id. Cyrop. i. 4. 28. ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον γελάσαι ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων. Hæc aliaque id genus plura, in aliis dialogis a nobis prætermissa, in hoc propterea explicui accuratius, quod ab hoc potissimum incipiendam tironibus Platonicorum librorum lectionem judico. Quapropter exposui, attigi certe omnia, in quibus ipse obscuritatis vel dubitationis quidquam deprehendisse olim me memini. Heind.

εὐθὺς ἀναστὰς, οὕτω] V. not. ad Phædon. §. 13.—τὴν ἀνδρίαν. Sic pro ἀνδρείαν, quod in Ed. Steph. legitur, Ald. et Bas. 2. τὴν ἀνδρ. κ. τ. πτοίησιν, audacius vehementiusque hominis ingenium, quod non facile deterreatur subitoque impetu incalescat.—Τί οὖν σοι—τοῦτο; sc. διαφέρει; μῶν τί σε ἀδικεῖ Πρωτ. ἀδικεῖ pro ἠδίκηκε, qui frequens est in hoc verbo usus, similiter ut φεύγειν usurpatur pro φυγεῖν, exulare. §. 40. τιμωροῦνται καὶ κολάζονται οἵ τε ἄλλοι ἄνθρωποι οὓς ἂν οἴωνται ἀδικεῖν etc. Gorg. §. 80. ἐὰν δὲ ἄλλον ἀδικῇ ὁ ἐχθρὸς—, μηχανητέον ὅπως ἂν διαφύγῃ καὶ μὴ δῷ δίκην ὁ ἐχθρὸς, ἀλλ' ἐάν τε χρυσίον ἡρπακὼς ᾖ πολὺ, μὴ ἀποδιδῷ τοῦτο etc. §. 78. εἴτ' Ἀρχέλαος εἴτ' ἄλλος ἀνθρώπων ὁστισοῦν μὴ διδῶσι δίκην ἀδικῶν. Lysias p. 136. Reisk. ἀξιῶ δὲ, ὦ βουλὴ, εἰ μὲν ἀδικῶ, μηδεμιᾶς συγγνώμης τυγχάνειν cet. p. 173. Ὅτι μὲν οὖν οὔτε προνοίᾳ ἐχρώμην οὔτε ἀδικῶ τοῦτον, ὦ βουλὴ—ἀποδέδεικται. p. 633. ἐκεῖνοι δὲ, σφῶν αὐτῶν καταγνόντες ἀδικεῖν, οἴχονται, ἵνα μὴ δοῖεν δίκην. p. 759. εἰ σαφῶς εἰδείη τοὺς μὴ ἀδικοῦντας καὶ τοὺς πολλὰ ἐξημαρτηκότας ζημιοῦν κερδαίνειν etc. p. 685. ἤδη—τινὲς εἰς κρίσιν καταστάντες ἀδικεῖν μὲν ἔδοξαν, ἀποφαίνοντες δὲ τὰς τῶν προγόνων ἀρετὰς—συγγνώμης ἔτυχον παρ' ὑμῶν. Utrumque, et præteritum tempus et præsens, jungitur ab eod. p. 676. εἰ δ' ἠδικηκότες ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν. Heind.

Τί οὖν σοι, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο;[h] μῶν τί σε ἀδικεῖ Πρωταγόρας; Καὶ ὅς[i] γελάσας, Νὴ τοὺς θεούς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι γε μόνος ἐστὶ σοφός, ἐμὲ δὲ οὐ ποιεῖ. Ἀλλὰ ναὶ μὰ Δί',[j] ἔφην ἐγώ, ἂν αὐτῷ διδῷς ἀργύριον καὶ πείθῃς ἐκεῖνον, ποιήσει καὶ σὲ σοφόν. Εἰ γάρ, ἦ δ' ὅς, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, ἐν τούτῳ εἴη·[k] ὡς[l] οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων. ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἥκω παρὰ σέ, ἵνα ὑπὲρ ἐμοῦ διαλεχθῇς αὐτῷ. ἐγὼ γὰρ ἅμα μὲν[m] καὶ νεώτερός εἰμι, ἅμα δὲ οὐδὲ ἑώρακα Πρωταγόραν πώποτε οὐδ' ἀκήκοα οὐδέν· ἔτι γὰρ παῖς ἦ[n] ὅτε τὸ πρῶτον[o] ἐπεδήμησεν. ἀλλὰ γάρ, ὦ Σώκρατες, πάντες τὸν ἄνδρα[p] ἐπαινοῦσι καί φασι σοφώτατον εἶναι λέγειν. ἀλλὰ τί οὐ βαδίζομεν[q] παρ' αὐτόν, ἵν'[r] ἔνδον καταλάβωμεν; καταλύει δ', ὡς ἐγὼ ἤκουσα, παρὰ Καλλίᾳ τῷ Ἱππονίκου. ἀλλ' ἴωμεν. [§. 6.] I. 311.

*r.—[g] πτόησιν Γ, ποίησιν γρ: πτοίησιν *r.—[h] τούτω e.—[i] ὡς Θ.—[j] δί Γω.—
[k] ἴοι ΞBCEιωγe cum pr Γ, εἴη r.—[l] καὶ Γ.—[m] μὲν om Σ.—[n] ἦν Er et corr ΓΣ.—
[o] τὸ πρότερον ℨΓBCrιωγer.—[p] τὸν ἄνδρα πάντες Γ.—[q] βαδίζωμεν Σ.—[r] ἵν' Γ.—

§. 5. ἂν αὐτῷ διδῷς] Ald. et Bas. 2. δίδως et deinde πείθεις, quorum hoc correxit Stephanus, prius immutatum reliquit. ἐκεῖνον hoc post αὐτῷ illatum, quod in ἐκείνῳ (sc. ἀργυρίῳ) mutatum aliquis voluit, exemplis adstruxi ad Phædon. §. 138. init. HEIND.

ὦ Ζεῦ καὶ θεοί] Demosth. in Leptin. §. 34. σκέψασθε δή, πρὸς Διὸς καὶ θεῶν. Aristoph. Plut. i. Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί, ubi vid. Schol. et Bergl. Plene Xenoph. Cyrop. ii. 2. 10. Ὁ δὲ Κῦρος εἶπεν, ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί. Demosth. pro Phorm. extr. νὴ τὸν Δία καὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντας. De Latinis cf. Gronov. et Drakenb. ad Liv. iii. 25.—εἰ γὰρ ἐν τούτῳ εἴη, *utinam in hoc positum sit!* Lucian. Encom. Dem. §. 2. εἰ γὰρ ἐν εὐχαῖς τὰ πράγματα εἴη, ubi mox sequitur eodem sensu, εἰ οὖν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὔχεσθαι.—ὡς οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίπ. οὐδ. Vertit hæc Steph. *etenim neque mearum neque amicorum facultatum quidquam reliqui facerem*, quasi legisset ἀπολίποιμι. Sensus hic potius est: *nulla in re neque ex meis neque ex amicorum facultatibus deficiam s. deero.* Phileb. p. 52. D. Τί ποτ' ἄρα, ὦ Σώκρατες, ἐρωτᾷς βουλόμενος; Σ. Μηδέν, ὦ Πρώταρχε, ἐπιλείπειν, εἰ τὸ μὲν ἄρ' αὐτῶν ἑκατέρου καθαρόν ἐστι, τὸ δ' οὐ καθαρόν.—ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα i. e. δι' αὐτὰ ταῦτα.—οὔτ' ἀκήκοα οὐδὲν sc. αὐτοῦ, quod petendum e præced. accusativo. Velut infra §. 11. extr. in his, ὃν οὔτε γιγνώσκεις, ὡς φῄς, οὔτε διείλεξαι οὐδεπώποτε, ad διείλεξαι intelligitur αὐτῷ. Lysias Orat. xxii. p. 726. οἷς ὑμεῖς χαριεῖσθε καὶ προθυμοτέρους ποιήσετε sc. αὐτούς. HEIND.

ἦ] Legitur etiam ἦν, sed ἦ Attice pro *eram* dicit et Aristoph. STEPH.

Vetus hoc ἦ pro ἦν, quamvis uno hoc, quod sciam, Platonis nostri loco atque in una Ed. Ald. legatur (nam Bas. 2. ἦν habet), nolui tamen sine libris Mss. oblitterare. Sic semel apud Platonem in vulgato quidem textu ἤτω pro ἔστω extat de rep. ii. p. 361. C. Nam apud Aristoph. sæpius illud ἦ reperitur. v. Bergl. ad Av. 1363. Pierson. ad Moer. p. 172.—τοπρῶτον. Sic Ald. In Bas. 2. est τοπρώτερον, in quo et τοπρῶτον latere potest et τοπρότερον, utrumque aptum h. l. HEIND.

παρὰ Καλλίᾳ τῷ Ἱππονίκου] Apud hominem Sophistis, Protagoræ imprimis, deditissimum. V. not. ad Theætet. §. 57. Vitam hominis fortunamque attigere de celebratissima illa gente disputantes Pe-

Καὶ ἐγὼ εἶπον Μήπω, ὠγαθέ,[s] ἐκεῖσε ἴωμεν· πρῲ[t] γάρ ἐστιν. ἀλλὰ δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ περιιόντες
i. i. 153. αὐτοῦ διατρίψωμεν, ἕως ἂν φῶς γένηται· εἶτα ἴωμεν.[u] καὶ γὰρ τὰ πολλὰ Πρωταγόρας ἔνδον διατρίβει· ὥστε θάῤῥει, καταληψόμεθα αὐτόν, ὡς τὸ εἰκός, ἔνδον.

Μετὰ ταῦτ' ἀναστάντες εἰς τὴν αὐλὴν περιῇμεν.[v] Καὶ

[s] ὠγαθέ ϒ et corr Γ: ἀγαθέ °s.—[t] πρωὶ C: πρωΐ °s.—[u] ἴομεν 𝔛.—[v] περιῄμεν 𝔛Θ

rizon. ad Ælian. V. H. 14. 16. et Gronov. Obss. iv. 7. itemque Hemsterhus. ad Lucian. Timon. 24. Nos præcipua de eo veterum loca hæc collegimus: Xenoph. Hellen. iv. 5. 13. v. 4. 22. vi. 3. 2. et 3. Sympos. viii. 39. Andocid. de Myster. Reisk. p. 61. in Alcib. p. 118. Lysias pro Aristoph. Reisk. p. 649. Aristoph. Ran. 432. ibiq. Schol. et ead. ad Av. 284. et Conc. 805. Max. Tyr. Diss. xx. p. 391. Reisk. Athen. xii. p. 537. B. Conf. Sluiter. Lectt. Andoc. p. 95. sq. Apud Calliam autem Protagoram divertisse post mortem demum patris ejus Hipponici, quum paternam ille hereditatem adiisset, quod statuit Athen. v. 18. p. 339. Schweigh. ego quoque liquido intelligi arbitror ex loco infra sequente §. 18. ἐπεδήμει γὰρ ἄρα Πρόδικος ὁ Κεῖος, ἦν δὲ ἐν οἰκήματί τινι, ᾧ πρότοῦ μὲν ὡς ταμιείῳ ἐχρῆτο Ἱππόνικος, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν καταλυόντων ὁ Καλλίας καὶ τοῦτο ἐκκενώσας ξένοις κατάλυσιν πεποίηκεν. Hipponicum autem hunc constat in prœlio apud Delium occubuisse Ol. 89. 1. V. Andocid. in Alcib. p. 117. ed. Reisk. Porro quum teste Athenæo l. l. in fabula Κολάκων nomine inscripta, quam prætore Alcæo Ol. 89. 3. docuit Eupolis, Protagoras tanquam Athenis commorans induceretur, eum autem Amipsias Comicus in fabula Conno, duobus annis prius data, inter Sophistas Athenis tum commorantes prætermisisset, sequitur, Protagoram Athenas iterum vel Ol. 89. 2. prætore Aminia, vel intra certe illud biennium venisse, quumque Protagoram nudius tertius advenisse paullo ante dixerit Socrates (§. 2. extr.), intra hos duo annos dialogi hujus tempus incidere. At vero infra §. 47. Pherecratis οἱ Ἄγριοι anno ante, πέρυσι, data dicitur, quam datam testatur Athenæus prætore Aristione Ol. 89. 4. Ita rursus necesse est, colloquium hoc pertinere ad Ol. 90. 1. Mitto quam de Hippia Eleo, sermonis hujus participe, dubitationem movit Athenæus, qui bello Peloponnesiaco non potuerit cum civibus aliquot (§. 17. extr.) tuto Athenis versari nisi per annuas inducias illas factas prætore Isarcho Ol. 89. 1. vel prætore Aminia Ol. 89. 2. ut hoc quoque nomine dialogus ad Ol. 90. 1. referri vix queat: graviora bis multo attulit ad versionem suam p. 219. Schleiermacherus: cum Socrate, quem exacto septuagesimo ætatis anno mortuum constat Ol. 94. 1. Protagoram tanquam cum juvene disputare; Alcibiadem, qui in hoc libro appelletur πρῶτον ὑπηνήτης, jam Ol. 90. 1. ducem Atheniensium Peloponnesum invasisse (Thucyd. v. 52.); Agathonem, qui intra eandem Olympiadem 90. 4. (v. Athen. v. p. 217.) festo Lenaico tragicus vicerit, in hoc dialogi puerum vocari (§. 18.); denique Periclem tanquam vivum adhuc memorari (§. 28. extr.), ejusque filios narrari huic ipsos interfuisse colloquio (§. 16.), quorum tamen uterque ante patrem et Xanthippus quidem pestilentia illa Ol. 87. 3. absumptus fuisset (Plutarch. Pericl. p. 172. B. Athen. xi. p. 505. extr. Casaub.). Has tot tam graves difficultates nondum inventus est, qui commode tolleret, neque inventum iri opinamur. Sed tota res ad illam pertinet quæstionem, quantum sibi sumpserint veteres in temporum ratione, ubi accuratam historiæ fidem nemo requireret. Heind.

§. 6. μήπω, ἀγαθὲ] Scr. μήπω, ὦ 'γαθέ.—ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Phædon. §. 149. ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι, ubi vid. not.—καὶ γὰρ ταπολλά. Ald. et Bas. 2. τὰ πολλὰ—ὥστε, θάῤῥει, καταλ. Xenoph. Cyrop. v. 4. 36. ἢν δέ τις ἄρα καὶ βελτίων αὐτοῦ φανῇ, θάῤῥει, ἔφη, ὦ Κῦρε, οὐδέν σε δεήσει τῷ ἀγαθῷ ἀνδρὶ μάχεσθαι. vii. 3. 12. Ἀλλὰ θάῤῥει, ἔφη, ὦ Κῦρε, οὐ μή σε κρύψω etc. Soph. Œdip. Colon. 1185. Οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει Γνώμης. Heind.

μετὰ ταῦτα ἀναστάντες] Sic Ald. In

ἐγὼ ἀποπειρώμενος τοῦ Ἱπποκράτους τῆς ῥώμης διεσκόπουν αὐτὸν[w] καὶ ἠρώτων, Εἰπέ μοι, ἔφην ἐγώ,[x] ὦ Ἱππόκρατες, παρὰ Πρωταγόραν[y] νῦν ἐπιχειρεῖς ἰέναι, ἀργύριον τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ, ὡς παρὰ τίνα ἀφιξόμενος[z] καὶ τίς[a] γενησόμενος; ὥς περ ἂν εἰ ἐπενόεις παρὰ τὸν σαυτοῦ ὁμώνυμον ἐλθὼν Ἱπποκράτη τὸν Κῶον,[b] τὸν τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ἀργύριον τελεῖν ὑπὲρ σεαυτοῦ[c] μισθὸν ἐκείνῳ, εἴ τίς σε ἤρετο,[d] Εἰπέ μοι, μέλλεις τελεῖν, ὦ Ἱππόκρατες, Ἱπποκράτει μισθὸν ὡς τίνι ὄντι; τί ἂν ἀπεκρίνω; Εἶπον ἄν, ἔφη, ὅτι[e] ὡς ἰατρῷ. Ὡς τίς γενησόμενος; Ὡς ἰατρός, ἔφη. [§. 7.] Εἰ δὲ παρὰ Πολύκλειτον τὸν Ἀργεῖον ἢ Φειδίαν τὸν Ἀθηναῖον ἐπενόεις ἀφικόμενος μισθὸν ὑπὲρ σαυτοῦ τελεῖν[f] ἐκείνοις, εἴ τίς σε ἤρετο, Τελεῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον ὡς τίνι ὄντι ἐν νῷ ἔχεις Πολυκλείτῳ τε καὶ Φειδίᾳ; τί ἂν ἀπεκρίνω; Εἶπον ἂν ὡς ἀγαλματοποιοῖς. Ὡς τίς[g] δὲ γενησόμενος αὐτός; Δῆλον ὅτι ἀγαλματοποιός.[h] Εἶεν, l. i. 154.
ἦν δ' ἐγώ. παρὰ δὲ δὴ Πρωταγόραν νῦν ἀφικόμενοι[i] ἐγώ τε καὶ σὺ ἀργύριον ἐκείνῳ μισθὸν ἕτοιμοι ἐσόμεθα τελεῖν ὑπὲρ

Βιοε: περιῄειμεν °s.—[w] αὐτὸν διεσκόπουν Γ.—[x] ἐγώ add ΧΓΘΞ.—[y] πρωταγόρα w. —[z] ἀφικόμενος Θ.—[a] τί Σr.—[b] κῶιον Χ: et scribendum Κῷον.—[c] σεαυτοῦ Γ: σαυτοῦ °s.—[d] εἴρετο w, qui item paulo infra.—[e] ὅτι om Σ.—[f] τελεῖν om Σ.—[g] τί ε. οι —[h] δηλονότι ὡς ἀγαλμ. t.—[i] ἀφικόμενος t.—[j] πείθομεν t.—[k] τε om t.—[l] ἀπεκρινάι-

Bas. 2. legitur μεταῦτα.—τοῦ Ἱπποκρ. τῆς ῥώμης. ῥώμην h. l. intelligo hominis *fortitudinem*, qui non facile posset ab incepto deterreri. Thucyd. ii. 43. ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρί γε φρόνημα ἔχοντι ἡ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις ἢ ὁ μετὰ ῥώμης καὶ κοινῆς ἐλπίδος ἅμα γιγνόμενος ἀναίσθητος θάνατος. Æschin. in Timarch. p. 82. Reisk. σκέψασθε τὴν μεγάλην ῥώμην Ἡγησάνδρου καὶ Τιμάρχου· μεθυσθέντες γάρ ποτε καὶ αὐτοὶ καὶ τῶν συγκυβευτῶν τινες καὶ ἄλλοι—εἰσπηδήσαντες νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν—πρῶτον μὲν συνέτριβον τὰ σκευάρια etc. Ac supra §. 5. ἀνδρίαν et πτοίησιν tribuerat homini. Conf. v. ἐῤῥῶσθαι in Steph. Thes. T. iii. p. 730. B—F.—Εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Ἱπ. Sic Ald. In Bas. 2. verbo ἔφην additum ἐγώ. Quod sequitur τελῶν, h. l. futuri est temporis. Heind.

ὥσπερ ἂν εἰ ἐπενόεις—εἴ τίς σε ἤρ.] Triplici etiam εἰ in protasi Menon. p. 74. B. εἴ τίς σε ἀνέροιτο τοῦτο ὃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον, τί ἐστι σχῆμα, ὦ Μένων; εἰ αὐτῷ εἶπες ὅτι στρογγυλότης, εἴ σοι εἶπεν ἅπερ ἐγώ, πότερον σχῆμα ἡ στρογγυλότης ἐστὶν ἢ σχῆμά τι, εἶπες δήπου ἂν ὅτι σχῆμά τι. Mox qui sequitur aor. ἀπεκρίνω pro imperf. ἀπεκρίνου, de eo dixi ad Gorg. §. 3. p. 6. Heind.

ὡς τίνι ὄντι] *Tanquam ei qui aliquis sit.* Ita verti ut dicendi genus emollirem. Juven. 'Si vis esse aliquid.' Serran.

Tanquam quali? i. e. 'Qualem esse existimans Hippocratem, ei mercedem es tributurus?' Gallice, *Pour quelle qualité sienne?* Steph.

§. 7. Πολύκλειτον] De Polycleto statuario et architecto et de Phidia sculptore, excellentissimis Periclis ætate artificibus, quum sint e Pausania, Plinio, aliisque notissimi, plura afferre non attinet. Uterque junguntur et Max. Tyr. Diss. xxvi. et sæpius alibi.—ὡς τίς δὲ γενησόμενος αὐ. Bas. 2.—δὲ ὁ γενησ. Heind.

ἀργύριον ἐκείνῳ μισθὸν] Male Bas. 2.

σοῦ, ἂν μὲν ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα καὶ τούτοις πείθωμεν[j] αὐτόν,—εἰ δὲ μή, καὶ τὰ τῶν φίλων προσαναλίσκοντες. εἰ οὖν τις ἡμᾶς περὶ ταῦτα οὕτω σφόδρα σπουδάζοντας ἔροιτο, Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατές τε[k] καὶ Ἱππόκρατες, ὡς τίνι ὄντι τῷ Πρωταγόρᾳ ἐν νῷ ἔχετε χρήματα τελεῖν; τί ἂν αὐτῷ ἀποκριναίμεθα;[l] τί ὄνομα ἄλλο γε λεγόμενον περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν, ὥς περ περὶ Φειδίου ἀγαλματοποιὸν καὶ περὶ Ὁμήρου ποιητήν; τί τοιοῦτον[m] περὶ Πρωταγόρου ἀκούομεν;[n] Σοφιστὴν δή τοι ὀνομάζουσί γε, ὦ Σώκρατες,[o] τὸν ἄνδρα εἶναι,[p] ἔφη. Ὡς σοφιστῇ ἄρ'[q] ἐρχόμεθα τελοῦντες τὰ[r] χρήματα; Μάλιστα. [§. 8.] Εἰ οὖν καὶ τοῦτό τίς σε[s] προσέροιτο, Αὐτὸς δὲ δὴ ὡς τίς[t] γενησόμενος ἔρχει παρὰ τὸν Πρωταγόραν; Καὶ ὃς εἶπεν
1. 312. ἐρυθριάσας—ἤδη γὰρ ὑπέφαινέ τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ

μεθα 𝔄.—[m] τί οὖν τοιοῦτον ε.—[n] ἠκούομεν 𝔄ΞBCEuκyει et pr Γ.—[o] ὦ σώκρατες ὀνομάζουσί γε ε.—[p] εἶναι om r.—[q] ἄρ' Γ.—[r] τὰ om pr r.—[s] σέ τις κ.—[t] ὥς τί Es.

ἐκεῖνο.—ἂν μὲν ἐξικνῆται τὰ ἡμ. χρ.—πείθ. αὐτόν. Post hæc etiamsi subjiceretur non προσαναλίσκοντες, sed προσαναλώσομεν, non tamen, quod volebat aliquis, per structuram sermonis intelligi h. l. posset illud ἀνανταπόδοτον in priore orationis parte ἂν μὲν—πείθωμεν αὐτὸν, supplendum per formulam εὖ ἂν ἔχοι, de quo præter alios vid. Casaub. ad Athen. v. c. 12. Schweigh. p. 43. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 138. Kuster. ad eund. v. 468. Valckenar. ad Loca q. Nov. Fœd. p. 402. Supplendum mente totum illud, quod in præcedd. verbis latebat, τὰ ἡμέτερα τελοῦντες s. ταῦτα ἀναλίσκοντες. Cujus generis simillimum exemplum est Xenoph. Mem. Socr. iii. 9. 11. ἐπεδείκνυεν ἐν τῇ νηῒ τὸν μὲν ἐπιστάμενον ἄρχοντα, τὸν δὲ ναύκληρον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ νηῒ πάντας πειθομένους τῷ ἐπισταμένῳ, καὶ ἐν γεωργίᾳ τοὺς κεκτημένους ἀγροὺς—καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας—ἂν μὲν αὐτοὶ ἡγῶνται ἐπίστασθαι ἐπιμελεῖσθαι· εἰ δὲ μή, τοῖς ἐπισταμένοις οὐ μόνον παροῦσι πειθομένους, ἀλλὰ καὶ ἀπόντας μεταπεμπομένους κ. τ. λ. ubi male interpungunt ἡγῶνται ἐπίστασθαι, ἐπιμελεῖσθαι, quo infinitivo inter participia reliqua nihil molestius. Subaudiendum potius αὐτοὺς ἐπιμελομένους. Heind.

εἰπέ μοι, ὦ Σωκρ. τε καὶ Ἱππόκρ.] Ut Euthyd. §. 29. Εἰπέ μοι, ὦ Σώκρ. τε καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, ubi vid. notata. Mox cum Ald. et Bas. 2. distinxi sic:—ἀκούομεν; ὥσπερ—ποιητήν, τί τοιοῦτον—. ἀγαλματοποιόν. Plene τὸ ὄνομα τὸν ἀγαλματοποιόν, uti Græci loquuntur. Cratyl. §. 42. ἐκ τούτων τῶν ὀνομάτων ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα συγκεῖται. Ut h. l. ibid. §. 20. Πότερον οἴει Ὅμηρον ὀρθότερον ἡγεῖσθαι τῶν ὀνομάτων κεῖσθαι τῷ παιδί, τὸν Ἀστυάνακτα ἢ τὸν Σκαμάνδριον; Pro ἀκούομεν vitiose Bas. 2. ἠκούομεν.—Σοφιστὴν—ὀνομάζουσιν—εἶναι. De addito hoc εἶναι vid. nostra ad Theætet. §. 45. Statim post male Edd. ἆρα. Heind.

εἶναι] Hoc εἶναι videtur abundare: alioqui fuerit ὀνομάζουσι pro λέγουσι. Steph.

§. 8. αὐτὸς δὲ δὴ ὡς τίς γενησ.] Ita Bas. 2. ut §. 6. ὡς τίς γενησόμενος et §. 7. ὡς τίς δὲ γενησόμενος. Ex Ed. Ald. Steph. repetiit ὥς τί γενησ.—ὑπέφαινέ τι ἡμέρας. Utrumque de *die illucescente* dicitur, et ὑποφαίνει (Xenoph. Anab. iv. 3. 7. ὡς τάχιστα ἕως ὑπέφαινεν, ἐθύοντο etc.) et ὑποφαίνει ἡμέρα, (ibid. iv. 2. 7. ἐπειδὴ ἡμέρα ὑπέφαινεν. Cyrop. iv. 5. 14. ἐπειδὴ ἡμέρα ὑπέφαινε, ut recte ibi dederat Zeunius e Cod. Guelf. pro ὑπεφαίνετο.) Demetr. de Elocut. c. 218. Schneid. p. 87. Ὅπερ δὲ ὁ Πλάτων φησὶν ἐπὶ τοῦ Ἱπποκράτους, ἐρυθριάσας ἤδη τῇ νυκτί, ἤδη γὰρ ὑπέφηνέ τι ἡμέρας, ὥστε καταφανῆ αὐτὸν γενέσθαι, ὅτι μὲν ἐναργέστατόν ἐστι, παντὶ δῆλον· ἡ δ' ἐνέργεια γέγονεν ἐκ τῆς φροντίδος τῆς περὶ τὸν

αὐτὸν γενέσθαι—Εἰ μέν τι[u] τοῖς ἔμπροσθεν ἔοικε, δῆλον ὅτι σοφιστὴς γενησόμενος. Σὺ δέ, ἦν δ' ἐγώ, πρὸς θεῶν, οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς[v] τοὺς Ἕλληνας σαυτὸν[w] σοφιστὴν παρέχων; Νὴ τὸν Δί',[x] ὦ Σώκρατες, εἴ πέρ γε ἃ διανοοῦμαι I. i. 155. χρὴ λέγειν. Ἀλλ' ἄρα, ὦ Ἱππόκρατες, μὴ οὐ τοιαύτην ὑπολαμβάνεις[y] σου τὴν[z] παρὰ Πρωταγόρου μάθησιν[a] ἔσεσθαι, ἀλλ' οἵα περ ἡ παρὰ[b] τοῦ[c] γραμματιστοῦ ἐγένετο καὶ κιθαριστοῦ καὶ παιδοτρίβου. τούτων[d] γὰρ σὺ ἑκάστην[e] οὐκ ἐπὶ τέχνῃ ἔμαθες, ὡς δημιουργὸς ἐσόμενος, ἀλλ' ἐπὶ παιδείᾳ,[f] ὡς τὸν ἰδιώτην καὶ τὸν ἐλεύθερον πρέπει. Πάνυ μὲν οὖν μοι δοκεῖ, ἔφη,[g] τοιαύτη μᾶλλον εἶναι ἡ παρὰ Πρωταγόρου[h] μάθησις. [§. 9.] Οἶσθα οὖν ὃ μέλλεις νῦν[i] πράττειν, ἤ σε λανθάνει; ἦν δ' ἐγώ. Τοῦ πέρι; Ὅτι μέλλεις τὴν ψυχὴν τὴν[j] σαυτοῦ παρασχεῖν θεραπεῦσαι[k]

—[u] τοι Cruyt.—[v] πρὸς r.—[w] σαυτὸν r et correcti ΓΞΣ: αὐτὸν *s.—[x] δί' Γ.—[y] ὑπολαμβάνῃς ΓΞΣBErwyer.—[z] σου τὴν] πρώην Θ.—[a] τὴν παρὰ Πρωτ. μάθησιν ante τοιαύτην collocat Γ.—[b] περ ἡ παρὰ] περὶ ℵΘ.—[c] σου τοῦ E.—[d] πάντων E.—[e] ἑκάστη r.—[f] παιδείαν Θ.—[g] ἔφην e.—[h] παρὰ τοῦ πρωταγόρου Σ.—[j] νῦν om y.—

λόγον καὶ τοῦ ἀπομνημονεῦσαι, ὅτι νύκτωρ πρὸς αὐτὸν εἰσῆλθεν ὁ Ἱπποκράτης. Heind.

ἔμπρ. ἔοικ.] For. τοῦτο ἔοικεν, Si hæc res similis est superioribus, et de hac ut de illis dicendum est. Steph.

Frustra conj. Steph. τοῦτο ἔοικε. Omissum sæpius hoc τοῦτο s. τὸ πρᾶγμα docui ad Theætet. §. 72. Phædon. §. 111. ἴσως μὲν οὖν, ὡς εἰκάζω, τρόπον τινὰ οὐκ ἔοικεν. Heind.

σὺ δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, πρὸς θεῶν] *Te vero—nihilne pudet in Græcorum conspectu Sophisten* (hominem mercede docentem) *te præbere?*—εἰς τοὺς Ἕλλην. *coram Græcis.* Sympos. ed. Wolf. p. 23. τούτου δὲ καὶ ἡ Πελίου θυγάτηρ Ἄλκηστις ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεται ὑπὲρ τοῦδε τοῦ λόγου (*ut dicto huic fidem conciliaret*) εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐθελήσασα μόνη ὑπὲρ τοῦ αὐτῆς ἀνδρὸς ἀποθανεῖν, ubi non est positum pro ἐν τοῖς Ἕλλησι. Heind.

ἀλλ' ἄρα] For. ἀλλ' ὅρα. alioqui hoc subaud. Steph.

ἀλλ' ἄρα, ὦ Ἱππόκρ.] Ficini forsan versione hac, *sed enim vide, o Hippocr. ne forte alio tendat tuum hoc Protagoricæ artis studium*, ductus Stephanus pro ἄρα legendum scripsit ὅρα: alioquin id esse subaudiendum. In qua correctione opus fuerit subjunct. ὑπολαμβάνῃς. Pro ἄρα ex Edd. Ald. et Bas. 2. revocassem ego ἆρα, ni post hæc ἀλλ' ἆρα offenderet subsequens istud μὴ, quod si adjungi voculæ ἆρα voluisset scriptor, dedisset, opinor, Ἀλλ' ἆρα μὴ, ὦ Ἱππόκρ. οὐ τοιαύτ. ὑπολ. (v. not. ad Phædon. §. 23.) quanquam ἆρα μὴ, quod sciam, non aliter usurpatur usquam nisi ut, qui interroget, rem negari velit, quum h. l. utique affirmans requiratur responsio. Tenui igitur, quod Stephanus edidit, ἀλλ' ἄρα, multis illud locis in libris scriptis editisque obvium, ut interrogatio incipiat a particula μὴ, quæ perinde ut μῶν sæpe ibi quoque adhibita reperitur, ubi affirmatur res, non negatur. Cf. Herm. ad Viger. p. 766. Ut h. l. ἀλλ' ἄρα—μὴ Euthyd. §. 46. Ἀλλ' ἄρα, ὦ πρὸς Διὸς, μὴ ὁ Κτήσιππος ἦν ὁ ταῦτ' εἰπών, ἐγὼ δὲ οὐ μέμνημαι; Apolog. p. 25. A. Ἀλλ' ἄρα, ὦ Μέλιτε, μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιασταὶ διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους; Heind.

τὸν ἰδιώτην] Ion. p. 531. C. διελήλυθε—περὶ ὁμιλιῶν πρὸς ἀλλήλους—καὶ ἰδιωτῶν καὶ δημιουργῶν. Vid. Ruhnk. ad Longin. §. 34. p. 258.—Τὸν ἐλεύθερον, a mercenaria doctrina alienum. Heind.

ἀνδρί, ὡς φῄς, σοφιστῇ· ὅ τι δέ ποτε ὁ σοφιστής ἐστι, θαυμάζοιμ' ἂν εἰ οἶσθα. καί τοι εἰ τοῦτ' ἀγνοεῖς, οὐδὲ ὅτῳ παραδίδως τὴν ψυχὴν οἶσθα, οὔτ' εἰ ἀγαθῷ οὔτ' εἰ κακῷ πράγματι. Οἶμαί γ',[l] ἔφη, εἰδέναι. Λέγε δή, τί ἡγεῖ εἶναι τὸν σοφιστήν; Ἐγὼ μέν, ἦ δ' ὅς, ὥσπερ τοὔνομα λέγει, τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σοφῶν[m] ἐπιστήμονα. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, τοῦτο μὲν ἔξεστι[n] λέγειν καὶ περὶ ζωγράφων καὶ περὶ[o] τεκτόνων, ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες· ἀλλ' εἴ τις ἔροιτο ἡμᾶς τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες, εἴποιμεν ἄν που αὐτῷ ὅτι τῶν πρὸς[p]
s. i. 156. τὴν ἀπεργασίαν τὴν τῶν εἰκόνων, καὶ τἆλλα οὕτως. εἰ δέ τις ἐκεῖνο ἔροιτο, Ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστί; τί ἂν ἀποκριναίμεθα[q] αὐτῷ; ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; τί ἂν[r] εἴποιμεν αὐτὸν[s] εἶναι;[t] Ὦ Σώκρατες, ἐπιστάτην[u] τοῦ[v] ποιῆσαι δεινὸν[w] λέγειν. [§. 10.] Ἴσως ἄν, ἦν δ' ἐγώ, ἀληθῆ λέγοιμεν,[x] οὐ μέντοι[y] ἱκανῶς γε· ἐρωτήσεως γὰρ ἔτι[z] ἡ ἀπόκρισις[a] ἡμῖν δεῖται, περὶ ὅτου ὁ σοφιστὴς δεινὸν ποιεῖ

[l] τὴν om Ξ.—[k] θεραπεῦσαι παραδοῦναι rc Γ.—[l] δ' Θ.—[m] σοφιστῶν ΧCry.—[n] ἔξεστί σοι Ξ.—[o] περὶ ante τεκτόνων om pr Ξ.—[p] ὅτι πρὸς t.—[q] libri ἀποκρινοίμεθα.—[r] ἐστιν corr Ξ.—[s] ἂν αὐτὸν rc Ξ.—[t] εἶναι om Ξ.—[u] ἢ ἐπισ. t.—[v] τοῦ τὸ ΧΘΒCΕ ςγε, τοῦτο ω.—[w] ποιῆσαι αὐτὸν δεινὸν t.—[x] λέγομεν Γ.—[y] μέντοιγε ΧΘ.—[z] ἔτι om ϵ.—[a] ἡ ἀποκρίσεως ΧΘ.—[b] δ' εἴ που ΧΘ.—[c] ἐπιστήμονα...οὗπερ καὶ om ΧΘ.—

§. 9. τοὔνομα] Videlicet vocabulum σοφιστοῦ h. l. ducitur a verbis σοφὸς et εἰδέναι, quasi σοφιστὴς sit ὁ τῶν σοφῶν ἴστης, quemadmodum in Cratyl. §. 52. Ἡφαίστου nomen explicatur ὁ φάεος ἵστωρ.—σοφὰ h. l. ut sæpe σοφόν τι, res significant quæ doctrina et eruditione continentur.—τῶν τί σοφῶν. 'Quo pertineant hæc σοφὰ, quorum pictores sunt periti, vel circa quam rem versentur ea σοφὰ,' ut Steph. Heind.

ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστι] In his quum prægressa oratio vetet hæc τῶν τί σοφῶν masculino genere accipere, facile e præcedd. ad ἐστι subauditur ἐπιστήμων, quod nescio cur excidisse putarit Heusdius. Nec magis eidem in proximis adstipulor a Platone, viro, ut ait, venustissimo, scriptum fuisse judicanti τί ἂν εἴποιμεν; Εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι, ὦ Σώκρ. ἐπιστάτην τ. π. δ. λ. Qua correctione non assequor, quid ad sermonis concinnitatem proficiamus; imo repugnat illa Platonicæ consuetudini, de qua in ista scriptura vix ferri posset additamentum istud τί ἂν εἴποιμεν; V. not. ad Cratyl. §. 20. 2. Non tamen ego diffiteor, redundantiam aliquam inesse sermoni, qua facile liberaretur omissis his, τί ἂν ἀποκρινοίμεθα αὐτῷ; aut deinceps legendo: ποίας ἐργασίας ἐπιστάτην ἂν εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι; Interim hic nihil sine librorum Mss. consensu tentandum. Heind.

τί ἂν εἴποιμεν] Quandoquidem insignis est hic dialogus cum suavitate atque elegantia, tum ea præcipue facilitate, qua interrogationibus junguntur responsiones; haud temere mireris, tam parum concinne hoc loco Socrati respondere Hippocratem. Sed noli credere, ita hæc esse a Platone conscripta. Scripsit haud dubie vir venustissimus:—Τί ἂν εἴποιμεν; Εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι, ὦ Σώκρατες, ἐπιστάτην τ. π. δ. λ. Post τί σοφῶν ἐστι; adjiciendum est, quod excidisse videtur, ἐπιστήμων. Sic paullo ante: τῶν τί σοφῶν ἐπιστήμονες, et οἱ τῶν σοφῶν ἐπιστήμονες. Heusd.

λέγειν, ὥς περ ὁ κιθαριστὴς δεινὸν δή που[b] ποιεῖ λέγειν περὶ
οὗ περ καὶ ἐπιστήμονα,[c] περὶ[d] κιθαρίσεως. ἦ γάρ; Ναί.
Εἶεν. ὁ δὲ δὴ σοφιστὴς περὶ τίνος δεινὸν ποιεῖ λέγειν;
ἢ[e] δῆλον ὅτι περὶ οὗ περ καὶ ἐπίσταται; Εἰκός γε.
Τί δή ἐστι τοῦτο περὶ οὗ αὐτός τε[f] ἐπιστήμων ἐστὶν ὁ
σοφιστὴς καὶ τὸν μαθητὴν ποιεῖ; Μὰ Δί', ἔφη, οὐκέτι
ἔχω σοι λέγειν. [§. 11.] Καὶ ἐγὼ[g] εἶπον μετὰ τοῦτο, Τί s. 313.
οὖν; οἶσθα εἰς οἷόν τινα κίνδυνον ἔρχει ὑποθήσων τὴν ψυχήν;
ἢ εἰ μὲν τὸ σῶμα ἐπιτρέπειν σε[h] ἔδει τῳ,[i] διακινδυνεύοντα ἢ
χρηστὸν αὐτὸ γενέσθαι ἢ πονηρόν, πολλὰ ἂν περιεσκέψω
εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἴτε οὔ, καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους
ἂν παρεκάλεις[j] καὶ τοὺς οἰκείους, σκοπούμενος ἡμέρας
συχνάς· ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγεῖ, τὴν ψυχήν,
καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κακῶς πράττειν χρηστοῦ s. i. 157.

[d] περὶ om Ξ.—[e] ἢ add Heindorfius.—[f] τε om ϛ.—[g] ἐγὼ om E.—[h] σοι Ξ.—[j] τὸ Ϫ.

§. 10. ἢ δῆλον] Edd. δηλονότι sine ἢ, quod insertum a nobis Platonici sermonis periti probabunt. Heind.

§. 11. πολλὰ ἂν περιεσκέψω] Vid. not. ad Gorg. §. 149. 1. In seqq. his, ὃ δὲ περὶ πλείονος τοῦ σώματος ἡγῇ, τὴν ψυχὴν, a glossatore profectum τὴν ψυχὴν nobis olim videbatur, probante Schleiermachero ad Vers. p. 394.; nunc Platonis id esse pro certo affirmarim. Nimirum neque verbi collocatio displicere debet, quæ plane est eadem de legg. i. p. 631. C.—ὅνπερ ἕπηται (πλοῦτος) φρόνησει, ὃ δὴ πρῶτον αὖ τῶν θείων ἡγεμονοῦν ἐστιν ἀγαθὸν, ἡ φρονήσις· δεύτερον δὲ μετὰ νοῦν σώφρων ψυχῆς ἕξις. de rep. ix. p. 583. E. ὃ μεταξὺ ἄρα νῦν δὴ ἀμφοτέρον ἔφαμεν εἶναι, τὴν ἡσυχίαν, τοῦτό ποτε ἀμφότερα ἔσται, λύπη τε καὶ ἡδονή, ubi non αὕτη, sed τοῦτο illatum, uti h. l. ἐν ᾧ, quamvis præcesserit τὴν ψυχήν: neque vero non illa deinceps verbi iteratio τὴν σὴν ψυχὴν, sic posita in extrema periodo, mirantis sermoni insignem quandam vim addere et gravitatem videtur. Heind.

ἐν ᾧ πάντ'] Cic. sic loquitur, 'In eo meæ omnes res versantur:' et, 'Brundusii omne certamen versatur:' et, 'Momentum negotii tui in ejus procuratione versatur.' Sic Quintil. 'Causæ cardo in eo vertitur.' Serran.

ἐν ᾧ] *In qua situm est ut tua omnia in felici aut infelici sint statu.* Steph.

καὶ ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ ἢ εὖ ἢ κ. π.] Gemina prorsus sermonis structura Eurip. Iphig. Taur. 1056. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω, Καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν ἢ καλῶς ἔχειν Ἢ μηδὲν εἶναι καὶ στερηθῆναι πατρός. Lucian. Piscat. §. 23. ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι οἷα οὗτος ἀπέφηνε. Potuit h. l. sic quoque scribi, ἐν ᾧ πάντ' ἐστὶ τὰ σὰ πότερον εὖ ἢ κακῶς πράξεις, ut Lysias scripsit de Eratosth. cæde p. 40. ἐν ὑμῖν δ' ἐστὶ, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδενὸς ἀξίους εἶναι. Mox post illa ὃ δὲ περὶ πλ. nota iteratum δὲ in his, περὶ δὲ τούτου etc. §. 30. extr. ἃ δὲ ηὖξε μεγέθει, τῷ δὲ αὐτῷ αὐτὰ ἔσωζε. §. 42. ἐφ' ᾧ δὲ ἥ τε ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ—ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται etc. Cf. Phædon. §. 62. Demosth. in Mid. Spald. p. 53. τίς οὖν ὑβρίζων παύσεται, καὶ, δι' ἃ ταῦτα ποιεῖ, χρήματα ἀφαιρεθήσεται, εἰ τοῦτον μὲν ὥσπερ δεινὰ πάσχοντα ἐλεήσετε· εἰ δέ τις πένης ὢν μηδὲν ἠδικηκὼς ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς ἀδίκως ὑπὸ τούτου περιπέπτωκε, τούτῳ δὲ μὴ συνοργισθήσεσθε; ubi Marklandus volebat τούτῳ δή. Vid. ibi Buttmann. p. 128. sq. et conf. Bœckh. in Plat. Min. p. 133. Xenoph. Cyrop. vi. 2. 14. ὅτι δὲ ἡμεῖς πολὺ μὲν πλείους συνειλέγμεθα νῦν ἢ ὅτε ἐνικῶμεν ἐκείνους, πολὺ δὲ ἄμεινον σὺν θεῷ παρεσκευάσμεθα νῦν ἢ πρόσθεν, ταῦτα δὲ ὁρῶντες οὐ θαῤῥεῖτε. Male nunc ibi ex Weiskii correctione legitur ταῦτα δή. In tanta ex-

ἢ πονηροῦ αὐτοῦ γενομένου, περὶ δὲ τούτου οὔτε τῷ πατρὶ οὔτε τῷ ἀδελφῷ ἐπεκοινώσω οὐθ[k] ἡμῶν τῶν ἑταίρων οὐδενί, εἴτ' ἐπιτρεπτέον εἴτε καὶ οὐ τῷ[l] ἀφικομένῳ τούτῳ ξένῳ τὴν σὴν ψυχήν, ἀλλ' ἑσπέρας ἀκούσας, ὡς φῄς, ὄρθριος[m] ἥκων[n] περὶ μὲν τούτου οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιεῖ,[o] εἴτε χρὴ ἐπιτρέπειν σαυτὸν αὐτῷ εἴτε μή, ἕτοιμος δ' εἶ[p] ἀναλίσκειν τά τε σαυτοῦ καὶ τὰ τῶν φίλων χρήματα,[q] ὡς ἤδη διεγνωκὼς ὅτι πάντως συνεστέον[r] Πρωταγόρᾳ, ὃν οὔτε γιγνώσκεις, ὡς φῄς, οὔτε διείλεξαι[s] οὐδὲ πώποτε, σοφιστὴν δ' ὀνομάζεις, τὸν δὲ σοφιστήν, ὅ τί ποτ'[t] ἔστι, φαίνει ἀγνοῶν, ᾧ μέλλεις σαυτὸν ἐπιτρέπειν; [§. 12.] Καὶ ὃς ἀκούσας, Ἔοικεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Ἆρ' οὖν, ὦ Ἱππόκρατες, ὁ σοφιστὴς τυγχάνει ὢν ἔμπορός τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων, ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται; φαίνεται γὰρ ἔμοιγε τοιοῦτός τις. Τρέφεται δέ, ὦ Σώκρατες, ψυχὴ[u] τίνι; Μαθήμασι[v] δή που, ἦν δ' ἐγώ. καὶ ὅπως γε μή, ὦ ἑταῖρε, ὁ σοφιστὴς ἐπαινῶν ἃ πωλεῖ ἐξαπατήσει[w] ἡμᾶς, ὥσπερ οἱ περὶ τὴν τοῦ σώματος τροφήν, ὁ ἔμπορός τε καὶ κάπηλος.[x] καὶ γὰρ οὗτοί που ὧν[y] ἄγουσιν ἀγωγί-

[j] παρακαλεῖς ΧΘ.—[k] οὐθ' Γ.—[l] μὴ τῷ ɩ: in Θ lacuna.—[m] ὄρθριον ΧΘΞBCErwyt et pr Γ.—[n] ἥκειν ɩ.—[o] ποιεῖ pr Γw: ποιῇ *s.—[p] δὲ ἦν w.—[q] πράγματα E.—[r] συνετέον Cry, συνιστέον w.—[s] οὐ διείλεξαι Ξ, οὔτε διήλεξαι Χ.—[t] ποτ' ὤγε.—[u] ψυχὴ ὦ σώκρατες Er: ψυχὴ...γε μὴ om ε.—[v] μάθησιν ΧΘ, μαθήσει ɩ.—[w] libri ἐξαπατήσῃ.—[x] ὁ ante κάπηλος add pr B.—[y] ποι ὧν Χ, ποίων ɩ.—[z] τέχνῃ ɩ.—[a] ἰατρικὸς ɩ.

emplorum frequentia mirere Valckenarium in his Theocriti i. 10. εἰ δέ κ' ἀρέσκῃ Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν ὄϊν ὕστερον ἄξῃ corrigentem, τύ γα τὰν ὄ. quod recepit Brunckius.—τούτῳ ξένῳ. Scr. τούτῳ τῷ ξένῳ. Heind.

§. 12. φαίνεται γάρ ἔμοιγε τοιοῦτός τις] Hippocrati hæc tribuit Ficini versio, eumque in modum verba in Edd. Ald. et Steph. distinguuntur. Cui rationi tum vocula γὰρ obstat, quam ita potius usurpasset Plato, Πάνυ μὲν οὖν· φαίνεται γὰρ καὶ ἔμοιγε τοιοῦτός τις, tum magis etiam subjecta hæc statim ab Hippocrate interrogatio, Τρέφεται δὲ ψυχή, ὦ Σώκρ. τίνι; neutiquam illa conveniens homini qui continuo concessisset illud de Sophista doctrinarum caupone. Contra si Socrati hæc assignaveris, nibil offendere hic potest præter abruptiorem paullo sermonis transitum in his, Τρέφεται δὲ ψυχὴ—τίνι, quæ Platonici dialogi more vel hoc vel simili modo annexa expectarit aliquis, Τῶν ποίων λέγεις, ὦ Σώκρ.; τίνι δὴ τρέφεται ἡ ψυχή; Quanquam mihi quidem tota hæc displicet quæstio in re adeo per se aperta et evidenti.—Statim post, quamvis prægresso ὅπως, tenui tamen aor. 1. subjunctivum ἐξαπατήσῃ, admodum nunc dubitans de veritate præcepti illius Dawesiani. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 82. ὅπως τῶν τε ἀγαθῶν, ἃ ἄριστον καὶ ἥδιστον, ἀπολαύσωμεν, καὶ ὅπως τοῦ πάντων χαλεπωτάτου ἄπειροι γενώμεθα, ubi quis substituat solœcum ἀπολαύσομεν pro ἀπολαυσόμεθα? Aristophan. Eccles. 116. Οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε, Ὅπως προμελετήσωμεν, ἁ'κεῖ δεῖ λέγειν, ubi corrigere metrum prohibet. De discrimine ἐμπόρου et καπήλου vid. notat. ad Gorg. §. 155. Heind.

μων οὔτε αὐτοὶ ἴσασιν ὅ τι χρηστὸν ἢ πονηρὸν περὶ τὸ σῶμα, ἐπαινοῦσι δὲ πάντα πωλοῦντες, οὔτε οἱ ὠνούμενοι παρ' αὐ- I. i. 158.
τῶν, ἐὰν μή τις τύχῃ[z] γυμναστικὸς ἢ ἰατρὸς[a] ὤν. οὕτω δὲ[b] καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες καὶ καπηλεύοντες τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι ἐπαινοῦσι μὲν πάντα ἃ πωλοῦσι, τάχα δ' ἄν τινες, ὦ ἄριστε, καὶ τούτων ἀγνοοῖεν ὧν πωλοῦσιν ὅ τι χρηστὸν ἢ πονηρὸν πρὸς τὴν ψυχήν· ὡς δ' αὕτως καὶ οἱ ὠνούμενοι παρ' αὐτῶν, ἐὰν μή τις τύχῃ περὶ τὴν ψυχὴν αὖ ἰατρικὸς ὤν. [§. 13.] Εἰ μὲν οὖν σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων τί χρηστὸν καὶ πονηρόν, ἀσφαλές σοι ὠνεῖσθαι μαθήματα καὶ παρὰ Πρωταγόρου καὶ παρ' ἄλλου ὁτουοῦν·[c] εἰ δὲ μή, ὅρα, ὦ μα- I. 314.
κάριε, μὴ περὶ τοῖς[d] φιλτάτοις[e] κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς. καὶ γὰρ δὴ καὶ πολὺ μείζων κίνδυνος ἐν τῇ τῶν μαθημάτων ὠνῇ ἢ ἐν τῇ τῶν σιτίων. σιτία μὲν γὰρ καὶ ποτὰ[f] πριάμενον παρὰ τοῦ[g] καπήλου καὶ ἐμπόρου ἔξεστιν ἐν ἄλλοις ἀγγείοις ἀποφέρειν, καὶ πρὶν[h] δέξασθαι αὐτὰ εἰς τὸ σῶμα πιόντα ἢ φαγόντα, καταθέμενον οἴκαδε ἔξεστι συμβουλεύσασθαι, παρακαλέσαντα[i] τὸν ἐπαΐοντα, ὅ τί τε ἐδεστέον ἢ[j] ποτέον καὶ ὅ τι μή, καὶ ὁπόσον[k] καὶ ὁπότε· ὥστε ἐν τῇ ὠνῇ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος. μαθήματα δὲ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ ἀγγείῳ ἀπενεγκεῖν, ἀλλ' ἀνάγκη καταθέντα τὴν τιμήν, τὸ I. i. 159.
μάθημα ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ λαβόντα καὶ μαθόντα, ἀπιέναι ἢ βεβλαμμένον ἢ ὠφελημένον. [§. 14.] Ταῦτ'[l] οὖν

—[b] δὴ Eϛ.—[c] οὑτουοῦν C.—[d] τῆς γε.—[e] φιλτάτης y.—[f] πότα Θ, qui ita solet.—[g] παρὰ τοῦ Θ : παρά του *ϛ.—[h] πᾶν w.—[i] παρακελεύσαντα E.—[j] ἢ ΧΓΘr : καὶ *ϛ.

§. 13. εἰ μὲν οὖν σὺ τυγχάνεις ἐπιστήμων] Eorum memor quæ attuli ad Gorg. §. 124. hic tamen post illa, ἐὰν μή τις τύχῃ γυμναστικὸς ἢ ἰατρὸς ὢν et ἐὰν μή τις τύχῃ—αὖ ἰατρικὸς ὤν, non dubito quin e textu post ἐπιστήμων exciderit ὤν. Heind. Offendere tamen poterat nimis frequenter repetita syllaba ων. Beck.

μὴ περὶ τοῖς φιλτ. κυβεύῃς] Proverbiale loquendi genus, περὶ τοῖς φιλτάτοις κυβεύειν, carissima pignora in aleam dare, in qua φίλτατα proprie de uxore et liberis usurpatur (de legg. i. extr. ἐπιτρέποντα αὑτοῦ θυγατέρας τε καὶ υἱεῖς καὶ γυναῖκα, οὕτως ἐν τοῖς φιλτάτοις κινδυνεύσαντα ἦθος ψυχῆς θεάσασθαι), ad animum h. l. transfertur. Conf. Gorg. §. 146. ibiq. notata, et Wernsdorf. ad Himer. p. 874. Heind.

παρὰ τοῦ καπήλου] Sic scripsi pro παρά του, in quo molestissime inculcatum pronomen. Articulum h. l. perinde ut recentiores gentes usurpant Græci. de rep. iii. p. 406. D. τέκτων κάμνων ἀξιοῖ παρὰ τοῦ ἰατροῦ φάρμακον πιὼν ἐξεμέσαι τὸ νόσημα. Pudet plura congerere, ubi statim obvium in proximis exemplum, τὸν ἐπαΐοντα.—καὶ ὁπόσα. Sic cum Ald. Steph. ὁπόσον Bas. 2. Heind.

σκοπώμεθα καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν· ἡμεῖς[m] γὰρ ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτο[n] πρᾶγμα διελέσθαι. νῦν μέντοι ὥσπερ ὡρμήσαμεν ἴωμεν καὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἀνδρός, ἔπειτ'[o] ἀκούσαντες καὶ ἄλλοις ἀνακοινωσώμεθα· καὶ γὰρ οὐ μόνος Πρωταγόρας αὐτόθι ἐστίν, ἀλλὰ καὶ Ἱππίας ὁ Ἠλεῖος—οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον τὸν Κεῖον[p]—καὶ ἄλλοι πολλοὶ[q] καὶ σοφοί.

Δόξαν ἡμῖν ταῦτα ἐπορευόμεθα. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῷ[r] προθύρῳ ἐγενόμεθα, ἐπιστάντες περί τινος λόγου διελεγόμεθα, ὅς[s] ἡμῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἐνέπεσεν· ἵν' οὖν μὴ ἀτελὴς γένοιτο, ἀλλὰ διαπερανάμενοι οὕτως ἐσίοιμεν,[t] στάντες[u] ἐν τῷ προθύρῳ διελεγόμεθα, ἕως συνωμολογήσαμεν[v] ἀλλήλοις. [§. 15.] Δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρός, εὐνοῦχός τις, κατή-

—[k] ὁπόσα r.—[l] ταῦτ' Γ.—[m] ὑμεῖς r.—[n] τοσοῦτον ϖs.—[o] ἔπειτ' Γ.—[p] κίον ΧΘ, qui ita semper: κῖον ΓΞr.—[q] πολλοὶ σοφοὶ r.—[r] αὐτῷ ϖ.—[s] ὃς...διελεγόμεθα om Cry.—[t] εἰσίοιμεν Ετs.—[u] ἑστάντες ΧΘ.—[v] ἕως ἂν συνωμολήσωμεν Γ.—[w] κατή-

§. 14. *ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι ὥστε*] Eurip. Androm. 80. *Γέρων ἐκεῖνος ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών.* Xenoph. Cyrop. iv. 5. 8. *ὀλίγοι ἐσμὲν ὥστε ἐγκρατεῖς εἶναι αὐτῶν.* Hæc aliaque de hoc genere, non prætermisso loco nostro, attulit ad Iul. Or. i. in Bibl. Crit. P. x. p. 65. D. Wyttenbachius, in hac forma comparativi loco positivum poni ratus. Sane etsi eodem fere redit utrumque, *ἡμεῖς ἔτι νεώτεροι ἢ ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι* et *ἡμεῖς ἔτι νέοι ὥστε τοσ. πρ. δ.* illo tamen præcise negatur *ἡ τοῦ διελέσθαι δύναμις*, hoc lenius idem significatur, hujusmodi fere sensu: *nobis nonnisi juvenilis quædam facultas suppetit ad tantam rem dijudicandam.* *μᾶλλον* subaudiendum ad *νέοι* agnoscerem ego, si sequeretur *ἢ ὥστε τοσ. π. δ.* Heind.

οἶμαι δὲ καὶ Πρόδικον τὸν Κ.] Scil. *αὐτόθι εἶναι.* Lach. p. 180. A. *Ἐγὼ μὲν κοινωνεῖν ἕτοιμος· οἶμαι δὲ καὶ Λάχητα τόνδε.* Euthyphr. p. 3. E. *σύ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιεῖ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν.* Sympos. p. 176. A. *δέομαι ἀναψυχῆς τινος, οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλούς.* Xenoph. Sympos. viii. 7. *Ὅτι γε μὴν σὺ—ἐρᾷς Αὐτολύκου, πᾶσα μὲν ἡ πόλις οἶδε, πολλοὺς δ' οἶμαι καὶ τῶν ξένων.* Heind.

δόξαν ἡμῖν ταῦτα] Pro *δόξαντα ἡμῖν ταῦτα*, ut Xenoph. Hellen. iii. 2. 19. *δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθεν* etc. Uti h. l. id. Xenoph. Anab. iv. 1. 13. *δόξαν δὲ ταῦτα, ἐκήρυξαν οὕτω ποιεῖν.* Heindorf.

ἐν τῷ προθύρῳ] Loco illo ante *μέσαυλον θύραν* et cellam *θυρωροῦ*. V. Schneideri Epimetr. ad Xenoph. Mem. Socr. p. 291. Ubi quod scripsit vir eruditissimus, qui dominum alienæ domus videre et cum eo loqui vellet, eum *μέσαυλον* hanc *θύραν* pulsasse, quod Græci dixerint *κρούειν*; contra domo exiturum eandem dici *κόπτειν*, ut, qui forte ante ostium adstitisset, sibi caveret: hoc ego discrimen inter *κρούειν* et *κόπτειν* observavi nusquam. Contra Schol. ad Aristoph. Nub. 133. *παρατηρητέον ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν κρουόντων κόπτειν λέγουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσωθεν ψοφεῖν. ἱκανῶς δὲ διέστειλε Μένανδρος ἐπὶ μὲν τῶν ἔξω, κόψω τὴν θύραν, εἰπών, ἐπὶ δὲ τῶν ἔσω, ἐψόφηκε τὴν θύραν ἐξιών.* Conf. Mœrin. p. 211. ibiq. Pierson. Ceterum improbatum Phrynicho *κρούειν* perinde atque *κόπτειν τὴν θύραν* apud optimos scriptores de introituris reperiri constat. Heind.

§. 15. *δοκεῖ οὖν μοι, ὁ θυρωρὸς, εὐνοῦχός τις*] Positum sic de rebus factis, quarum quis meminit, *δοκεῖν* notavi ad Theæt. §. 2. Eunuchus hic fuit janitor, ut in ditissima Calliæ domo Persarumque luxum imitante. Conf. Terent. Eun. i. 2. 88. Heind.

κουεν[w] ἡμῶν· κιδυνεύει δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν σοφιστῶν ἄχθεσθαι τοῖς φοιτῶσιν εἰς τὴν οἰκίαν. ἐπειδὴ γοῦν[x] ἐκρούσαμεν τὴν θύραν, ἀνοίξας καὶ ἰδὼν ἡμᾶς Ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ. Καὶ ἅμα ἀμφοῖν τοῖν[y] χεροῖν τὴν θύραν πάνυ προθύμως ὡς οἷός τ'[z] ἦν ἐπήραξε.[a] καὶ ἡμεῖς πάλιν ἐκρούομεν. καὶ ὃς ἐγκεκλημένης[b] τῆς θύρας ἀποκρινόμενος εἶπεν, Ὦ ἄνθρωποι, ἔφη,[c] οὐκ ἀκηκόατε ὅτι I. i. 160.
οὐ σχολὴ αὐτῷ; Ἀλλ' ὦ 'γαθέ, ἔφην ἐγώ, οὔτε παρὰ Καλλίαν ἥκομεν οὔτε σοφισταί ἐσμεν, ἀλλὰ θάῤῥει· Πρωταγόραν γάρ τε[d] δεόμενοι ἰδεῖν ἤλθομεν. εἰσάγγειλον[e] οὖν. Μόγις οὖν ποτὲ ἡμῖν ἄνθρωπος[f] ἀνέῳξε τὴν θύραν.

§. 16. Ἐπειδὴ δὲ εἰσήλθομεν, κατελάβομεν Πρωταγόραν ἐν τῷ προστῴῳ[g] περιπατοῦντα, ἑξῆς δ' αὐτῷ συμπεριεπάτουν ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας ὁ Ἱππονίκου καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὁμομήτριος,[h] Πάραλος ὁ Περικλέους, καὶ Χαρμίδης ὁ Γλαύκωνος, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα I. 315.

κουον C.—[x] οὖν w.—[y] τοῖν ℵΘ: ταῖν *s.—[z] οἷόν τ' Es.—[a] ἐπήῤῥαξε r.—[b] ἐγκεκλειμένης ℵΘ: ἐγκεκλεισμένης *s.—[c] ἔφη delet Γ.—[d] τοι CErys.—[e] εἰσάγγειλον ...εἰσήλθομεν om w.—[f] ὁ ἄνθρωπος Σ et rc Γ: ἄνθρωπος *s.—[g] προστώω w: προ-

ἔα, ἔφη] Indignantis hic vocula ἔα, alias rem inexspectatam mirantis est imprimis in formula illa ἔα τί τοῦτο seu ἔα τί χρῆμα. V. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 905.—οὐ σχολὴ αὐτῷ, *domino*. V. Casaub. ad Theophr. Charac. ii. p. 34. ed. Lips. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 335.—ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν. Atticum magis foret τοῖν. Heind.

μόγις οὖν ποτε ἡμῖν] ποτὲ h. l. prorsus ita dictum est, ut Latine toties *aliquando* dicitur pro *tandem aliquando*. Herodot. i. 116. ἐκπλαγεὶς δὲ τούτοισι ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν· μόγις δὲ δή κοτε ἀνενειχθεὶς εἶπε etc. Xenoph. Cyrop. vii. 2. 19. ἐπεὶ δ' ἐγὼ πολλὰ μὲν πέμπων ἀναθήματα χρυσᾶ, πολλὰ δ' ἀργυρᾶ, πάμπολλα δὲ θύων ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτὸν etc. Lucian. Dial. Mort. 9. init. Ἥκεις ποτέ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη, οἶμαι, οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς. Aristoph. Ran. 268. Ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ. Pindar. Pyth. iv. 522. ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν νοῦσον διαντλήσαις ποτὲ οἶκον ἰδεῖν.—Sequenti ἄνθρωπος articulum ὁ sine librorum suffragiis ego non præfixerim. Conf. not. ad Phædon. §. 108. 1. Heind.

§. 16. ἐν τῷ προστόῳ] Ald. hic et §. seq. προστώῳ. πρόστοον h. l. videtur dici quod Vitruvio vi. 10. dicitur *peristylium*, quatuor illud porticibus constans, quæ ab janua introeuntibus quadratam aream quasi quoddam impluvium circumdabant. Ita per januam μέσαυλον introeunti statim prospectus patebat in oppositam porticum, τὸ καταντικρὺ πρόστοον §. seq. Ad hujus peristyli porticum unam positum fuit τὸ ταμιεῖον, *cella penaria*, cujus mox mentio §. 18. unde hoc ipsum στοὰ dicitur Aristoph. Eccles. 14. Conf. Schneider. Epimetr. ad Xenoph. Mem. p. 291. Rem accuratius aliquando explicatam dabit, qui hodie regnat in hac antiquitatis parte, A. Hirtius. Heind.

ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα] Ut dicitur ἐκ τοῦ ἐπ' ἀριστερά, ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον.—ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ ὁμομήτριος. Nam Hipponici secundi uxorem, Calliæ matrem, postea duxerat Pericles ex eaque Xanthippum et Paralum genuerat. Plutarch. Pericl. p. 165. C. ἦν μὲν αὐτῷ (τῷ Περικλεῖ) γυνὴ προσήκουσα μὲν κατὰ γένος, συνῳκηκυῖα δ' Ἱππονίκῳ πρότερον, ἐξ οὗ Καλλίαν ἔτεκε τὸν πλούσιον· ἔτεκε δὲ καὶ παρὰ τῷ Περικλεῖ Ξάνθιππον καὶ

ὁ ἕτερος[i] τῶν[j] Περικλέους Ξάνθιππος καὶ Φιλιππίδης ὁ Φιλομήλου καὶ Ἀντίμοιρος ὁ Μενδαῖος, ὅς περ εὐδοκιμεῖ μάλιστα τῶν Πρωταγόρου μαθητῶν[k] καὶ ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει,[l] ὡς σοφιστὴς ἐσόμενος. τούτων δὲ οἱ[m] ὄπισθεν ἠκολούθουν ἐπακούοντες τῶν λεγομένων,[n] τὸ μὲν πολὺ ξένοι ἐφαίνοντο, οὓς ἄγει[o] ἐξ ἑκάστων[p] τῶν[q] πόλεων ὁ Πρωταγόρας, δι' ὧν διεξέρχεται, κηλῶν τῇ φωνῇ ὥς περ Ὀρφεύς, οἱ δὲ κατὰ τὴν φωνὴν ἕπονται κεκηλημένοι·[r] ἦσαν δέ τινες καὶ τῶν ἐπιχωρίων ἐν τῷ χορῷ. [§. 17.] τοῦτον τὸν[s] χορὸν μάλιστα ἔγωγε[t] ἰδὼν ἥσθην, ὡς καλῶς εὐλαβοῦντο μηδέ-
r. i. 161. ποτε ἐμποδὼν ἐν τῷ ἔμπροσθεν[u] εἶναι Πρωταγόρου,[v] ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς ἀναστρέφοι καὶ οἱ μετ' ἐκείνου,[w] εὖ πως καὶ ἐν κόσμῳ περιεσχίζοντο οὗτοι οἱ ἐπήκοοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καὶ ἐν κύκλῳ περιιόντες ἀεὶ εἰς τὸ ὄπισθε[x] καθίσταντο κάλλιστα.

στόᾳ ς.—[h] αὐτοῦ ὁμομήτριος τ.—[i] ἕτερος τ et rc Σ cum ς: ceteri ἑταῖρος.—[j] τοῦ Erς.—[k] μαθημάτων ΧΘ.—[l] ἐμάνθανεν ς.—[m] οἱ om omnes præter Brς.—[n] λόγων Ε.—[o] ἄγοι Γ.—[p] ἀκουστῶν ΧΘ.—[q] τῶν add Γτ.—[r] κεκλημένοι Cy.—[s] τοῦ τὸν ΧΘ. —[t] ἔγωγε μάλιστα τ.—[u] πρόσθεν Χ.—[v] τοῦ πρωταγόρου pr B.—[w] ἐκεῖνο Γ.— [x] ὄπισθε Θ: ὄπισθεν *ς.—[y] μετ' εἰσενόησα τ: μετεισενόησα *ς.—[z] ἔφη...καθήμενον

Πάραλον. De Periclis his filiis, Xanthippo et Paralo, hominibus nequam, vid. Plutarch. l. l. p. 171. E. Plat. Alcib. i. p. 118. D. Menon. p. 94. B. Charmides, Glauconis f. satis est notus ex cognomine Platonis sermone. Conf. ibi §. 3. Mox pro ὁ ἕτερος ex perpetua illa in libris permutatione Edd. Ald. et Bas. 2. ὁ ἑταῖρος.—ὁ Μενδαῖος. Mende Thraciæ urbs, in peninsula Pellene sita. Vid. Steph. Byzant. p. 550. ibiq. Berkel. Heind.

ὅσπερ εὐδοκιμεῖ—καὶ ἐπὶ τέχνῃ μανθάνει] Quod in Edd. Ald. et Bas. 2. comparet εὐδοκίμει, id potius in εὐδοκιμεῖ, quam sequens μανθάνει in ἐμάνθανεν mutare debebat Stephanus. Præsenti utrobique opus, quum colloquio Sophistarum digressus Socrates statim hæc eodem illo die amicis narret.—τούτων δὲ ὄπισθεν ἠκολ. Sic Ald. et Bas. 2. De suo Stephanus tacite edidit τούτων δὲ οἱ ὄπισθεν ἠκολούθουν, probabili satis conjectura, quam tamen nondum aliunde firmatam religio vetuit in textu relinquere. Quis enim præstet, non hanc potius scriptoris manum fuisse: τούτων δὲ ὄπισθεν ἠκολούθουν ἐπακούοντες τῶν λεγομένων, ὧν τὸ μὲν πολὺ ξένοι ἐφαίνοντο etc. quæ quidem reddidit Ficinus: *a tergo præterea sequebantur alii auscultantes Protagoram, quorum plurimi peregrini esse videbantur* etc. Heind.

κηλῶν] Vide quam ubique obnoxia sint depravationi (et quidem uni eidemque interdum) quædam vocabula. Hic pro κηλῶν legitur καλῶν in Ald. editione, aliisque superioris temporis: itidemque in loco qui est T. i. p. 328. ubi habes κεκηλημένος, in illis est κεκλημένος, tanquam a καλοῦμαι: quinetiam alibi eadem illius verbi in hoc mutatio reperitur. Steph.

κηλῶν τῇ φωνῇ] Velut Sirenum aliqua, de quibus proprium hoc κηλεῖν. De verbo Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 303. "*Mulcere* aliquem fistula, carmine, verbis et oratione κηλεῖν dicebatur et θέλγειν· quorum prius, usitatius, non de Orpheo tantum, Arione aliisque poetis, sed et de oratoribus adhibetur Pericle, Protagora, Callistrato ceterisque sic auditores permulcentibus, ut, quo velint, perducant.' Ald. καλῶν. Verum præbet Bas. 2. Heind.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα,[y] ἔφη[z] Ὅμηρος, Ἱππίαν τὸν Ἠλεῖον, καθήμενον ἐν τῷ καταντικρὺ[a] προστώῳ[b] ἐν θρόνῳ· περὶ αὐτὸν δ' ἐκάθηντο ἐπὶ βάθρων Ἐρυξίμαχός τε ὁ Ἀκουμενοῦ[c] καὶ Φαῖδρος ὁ Μυῤῥινούσιος καὶ Ἄνδρων ὁ Ἀνδροτίωνος,[d] καὶ τῶν ξένων πολῖταί τε[e] αὐτοῦ καὶ ἄλλοι τινές. ἐφαίνοντο δὲ περὶ φύσεώς τε[f] καὶ τῶν[g] μετεώρων ἀστρονομικ' ἄττα διερωτᾷν τὸν Ἱππίαν, ὁ δ' ἐν θρόνῳ καθήμενος ἑκάστοις αὐτῶν διέκρινε[h] καὶ διεξῄει[i] τὰ ἐρωτώμενα.

§. 18. Καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε εἰσεῖδον.[j] ἐπεδήμει γὰρ ἄρα[k] Πρόδικος ὁ Κεῖος, ἦν δὲ ἐν οἰκήματί τινι, ᾧ πρὸ

post προστώῳ collocat Γ.—[a] κατάντικρυ 𝔄.—[b] προστόῳ ϛ.—[c] ἀκουμενοῦ 𝔄ΘΣ: ἀκουμένου *ϛ.—[d] ἀνδροτίωνος ΞBCEωyε, ἀριστίωνος 𝔄Θr.—[e] γε Σ; om E.—[f] τε om r et pr H.—[g] τῶν om Cϛ.—[h] διέκρινέ τε corr Σ.—[i] ἐξῄει wε.—[j] εἰσεῖδον 𝔛εr, εἴσειδον BCrwy, εἴσιδον 𝔄ΓΘΞ: ἐσεῖδον Eϛ.—[k] ρα 𝔄Θ, ἄρα καὶ r et corr Σ.—[l] τα-

§. 17. μετεισενόησα] Rectius, τὸν δὲ μέτ' εἰσενόησα. Ita enim Od. λ. 601. unde etiam illa, καὶ μὲν δὴ καὶ Τάντ. etc. Magis autem mihi placeret hic φαίη ἂν Ὅμηρος. Steph.

ἔφη Ὅμ.] Equidem hæc verba, tanquam e margine allata, omnino abesse malim, cum Plato et alias, ubi loquendi formas ex Homero petit, ejus nomen silentio prætereat. Sic paulo post: καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε ἐσεῖδον, nulla Homeri mentione. Ed. Bip.

ἔφη] Hic cur Stephanus scripserit, magis sibi placiturum φαίη ἂν Ὅμηρος, ego, quum ipsa Homeri hæc verba, τὸν δὲ μέτ' εἰσενόησα, proferantur, plane non assequor. Prorsus ita Menon. p. 76. D. Ἐκ τούτων δὴ σύνες ὅ,τι λέγω, ἔφη Πίνδαρος. Theætet. §. 71. Νὴ τὸν Δία, ὦ Σώκρ. μάλα μυρίοι δῆτα, φησὶν Ὅμηρος, οἵγε μοι—πράγματα παρέχουσι. Qui vero totum hoc, ἔφη Ὅμηρος, in fraudis suspicionem vocavit, vir eximius recordabatur, opinor, talium, ut Cratyl. §. 68. ἀλλὰ μὴ λίαν—ἀκριβολογοῦ, μή μ' ἀπογυιώσῃς μένεος. Sophist. extr. Ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ὃς ἂν φῇ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι, ubi nulla adjecta Homeri mentio; mihi interim nihilo minus genuini hæc coloris videntur. Heind.

Ἀκουμενοῦ] Ald. et Steph. Ἀκουμένου, ut scriptum adhuc Sympos. p. 176. B. olim fuit in Xenoph. Mem. Socr. iii. 13. 2. Rectum Ἀκουμενοῦ h. l. habet Bas. 2. Celeberrimo huic ætatis illius medico in arte filius successit Eryximachus, itidem e Platonis Phædro §. 115. Symposioque satis notus.—Andronem hunc Androtionis filium etiam in Gorgia memoravit §. 93.—περὶ φύσεώς τε καὶ τῶν μετεώρων. Articulum in his omissum a Steph. ex Ald. et Bas. 2. restitui. De Hippiæ hoc studio Hipp. Maj. §. 11. Ἐπαινοῦσι δὲ δή σε, πρὸς θεῶν, ὦ Ἱππία, καὶ χαίρουσιν ἀκούοντες ποῖα; ἢ δῆλον δὴ ὅτι ἐκεῖνα ἃ σὺ κάλλιστα ἐπίστασαι, τὰ περὶ τὰ ἄστρα τε καὶ τὰ οὐράνια πάθη; Atque Hipp. Min. p. 367. E. ita cum Hippia loquitur Socr. ἔτι τοίνυν καὶ τὸν τρίτον ἐπισκεψώμεθα, τὸν ἀστρονόμον, ἧς αὖ σὺ τέχνης ἔτι μᾶλλον ἐπιστήμων οἴει εἶναι ἢ τῶν ἔμπροσθεν (τῆς λογιστικῆς καὶ γεωμετρίας). Heind.

§. 18. καὶ μὲν δὴ καὶ Τάνταλόν γε ἐσεῖδον] Odyss. λ'. 582. Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον. An Sophistæ hujus avaritiam tangit hac Tantali appellatione?—ἐπεδήμει. A colloquio modo digressus Socrates qui potest h. l. dicere ἐπεδήμει, commorabatur in urbe, Prodico illo ipso tempore adhuc, opinor, Athenis commorante? Non enim ἐπιδημεῖν simpliciter significat adesse, uti reddidit Ficinus, neque, si adveniendi significatu accipias hoc loco, non debebat scribi ἐπιδεδήμηκε, ut Ion. init. Πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν ἐξ Ἐφέσου; Ergo rescribendum ἐπιδημεῖ, cui concinit in seqq. illud πεποίηκεν.—γὰρ ἄρα. de rep. iv. p. 438. A. πάντες γὰρ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐπιθυμοῦσιν. de legg. iii. p. 698. D. συνάψαντες γὰρ ἄρα τὰς χεῖρας σαγηνεύσαιεν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δάτιδος. Sympos. p. 205. B. ἀφε-

τοῦ μὲν ὡς ταμιείῳ[l] ἐχρῆτο Ἱππόνικος, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν καταλυόντων ὁ Καλλίας καὶ τοῦτο ἐκκενώσας ξένοις κατάλυσιν πεποίηκεν. ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἔτι κατέκειτο, ἐγκεκαλυμμένος ἐν κῳδίοις[m] τισὶ καὶ στρώμασι,[n] καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς ἐφαίνετο· παρεκάθηντο δὲ αὐτῷ ἐπὶ ταῖς πλησίον κλίναις Παυσανίας τε ὁ ἐκ Κεραμέων καὶ
1. i. 162. μετὰ Παυσανίου νέον τι[o] ἔτι μειράκιον, ὡς μὲν[p] ἐγῷμαι, καλόν τε κἀγαθὸν τὴν φύσιν, τὴν δ' οὖν ἰδέαν πάνυ καλός.[q] ἔδοξα[r] ἀκοῦσαι ὄνομα αὐτῷ εἶναι Ἀγάθωνα, καὶ οὐκ ἂν θαυμάζοιμι εἰ παιδικὰ Παυσανίου τυγχάνει[s] ὤν. τοῦτό τ'[t] ἦν[u] τὸ μειράκιον, καὶ τὼ Ἀδειμάντω ἀμφοτέρω, ὅ τε Κήπιδος καὶ ὁ Λευκολοφίδου, καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίνοντο. περὶ δὲ ὧν[v] διελέγοντο οὐκ ἐδυνάμην ἔγωγε[w] μαθεῖν ἔξωθεν, καίπερ λιπαρῶς ἔχων ἀκούειν τοῦ Προδίκου—πάνσοφος[x]
1. 316. γάρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ[y] εἶναι καὶ θεῖος—, ἀλλὰ διὰ τὴν βα-

μείῳ pr Σ.—[m] κωιδίοις Ϡ.—[n] στρώμμασιν Ϡ.—[o] τι om Ες, ἔτι om w.—[p] μὲν om Γ.—[q] καλῶς ϠΘ, καλόν Γτ.—[r] ἔδοξα om Θ.—[s] τυγχανί τυγχάνει y, τυγχανίου (ου) τυγχάνει C. (οὖν)—[t] τ' om ϠΘw.—[u] ἦν E. conf. ἦσαν de re publ. p. 505, 8 et Demosth. adv. Timoth. p. 1203, 12 Reisk.—[v] ὧν δὲ r.—[w] ἐγὼ w.—[x] Scribe πάσσοφος cum

λόντες γὰρ ἄρα τοῦ ἔρωτός τι εἶδος ὀνομάζομεν. Sophocl. Aj. 1378. Σὸν γὰρ ἄρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται. Sic ibi Junt. et Cod. Mon. quod tamen Porson. ad Eurip. Phœn. 1366. mutare jubet in σόν γ' ἄρα τοὔργ. Heind.

Παυσανίας τε ὁ ἐκ Κεραμέων] V. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 21. ἐκ Κεραμέων, e Ceramico, qui δῆμος fuit φυλῆς Ἀκαμαντίδος.—τὴν δ' οὖν ἰδέαν πάνυ καλός. Conf. Sympos. p. 174. A. Aristoph. Thesmoph. 191. sq. Unde ὁ καλὸς Ἀγάθων Plutarch. Sympos. iii. 1. p. 645. D. Athen. Deipnos. v. init. καλὸς hoc, quod in καλὸν mutari voluit Steph. [qui sic 'For. καλὸν'] positum ego accipio πρὸς τὸ σημαινόμενον, ut deinde εἰ παιδικὰ τυγχάνει ὢν, non ὄν. Lysias in Simon. p. 151. ἐγὼ πρότερον μὲν ἐξέπλευσα ἐκ τῆς πόλεως ἔχων τὸ μειράκιον· ἐπειδὴ δὲ ἀφικόμην, πάλιν ἦγον αὐτὸν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος etc.—παιδικὰ Παυσανίου. Xenoph. Sympos. viii. 32. Παυσανίας ὁ Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐραστής. Conf. Plat. Sympos. p. 193. C. Ælian. V. H. ii. 21. Heind.

τοῦτό τ' ἦν τὸ μειράκιον] ἦν ni positum h. l. putetur pro παρῆν (conf. Phædon. §. 6.), quærendum loco remedium. Schleiermachero placuit, εἰ παιδικὰ Παυσανίου τυγχάνει ὂν τουτὶ τὸ μειράκιον. Καὶ etc. in quibus dubium mihi hoc τουτὶ, quod non aliter nisi δεικτικῶς de *eo quod præsens est*, usurpari opinor. Itaque etiamnum suspicor, τοῦτό τ' οὖν τὸ μειρ.—Adimantus, Cepidis f. nescio an alibi memoretur; Leucolophidæ filii, Atheniensium ducis contra Spartanos, mentionem facit Xenoph. Hellen. ii. 4. 21. Conf. Aristoph. Ran. 1561. ubi pater appellatur Λευκόλοφος, (de qua in hoc ipso nomine varietate vid. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. Bip. T. i. p. 414.) ibique Schol. Notior his Adimantus est Aristonis filius, Platonis et Glauconis frater. Heind.

πάνσοφος γάρ μοι δοκεῖ ἀνὴρ] Subaudito certe articulo intelligendum hoc ἀνήρ. de rep. i. p. 331. E. Σιμωνίδῃ γε οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν· σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ὁ ἀνήρ. Dio Chrysost. Or. ii. p. 73. Reisk. ἐχρῆν μέντοι μηδὲ τῶν ἄλλων ἀμελῶς ἔχειν· σοφοὶ γὰρ οἱ ἄνδρες.—διὰ τὴν βαρύτητα τῆς φωνῆς. Diog. Laert.

ρύτητα τῆς φωνῆς βόμβος τις ἐν τῷ οἰκήματι γιγνόμενος[z] ἀσαφῆ ἐποίει τὰ λεγόμενα.

§. 19. Καὶ ἡμεῖς μὲν ἄρτι εἰσεληλύθειμεν,[a] κατόπιν δὲ ἡμῶν ἐπεισῆλθον[b] Ἀλκιβιάδης τε[c] ὁ καλός, ὡς φῂς σὺ καὶ ἐγὼ πείθομαι, καὶ Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου.[d]

Ἡμεῖς οὖν ὡς εἰσήλθομεν, ἔτι σμικρὰ[e] ἄττα διατρίψαντες καὶ ταῦτα διαθεασάμενοι προσῆμεν[f] πρὸς τὸν Πρωταγόραν, καὶ ἐγὼ εἶπον Ὦ Πρωταγόρα, πρὸς σέ τι[g] ἤλθομεν ἐγώ τε καὶ Ἱπποκράτης[h] οὗτος. Πότερον, ἔφη, μόνῳ[i] βουλόμενοι διαλεχθῆναι ἢ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων; Ἡμῖν μέν, ἦν δ' ἐγώ, οὐδὲν διαφέρει· ἀκούσας δὲ οὗ ἕνεκα[j] ἤλθομεν, αὐτὸς σκέψαι. Τί οὖν δή ἐστιν, ἔφη, οὗ ἕνεκα ἥκετε; Ἱπποκράτης ὅδε[k] ἐστὶ μὲν τῶν ἐπιχωρίων, Ἀπολ- 1. i. 163.
λοδώρου υἱός, οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος· αὐτὸς δὲ τὴν φύσιν δοκεῖ ἐνάμιλλος εἶναι τοῖς ἡλικιώταις.[l] ἐπιθυμεῖν δέ μοι δοκεῖ ἐλλόγιμος γενέσθαι ἐν τῇ πόλει. τοῦτο δὲ οἴεταί οἱ μάλιστα γενέσθαι, εἰ σοὶ συγγένοιτο. ταῦτ' οὖν ἤδη σὺ σκόπει, πότερον περὶ αὐτῶν μόνος οἴει δεῖν διαλέ-

ΧΘ.—[y] ὁ ἀνὴρ ϒ: ἀνὴρ *ϛ.—[z] γενόμενος w.—[a] εἰσεληλύθαμεν ϱ.—[b] εἰσῆλθον Ε.—[c] τε om ΧΘ.—[d] καλαίσχρου ΞΒCΕrwyeϒ.—[e] Scribe σμίκρ' cum Χrwyeϒ: μικρὰ Εϛ.—[f] πρόσημεν Χ.—[g] τοι Εϒϛ.—[h] καὶ ὁ ἱπποκράτης ϒ.—[i] ἔφη μόνῳ] νῳ Θ.—[j] εἵνεκα ΓΞΒCye.—[k] ἔφην ὅδε rc Γ.—[l] συνηλικιώταις ϒ.—[m] καὶ πρὸς Η.—[n] προ-

ix. 50. καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ φησί, βαρύφωνον εἶναι τὸν Πρόδικον, quæ tamen pro insiticiis habenti Menagio facile assentior. HEIND.

§. 19. *μικρὰ ἄττα διατρίψαντες*] *Paullulum morati.* Male Cornar. *Pauca quædam collocuti.*—*πρὸς σέ τοι ἤλθομεν.* Proprium hunc usum voculæ *τοι* pronomini cum vi quadam adjunctæ omisit in opere suo Hoogevenius. Herodot. i. 41. Πρὸς δὲ τούτῳ καὶ σέ τοι χρεών ἐστι ἰέναι ἔνθα ἀπολαμπρύνεαι τοῖσι ἔργοισι. Xenoph. Cyrop. vi. 2. 14. Ἄνδρες σύμμαχοι, ἐγώ τοι ὑμᾶς συνεκάλεσα etc. Aristoph. Plut. 1100. σέ τοι, σέ τοι λέγω, Καρίων, ἀνάμεινον. Av. 356. ἀλλ' ἐγώ τοί σοι λέγω. 406. Ἰὼ ἔποψ, σέ τοι καλῶ. Soph. Aj. 1228. Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω. Electr. 582. Εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι Πρώτη θάνοις ἄν. Antigon. 278. Ἄναξ, ἐμοί τοι, μή τι καὶ θεήλατον Τοὔργον τόδ', ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι. Eurip. Hippol. 433. Δέσποιν', ἐμοί τοι συμφορὰ μὲν ἀρτίως Ἡ σὴ παρέσχε δεινὸν—φόβον. HEIND.

μάλιστα γεν.] For. *μάλιστα ἂν γενέσθαι.* STEPH.

μάλιστα γεν.] In his quamvis, quæ Stephani fuit suspicio, facile post *μάλιστα* exciderit *ἂν*, quod additum infra §. 105. ᾗ οἶμαι ἂν ἔγωγε κάλλιστα φανερὸν γενέσθαι, non id tamen sermonis usus requirit. Lysias Or. xiii. p. 465. ἀλλ' οἶμαί σε ἔξαρνον γενέσθαι ἃ ἐναντίον Ἀθηναίων ἁπάντων ἐποίησας. p. 477. νῦν δὲ πεισθεὶς, ὑφ' ὧν τότε ἐπείσθης, εἰ τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν ταξιαρχῶν τὰ ὀνόματα μόνον εἴποις, μέγα τι ᾤου παρ' αὐτῶν διαπράξασθαι. Or. xxviii. p. 818. οἶμαι δ' ἔγωγε πάντας ὑμᾶς ὁμολογῆσαι etc. Or. xxxiii. p. 912. ἡγήσατο γὰρ τὸν ἐνθάδε σύλλογον ἀρχὴν γενέσθαι τοῖς Ἕλλησι τῆς πρὸς ἀλλήλους φιλίας. Quæ Oratoris loca immerito suspecta fuisse Marklando, satis, opinor, docebit eorum, quæ ad Phædon. §. 32. attulimus, similitudo. HEIND.

γεσθαι πρὸς[m] μόνους ἢ μετ' ἄλλων. [§. 20.] Ὀρθῶς, ἔφη, προμηθεῖ,[n] ὦ Σώκρατες, ὑπὲρ ἐμοῦ. ξένον γὰρ ἄνδρα καὶ ἰόντα[o] εἰς πόλεις μεγάλας, καὶ ἐν ταύταις πείθοντα τῶν νέων τοὺς βελτίστους, ἀπολείποντας τὰς τῶν ἄλλων συνουσίας, καὶ οἰκείων καὶ ὀθνείων καὶ πρεσβυτέρων καὶ νεωτέρων, ἑαυτῷ συνεῖναι ὡς βελτίους ἐσομένους διὰ τὴν ἑαυτοῦ συνουσίαν, χρὴ εὐλαβεῖσθαι τὸν ταῦτα πράττοντα· οὐ γὰρ σμικροὶ περὶ αὐτὰ φθόνοι τε γίγνονται καὶ ἄλλαι δυσμένειαί τε καὶ ἐπιβουλαί. ἐγὼ δὲ τὴν σοφιστικὴν τέχνην φημὶ μὲν εἶναι παλαιάν, τοὺς δὲ μεταχειριζομένους αὐτὴν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν, φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς, πρόσχημα ποιεῖσθαι καὶ[p] προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποίησιν,[q] οἷον Ὅμηρόν τε καὶ Ἡσίοδον καὶ Σιμωνίδην, τοὺς δὲ αὖ τελετάς τε καὶ χρησμῳδίας, τοὺς ἀμφί τε Ὀρφέα καὶ
r. i. 164. Μουσαῖον. ἐνίους δέ τινας ᾔσθημαι καὶ γυμναστικήν, οἷον Ἴκκος[r] τε ὁ Ταραντῖνος[s] καὶ ὁ νῦν ἔτι ὢν οὐδενὸς ἥττων σοφιστὴς Ἡρόδικος ὁ Σηλυμβριανός,[t] τὸ δὲ ἀρχαῖον Μεγα-

μηθεῖ pr Γ.—[o] καὶ ἰόντα ΧΘΞτ et γρ C, κατιόντα ΓCry : καὶ κατιόντα *s.—[p] καὶ om Θ.—[q] ποιήσειν r.—[r] ἰκκὸς ΓΒCyεr, ἰακός Ξ.—[s] ταραντῆνος E.—[t] σηλυβριανὸς

μόνος] μόνος in his sermonis ratio flagitabat, non μόνον, quod hunc efficeret sensum: *utrum tu putes de his aliquem solum disputare debere* etc. Lysias xxv. p. 774. εἰ δὲ οἴεσθε χρῆναι, οὓς ἐκεῖνοι παρέλιπον, ἀδικοῦντες ὑμεῖς ἀπολέσαι, οὐδεὶς τῶν πολιτῶν ἀπολειφθήσεται, ubi poeseos Græcæ quam prosæ longe peritior vir, Marklandus, ὑμᾶς reponere jubet, recte Reiskius monet, nominativos hos ἀδικοῦντες et ὑμεῖς aptos esse ex οἴεσθε. Id. Or. xxx. p. 845. οἰήσεται χρῆναι ἐμοῦ κατηγορῶν ὑμῖν μὴ δοῦναι δίκην. Xenoph. Anab. i. 1. 8. ἠξίου ἀδελφὸς ὢν αὐτοῦ δοθῆναί οἱ ταύτας τὰς πόλεις. Hieron. ii. 8. Αὐτοί τε γοῦν ὡπλισμένοι οἴονται ἀνάγκην εἶναι διάγειν καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους ἀεὶ συμπεριάγεσθαι. Heind.

§. 20. ξένον γὰρ ἄνδρα—ἑαυτῷ συνεῖναι] Callide in postremis reticet, quod addere poterat, χρήματα διδόντας. Apolog. Socr. p. 19. E. τούτων ἕκαστος (Gorgias, Prodicus, Hippias, quos modo nominavit) οἷός τ' ἐστὶν ἰὼν εἰς ἑκάστην τῶν πόλεων τοὺς νέους, οἷς ἔξεστι τῶν ἑαυτῶν πολιτῶν προῖκα ξυνεῖναι ᾧ ἂν βούλωνται, τούτους πείθουσι τὰς ἐκείνων ξυνουσίας ἀπολιπόντας σφίσι ξυνεῖναι χρήματα διδόντας καὶ χάριν προσειδέναι, quæ Platoni sublegit ineptus ille imitator, qui Theagem dialogum confinxit, p. 128. A. Heind.

Ἴκκος ὁ Ταραντῖνος] De legg. viii. p. 839. E. Ἆρ' οὖν οὐκ ἴσμεν τὸν Ταραντῖνον Ἴκκον ἀκοῇ, διὰ τὸν Ὀλυμπίασί τε ἀγῶνα καὶ τοὺς ἄλλους ὧν (l. ὡς) διὰ φιλονεικίαν καὶ τέχνην, καὶ τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ; καὶ δὴ καὶ Κρίσσωνα καὶ Ἄστυλλον καὶ Διόπομπον καὶ ἄλλους παμπόλλους ὁ αὐτός που λόγος ἔχει. Eustath. in Dionys. Perieg. v. 376. Ὅτι ἡ Τάρας, ἡ καὶ Ταραντὸς, ἐγγὺς κεῖται ἁλός· ὅθεν Ἰκκὸς (sic) ἦν ὁ Ταραντῖνος, ἰατρὸς, ὃς ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἰκκοῦ δεῖπνον ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. Conf. Perizon. ad Ælian. V. H. xi. 3.—οὐδενὸς ἥττον σοφ. Sic Ald. et Bas. E Ficino, opinor, qui vertit, *Sophista nullo inferior*, Steph. dedit ἥττων. Mox de Herodico Selybriano Plato de rep.

ρεύς. μουσικὴν δὲ Ἀγαθοκλῆς τε ὁ ὑμέτερος πρόσχημα
ἐποιήσατο, μέγας ὢν σοφιστής, καὶ Πυθοκλείδης ὁ Κεῖος
καὶ ἄλλοι πολλοί. [§. 21.] Οὗτοι πάντες, ὥς περ λέγω,
φοβηθέντες τὸν φθόνον ταῖς τέχναις ταύταις παραπετάσ-
μασιν ἐχρήσαντο. ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι τ. 317.
οὐ ξυμφέρομαι. ἡγοῦμαι γὰρ αὐτοὺς οὔ τι[u] διαπράξασθαι
ὃ ἐβουλήθησαν· οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθρώπων τοὺς δυναμέ-
νους ἐν ταῖς πόλεσι πράττειν, ὧν περ ἕνεκα ταῦτ' ἐστὶ τὰ
προσχήματα, ἐπεὶ οἵ γε πολλοὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδὲν αἰσ-
θάνονται, ἀλλ' ἅττ' ἂν οὗτοι διαγγέλλωσι,[v] ταῦτα ὑμ-
νοῦσι. τὸ[w] οὖν ἀποδιδράσκοντα μὴ δύνασθαι ἀποδρᾶναι,
ἀλλὰ καταφανῆ εἶναι, πολλὴ μωρία[x] καὶ τοῦ ἐπιχειρή-

Ξτ, σηλυβριανὸς Ξ et (eraso μ) Γ, σηλυμβριανὸς ωc.—[u] οὔτοι Ꞅ et corr Γ.—[v] διαγγέλλωσιν ω.—[w] τὸ Ξτ: ceteri τόν.—[x] πολλῇ μωρίᾳ ετ.—[y] lacuna in Θ.—[z] ὁδὸν om

hil. p. 406. A. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν καὶ νοσώδης γενόμενος μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ ἀπέκναισε πρῶτον μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλοὺς, ubi vid. Schol. Conf. nostra ad Phædr. §. 2. et Wyttenbach. ad Plutarch. de S. N. V. p. 50. ubi tamen hunc cum Herodico, Gorgiæ fratre, medico Leontino confudit.—ὁ Σηλυβριανός. Sic Ald. Cum Bas. 2. Steph. Σηλυμβριανός. Vid. Wesseling. ad Diodor. xiii, 66. ad Herodot. vi. 33. Schneid. ad Xenoph. Anab. vii. 2. 28. Thraciæ urbs Selybria fuit ad Propontidem inter Byzantium et Perinthum sita—τὸ δὲ ἀρχ. Μεγαρεύς. Megaris igitur natus quum Selybriam se contulisset ibique vixisset diu, inde nomen traxit Selybriani, ut Thurii Herodotus, Siculi Epicharmus, alia alii.

Ἀγαθοκλῆς] Præceptor hic Damonis appellatur Lachet. p. 180. D. Pythoclides Periclis præceptor commemoratur Alcib. i. p. 118. C. ubi Schol. Πυθοκλείδης μουσικὸς ἦν τῆς σεμνῆς μουσικῆς διδάσκαλος καὶ Πυθαγόρειος, οὗ μαθητὴς Ἀγαθοκλῆς, οὗ Λαμπροκλῆς, οὗ Δάμων. Conf. Plutarch. Pericl. p. 153. F. de Musica p. 1136. C.—ὁ Κεῖος. Bas. 2. ὁ Κῖος. Heind.

§. 21. ἐγὼ δὲ τούτοις ἅπασι κατὰ τοῦτο εἶναι] Recte Cornar. *Ego vero his omnibus in hoc non consentio*, qui sensus hinc clarius prodiret absque hoc εἶναι, quod redundare visum Budæo Comm. L. Gr. p. 223. itemque Hemsterhusio ad Lucian. Jud. Vocal. extr. Bip. T. i. p. 321. ubi tamen neque in Lucianeis his, ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται, neque in apposito ab Hemsterh. loco ex Aristot. Polit. vii. p. 219. νῦν δὲ τοσοῦτον ἡμῖν εἶναι πρὸ ὁδοῦ γέγονεν, veram ego in verbo redundantiam agnosco. Neque advocem huc illa τὸ κατ' αὐτὸν εἶναι, τὸ νῦν εἶναι cet. sic ut h. l. sine articulo positi εἶναι unum adhuc simile exemplum reperi Herodot. v. 3. ed. Schæf. νόμοισι δὲ οὗτοι παραπλησίοισι πάντες χρέωνται κατὰ πάντα εἶναι, quamquam hoc εἶναι unus ibi codex præbuit.—οὐ γὰρ λαθεῖν τῶν ἀνθ. *non enim latent, opinor, eos homines qui possunt in civitatibus efficere ea propter quæ hæc prætexuntur*, sc. φθόνους καὶ ἄλλας δυσμενείας καὶ ἐπιβουλὰς §. 20. Ni forte præstet πράττειν h. l. accipere pro τὰ πράγματα πράττειν, *principes esse in re publica*, (ut positum Demosth. de Coron. p. 240. αἱ δὲ πόλεις ἐνόσουν, τῶν μὲν ἐν τῷ πολιτεύεσθαι καὶ πράττειν δωροδοκούντων καὶ διαφθειρομένων ἐπὶ χρήμασι, τῶν δὲ ἰδιωτῶν καὶ πολλῶν τὰ μὲν οὐ προορωμένων etc.), ita igitur hæc intelligere: *neque enim latent eos qui in civitatibus res gerere possunt, quorum hominum causa hujusmodi quæruntur velamenta.*—ταῦτα ὑμνοῦσι, *ea decantant.* V. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 262. Heind.

τὸ οὖν ἀποδιδράσκοντα] Horum structuram explicui ad Theætet. §. 5. πολλὴ μωρία καὶ τοῦ ἐπιχ. *tum magna est conatus hujus stultitia, tum multo*

ματος, καὶ πολὺ δυσμενεστέρους παρέχεσθαι ἀνάγκη τοὺς ἀνθρώπους· ἡγοῦνται γὰρ τὸν τοιοῦτον πρὸς τοῖς ἄλλοις[y] καὶ πανοῦργον εἶναι. [§. 22.] Ἐγὼ οὖν τούτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν[z] ἐλήλυθα, καὶ ὁμολογῶ[a] τε σοφιστὴς εἶναι καὶ παιδεύειν ἀνθρώπους, καὶ εὐλάβειαν ταύτην οἶμαι βελτίω ἐκείνης[b] εἶναι, τὸ ὁμολογεῖν μᾶλλον ἢ ἔξαρνον εἶναι·
r. i. 165. καὶ ἄλλας[c] πρὸς ταύτῃ ἔσκεμμαι, ὥστε σὺν θεῷ εἰπεῖν μηδὲν δεινὸν πάσχειν διὰ τὸ ὁμολογεῖν σοφιστὴς[d] εἶναι. καί τοι πολλά γε ἤδη ἔτη[e] εἰμὶ ἐν τῇ τέχνῃ. καὶ γὰρ καὶ τὰ ξύμπαντα πολλά μοί[f] ἐστιν· οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων ἂν ὑμῶν[g] καθ' ἡλικίαν πατὴρ εἴην. ὥστε πολύ μοι ἥδιστόν ἐστιν, εἴ τι βούλεσθε,[h] περὶ τούτων ἁπάντων ἐναντίον τῶν ἔνδον ὄντων τὸν λόγον ποιεῖσθαι. Καὶ ἐγώ—ὑπώπτευσα γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἱππίᾳ ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι, ὅτι ἐρασταὶ αὐτοῦ ἀφιγμένοι εἴημεν— [§. 23.] Τί οὖν, ἔφην ἐγώ, οὐ καὶ Πρόδικον καὶ Ἱππίαν ἐκαλέσαμεν καὶ τοὺς μετ' αὐτῶν, ἵνα ἐπακούσωσιν ἡμῶν;[i] Πάνυ μὲν οὖν,[j] ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Βούλεσθε οὖν, ὁ Καλλίας ἔφη, συνέδριον κατασκευάσωμεν,

pr r.—[a] ὁμολογῶν r.—[b] ἐκείνοις Γ.—[c] ἄλλα r.—[d] σοφιστὴν Cry.—[e] ἤδη ἔτη Γ: ἔτη ἤδη *s.—[f] πολλάκις w.—[g] ἡμῶν E.—[h] εἶτ' ἐβούλεσθε ΧΘ.—[j] ὑμῶν pr Γ.—

infensiores reddi necesse est homines. Heind.

§. 22. σὺν θεῷ εἰπεῖν] V. ad Theætet. §. 22. εἰμὶ ἐν τῇ τέχνῃ; Soph. Œd. Tyr. 562. Τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ; Sic οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι, *poetæ*, Herodot. ii. 82. Cf. ad Phædon. §. 5. De Protagora Plat. Menon. p. 91. E. οἶμαι—αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότα, τετταράκοντα δὲ ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα· καὶ ἐν ἅπαντι τῷ χρόνῳ τούτῳ ἔτι εἰς τὴν ἡμέραν ταυτηνὶ εὐδοκιμῶν οὐδὲν πέπαυται. Heind.

καὶ γὰρ καὶ τὰ] Al. καὶ γὰρ καὶ ἔτη πολλά μοι ἐστίν. sed potest retineri hæc lectio: ut repetatur ἔτη ex præcedentibus, et dicat se jam multos annos in arte illa esse versatum; totius enim vitæ esse multos. Sed ante οὐδενὸς videtur deesse καί. In proxime seqq. legitur etiam, ὥς τε ἁπαξαπλῶς πολύ μοι ἥδ. Steph.

τὰ ξύμπαντα] *Totius vitæ anni.* Indigna memoratu sunt quæ huc e Serrani versione Stephanus attulit.—οὐδενὸς ὅτου οὐ πάντων cet. Elegans meo quidem sensu asyndeton hoc οὐδενὸς ὅ. ο. ita Stephano displicuit, ut καὶ ante οὐδενὸς intercidisse conjecerit. Hom. Odyss. ξ. 96. Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος· οὔτινι τόσση Ἀνδρῶν ἡρώων etc. Magis offendere potest post οὐδενὸς ὅτου οὐ, *cujuscis*, illatum hoc πάντων, cujus tamen non desunt similia. Demosth. in Leptin. §. 4. Τί οὖν κωλύει πάντα ἀφῃρῆσθαι καὶ ὅλως τὴν πολιτείαν ὑμᾶς κατὰ τοῦτον τὸν λόγον; Οὐ γάρ ἐστιν ἐφ' ὅτῳ τοῦτο οὐ πεπόνθατε τῶν πάντων. Ibid. §. 14. extr. Καίτοι τῶν ἁπασῶν ἡστινοσοῦν πολιτείας τὸ κομίζεσθαι—χάριν ἂν ἀφέλης etc. Xenoph. Anab. iii. 1. 20. τὰ δ' αὖ τῶν στρατιωτῶν ὁπότε ἐνθυμοίμην, ὅτι τῶν μὲν ἀγαθῶν πάντων οὐδενὸς ἡμῖν μετείη, εἰ μὴ πριαίμεθα etc. Heind.

περὶ τούτων ἁπάντων] Vellem περὶ τούτου ἁπάντων vel περὶ τούτων ἐναντίον ἁπάντων τῶν ἔ. ο. certe ἁπάντων pertinet ad seqq. τῶν ἔνδον ὄντων.—Τί οὖν—οὐ—ἐκαλέσαμεν etc. V. not. ad §. 3. Heind.

ἵνα καθιζόμενοι[k] διαλέγησθε; Ἐδόκει χρῆναι. ἄσμενοι δὲ πάντες ἡμεῖς, ὡς ἀκουσόμενοι ἀνδρῶν σοφῶν, καὶ αὐτοί τε[l] ἀντιλαβόμενοι τῶν βάθρων καὶ τῶν κλινῶν[m] κατεσκευάζομεν παρὰ τὸν Ἱππίαν· ἐκεῖ γὰρ προϋπῆρχε τὰ βάθρα. ἐν δὲ τούτῳ Καλλίας τε καὶ Ἀλκιβιάδης ἡκέτην[n] ἄγοντε τὸν Πρόδικον, ἀναστήσαντες ἐκ τῆς κλίνης, καὶ τοὺς μετὰ τοῦ Προδίκου.

Ἐπεὶ[o] δὲ πάντες συνεκαθεζόμεθα,[p] ὁ[q] Πρωταγόρας, Νῦν δὴ ἄν, ἔφη, λέγοις, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ καὶ οἵδε πάρ-
εισι, περὶ ὧν ὀλίγον[r] πρότερον[s] μνείαν ἐποιοῦ πρὸς ἐμὲ r. i. 166.
ὑπὲρ τοῦ νεανίσκου. [§. 24.] Καὶ ἐγὼ εἶπον ὅτι Ἡ αὐτή r. 318.
μοι ἀρχή ἐστιν,[t] ὦ Πρωταγόρα, ἥ περ ἄρτι, περὶ ὧν ἀφικόμην. Ἱπποκράτης γὰρ ὅδε[u] τυγχάνει ἐν ἐπιθυμίᾳ ὢν[v] τῆς σῆς συνουσίας· ὅ τι οὖν αὐτῷ ἀποβήσεται, ἐάν σοι συνῇ, ἡδέως ἂν φησι πυθέσθαι. τοσοῦτος ὅ γε ἡμέτερος λόγος. Ὑπολαβὼν οὖν ὁ Πρωταγόρας εἶπεν Ὦ νεανίσκε, ἔσται τοίνυν σοι, ἐὰν ἐμοὶ συνῇς, ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἐμοὶ συγγένῃ, ἀπιέ-

[j] γε μὲν Θ.—[k] καθιζόμενοι ℵΘ: καθεζόμενοι *ς.—[l] τε delet Γ.—[m] τῶι ἱππίαι ℵΘ.—[n] ἥκετον Ε, ἱκέτην ω.—[o] ἐπεὶ ℵΓΘΞCωyet: ἐπειδὴ *ς.—[p] συνεσκευαζόμεθα Ξ. [q] ὁ om Eς.—[r] ὀλίγῳ Eς.—[s] πρότερον ante ὀλίγον ponit ϒ.—[t] ἐστιν ἀρχή Eς.—[u] ἴδε ω.—[v] ὢν ἐν ἐπιθυμίᾳ ΣΒΕωyeς.—[w] βέλτιον pr Γ.—[x] ταῦτα ταυτὰ Γ.—[y] καὶ

§. 23. Ἐδόκει χρῆναι] Sic ἀσυνδέτως infra §. 72. Ἐδόκει πᾶσιν οὕτω ποιητέον εἶναι. Herodot. i. 120. καὶ νῦν ἐς τί ὑμῖν ταῦτα φαίνεται φέρειν; Εἶπαν οἱ μάγοι, Εἰ μὲν περίεστί τε καὶ ἐβασίλευσε ὁ παῖς etc. Xenoph. Anab. iii. 2. 38. Ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἀντέλεγεν, εἶπεν, Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα. Ἔδοξε ταῦτα. vi. 3. 9. Ἐνταῦθα ὁ Ξενοφῶν λέγει; Δοκεῖ μοι, ὦ ἄνδρες στρατηγοί—. Συνεδόκει ταῦτα πᾶσι. vii. 3. 6. Καὶ ὅτῳ, ἔφη, ταῦτα δοκεῖ, ἀράτω τὴν χεῖρα. Ἀνέτειναν πάντες. Heind.

καὶ αὐτοί τε ἀντιλαβόμενοι] Hæc ni gravius mendum invasit, in vitio certe est istud τε, cui in seqq. subjici καὶ οἱ παῖδες vel tale aliquid debebat. Hoc igitur ejecto, quum ad κατεσκευάζομεν facile mente repetatur συνέδριον, nihil ego ad loci integritatem requiro. Nam Stephano conjectanti ἀνεσκευάζομεν sc. τὰ βάθρα καὶ τὰς κλίνας, conjecturæ facile gratiam facimus. Heind.

κατεσκευάζομεν] For. ἀνεσκευάζομεν. Mox vet. cod. συνεσκευάσμεθα, pro συνεκαθεζόμεθα. atque ita de sedilibus in alium cœnaculi locum translatis jocose usurparetur verbum, quod de iis dicitur, qui collectis vasis alio commigrant: et credibile esset dictum itidem fuisse in præcedentibus ἀνεσκευάζομεν, videlicet τὰ βάθρα et τὰς κλίνας. Alioqui utrobique, quæ hic est, lectio ferri potest. Steph.

ἀναστήσαντες] Malim ἀναστήσαντε: alius certe generis sunt illa Phædr. §. 144. νὼ καταβάντες. Euthyd. §. 7. ἄμφω βλέψαντες. Sophist. §. 7. νῷν ἡγησαμένοις. Aristoph. Ran. 566. νὼ δείσασαι. Heind.

συνεκαθεζόμεθα] Bas. 2. συνεσκευαζόμεθα, non, ut inde attulit Steph. συνεσκευάσμεθα. Quod vocabulum usurpatum de iis, *qui collectis vasis alio commigrant*, hic jocose poni potuisse de sedilibus in alium cœnaculi locum translatis Stephanus putabat, inde istud ἀνεσκευάζομεν in præcedd. fingens; ego non nisi de *discessuris* dici arbitror. Heind.

καὶ οἴκαδε βελτίονι[w] γεγονότι, καὶ ἐν τῇ ὑστεραίᾳ ταὐτὰ ταῦτα·[x] καὶ[y] ἑκάστης ἡμέρας ἀεὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι. [§. 25.] Καὶ ἐγὼ ἀκούσας εἶπον· Ὦ Πρωταγόρα, τοῦτο μὲν οὐδὲν θαυμαστὸν λέγεις ἀλλ'[z] εἰκός, ἐπεὶ κἂν σύ, καί περ τηλικοῦτος ὢν καὶ οὕτω σοφός, εἴ τίς σε διδάξειεν ὃ[a] μὴ τυγχάνοις[b] ἐπιστάμενος, βελτίων ἂν γένοιο. ἀλλὰ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὥς περ ἂν εἰ αὐτίκα μάλα[c] μεταβαλὼν τὴν ἐπιθυμίαν Ἱπποκράτης ὅδε ἐπιθυμήσειε τῆς συνουσίας τούτου τοῦ νεανίσκου τοῦ νῦν νεωστὶ ἐπιδημοῦντος,[d] Ζευξίππου τοῦ Ἡρακλεώτου, καὶ ἀφικόμενος παρ' αὐτόν, ὥς περ παρὰ σὲ νῦν, ἀκούσειεν αὐτοῦ ταὐτὰ ταῦτα[e] ἅ περ σοῦ, ὅτι ἑκάστης ἡμέρας ξυνὼν αὐτῷ βελτίων ἔσται καὶ ἐπιδώσει· εἰ αὐτὸν ἐπανέροιτο, Τί δὴ φῂς βελτίω ἔσεσθαι
1. i. 167. καὶ εἰς τί ἐπιδώσειν;[f] εἴποι ἂν αὐτῷ ὁ[g] Ζεύξιππος ὅτι πρὸς γραφικήν· κἂν εἰ[h] Ὀρθαγόρᾳ τῷ Θηβαίῳ συγγενόμενος, ἀκούσας ἐκείνου ταὐτὰ[i] ταῦτα ἅ περ σοῦ,[j] ἐπανέροιτο αὐτὸν εἰς ὅ τι βελτίων καθ' ἡμέραν ἔσται συγγιγνόμενος[k] ἐκείνῳ, εἴποι ἂν ὅτι εἰς[l] αὔλησιν· οὕτω δὴ καὶ σὺ εἰπὲ τῷ νεανίσκῳ[m] καὶ ἐμοὶ ὑπὲρ τούτου[n] ἐρωτῶντι, Ἱπποκράτης ὅδε Πρωταγόρᾳ συγγενόμενος, ᾗ ἂν αὐτῷ[o] ἡμέρᾳ συγγέ-

om e.—[z] ἀλλ' Γ.—[a] ὃ ΧΓΘΞr: ἃ *s.—[b] τυγχάνῃς Θ: τυγχάνεις *s.—[c] μάλα add ΘΞr.—[d] ἐπιδημοῦντος νεωστὶ Es.—[e] ταῦτ' αὐτὰ Σ, αὐτὰ ταῦτα r, ταυτὰ w.—[f] ἐπιδόσης Θ, επιδοσιν Χ.—[g] ὁ add ΧΓΘΞ.—[h] εἰ om Γ.—[i] αὐτὰ r.—[j] ἅπερ σοῦ om E.—[k] συγγενόμενος e.—[l] εἰς om pr Σ.—[m] τῷ νεανίσκῳ εἰπὲ Σ, ἐπὶ τῷ νεανίσκῳ w.—[n] τούτων Θ.—[o] αὐτῷ om Es.—[p] γινόμενος corr Γ.—[q] ἐπιδώσει ΧΓΒCr, ἐπιδώσει

§. 25. ἃ μὴ] Bas. 2. ὃ pro ἃ.—ἀλλὰ μὴ οὕτως. Sic §. 55. Μή μοι, ἦν δ' ἐγώ. Menon. p. 74. D. εἰ οὖν—ἔλεγεν ὅτι ἀεὶ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα· ἀλλὰ μή μοι οὕτως, ἀλλ' ἐπειδὴ etc. Demosth. Philipp. i. p. 45. μή μοι μυρίους μηδὲ δισμυρίους ξένους μηδὲ τὰς ἐπιστολιμαίους ταύτας δυνάμεις, ἀλλ' ἢ τῆς πόλεως ἔσται. Arrian. Dissert. Epictet. i. 16. καὶ μή μοι νῦν τὰ μεγάλα. Aristid. T. i. p. 531. μὴ γάρ μοι Λυσίμαχον ἔτι μηδὲ Ἀλέξανδρον αὐτὸν μηδὲ Θησέα καὶ μύθους. Aristoph. Nub. 85. Μή μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν Ἵππιον. Acharn. 345. ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος. Eurip. Med. 960. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Heind.

εἰ αὐτίκα μάλα μεταβαλὼν etc.] E Bas. 2. recepi hoc μάλα, ab Aldo et Steph. prætermissum. Jam hæc αὐτίκα μάλα pertinent ad ἐπιθυμήσειε. Xenoph. Œcon. xv. 9. Ἀλλ' εἴ μοι αὐτίκα μάλα δόξειε γεωργεῖν, ὅμοιος ἂν μοι δοκῶ εἶναι τῷ περιϊόντι ἰατρῷ cet. Qui mox memoratur Zeuxippus Heracleota pictor, vix aliunde est notus, quanquam ejus mentionem agnovit in Xenoph. Sympos. iv, 63. Bachius. Neque tibicinem hunc Thebanum, Orthagoram, memoratum alibi adhuc reperimus.—Deinde ubi sequuntur hæc, οὕτω δὴ καὶ σὺ εἰπὲ etc. scribendum δὲ pro δὴ docui ad Phædon. §. 46. Heind.

νηται, βελτίων ἄπεισι γενόμενος[p] καὶ τῶν ἄλλων ἡμερῶν ἑκάστης οὕτως ἐπιδώσει[q] εἰς τί, ὦ Πρωταγόρα, καὶ περὶ τοῦ;[r] [§. 26.] Καὶ ὁ Πρωταγόρας ἐμοῦ ταῦτ' ἀκούσας, Σύ τε καλῶς ἐρωτᾷς,[s] ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ ἐγὼ τοῖς καλῶς ἐρωτῶσι χαίρω ἀποκρινόμενος. Ἱπποκράτης γὰρ[t] παρ' ἐμὲ ἀφικόμενος οὐ πείσεται, ἅ περ ἂν ἔπαθεν ἄλλῳ τῳ συγγενόμενος τῶν σοφιστῶν. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι λωβῶνται τοὺς νέους· τὰς γὰρ τέχνας αὐτοὺς πεφευγότας ἄκοντας πάλιν αὖ[u] ἄγοντες ἐμβάλλουσιν εἰς τέχνας,[v] λογισμούς τε καὶ ἀστρονομίαν καὶ γεωμετρίαν καὶ μουσικὴν διδάσκοντες[w]—καὶ ἅμα εἰς τὸν Ἱππίαν ἀπέβλεψε—. παρὰ δ' ἐμὲ ἀφικόμενος[x] μαθήσεται οὐ περὶ ἄλλου του ἢ περὶ οὗ ἥκει. τὸ δὲ μάθημά ἐστιν εὐβουλία περί τε[y] τῶν οἰκείων, ὅπως ἂν ἄριστα τὴν αὑτοῦ οἰκίαν διοικοῖ,[z] καὶ περὶ τῶν τῆς πόλεως, ὅπως τὰ τῆς πόλεως δυνατώτατος ἂν εἴη καὶ πράτ- I. i. 168.
τειν καὶ λέγειν. [§. 27.] Ἆρ', ἔφην[a] ἐγώ, ἕπομαί σου I. 219.
τῷ λόγῳ; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν τὴν πολιτικὴν τέχνην καὶ ὑπισχνεῖσθαι ποιεῖν ἄνδρας ἀγαθοὺς πολίτας. Αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτό ἐστιν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγ-

ω.—[r] τούτου BCEruye et pr Γ, τί corr Ξ.—[s] ἐρωτᾶς post ἔφη ponunt Eσ, post σώκρατες τ.—[t] τὰ r.—[u] αὖ om Eσ.—[v] εἰς τὰς τέχνας Eσ.—[w] διδάσκοντας ε.—[x] ἀφικόμενος δὲ παρ' ἐμὲ Γ.—[y] τε om ΞΘτ.—[z] διοικῇ τ.—[a] ἔφη om y.—[b] εἴπερ κέκτησαι

§. 26. τὰς γὰρ τέχνας αὐτοὺς πεφευγότας] Quod in Gorgia §. 88. de philosophia Callicles dicit, esse eam, si quis eam tractaret diutius, corruptelam hominum, idem de ceteris artibus existimantes Atheniensium adolescentes satis habebant, παιδείας χάριν prima earum in scholis percepisse elementa; ad Sophistas accedebant, ut politicen rhetoricenque addiscerent. Igitur quum artes ceteras sedulo illi effugerent, ne, ut ibi idem ait Callicles, ἄνανδροι fierent, φεύγοντες τὰ μέσα τῆς πόλεως καὶ τὰς ἀγορὰς—καταδεδυκότες δὲ τὸν λοιπὸν βίον ἐν γωνίᾳ βιοῦντες: ab ipsis Sophistis retrahi eos ad artes dicit h. l. Protâgoras et perinde his institui artibus, quasi vellent ἐπὶ τέχνῃ discere.—πάλιν αὖ. Sic Bas. 2. A reliquis Edd. abest hoc αὖ. Heind.

§. 27. Ἆρ', ἔφην ἐγὼ] Sic recte Bas. 2. Nam Ald. et Steph. ἄρα habent. Interrogativum Ficini quoque germana expressit versio, *An intelligo, quod vis, Protagora?* Nimirum ut ἄρα apud poetas interdum initio positum occurrat, quod affirmat Valcken. ad Eur. Hippol. p. 306. male tamen ille offensus ibi interrogatione illa Ἆρ' οἶσθα etc. neque ullum ibi exemplum rei proferens; apud prosæ quidem scriptores magnopere dubito num hujusmodi certum usquam suppetat exemplum. Velut Xenoph. Cyrop. iv. 6. 4. utique scribendum κατειργάσατό τε τὸν λέοντα καὶ εἶπεν, Ἆρα βέβληκα μίᾳ δὶς ἐφεξῆς καὶ καταβέβληκα θῆρα ἑκατεράκις; itidemque ibid. vii. 5. 40. Οὕτω δὴ ὁ Κῦρος λέγει, Ἆρα, ἔφη, ὦ ἄνδρες, νῦν μὲν καιρὸς διαλυθῆναι; αὔριον δὲ πρῲ ἔλθετε: quibus locis ἆρα positum est pro ἆρ' οὐ, quemadmodum ἆρ' οὖν pro ἆρ' οὖν οὐ in frequenti est usu (v. not. ad Cratyl. §. 12.) Idemque statuendum nunc judico de illo ἆρ' οὖν, in quo tuendo operam perdidi ad Plat. Charm. §. 15. Heindorf.

γέλλομαι. Ἦ καλόν, ἦν δ' ἐγώ, τέχνημα ἄρα κέκτησαι, εἴ περ κέκτησαι·[b] οὐ γάρ τι ἄλλο[c] πρός γε[d] σὲ εἰρήσεται ἢ ἅ περ νοῶ. ἐγὼ γὰρ τοῦτο, ὦ Πρωταγόρα, οὐκ ᾤμην διδακτὸν εἶναι, σοὶ δὲ λέγοντι οὐκ ἔχω ὅπως ἂν ἀπιστῶ. ὅθεν δὲ αὐτὸ ἡγοῦμαι[e] οὐ διδακτὸν εἶναι μηδ' ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις, δίκαιός εἰμι εἰπεῖν. ἐγὼ γὰρ Ἀθηναίους, ὥς περ καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, φημὶ σοφοὺς εἶναι. ὁρῶ οὖν, ὅταν συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπειδὰν μὲν περὶ οἰκοδομίας τι δέῃ[f] πρᾶξαι τὴν πόλιν, τοὺς οἰκοδόμους μεταπεμπομένους συμβούλους περὶ τῶν οἰκοδομημάτων, ὅταν δὲ περὶ ναυπηγίας, τοὺς ναυπηγούς· καὶ τἆλλα πάντα οὕτως, ὅσα[g] ἡγοῦνται μαθητά[h] τε καὶ διδακτὰ εἶναι.[i] ἐὰν δέ τις ἄλλος ἐπιχειρῇ αὐτοῖς συμβουλεύειν ὃν ἐκεῖνοι μὴ οἴονται[j] δημιουργὸν εἶναι, κἂν πάνυ καλὸς ᾖ καὶ πλούσιος καὶ[k] τῶν γενναίων, οὐδέν τι μᾶλλον ἀποδέχονται, ἀλλὰ
i. l. 160. καταγελῶσι καὶ θορυβοῦσιν, ἕως ἂν ἢ αὐτὸς ἀποστῇ[l] ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν, καταθορυβηθείς, ἢ οἱ τοξόται αὐτὸν ἀφελκύσωσιν[m] ἢ ἐξάρωνται[n] κελευόντων τῶν πρυτάνεων.

om r.—[c] ἄλλο τι Es.—[d] γε om Ξs.—[e] ἡγοῦμαι αὐτὸ Es.—[f] δέοι Υ.—[g] ὃ ΧΘ.—[h] μαθήματά ΧΘΣΒCΕrωγε et pr Ξ.—[i] εἶναι καὶ διδακτά Υ.—[j] οἴωνται s, ὄνται E.—[k] καὶ πλούσιος ᾖ Υ.—[l] ἀπιστῇ Γ.—[m] ἀφελκύσουσιν Γ.—[n] ἐξαίρονται Γ, ἐξερωνται

οὐκ ἔχω ὅπως ἂν ἀπιστῶ] Aut scribendum fuit *ὅπως ἂν ἀπιστοίην*, aut *ὅπως ἀπιστῶ*. Xenoph. Cyrop. v. 5. 24. *οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἔχοιμι.* Menon. p. 91. D. *ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔχω ὅπως σοι πιστεύσω.* Euthyphr. p. 11. B. *οὐκ ἔχω ἔγωγε ὅπως σοι εἴπω ὃ νοῶ.* Nam *ὅπως ἂν* sequente subjunctivo est *eo ut*. §. 43. *ἐπιμελοῦνται —ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶσι.* Aristoph. Eqq. 925. *ἐγὼ γάρ εἰς τοὺς πλουσίους σκεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.* Herodot. i. 20. *πέμψαντα ἄγγελον κατειπεῖν, ὅκως ἄν τι προειδὼς πρὸς τὸ παρεὸν βουλεύηται.*—*οὐ διδακτὸν εἶναι μηδ' ὑπ' ἀνθρ.* In his *οὐ* ad unum *διδακτὸν* pertinet, quicum in unam quasi vocem coaluit, quum contra *μηδὲ* ad totum hoc *ὑπ' ἀνθρώπων παρασκευαστὸν ἀνθρώποις* (*εἶναι*) pertineat; unde variata negatio. —*ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες* sc. *φασί*. Heind.

τοὺς οἰκοδόμους μεταπεμπομένους] Postremum vocabulum h. l. *παθητικῶς* dictum accipio, velut activum *μεταπέμπειν* sæpius apud Thucydidem reperitur (v. intpp. ad Thom. Mag. p. 610). Atque Lysias p. 137. *εἰ μεταπεμφθέντες ἤλθομεν ἢ οὐδενὸς καλέσαντος.* p. 537. *μετεπέμφθη δ' ὑπὸ Ἀρχεβιάδου.*—*ὅσα ἡγοῦνται μαθητά.* Sic cum Bas. 2. Steph. In Ald. legitur *ὃ. ἡ. μαθήματα*. Heind.

ὃν ἐκεῖνοι μὴ οἴονται. Perperam Aldum secutus Steph. edidit *οἴωνται*. *οἴονται* præbet Bas. 2.—*οἱ τοξόται.* Schol. ad Aristoph. Acharn. 54. *Εἰσὶν οἱ τοξόται δημόσιοι ὑπηρέται, φύλακες τοῦ ἄστεος, τὸν ἀριθμὸν χίλιοι, οἵτινες πρότερον μὲν ᾤκουν τὴν ἀγορὰν μέσην σκηνοποιησάμενοι, ὕστερον δὲ μετέβησαν εἰς Ἄρειον παγόν—ἐκαλοῦντο οὗτοι καὶ Σκύθαι καὶ Πευσίνιοι, Πευσίνός τινος τῶν πάλαι πολιτευομένων συντάξαντος τὰ περὶ αὐτούς.* — *ἀφελκύσωσιν.* Xenoph. Mem. Socr. iii. 6. 1. *Γλαύκωνα—ὄντων (l. τῶν) ἄλλων οἰκείων καὶ φίλων οὐδεὶς ἐδύνατο παῦσαι ἑλκόμενόν τε ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ καταγέλαστον ὄντα.* Aristoph. Eqq. 665. *Κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ Πρυτάνεις χ'*

[§. 28.] Περὶ μὲν οὖν ὧν οἴονται ἐν τέχνῃ[o] εἶναι, οὕτω διαπράττονται· ἐπειδὰν δέ τι περὶ τῆς[p] πόλεως διοικήσεως δέῃ[q] βουλεύσασθαι, συμβουλεύει αὐτοῖς[r] ἀνιστάμενος περὶ τούτων ὁμοίως μὲν τέκτων, ὁμοίως δὲ χαλκεύς, σκυτοτόμος, ἔμπορος, ναύκληρος, πλούσιος, πένης, γενναῖος, ἀγεννής,[s] καὶ τούτοις οὐδεὶς τοῦτο ἐπιπλήττει ὥς περ τοῖς πρότερον, ὅτι οὐδαμόθεν μαθών, οὐδὲ ὄντος διδασκάλου οὐδενὸς αὐτῷ, ἔπειτα συμβουλεύειν ἐπιχειρεῖ· δῆλον γὰρ ὅτι οὐχ ἡγοῦνται διδακτὸν εἶναι. μὴ τοίνυν ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πόλεως οὕτως ἔχει,[t] ἀλλ'[u] ἰδίᾳ ἡμῖν οἱ σοφώτατοι καὶ ἄριστοι τῶν πολιτῶν ταύτην τὴν ἀρετὴν ἣν ἔχουσιν οὐχ οἷοί τε ἄλλοις παραδιδόναι, ἐπεὶ Περικλῆς, ὁ τουτωνὶ τῶν νεανίσκων πα-

𝔛 : ἐξαίρωνται *ς.—[o] τῇ τέχνῃ Γ.—[p] τῶν τῆς 𝔛Θ, τῆς τῆς Γ.—[q] δέοι 𝔵.—[r] αὐτοῖς om E.—[s] ἀγενὴς ℓ.—[t] ἐχῃς Θ.—[u] ἀλλ' Γ.—[v] ἐπαίδευσεν 𝔛Θyϒ : ἐπαίδευεν *ς.—

οἱ τοξόται. Id. Eccles. 258. Ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σε τοξόται Ἕλκωσιν, ὅ, τι δράσεις ποτ'. Πρ. ἐξαγκωνιῶ Ὡδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι. Γ. Ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾶν κελεύσομεν, ubi quod αἴρειν, idem h. l. dicitur ἐξαίρεσθαι, *sublatum e populi turba eximere*. Heind.

§. 28. καὶ τούτοις—ὅτι—μαθὼν—ἐπιχειρεῖ] Sequitur pluralem singularis numerus, quasi scripsisset τούτων οὐδενί. Attuli de hoc genere aliqua ad Gorg. §. 75. addam his alia, quo magis intelligatur, quam frequens hæc ratio optimis sit scriptoribus. §. 39. οὐδεὶς κολάζει τοὺς ἀδικοῦντας πρὸς τούτῳ τὸν νοῦν ἔχων καὶ τούτου ἕνεκα ὅτι ἠδίκησεν. §. 62. ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθενοῦσι μὴ χρῆσθαι ἐλαίῳ—ἐν τούτοις οἷς μέλλει ἔδεσθαι. Politic. p. 299. A. δεήσει—εἰσάγειν τοὺς ἄρξαντας καὶ εὐθύνειν, κατηγορεῖν δὲ τὸν βουλόμενον, ὡς οὐ κατὰ τὰ γράμματα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκυβέρνησε τὰς ναῦς. de rep. iii. p. 413. D. νέους ὄντας εἰς δείματ' ἄττα κομιστέον—βασανίζοντας πολὺ μᾶλλον ἢ χρυσὸν ἐν πυρί, εἰ δυσγοήτευτος καὶ εὐσχήμων ἐν πᾶσι φαίνεται, φύλαξ αὐτοῦ ὢν ἀγαθός. Aristoph. Pac. Τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους, Αἰτίας ἂν προστιθέντες, ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου. Eccles. 672. Βλ. Οὐδὲ κυβεύσουσιν ἄρ' ἄνθρωποι. Π. περὶ τοῦ γὰρ τοῦτο ποιήσει; Vesp. 552. Ὃν (τὸν δικαστὴν) πρῶτα μὲν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι δρυφάκτοις Ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ' εὐθὺς προσιόντι· Ἐμβάλλει (sc. τὶς τούτων τῶν ἀνδρῶν) μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλήν, ubi male Brunckius de suo dedit προσιών τις, invito etiam libro Rav. Neque rectius Markland. ad Eur. Suppl, in his, v. 435. Ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις Τὸν εὐτυχοῦντα ταὔθ', ὅταν κλύῃ κακῶς (sc. τῶν ἀσθενεστέρων τις) neutro genere accepit hoc τοῖς ἀσθενεστέροις, quod alioquin sequi deberet κλύωσι, non κλύῃ. Sensus est, *licet pauperibus eadem adversus potentes dicere, quando quis eorum male audit*. Heind.

μὴ τοίνυν ὅτι—ἀλλὰ ἰδίᾳ] Omissum h. l. ut crebro, καὶ post ἀλλά. Dio Chrysost. Or. i. p. 61. πατέρα δὲ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἀρχομένων οὐ λόγῳ κεκλῆσθαι μόνον, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις τοῦτο ἐπιδείκνυσθαι. p. 64. πολλοῖς γοῦν οὐ μόνον χρήματα ἄπειρα—, ἀλλὰ βασιλείας καὶ πόλεις ὅλας ἐδωρήσατο. Quibus locis Reiskius καὶ inseri voluit, de suo inseruit Lysiæ Orat. xxi. p. 707. μὴ μόνον τῶν δημοσίων λειτουργιῶν μεμνῆσθαι, ἀλλὰ τῶν ἰδίων ἐπιτηδευμάτων ἐνθυμεῖσθαι. Plato de legg. ii. p. 666. E. ὅθεν οὐ μόνον ἀγαθὸς ἂν στρατιώτης εἴη, πόλιν δὲ καὶ ἄστη δυνάμενος διοικεῖν. vi. p. 752. D. φημὶ γὰρ—Κνωσίους χρῆναι—μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας ἣν νῦν κατοικίζετε, συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν. Conf. Hindenburg. ad Xenoph. Mem. i. 6. 2. et de eadem apud Latinos ellipsi Drakenborch. ad Liv. ii. 6. 1. Heind.

ἐπεὶ Περικλῆς] In Menone Socrates p. 94. B. εἰ δὲ βούλει, Περικλέα, οὕτω

τήρ, τούτους ἃ μὲν διδασκάλων εἴχετο καλῶς καὶ εὖ
s. 320. ἐπαίδευσεν,[v] ἃ δὲ αὐτὸς[w] σοφός ἐστιν, οὔτε αὐτὸς παιδεύει[x]
οὔ τέ τῳ ἄλλῳ παραδίδωσιν, ἀλλ' αὐτοὶ περιιόντες νέμονται
ὥς περ ἄφετοι, ἐάν που[y] αὐτόματοι περιτύχωσι τῇ ἀρετῇ.
[§. 29.] Εἰ δὲ βούλει, Κλεινίαν τὸν Ἀλκιβιάδου του-
τουῒ[z] νεώτερον ἀδελφὸν ἐπιτροπεύων ὁ[a] αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ Πε-
s. i. 170. ρικλῆς, δεδιὼς περὶ αὐτοῦ μὴ διαφθαρῇ δὴ[b] ὑπ'[c] Ἀλκι-

[w] δὲ αὐτοῖς Γ.—[x] παιδεύειν Σ.—[y] περ Cry.—[z] τουτονὶ Γ[illegible] et pr Η.—[a] ὁ om Σ.—[b] δὴ om Σ.—[c] ὑπ' Γ, ὑπὸ τοῦ Σ.—[d] ἀερίφρονος ΧΘ.—[e] πρὸ Γ.—[f] ἀποδέδωκε

μεγαλοπρεπῶς σοφὸν ἄνδρα, οἶσθ' ὅτι δύο υἱεῖς ἔθρεψε, Πάραλον καὶ Ξάνθιππον. Τούτους μέντοι ἱππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων, καὶ μουσικὴν καὶ ἀγωνίαν καὶ τἄλλα ἐπαίδευσεν, ὅσα τέχνης ἔχεται, οὐδενὸς χείρους· ἀγαθοὺς δὲ ἄνδρας ἄρα οὐκ ἐβούλετο ποιῆσαι; δοκῶ μὲν, ἐβούλετο, ἀλλὰ μὴ οὐκ ᾖ διδακτόν. —οὔτε αὐτὸς παιδεύει. Sic correxi, quod ex Ald. et Bas. propagavit Steph. παιδεύειν. Periclem, quem mortuum Ol. 87. 4. ex Thucydide ii. 65. et Athenæo v. p. 337. constat, his verbis tanquam vivum memorari, repugnante ratione temporis, quod sermoni huic assignare oporteat, animadvertimus ad §. 5. Conf. Schneider. ad Xenoph. Sympos. viii. 39. Heind.

νέμονται ὥσπερ ἄφετοι] De rep. vi. p. 498. C. Ὅταν δὲ λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται, τότε ἤδη ἀφέτους νέμεσθαι (δεῖ) καὶ μηδὲν ἄλλο πράττειν ὅ, τι μὴ πάρεργον, τοὺς μέλλοντας εὐδαιμόνως βιώσεσθαι etc. Eurip. Ion. 121. Ὁ δ' ἐν θεοῦ δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, Παιδεύεται. Scilicet proprium est hoc ἄφετος de *grege numini alicui consecrato*. Synes. Ep. 57. ὥσπερ ἐν ἱερῷ περιβόλῳ τῷ κόσμῳ ζῷον ἄφετον, ἀνειμένον ζῶν. Unde *animantes* ἄφετοι θεῷ τινι, ut Arrian. Exp. Alex. vii. 20. Xenoph. Cyneg. p. 980. C. τὰ μὲν οὖν λίαν νεογνὰ οἱ φιλοκυνηγέται ἀφιᾶσι τῇ θεῷ. Heind.

§. 29. Κλεινίαν τὸν Ἀλκιβιάδου τουτουῒ] Sic scripsi pro vulgato τουτονὶ, quod non posset nisi δεικτικῶς ad hominem præsentem referri. Correctionem præcepit, Gallicus libri interpres, Grou. Fratrem hunc suum Alcibiades in Alcib. i. p. 118. E. μαινόμενον ἄνθρωπον appellat.—δεδιὼς περὶ αὐτοῦ. Infra §. 35. Ζεὺς δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν. Vid. notat. ad Euthyd. §. 10. Heind.

μὴ διαφθαρῇ] Dawesii præcepto illi (Misc. Crit. p. 85.) ex quo ob præteriti temporis verbum ἐπαίδευε sermonis ratio requireret διαφθαρείη, tot repugnare video apud optimos scriptores optimorumque Codd. suffragiis confirmata exempla, ut nonnisi addicentibus libris sequendum id putem, citra eorum testimonia nihil usquam movendum. Velut, ut de sexcentis aliqua proferam, Euthyd. §. 41. ἐγὼ φοβηθεὶς, μὴ λοιδορία γένηται, πάλιν κατεπράϋνον τὸν Κτήσιππον καὶ εἶπον etc. Herodot. i. 9. ὁ μὲν δὴ λέγων ταῦτα ἀπεμάχετο ἀῤῥωδέων μή τί οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. i. 22. Ταῦτα δὲ ἐποίεέ τε καὶ προηγόρευε Θρασύβουλος τῶνδε εἵνεκεν, ὅκως ἂν δὴ ὁ κῆρυξ ἀγγείλῃ Ἀλυάττῃ. i. 46. διέπεμπε δὲ πειρεώμενος τῶν μαντηΐων ὅ, τι φρονέοιεν, ὡς, εἰ φρονέοντα τὴν ἀληθείην εὑρεθείη, ἐπείρηταί σφεα δεύτερα πέμπων etc. i. 165.—Χῖοι τὰς νήσους—οὐκ ἐβούλοντο ὠνεομένοισι πωλέειν, δειμαίνοντες μὴ αἱ μὲν ἐμπόριον γένωνται, ἡ δὲ αὐτέων νῆσος ἀποκληϊσθῇ τούτου εἵνεκα. i. 196. extr. ἄλλο δέ τι ἐξευρήκασι νεωστὶ γενέσθαι, ἵνα μὴ ἀδικοῖεν αὐτὰς μηδ' ἐς ἑτέρην πόλιν ἄγωνται. Lysias Or. i. Reisk. p. 13. πολλάκις ἡ γυνὴ ἀπῄει κάτω καθευδήσουσα ὡς τὸ παιδίον, ἵνα τὸν τιτθὸν αὐτῷ διδῷ καὶ μὴ βοᾷ. Or. ii. p. 63. πρὸς τοὺς ἑτέρους ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἐκινδύνευσαν, ὑπὲρ μὲν τῶν, ἵνα μηκέτι—πλείω περὶ τοὺς θεοὺς ἐξυβρίσωσιν, ὑπὲρ δὲ τῶν ἑτέρων, ἵνα μὴ πρότερον εἰς τὴν αὐτῶν ἀπέλθωσι etc. Ibid. p. 98. ἐξέλιπον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τὴν πόλιν, ἵν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν (δύναμιν) κινδυνεύσωσι. Id. pro Mantith. p. 579. αὐτὸς ἔδωκα δυοῖν ἀνδροῖν τριάκοντα δραχμὰς ἑκατέρῳ οὐχ ὡς πολλὰ κεκτημένος, ἀλλ' ἵνα παράδειγμα τοῦτο τοῖς ἄλλοις γένηται. Id. in Nicom. p. 849. οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν ὀργιζόμενοι Κλεοφῶντος κατηγόρουν, ἀλλ' ἵνα ἐκεῖνον ἀποκτείναντες αὐ-

βιάδου, ἀποσπάσας ἀπὸ τούτου, καταθέμενος ἐν Ἀρίφρονος[d] ἐπαίδευε· καὶ πρὶν[e] ἓξ μῆνας γεγονέναι ἀπέδωκε[f] τούτῳ οὐκ ἔχων ὅ τι χρήσαιτο αὐτῷ. καὶ ἄλλους σοι παμπόλλους ἔχω λέγειν, οἳ αὐτοὶ ἀγαθοὶ ὄντες οὐδένα πώποτε βελτίω ἐποίησαν οὔτε τῶν οἰκείων οὔτε τῶν ἀλλοτρίων. ἐγὼ οὖν, ὦ Πρωταγόρα, εἰς ταῦτα ἀποβλέπων οὐχ ἡγοῦμαι διδακτὸν εἶναι ἀρετήν[g] ἐπειδὴ δέ σου ἀκούω ταῦτα λέγοντος, κάμπτομαι καὶ οἶμαί[h] τί σε λέγειν διὰ τὸ ἡγεῖσθαί σε πολλῶν μὲν ἔμπειρον γεγονέναι, πολλὰ δὲ μεμαθηκέναι, τὰ δὲ αὐτὸν[i] ἐξευρηκέναι. εἰ οὖν ἔχεις ἐναργέστερον ἡμῖν ἐπιδεῖξαι ὡς διδακτόν ἐστιν ἡ ἀρετή, μὴ φθονήσῃς ἀλλ' ἐπίδειξον. Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὐ φθονήσω. ἀλλὰ πότερον[j] ὑμῖν,[k] ὡς πρεσβύτερος νεωτέροις, μῦθον λέγων ἐπιδείξω ἢ λόγῳ διεξελθών;[l] Πολλοὶ οὖν αὐτῷ ὑπέλαβον τῶν παρακαθημένων, ὁποτέρως βούλοιτο,[m] οὕτω[n] διεξιέναι. Δοκεῖ τοίνυν μοι, ἔφη, χαριέστερον εἶναι μῦθον ὑμῖν λέγειν.

§. 30. Ἦν[o] γάρ ποτε χρόνος ὅτε θεοὶ μὲν ἦσαν, θνητὰ

Ξωϛe.—[g] τὴν ἀρετὴν CEϛ: in Θ lacuna est.—[h] καὶ οἶμαι om ω.—[i] αὐτὸν 𝔛, αὐτῶν r.—[j] πρότερον e et corr 𝔛.—[k] ἡμῖν Γ.—[l] ἢ ὡς νεωτέροις λόγον διεξελθὼν γρ Σ, ἢ ὡς νεωτέροις λόγον διεξέλθω γρ BCr.—[m] βούλει Ξωϛ.—[n] οὕτω om Eϛ.—[o] Ἦν 289

τοὶ ὑμᾶς κακῶς ποιῶσι. Xenoph. Anab. vii. 1. 2. Φαρνάβαζος φοβούμενος τὸ στράτευμα, μὴ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀρχὴν στρατεύηται, πέμψας πρὸς Ἀναξίβιον—ἐδεῖτο. Hellen. ii. 1. 2. τό τ' αὖ ἀπολλύναι ἀνθρώπους ξυμμάχους πολλοὺς δεινὸν ἐφαίνετο εἶναι, μή τινα καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας διαβολὴν σχοῖεν καὶ οἱ στρατιῶται δύσνοοι ἐς τὰ πράγματα ὦσιν. iv. 2. 18. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, ἵνα μὴ διασπασθῶσιν, ἐπηκολούθουν. Cyrop. iii. 2. 27. ᾤχοντο πρὸς τοὺς πολεμίους, ὅπως αὖ καὶ τὰ ἐκείνων κατίδωσιν. Conf. quæ mox notabimus ad §. 30.—Jam in his μὴ διαφθαρῇ δὴ ὑπὸ Ἀλκιβ. ironice positum hoc δὴ, quo mitigetur grave hoc dictum in præsentem Alcibiadem. Heind.

ἐν Ἀρίφρονος] Sc. οἴκῳ. Vid. Jens. Lectt. Lucian. p. 351. Kuster. ad Aristoph. Plut. 237. et 242. Ariphron hic Xanthippi filius, frater Periclis, una cum Pericle tutor fuit Alcibiadis teste Plutarcho Alcib. p. 191. F.—πρὶν ἓξ μῆνας γεγονέναι. Phædon. §. 131. ἕως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται. Lysias Or. vi. p. 208. πρὶν ἡμέρας πέντε γενέσθαι, ubi Reiskius volebat διαγενέσθαι vel ἐπιγενέσθαι.—ἀπέδωκε τούτῳ. sc. ὁ Ἀρίφρων τῷ Περικλεῖ. Subitam hanc in verbo ἀπέδωκε nominativi mutationem sæpius attigi; sed magnopere me offendit additum hoc τούτῳ, pro quo quis non malit ἀπέδωκεν αὐτῷ, vel ἀπέδωκε τοῦτον vel ἀπέδωκεν οὗτος?—κάμπτομαι, de sententia deducor. Lach. p. 192. E. εἴ τις ἰατρὸς ὤν, περιπνευμονίᾳ τοῦ υἱέος ἐχομένου ἢ ἄλλου τινὸς καὶ δεομένου πιεῖν ἢ φαγεῖν δοῦναι, μὴ κάμπτοιτο, ἀλλὰ καρτεροῖ. Thucyd. iii. 68. Καίτοι ἀξιοῦμεν—καμφθῆναι ὑμᾶς καὶ μεταγνῶναι, εἴ τι ὑπὸ Θηβαίων ἐπείσθητε, ubi nollem e margine receptum ab editoribus poeticam γναμφθῆναι. Heind.

ἢ λόγῳ διεξελθὼν] Bas. 2. ἢ ὡς νεωτέροις λόγῳ διεξελθῶ;—ὁποτ. βούλ. οὕτω διεξιέναι. Accessit hoc οὕτως e Cod. Paris. unde enotata aliqua a Ruhnkenio Specimini Critico suo in Platonem adjunxit Heusdius, itemque e Prisciani l. xviii. p. 1212. Putsch. ubi legitur πολλοὶ οὖν—ὁπότερος βούλοιτο οὗτος ἐντεύξεσθαι. Heind.

δὲ γένη οὐκ ἦν. ἐπειδὴ[p] δὲ καὶ τούτοις χρόνος ἦλθεν εἱμαρ-
s. i. 171. μένος γενέσεως, τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον ἐκ γῆς καὶ πυρὸς μίξαντες καὶ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννυται. ἐπειδὴ δ' ἄγειν αὐτὰ πρὸς φῶς ἔμελλον, προσέταξαν Προμηθεῖ καὶ Ἐπιμηθεῖ κοσμῆσαί τε[q] καὶ νεῖμαι[r] δυνάμεις ἑκάστοις ὡς πρέπει.[s] Προμηθέα δὲ παραιτεῖται Ἐπιμηθεὺς αὐτὸς νεῖμαι· Νείμαντος δ' ἐμοῦ, ἔφη, ἐπίσκεψαι. καὶ οὕτω πείσας νέμει.[t] νέμων δὲ τοῖς μὲν ἰσχὺν ἄνευ τάχους προσῆπτε, τὰ δ' ἀσθενέστερα[u] τάχει[v] ἐκόσμει· τὰ δὲ ὥπλιζε, τοῖς[w] δ' ἄοπλον διδοὺς φύσιν ἄλλην τιν' αὐτοῖς ἐμηχανᾶτο δύναμιν εἰς σωτηρίαν. ἃ μὲν γὰρ αὐτῶν σμικρότητι ἤμπισχε, πτηνὸν φυγὴν[x] ἢ κατάγειον οἴκησιν ἔνεμεν· ἃ δὲ[y] ηὖξε[z] μεγέ-

15 πολιτικὰ habet b.—[p] ἐπεὶ r.—[q] τε om Γ.—[r] εἶναι r.—[s] πρέποι e.—[t] νεῖμαι ΧΘ.—[u] τὰ δ' ἀσθενέστερα...τὰ δὲ Cornarius: libri τοὺς δ' ἀσθενεστέρους...τοὺς δὲ.—[v] τάχα e.—[w] τοὺς r.—[x] φυγεῖν πε.—[y] γὰρ Σπ.—[z] ηὔξει r.—[a] μεγέθη ΧΘ.—

§. 30. χρόνος ἦλθεν εἱμαρμ.] Imo, articulo præfixo, ὁ εἱμαρμένος, ut §. 32. ἤδη δὲ καὶ ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα παρῆν, ἐν ᾗ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξιέναι cet.—τῶν ὅσα. Vid. not. ad Sophist. §. 56. Heind.

Προμηθεῖ καὶ Ἐπιμηθεῖ] Filius uterque Iapeti et Clymenes. Hesiod. Theog. 513. vel Asiæ, Oceani filiæ. Apollod. i. 2.—ὡς πρέπει. Quamvis prægresso προσέταξαν, probum tamen puto hoc πρέπει neque mutandum in πρέποι. Præterito enim ita quum alias (vid. ad §. 29.) tum ibi imprimis subjici præsens solet, ubi alicujus oratio vel sententia profertur. Hom. Odyss. ι. 100. Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους Σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων, Μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται. Herodot. i. 20. Μιλήσιοι—προστιθεῖσι τούτοισι, Περίανδρον—πέμψαντα ἄγγελον κατειπεῖν, ὅκως ἄν τι προειδὼς πρὸς τὸ παρεὸν βουλεύηται. Lysias Or. i. p. 14. καὶ ἐγὼ τὴν γυναῖκα ἀπιέναι ἐκέλευον καὶ δοῦναι τῷ παιδὶ τὸν τιτθὸν ἵνα παύσηται κλαίων. Ibid. p. 28. καὶ δήσας ἠρώτων, διὰ τί ὑβρίζει εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἐμὴν εἰσιών. Id. in Andocid. p. 257. παρῄνεσε κρῖναι τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα, ἵνα ἀκούσαντες καὶ ἰδόντες σωφρονέστεροι οἱ ἄλλοι ὦσι. Id. p. 311. καὶ ἐγὼ μὲν ἠρώτων αὐτὸν, εἰ δι' ἐμὲ κακῶς λέγει Διόδωρον, ubi male Reisk. edidit λέγοι. Id. p. 392. ὁ δ' ἔφασκεν βαδίζειν εἰς τὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ, ἵνα καὶ τὰ ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰκίᾳ σκέψηται. Plato Apolog. Socr. p. 17. A. ἐν ᾧ ἔλεγον ὡς χρὴ (sic pro χρῆν Bas. 2.) ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι μὴ ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατηθῆτε, ubi male edidi ἐξαπατηθεῖτε. Xenoph. Cyrop. v. 1. 30. ἐκ τούτου ἐκέλευσε—οὕτω καταστήσασθαι, ὅπως ποιοῦντες οἱ ἐν ταῖς σκηναῖς ἅπαντες τὰ δέοντα φέρωσιν εἰς τὰς τάξεις τοῖς Πέρσαις καὶ τοὺς ἵππους τεθεραπευμένους παρέχωσι. Anab. ii. 5. 36. οὗτοι προσελθεῖν ἐκέλευον εἴ τις εἴη τῶν Ἑλλήνων ἢ στρατηγὸς ἢ λοχαγὸς, ἵνα ἀπαγγείλωσι τὰ παρὰ βασιλέως. Perperam igitur Dawesii secutus præceptum Charmid. §. 15. in his, ἔπειτα μέντοι εἶπεν, ὅτι οἱ δοκεῖ σωφροσύνη εἶναι τὸ κοσμίως πάντα πράττειν edidi δοκοῖ. Heind.

Προμηθέα δὲ παραιτεῖται] Ficin. *Prometheum itaque rogavit Epimetheus etc.* Aptum tamen h. l. δέ.—αὐτὸς νεῖμαι, *ut sibi liceret dispensare.* Pari structura sermonis Hom. Il. ι. 183. Τὼ δὲ βάτην—Πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ, Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο. Heind.

τὰ δ' ἀσθενέστερα—τὰ δὲ ὅπλ.] Ita Cod. Paris. uti legendum jam Cornarius monuerat. Edd. τοὺς δὲ ὅπλ. Ceterum peritos vix attinet monere, quantum in hac narratione tum singula, ut ἄοπλος φύσις, σμικρότητι ἀμπισχεῖν, πτηνὸς φυγὴ aliaque, tum totus orationis color habitusque a Platonis stilo discordet. Summum, opinor, in his imitantis philosophi appareret artificium, si quid de propria Protagoræ dictione superesset. Heind.

θει,[a] τῷδε[b] αὐτῷ αὐτὰ[c] ἴσαζε· καὶ τἄλλ'[d] οὕτως ἐπανισῶν[e] I. 321.
ἔνεμε. ταῦτα δὲ ἐμηχανᾶτο εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος
ἀϊστωθείη. [§. 31.] Ἐπειδὴ δὲ αὐτοῖς ἀλληλοφθοριῶν
διαφυγὰς ἐπήρκεσε, πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν[f]
ἐμηχανᾶτο ἀμφιεννὺς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ[g] στερεοῖς
δέρμασιν, ἱκανοῖς μὲν ἀμῦναι χειμῶνα, δυνατοῖς δὲ καὶ
καύματα, καὶ ἐς[h] εὐνὰς ἰοῦσιν ὅπως ὑπάρχοι[i] τὰ αὐτὰ
ταῦτα στρωμνὴ οἰκεία[j] τε καὶ αὐτοφυὴς ἑκάστῳ· καὶ
ὑπὸ ποδῶν τὰ μὲν ὁπλαῖς, τὰ δὲ θριξὶ καὶ δέρμασι στερεοῖς I. i. 172.
καὶ ἀναίμοις.[k] τοὐντεῦθεν τροφὰς ἄλλοις[l] ἄλλας ἐξεπόριζε,
τοῖς μὲν ἐκ γῆς βοτάνην, ἄλλοις δὲ δένδρων καρπούς, τοῖς
δὲ ῥίζας· ἔστι δ' οἷς ἔδωκεν εἶναι τροφὴν ζώων ἄλλων βοράν.
καὶ[m] τοῖς μὲν ὀλιγογονίαν προσῆψε, τοῖς δ' ἀναλισκομένοις
ὑπὸ τούτων πολυγονίαν, σωτηρίαν τῷ γένει πορίζων. ἅτε
δὴ οὖν οὐ πάνυ τι[n] σοφὸς ὢν ὁ Ἐπιμηθεὺς ἔλαθεν αὐτὸν[o]
καταναλώσας τὰς δυνάμεις [εἰς τὰ ἄλογα].[p] [§. 32.]
Λοιπὸν δὴ ἀκόσμητον[q] ἔτι αὐτῷ ἦν τὸ τῶν[r] ἀνθρώπων[s] γένος,

[b] τῷδε r : τῷ δὲ ϛ.—[c] ταῦτα b, πάντα ϲ.—[d] τἄλλ' Γ, πάντα ϲ.—[e] ἐκανιστῶν Γ.—[f] εὐμάρειαν ΓΞΣBCrwybet : εὐμαρίαν *ϛ.—[g] καὶ...θριξὶ om e.—[h] εἰς ΘEyeϛ.—[i] ὑπάρχῃ Eeϛ.—[j] οἰκία 𝔄.—[k] ἀνέμοις w.—[l] ἀλλήλοις 𝔄Θ.—[m] καὶ...πολυγονίαν om w.—[n] τοι Eϲϛ.—[o] αὑτοῦ ϲ.—[p] εἰς τὰ ἄλογα om 𝔄Θ.—[q] δὴ ἀκόσμητον ἔτι ΓΞΣBCr wybet, διακόσμητον ἔτι 𝔄Θ, δὴ ἔτι ἀκόσμητον Eϛ.—[r] τῶν om 𝔄ΘΓb.—[s] ἀνθρώπινον

§. 31. ἀλληλοφθοριῶν] Cod. Paris. ἀλληλοφθορίας. Ex eodem libro statim post recepi εὐμάρειαν pro eo, quod legitur in Edd. εὐμαρίαν. Plato Lysid. §. 3. εὐμάρεια ἡμῖν ἐστι etc. Xenoph. Œcon. v. 9. ποῦ πλείων εὐμάρεια; Euripid. Bacch. 1117. Br. Ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπεδίδου χεροῖν. Sophocl. Philoct. 284. Τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον Εὕρισκον. Trachin. 193. Οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι. Heind.

ὑπάρχοι] Sic pro ὑπάρχῃ Cod. Paris. Ad seqq. καὶ ὑπὸ ποδῶν etc. hæc notavit Steph.: 'Pro θριξὶ legitur etiam τύλοις. Ficinus autem utrumque posuit, (vertens, *pedibusque soleas addidit, ungulas, setas, callum, pelles itidem quam durissimas.*) Et post ἀναίμοις (pro quo Edd. Ald. et Bas. ἀνέμοις) leguntur hæc in vet. ταρσοὺς δ' ἐπεστερέωσεν.' Vetus scilicet exemplar Serrani est versio, qui addidit, *pedisque plantam compacta ossium articulatione firmavit.* Illud autem τύλοις vereor ne fluxerit ex Ficini versione, qui *calli* verbo hoc ἀναίμοις expressit; certe quid τύλοι h. l. differant a δέρμασι στερεοῖς, ego non intelligo: ἀναίμοις hoc præclare Cornarius reposuit. Sic sana hæc sunt omnia, quæ pendere liquet a prægresso ἀμφιεννύς. Heind.

οὐ πάνυ τι] Vulgo τοι pro τι.—εἰς τὰ ἄλογα. Ficinus: *dotes omnes inscius effudit in bruta, neque advertit nihil ex tanta sibi largitione superfore, quo genus nostrum deinde donaret* etc. Quorum postrema meo quidem judicio superflua prorsus et ab ipso addita Ficino Heusdius [p. 68.] tamen in Ficini Codd. apparuisse judicat, et 'tam *apprime* (apte) locum hunc subsequi, ut, quin ab ipso profecta sint Platone, dubitari nequeat.' Subiestam in talibus Ficini fidem luculentis mox exemplis demonstrabimus ad §. 34. 42. 1. Heind.

§. 32. λοιπὸν δὴ ἔτι ἀκόσμ.] Cod. Paris. λοιπὸν δὲ ἀκόσμ. ἔτι.—ἠπόρει δ, τι χρήσαιτο. Xenoph. Cyrop. v. 5. 1. Ὅπως περὶ τῶν φρουρίων ὧν εἰλήφεσαν,

καὶ ἠπόρει ὅ τι χρήσαιτο. ἀποροῦντι δὲ[t] αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομήν, καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῷα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον[v] καὶ ἄστρωτον καὶ ἄοπλον. ἤδη δὲ καὶ ἡ εἱμαρμένη ἡμέρα παρῆν, ἐν ᾗ ἔδει καὶ ἄνθρωπον ἐξιέναι ἐκ γῆς εἰς φῶς. ἀπορίᾳ οὖν ἐχόμενος[w] ὁ Προμηθεύς, ἥν τινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὕροι, κλέπτει Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς τὴν ἔντεχνον σοφίαν σὺν[x] πυρί—ἀμήχανον γὰρ ἦν ἄνευ πυρὸς αὐτὴν κτητήν τῳ[y] ἢ χρησίμην γενέσθαι—, καὶ οὕτω δὴ δωρεῖται ἀνθρώπῳ. [§. 33.] Τὴν μὲν οὖν περὶ τὸν βίον σοφίαν ἄνθρωπος ταύτῃ ἔσχε, τὴν δὲ πολιτικὴν οὐκ εἶχεν· ἦν γὰρ
1. i. 173. παρὰ τῷ Διΐ, τῷ δὲ Προμηθεῖ εἰς μὲν[z] τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς οἴκησιν οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν· πρὸς δὲ καὶ αἱ[a] Διὸς φυλακαὶ φοβεραὶ ἦσαν· εἰς[b] δὲ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἡφαίστου οἴκημα τὸ κοινόν, ἐν ᾧ ἐφιλοτεχνείτην,[c] λαθὼν εἰσέρχεται, καὶ κλέψας τήν τε ἔμπυρον[d] τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου καὶ τὴν ἄλλην τὴν τῆς Ἀθηνᾶς δίδωσιν ἀνθρώπῳ. καὶ ἐκ τούτου εὐπορία μὲν ἀνθρώπῳ τοῦ βίου
1. 322. γίγνεται, Προμηθέα δὲ δι' Ἐπιμηθέα ὕστερον, ᾗ περ λέγε-

Θ.—[t] καὶ ἀποροῦντι Γ.—[v] ἀνυπόδετον Γτ.—[w] σχόμενος ℵΘ.—[x] ἐν Γ.—[y] τω (αι) BCr, τε (οι) Γ, τοι w.—[z] μὲν post οὐκέτι ponit r.—[a] αἱ om Ξ.—[b] εἰ Ξ.—[c] ἐφιλοτεχνήτην br.—[d] ἔμπυρον (ει) y, ἔμπειρον (υ) r, ἔμπειρον Cwε.—[e] ἰδρύσασθαι b.—[f] αἰσθῆτας (ἐ) Ε.—[g] καὶ

βουλεύσαιντο, ὅ, τι χρήσαιντο. Plato Lysid. §. 23. Τί οὖν δὴ χρησόμεθα εἰ etc. ubi vid. not.—γυμνόν τε καὶ ἀν. Plutarch. de Fortuna p. 98. D. μόνος δὲ ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν Πλάτωνα γυμνὸς καὶ ἄνοπλος καὶ ἀνυπόδετος καὶ ἄστρωτος ὑπὸ τῆς φύσεως ἀπολέλειπται. Heind.

κτητήν τῳ] Cod. Paris. vitiose κτήσαιντο. Æschyl. Prom. 109. Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς Πηγὴν κλοπαίαν ἣ διδάσκαλος τέχνης Πάσης βροτοῖς πέφυκε καὶ μέγας πόρος. Heind.

§. 33. οὐκέτι ἐνεχώρει εἰσελθεῖν] Hoc οὐκέτι sic intelligo: *Prometheo, quum in Vulcani Minervæque officinam intrare posset, non tamen illud quoque permissum erat, ut et Jovis arcem intraret.*—πρὸς δὲ καὶ etc. *insuper*, præterquam quod ipsa eum Jovis deterreret majestas.

—αἱ Διὸς φυλακαί. Intelliguntur Κράτος et Βία. Hesiod. Theog. 385. sq. Καὶ Κράτος ἠδὲ Βίην ἀριδείκετα γείνατο τέκνα (Στὺξ), Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος οὐδέ τις ἕδρη Οὐδ' ὁδὸς ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει, Ἀλλ' αἰεὶ πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται. Callim. H. in Jov. 67. σῇ τε Βίῃ τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου, ubi vid. Spanhem. Heind.

εἰς δὲ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς κ. Ἡ.] Revertitur sermo ad progressa; accuratius hæc ita adjungerentur: ἀλλ', ὅπερ ἔλεγον, εἰς τὸ τῆς Ἀθ.—Pro ἔμπυρον male Cod. Paris. ἔμπειρον.—Προμηθ. δὲ δι' Ἐπιμηθ. *Epimethei culpa*, qui ad facinus illud temeritate sua adduxerat Prometheum. Illud ᾗπερ probum est utique nec mutandum in ὥσπερ. Heind.

ται, κλοπῆς δίκη μετῆλθεν. [§. 34.] Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄν-
θρωπος θείας μετέσχε μοίρας, πρῶτον μὲν διὰ τὴν τοῦ θεοῦ
συγγένειαν ζώων μόνον θεοὺς ἐνόμισε, καὶ ἐπεχείρει βωμούς
τε ἱδρύεσθαι[e] καὶ ἀγάλματα θεῶν· ἔπειτα φωνὴν καὶ ὀνό-
ματα ταχὺ διηρθρώσατο τῇ τέχνῃ, καὶ οἰκήσεις καὶ ἐσθῆ-
τας[f] καὶ ὑποδέσεις, καὶ στρωμνὰς[g] καὶ τὰς ἐκ γῆς τροφὰς
εὕρετο.[h] οὕτω δὴ παρεσκευασμένοι κατ' ἀρχὰς ἄνθρωποι
ᾤκουν σποράδην, πόλεις δὲ οὐκ ἦσαν. ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ
τῶν θηρίων διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι, καὶ ἡ
δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς
ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής· πολιτικὴν γὰρ
τέχνην οὔ πω εἶχον, ἧς μέρος πολεμική. ἐζήτουν δὴ[i] ἀθροί- I. i. 174.
ζεσθαι καὶ σώζεσθαι[k] κτίζοντες πόλεις. ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν,[l]
ἠδίκουν ἀλλήλους[m] ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην,
ὥστε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. [§. 35.] Ζεὺς
οὖν δείσας περὶ τῷ γένει ἡμῶν, μὴ ἀπόλοιτο πᾶν, Ἑρμῆν
πέμπει ἄγοντα εἰς ἀνθρώπους αἰδῶ[n] τε καὶ δίκην, ἵν' εἶεν
πόλεων κόσμοι τε καὶ δεσμοί, φιλίας[o] συναγωγοί. ἐρωτᾷ
οὖν Ἑρμῆς Δία,[p] τίνα οὖν[q] τρόπον δοίη[r] δίκην καὶ αἰδῶ
ἀνθρώποις. Πότερον ὡς αἱ τέχναι νενέμηνται, οὕτω καὶ

στρωμνὰς om r.—[h] εὗρετο C, εὕρατο y, εὕρατο we.—[i] δὲ ΣΕr.—[k] καὶ σώζεσθαι om Θ.—[l] ἀθροίσειεν ΆΘ.—[m] ἀλλήλους om ΣΒCΕrwye.—[n] αἰδώ Σ.—[o] δεσμοὶ καὶ φιλίας b.—[p] δία corr Σ: διὰ *s.—[q] οὖν om pr r, post τρόπον ponit rc r.—[r] δίοι w.—

§. 34. ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος θείας] Ficin. *Quoniam vero solus ex omnibus animantibus homo divinæ sortis particeps effectus est, principio solus ob hanc cognitionem deos esse putavit.* Ex his num quisquam conjectabit, legisse eum, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρ. ζώων μόνον θείας μ. μ.? —καὶ ἐπεχείρει βωμ. Hic, uti deinde in verbis καὶ οἰκήσεις etc. abest a Cod. Paris. vocula καί, vix librarii errore bis omissa. Vereor ne ipse Plato Protagoræ stilum imitatus omiserit. Conf. ad §. 30. et 42. not. 2. Tum id. Cod. εὕρατο, dubia apud Atticos forma. V. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. i. p. 216. —κατ' ἀρχάς. Sic Ald. et Bas. 2. Heind.

ἠδίκουν ἀλλήλους] Ita Bas. 2. atque inde Steph. In Ald. et Cod. Paris. deest ἀλλήλους. Heind.

§. 35. Ἐρωτᾷ οὖν Ἑρμῆς Δία, τίνα οὖν τρ.] Vulgo διὰ τίνα οὖν τρόπον. In Cod. Paris. omissum hoc διά. Quod olim reposui Δία, reponendum et Heusdius [p. 68.] vidit, et quis non videat Græce vel mediocriter doctus? Nisi quis Græcum esse credat διὰ τίνα τρόπον pro τίνα τρόπον vel κατὰ τίνα τρόπον. Laudavit ad h. l. idem vir doctus I. Rhoerium ad Porphyr. p. 9. Sext. Emp. adv. Rhet. ii. 295. Max. Tyr. Diss. xx. init.—Πότερον ὡς αἱ τέχναι νεν. Eleganter omissum ἔφη, ut obliqua oratio statim in rectam transeat, de qua sermonis conversione vid. Longin. vel Dionys. de Sublim. xxvii. Lysias in Diogit. p. 897. καλέσας αὐτοὺς εἶπε Διογείτων, ὅτι κατέλιποι αὐτοῖς ὁ πατὴρ εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου καὶ τριάκοντα στατῆρας. Ἐγὼ οὖν πολλὰ τῶν ἐμαυτοῦ δεδαπάνηκα εἰς τὴν ὑμετέραν τροφὴν etc. Xenoph. Cy-

ταύτας νείμω; νενέμηνται δὲ ὧδε· εἷς ἔχων ἰατρικὴν πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί. καὶ δίκην δὴ καὶ αἰδῶ οὕτω θῶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἐπὶ πάντας νείμω;[s] Ἐπὶ πάντας, ἔφη ὁ Ζεύς, καὶ πάντες μετεχόντων· οὐ γὰρ ἂν γένοιντο[t] πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν μετέχοιεν ὥσπερ ἄλλων τεχνῶν. καὶ νόμον γε[u] θὲς παρ' ἐμοῦ, τὸν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς καὶ δίκης μετέχειν κτείνειν ὡς νόσον πόλεως.

§. 36. Οὕτω δή, ὦ Σώκρατες, καὶ διὰ ταῦτα οἵ τε[v] ἄλλοι καὶ Ἀθηναῖοι,[w] ὅταν μὲν περὶ ἀρετῆς τεκτονικῆς ᾖ[x] λόγος[y] ἢ ἄλλης τινὸς δημιουργικῆς, ὀλίγοις οἴονται μετεῖ-
s. i. 175. ναι συμβουλῆς, καὶ ἐάν τις ἐκτὸς ὢν τῶν ὀλίγων συμβουλεύῃ, οὐκ ἀνέχονται, ὡς σὺ φῄς, εἰκότως, ὡς ἐγώ φημι· ὅταν δὲ εἰς συμβουλὴν πολιτικῆς ἀρετῆς ἴωσιν, ἣν δεῖ[z] διὰ
s. 323. δικαιοσύνης πᾶσαν ἰέναι καὶ σωφροσύνης, εἰκότως ἅπαντος[a]

[s] νέμω ϛ.—[t] γένοιτο ω.—[u] γε om E.—[v] τ' bϛ.—[w] καὶ οἱ ἀθηναῖοι ϛ.—[x] ᾖ... συμβουλῆς om Cr et pr y.—[y] ἢ ὁ λόγος ϛ.—[z] δὴ ΓΕ.—[a] ἅπαντες Cwyϛ.—[b] πάντ'

rop. i. 4. extr. Ἐνταῦθα δὴ τὸν Κῦρον γελάσαι τε ἐκ τῶν πρόσθεν δακρύων καὶ εἰπεῖν αὐτῷ ἀπιόντα θαῤῥεῖν ὅτι παρέσται αὖθις ὀλίγου χρόνου· ὥστε ὁρᾷν σοι ἐξέσται κἂν βούλῃ ἀσκαρδαμυκτεί. Mutata vicissim in obliquam id. Anab. vii. 1. 39. Ἐλθὼν δὲ Κλέανδρος, Μάλα μόλις, ἔφη, διαπραξάμενος ἥκω· λέγειν γὰρ Ἀναξίβιον, ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον εἴη etc. Conf. Abresch. Diluc. Thuc. p. 131.—καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοί. sc. ἕκαστος πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις. Ipse hæc narrans Plato scripsisset, opinor, καὶ οἱ ἄλλοι δημιουργοὶ ὡσαύτως. Heind.

§. 36. ὅταν μὲν περὶ—τεκτονικῆς ᾖ λόγος] Additur in hac formula ubique fere articulus. §. 62. περὶ οὗ ἂν ᾖ ὁ λόγος. Hipp. Maj. §. 55. ἐπ' ἄλλῃ τινὶ ἀρχῇ πρὸς ἣν ἂν ὁ λόγος ᾖ. Menon. p. 93. A. περὶ οὗ ὁ λόγος ἡμῖν τυγχάνει ὤν. Sophist. §. 78. ἵνα πρὸς ἅπαντας ἡμῖν ὁ λόγος ᾖ. Lachet. p. 188. B. ἠπιστάμην, ὅτι οὐ περὶ τῶν μειρακίων ἡμῖν ὁ λόγος ἔσοιτο. Cratyl. §. 106. περὶ οὗ ἂν ὁ λόγος ᾖ. Criton. p. 47. C. περὶ ὧν νῦν ἡ βουλὴ ἡμῖν ἐστι. Lysias in Eratosth. p. 431. οὐ περὶ πολιτείας ὑμῖν ἔσται, ἀλλὰ περὶ σωτηρίας ὁ λόγος. Æschin. in Timarch. p. 185. εἰ πρὸς ἄλλους τινὰς ἦν ὁ λόγος μοι περὶ τῆς αἰτίας. Neglecto articulo, ut h. l. Euthyphr. p. 5. C. πολὺ ἂν ἡμῖν πρότερον περὶ ἐκείνου λόγος γένοιτο ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ περὶ ἐμοῦ, et Hipp. Maj. §. 30. περὶ οὗ ἂν λόγος ᾖ. In hujusmodi formula si quis ab ipsis scriptoribus articulum modo adjectum, modo omissum fuisse putet, eum suo judicio frui patimur. Illud enim non vereor, ne quis antestetur nobis Platon. Alcib. i. p. 105. D. Τί δὴ οὖν—τοῦτό ἐστί σοι πρὸς λόγον ὃν ἔφησθα ἐρεῖν etc. aut Eurip. Orest. 440. Πάντων πρὸς ἀστῶν (κύκλῳ εἱλίσσομαι) ὡς θάνω· βραχὺς λόγος, aut, ubi similiter articulus deest, Xenoph. Anab. v. 5. 3. ἀπεδείξαντο οἱ μάντεις γνώμην, ὅτι οὐδαμῇ προσίοιντο οἱ θεοὶ τὸν πόλεμον. (conf. ibid. c. 6. 37.) et si qua id genus alia reperiuntur. Heind.

ἣν δεῖ διὰ δικαιοσύνης πᾶσαν ἰέναι] De legg. i. p. 632. C. ὁ θεὶς τοὺς νόμους ἅπασι τούτοις φύλακας ἐπιστήσει, τοὺς μὲν διὰ φρονήσεως, τοὺς δὲ δι' ἀληθοῦς δόξης ἰόντας. Xenoph. Cyrop. ii. 2. 24. Ἡ γὰρ πονηρία διὰ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν πορευομένη ταύτας ἔχει συναναπειθούσας πολλοὺς αὐτῇ ὁμογνωμονεῖν. viii. 1. 26. τὸ δίκαιον ἰσχυρῶς ὁρῶν μᾶλλον καὶ τοὺς ἄλλους ᾤετ' ἂν τῶν μὲν αἰσχρῶν κερδῶν ἀπέχεσθαι, διὰ τοῦ δικαίου δ' ἐθέλειν πορεύεσθαι. Sic recte ibi aliquot libri, ubi nunc legitur πορίζεσθαι. Distant ab

ἀνδρὸς ἀνέχονται, ὡς παντὶ προσῆκον ταύτης γε μετέχειν τῆς ἀρετῆς, ἢ μὴ εἶναι πόλεις. αὕτη, ὦ Σώκρατες, τούτου αἰτία.

§. 37. Ἵνα δὲ μὴ οἴῃ ἀπατᾶσθαι, ὡς τῷ ὄντι ἡγοῦνται πάντες ἄνθρωποι πάντ'[b] ἄνδρα μετέχειν δικαιοσύνης τε καὶ τῆς[c] ἄλλης πολιτικῆς ἀρετῆς, τόδε αὖ λαβὲ τεκμήριον. Ἐν γὰρ ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥς περ σὺ λέγεις, ἐάν τις φῇ ἀγαθὸς αὐλητὴς εἶναι ἢ ἄλλην ἡντινοῦν τέχνην ἣν[d] μή ἐστιν, ἢ καταγελῶσιν ἢ χαλεπαίνουσι, καὶ οἱ οἰκεῖοι προσιόντες[e] νουθετοῦσιν[f] ὡς μαινόμενον· ἐν δὲ δικαιοσύνῃ καὶ ἐν[g] τῇ ἄλλῃ πολιτικῇ ἀρετῇ, ἐάν τινα καὶ εἰδῶσιν[h] ὅτι ἄδικός ἐστιν, ἐὰν οὗτος αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τἀληθῆ[i] λέγῃ ἐναντίον πολλῶν, ὃ ἐκεῖ σωφροσύνην ἡγοῦντο[j] εἶναι, τἀληθῆ λέγειν, ἐνταῦθα μανίαν, καί φασι πάντας δεῖν φάναι[k] εἶναι δικαίους, ἐάν τε ὦσιν ἐάν τε[l] μή, ἢ μαίνεσθαι τὸν μὴ προσποιούμενον δικαιοσύνην· ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὅν τιν' οὐχὶ

Γ.—[c] τῆς om ϱ.—[d] ἣ Σ.—[e] προεισιόντες Γ.—[f] νομοθετοῦσιν C.—[g] ἐν ante τῇ om Er.—[h] ἰδῶσιν 𝔛, ἴδωσιν br.—[i] τἀληθῆ om r.—[j] ἡγοῦνται E.—[k] δεῖν πάντας ΓΞ.—[l] ἐάν τε...ἐάν τε] ἐὰν μήτε...ἐὰν 𝔛Θ.—[m] ἀμωσγέπως ΓΘΞΣιωϱ: ἀμωσγέπως *ς.—

his paullulum illa δι' ἔχθρας, διὰ φθόνου, δι' ἀπεχθείας, διὰ φόνου ἰέναι s. ἐλθεῖν aliaque istiusmodi, de quibus vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 482. p. 177.—ἢ μὴ εἶναι πόλεις. Subaudiri potest ἀναγκαῖον ὄν. Phædr. §. 52. τοῦτο δὲ οὔτ' ἀπόλλυσθαι οὔτε γίγνεσθαι δυνατόν· ἢ πάντα τε οὐρανὸν πᾶσάν τε γῆν συμπεσοῦσαν στῆναι. Parmen. §. 71. extr. Ἀλλήλων ἄρα ἐστὶν (ἄλλα)· τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἔτι λείπεται, ἢ μηδενὸς εἶναι ἄλλοις. Soph. Œd. Col. 1402. Τοιοῦτον οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι Ἔξεσθ' ἑταίρων οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν, Ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῇδε συγκύρσαι τύχῃ. Heind.

§. 37. Ἵνα δὲ μὴ οἴῃ ἀπατᾶσθαι ὡς] *Sed ne falso tibi a me et per fraudem quandam persuaderi illud putes, re vera omnes homines credere* etc. Pendent enim hæc ὡς τῷ ὄντι etc. a præced. ἀπατᾶσθαι, non, quo Ficinus traxit, a seqq. τόδε αὖ λάβε τεκμήριον. Cratyl. §. 65. Ἴσως γὰρ ἄν σε καὶ τὰ ἐπίλοιπα ἐξαπατήσαιμι ὡς οὐκ ἀκηκοὼς λέγω. Xenoph. Anab. v. 7. 6. Ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο δύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς ὁ ἥλιος, ἔνθα μὲν ἀνίσχει, δύεται δ' (l. μὲν) ἐνταῦθα, ἔνθεν δὲ δύεται, ἀνίσχει δ' ἐντεῦθεν;

Heind.

ἐκεῖ] i. e. ἐν ἄλλαις τέχναις. ἐνταῦθα, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τῇ ἄλλῃ πολιτικῇ ἀρετῇ.—ἐνταῦθα μανίαν sc. ἡγοῦνται εἶναι. de rep. viii. p. 550. E. τοὐντεῦθεν τοίνυν προϊόντες εἰς τὸ πρόσθεν τοῦ χρηματίζεσθαι, ὅσῳ ἂν τοῦτο τιμιώτερον ἡγῶνται, τοσούτῳ ἀρετὴν ἀτιμοτέραν (sc. ἡγοῦνται). Cæcus hic fuit Cornarius, quum corrigi voluit ὅτι εἰκῆ οἱ σωφροσύνην ἡγοῦντο εἶναι, ita hæc vertens: *si is contra se ipsum vera dicat coram multis, quod frustra in ipso temperantiam esse putarint, vera dicere hic insaniam et furorem esse dicunt.* Heind.

ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα] Non sine libris ego post ἀναγκαῖον inseram ὄν. de rep. ii. p. 358. C. πάντες αὐτὸ οἱ ἐπιτηδεύοντες ἄκοντες ἐπιτηδεύουσι, ὡς ἀναγκαῖον, ἀλλ' οὐχ ὡς ἀγαθόν. Xenoph. Cyrop. v. 1. 13. ὁρᾷς ὅτι σὺ πρῶτος, ὡς οὐκ ἀναγκαῖον τὸ κλέπτειν, αἰτιᾷ τὸν κλέπτοντα; Dio Chrysost. Or. ii. p. 90. προΐασι γοῦν αὐτῷ σιγῇ δεδιότες σημάντορας, οἱ δὲ βάρβαροι μετὰ πολλοῦ θορύβου—, ὡς τοῦτο μάλιστα σωτήριον καὶ νικηφόρον ἐν τοῖς κινδύνοις τὸ μὴ ἀδεεῖς εἶναι τῶν ἡγεμόνων τοὺς στρατιώτας, et ibid. mox παρὰ

s. i. 176. ἁμῶς γέ πως[m] μετέχειν αὐτῆς, ἢ μὴ εἶναι ἐν ἀνθρώποις.

§. 38. Ὅτι μὲν οὖν[n] πάντ' ἄνδρα εἰκότως ἀποδέχονται περὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς σύμβουλον διὰ τὸ ἡγεῖσθαι παντὶ μετεῖναι αὐτῆς, ταῦτα λέγω· ὅτι δὲ αὐτὴν οὐ φύσει ἡγοῦνται εἶναι οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου, ἀλλὰ διδακτόν τε καὶ ἐξ ἐπιμελείας παραγίγνεσθαι ᾧ ἂν παραγίγνηται, τοῦτό σοι μετὰ τοῦτο πειράσομαι ἀποδεῖξαι.[o] Ὅσα γὰρ ἡγοῦνται ἀλλήλους[p] κακὰ ἔχειν ἄνθρωποι φύσει ἢ τύχῃ, οὐδεὶς θυμοῦται οὐδὲ νουθετεῖ[q] οὐδὲ διδάσκει οὐδὲ κολάζει τοὺς ταῦτ'[r] ἔχοντας, ἵνα μὴ τοιοῦτοι ὦσιν, ἀλλ' ἐλεοῦσιν.[s] οἷον τοὺς αἰσχροὺς[t] ἢ σμικροὺς ἢ ἀσθενεῖς τίς οὕτως ἀνόητος ὥς τέ τι[u] τούτων ἐπιχειρεῖν ποιεῖν; ταῦτα μὲν γὰρ ἴσασιν, οἶμαι,[v] ὅτι φύσει τε καὶ τύχῃ τοῖς ἀνθρώποις γίγνεται, τὰ καλὰ καὶ τἀναντία[w] τούτοις· ὅσα δὲ ἐξ ἐπιμελείας καὶ ἀσκήσεως καὶ διδαχῆς οἴονται γίγνεσθαι[x] ἀγαθὰ ἀνθρώποις, ἐάν τις[y] ταῦτα μὴ ἔχῃ ἀλλὰ τἀναντία τούτων κακά, ἐπὶ τούτοις που οἵ[z] τε θυμοὶ γίγνονται καὶ αἱ κολάσεις καὶ αἱ νουθετήσεις. ὧν ἐστιν ἓν καὶ ἡ ἀδικία καὶ ἡ[a] ἀσέ-
s. 324. βεια καὶ συλλήβδην πᾶν τὸ ἐναντίον τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς. ἔνθα[b] δὴ πᾶς παντὶ θυμοῦται καὶ νουθετεῖ, δῆλον ὅτι ὡς
s. i. 177. ἐξ ἐπιμελείας καὶ μαθήσεως κτητῆς οὔσης.[c] [§. 39.] Εἰ γὰρ ἐθέλεις[d] ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν, ὦ Σώκρατες, τοὺς ἀδικοῦντας τί ποτε δύναται, αὐτό[e] σε διδάξει ὅτι οἵ γε ἄνθρωποι ἡγοῦνται παρασκευαστὸν[f] εἶναι ἀρετήν. οὐδεὶς γὰρ κολάζει τοὺς ἀδικοῦντας πρὸς τούτῳ[g] τὸν νοῦν ἔχων καὶ

[n] οὖν om pr Ξ.—[o] ἐπιδεῖξαι ϵ.—[p] ἀλλήλους ἡγοῦνται ϵ.—[q] νομοθετεῖ ϛ.—[r] ταῦτ' Γ.—[s] ἐλεοῦσιν γ.—[t] ἐχθροὺς Θ.—[u] ὡς ἔτι Θ.—[v] οἶμαι εἴσασιν ΧΘ, οἶμαι ἴσασιν bc.—[w] τὰ ἐναντία Εϛ.—[x] ἢ γίγνεσθαι ΧΘ.—[y] τις om ιυ.—[z] εἰ pr Γ.—[a] ἡ ante ἀσέβεια om Ξ.—[b] ἔνθα ΧΘ: ἔνθεν *ϛ.—[c] κτητοῖς οὖσιν pr τ.—[d] ἐθέλῃς Θ.—[e] αὐτός Ξ.—[f] παρασκευαστικὸν ϛ.—[g] τοῦτο ϛ.—[h] τότε ΧΘ.—[i] ἀγέννητον κ.—[j] ἵνα μήτε

δὲ τοῖς Τρωσὶν—εὐθὺς εἶναι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς 'αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν'—Τρῶες καὶ τοῦτο ἱκανὸν σημεῖον ἀρετῆς ἢ κακίας, οἵτινες ἂν ἐγκρατῶς τὰς εὐτυχίας φέρωσιν. Heind.

§. 38. φύσει ἢ τύχῃ] Ficin. *vel natura vel casu.* Unde scripserim ἢ φύσει ἢ τύχῃ.—ταῦτα—γίγνεται τὰ καλὰ καὶ τὰ ἐναντ. ταῦτα pertinet ad seqq. τὰ καλὰ κ. τ. ἑ. τ. Postrema sic posuit Ficin. *haec mala eorumque contraria.* Heind.

§. 39. εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι] *Nam si cogitare velis, injuste facientium poena quo spectet* s. *quam vim habeat, ipsa per se docebit te* etc.—πρὸς τούτῳ τὸν

τούτου ἕνεκα ὅτι ἠδίκησεν, ὅς τις μὴ ὥς περ θηρίον ἀλογίστως τιμωρεῖται· ὁ δὲ μετὰ λόγου ἐπιχειρῶν κολάζειν οὐ τοῦ παρεληλυθότος ἕνεκα ἀδικήματος τιμωρεῖται—οὐ γὰρ ἂν τό γε[h] πραχθὲν ἀγένητον[i] θείη—ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος χάριν, ἵνα μὴ αὖθις ἀδικήσῃ μήτε[j] αὐτὸς οὗτος μήτε ἄλλος[k] ὁ τοῦτον ἰδὼν κολασθέντα. καὶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων διανοεῖται παιδευτὴν εἶναι ἀρετήν· ἀποτροπῆς γοῦν ἕνεκα κολάζει.[l] [§. 40.] Ταύτην οὖν[m] τὴν δόξαν πάντες ἔχουσιν, ὅσοι περ τιμωροῦνται καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. τιμωροῦνται δὲ[n] καὶ κολάζονται οἵ τε ἄλλοι ἄνθρωποι οὓς ἂν οἴωνται ἀδικεῖν,[o] καὶ οὐχ ἥκιστα Ἀθηναῖοι οἱ σοὶ[p] πολῖται· ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν λόγον καὶ Ἀθηναῖοί εἰσι τῶν ἡγουμένων παρασκευαστὸν εἶναι καὶ διδακτὸν ἀρετήν. Ὡς μὲν οὖν εἰκότως[q] ἀποδέχονται οἱ σοὶ[r] πολῖται καὶ χαλκέως καὶ σκυτοτόμου συμβουλεύοντος τὰ πολιτικά, καὶ ὅτι διδακτὸν r. i. 178.
καὶ παρασκευαστὸν ἡγοῦνται ἀρετήν, ἀποδέδεικταί σοι, ὦ Σώκρατες, ἱκανῶς, ὥς γ' ἐμοὶ[s] φαίνεται.

[§. 41.] Ἔτι δὴ λοιπὴ ἀπορία ἐστίν, ἣν ἀπορεῖς περὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν, τί δή[t] ποτε οἱ ἄνδρες οἱ ἀγαθοὶ τὰ μὲν ἄλλα τοὺς αὑτῶν[u] υἱεῖς διδάσκουσιν ἃ διδασκάλων

ΧΘ.—[k] ἄλλον r.—[l] κολάζειν ΧΘ.—[m] οὖν Ξ.—[n] δὲ om Θ.—[o] ἀδικεῖν οἴωνται Γ.—[p] ὅσοι ΧΘ.—[q] ὡς μὲν οὖν εἰκότως] εἰκότως οὖν b.—[r] οἷς οἱ Χ.—[s] ὥς γ' ἐμοὶ ΓΞΣΒ Crwyer: ὥς γέ μοι *s.—[t] δὲ Σ.—[u] τοὺς αὑτῶν] τῶν Θ, τοὺς ἑαυτῶν Ξ.—

νοῦν ἔχων. Aristoph. Nub. 1008. ἢν ταῦτα ποιῇς ἀγὼ φράζω, καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν.—ὅτι ἠδίκησεν. Ne corrigas ἠδίκησαν, vetant quæ attuli ad §. 28. Sententiam profert Seneca de Ira i. 16. 'Nam, ut Plato' (imo apud Platonem Protagoras) 'ait, nemo prudens punit, quia peccatum est, sed ne peccetur. Revocari enim præterita non possunt; futura prohibentur. Et quos volet nequitiæ male cedentis exempla fieri, palam occidet, non tantum ut pereant ipsi, sed ut alios pereundo deterreant.' Cf. Plat. de legg. ix. p. 854. D. Gorg. §. 170. Gell. N. A. vi. 14. Heind.

§. 40. τιμωροῦνται δὲ καὶ κολάζονται] Jungi hæc solent. Demosth. Philipp. iii. p. 122. ἐκόλαζον δ' οὕτω καὶ ἐτιμωροῦντο οὓς ἂν αἴσθοιντο δωροδοκοῦντας. Aristot. Eth. iii. 5. κολάζουσι καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. In quibus τιμωρεῖσθαι ad pœnam referri puto legibus debitam, κολάζειν ad castigationem emendationemque peccantium. κολάζεσθαι, ut h. l. active positum Aristoph. Vesp. 405. νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο τοὔξύθυμον, ᾧ κολαζόμεσθα, κέντρον ἐντέταται ὀξύ. Heind.

§. 41. ἔτι δὴ λοιπὴ ἀπορία ἐστὶν ἣν ἀπορεῖς] Malim, præfixo articulo, ἡ ἀπορία. Conf. tamen Xenoph. Anab. iii. 1. 11.—διδάσκουσι pro eo, quod frequentius hoc significatu usurpatur, διδάσκονται, (§. 41. 42.) institui curant. Menon. p. 94. B. Τούτους μέντοι (τοὺς υἱεῖς αὐτοῦ)—ἱππέας μὲν ἐδίδαξεν οὐδενὸς χείρους Ἀθηναίων (ὁ Περικλῆς) etc. Nam proprie magister puerum διδάσκει, pater qui ad magistrum discendi causa mittit, διδάσκεται. Quæ aliquando a poëtis confundi animadvertit Porson. ad Eurip. Med. 297. miror cur non prosarios etiam

ἔχεται καὶ σοφοὺς ποιοῦσιν, ἣν δὲ αὐτοὶ ἀρετὴν ἀγαθοί,[v] οὐδενὸς βελτίους ποιοῦσι. τούτου δὴ πέρι, ὦ Σώκρατες, οὐκέτι μῦθόν σοι ἐρῶ, ἀλλὰ λόγον. ὧδε γὰρ ἐννόησον. Πότερον[w] ἔστι τι ἓν ἢ οὐκ ἔστιν, οὗ ἀναγκαῖον πάντας τοὺς πολίτας μετέχειν, εἴπερ μέλλει πόλις[x] εἶναι; ἐν τούτῳ γὰρ αὕτη λύεται ἡ ἀπορία ἣν σὺ[y] ἀπορεῖς, ἢ ἄλλοθι οὐδαμοῦ. εἰ μὲν γὰρ ἔστι, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ ἓν οὐ τεκτονικὴ οὐδὲ
s. 325. χαλκεία οὐδὲ κεραμεία,[z] ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ τὸ ὅσιον εἶναι, καὶ συλλήβδην ἓν αὐτὸ προσαγορεύω εἶναι ἀνδρὸς[a] ἀρετήν· εἰ τοῦτ᾽ ἐστὶν οὗ δεῖ πάντας μετέχειν καὶ μετὰ τούτου πάντ᾽ ἄνδρα, ἐάν τι καὶ ἄλλο[b] βούληται μανθάνειν ἢ[c] πράττειν, οὕτω πράττειν, ἄνευ δὲ τούτου μή, ἢ τὸν μὴ μετέχοντα καὶ διδάσκειν καὶ κολάζειν, καὶ παῖδα καὶ ἄνδρα καὶ γυναῖκα, ἕως περ ἂν κολαζόμενος βελτίων γένη-
s. i. 179. ται, ὃς δ᾽ ἂν μὴ ὑπακούῃ[d] κολαζόμενος καὶ διδασκόμενος, ὡς ἀνίατον ὄντα τοῦτον ἐκβάλλειν ἐκ τῶν πόλεων ἢ ἀποκτείνειν· εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ᾽ αὐτοῦ πεφυκότος οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ

[v] ἀγαθοὶ ἀρετὴν τ.—[w] πρότερον Γ.—[x] πολίτης Εωε et γρ ΣΒCτ.—[y] σοὶ 𝔛Θ.—[z] κεραμία 𝔛ΘΞΒΕγ et pr Γ.—[a] ἀνδρὸς...ἢ om Σ, qui in mg: πολιτικὴν ἀρετήν. καὶ δεῖ πάντα ἄνδρα τούτου μετέχειν, εἰ μέλλοι πόλις εἶναι. καὶ ἐάν τέ τι λέγειν ἐπιχειρῇ περὶ τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων, οὕτω λέγειν ὡς μετὰ τούτου λέγοντα ἐάν τε.—[b] ἄλλο om Γ.—[c] ἢ 𝔛.—[d] ὑπακούοι Ε.—[e] ἢ 𝔛Στ.—[f] ἐπιστῶνται Σ, ἐπίστανται Γτ:

scriptores adjecerit. V. Hemsterh. ad Arg. Plut. Aristoph. p. 4. et cf. Tim. Lex. v. διδαξάμενος p. 83. ibiq. Ruhnk. Plane ut eodem significatu et παιδεῦσαι dicitur et παιδεύσασθαι. Menon. p. 93. D. καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ θαυμαστὰ εἰργάζετο (ὁ Θεμιστοκλέους υἱὸς), ἃ ἐκεῖνος (ὁ πατὴρ) αὐτὸν ἐπαιδεύσατο καὶ ἐποίησε σοφὸν, ὅσα διδασκάλων ἀγαθῶν εἴχετο. Ibid. 94. A. Οὐκοῦν καὶ οὗτος τὸν υἱὸν τὸν αὐτοῦ Λυσίμαχον, ὅσα μὲν διδασκάλων εἴχετο, κάλλιστα Ἀθηναίων ἐπαίδευσε.—ἃ διδασκάλων ἔχεται, *quæ a magistris pendent* h. e. *ad quæ magistri requiruntur*. Est idem fere quod ἃ διδασκάλων δεῖται. Alcib. i. p. 120. B. μήτε μανθάνειν (σε δεῖ) ὅσα μαθήσεως ἔχεται, μέλλοντα τοσοῦτον ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι, μήτε ἀσκεῖν ὅσα δεῖται ἀσκήσεως.—εἴπερ μέλλει πόλις εἶναι. Ald. εἴπερ μέλει πολίτης εἶναι, unde exsculpi posset εἴπερ μέλλει πολίτης τις εἶναι, nisi aptius longe et verum utique esset, quod a Cornario commendatum Ed. Bas. 2. atque inde Steph. exhibet, εἴπερ μέλλει (Bas. 2. μέλλῃ) πόλις εἶναι. Idque et Ficinus reddidit, *si modo constare civitas debeat*, et confirmant illa §. 35. οὐ γὰρ ἂν γένοιντο πόλεις, εἰ ὀλίγοι αὐτῶν (δίκης καὶ αἰδοῦς) μετέχοιεν, tum illa §. 45. ubi hæc repetit Protag. εἴπερ ἀληθῆ ἐγὼ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἔλεγον, ὅτι τούτου τοῦ πράγματος, τῆς ἀρετῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν.—οὐδὲ κεραμεία. Ald. et Bas. 2. κεραμία. Conf. Gorg. §. 149.—ἓν αὐτὸ προσαγορεύω εἶναι, *unum dico id esse*. Phileb. p. 13. B. Πάσας ἡδονὰς ἀγαθὸν εἶναι προσαγορεύεις. V. not. ad Theætet. §. 45.—μετὰ τούτου—οὕτω πράττειν. Verbo οὕτω repetuntur quodammodo præcedd. μετὰ τούτου. Cf. ad Gorg. §. 135. Heind.

ὃς δ᾽ ἂν μὴ ὑπακούῃ] Male Ald. et Bas. 2. ὑπακούοι.—οὕτω δ᾽ αὐτοῦ πεφυκότος οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τ. μ. ἄ. Expuncto in his εἰ, ut verba οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες

μή, σκέψαι ὡς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί. [§. 42.] Ὅτι μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ ἡγοῦνται καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ, ἀπεδείξαμεν· διδακτοῦ δὲ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ τὰ μὲν ἄλλα ἄρα τοὺς υἱεῖς διδάσκονται, ἐφ᾽ οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἡ[e] ζημία ἐὰν μὴ ἐπιστῶνται,[f] ἐφ᾽ ὧν δὲ ἥ τε[g] ζημία θάνατος αὐτῶν τοῖς παισὶ καὶ φυγαὶ μὴ μαθοῦσι μηδὲ θεραπευθεῖσιν[h] εἰς ἀρετήν, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ χρημάτων τε δημεύσεις καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ξυλλήβδην τῶν οἴκων ἀνατροπαί, ταῦτα δ᾽ ἄρα οὐ[i] διδάσκονται οὐδ᾽ ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν; Οἴεσθαί γε χρή, ὦ[k] Σώκρατες. Ἐκ[l] παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι, μέχρι[m] οὗ περ ἂν ζῶσι, καὶ διδάσκουσι καὶ νουθετοῦσιν.[n] ἐπειδὰν θᾶττον[o] συνιῇ[p] τις τὰ λεγόμενα,

ἐπίστωνται *s.—[g] γε corr Γ.—[h] θεραπευθεῖσιν...ἔπος om w.—[i] οὐ om Γ.—[k] ὦ om s.—[l] ἐκ om BCErye : τοὺς δὲ αὐτῶν υἱεῖς ἐκ b, qui hinc ad 249, 9 εὐθῦναι.—[m] μέχρις Es.—[n] νουθετῶσιν Γ.—[o] θᾶττον om e.—[p] συνιῇ Θ : συνίῃ *s. sed Ж accentu

τὰ μ. ἄλ. διδ. a priore εἰ pendeant, facilem decurrere ac dilucidam orationem judicat Heusdius [p. 69.]. Sane etsi in longiore hac protasi quater repetitum εἰ per se displicere non debet, sic tamen positum postremum hoc εἰ habet quod offendat; positum certe vellem statim post πεφυκότος. Non tamen invitis ego libris expunxerim.—*σκέψαι ὡς θαυμασίως γίγν. οἱ ἀγαθοί, quam miris modis boni in civitate existant.* Huic sententiæ quum expectares ut tale aliquid subjiceretur, *nam si non boni fiunt disciplina, num natura eos fieri putemus?* in alia omnia statim abit argumentatio, liquidoque ex iis, quæ sequuntur, intelligitur, requiri h. l. sententiam qua mira et perversa significetur istiusmodi patrum ratio, filios virtutem, quam doceri posse ipsi putent, non tamen docentium. Qui parum hæc cohærere vidit Schleierm. conjecit ὡς θαυμάσιοί σοι γίγνονται οἱ ἀγαθοί, in quibus nec σοὶ satis placet nec γίγνονται pro εἰσί. Mihi de mendo subolet in verbo γίγνονται. Heind.

§. 42. ἐφ᾽ ᾧ] Edd. ἐφ᾽ ὧν, quod miror adhuc a nemine correctum vel propter præcedd. ἐφ᾽ οἷς οὐκ ἔστι θάνατος ἡ ζημία. Æschin. in Ctesiph. p. 642. Reisk. ἐφ᾽ οἷς ἐστιν ἐκ τῶν νόμων ζημία θάνατος (l. ἡ ζημία θάν.) ταῦτά τινες οὐκ ἐξαρνοῦνται πράττειν. Lysias Or. xxii. p. 715. εἴ τι πεποίηκας παρὰ τοὺς νόμους, ἐφ᾽ οἷς θάνατος ἡ ζημία. Id. Or. xxx. p. 863. πολλοὺς ἤδη τῶν πολιτῶν ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων ἀπεκτείνατε. Neque alia ratione τὰς ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις δωρεὰς dixit Demosth. Leptin. §. 133. Notanda autem in his trajectio hæc voculæ τε, quæ poni post θάνατος potius debebat.—*ταῦτα δ᾽ ἄρα οὐ διδάσκ.* Cf. ad Phædon. §. 34. not. 2. Postrema hæc ita vertit Ficinus: *in his non omni diligentia patres erudiunt, et ubi minæ hujusmodi urgent, doctrina curaque levior adhibetur.* Cf. ad §. 31. extr. Heind.

ἐκ παίδων] Lego ὅτι ἐκ παίδων. Steph.

οἴεσθαί γε χρή] Ne hic quidem asyndeton tolerans Stephanus legere se dicit οἴεσθαί γε χρή, Σώκρ. ὅτι ἐκ παίδων cet. quo nemo non sentit quantum orationi gravitatis decedat. Formula οἴεσθαί γε χρὴ sic solet interponi. Criton. p. 53. C. Οὐκ οἴει ἄσχημον φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; Οἴεσθαί γε χρή. Ἀλλ᾽ ἐκ μὲν τούτων τῶν τόπων ἀπαρεῖς etc. Ibid. p. 54. B. Ἐὰν δὲ εἰς ᾅδου ἀποδημήσῃς, οὐχὶ ἐπιμελήσονται, εἴπερ γέ τι ὄφελος αὐτῶν ἐστι τῶν σοι φασκόντων ἐπιτηδείων εἶναι; Οἴεσθαί γε χρή. Ἀλλ᾽, ὦ Σώκρ. etc. Phædon. §. 34. οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε; Οἴεσθαί γε χρή, ἐὰν τῷ ὄντι γε ᾖ, ὦ ἑταῖρε, φιλόσοφος· σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει etc.—Ἐπειδὰν θᾶττον i. q. ἐπειδὰν τάχιστα, *simulatque.* Alcib. i. p. 105. A. ἡγῇ, ἐὰν θᾶττον εἰς τὸν Ἀθηναίων δῆμον παρέλθῃς, τοῦτο δὲ ἔσεσθαι μάλα ἡμερῶν ὀλίγων, παρελθὼν δὴ ἐνδείξασθαι etc. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 20. συσκευαζώμεθα, καὶ ἣν τὰ τῶν θεῶν ἡμῖν θᾶττον

καὶ τροφὸς καὶ μήτηρ[q] καὶ παιδαγωγὸς καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ περὶ τούτου διαμάχονται,[r] ὅπως ὡς[s] βέλτιστος ἔσται ὁ παῖς, παρ' ἕκαστον καὶ ἔργον καὶ λόγον διδάσκοντες καὶ ἐνδεικνύμενοι ὅτι τὸ μὲν δίκαιον, τὸ δὲ ἄδικον, καὶ τόδε μὲν καλόν, τόδε δὲ αἰσχρόν, καὶ τόδε μὲν ὅσιον, τόδε δὲ ἀνόσιον,
1. i. 180. καὶ τὰ[t] μὲν ποίει, τὰ δὲ μὴ ποίει. καὶ ἐὰν μὲν ἑκὼν πείθηται·[u] εἰ δὲ μή, ὥς περ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς. [§. 43.] Μετὰ δὲ ταῦτα εἰς διδασκάλων πέμποντες[v] πολὺ μᾶλλον ἐντέλλονται ἐπιμελεῖσθαι εὐκοσμίας τῶν παίδων ἢ γραμμάτων τε[w] καὶ κιθαρίσεως.[x] οἱ δὲ διδάσκαλοι τούτων τε[y] ἐπιμελοῦνται,[z] καὶ ἐπειδὰν αὖ[a] γράμματα μάθωσι καὶ μέλλωσι συνήσειν[b] τὰ γεγραμμένα ὥς περ τότε τὴν φωνήν, παρατιθέασιν αὐτοῖς ἐπὶ τῶν βάθρων ἀναγιγνώσκειν ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα καὶ ἐκμανθάνειν ἀναγκάζουσιν, ἐν
1. 326. οἷς πολλαὶ μὲν νουθετήσεις ἔνεισι,[c] πολλαὶ δὲ διέξοδοι καὶ ἔπαινοι καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν, ἵν'[d] ὁ παῖς ζηλῶν μιμῆται καὶ ὀρέγηται τοιοῦτος γενέσθαι. οἵ τ' αὖ κι-

caret.—[q] καὶ μήτηρ...ἔσται om w.—[r] διαμάχεται Γ.—[s] ὡς om 𝔛Θbr.—[t] τὰ...τὰ 𝔛Θ: τάδε...τάδε *r.—[u] πίθηται b.—[v] πέμποντες corr 𝔛: in Θ lacuna est.—[w] τε om 𝔛.—[x] κιθαρίσεως] τῶν ἄλλων b.—[y] τε om be.—[z] ἐπιμελοῦνται καὶ om b.—[a] αὖ om b.—[b] συνοίσειν 𝔛Θ.—[c] εἰσι νουθετήσεις b.—[d] ἵν' Γ.—[e] κιθαρισταὶ καὶ ἕτερα r.—

συγκαταινῇ, ἐξίωμεν ὡς τάχιστα. Recepta autem e Bas. 2. interpunctione, quam et Ficinus secutus est vertens *Nam cum primum puer quæ dicuntur intelligit, nutrix, mater* etc. rursus sermonem feci ἀσύνδετον. Conf. ad §. 34. not. 1. Heind.

παρ' ἕκαστον καὶ ἔργον] Male Ficin. *contendunt, ut in singulis tum verbis tum operibus optimus puer evadat.* Quo sensu Plato καθ' ἕκαστον καὶ ἔργ. scripsisset. παρ' ἕκαστον καὶ ἔργον καὶ λόγ. est *eo ipso tempore quo quidque vel fit vel dicitur.* Demosth. in Pantænet. p. 966. Reisk. ἁπάντων ἀνθρώπων εἰωθότων παρ' αὐτὰ τἀδικήματα μᾶλλον ἢ χρόνων ἐγγεγενημένων ἀγανακτεῖν. Id. in Leptin. §. 117. δεῖ κεκολασμένους αὐτοὺς παρ' αὐτὰ τἀδικήματα φαίνεσθαι, *eo ipso tempore quo peccaverint*, ubi vid. F. A. Wolfius. Heind.

καὶ ἐὰν μὲν ἑκὼν πείθηται] Sc. εὖ ἂν ἔχοι, quod interdum addi solet, plerumque reticeri. Vid. Valcken. Adnott. Crit. in L. Q. Novi Test. p. 402. et quos laudavi ad §. 7. Heind.

ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμ.] Hinc colorem duxisse Heusdio [p. 69.] visus est Themist. Orat. xxi. p. 249. A. Καθάπερ τῶν κλάδων τοὺς διαστρόφους φύντας οὐκ ἂν ποτε εὐθεῖς μηχανήσαιο ταῖς χερσὶ μαλάττων τε καὶ ἐπικάμπτων, ἀλλ' ἀνατρέχουσιν αὖθις ἐπὶ τὴν σκολιότητα τῆς γενέσεως. Quidni ex ipsa potius natura? Heind.

§. 43. ἐπὶ τῶν βάθρων] Sic de *subselliis scholasticis* vocabulo utitur et Demosth. pro Coron. p. 313. παῖς μὲν ὢν μετὰ πολλῆς ἐνδείας ἐτράφης ἅμα τῷ πατρὶ πρὸς τῷ διδασκαλείῳ προσεδρεύων, τὸ μέλαν τρίβων καὶ τὰ βάθρα σπογγίζων καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν. Heind.

διέξοδοι—παλ. ἀνδρῶν ἀγαθῶν] *Narrationes de antiquis viris laude præstantibus.* Significatur epica poesis, fortasse et gnomica. Nam ἐγκώμια hæc ad melicam trahere poesin vetant quæ mox sequentur. Heind.

θαρισταί, ἕτερα[e] τοιαῦτα, σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται καὶ ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶσι· πρὸς δὲ τούτοις, ἐπειδὰν κιθαρίζειν μάθωσιν, ἄλλων αὖ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι, μελοποιῶν, εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες, καὶ τοὺς ῥυθμούς τε καὶ τὰς ἁρμονίας ἀναγκάζουσιν οἰκειοῦσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν παίδων, ἵν'[†] ἡμερώτεροί[f] τε ὦσι, καὶ εὐρυθμότεροι καὶ εὐαρμοστότεροι[g] γιγνόμενοι χρήσιμοι ὦσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν· πᾶς γὰρ ὁ βίος τοῦ 1. i. 181.
ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοστίας δεῖται. [§. 44.] Ἔτι[h] τοίνυν εἰς παιδοτρίβου πέμπουσιν,[i] ἵνα τὰ σώματα βελτίω ἔχοντες ὑπηρετῶσι τῇ διανοίᾳ χρηστῇ οὔσῃ, καὶ μὴ ἀναγκάζωνται ἀποδειλιᾶν[k] διὰ[l] τὴν πονηρίαν τῶν σωμάτων καὶ ἐν τοῖς πολέμοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις πράξεσι. καὶ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ[m] μάλιστα δυνάμενοι. μάλιστα δὲ δύνανται οἱ πλουσιώτατοι. καὶ οἱ τούτων υἱεῖς, πρωϊαίτατα[n] εἰς διδασκάλων τῆς ἡλικίας[o] ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Ἐπειδὰν δὲ ἐκ[p] διδασκάλων ἀπαλλαγῶσιν, ἡ πόλις αὖ τούς τε[q] νόμους ἀναγκάζει[r] μανθάνειν καὶ κατὰ τούτους ζῆν κατὰ παράδειγμα,[s] ἵνα μὴ αὐτοὶ

† ἵν' Γ.—[f] ἢ μετέωροι ΧΘ.—[g] εὐρυθμότατοι pr Γ.—[h] Post ἔτι cum E omisi πρὸς τούτοις.—[i] πέμπουσιν Χ.—[k] ὑποδειλιᾶν Cry.—[l] πρὸς Ε.—[m] οὐ Χ.—[n] πρωϊαίτατα δ' Γ.—[o] τῆς ἡλικίας ante εἰς ponunt ΓΗ.—[p] εἰς ΧΘ.—[q] αὐτοῦ ὅτε ΧΘ.—[r] ἀν-

ἕτερα τοιαῦτα] *Tali itidem modo.* Sic et τὰ αὐτὰ ταῦτα interponitur Menon. p. 90. D. Οὐκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων, τὰ αὐτὰ ταῦτα, πολλὴ ἄνοιά ἐστι, βουλομένους αὐλητήν τινα ποιῆσαι παρὰ μὲν τοὺς ὑπισχνουμένους διδάξειν τὴν τέχνην—μὴ ἐθέλειν πέμπειν. et ταὐτὸν τοῦτο Demosth. in Mid. p. 21. Spald. ἐπειθ' ὁ πληγεὶς ἐκεῖνος ὑπὸ τοῦ Πολυζήλου ταυτὸ τοῦτο, ἰδίᾳ διαλυσάμενος—οὐδ' εἰσήγαγε τὸν Πολύζηλον, et sæpe alias. Scilicet h. l. post hæc ἕτερα τοιαῦτα illaturus πράττουσιν, hoc prætermisso, statim subjecit seqq. σωφρ. τ. ἐπιμ.—εἰς τὰ κιθαρ. ἐντείνοντες. V. not. ad Phædon. §. 10. Heind.

§. 44. καὶ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ μάλιστα δυνάμενοι] Hoc sane credo, facere id eos qui maxime possint. Quid? qui non possunt magis quam ceteri (μάλιστα), num facere negligunt prorsus? Hoc dicens Protagoras suam ipse argumentationem labefactasset. Non dubito equidem quin Plato scripserit, καὶ ταῦτα ποιοῦσι μάλιστα οἱ μάλιστα δυνάμενοι, uti vertit Ficin. *Hæc nempe observant maxime ii qui maxime possunt.* Heind.

πρωϊαίτατα εἰς διδασκάλων] Hoc πρωϊαίτατα pertinet ad seqq. τῆς ἡλικίας; διδασκάλων autem pro eo quod, nescio unde, reposuit Steph. διδασκαλιῶν, ex Ald. et Bas. 2. revocavi. Heind.

ἐκ διδασκάλων ἀπαλλ.] Cratyl. §. 58. Ἐκ μὲν οὖν τῶν θεῶν—ἀπαλλαγῶμεν.— In verbis deinde, κατὰ τούτους ζῆν κατὰ παράδειγμα, ni duriter, inusitate certe, quod sciam, reticetur ὡς vel ὥσπερ. Facile succurrat cuivis κατὰ τούτους ζῆν καθάπερ παράδειγμα, in quibus alterum κατὰ deesset ex usu illo, de quo dixi ad Theæt. §. 70. quanquam talia notanda potius quam statim corrigenda. Heind.

Imo in appositione accipienda sunt verba κατὰ παρ. Beck.

τῶν νομίμων οὐδεὶς φθονεῖ οὐδ' ἀποκρύπτεται ὥσπερ τῶν
ἄλλων τεχνημάτων—λυσιτελεῖ γάρ, οἶμαι, ἡμῖν[k] ἡ ἀλλή-
λων δικαιοσύνη καὶ ἀρετή· διὰ ταῦτα πᾶς παντὶ προθύμως
λέγει καὶ διδάσκει καὶ τὰ δίκαια καὶ τὰ[l] νόμιμα. εἰ οὖν
οὕτω καὶ ἐν αὐλήσει πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν εἴχο-
r. i. 183. μεν ἀλλήλους διδάσκειν, οἴει ἄν τι, ἔφη, μᾶλλον, ὦ Σώ-
κρατες, τῶν ἀγαθῶν αὐλητῶν ἀγαθοὺς αὐλητὰς τοὺς υἱεῖς
γίγνεσθαι[m] ἢ τῶν φαύλων; οἶμαι μὲν οὔ, ἀλλὰ ὅτου ἔτυ-
χεν ὁ[n] υἱὸς εὐφυέστατος γενόμενος εἰς αὔλησιν, οὗτος ἂν
ἐλλόγιμος ηὐξήθη, ὅτου δὲ ἀφυής, ἀκλεής· καὶ πολλάκις
μὲν ἀγαθοῦ αὐλητοῦ φαῦλος ἂν ἀπέβη, πολλάκις δ' ἂν[o]
φαύλου ἀγαθός. ἀλλ' οὖν αὐληταί γοῦν πάντες ἦσαν ἱκα-
νοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας καὶ μηδὲν αὐλήσεως ἐπαΐοντας.
[§. 47.] Οὕτως οἴου καὶ νῦν, ὅς τίς σοι ἀδικώτατος
φαίνεται ἄνθρωπος τῶν ἐν νόμοις καὶ ἀνθρώποις τεθραμ-
μένων, δίκαιον αὐτὸν εἶναι καὶ δημιουργὸν τούτου τοῦ
πράγματος, εἰ δέοι αὐτὸν κρίνεσθαι πρὸς ἀνθρώπους, οἷς

—[l] alterum τὰ om Θ.—[m] γενέσθαι Ξτ.—[n] ὁ om τ.—[o] αὖ τ.—[p] παιδιά ΞΘ.—[q] λη-

605. B. πεποίηκάς με τανῦν αὐτὸν ἐμαυτῷ ἐπιπλήττειν. Alcib. i. ὡς μηδὲ ἐπιπλήττοι τις αὐτῷ. Isocr. ad Nicocl. p. 16. B. Steph. τὸ φανερῶς ἐξεῖναι τοῖς φίλοις ἐπιπλῆξαι. Demosth. Amat. Or. Reisk. p. 1411. τοῖς ἀφανῆ καὶ ταπεινὴν τὴν φύσιν ἔχουσιν οὐδ' ὅταν μὴ καλῶς τι πράξωσιν, ἐπιπλήττομεν. Æschin. in Timarch. p. 173. Reisk. τούτων εἷς παρελθὼν ἰσχυρῶς ἐπέπληξε τοῖς Λακεδαιμονίοις. Alia dabit Stephani Thesaurus, Prosarios dixi scriptores, ne quis antestetur Iliad. ψ. 580. Εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω καί μ' οὔτινά φημι Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν, quanquam dativus ibi potest agnosci, aut incerti poëtæ versum ap. Stob. Grot. Tit. 4. Τολμῶ κατειπεῖν, μήποτ' οὐκ εἰσὶν θεοί· Κακοὶ γὰρ εὐτυχοῦντες ἐπιπλήττουσί με. Heind.

οἴει ἄν τι, ἔφη, μᾶλλον, ὦ Σώκρ.] Pro οἴει ἂν—μᾶλλόν τι. Xenoph. Cyrop. i. 6. 11. οἴει τι, ἔφη, ἧττον τοῦτο εἶναι αἰσχρόν. Heind.

οὗτος ἂν ἐλλόγιμος ηὐξήθη] De rep. iv. p. 424. E. ὡς—ἐννόμους τε καὶ σπουδαίους ἐξ αὐτῶν ἄνδρας αὐξάνεσθαι ἀδύνατον ὄν. viii. p. 565. C. τοῦτον τρέφειν τε καὶ αὔξειν μέγαν. de legg. iii. p. 681. A. Τῶν οἰκήσεων τούτων μειζόνων αὐξανομένων ἐκ τῶν ἐλαττόνων. Xenoph. Cyrop. iv. 2. 3. ἀπὸ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. Demosth. Philipp. iii. p. 116. ὅτι μὲν δὴ μέγας ἐκ μικροῦ—ὁ Φίλιππος ηὔξηται. Eurip. Bacch. 181. Δεῖ γάρ νιν ὄντα παῖδα θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς Διόνυσον—Ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατὸν, αὔξεσθαι μέγαν. Ejusdem generis sunt ἀρθεὶς μέγας Aristoph. Vesp. 1023. μακρὸν τείνειν τὸν λόγον, cf. ad Gorg. §. 47. et similia certe illa, διδάσκειν τινὰ σκυτέα, τέκτονα. v. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. Arg. p. 4. πρέπον τι γράφειν Plat. Phædr. §. 105. aliaque id genus plura. Heind.

ἀκλεής] E præcedd. mente supplendum ἐγένετο, ἀπέβη.—ὡς πρὸς τοὺς ἰδιώτας, si compararentur cum rudibus. Loquendi hoc genus ὡς πρός τινα eximie illustravit Jensius ad Lucian. Timon. 15. Heind.

§. 47. τῶν ἐν νόμοις τεθραμμένων] De legg. i. p. 625. A. ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τέθραφθε νομικοῖς. Heind.

δίκαιον αὐτὸν εἶναι—εἰ δέοι] Suaderem δίκαιον ἂν αὐτ. ni deterrerent ea, quæ in Meletem. Crit. Spec. i. p. 55. protulit Schæferus. Nam ut, quod ibi luculenter

μήτε παιδεία[p] ἔστι μήτε δικαστήρια μήτε νόμοι μηδὲ ἀνάγκη μηδεμία διὰ παντὸς ἀναγκάζουσα ἀρετῆς ἐπιμελεῖσθαι, ἀλλ' εἶεν ἄγριοί τινες, οἷοί περ οὓς πέρυσι Φερεκράτης ὁ ποιητὴς ἐδίδαξεν ἐπὶ Ληναίῳ.[q] ἦ[r] σφόδρα ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις γενόμενος,[s] ὥς περ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι,[t] ἀγαπήσαις ἂν εἰ ἐντύχοις[u] Εὐρυβάτῳ καὶ Φρυνώνδᾳ, καὶ ἀνολοφύραι'[v] ἂν ποθῶν τὴν τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων πονηρίαν. νῦν δὲ τρυφᾷς, ὦ Σώκρατες, διότι πάντες διδάσκαλοί εἰσιν ἀρετῆς, καθ' ὅσον δύνανται ἕκαστος, καὶ 1. i. 184.
οὐδείς σοι φαίνεται. εἶθ' ὥς περ ἂν εἰ ζητοῖς[w] τίς διδάσκα-

ναίων ΧΘ.—[r] ἦ om ΧΘ.—[s] γεγνόμενος Γτ.—[t] ἡμιάνθρωποι Heinrichius.—[u] ἐν τύχαις τισιν.—[v] ἀναλοφύραι Χ.—[w] ζητεῖς Cισγ.—[x] εἰς om Γ.—[y] τίμιος Ε.—[z] τι om

docuit vir eruditissimus, in apodosi structuræ hujus hypotheticæ indicativus ἦν particula ἂν sæpe caret, quidni item interdum infinitivus εἶναι? Heind.

οἷς μήτε παιδεία ἐστὶ] Accuratius post δέοι foret εἴη, præsertim quum mox inferatur εἶεν. Sic tamen variatæ orationis unus Xenophon facile triginta præbebit exempla, quæ colligere nunc piget. Heind.

οἷοίπερ οὓς πέρυσι Φερεκράτης] *Quales erant in fabula quam superiore anno docuit Pherecrates in certamine Lenaico.* Ita hæc explicuit Casaubon. ad Athen. v. p. 240. Ed. Schw. Athenæus l. l. ἐδιδάχθησαν οἱ Ἄγριοι ἐπ' Ἀριστίωνος ἄρχοντος. (Ol. 89. 4.)—ἐπὶ Ληναίῳ. τὰ Λήναια dicuntur et ὁ ἐπὶ Ληναίῳ ἀγών. 'Lenæum enim fuit ambitus septus in urbe, complectens vetustissimum Bacchi Lenæi templum, propter quod deinde theatrum exstructum est, in quo scenica certamina committerentur.' Ruhnken. in Auctar. Emendatt. ad Hesych. T. i. p. 999. Ceterum hoc, οὓς πέρυσι Φερεκράτης ὁ π. ἐδίδαξεν ἐπὶ Ληναίῳ, Protagoras, quum non superiore anno, sed puero adhuc Hippocrate Athenis fuisset (§. 5.), ex fama et auditione acceptum dicit. Heind.

ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ—μισάνθρ.] Cornarius. *Profecto si inter tales homines esses, quales in choro erant illi humanum genus odio habentes* etc. Atque ita reliqui intpp. hæc ὥσπερ οἱ—μισ. ad præcedd. ἐν τοῖς τοιούτοις trahunt. Sed alii sunt ἄγριοι, alii μισάνθρωποι, neque in illa sermonis junctura scribendum ὥσπερ sed οἷοίπερ fuit. Fabulæ hujus Pherecratea plura [sic; f. 'relliquiæ'] extant apud Athenæum et Scholiastem Aristophanis aliosque; de ipso ejus argumento notatum nihil reperio. Igitur quantum assequi conjectura queam, rem ita institutam fuisse opinor a Pherecrate, ut chorum facerent homines non suæ tantum rei publicæ, sed omnium omnino hominum osores (μισάνθρωποι), qui, civitate sua relicta, quum inter feros immanesque homines secessissent, mox resipiscentes illam, unde abierant, societatem hominum civilemque vitam requirerent. Quorum exemplo Protagoras Socratem dicit ejulaturum desiderio vel pravissimorum Athenis hominum. Heind.

ἀγαπήσαις] ἀγαπᾷν pro *acquiescere, gratum acceptumque habere*, hic accipitur. Serran.

Εὐρυβάτῳ καὶ Φρυνώνδᾳ] Æschin. in Ctesiph. p. 527. Ἀλλ', οἶμαι, οὔτε Φρυνώνδας οὔτε Εὐρύβατος οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο etc. ubi de utroque homine, quorum nomina ob insignem morum pravitatem in proverbium abiere, erudite egit Taylorus. Conf. Wessel. ad Diod. Fragm. l. ix. ed. Bip. T. iv. p. 308. Heind.

εἶθ' ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς] Neque interrogandi vi positum h. l. est εἶτα nec significare potest *deinde, tum*; nullum omnino locum hic habet. A Platone scriptum suspicor καὶ οὐδείς σοι φαίνεται εἶναι· ὥσπερ ἂν εἰ ζητοῖς etc. ὥσπερ enim sic solet ἀσυνδέτως adjungi. de rep. iii. p. 413. D. Οὐκοῦν καὶ τρίτου εἴδους τοῦ τῆς γοητείας ἅμιλλαν ποιητέον καὶ θεατέον, ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε

1. 328. λος τοῦ ἑλληνίζειν, οὐδ' ἂν εἷς[x] φανείη,[y] οὐδέ γ' ἄν, οἶμαι, εἰ[z] ζητοῖς[a] τίς ἂν ἡμῖν[b] διδάξειε τοὺς τῶν χειροτεχνῶν υἱεῖς αὐτὴν ταύτην τὴν τέχνην ἣν δὴ παρὰ τοῦ πατρὸς μεμαθήκασι, καθ'[c] ὅσον οἷός τ' ἦν ὁ πατὴρ καὶ οἱ τοῦ πατρὸς φίλοι ὄντες ὁμότεχνοι, τούτους ἔτι τίς ἂν διδάξειεν, οὐ ῥᾴδιον οἶμαι εἶναι, ὦ Σώκρατες,[d] τούτων διδάσκαλον φανῆναι, τῶν δὲ ἀπείρων παντάπασι ῥᾴδιον, οὕτω δὲ ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων πάντων. [§. 48.] Ἀλλὰ κἂν εἰ ὀλίγον ἔστι τις ὅς τις διαφέρει ἡμῶν προβιβάσαι εἰς ἀρετήν, ἀγαπητόν.

r.—[a] ζητεῖς τινγ.—[b] οἶμαι r.—[c] καθὼς r.—[d] ὦ σώκρατες εἶναι r.—[e] ἀντ' r.—

καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ φοβεροί, οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματά τε κομιστέον καὶ εἰς ἡδονὰς αὖ μεταβλητέον. Conf. not. ad Plat. Theætet. §. 76. Heind.

Plato εἶτα simpliciter nectendæ orationi inseruit. Cf. Sympos. p. 200. 5. Ex alio genere sunt, quæ Greg. Cor. p. 145. (cum intpp.) notavit. Beck.

εἰ ζητοῖς κ. τ. λ.] Locus obscurus, in quo explicando non mihi mea quidem satisfacit interpretatio, nec Stephani: sed ipsam rem expendamus, ut investigata tandem prodeat veritas. Significat, virtutis curam cognitionemque omnibus hominibus natura esse ingenitam, ac proinde præceptorem nullum virtutis existere; siquis tamen emergat, illum esse accurate amplectendum ut singularem virum: e quorum numero primarium se esse Sophista profitetur. Rem autem suo more exemplis illustrat. Quemadmodum (inquit) nemo artem illam de industria factitabit, ut patriam vernaculamque linguam doceat, vel patria quædam instituta, quæ gentili quodam more inoleverint: ita de virtute cæterisque rebus innumerabilibus constituendum est. Quocirca vocem ἀπείρων non video qui imperitorum exponi possit, et deest hic negativa particula, ut legatur οὐδ' ἀπείρων παντάπασι ῥᾴδιον: quæ repetitio est Atticis scriptoribus frequens. Sic igitur totum locum expono, dum aliquid commodius in mentem veniat: 'Quemadmodum si quæreres, ecquis linguæ Græcæ cognitionem usumque docuerit, ne unus quidem prodiret, neque porro, mea quidem sententia, si quæreres, ecquis docuerit opificum filios eam ipsam artem, quam a parentibus suis quasi per manus accepissent, quantum quidem illius facultate, et pater et patris amici ejusdem opificii communitate conjuncti valerent: ecquis, inquam, illos docuerit: non facile esse arbitror, Socrates, quemquam proditurum, qui illarum rerum [i. e. vernaculæ linguæ et patriorum institutorum] se præceptorem profiteatur, neque hujusmodi rerum innumerabilium omnino facile est præceptorem reperiri, &c.' Est autem tota hæc oratio intricata et involuta; quod de industria affectavit Plato, ut sophisticam ἀδολεσχίαν repræsentaret, impropriis verbis complicatam. Illud τούτων ad Ἑλληνισμὸν illum et πατροπαραδότους τέχνας refertur, non ad ipsos homines; esse enim neutrius generis puto. Serran.

τίς ἂν ἡμῖν διδάξειε] 'Pronomen ἡμῖν sonabit in *gratiam nostram* vel *rogatu nostro*: nisi forte ante διδάσκαλος sit ponendum.' Stephanus. Eundem pronominis usum cum vernacula frequentet, piget afferre exempla, quæ innumera sunt apud utriusque sermonis scriptores. Heind.

ἣν δὴ] Expectabam ἣν ἤδη, cui opponeretur deinceps illud ἔτι. Heindorf.

καθ' ὅσον οἷός τε ἦν] Sc. αὐτοὺς διδάσκειν. Minus accurate Cornar. *quantum in eo pater præstabat*. Heind.

τῶν δὲ ἀπείρων] *Eorum vero qui prorsus adhuc imperiti sunt, facile magistrum inventum iri.* Miro errore Cornarius ἀπείρων vertit *infinitorum*, Ficinus *innumerabilium*. Heind.

§. 48. Ἀλλὰ κἂν εἰ ὀλίγον—διαφέρει—προβιβάσαι] *Si quis antecellat in provehendo ad virtutem vel tantillum.* Gorg. §. 154. ἀλλὰ γὰρ μεταβιβάζειν τὰς ἐπιθυμίας καὶ μὴ ἐπιτρέπειν—οὐδὲν τούτων διέφερον ἐκεῖνοι. Heind.

Ὧν δὴ ἐγὼ οἶμαι εἷς εἶναι, καὶ διαφερόντως ἂν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ὀνῆσαί τινα πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πράττομαι καὶ ἔτι πλείονος, ὥστε καὶ αὐτῷ δοκεῖν τῷ μαθόντι. διὰ ταῦτα καὶ τὸν τρόπον τῆς πράξεως τοῦ μισθοῦ τοιοῦτον[f] πεποίημαι. ἐπειδὰν γάρ τις παρ' ἐμοῦ μάθῃ, ἐὰν μὲν βούληται, ἀποδέδωκεν ὃ ἐγὼ πράττομαι ἀργύριον· ἐὰν δὲ μή, ἐλθὼν εἰς ἱερόν, ὀμόσας, ὅσου[g] ἂν φῇ[h] ἄξια εἶναι τὰ μαθήματα, τοσοῦτον κατέθηκεν.

Τοιοῦτόν σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ καὶ μῦθον καὶ λό- I. i. 185.
γον εἴρηκα, ὡς διδακτὸν ἀρετὴ καὶ Ἀθηναῖοι οὕτως ἡγοῦνται, καὶ ὅτι οὐδὲν θαυμαστὸν τῶν ἀγαθῶν πατέρων φαύλους υἱεῖς γίγνεσθαι[i] καὶ τῶν φαύλων ἀγαθούς, ἐπεὶ καὶ οἱ Πολυκλείτου υἱεῖς, Παράλου[j] καὶ Ξανθίππου τοῦδε ἡλικιῶται, οὐδὲν πρὸς τὸν πατέρα εἰσί, καὶ ἄλλοι ἄλλων δημιουργῶν. τῶνδε δὲ οὔ πω ἄξιον τοῦτο κατηγορεῖν. ἔτι γὰρ ἐν αὐτοῖς εἰσὶν ἐλπίδες· νέοι γάρ.

§. 49. Πρωταγόρας μὲν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπιδειξάμενος ἀπεπαύσατο τοῦ λόγου. καὶ ἐγὼ ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκηλημένος[k] ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔβλεπον ὡς ἐροῦντά

[f] τοῦτον e.—[g] ὅσον e.—[h] φησὶ ς.—[i] γενέσθαι ΣΕεϛς.—[j] παράλλου Γ.—[k] κεκλημέ-

τινα] De rep. vii. p. 523. E. Τί δέ; τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ τὴν σμικρότητα ἡ ὄψις ἆρα ἱκανῶς ὁρᾷ καὶ οὐδὲν αὐτῇ διαφέρει, ἐν μέσῳ τινὰ αὐτῶν κεῖσθαι ἢ ἐπ' ἐσχάτων; Frustra igitur Lysid. §. 14. in verbis his, ὅταν βούλωνται αὐτοῖς τινα ἀναγνωσθῆναι ἢ γραφῆναι, requirebam τι. Heind.

ἀξίως τοῦ μισθοῦ] De Protagora Laert. ix. 52. πρῶτος μισθὸν εἰσεπράξατο μνᾶς ἑκατὸν, ubi vid. Menag. Heind.

ὥστε καὶ αὐτῷ δοκεῖν τῷ μαθ.] Cornar. *prout etiam ipsi visum fuerit, qui a me didicerit*, itemque Ficinus, *ut ipsi discipuli judicant*, quasi legerint ὥστε καὶ αὐτῷ δ. τ. μ. Neque tamen incommodum est hoc ὥστε, *ita ut ipsi quoque discipulo videatur*. Mox τοιοῦτον explicatur in seqq. ἐπειδὰν γάρ τις etc. *quando quis ex me didicit, ubi voluerit, jam numeravit ille quam exigo mercedem; sin minus, templum ingressus jurejurando æstimat, quanto sibi pretio digna videatur institutio, deinde persolvit.* Sic recte habet hoc ἀποδέδωκεν quamvis subsequente κατέθηκε, nec corrigendum ἀπέδωκεν. Heind.

ἐλθὼν εἰς ἱερὸν] Æschin. in Timarch. p. 131. λαβὼν εἰς τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα τὰ ἱερὰ καὶ ὀμόσας μὴ λαβεῖν δῶρα—εἰληφὼς ἠλέγχθη. Tactis sacris aramve tenentes veteres jurasse, satis est notum. Heind.

ἂν φησι ἄξια] For. ἂν φῇ ἄξια. Steph.

ὅσου ἂν φησι ἄξια] Scribi certe φησὶν oportebat; sed solœcum utique hoc ὅσου ἂν φησι, pro quo Steph. reponi voluit ὅσου ἂν φῇ ἄξια, mihi reponendum videtur ὅσου ἂν φῇ οἱ ἄξια εἶν. Heind.

πατέρων] Ald. πατρῴων. Illud, quod reponendum Cornarius monuit, exhibet Bas. 2. Heind.

τῶνδε] Ad præsentes Paralum et Xanthippum, ut semper pronom. ὅδε, refertur. Addit autem hæc adolescentium gratiæ captator propter illa, quæ de iis supra Socrates dixerat §. 28. extr. Heind.

τι,[l] ἐπιθυμῶν ἀκούειν· ἐπεὶ δὲ δὴ[m] ᾐσθόμην ὅτι τῷ ὄντι πεπαυμένος[n] εἴη, μόγις πως ἐμαυτὸν ὥσπερεὶ συναγείρας εἶπον, βλέψας πρὸς τὸν Ἱπποκράτη,[o] Ὦ παῖ Ἀπολλοδώρου, ὡς χάριν σοι ἔχω ὅτι προὔτρεψάς[p] με ὧδε ἀφικέσθαι· πολλοῦ γὰρ ποιοῦμαι ἀκηκοέναι ἃ ἀκήκοα Πρωταγόρου. ἐγὼ γὰρ[q] ἐν μὲν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ ἡγούμην οὐκ[r] εἶναι ἀνθρωπίνην ἐπιμέλειαν, ᾗ ἀγαθοὶ[s] οἱ ἀγαθοὶ γίγνονται· νῦν δὲ πέπεισμαι. πλὴν σμικρόν τί μοι[t] ἐμποδών, ὃ δῆλον ὅτι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἐπεκδιδάξει, ἐπειδὴ καὶ τὰ πολ-
r. i. 186. λὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. καὶ γὰρ εἰ μέν τις περὶ αὐτῶν τού-
r. 329. των συγγένοιτο ὁτῳοῦν τῶν δημηγόρων, τάχ' ἂν καὶ τοιούτους λόγους ἀκούσειεν ἢ Περικλέους ἢ ἄλλου τινὸς τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν· εἰ δὲ ἐπανέροιτό τινά τι, ὥς περ βιβλία[u] οὐδὲν ἔχουσιν οὔτε ἀποκρίνασθαι[v] οὔτε αὐτοὶ ἐρέσθαι,[w] ἀλλ' ἐάν τις καὶ σμικρὸν ἐπερωτήσῃ τι τῶν ῥηθέντων, ὥς περ τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ καὶ ἀποτείνει,[x] ἐὰν μὴ ἐπιλάβηταί τις, καὶ[y] οἱ ῥήτορες οὕτω σμικρὰ ἐρωτηθέντες δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου.[z] [§. 50.] Πρωταγόρας δὲ

νος Cγε et pr E et fortasse pr Γ.—[l] τι om Cry.—[m] ἐπεὶ δὲ δὴ ΧΘ, ἐπεὶ δὲ r: ἐπειδὴ δὲ °ς.—[n] πεπαυσμενος ΧΘ.—[o] ἱπποκράτην rwεr.—[p] προὔτρεψάς w.—[q] γε ΧΘ.—[r] οὐκ om pr E.—[s] ἢ ἀγαθὸν οἱ ἀγαθοὶ ΧΘ, ἢ οἱ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ ΞΒCrwγε, ᾗ ἀγαθοὶ ἀγαθοὶ E, ᾗ ἀγαθοὶ Η.—[t] μοι om Γ.—[u] βυβλία ΧΘ.—[v] ἀποκρίνεσθαι r.—[w] ἐρέσθαι Θ: ἔρεσθαι °ς.—[x] ἀποτίνει Χ, ἀποκτείνει Ξ.—[y] οὕτω καὶ E.—[z] δρόμου r.—[a] αὐτὸ

§. 49. κεκηλημένος] Ald. et Bas. 2. κεκλημένος, quod præeunte Cornario itemque Ficino correxit Stephanus. Jungenda autem hæc judicans Heusdius [p. 69.], ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον κεκηλημένος, vertit, *et ego ita ejus oratione captus, ut mihi diu etiam post aures deliniret, adhuc eum intuebar* etc. comparato illo Menexeni loco p. 235. B. οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα, ὥστε μόγις τετάρτῃ ἢ πέμπτῃ ἡμέρᾳ ἀναμιμνήσκομαι ἐμαυτοῦ καὶ αἰσθάνομαι οὗ γῆς εἰμι. Cujusmodi sensum significantius h. l. scriptor expressisset. Multo meo quidem judicio aptius hæc ἐπὶ μὲν πολὺν χρόνον trahentur ad seq. ἔβλεπον, præsertim quum utravis ratio ad sensum nihil fere discriminis faciat. Heind.

δηλονότι] Rectius δῆλον ὅτι. Steph.

ἐξεδίδαξε] ἐκδιδάσκειν non est simpliciter docere, sed exquisite et copiose docere, quod competit huic loco: vult enim Plato describere indiligentem diligentiam sophistarum. Serran.

ἄλλου τινὸς τῶν ἱκανῶν εἰπεῖν] Lysias Or. xvii. p. 586. Ἴσως τινὲς ὑμῶν—διὰ τὸ βούλεσθαί με ἄξιον εἶναί τινος ἡγοῦνται καὶ εἰπεῖν ἂν μᾶλλον ἑτέρου δύνασθαι. Id. Or. xxx. p. 862. οὐχ ὅταν τοὺς ἀδυνάτους εἰπεῖν κολάζητε, ἀλλ' ὅταν παρὰ τῶν δυναμένων λέγειν δίκην λαμβάνητε. Demosth. Leptin. §. 129. οὗτός ἐστιν οὐδενὸς ἧττον, ὦ ἄνδρες Ἀθ. τῶν λεγόντων δεινὸς εἰπεῖν, ubi viro summo jam non nova videbitur dictio δεινὸς εἰπεῖν pro δεινὸς λέγειν. Heind.

τι τῶν ῥηθέντων] *Eorum quæ dicta sunt ab oratoribus istis.* Perperam in marg. Steph. *eorum quæ dicta fuerunt a Protagora.*—ἐὰν μὴ ἐπιλάβηταί τις, *nisi quis manum his vasis admoverit.* Heind.

δόλιχον] Idem error hic qui et libro De legg. viii. in superioribus quidem certe

ὅδε ἱκανὸς μὲν μακροὺς λόγους καὶ καλοὺς εἰπεῖν, ὡς αὐτὰ[a] δηλοῖ, ἱκανὸς δὲ καὶ ἐρωτηθεὶς ἀποκρίνασθαι[b] κατὰ βραχὺ καὶ ἐρόμενος[c] περιμεῖναί τε καὶ ἀποδέξασθαι τὴν ἀπόκρισιν, ἃ ὀλίγοις ἐστὶ παρεσκευασμένα. νῦν οὖν, ὦ Πρωταγόρα, σμικροῦ τινὸς ἐνδεής εἰμι πάντ'[d] ἔχειν, εἴ μοι ἀποκρίναιο τόδε. τὴν ἀρετὴν φῂς διδακτὸν εἶναι, καὶ ἐγὼ εἴ περ ἄλλῳ τῳ[e] ἀνθρώπων πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθομαι. ὁ δ' ἐθαύ-

E, recte, opinor.—[b] ἀποκρίνασθαι Σ: ἀποκρίνεσθαι °ς.—[c] ἐρόμενος E.—[d] εἰμι καὶ

editionibus. Nam et ibi δολιχὸν habent, pro δόλιχον: quum tamen non parum sit inter hæc discriminis, et hoc sit substantivum, illud, adjectivum. Locus ille est p. 833. circa principium, καὶ δὴ καὶ τέταρτος ὁ τὸν δόλιχον. Sed ibi facilius animadverti potuisset error a lectore quam hic; ubi tamen non dubium est, quin itidem δόλιχον scribere oporteat: quum esse substantivum necesse sit, et dici δόλιχον τοῦ λόγου eadem metaphora qua diceretur στάδιον τοῦ λόγου. qualis etiam est in verbo ἀναμετρεῖσθαι quum de oratione dicitur. Steph.

δολιχὸν κατατείνουσι τοῦ λόγου] Male hæc verbis adscripsi illis Gorg. 159. νῦν γοῦν συχνοὺς τείνω τῶν λόγων, quorum dispar est ratio. Neque vero Stephano assentior δόλιχον scribere jubenti, quoniam h. l. substantivum requiratur; dici δόλιχον τοῦ λόγου eadem metaphora qua diceretur στάδιον τοῦ λόγου, qualem etiam esse in verbo ἀναμετρεῖσθαι, quum de oratione diceretur. Num quod dicitur κατατείνειν τὸν δρόμον, ideo etiam dici κατατείνειν τὸ στάδιον potuit? δολιχὸν τοῦ λόγου perinde dictum equidem judico atque ἀμήχανον εὐδαιμονίας, χαλεπὸν τοῦ βίου. V. not. ad Theætet. §. 82. ubi laudare neglexi Musgr. ad Soph. Antig. 1209. Heind.

§. 50. ὡς αὐτὰ] Scribendum esse ὡς αὐτὸ δηλοῖ, et hoc loquendi genus alibi apud hunc etiam ipsum scriptorem extare puto. Steph.

ὡς αὐτὰ δηλοῖ] Frequentissimo ex usu sunt formulæ αὐτὸ δείξει, (res ipsa indicabit. Terent. Eun. iv. 3. 16.) v. ad Hipp. Maj. §. 18.; αὐτὸ σημανεῖ Eurip. Bacch. 974. αὐτό που λέγει Aristoph. Eqq. 204: in quibus modo τοὖργον (vel τὸ πρᾶγμα Æschin. de fals. leg. p. 148.) addi, modo omitti, l. l. demonstravimus. Inde h. l. reponi Steph. voluit αὐτὸ, non ego. Nam ut Xenoph. Cyrop. vi. 1. 7. legimus, οὐκ οἶδα—εἴ τι δεῖ λόγων, ὅπου αὐτὰ τὰ ἔργα δεικνύει τὸ κράτιστον, ubi scribi etiam αὐτὸ τὸ ἔργον potuit, ac Soph. Œd. Tyr. 341. Ἥξει γὰρ αὐτὰ (res ipsa) κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω, omnique αὐτὰ et ταῦτα pro αὐτὸ et τοῦτο singulis fere paginis occurrere constat, ita h. l. dum librorum Mss. testimonia desunt, editorum auctoritate standum arbitror. Heind.

σμικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι πάντ' ἔχειν] Plat. Epist. viii. p. 353. σχεδὸν ἀεί τινος σμικροῦ ἐπιδεεῖς εἶναι τὸ μὴ πάντα κατὰ νοῦν πράττειν. Xenoph. Hellen. iv. 1. 36. τίνος ἂν δέοιο μὴ οὐχὶ πάμπαν εὐδαίμων εἶναι; Eurip. Iphig. Aul. 41. καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς μὴ οὐ μαίνεσθαι. Talia, opinor, obversabantur eruditissimo Matthiæ, quum in Gramm. Gr. p. 769. μὴ in his deesse suspicaretur, in quo parum appendicem hanc attendit, εἴ μοι ἀποκρίναιο τόδε. Rejecto quod olim arridebat, πάντ' ἂν ἔχοιν εἴ μ. ἀ. τ. structuram ego resolvendam nunc puto intellecta ante hæc πάντ' ἔχειν particula ὥστε, quam alibi multo etiam durius reticeri ibidem docuit Matthiæ §. 768. seq. In his igitur σμικροῦ τινος ἐνδεής εἰμι ὥστε πάντ' ἔχειν, nunc paullulum quid requiro ut omnia habeam, quum hæc lateat sententia, νῦν οὖν πάντ' ἂν ἔχοιμι, recte subjunguntur seqq. εἴ μοι ἀποκρίναιο τόδε. Heind.

εἴπερ ἄλλῳ τῳ ἀνθρώπων πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθ.] Offensus vocula ἂν in protasi posita corrigendum olim putabam εἴπερ ἄλλῳ τῳ ἀνθρώπων, πειθοίμην ἂν καὶ σοί. Ὁ δὲ ἐθαύμ. Correctionis inanitatem mox exemplorum similitudo coarguit. Demosth. Leptin. §. 50. Οὐκοῦν αἰσχρὸν, εἰ μέλλοντες μὲν εὖ πάσχειν συκοφάντην ἂν τὸν ταῦτα λέγοντα ἡγεῖσθε cet. Plat. Menon. p. 98. B. ἀλλ' εἴπερ τι ἄλλο φαίην ἂν εἰδέναι (ὀλίγα δ' ἂν φαίην), ἓν δ' οὖν καὶ τοῦτο ἐκείνων θείην

μασά σου λέγοντος, τοῦτό[f] μοι ἐν τῇ ψυχῇ[g] ἀποπλήρωσον. ἔλεγες γὰρ ὅτι ὁ[h] Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν[i] αἰδῶ[j] πέμψειε[k] τοῖς ἀνθρώποις, καὶ αὖ[l] πολλαχοῦ ἐν τοῖς λόγοις ἐλέγετο[m] ὑπὸ σοῦ ἡ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη καὶ
s. i. 187. ὁσιότης καὶ πάντα ταῦτα ὡς ἕν τι εἴη συλλήβδην ἀρετή. ταῦτ' οὖν αὐτὰ διέλθέ μοι ἀκριβῶς τῷ λόγῳ, πότερον ἓν μέν τί ἐστιν ἡ[n] ἀρετή, μόρια δὲ αὐτῆς ἐστιν ἡ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη[o] καὶ ὁσιότης, ἢ ταῦτ'[p] ἐστὶν ἃ νῦν δὴ ἐγὼ ἔλεγον πάντα ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ ἑνὸς[q] ὄντος. τοῦτ' ἐστὶν ὃ ἔτι ἐπιποθῶ.[r] [§. 51.] Ἀλλὰ ῥᾴδιον τοῦτό γ',[s] ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἀποκρίνασθαι, ὅτι ἑνὸς ὄντος τῆς ἀρετῆς μόριά ἐστιν ἃ ἐρωτᾷς. Πότερον, ἔφην, ὥς περ προσώπου τὰ μόρια[t] μόριά[u] ἐστι, στόμα τε καὶ ῥὶς καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα, ἢ ὥς περ τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια οὐδὲν διαφέρει τὰ ἕτερα τῶν[v] ἑτέρων, ἀλλήλων καὶ τοῦ[w] ὅλου, ἀλλ' ἢ μεγέθει[x] καὶ σμικρότητι; Ἐκείνως μοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες, ὥς περ τὰ τοῦ προσώπου μόρια ἔχει πρὸς τὸ ὅλον πρόσωπον. Πότερον οὖν,[y] ἦν δ' ἐγώ, καὶ μεταλαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι τούτων τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων οἱ μὲν ἄλλο,[z] οἱ δὲ ἄλλο,[a] ἢ ἀνάγκη,

πάντ' r.—[e] τῶν ΧΘ.—[f] τοῦτόν C.—[g] τ   Θ: in Χ quoque pro utroque vocabulo lacuna est.—[h] γὰρ ὅτι ὁ] lacuna in ΧΘ. articulum Γ quoque om.—[i] ante καὶ τὴν lacuna est in Θ.—[j] αἰδὼ C.—[k] πέμψειε] πεμ   ΧΘ.—[l] καὶ αὖ] lacuna in Θ: αὖ rc habet Χ.—[m] ἐλέγετο ἐν τοῖς λόγοις Ξ.—[n] ἡ om r.—[o] καὶ ἡ σωφροσύνη Γ.—[p]. ἢ ταῦτ'] εἶτ' αὖ ΧΘ.—[q] αὐτοῦ ἐστὶν ἑνὸς ε.—[r] ποθῶ r.—[s] γ' om ε.—[t] τὰ μόρια Ξ.—[u] μόριά om ε.—[v] ἕτερα τῶν in lacuna om Θ, rc habet Χ.—[w] ἀλλήλων καὶ τοῦ perinde om Θ: ἀλλήλων rc Χ.—[x] μεγέθει] με   Θ: om pr Χ.—[y] οὖν om pr Ξ.—[z] ἄλλον οἱ w, ἄλλο τι οἱ ε.—[a] οἱ δὲ...πολλοὶ om w.—[b] ἅπαντ' Γr.—[c] πολλὰ Cy.

ἂν ἃν οἶδα. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 55. Τοὺς δ' ἀπαιδεύτους παντάπασιν ἀρετῆς θαυμάζοιμ' ἄν, ἔφη, εἴ τι πλέον ἂν ὠφελήσειε λόγος καλῶς ῥηθεὶς εἰς ἀνδραγαθίαν cet. Non igitur poetarum propria hæc est ratio. V. Schæfer. Melet. p. 51. Heind.

τοῦτό μοι ἐν τῇ ψυχῇ ἀποπλήρωσον] *Hoc, quod mancum quasi est in animo meo, plenum perfectumque redde.* Discedunt enim hæc a vulgari illa dictione, ἀποπληροῦν s. ἀποπιμπλάναι τινὰ, s. τὴν ψυχήν τινος, *explere alicujus voluntatem.* —*καὶ αὖ πολλαχοῦ ἐν τοῖς λόγοις* §. 36. extr. 38. extr. 41. Heind.

§. 51. *μόριά ἐστι*] Videri potest abundare vox ista *μόρια* in hoc posteriori loco. Steph.

ὥσπερ προσώπου τὰ μόρια μόρ.] *Quomodo faciei partes sunt partes,* quæ eatenus vocantur partes quatenus inter se differunt. In hoc sensu nemini redundare videbitur posterius *μόρια*.—Mox vellem ἀλλήλων τε καὶ τοῦ ὅλ. *non sunt diversa alia ab aliis, tum inter se, tum a toto.* Heind.

οἱ μὲν ἄλλο] For. *οἱ μὲν, ἄλλου, οἱ δὲ, ἄλλου.* Steph.

μεταλαμβάνουσιν—οἱ μὲν ἄλλο] Legitima hæc est sermonis structura. *μεταλαμβάνειν, μετέχειν, μεταδιδόναι τι,* quæ verba ubi genitivo junguntur, subaudiendus est accusativus *μέρος* s. *τι.* V. nostra ad Sophist. §. 42. Schæfer. Melet. Crit. p. 20. sq. Ac de verbo quidem *μεταλαμβάνειν* ne plura congeramus, su-

ἐάν πέρ τις ἓν λάβῃ, ἅπαντ᾽[b] ἔχειν; Οὐδαμῶς, ἔφη, ἐπεὶ πολλοὶ[c] ἀνδρεῖοί εἰσιν, ἄδικοι δέ,[d] καὶ δίκαιοι αὖ, σοφοὶ δὲ οὔ. Ἔστι γὰρ οὖν[e] καὶ ταῦτα μόρια τῆς ἀρετῆς, ἔφην ἐγώ, σοφία τε καὶ ἀνδρία; Πάντων μάλιστα δή που,[f] ἔφη· I. 330.
καὶ μέγιστόν γε[g] ἡ σοφία τῶν μορίων. Ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἐστίν, ἦν δ᾽ ἐγώ,[h] ἄλλο, τὸ δὲ ἄλλο; Ναί. Ἦ καὶ δύ- I. i. 188.
ναμιν αὐτῶν ἕκαστον ἰδίαν ἔχει, ὥς περ τὰ τοῦ προσώπου; οὐκ ἔστιν ὀφθαλμὸς οἷον τὰ ὦτα, οὐδ᾽ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἡ αὐτή· οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδέν ἐστιν οἷον τὸ ἕτερον οὔτε κατὰ τὴν δύναμιν οὔτε κατὰ τὰ ἄλλα. ἆρ᾽ οὖν οὕτω καὶ τὰ τῆς ἀρετῆς μόρια οὐκ ἔστι τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον, οὔτε αὐτὸ οὔτε ἡ δύναμις αὐτοῦ; ἢ δῆλα δὴ ὅτι οὕτως ἔχει, εἴ περ τῷ παραδείγματί γε[i] ἔοικεν; Ἀλλ᾽ οὕτως, ἔφη, ἔχει, ὦ Σώκρατες.[j] [§. 52.] Καὶ ἐγὼ εἶπον Οὐδὲν ἄρα ἐστὶ τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων ἄλλο[k] οἷον ἐπιστήμη οὐδ᾽ οἷον δικαιοσύνη οὐδ᾽ οἷον ἀνδρία οὐδ᾽ οἷον σωφροσύνη[l] οὐδ᾽ οἷον ὁσιότης. Οὐκ ἔφη. Φέρε δή, ἔφην ἐγώ, κοινῇ σκεψώμεθα ποῖόν τι αὐτῶν ἐστὶν ἕκαστον.[m] πρῶτον μὲν τὸ τοιόνδε. ἡ δικαιοσύνη πρᾶγμά τί ἐστιν ἢ[n] οὐδὲν πρᾶγμα; ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ· τί δὲ σοί; Καὶ ἐμοί,[o]

—[d] ἄδικοι δή w.—[e] οὖν om Er.—[f] μάλιστα δήπου πάντων Γ, μάλιστα πάντων δήπου w.—[g] τι r.—[h] ἦν δ᾽ ἐγὼ αὐτῶν ἐστὶν r.—[i] γε om Σ.—[j] ἔχει ὦ Σώκρατες om Θ.—[k] ἀλλ᾽ r, cujus in mg γρ ἀλλοίων.—[l] οὐδ᾽ οἷον σωφροσύνη om Σ.—[m] ἕκαστόν ἐστιν Γ.—[n] ἢ om Θ.—[o] καὶ ἐμοὶ] καί μοι Ϗ.—[p] ἐμοί e.—[q] τε om Σr.—[r] σωκράτει w.—

tis est tritæ in judiciis formulæ admonere, *μεταλαμβάνειν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων*, cui unum illud addo ex Demosth. in Neær. p. 1348. *ὀλίγας ψήφους μεταλαβὼν ἐκ πεντακοσίων ἀνδρῶν*. Jam ut recte dicitur *μεταλαμβάνειν τῆς ἀρετῆς μέρος τι* et *μέρος ἄλλο τι*, cur non item *τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων μεταλαμβάνειν τι ἄλλο?* Aut quid aliud est *μεταλαμβάνουσι τούτων τῶν τῆς ἀρετῆς μορίων οἱ μὲν ἄλλο, οἱ δὲ ἄλλο*, quam hoc, *μεταλαμβάνουσιν ταύτης τῆς ἀρετῆς οἱ μὲν ἄλλο μέρος, οἱ δ᾽ ἄλλο?* Ita, quod Stephanus conjecit, *οἱ μὲν ἄλλου, οἱ δὲ ἄλλου*, ne Græcum quidem existimo, non magis quam si quis dicat *μεταλαμβάνειν* s. *μετέχειν μέρους τινός*. Heind.

γὰρ καὶ] *γράφεται γὰρ οὖν*. Steph.

Bas. 2. *ἐστὶ γὰρ οὖν καὶ ταῦτα μ.* Crebro alias sic junctis particulis (v. Porson. ad Eurip. Med. 585.) dubito tamen an locus sit in interrogatione. Heind.

ἀνδρίαν] Pro *ἀνδρείαν*, quod edidit Steph. iterum hic et in seqq. sæpius ex Ald. et Bas. 2. dedi *ἀνδρίαν*, in re incerta librorum fidem sequendam ratus. Vide tamen Schæferi Meletem. Crit. p. 41. Heind.

δηλαδὴ] Videtur *δηλαδὴ* pro *δῆλα δὴ* perperam scribi, ut initio hujus dialogi: et *δηλονότι* variis locis pro *δῆλον ὅτι*. Steph.

Pro vulgato *ἢ δηλαδὴ* posui *ἢ δῆλα δή*. Vide quæ ad init. dial. adscripsimus. Heind.

§. 52. *μορίων ἄλλο οἷον*] Schol. *γράφεται, οἷον ἐπιστήμη· ἐν ἄλλῳ δέ, μορίων ἀλλοίων*. Vitiose. Non ita multo post pro *εἴπετον* Bas. 2. *εἴπατον*. Heind.

οὐκ ἔφη] Vel, *οὐκ, ἔφη*. At *οὐκ ἔφη* significat *negavit*. Sic et alibi. Steph.

ἔφη. Τί οὖν; εἴ τις ἔροιτο ἐμέ[p] τε καὶ σέ, Ὦ Πρωταγόρα τε[q] καὶ Σώκρατες,[r] εἴπετον[s] δή μοι, τοῦτο τὸ πρᾶγμα ὃ ὠνομάσατε ἄρτι, ἡ δικαιοσύνη, αὐτὸ τοῦτο δίκαιόν ἐστιν ἢ ἄδικον; ἐγὼ μὲν ἂν[t] αὐτῷ ἀποκριναίμην ὅτι δίκαιον, σὺ[u] δὲ τίν'[v] ἂν ψῆφον θεῖο,[w] τὴν αὐτὴν ἐμοὶ ἢ ἄλλην; Τὴν αὐτήν, ἔφη. Ἔστιν ἄρα[x] τοιοῦτον ἡ δικαιοσύνη[y] οἷον δίκαιον
i. i. 189. εἶναι,[z] φαίην ἂν ἔγωγε ἀποκρινόμενος τῷ ἐρωτῶντι. οὐκοῦν καὶ σύ;[a] Ναί, ἔφη.[b] [§. 53.] Εἰ οὖν μετὰ τοῦτο ἡμᾶς ἔροιτο, Οὐκοῦν καὶ ὁσιότητά τινά φατε εἶναι; φαῖμεν ἄν, ὡς ἐγῷμαι.[c] Ναί, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν φατὲ καὶ τοῦτο πρᾶγμά τι εἶναι; φαῖμεν ἄν. ἢ οὔ; Καὶ τοῦτο[d] συνέφη. Πότερον δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ[e] πρᾶγμά φατε τοιοῦτον πεφυκέναι οἷον ἀνόσιον εἶναι ἢ οἷον ὅσιον; ἀγανακτήσαιμ' ἂν ἔγωγ',[f] ἔφην,[g] τῷ ἐρωτήματι, καὶ εἴποιμ' ἂν Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε· σχολῇ[h] μέντ' ἄν τι ἄλλο[i] ὅσιον[j] εἴη, εἰ μὴ αὐτή[k] γε ἡ ὁσιότης ὅσιον ἔσται. τί δὲ σύ;[l] οὐχ οὕτως ἂν[m] ἀποκρίναιο; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.[n] Εἰ οὖν μετὰ τοῦτ' εἴποι ἐρωτῶν ἡμᾶς, Πῶς οὖν ὀλίγον[o] πρότερον ἐλέγετε; ἆρ' οὐκ ὀρθῶς ὑμῶν κατήκουσα; ἐδόξατέ μοι φάναι τῆς[p] ἀρετῆς μόρια εἶναι οὕτως[q] ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς οὐκ[r] εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἷον τὸ ἕτερον,—εἴποιμ' ἂν ἔγωγε ὅτι Τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἴει εἰπεῖν τοῦτο, παρή-
i. 331. κουσας· Πρωταγόρας γὰρ ὅδε ταῦτ'[s] ἀπεκρίνατο, ἐγὼ

[s] εἴπατον Ξ.—[t] ἂν om Ξ.—[u] σὺ ε.—[v] τί pr Γ.—[w] θῇς ε.—[x] δ' ἄρα Γ.—[y] ἡ δικαιοσύνη τοιοῦτον Ετς.—[z] εἶναι om ϛ.—[a] σοί Ξ.—[b] ἔφην ε.—[c] ὡς ἐγῷμαι] ἢ οὐ Θ.—[d] τοῦτ' Γ.—[e] τὸ om Ξ.—[f] ἀγανακτήσαιμεν ἔγωγ' ΞΘ.—[g] ἔφην Ξ, ἐπὶ corr Γ: ἔφη °ϛ.—[h] σχολὴ τιστ.—[i] ἄλλο τι ϛ.—[j] ὅσιον ἄλλο Γ.—[k] αὕτη ΞΘ.—[l] σὺ om Ξ.—[m] ἂν om Ξ.—[n] ἔφην Ξ.—[o] ὀλίγῳ Ετς.—[p] τὰ τῆς sc Ξ.—[q] οὐχ οὕτως Ξ.—[r] τ' corr

§. 53. ἔφην] Sic Bas. 2. Stephanus hic, ut alibi sæpius, revocato Aldinæ vitio edidit ἔφη. HEIND.

ἆρ' οὐκ ὀρθῶς] *Annon recte vos intellexi?* ut jungatur οὐκ cum ἆρα, vel *An vos non recte intellexi?* jungendo οὐκ cum ὀρθῶς. Nam altera lectio, εἰ μὴ οὐκ, pro ἆρ' οὐκ, mihi non placet. STEPH.

τὰ μὲν ἄλλα] Ex manuscripto ita sum interpretatus hunc locum: lego enim, τὸ μὲν ἄλλα, id est, *vocem illam*, ἄλλα: et ita postulare videtur loci sententia. Disputatur de virtutis partibus, sintne inter se aliæ ac diversæ, οἷον τὸ ἕτερον, οὔτε κατὰ τὰ ἄλλα. Ista quidem verba usurpavit Socrates, sed ita ut Protagoras responderet: ac proinde affirmaret se non hæc dixisse, sed Protagoram; ejus enim, qui respondet, sententia pronuntiatur in hoc genere disputationis, sicuti docebit in Gorgia. Quamvis igitur hæc ipsa verba ipse protulisset, negat tamen se hæc dixisse, sed ad Protagoram illa refert, qui responsione sua annuebat rem ita habere, quum Socrates percontando illius sententiam exquireret. SERRAN.

δὲ ἠρώτων. εἰ οὖν εἴποι Ἀληθῆ ὅδε λέγει, ὦ Πρωταγόρα; σὺ φῂς[t] οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον μόριον οἷον τὸ ἕτερον τῶν τῆς ἀρετῆς; σὸς οὗτος ὁ[u] λόγος[v] ἐστί; τί ἂν αὐτῷ ἀποκρίναιο; Ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὁμολογεῖν. [§. 54.] Τί 1. i. 190.
οὖν, ὦ Πρωταγόρα, ἀποκρινούμεθα αὐτῷ ταῦθ'[w] ὁμολογήσαντες, ἐὰν ἡμᾶς[x] ἐπανέρηται Οὐκ ἄρ'[y] ἐστὶν ὁσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρᾶγμα, οὐδὲ δικαιοσύνη οἷον ὅσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὅσιον· ἡ[z] δ' ὁσιότης οἷον μὴ δίκαιον, ἀλλ' ἄδικον[a] ἄρα, τὸ δὲ[b] ἀνόσιον;[c] τί αὐτῷ ἀποκρινούμεθα; ἐγὼ μὲν γὰρ αὐτὸς[d] ὑπέρ[e] γε ἐμαυτοῦ φαίην ἂν καὶ τὴν δικαιοσύνην ὅσιον εἶναι καὶ τὴν ὁσιότητα δίκαιον· καὶ ὑπὲρ σοῦ δέ, εἴ με ἐῴης,[f] ταὐτὰ[g] ἂν ταῦτα ἀποκριναίμην, ὅτι ἤτοι ταὐτόν[h] ἐστι δικαιότης ὁσιότητι ἢ ὅτι ὁμοιότατον, καὶ μάλιστα πάντων ἥ τε δικαιοσύνη οἷον ὁσιότης[i] καὶ ἡ ὁσιότης οἷον

Σ.—[s] ταῦτ' Γ.—[t] φῇς 𝔛.—[u] ὁ σὸς οὗτος r.—[v] ὁ λόγος οὗτος Ξ.—[w] ταῦθ' Γ.—[x] ἡμᾶς ἄρα rc Σ: pr om ἡμᾶς.—[y] ἄρ' Γ.—[z] οὐ corr Σ, qui hæc habet in mg tanquam omissa ἡ οὐκ ἔστιν οἷον μὴ ὅσιον δικαιοσύνη.—[a] ἀλλ' ἄδικον pr E, ἀλλὰ δίκαιον 𝔛ΓΘΞBErιcyet: δίκαιον s.—[b] τὸ δὲ ΘΞΣCrιwyer, τὸ (eraso δὲ) Γ: τόδε *s.—[c] αὖ ὅσιον Σ.—[d] αὐτὸ Σe, αὐτῷ w.—[e] καὶ ὑπέρ ΞΣwes.—[f] ἐάσῃς w.—[g] ταῦτα ry.—[h] ταὐτόν γέ ΓΞBCrιwyr et corr Σ, ταυτόν τε e.—[i] οἷον ἡ ὁσιότης Σ.—[j] ἀποκρί-

εἰ οὖν εἴποι] Aliam quoque lectionem sum sequutus, et, nisi fallor, commodiorem ea, quæ remansit in contextu. Ita lego, *εἰ οὖν εἴποι ἀληθῆ ὅδε, λέγε ὦ Πρωταγόρα*. Deinde, ipsius Protagoræ sententia refertur. *Tu ais* &c. Ista enim non lego cum interrogatione: nec ulla urget necessitas ut ita legatur. Serran.

§. 54. *Οὐκ ἄρα ἐστὶν ὁσιότης οἷον δίκ. εἶναι πρᾶγμα*] *Neque Justitia est hujusmodi, ut res sancta esse queat* [vel, *ut res sancta sit*] *sed hujusmodi, ut non res sancta; et Sanctitas est hujusmodi, ut non res justa. Justum igitur hoc est non sanctum*, vel *sanctitatis expers*. Fic. autem ita interpretatur quasi scriptum esset, *ἄδικον ἄρα τὸ μὲν, τὸ δὲ, ἀνόσιον*. Steph.

Hæc ita jungenda, *οὐκ ἄρα ἐστὶν ὁσιότης πρᾶγμα* (*τοιοῦτον*) *οἷον δίκαιον εἶναι*. §. 52. extr. *ἔστιν ἄρα ἡ δικαιοσύνη τοιοῦτον οἷον δίκαιον εἶναι*. Jam quum statim adjungi potuisset, *ἀλλ' οἷον μὴ δίκαιον*, prætermissum hoc subjicitur deinde, *ἡ δ' ὁσιότης οἷον μὴ δίκαιον*, neque hactenus de scripturæ integritate dubitaverit quisquam, quamvis paullum discedat Ficini translatio hæc, *non ergo talis est sanctitas, ut res justa sit, neque justitia talis ut sancta, sed illa talis ut non justa, hæc ut non sancta*. Heind.

ἀλλ' ἄδικον] Licet manifesto vitiosa, sic tamen uti leguntur in Ed. Ald, et Bas. 2. tenenda putavi, donec veram lectionem tersiores asserant libri. Nam Stephanus unum *ἀλλὰ* expunxit, reliqua retinuit ita explicans in marg. *justum igitur hoc est non sanctum s. sanctitatis expers*, et addens, Ficinum ita interpretari quasi legerit *ἄδικον ἄρα τὸ μὲν, τὸ δὲ ἀνόσιον*. Interpretatur autem ille ita: *injusta itaque illa, hæc profana*. Quem sensum quum ipsa flagitet argumentationis *συνάφεια*, non dubito quin scripserit Plato, *ἀλλ' ἄδικον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον*. In quibus eleganter omissum *τὸ μὲν*, hoc *ἀλλὰ* autem, quo facile carerem, tuetur tamen adhuc Edd. auctoritas. Heind.

Schl. mavult: *ἄδικον ἄρα τόδε, τόδε δὲ ἀνόσιον*. Quod dedi (*ἀλλ' ἄδικον ἄρα τόδε, τὸ δὲ ἀνόσιον*) nexus postulare, et propius a vulgatis abesse visum est. Beck.

δικαιότης] Omissum in Steph. Thes. vocabulum *δικαιότης* sæpius etiam apud Xenoph. legitur, ut Cyrop. viii. 8. 13. Anab. ii. 6. 26.—Deinde Bas. 2. *μάλιστα καὶ πάντων ἥ τε δικ.* Heind.

δικαιοσύνη. ἀλλ' ὅρα εἰ διακωλύεις ἀποκρίνασθαι,[j] ἢ καὶ σοὶ[k] συνδοκεῖ οὕτως. Οὐ πάνυ μοι δοκεῖ, ἔφη,[l] ὦ Σώκρατες, οὕτως ἁπλοῦν εἶναι, ὥστε συγχωρῆσαι τήν τε δικαιοσύνην ὅσιον εἶναι καὶ τὴν ὁσιότητα δίκαιον, ἀλλά τί μοι δοκεῖ ἐν αὐτῷ διάφορον εἶναι. ἀλλὰ τί τοῦτο διαφέρει; ἔφη· εἰ γὰρ βούλει, ἔστω ἡμῖν καὶ δικαιοσύνη ὅσιον καὶ ὁσιότης δίκαιον. [§. 55.] Μή μοι, ἦν δ' ἐγώ· οὐδὲν[m] γὰρ δέομαι τὸ εἰ βούλει τοῦτο καὶ εἴ σοι δοκεῖ ἐλέγχεσθαι, ἀλλ' ἐμέ τε καὶ σέ. τὸ δ'[n] ἐμέ τε καὶ σὲ τοῦτο[o] λέγω,
1. l. 191. οἰόμενος οὕτω[p] τὸν λόγον βέλτιστ' ἂν ἐλέγχεσθαι, εἴ τις τὸ εἰ[q] ἀφέλοι αὐτοῦ. Ἀλλὰ μέντοι, ἦ δ' ὅς, προσέοικέ τι δικαιοσύνη ὁσιότητι·[r] καὶ γὰρ ὁτιοῦν ὁτῳοῦν ἁμῇ γέ πῃ προσέοικε. τὸ γὰρ λευκὸν τῷ μέλανι ἔστιν ὅπῃ[s] προσέοικε, καὶ τὸ σκληρὸν τῷ μαλακῷ, καὶ τἆλλα ἃ δοκεῖ ἐναντιώτατα εἶναι ἀλλήλοις. καὶ ἃ τότε ἔφαμεν καὶ[t] ἄλλην δύναμιν ἔχειν καὶ οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον,[u] τὰ τοῦ προσώπου[v] μόρια, ἁμῇ γέ πῃ[w] προσέοικε καὶ ἔστι τὸ ἕτερον[x]

νεσθαι 𝔄Θ.—[k] σὺ 𝔄.—[l] ἔφην ιυε.—[m] οὐδὲ 𝔄Θ.—[n] δι' ιυ.—[o] καὶ τοῦτο Ξ.—[p] οὕ-
ὃ
τως εs.—[q] τὸ εἶ ry, τὸ εἶ εt.—[r] ὅτῳ οὖ 𝔄Θ, om ιυ.—[s] ὅπῃ corr ΓΞ, ὃ μὴ y: ὃ μὴ *s.—[t] καὶ ante ἄλλην add Θ.—[u] οἷον τὸ ἕτερον om ιυ.—[v] τὰ τοῦ προσώπου] ὥσγε

§. 55. *μή μοι*] Vid. not. ad §. 25. Heind.

οὐδὲν γὰρ δέομαι τὸ, εἰ β.] *Neque enim requiro, ut istud, si vis,* (h. e. hujusmodi propositio, in qua ponitur formula ista) *exploretur redarguaturque* etc. Ad seqq. *τὸ δ' ἐμέ τε καὶ σὲ* e præcedd. mente subaudiendum ἐλέγχεσθαι. Hæc *me* et *te* dum dicat, *ipsam argumentationem* (λόγον) intelligere se dicit; *illam sic optime exploratum iri, si quis illud si ex eo sustulerit.* Duplici hæc correctione tentavit Cornarius, pro ἐλέγχεσθαι reponens λέγεσθαι, tum inter εἰ et ἀφέλοι inserens βούλει. Quorum prius convincere non attinet; speciosius est alterum, si quis in universum hæc dicta existimet, *εἴ τις τὸ εἰ ἀφέλοι αὐτοῦ.* Nam cur tandem, si vel maxime λόγος ipse exploretur, a quavis abstineatur conditionali propositione? Veruntamen si hoc εἰ ad illa εἰ βούλει et εἴ σοι δοκεῖ retuleris, ut, sublata inde vocula εἰ, relinquatur βούλει vel δοκεῖ σοι, *ponis, existimas:* hoc, opinor, dicet Socr. velle se utriusque ipsorum sententiam sine ulla conditione proferri. Atque, interposito isto βούλει, nescio quid languidi ignavique sententia habet, neque illud legit Ficinus, qui vertit, *cum conditio ista si ex eo tollitur.* Heind.

ὃ μὴ] Scribendo ἔστιν ὅ, τι προσέοικε, vel, ἔστιν ᾗ προσέοικε, (nam ἔστιν ὃ μὴ qui diceretur?) belle cohærebit particula γὰρ cum præcedentibus hoc modo. *Nam quidlibet cuilibet aliquatenus simile est: album enim nigro aliqua in re simile est: et durum molli, et cætera quæ alioqui maxime inter se contraria esse videntur. Sic etiam quæ tum diximus aliam vim habere, et non esse alterum quale sit alterum, nimirum partes vultus, aliquatenus similitudinem inter se habent, estque alterum quale alterum. Itaque hoc modo, vel hæc queas probare, si velis, Omnia esse inter se similia. Sed enim non quæcumque simile quidpiam habent* &c. Steph.

ὅπῃ προσέοικε] Vulgatum in Edd. ὃ μὴ πρ., pro quo ἔστιν ὅ, τι vel ἔστιν ᾗ suasit Steph., mutavi cum Schleierm. in ὅπῃ. Heind.

οἷον τὸ ἕτερον. ὥστε τούτῳ γε[y] τῷ τρόπῳ κἂν ταῦτα ἐλέγχοις,[z] εἰ βούλοιο, ὡς ἅπαντά ἐστιν ὅμοια ἀλλήλοις. ἀλλ' οὐχὶ τὰ ὅμοιόν τι ἔχοντα ὅμοια δίκαιον καλεῖν, οὐδὲ τὰ ἀνόμοιόν τι ἔχοντα ἀνόμοια, κἂν πάνυ σμικρὸν ἔχῃ[a] τὸ ὅμοιον. [§. 56.] Καὶ ἐγὼ θαυμάσας εἶπον πρὸς αὐτόν, Ἦ γὰρ οὕτω σοι τὸ δίκαιον καὶ τὸ ὅσιον πρὸς ἄλληλα ἔχει, ὥστε ὅμοιόν τι σμικρὸν ἔχειν ἀλλήλοις;[b] Οὐ πάνυ, ἔφη, οὕτως, οὐ μέντοι[c] οὐδὲ αὖ ὡς σύ μοι δοκεῖς οἴεσθαι. I. 332.
Ἀλλὰ μήν, ἔφην ἐγώ, ἐπειδὴ δυσχερῶς δοκεῖς μοι[d] ἔχειν πρὸς τοῦτο,[e] τοῦτο μὲν ἐάσωμεν, τόδε δὲ ἄλλο ὧν ἔλεγες ἐπισκεψώμεθα. ἀφροσύνην τι καλεῖς; Ἔφη.[f] Τούτῳ τῷ πράγματι οὐ[g] πᾶν τοὐναντίον ἐστὶν ἡ σοφία; Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη. Πότερον δὲ ὅταν πράττωσιν ἄνθρωποι[h] ὀρθῶς τε καὶ ὠφελίμως, τότε σωφρονεῖν σοι[i] δοκοῦσιν οὕτω I. i. 192.
πράττοντες, ἢ εἰ[j] τοὐναντίον ἔπραττον; Σωφρονεῖν, ἔφη.[k] Οὐκοῦν σωφροσύνῃ σωφρονοῦσιν; Ἀνάγκη. Οὐκοῦν οἱ μὴ ὀρθῶς πράττοντες ἀφρόνως πράττουσι καὶ οὐ σω-

Ξ.—[x] ἀμηγέπη r.—[x] τὰ τοῦ...ἕτερον om r.—[y] γε om E.—[z] ἐλέγχῃς Ξ.—[a] ἔχει Ж.—[b] προσάλληλα Ж.—[c] μέντι E.—[d] μοι om Ξ.—[e] τὸ γισγε.—[f] ἔφη Ж: ἔφην *s.—[g] οὐ Stephanus: libri οὔ.—[h] πράττωσιν οἱ ἄνθρωποι r.—[i] σοι om E.—[j] εἰς E.—

κἂν πάνυ σμικρὸν ἔχῃ τὸ ἀνόμ. ἢ τὸ ὅμ.] *Tum quoque si paullulum admodum dissimile habent aut simile.* Integram hanc scriptoris manum integra præstat Ficini interpretatio sic vertentis, *si exiguum quiddam habent simile et dissimile.* Vulgo κἂν πάνυ σμικρὸν ἔχῃ τὸ ὅμοιον, quæ ut scripta sunt, non possunt non ad hæc tantum pertinere, οὐδὲ τὰ ἀνόμοιόν τι ἔχοντα ἀνόμοια, sensu præpostero. Locum sic redintegrandum viderat Schleierm. germana tum Ficini versione destitutus. Heind.

§. 56. ἢ γὰρ οὕτω] Sic Ald. et Bas. 2. Male Steph. ἦ. Heind.

τί καλεῖς (ἔφην)] For. τί καλεῖς; (ἔφην) τούτῳ τῷ πρ. οὐ πᾶν τοὐναντ. ut sit οὐ pro *nonne.* Alioqui videri posset legendum, τί καλεῖς; (ἔφην) τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὗ πᾶν &c. Steph.

ἀφροσύνην τι καλ. ἔφην. Τούτῳ etc.] Hæc sic scripta exhibet Ald. et Bas. 2. ἀφροσύνην τί καλεῖς ἔφην τούτῳ τῷ πράγματι, οὗ—ἡ σοφία; quæ ita corrigi voluit Cornarius ἀφροσύνην τί καλεῖς, ἔφην; τοῦτο τὸ πρᾶγμα οὗ πᾶν τουναντίον ἐστὶν ἡ σοφία, *insipientiam quid appellas? num hanc rem cujus in totum contrarium est sapientia?* Certa et evidens est, quam dubitanter proposuit Stephanus, correctio, Τούτῳ τῷ πράγματι οὐ πᾶν τοὐναντίον ἐστὶν ἡ σοφία; qua tamen equidem in hoc loco non defungor. Nam post hæc ἀφροσύνην τι (male Steph. quoque τί) καλεῖς; ἔφην ex Platonis consuetudine nemo non expectaverit statim illatum Ναί, ἔφη, s. Ἔγωγε, ἔφη, quod apparet quam facile scriba transmiserit. Gorg. §. 43. Σῶμά που καλεῖς τι καὶ ψυχήν; Γ. Πῶς γὰρ οὔ; §. 109. ἐπιστήμην που καλεῖς τι; Κ. Ἔγωγε. Alcib. i. p. 128. B. Τί δέ, ὦ Ἀλκιβιάδη, ὀρθῶς ἐπιμελεῖσθαι καλεῖς τι ὁτουοῦν πράγματος; Α. Ἔγωγε. Menon. p. 88. A. Σωφροσύνην τι καλεῖς καὶ δικαιοσύνην—καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα; Μ. Ἔγωγε. Ut centena alia mittam. Heind.

Schleiermacher vulgatum tuitus ante σωφρονεῖν excidisse τότε putat. Beck.

ἢ εἰ τοὐναντίον ἔπραττον] Neque imperfecto tempori in his est locus neque particulæ εἰ, sed scribi debuit ἢ ὅταν τοὐναντίον πράττωσι vel ἢ τοὐναντίον πράττοντες. Porro his neutiquam congruit, quod respondetur, σωφρονεῖν, cujus loco subjici oportebat οὐκ, ἀλλ' οὕτω

φρονοῦσιν οὕτω πράττοντες. Συνδοκεῖ μοι, ἔφη. Τοὐναντίον ἄρ'[l] ἐστὶ τὸ ἀφρόνως πράττειν τῷ σωφρόνως. Ἔφη. Οὐκοῦν τὰ μὲν ἀφρόνως πραττόμενα ἀφροσύνῃ πράττεται, τὰ δὲ σωφρόνως σωφροσύνῃ; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν εἴ τι ἰσχύϊ πράττεται, ἰσχυρῶς πράττεται, καὶ εἴ τι ἀσθενείᾳ, ἀσθενῶς; Ἐδόκει. Καὶ εἴ τι μετὰ τάχους, ταχέως, καὶ εἴ τι μετὰ βραδυτῆτος, βραδέως; Ἔφη. Καὶ εἴ τι δὴ ὡσαύτως πράττεται, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πράττεται, καὶ εἴ τι ἐναντίως, ὑπὸ τοῦ ἐναντίου; Συνέφη. [§. 57.] Φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, ἔστι τι καλόν; Συνεχώρει. Τούτῳ ἔστι τι ἐναντίον πλὴν τὸ αἰσχρόν; Οὐκ ἔστιν. Τί δέ; ἔστι τι ἀγαθόν; Ἔστιν. Τούτῳ ἔστι τι ἐναντίον πλὴν τὸ κακόν; Οὐκ ἔστιν. Τί δέ;[m] ἔστι τι ὀξὺ ἐν φωνῇ; Ἔφη. Τούτῳ μὴ ἔστι τι ἐναντίον ἄλλο πλὴν τὸ βαρύ; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἑνὶ ἑκάστῳ[n] τῶν ἐναντίων ἓν μόνον ἐστὶν ἐναντίον

1. i. 193. καὶ οὐ πολλά; Συνωμολόγει. Ἴθι[o] δή, ἦν δ' ἐγώ, ἀναλογισώμεθα[p] τὰ ὡμολογημένα ἡμῖν. ὡμολογήκαμεν ἓν ἑνὶ μόνον[q] ἐναντίον εἶναι, πλείω δὲ μή; Ὡμολογήκαμεν. Τὸ[r] δὲ ἐναντίως πραττόμενον ὑπὸ ἐναντίων[s] πράττεσθαι; Ἔφη. Ὡμολογήκαμεν δὲ ἐναντίως πράττεσθαι, ὃ ἂν ἀφρόνως πράττηται, τῷ σωφρόνως πραττομένῳ; Ἔφη. Τὸ δὲ σωφρόνως πραττόμενον ὑπὸ σωφροσύνης πράττεσθαι, τὸ δὲ ἀφρόνως ὑπὸ ἀφροσύνης; Συνεχώρει. Οὐκοῦν εἴ περ ἐναντίως πράττεται, ὑπὸ ἐναντίου πράττοιτ' ἄν; Ναί. Πράττεται δὲ τὸ μὲν ὑπὸ σωφροσύνης, τὸ δὲ[t] ὑπὸ[u] ἀφροσύνης; Ναί. Ἐναντίως; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ὑπὸ ἐναντίων ὄντων; Ναί. Ἐναντίον ἄρ'[v] ἐστὶν ἀφροσύνη σωφροσύνης;[w] Φαίνεται. Μέμνησαι[x] οὖν ὅτι ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὡμολόγηται ἡμῖν ἀφροσύνη σοφίᾳ ἐναντίον εἶναι; Συνα-

[k] σωφρονεῖν: ἔφη: r.—[l] ἆρ' Γ.—[m] δ' ω.—[n] ἑκάστῳ ἑνὶ Γ.—[o] ἴσθι Ξ.—[p] ἀνομολογησόμεθα (ον δ ον) pr r.—[q] μόνῳ Γ, μόνω ω.—[r] τὰ...πραττόμενα ω.—[s] ὑπὸ τοῦ ἐναντίου r.—[t] δ' ω.—[u] ὑπ' e.—[v] ἄρ' ΔΓr, ἄρ' ω: ἆρά s.—[w] σωφροσύνη ἀφροσύνης Γ. malim ἀφροσύνη σωφροσύνῃ.—[x] μέμνησαι cum r corr Γ, μέμνημαι ΧΘΞΒCΕrωyet.—[y] πράττοντες vel saltem οὕτω πράττοντες. Corrigendum itaque: ἢ τοὐναντίον πράττειν. Σωφρονεῖν, ἔφη. Heind.

§. 57. ὃ ἂν πράττηται] Ald. et Bas. 2. πράττεται, quod, ut alia hujusmodi, tacite correxit Stephanus. Heind.

ἆρά ἐστιν] An ἄρα ἐστὶν, et sine interrogatione. Steph.

Edd. Ἐναντίον ἆρά ἐστιν ἀφ. inaudito voculæ ἄρα positu. Heind.

μολόγει. Ἓν δὲ ἑνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι; Φημί. [§. 58.]
Πότερον οὖν,[y] ὦ Πρωταγόρα, λύσωμεν τῶν λόγων;[z] τὸ ἓν[a]
ἑνὶ[b] μόνον[c] ἐναντίον εἶναι, ἢ ἐκεῖνον ἐν ᾧ ἐλέγετο ἕτερον εἶναι r. 333.
σωφροσύνης σοφία,[d] μόριον δὲ ἑκάτερον ἀρετῆς, καὶ[e] πρὸς
τῷ[f] ἕτερον εἶναι καὶ ἀνόμοια καὶ αὐτὰ[g] καὶ αἱ[h] δυνάμεις
αὐτῶν ὥς περ τὰ τοῦ προσώπου μόρια; πότερον οὖν δὴ λύ-
σωμεν;[i] οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφότεροι οὐ πάνυ μουσικῶς r. i. 194.
λέγονται· οὐ γὰρ συνᾴδουσιν οὐδὲ συναρμόττουσιν ἀλλή-
λοις. πῶς γὰρ ἂν συνᾴδοιεν, εἴ πέρ γε ἀνάγκη ἑνὶ μὲν ἓν
μόνον ἐναντίον εἶναι, πλείοσι δὲ μή, τῇ δὲ ἀφροσύνῃ ἑνὶ
ὄντι σοφία ἐναντία[j] καὶ σωφροσύνη αὖ φαίνεται. ἦ γάρ, ὦ
Πρωταγόρα; ἔφην ἐγώ. ἢ ἄλλως πως; Ὡμολόγησε καὶ
μάλ'[k] ἀκόντως. Οὐκοῦν ἓν ἂν[l] εἴη[m] ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ
σοφία· τὸ δὲ πρότερον αὖ ἐφάνη ἡμῖν ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ
ὁσιότης σχεδόν τι ταὐτὸν ὄν. [§. 59.] Ἴθι δή, ἦν δ'
ἐγώ, ὦ Πρωταγόρα, μὴ ἀποκάμωμεν, ἀλλὰ[n] καὶ τὰ
λοιπὰ διασκεψώμεθα. ἆρά τίς[o] σοι δοκεῖ ἀδικῶν[p] ἄνθρωπος

τερον οὐκοῦν ℵΘ.—[z] λύσομεν τὸν λόγον r.—[a] τὸ ἓν] lacuna in Θ: a correctore habet ℵ.—[b] ἓν Θ: in ℵ hoc quoque correctnm.—[c] μόνω w.—[d] σοφίαν Ξe.—[e] καὶ om Cry.—[f] τὸ w.—[g] ταυτὰ pr Γ, ταῦτα corr.—[h] αἱ om pr Ξ.—[i] λύσομεν r.—[j] ἐναντίον ΣBCrιυyε.—[k] μάλιστ' Γ.—[l] ἓν ἂν] ἐὰν Γ.—[m] εἴη ταυτὸν rc Γ.—[n] ἀλλὰ om r.—[o] τίς Θr et corr Γ: τί s.—[p] ἀδικῶν δοκεῖ r.—[q] γε om E.—[r] διαλεχθέντι w.

§. 58. *τὸ ἓν ἑνὶ μόνον ἐναντ.*] Omissum ante hæc est *τὸν*, similiter ut toties *ὁ μὲν* omittitur ante *ὁ δέ*. Nam *τὸ* hoc recte habet. Phædon. §. 93. *ὥνπερ μείνῃ ἥδε ἡ οἴησις, τὸ ἁρμονίαν μὲν εἶναι σύνθετον πρᾶγμα* etc. ubi conf. not.—Mox in his, *οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι ἀμφότεροι οὐ πάνυ μουσικῶς λέγονται* etc. lenem agnosco Sophistæ irrisionem, qui supra §. 43. *πάντα τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοστίας δεῖσθαι* dixisset. HEIND.

πλείοσι (Edd. *πλείοσιν*) *δὲ μή*] Ut ante §. 57. dixit, *ὡμολογήκαμεν ἓν ἑνὶ μόνον ἐναντίον εἶναι, πλείω δὲ μή*, ita hic quoque magis placeret *πλείω*, præsertim propter subseqq. in quibus uni *ἀφροσύνῃ* plura opponuntur, *σοφία* et *σωφροσύνη*. Illud tamen et Ficinus expressit, *pluribus vero nequaquam*, atque res redit eodem. —*ἦ γάρ, ὦ Πρωτ.* Non *φαίνεται* suppleverim, ut hæc interrogatio ad postrema tantum, *τῇ δὲ ἀφροσύνῃ—φαίνεται*; pertineat, sed potius *οὕτως ἔχει*, s. *οὕτω σοι δοκεῖ*, sc. *οὐ συνᾴδειν τοὺς λόγους τούτους*; In proximis *Ὡμολόγησε καὶ μάλ' ἀκόντως* male ὑποστιγμὴν Edd. post *ὡμολόγησε* habent. *καὶ* h. l. non copulat, sed auget vim vocis *μάλα*. HEINDORF.

σωφροσύνη καὶ ἡ σοφία] Vel, *Prudentia et Sapientia*, ut antea reddita fuit hæc vox *σωφροσύνη*. Sic paulo post, *Num tibi is, qui injuste agit, prudens esse videtur?* Et subjungitur, *σωφρονεῖν* esse *εὖ φρονεῖν*. Fic. ubique *temperantiam* interpretatur, et *intemperanter*. Videndum autem an una eademque interpretatio in tota hac disputatione retineri possit: eademque cautio adhibenda et in aliis, ubi utitur voce, quæ alioqui non uno modo accipi solet. STEPH.

Quum velit significare idemne sint Virtutes ipsæ inter se, an aliquid habeant definitum atque determinatum, quod certis speciebus distinguatur, nihil est incommodi *σωφροσύνην temperantiam* sive *prudentiam* interpretari. SERRAN.

σωφρονεῖν ὅτι ἀδικεῖ; Αἰσχυνοίμην ἂν ἔγωγ', ἔφη, ὦ Σώκρατες, τοῦτο ὁμολογεῖν, ἐπεὶ πολλοί γέ[q] φασι τῶν ἀνθρώπων. Πότερον οὖν πρὸς ἐκείνους τὸν λόγον ποιήσομαι, ἔφην, ἢ πρὸς σέ; Εἰ βούλει, ἔφη, πρὸς τοῦτον πρῶτον τὸν λόγον διαλέχθητι[r] τὸν[s] τῶν πολλῶν. Ἀλλ' οὐδέν μοι διαφέρει, ἐὰν μόνον σύ γε ἀποκρίνῃ, εἴτ' οὖν δοκεῖ σοι ταῦτα εἴτε μή. τὸν γὰρ λόγον ἔγωγε μάλιστ'[t] ἐξετάζω, συμβαίνει[u] μέντοι[v] ἴσως καὶ ἐμὲ τὸν ἐρωτῶντα καὶ τὸν[w] ἀποκρινόμενον ἐξετάζεσθαι. Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο
s. i. 195. ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας· τὸν γὰρ[x] λόγον ᾐτιᾶτο δυσχερῆ εἶναι· ἔπειτα μέντοι συνεχώρησεν ἀποκρίνεσθαι.[y]

§. 60. Ἴθι δή, ἔφην ἐγώ, ἐξ ἀρχῆς μοι ἀπόκριναι. δοκοῦσί τινές σοι σωφρονεῖν ἀδικοῦντες; Ἔστω, ἔφη. Τὸ δὲ σωφρονεῖν λέγεις[z] εὖ φρονεῖν; Ἔφη. Τὸ δ' εὖ φρονεῖν εὖ βουλεύεσθαι[a] ὅτι ἀδικοῦσιν; Ἔστω, ἔφη. Πότερον, ἦν δ' ἐγώ, εἰ[b] εὖ πράττουσιν ἀδικοῦντες ἢ εἰ κακῶς; Εἰ εὖ. Λέγεις οὖν ἀγαθὰ ἄττα εἶναι; Λέγω. Ἆρ' οὖν,[c] ἦν δ' ἐγώ, ταῦτ'[d] ἐστὶν ἀγαθά, ἅ ἐστιν ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις; Καὶ[e] ναὶ μὰ Δί', ἔφη,[f] κἂν μὴ τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμα ᾖ, ἔγωγε καλῶ ἀγαθά. [§. 61.] Καί μοι ἐδόκει ὁ Πρωταγόρας ἤδη τετραχύνθαι τε καὶ ἀγωνιᾶν καὶ παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρίνεσθαι. ἐπειδὴ οὖν ἑώρων αὐτὸν

—[s] τὸν ante τῶν om ς.—[t] μάλιστ' Γ.—[u] συμβαίνειν Ϗ.—[v] μέντι ς.—[w] τὸν om Θ.—[x] γὰρ τὸν Σ.—[y] ἀποκρίνασθαι ς.—[z] ἔφης ς.—[a] βούλεσθαι Ers.—[b] εἰ ante εὖ om Θ.—[c] οὖν om Γ.—[d] ταυτὸν Γ.—[e] καὶ om Γ.—[f] ἔφην ε.—[g] ἠρέμα Ϗ.—[h] ἠρέμων ς,

§. 59. ἐπεὶ πολλοί γέ φασι] Refertur hoc ἐπεὶ ad prægressum ἔγωγε, q. d. *me pudere dico, nam multi quidem confitentur.* Sed ante πολλοὶ fortasse excidit articulus οἱ, quam suspicionem movent seqq. πρὸς τοῦτον—τὸν λόγον διαλέχθητι τὸν τῶν πολλῶν. Heind.

πότερον οὖν—ποιήσομαι] Nonne aptius ποιήσωμαι, ut ante §. 58. πότερον οὖν—λύσωμεν τῶν λόγων? Heind.

τὸν τῶν πολλῶν] Prior articulus operarum errore abest ab Ed. Steph.—εἴτ' οὖν δοκεῖ σοι ταῦτα. Imo ταυτὰ, *eadem quæ modo.* Heind.

συμβαίνει μέντοι ἴσως] *Accidit tamen, ut, dum alterius sententiam accurate proferimus excutimusque, nostra quoque ipsorum appareat exploreturque.* In his καὶ τὸν ἀποκρινόμενον Cornarius pronom. σὲ intercidisse judicavit. Quasi non optime in universum loqueretur Socr. Nam τὸν ἀποκρινόμενον est τὸν ἀεὶ ἀποκρινόμενον. Ficinus antiquus: *contigit tamen ex hoc et me interrogantem et respondentem examinari.* Heind.

§. 60. τὸ δ' εὖ φρονεῖν εὖ βουλεύεσθαι] Certum est quod dubitanter suasit Steph. βουλεύεσθαι pro vulgato βούλεσθαι, expressum illud etiam a Ficino: *Bene autem sapere bene consulere in eo quod injuste agunt.* ὅτι autem cave mutes in ὅ, τι. §. 59. ἆρά τί σοι δοκεῖ ἀδικῶν ἄνθρωπος σωφρονεῖν ὅτι ἀδικεῖ; Heind.

§. 61. παρατετάχθαι πρὸς τὸ ἀποκρ.] Proprie de *milite in acie collocato* usurpatum hoc παρατετάχθαι, h. l. aptissime

οὕτως ἔχοντα, εὐλαβούμενος ἠρέμα[g] ἠρόμην.[h] Πότερον, ἦν δ' ἐγώ, λέγεις, ὦ Πρωταγόρα, ἃ μηδενὶ ἀνθρώπων[i] ὠφέλιμά ἐστιν, ἢ ἃ μηδὲ[j] τὸ παράπαν ὠφέλιμα; καὶ τὰ τοιαῦτα σὺ ἀγαθὰ καλεῖς; Οὐδαμῶς, ἔφη· ἀλλ' ἔγωγε πολλὰ οἶδ' ἃ[k] ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελῆ[l] ἐστί, καὶ σιτία καὶ ποτὰ καὶ φάρμακα καὶ ἄλλα μυρία, τὰ δέ γε ὠφέλιμα· τὰ δὲ ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα, ἵπποις δέ, τὰ δὲ βουσὶ I. 334.

ἠρωτώμην w.—[j] ἀνθρώπῳ εr.—[j] μὴ Cry.—[k] οἶδα ὡς Ξ, οἶδα ΧBCEwyer et pr Γ.—[l] ἀνωφελῆ ἐστί, καὶ σιτία] ἀνωφ ΧΘ. ἐστὶ om etiam r.—[m] καὶ om Γ.

positum de eo, qui in *certamen* quasi *compositus* videtur, quo respondendi partes declinet, non assequor cur ita displicuerit Cornario, ut obtrudere Platoni verbum voluerit vix ullius exempli, *παρατεταράχθαι, ad respondendum perturbatus*. Heind.

ἀλλ' ἔγωγε πολλὰ οἶδ' ἃ ἀνθ.] Multifarie tentata hæc meo quidem judicio sana sunt prorsus. Quippe in his, *ἃ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελῆ ἐστι*, vocula *μὲν* post *ἀνθρώποις* posita satis arguit, statim loquentis animo obversari quædam hominibus opposita, quæ deinceps inferuntur, *ἵππους, βοῦς, κύνας, δένδρα*. Quæ si sic voluisset complecti, *τὰ ἄλλα ζῶα καὶ τὰ φυτὰ*, eadem fere sententia perspicue commodeque enunciari ita potuit: *Ἐγὼ πολλὰ οἶδα ἃ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελῆ ἐστι, καὶ σιτία καὶ ποτὰ καὶ φάρμακα καὶ ἄλλα μυρία, τοῖς δὲ ἄλλοις ζώοις καὶ φυτοῖς ὠφέλιμα, ἢ τοῖς ἀνθρώποις ὠφέλιμα, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνωφελῆ.* Nunc quum statim post rerum *noxiarum* (*ἀνωφελῶν*) mentionem cogitatio subierit *τῶν ὠφελίμων* (*utilium*), hæc continuo subjungens scriptor orationem ita conformavit: *Equidem multa novi quæ hominibus quidem partim inutilia s. noxia sunt, ut alimenta, remedia, alia innumera, partim utilia; alia quæ hominibus non sunt utilia, sed equis, aut hominibus non noxia, sed equis.* Quæ postrema *βραχυλόγως* sic effert, *τὰ δὲ ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα, ἵπποις δὲ*, in quibus *οὐδέτερα* recte Steph. explicat *nec inutilia nec utilia*; *ἀδιάφορα s. utentibus ab utilitate noxave indifferentia* intelligere vetant adjecta *ἵπποις δὲ*, post quæ nihil suppleri nisi *ὠφέλιμα* aut *ἀνωφελῆ* potest, facileque a lectore hoc totum suppletur *ἢ ὠφέλιμα ἢ ἀνωφελῆ*. Ita his omnibus, *πολλὰ ἃ ἀνθρώποις μὲν ἀνωφελῆ—τὰ δέ γε ὠφέλιμα*, opponuntur hæc *τὰ δὲ ἀνθρώποις μὲν οὐδέτερα, ἵπποις δέ*; illa autem, *τὰ δέ γε ὠφέλιμα* nonnisi his respondent, *ἃ ἀνωφελῆ ἐστι*, ut post hæc *ἃ ἀνθρώποις μὲν* intelligi possit *τὰ μὲν* atque sermo ita expleri, *ἔγωγε πολλὰ οἶδα ἃ ἀνθρώποις μὲν τὰ μὲν ἀνωφελῆ ἐστι—τὰ δέ γε ὠφέλ.* Sic §. 29. in his, *διὰ τὸ ἡγεῖσθαί σε πολλῶν μὲν ἔμπειρον γεγονέναι, πολλὰ δὲ μεμαθηκέναι, τὰ δὲ αὐτὸν ἐξευρηκέναι*, post *πολλὰ δὲ* suppleri potest *τὰ μέν*. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 46. *Ὁρᾶτε γὰρ δὴ νυνὶ πρῶτον, ἵπποι ὅσοι ἡμῖν πάρεισιν, οἱ δὲ προσάγονται.* Hellen. i. 2. 14.—*οἱ αἰχμάλωτοι—ᾤχοντο ἐς Δεκέλειαν, οἱ δ' ἐς Μέγαρα.* Plat. Gorg. §. 24. *τὰ νεώρια ταῦτα καὶ τὰ τείχη καὶ ἡ τῶν λιμένων κατασκευὴ ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς γέγονε, τὰ δ' ἐκ τοῦ Περικλέους.* Conf. not. ad Theætet. §. 96. Heusd. Specim. Crit. p. 75. sq. et de eodem Latinorum usu Gronov. ad Liv. iii. 37. 8. Denique voc. *ἀνωφελὴς* h. l. ut Latinum *inutilis*, per *μείωσιν* quandum *noxium* vel *damnosum* significat, quod declarant sqq. *τὰ δὲ τοῦ δένδρου ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθά, ταῖς δὲ βλάσταις πονηρά.* Xen. Hellen. i. 7. 28. *ἀναμνήσθητε ὡς ἀλγεινὸν καὶ ἀνωφελὲς ἤδη ἐστι.* Mem. Socr. ii. 6. 4. *τί δὲ, ὅστις διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ χρηματίζεσθαι μηδὲ πρὸς ἓν ἄλλο σχολὴν ποιεῖται ἢ ὁπόθεν αὐτὸς κερδανεῖ; (οὐ δοκεῖ σοι οὗτος χαλεπὸς s. πονηρὸς φίλος εἶναι;) Ἀφεκτέον καὶ τούτου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· ἀνωφελὴς γὰρ ἂν εἴη τῷ χρωμένῳ.* Pariterque vocabulum *ἄχρηστον* usurpari, docuit Casaubon. ad Polyb. p. 1547. Conf. Xenoph. Œcon. 8. 4. Heind.

ἄλλα μυρία κ. τ. λ.] *Aliaque infinita. Multa vicissim quæ sunt illis utilia. Quædam vero, quæ hominibus quidem sunt neutra* [*i. e. nec inutilia, nec utilia*] *sed equis* [*sunt utilia*] *quædam bobus tantum, &c.* Steph.

μόνον, τὰ δὲ κυσί. τὰ δέ γε τούτων μὲν οὐδενί, δένδροις δέ.
s. i. 196. τὰ δὲ τοῦ δένδρου ταῖς μὲν ῥίζαις ἀγαθά, ταῖς δὲ βλάσ-
ταις πονηρά, οἷον καὶ[m] ἡ κόπρος[n] πάντων τῶν φυτῶν ταῖς
μὲν ῥίζαις ἀγαθὸν παραβαλλομένη, εἰ δ' ἐθέλοις[o] ἐπὶ τοὺς
πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλῶνας ἐπιβάλλειν, πάντα ἀπόλ-
λυσιν·[p] ἐπεὶ καὶ τὸ ἔλαιον τοῖς μὲν φυτοῖς ἅπασίν ἐστι
πάγκακον καὶ ταῖς θριξὶ πολεμιώτατον ταῖς[q] τῶν ἄλλων
ζώων πλὴν ταῖς τοῦ ἀνθρώπου, ταῖς δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἀρωγὸν
καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι. [§. 62.] Οὕτω δὲ ποικίλον τί
ἐστι τὸ[r] ἀγαθὸν καὶ παντοδαπόν, ὥστε καὶ ἐνταῦθα τοῖς
μὲν ἔξωθεν[s] τοῦ σώματος ἀγαθόν ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ, τοῖς δ'
ἐντὸς[t] ταὐτὸν[u] τοῦτο κάκιστον· καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἰατροὶ
πάντες ἀπαγορεύουσι τοῖς ἀσθενοῦσι μὴ χρῆσθαι ἐλαίῳ,
ἀλλ' ἢ ὅτι σμικροτάτῳ ἐν τούτοις οἷς μέλλει ἔδεσθαι, ὅσον
μόνον τὴν δυσχέρειαν κατασβέσαι τὴν ἐπὶ ταῖς αἰσθήσεσι
ταῖς διὰ τῶν ῥινῶν γιγνομένην ἐν τοῖς σιτίοις τε καὶ
ὄψοις.

Εἰπόντος οὖν ταῦτα αὐτοῦ οἱ παρόντες ἀνεθορύβησαν ὡς
εὖ λέγοι.[v] καὶ ἐγὼ εἶπον Ὦ Πρωταγόρα, ἐγὼ τυγχάνω
ἐπιλήσμων τις ὢν ἄνθρωπος, καὶ ἐάν τίς μοι μακρὰ λέγῃ,
ἐπιλανθάνομαι περὶ οὗ ἂν ᾖ ὁ λόγος. ὥς περ οὖν εἰ ἐτύγ-
χανον ὑπόκωφος ὤν, ᾤου ἂν χρῆναι, εἴ περ ἔμελλές μοι
s. i. 197. διαλέξεσθαι,[w] μεῖζον φθέγγεσθαι ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους, οὕτω
καὶ νῦν, ἐπειδὴ ἐπιλήσμονι[x] ἐνέτυχες, σύντεμνέ μοι τὰς

—[n] κόπρος· ὢ 𝔛.—[o] δ' ἐθέλοις 𝔛Θτ, δὲ θέλεις ΓΣrc : δὲ θέλοις *ς.—[p] ἀπόλλυσιν πάντα Γ.—[q] ταῖς ante τῶν om Σ.—[r] τὸ om r.—[s] ἔξωθεν μὲν Γ.—[t] ἐντὸς δὲ Γ.—[u] ταυτὸν Γ : ταυτὸ *ς.—[v] λέγει r.—[w] διαλέγεσθαι Eς.—[x] ἐπειδὴ καὶ ἐπιλήσμονι

εἰ δὲ θέλοις] Malim εἰ δ' ἐθέλεις, non propter subsequens ἀπόλλυσι pro ἀπόλλυοι ἂν vel ἀπολέσει, quæ satis frequens modi in hac structura permutatio, sed propter adscripta illa Phædoni §. 36. Quanquam codicum hic expectanda auctoritas. Heind.

τὸ ἔλαιον] Quod de oleo affert, et importune dicitur et diminute: quum non ubique id verum sit. Ita proditur inepta sophistarum garrulitas, qui res etiam alioqui optimas obscurant et contaminant. Quæ exempla idcirco quæsivit Plato, ut τὸ ἀπροσδιόνυσον sophisticum demonstraret. Serran.

πάγκακον] Inepte Ficinus pro πάγκακον vel legit vel legere sibi visus est πάγκαλον, quum vertit, *oleum quoque arboribus omnibus herbisque maxime prodest*. Heind.

§. 62. οἷς μέλλει ἔδεσθαι sc. ὁ ἀσθενῶν] Vid. not. ad §. 28.—ἐν τοῖς σιτίοις. Ficin. *ad obsoniorum quorundam male olentium offensionem rejiciendam.* Quasi legerit ἔν τισι σιτίοις. Heind.

ὡς εὖ λέγοι] *Quam egregie diceret*, h. e. ὅτι οὕτως εὖ λέγει. V. ad Phædon. §. 153. extr. Heind.

ἀποκρίσεις καὶ βραχυτέρας ποίει, εἰ μέλλω σοι ἕπεσθαι.
Πῶς οὖν κελεύεις[y] με βραχέα ἀποκρίνεσθαι; ἢ βραχύτερά
σοι, ἔφη,[z] ἀποκρίνωμαι[a] ἢ[b] δεῖ; Μηδαμῶς, ἦν δ' ἐγώ.
Ἀλλ'[c] ὅσα δεῖ, ἔφη; Ναί, ἦν δ' ἐγώ. Πότερα οὖν ὅσα
ἐμοὶ δοκεῖ δεῖν ἀποκρίνεσθαι, τοσαῦτά σοι ἀποκρίνωμαι,[d] ἢ[e]
ὅσα σοί; [§. 63.] Ἀκήκοα γοῦν,[f] ἦν δ' ἐγώ, ὅτι σὺ[g]
οἷός τ' εἶ καὶ αὐτὸς καὶ ἄλλον διδάξαι περὶ τῶν αὐτῶν καὶ
μακρὰ λέγειν, ἐὰν βούλῃ, οὕτως ὥστε τὸν λόγον μηδέ ποτε
ἐπιλιπεῖν, καὶ αὖ βραχέα οὕτως ὥστε μηδένα σοῦ ἐν βρα-
χυτέροις εἰπεῖν. εἰ οὖν μέλλεις[h] ἐμοὶ διαλέξεσθαι,[i] τῷ ἑτέρῳ I. 335.
χρῶ τρόπῳ[j] πρός με, τῇ βραχυλογίᾳ. Ὦ Σώκρατες, ἔφη,
ἐγὼ πολλοῖς ἤδη εἰς ἀγῶνα λόγων ἀφικόμην ἀνθρώποις, καὶ
εἰ τοῦτ'[k] ἐποίουν ὃ[l] σὺ κελεύεις, ὡς ὁ ἀντιλέγων ἐκέλευέ με
διαλέγεσθαι, οὕτω διελεγόμην, οὐδενὸς ἂν βελτίων ἐφαινό-
μην οὐδ' ἂν ἐγένετο Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησιν.
[§. 64.] Καὶ ἐγώ—ἔγνων γὰρ ὅτι οὐκ ἤρεσεν αὐτὸς αὑτῷ
ταῖς ἀποκρίσεσι ταῖς ἔμπροσθεν, καὶ[m] ὅτι οὐκ ἐθελήσοι[n] ἑκὼν
εἶναι ἀποκρινόμενος διαλέγεσθαι—ἡγησάμενος οὐκέτι ἐμὸν
ἔργον εἶναι παρεῖναι ἐν ταῖς συνουσίαις, Ἀλλά τοι, ἔφην, ὦ I. i. 198.
Πρωταγόρα, οὐδ' ἐγὼ λιπαρῶς ἔχω παρὰ τὰ σοὶ δοκοῦντα
τὴν συνουσίαν ἡμῖν γίγνεσθαι, ἀλλ' ἐπειδὰν σὺ βούλῃ δια-
λέγεσθαι ὡς ἐγὼ δύναμαι ἕπεσθαι, τότε σοι διαλέξομαι.
σὺ μὲν γάρ, ὡς λέγεται περὶ σοῦ, φῂς δὲ καὶ αὐτός, καὶ
ἐν μακρολογίᾳ καὶ ἐν βραχυλογίᾳ[o] οἷός τ' εἶ συνουσίας
ποιεῖσθαι· σοφὸς γὰρ εἶ· ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύ-

H.—[y] κελεύοις e.—[z] ἔφη om r.—[a] ἀποκρίνομαι 𝔄ΓΘr, ἀποκρινῶμαι r.—[b] ἦι 𝔄.—[c] ἀλλ'...ἦν δ' ἐγὼ om Γ.—[d] ἀποκρίνομαι 𝔄ΓΘr.—[e] ἢ 𝔄.—[f] οὖν r.—[g] σοι 𝔄.—[h] μέλλῃ r.—[i] διαλέγεσθαι Ees.—[j] χρῶ τρόπῳ 𝔄Θr, τρόπῳ χρῶ *s.—[k] τοῦτ' Γ.—[l] ὁ om w.—[m] καὶ om Γ.—[n] ἐθελήσει er.—[o] καὶ ἐν βραχυλογίᾳ om Γ.—[p] δυνά-

ἀποκρίνωμαι] Ita Steph. In Ald. et Bas. 2. legitur vitiose ἀποκρίνομαι. Heind.

§. 63. Ἀκήκοα γοῦν, ἦν δ' ἐγὼ] In artificiis Sophistarum hoc fuit, Tisiæ Gorgiæque inventum, οἳ συντομίαν τε λόγων καὶ ἄπειρα μήκη περὶ πάντων ἀνεῦρον. Phædr. §. 113. Conf. Gorg. §. 7. Heind.

πρός με] Sic Ald. et Bas. 2. neque hoc jam sine librorum assensu mutem ego in πρὸς ἐμὲ, ut feci Charmid. §. 1. locisque aliis.—De structura in seqq. καὶ εἰ τοῦτο ἐποίουν ὃ σὺ κ. ὡς ὁ ἀντιλέγων cet. vid. notata ad Sophist. §. 52. Heind.

§. 64. οὐκέτι] Suspicor ante οὐκέτι intercidisse οὖν. Suspicionem probabunt Platonis stilo assueti. Heind.

ἐγὼ δὲ τὰ μακρὰ] For. πρὸς τὰ μακρά.

νατος, ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν οἷός τ' εἶναι. ἀλλὰ σὲ ἐχρῆν ἡμῖν συγχωρεῖν τὸν ἀμφότερα δυνάμενον,[p] *ἵνα συνουσία*[q] *ἐγίγνετο· νῦν δὲ*[r] *ἐπειδὴ οὐκ ἐθέλεις καὶ ἐμοί τις ἀσχολία ἐστὶ καὶ οὐκ ἂν οἷός τ' εἴην σοι παραμεῖναι ἀποτείνοντι*[s] *μακροὺς λόγους—ἐλθεῖν γάρ ποί με δεῖ—εἶμι· ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον.*

§. 65. *Καὶ ἅμα ταῦτ'*[t] *εἰπὼν ἀνιστάμην ὡς ἀπιών. καί μου ἀνισταμένου*[u] *ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας*[v] *τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ, τῇ δ' ἀριστερᾷ ἀντελάβετο τοῦ*[w] *τρίβωνος τουτουί, καὶ εἶπεν Οὐκ ἀφήσομέν σε,*[x] *ὦ Σώκρατες· ἐὰν γὰρ σὺ ἐξέλθῃς, οὐχ ὁμοίως ἡμῖν ἔσονται οἱ διάλογοι. δέομαι οὖν σου*[y] *παραμεῖναι ἡμῖν· ὡς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἑνὸς ἥδιον*[z] *ἀκούσαιμι ἢ σοῦ τε καὶ Πρωταγόρου διαλεγομένων. ἀλλὰ χά-*
r. i. 199. *ρισαι ἡμῖν πᾶσιν. Καὶ ἐγὼ εἶπον—ἤδη δὲ ἀνεστήκη*[a] *ὡς ἐξιών—Ὦ παῖ Ἱππονίκου, ἀεὶ μέν ἔγωγέ σου τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμαι, ἀτὰρ καὶ νῦν ἐπαινῶ καὶ φιλῶ, ὥστε βου-*

μενα [ον] E.—[q] ἡ συνουσία rc Γ.—[r] δ' r.—[s] ἀποτείνοντά E.—[t] ταῦτ' Γrcyεr.—[u] ἀνασταμένου XΘ.—[v] κλεινίας w.—[w] τοῦ om r.—[x] σοι [υ] X.—[y] σου om r.—[z] ἥδιον r.—[a] ἀνεστήκη XΘ, ἀνεστήκειν (addita rc littera ν) ΓΒ, διανεστήκειν (omisso δὲ) y :

Alioqui sit subaudiendus aliquis infinitivus. Steph.

Miror hic Stephani judicium conjicientis *πρὸς τὰ μακρά*: alioquin subaudiendum fore infinitivum aliquem. Neutrum verum, sed ut dicitur aliquis *δύνασθαί τι*, ita *τοῦτο δυνατὸς ὢν* Politic. p. 295. R. ita h. l. *τὰ μακρὰ ταῦτα ἀδύνατος*. Similia sunt Aristot. Rhet. 2. 13. *πάντα προφοβητικὸς*, Lysiæ in Philon. p. 869. *οὐχ ἕν τι μόνον, ἀλλὰ πάντα τολμηρός*. Eurip. Iphig. Aul. 1256. *συνετὸς τὰ οἰκτρὰ*, quæque dedit ad Sophocl. Antig. v. 788. Musgrav. Conf. Matthiæ Gramm. Gr. p. 444. Heind.

ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν etc.] Facultas mihi deest, non voluntas, *nam vellem me posse*. Heind.

ἐχρῆν ἡμῖν συγχ.] *γράφεται, ἐχρῆν τὸ δὴ κατά σε ἡμῖν συγχ.* Steph.

συγχωρεῖν τὸν ἀμφότερα δυνάμενον] Ald. et Bas. 2. *συγχωρεῖ τὸν ἀμφότερον δυνάμενα*, quod sic correxit Cornarius, *συγχωρεῖν τὸν ἀμφότερον δυνάμενον*. Nos Stephani scripturam tenuimus. Heind.

ἵνα συνουσία ἐγίγνετο] V. Matthiæ Gramm. Gr. p. 738. Heind.

§. 65. *ἀντελάβετο τρίβωνος*] In vulg. *ἀντελάβετο τὸ τρίβωνος*: sed scribendum *ἀντελάβετό τε τρίβωνος*. vel, *ἀντελάβετο τοῦ τρ.* Steph.

Ald. *τὸ τρίβ.* Bas. 2. *τοῦ τρίβ.* unde restitui neglectum a Stephano articulum. Heind.

ἄγαμαι] Ex Ficini versione, *admiratus sum*, conjicere quis possit pro *ἄγαμαι* eum *ἠγάμαι* legisse, quæ lectio etsi habet quo se commendet, tamen tueri se satis posse vulgatam putem. Cæterum similis est huic et forma et suavitate locus Rep. L. ii. p. 367. E. *Καὶ ἐγὼ ἀκούσας, αἰεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ τε Γλαύκωνος καὶ τοῦ Ἀδειμάντου ἠγάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην, καὶ εἶπον κ. λ.* Ubi procul dubio pro *ἥσθην* legendum est *ἠγάσθην*. Cf. Themist. Orat. xi. p. 147. B. *Καὶ δῆτα ἐγὼ—ἀλλά τε ἠγάσθην πολλάκις τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀτὰρ οὖν καὶ τοῦτο θαυμαστῶς ἄγαμαι καὶ ἐπαινῶ.* Xenoph. Symp. C. viii. §. 8. *Ἀεὶ μὲν οὖν ἔγωγε ἠγάμην τὴν σὴν φύσιν, νῦν δὲ καὶ πολὺ μᾶλλον.* Ibid. §. 12. *Νὴ τὴν*

λοίμην ἂν χαρίζεσθαί[b] σοι, εἴ μου δυνατὰ δέοιο. νῦν δ' ἐστὶν ὥς περ ἂν εἰ δέοιό μου Κρίσωνι τῷ Ἱμεραίῳ δρομεῖ ἀκμάζοντι ἕπεσθαι, ἢ τῶν δολιχοδρόμων τῳ[c] ἢ τῶν ἡμεροδρόμων διαθεῖν τε καὶ ἕπεσθαι. εἴποιμι ἄν σοι ὅτι πολὺ 1. 336.
σοῦ μᾶλλον ἐγὼ ἐμαυτοῦ δέομαι θέουσι τούτοις ἀκολουθεῖν, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, ἀλλ' εἴ τι δέει[d] θεάσασθαι ἐν τῷ αὐτῷ[e] ἐμέ τε καὶ Κρίσωνα[f] θέοντας, τούτου δέου συγκαθεῖναι· ἐγὼ μὲν γὰρ οὐ δύναμαι ταχὺ θεῖν, οὗτος δὲ δύναται βραδέως. εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς ἐμοῦ καὶ Πρωταγόρου

ἀνεστήκασιν [a]ϛ.—[b] χαρίσασθαι ε.—[c] τῳ om Θ.—[d] δέει ϛ.—[e] ἐν τῷ αὐτῷ θεάσασθαι

Ἥραν, ὦ Σώκρατες, ἄλλα τε σου πολλὰ ἄγαμαι, καὶ ὅτι—. Themist. Orat. i. p. 7. C. Πολλὰ οὖν ἔγωγε ἀγάμενος βασιλέως, μάλιστα ἄγαμαι τῶν λοιπῶν, ὅτι πᾶν τὸ θυμοειδὲς τῆς ψυχῆς, ὥσπερ σίδηρον, ἐμάλαξε καὶ χρήσιμον ἀντὶ ἀχρήστου ἐποίησε· μᾶλλον δ' ὠφέλιμον ἀντὶ βλαβεροῦ. Cui sententiæ similis est quæ ejusdem exstat apud Stob. Sermone i. p. 21. Ed. Bas. Καὶ οὕτως σοι αὐτὰ (τὰ παθήματα) παιδαγωγοῦντι, ἀναφανήσεται χρήσιμά τε καὶ ὠφέλιμα, ἀντὶ ἀχρήστων καὶ βλαβερῶν. Utraque expressa est ex Platone Rep. iii. p. 411. A. Οὗτος τὸ μὲν πρῶτον, εἴτι θυμοειδὲς εἶχεν, ὥσπερ σίδηρον ἐμάλαξε, καὶ χρήσιμον ἐξ ἀχρήστου καὶ σκληροῦ ἐποίησεν. Heusd.

Semper quidem ego tuam admiror discendi cupiditatem, sed nunc quoque laudo eam amoque. In his neminem offendet præsens hoc ἄγαμαι, quamvis ejus loco poni ἠγάσθην vel ἠγάμην potuerit. Ut Xenoph. Sympos. 8. 8. Themist. Orat. xi. p. 147. B. Quæ loca cum aliis attulit Heusdius p. 70. qui tamen quod ἤγαμαι conjici posse putavit ex Ficini versione, *tuam semper philosophiam admiratus sum*, absonam finxit formam ἤγαμαι pro ἤγασμαι, quod ne ipsum quidem usquam reperias. Heind.

Κρίσωνι τῷ Ἱμεραίῳ δρομεῖ] σταδιοδρόμος cursu is vicit certamine Olympico Ol. 83. 84. 85. V. Diod. Sic. xii. c. 5. 23. 29. Dionys. Hal. Ant. Rom. xi. init. Pausan. v. 23. Quem nemo confundet cum Crisone Himeræo eo, quicum Alexandrum cursu contendisse scribit Plutarch. de Adul. et Am. Discr. p. 58. E. Heind.

τῶν δολιχοδρόμων τῳ] Schol. δολιχοδρόμοι εἰσὶν οἱ τὸν δόλιχον τρέχοντες (xxiv. stadiorum spatium duodecies ultro citroque certando emetientes. V. Schol. ad Pindar. Ol. iii. 38. Suid. v. δόλιχος et δίαυλος. Quanquam in spatii longitudine differunt veteres. V. Schneid. Lex. h. v.), οὗ αἰτία ἥδε· δρομοκήρυκες ἐξ Ἀρκαδίας ἐφοίτων εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν πολεμικῶν ἄγγελοι, καὶ ἀπείρητο αὐτοῖς ἱππεύειν, ἀλλ' αὐτουργοῖς εἶναι τοῦ δρόμου. Τὸ ἀεὶ οὖν ἐν βραχεῖ τῆς ἡμέρας διαδραμεῖν στάδια, ὁπόσα ὁ δόλιχος, δρομοκήρυκας εἰργάζετο καὶ ἐγύμναζεν ἐν τῷ πολέμῳ. Ἡμεροδρόμοι δὲ οἱ τὰς βασιλικὰς διατάξεις ταχύτατα διακονούμενοι. '*Cursores* hi sunt ἡμεροδρόμοι, ingens die uno spatium cursu emetientes.' Liv. 31. 24. Qui etiam δρομοκήρυκες, ut videtur, et ἡμεροσκόποι dicti. V. Duker. ad Liv. l. l. Pervulgatum autem non in Persis modo, sed in Græcia etiam fuit hoc genus tabellariorum, ut unaquæque civitas hujusmodi habuisse cursores videatur. V. Bos. ad Nep. Milt. 4. Quorum unus Phidippides (v. Wessel. ad Herodot. vi. 105.) biduo Athenis Lacedæmonem mcxl. stadia, alii uno die mcc. stadia cucurrisse narrantur. Plin. Hist. Nat. vii. 20. Steph. Schediasm. vi. 2. Lips. Epist. Cent. ad. Ital. et Hisp. lix. Heind.

διαθεῖν] *Cursu certare.* Plutarch. ii. p. 58. E. διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. Quam certandi significationem τῆς διὰ in compositis verbis certatim illustrarunt eruditi. Vid. quos laudavit Herm. ad Viger. p. 811. Heind.

συγκαθεῖναι] sc. ἑαυτόν. ut Theætet. §. 65. ἀλλ' ἵλεῳ τῇ διανοίᾳ συγκαθεὶς ὡς ἀληθῶς σκέψῃ, ubi vid. not. Aristot. Hist. Anim. v. 2. Ὀχεύεται μὲν ἡ θήλεια συγκαθιεῖσα καὶ διαβαίνουσα. Et conf. virum in paucis eruditum, Lobeckium ad Soph. Aj. v. 812. Heind.

ἀκούειν, τούτου δέου,[g] ὥς περ τὸ[h] πρῶτόν μοι[i] ἀπεκρίνατο διὰ βραχέων τε[j] καὶ αὐτὰ τὰ ἐρωτώμενα, οὕτω καὶ νῦν ἀποκρίνεσθαι. εἰ δὲ μή, τίς ὁ τρόπος ἔσται τῶν διαλόγων; χωρὶς γὰρ ἔγωγ' ᾤμην εἶναι τὸ συνεῖναί τε ἀλλήλοις διαλεγομένους καὶ τὸ δημηγορεῖν. [§. 66.] Ἀλλ' ὁρᾷς, ἔφη, ὦ Σώκρατες· δίκαια δοκεῖ[k] λέγειν Πρωταγόρας ἀξιῶν αὑτῷ[l] τε ἐξεῖναι διαλέγεσθαι ὅπως βούλεται[m] καὶ σοὶ[n] ὅπως ἂν αὖ[o] σὺ βούλῃ. Ὑπολαβὼν οὖν ὁ[p] Ἀλκιβιάδης, Οὐ καλῶς λέγεις, ἔφη, ὦ
r. i. 200. Καλλία· Σωκράτης μὲν γὰρ ὅδε ὁμολογεῖ μὴ μετεῖναί οἱ μακρολογίας καὶ παραχωρεῖ Πρωταγόρᾳ, τοῦ δὲ[q] διαλέγεσθαι οἷός τ'[r] εἶναι καὶ ἐπίστασθαι λόγον τε δοῦναι καὶ δέξασθαι θαυμάζοιμ' ἂν εἴ τῳ ἀνθρώπων παραχωρεῖ. εἰ μὲν οὖν[s] Πρωταγόρας ὁμολογεῖ φαυλότερος εἶναι Σωκράτους διαλεχθῆναι, ἐξαρκεῖ Σωκράτει· εἰ δὲ ἀντιποιεῖται, διαλεγέσθω ἐρωτῶν τε καὶ ἀποκρινόμενος, μὴ ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει

r.—[f] σὲ συνα Γ.—[g] δέοι 𝔛.—[h] ὥσπερ γὰρ τὸ ιυ.—[i] ὃ μοι 𝔛Θ, ὅμοια r.—[j] τε om Er.—[k] δεῖ 𝔛BCErwy.—[l] αὐτῷ 𝔛.—[m] βούληται r.—[n] σὺ rwt.—[o] αὖ om E.—[p] ὁ om r.—[q] δὲ om Cry.—[r] οἷόν τ' corr Γ.—[s] τοῖν καὶ αἰσχρὸν. (sic.)—[t] ἀλλὰ μηκύνων r.—

χωρὶς γὰρ] H. e. ἄλλο μὲν ἔγωγ' ᾤμην εἶναι τὸ συνεῖναι ἀλλήλοις διαλεγομένους, ἄλλο δὲ τὸ δημηγορεῖν. Soph. Œd. C. 808. Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὸ καίρια. Aristoph. Thesm. 10. M. Οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν οὔθ' ὁρᾶν. E. Χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στὶν ἡ φύσις, Τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾶν, εὖ ἴσθ' ὅτι. Plat. Euthyd. §. 48. ἐνταῦθα γὰρ δὴ χωρὶς μὲν ἡ ποιοῦσα τέχνη, χωρὶς δὲ ἡ χρωμένη διῄρηται τοῦ αὐτοῦ πέρι. Heind.

§. 66. Ἀλλ' ὁρᾷς, ἔφη, ὦ Σώκρ.] ἔφη hoc quum non alio trahi nisi ad Calliam queat, non opus inserere, quod inseri post ἔφη (imo post ὦ Σώκρατες) Cornarius voluit, ὁ Καλλίας, quamvis id reddiderit Ficinus: *Vides, o Socrates, inquit Callias.* Hæc ἀλλ' ὁρᾷς per se sententiam efficiunt, ut Xenoph. Cyrop. iv. 5. 45. Ἀλλ' ὁρᾶτε, ἔφη, ὑμεῖς· ἡμεῖς μὲν γὰρ διεφυλάξαμεν ὑμῖν τάδε etc. Hieron. i. 16. ἀλλ' ὁρᾷς, ἐκεῖνό γ' οὐκ ἂν ἔτι πείσαις ἀνθρώπων οὐδένα etc. in quo corrigendo miris modis laborarunt Editores. Aristoph. Pac. 330. X. Οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τί σε. Tρ. Ἀλλ' ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε. Quibus geminum illud ὁρᾷς vel ὁρᾶτε, modo orationi præmissum, modo interpositum. Eurip. Bacch. 315. Ὁρᾷς; σὺ χαίρεις, ὅταν ἐφεστῶσιν πύλαις Πολλοί, τὸ Πενθέως δ' ὄνομα μεγαλύνῃ πόλις· Κἀκεῖνος, οἶμαι, τέρπεται τιμώμενος. Orest. 581. Ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν, ubi vid. Porson. Quibus locis dubito an opus fuerit interrogandi signo. Aristoph. Thesmoph. 490. Ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης, et mox 496. ταῦθ', ὁρᾷς, οὐδεπώποτ' εἶπεν. Heind.

θαυμάζοιμ' ἂν εἰ—παραχωρεῖ] De indicativo hoc παραχωρεῖ legitime post θαυμάζοιμ' ἂν illato vid. not. ad Gorg. §. 15. Fugit hæc ratio Reiskium, quum in Lysiæ Or. xxii. p. 724. καίτοι πῶς ἂν οὐ θαυμαστὸν εἴη, εἰ περὶ τῶν αὐτῶν ἁμαρτημάτων δικάζοντες μᾶλλον ἐπιθυμεῖτε παρὰ τῶν ἀρνουμένων δίκην λαμβάνειν; de suo posuit ἐπεθυμεῖτε. Heind.

ἐξαρκεῖ] Futuro tempore acceperim pro ἐξαρκέσει. Hoc autem quum Socrati satis fore dicit Alcibiades, ex suo ipsius ingenio de illo eum existimare apparet. Heind.

μακρὸν λόγον ἀποτείνων, ἐκκρούων τοὺς λόγους καὶ οὐκ ἐθέλων διδόναι λόγον, ἀλλ' ἀπομηκύνων[t] ἕως ἂν ἐπιλάθωνται περὶ ὅτου τὸ ἐρώτημα ἦν οἱ πολλοὶ τῶν ἀκουόντων, ἐπεὶ Σωκράτη[u] γε ἐγὼ ἐγγυῶμαι[v] μὴ ἐπιλήσεσθαι, οὐχ ὅτι παίζει καί φησιν ἐπιλήσμων εἶναι. ἐμοὶ μὲν οὖν δοκεῖ ἐπιεικέστερα[w] Σωκράτης λέγειν· χρὴ γὰρ ἕκαστον τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαίνεσθαι.

§. 67. Μετὰ δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡς ἐγῷμαι, Κριτίας ἦν ὁ εἰπών· Ὦ Πρόδικε καὶ Ἱππία, Καλλίας μὲν δοκεῖ μοι μάλα πρὸς Πρωταγόρου εἶναι, Ἀλκιβιάδης δὲ ἀεὶ φιλόνεικός ἐστι πρὸς ὅ τι[x] ἂν ὁρμήσῃ. ἡμᾶς δὲ οὐδὲν δεῖ συμφιλονεικεῖν οὔτε Σωκράτει οὔτε Πρωταγόρᾳ, ἀλλὰ

[u] σωκράτει Ευσ.—[v] ἐγγυῶ καὶ ΘBCEΓwυyε et pr Ξ.—[w] ἐπιεικέστερα w.—[x] ὃ ΧΓ

ἐκκρούων τοὺς λόγους] *Eludens argumenta* iisque fraudulenter se subtrahens. Plutarch. Sympos. iv. 5. p. 669. E. Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐῤῥήθη, βουλομένων τινῶν ἀντικατατείνειν, τὸν ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ Καλλίστρατος ἔφη etc. Demosth. adv. Bœot. p. 1021. Reisk. ἵν', ὥσπερ καὶ πρότερον ἕνδεκα ἔτη διήγαγε κακουργῶν, οὕτω καὶ τὰ νῦν ἀποδιαιτηθέντα μου λύσας ἐξ ἀρχῆς με συκοφαντῇ καὶ τὴν δίκην ταύτην ἐκκρούῃ. ibidemque mox, ταύτην τοίνυν τὴν πρόκλησιν οὐ δεξάμενος, ἀλλ' ἐνεδρεύων με καὶ τὴν δίκην ὅτι πλεῖστον χρόνον ἐκκρούειν βουλόμενος κατηγορήσει etc. In Mid. ed. Spald. p. 44. οὐδέπω καὶ τήμερον εἰσελθεῖν δεδύνημαι· τοσαύτας τέχνας καὶ σκήψεις οὗτος εὑρίσκων ἐκκρούει. Neque dubito quin Theætet. §. 80. in his, ἤδη ἂν—συνελθόντες σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν, melior liber præbiturus aliquando sit ἐξεκρούομεν. Vox ducta a pugilatu, cujus proprium κρούειν. de rep. iv. p. 422. B. Οὐδ' εἰ ἐξείη—ὑποφεύγοντι (τῷ πύκτῃ) τὸν πρότερον αἰεὶ προσφερόμενον ἀναστρέφοντα κρούειν etc. Heind.

οὐκ ἐθέλων διδόναι λόγον] Non male Ficinus vertit, *occasionem intercipere disputandi*. Xenoph. Hellen. i. 1. 28. εἰ δέ τις ἐπικαλοίη τι αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χρῆναι διδόναι. V. 2. 20. Λεχθέντων δὲ τούτων, ἐδίδοσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς συμμάχοις λόγον καὶ ἐκέλευον συμβουλεύειν etc. Heind.

οὐχ ὅτι] Aut aliquot verba deesse, aut hæc οὐχ ὅτι pro aliis posita esse videntur. Nam etiamsi scribatur ὅ,τι παίζει (id est, *quod ludit*, seu *quod jocatur*) non procedit orationis structura. Stephanus.

Suspicatur Stephanus, non integra hæc ad nos pervenisse, vel, si integra, certe pro οὐχ ὅτι aliud esse reponendum. Cujus ego suspicionis nec caussam video nec rationem. Οὐχ ὅτι h. l. *licet* significat, uti optime vidit Ficinus. Eadem illud significatione et alibi occurrit et Theæt. p. 157. A. Τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον· οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι ἠναγκάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀνεπιστημοσύνης χρῆσθαι αὐτῷ. Heusd.

οὐχ ὅτι παίζει] *Quamvis jocetur* etc. Quæ vocularum οὐχ ὅτι significatio latuit h. l. Stephanum. Vid. nostra ad Lysid. §. 37. Heind.

§. 67. Ὦ Πρόδικε καὶ Ἱππία] Addito τε §. 52. 68. 70. 104. ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες. Lachet. init. et p. 179. B. 189. D. ὦ Νικία τε καὶ Λάχης. Phædon. §. 59. 91. 92. 146. ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης. de legg. i. p. 635. E. ὦ Κλεινία τε καὶ Λακεδαιμόνιε ξένε. Ibid. iii. p. 702. B. et v. p. 747. D. ὦ Μέγιλλέ τε καὶ Κλεινία. Prætermissa tamen vocula Lachet. p. 180. A. ὦ Λυσίμαχε καὶ Μελησία. p. 186. E. ὦ Λάχης καὶ Νικία. de legg. iii. p. 692. A. vi. p. 780. E. ὦ Κλεινία καὶ Μέγιλλε. Tim. p. 19. C. ὦ Κριτία καὶ Ἑρμόκρατες. Ne talia quidem quamvis minuta negligi ab editore debent. Heind.

s. i. 201. κοινῇ ἀμφοτέρων δεῖσθαι μὴ μεταξὺ διαλῦσαι τὴν ξυνουσίαν.[y]

s. 337. Εἰπόντος δὲ αὐτοῦ[z] ταῦτα ὁ Πρόδικος Καλῶς μοι, ἔφη,[a] δοκεῖς λέγειν,[b] ὦ Κριτία· χρὴ γὰρ τοὺς[c] ἐν τοιοῖσδε[d] λόγοις παραγιγνομένους[e] κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν[f] ἀκροατάς, ἴσους[g] δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταὐτόν·[h] κοινῇ μὲν[i] γὰρ ἀκοῦσαι δεῖ ἀμφοτέρων, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ ἔλαττον. [§. 68.] Ἐγὼ μὲν καὶ[j] αὐτός, ὦ Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες, ἀξιῶ ὑμᾶς συγχωρεῖν καὶ ἀλλήλοις[k] περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μέν, ἐρίζειν δὲ μή· ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὔνοιαν οἱ φίλοι τοῖς φίλοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ[l] διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. καὶ οὕτως ἂν καλλίστη ἡμῖν ἡ συνουσία γίγνοιτο· ὑμεῖς[m] τε γὰρ οἱ λέγοντες μάλιστ' ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκιμοῖτε καὶ οὐκ[n] ἐπαινοῖσθε[o]—εὐδοκιμεῖν μὲν γὰρ ἔστι παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων ἄνευ ἀπάτης,[p] ἐπαινεῖσθαι[q] δὲ ἐν λόγῳ[r] πολλάκις παρὰ δόξαν ψευδομένων[s]—, ἡμεῖς τ' αὖ[t] οἱ ἀκούοντες μάλιστ' ἂν οὕτως εὐφραινοίμεθα, οὐχ

Er et pr B.—[y] ξ. ΧΓΗΣΒCrwyt.—[z] οὖν r.—[a] ἔφης Χ.—[b] λέγον Η.—[c] τοῖς Χ, τοὺς τοις E.—[d] ἐν τοῖς τοιοῖσδε r.—[e] παραγιγνομένοις (ους) E.—[f] τοῖν διαλεγομένοιν om Σ.—[g] ἴσως (ους) E.—[h] οὐ ταὐτόν] αὐτὸν C, αὐτὸ r, αὐτῶν y.—[i] μὲν om Σ.—[j] μὲν γὰρ καὶ r. (ὁ)—[k] ξ. ω: καὶ ἀλλήλοις συγχωρεῖν καὶ r.—[l] οἱ om r.—[m] ἡμεῖς E.—[n] οὐκ om pr E.—[o] ἐπαινεῖσθε Σ.—[p] τιμῆς Θ.—[q] ἐπαινεῖσθε e.—[r] ἐν τῷ λόγῳ ω.—[s] ψευδομένω r.

[y] ὁ Πρόδικος, καλῶς μοι] Venustissime perstringitur in discriminandis vocum potestatibus male sedulus homo, quem μυρία τινὰ περὶ ὀνομάτων διαιροῦντα audisse se dicit in Charmide Socrates §. 24. ubi vid. notata. Heind.

ἴσους δὲ μή] Scilicet solebant hæc tanquam ejusdem fere potestatis jungi, κοινὸς et ἴσος. Andocid. in Alcib. Reisk. p. 114. δέομαι ὑμῶν, τῶν λόγων ἴσους καὶ κοινοὺς ἡμῖν ἐπιστάτας γενέσθαι. Demosth. pro Cor. p. 227. τὰ τοῦ ὑστέρου λέγοντος δίκαια εὐνοϊκῶς προσδέξεται καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Id. in Aphob. p. 844. νῦν δὲ, σὺν θεοῖς εἰπεῖν, ὥσπερ ἴσοι καὶ κοινοὶ γένησθε ἡμῶν ἀκροαταί, πολλὰς ἐλπίδας ἔχω μηδὲν ἧττον ὑμᾶς τὴν ἀναιδείαν τὴν τούτου γνώσεσθαι τῶν πρότερον δικασάντων. Heind.

ἐγὼ μὲν καὶ αὐτὸς cet.] Sic vertit Cicero ap. Priscian. viii. p. 803. 'Nunc a vobis, o Protagora et Socrate, postulo, ut de isto concedatis alter alteri, et inter vos de hujuscemodi rebus controversemini, non concertetis.' Heind.

§. 68. καὶ οὐκ ἐπαινοῖσθε] Non καὶ οὐ, sed ἀλλ' οὐ scribi oportuit, vel potius, utroque omisso, εὐδοκιμοῖτε, οὐκ ἐπαινοῖσθε, velut deinde μάλιστ' ἂν οὕτως εὐφραινοίμεθα, οὐχ ἡδοίμεθα. Neque particulam reddidit Ficinus: *maxime a nobis audientibus probaremini, non laudaremini, inquam.* Heind.

ἡδοίμεθα· εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ, ἥδεσθαι δὲ 1. i. 202. ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. [§. 69.] Ταῦτ'[u] οὖν εἰπόντος τοῦ Προδίκου πολλοὶ πάνυ τῶν παρόντων ἀπεδέξαντο.

Μετὰ δὲ τὸν Πρόδικον Ἱππίας ὁ σοφὸς εἶπεν Ὦ ἄνδρες, ἔφη, οἱ παρόντες, ἡγοῦμαι ἐγὼ ἡμᾶς[v] συγγενεῖς τε καὶ οἰκείους καὶ πολίτας ἅπαντας εἶναι φύσει, οὐ νόμῳ· τὸ γὰρ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φύσει συγγενές ἐστιν, ὁ δὲ νόμος, τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων, πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν[w] βιάζεται. ἡμᾶς οὖν αἰσχρὸν τὴν μὲν φύσιν τῶν πραγμάτων εἰδέναι,[x] σοφωτάτους δὲ ὄντας τῶν Ἑλλήνων, καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο νῦν[y] συνεληλυθότας τῆς τε Ἑλλάδος εἰς αὐτὸ τὸ πρυτανεῖον τῆς σοφίας καὶ αὖ[z] τῆς πόλεως εἰς τὸν[a] μέγιστον καὶ ὀλβιώ-

—[t] αὖ om Ξ.—[u] ταῦτ' Γ.—[v] ἡμᾶς Heindorfius: libri ὑμᾶς.—[w] φύσιν μὲν Γ.—[x] εἶναι ϖ.—[y] νῦν om t.—[z] libri αὐτῆς.—[a] τὸ t et pr Γ.—[b] ὀλβιώτατον τὸν οἶκον t.

§. 69. ἡγοῦμαι ἐγὼ ὑμᾶς] Imo ἡμᾶς, uti mox ἡμᾶς οὖν αἰσχρὸν etc. neque video cur se a ceteris h. l. segreget Hippias. Heind.

Nonne autem oratio ita sæpe variatur? Hippias præ cæteris Sophistis contemsit leges, iisque opposuit naturam. Beck.

φύσει, οὐ νόμῳ] Naturam legibus plures certe Sophistarum opposuisse easque præ illa contempsisse, multis veterum locis constat. Istos luculenter philosophus describit de legg. x. p. 889. E. θεοὺς—εἶναι πρῶτόν φασιν οὗτοι τέχνῃ, οὐ φύσει, ἀλλά τισι νόμοις—καὶ δὴ καὶ τὰ καλὰ φύσει μὲν ἄλλα εἶναι, νόμῳ δὲ ἕτερα. Τὰ δὲ δὴ δίκαια οὐδ' εἶναι τοπαράπαν φύσει. Unde germanus ille Sophistarum discipulus in Gorgia Callicles §. 84. ὡς τὰ πολλὰ δὲ ταῦτα ἐναντία ἀλλήλοις ἐστὶν ἥ τε φύσις καὶ ὁ νόμος, ubi vid. seqq. Atque legum præ ceteris contemptor Hippias a Xenophonte in Mem. Socr. sic loquens inducitur iv. 4. 14. νόμους πῶς ἄν τις ἡγήσαιτο σπουδαῖον πρᾶγμα εἶναι ἢ τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, οὕς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται, ubi tamen mirere quam docilem deinde Socrati ille se præbeat auditorem; neque sane meo quidem judicio disputatio illa Xenophontis in Socraticis istis fidem confirmat. Heind.

ὁ δὲ νόμος τύραννος ὢν] Manifesto respicitur Pindaricum illud, Νόμος ὁ πάντων βασιλεὺς Θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων ἄγει Δικαιῶν τὸ βιαιότατον ὑπερτάτᾳ χειρί. ed. Heyn. T. iii. p. 76. seqq. in quo si vera est Boeckhii mei conjectura, quam mihi quidem plane persuasit, post ἀθανάτων a Pindaro additum fuisse κατὰ φύσιν (v. lib. in Plat. Min. p. 176. sq.), clarius multo in his, ὁ δὲ νόμος—πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται, Sophistæ mens et consilium perspicietur. Heind.

πολλὰ βιάζεται] *Multa vi exprimit.* Demosth. in Leptin. §. 123. Μηδὲν οὖν φιλονείκει, Λεπτίνη, μηδὲ βιάζου τοιοῦτον μηδέν. Atque sic dici constat ἀναγκάζειν τι, *cogere aliquid*. Heind.

κατ' αὐτὸ τοῦτο] *Hoc ipso nomine.* Heind.

τὸ πρυτανεῖον τῆς σοφίας] Prytanea ædificia fuere Vestæ sacra, cui perpetuus ibi ignis fovebatur; quo ædificiorum genere nulla in Græcia urbs carebat. V. Casaub. ad Athen. xv. p. 700. D. Ita ἑστία et πρυτανεῖον fere idem sunt. V. id. ad Athen. V. p. 187. D. *Sapientiæ* igitur *prytaneum* h. l. Athenas Hippias dicit vel quod sapientiæ ibi tanquam Vestæ sacer quasi ignis foveretur eoque confugeret illa aliunde expulsa, velut τὴν κοινὴν ἑστίαν τῆς Ἑλλάδος Athenas Pythius dixit (Ælian. V. H. iv. 6. ubi vid. Perizon.), ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλ-

τατον[b] οἶκον τόνδε, μηδὲν τούτου τοῦ ἀξιώματος ἄξιον ἀποφήνασθαι, ἀλλ' ὥσπερ τοὺς φαυλοτάτους τῶν ἀνθρώπων διαφέρεσθαι ἀλλήλοις. [§. 70.] Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ δέομαι καὶ συμβουλεύω, ὦ[c] Πρωταγόρα τε καὶ Σώκρατες,[d] συμβῆναι ὑμᾶς ὥσπερ ὑπὸ διαιτητῶν ἡμῶν συμβιβαζόντων
i. 338. εἰς τὸ μέσον, καὶ μήτε σὲ τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος[e] τῶν διαλόγων ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίαν, εἰ μὴ ἡδὺ Πρωταγόρᾳ, ἀλλ' ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις, ἵνα με-
i. i. 203. γαλοπρεπέστεροι καὶ εὐσχημονέστεροι ὑμῖν[f] φαίνωνται, μήτ' αὖ Πρωταγόραν πάντα κάλων[g] ἐκτείναντα, οὐρίᾳ ἐφέντα,[h] φεύγειν εἰς[i] τὸ πέλαγος τῶν λόγων, ἀποκρύψαντα γῆν,[j] ἀλλὰ μέσον τι[k] ἀμφοτέρους τεμεῖν. ὣς οὖν ποιήσετε,

—c ὦ om Γ.—d Σώκρατες Γ.—e εἶδος om r.—f ἡμῖν rc Ξt cum r.—g καλὸν Θ, κῶλον Ξ.—h ἀφέντα w.—i ἐς t.—j τὴν γῆν r.—k τοι Εs.—l πείσεσθε Η.—m ταῦτ'

λέγων idem ap. Athen. v. p. 187. D. vel quod meritissimi cives quotidie Athenis in prytaneo convenirent publicæ σιτήσεως causa. Quemadmodum Celeum quendam Plutarchus narrat Sympos. iii. p. 667. D. πρῶτον εὐδοκίμων καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κατασκευάσαντα σύνοδον καθημερινὴν ὀνομάσαι πρυτανεῖον. Heind.

§. 70. πάντα κάλων ἐκτείναντα] A nautis, qui vento secundo velisque plenissimis navigantes *omni fune contento* vehuntur, ductum hoc proverbium πάντα κάλων ἐξιέναι, κινεῖν, ἐκτείνειν, *omni conatu tentare aliquid.* Quod illustratum a Kustero ad Aristoph. Eqq. 753. deinde more suo tractavit, adhibito hoc quoque loco, vir omnium eruditissimus, Valckenarius Diatrib. in Fragm. Eurip. p. 283. B. Heind.

ἐκτειν. οὐρ. ἐφ.] For. καὶ οὐρίᾳ ἐφέντα. Inveniuntur tamen alibi etiam duo participia non interjecta copula. Et paulo post, μέσον τὶ ἀμφ. Steph.

ἀμφοτέρους] Non solum pro τι scribendum hic esse puto τὶ, sed etiam ἀμφοτέρου pro ἀμφοτέροις: ut intelligamus 'Quod sit medium inter utrumque.' Duo enim proposuit, quum dixit, μήτε σὲ τὸ ἀκριβὲς τοῦτο εἶδος τῶν διαλόγων ζητεῖν τὸ κατὰ βραχὺ λίαν &c. deinde, μήτ' αὖ Πρωταγόραν, πάντα κάλων ἐκτείναντα, &c. Steph.

Post ἐκτείναντα Stephanus καὶ desiderans inveniri tamen addit et alibi duo participia, copula non interjecta. Exemplum statim in primo Platonis dialogo occurrit p. 4. C. ὁ οὖν πατὴρ, συνδήσας τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ, καταβαλὼν εἰς τάφρον τινὰ, πέμπει δεῦρο ἄνδρα etc. Adde hoc libro §. 94. σύ γ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκηρυξάμενος εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας, σοφιστὴν ἐπονομάσας, σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως—διδάσκαλον. Xenoph. Hellen. i. 2. 14. χειμῶνος, ἐν ᾧ οἱ αἰχμάλωτοι Συρακούσιοι εἰργμένοι τοῦ Πειραιῶς ἐν λιθοτομίαις, διορύξαντες τὴν πέτραν, ἀποδράντες νυκτὸς, ᾤχοντο ἐς Δεκέλειαν. Heindorfius.

οὐρίᾳ ἐφέντα] sc. ἑαυτόν. V. Valcken. l. l. Heind.

ἀποκρύψαντα γῆν] *E conspectu terræ ablatum.* Loquendi hoc genus, ἀποκρύπτειν γῆν, *terram e conspectu amittere* ('Phæacum abscondimus arces.' Virgil. Æn. iii. 291. 'Sicaniam quærit quum necdum absconderit Iden.' Claudian. de rapt. Pros. iii. 140.) post Budæum in Comm. Gr. L. p. 172. pluribus illustravit exemplis in Thes. Stephanus T. ii. p. 465. Heind.

μέσον τεμεῖν] Plat. Epist. viii. p. 355. D. δίκαιον ἂν ἴσως καὶ ξυμφέρον γίγνοιτο ὑμῖν πᾶσι μέσον τεμεῖν, *medium tenere.* Ne τοι quidem in τι mutandum Stephano credo, nedum reponendum ἀμφοτέρου, pro quo ἀμφοτέρων dedisset Plato.—τεμεῖν pro τέμνειν post φεύγειν posuit, ut ante ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι post ζητεῖν. Heind.

καὶ πείθεσθέ[l] μοι ῥαβδοῦχον καὶ ἐπιστάτην καὶ πρύτανιν ἑλέσθαι, ὃς ὑμῖν φυλάξει τὸ μέτριον μῆκος τῶν λόγων ἑκατέρου.

Ταῦτ'[m] ἤρεσε τοῖς παροῦσι, καὶ πάντες ἐπῄνεσαν, καὶ ἐμέ τε ὁ Καλλίας οὐκ ἔφη ἀφήσειν καὶ ἑλέσθαι ἐδέοντο[n] ἐπιστάτην. [§. 71.] Εἶπον οὖν ἐγὼ ὅτι αἰσχρὸν εἴη βραβευτὴν αἱρεῖσθαι[o] τῶν λόγων.[p] εἴτε γὰρ χείρων ἔσται ἡμῶν ὁ αἱρεθείς, οὐκ ὀρθῶς ἂν ἔχοι[q] τὸν χείρω τῶν βελτιόνων ἐπιστατεῖν, εἴτε ὅμοιος, οὐδ' οὕτως ὀρθῶς· ὁ γὰρ ὅμοιος ἡμῖν ὅμοια καὶ ποιήσει, ὥστε ἐκ[r] περιττοῦ ᾑρήσεται.[s] ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν αἱρήσεσθε.[t] τῇ μὲν ἀληθείᾳ, ὡς ἐγῷμαι, ἀδύνατον ὑμῖν ὥστε Πρωταγόρου τοῦδε σοφώτερόν τιν'[u]

Γ.—[n] ἐδέοντο ἑλέσθαι t.—[o] ἑλέσθαι 𝔄ΓΞΣBCEwy, αἱρεῖσθαι cum s Θ et γρ ΣBC.—[p] τῷ λόγῳ ΓΞΣBCs.—[q] ἄρχοι w.—[r] οὐκ ἐκ Γ.—[s] ᾑρήσεται 𝔄Θ et pr ΞΣ, αἱρήσεται t et re ΞΣ, εἱρήσεται ΓBCErwye: αἱρεθήσεται *s.—[t] αἱρήσεσθαι 𝔄ΓΞCErwye.—

ὡς οὖν ποιήσετε καὶ πείθεσθέ μοι] 'Fortasse, οὕτως οὖν ποιήσετε καὶ πείσεσθέ μοι.' Stephanus. Ficinus: *Efficite, quæso, quod consulo, utque id servetis integrius, eligite sceptriferum quendam præsidem atque judicem*, unde conjectet aliquis, Οὕτως οὖν ποιεῖτε καί, ὅπως ποιήσετε, πείθεσθέ μοι etc. An ὡς h. l. ut supra, positum pro οὕτως, ac deinde rescribendum πείσεσθε? Quanquam hoc ne opus quidem fuerit, nec duriter meo quidem sensu procedit in his oratio, *Ita igitur facietis, mihique obtemperate* etc. Sed vix quidquam h. l. dijudicari sine libris Mss. poterit. Heind.

Equidem malim: ὡς οὖν ποιήσατε, καὶ πείθεσθέ μοι ῥ.—ἑλέσθαι—et ὡς certe reposui. Beck.

ῥαβδοῦχον] Aristoph. Pac. 733. Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κωμῳδοποιητὴς αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις, ad quæ Schol. ἦσαν ἐπὶ τῆς θυμέλης ῥαβδοφόροι τινὲς οἳ τῆς εὐκοσμίας ἐμέλλοντο τῶν θεατῶν· ἢ ῥαβδούχους εἶπε τοὺς κριτὰς τοῦ ἀγῶνος, οὓς ὁ ποιητὴς Αἰσυμνήτας εἶπεν. Posterius verum. V. Fabri Agonist. i. 19. Heind.

καὶ ἐμέ τε] Non trajectum hoc τε, sed vitiosum potius arbitror mutandumque in γε. Heind.

§. 71. ὁ γὰρ ὅμοιος ἡμ. ὅμοια καὶ ποιήσει. Eodem particulæ positu Cratyl. §. 3. Ἐμοὶ δοκεῖ ὅ, τι ἄν τίς τῳ θῆται ὄνομα, τοῦτο εἶναι καὶ τὸ ὀρθόν. Heind.

αἱρεθήσεται] In præced. edit. male εἱρήσεται. Steph.

εἱρήσεται] Sic Ald. et Bass. pro quo de conjectura Stephanus reposuit αἱρεθήσεται. In re incerta prius revocare malui, quum proba dictio videatur, εἱπεῖν τινα βραβευτήν, *certaminis præsidem renunciare aliquem*. Ne in proximis quidem certa a libris est scriptio. Pro αἱρήσεσθε enim, quod et ipsum primus edidit Stephanus, non ullo usquam ille scripto libro in Platone adjutus, Edd. Ald. et Bass. præbent αἱρήσεσθαι, idque et Ficinus vertit, *Præstantiorem vero nobis quenquam eligere impossibile re vera est, ut arbitror, quippe cum Protagora hoc sapientior alius eligi nequeat*, et Cornarius, *At ut præstantiorem nobis eligatis, revera a vobis fieri posse non puto, ut sapientior aliquis hoc Protagora eligatur.* Sed in his, Ἀλλὰ δὴ βελτίονα ἡμῶν αἱρήσεσθαι—ἀδύνατον ὑμῖν, quis ferat futurum hoc αἱρήσεσθαι pro αἱρεῖσθαι? Nihil hic certius ego existimo Stephani correctione, quum ἀλλὰ δή, ut ἀλλὰ et ἀλλὰ γάρ (*at, at enim*) sic occupandi seu objiciendi vi poni soleat. de rep. ii. p. 365. D. Ἀλλὰ δὴ θεοὺς οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι δυνατόν. Οὐκοῦν εἰ μὲν μή εἰσιν ἢ μηδὲν αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπίνων μέλει, καὶ ἡμῖν οὐ μελητέον τοῦ λανθάνειν. Criton. p. 54. A. Ἀλλὰ δὴ τῶν παίδων ἕνεκα βούλει ζῆν, ἵνα αὐτοὺς ἐκθρέψῃς καὶ παιδεύσῃς. Τί δέ; εἰς Θετταλίαν αὐτοὺς ἀγαγὼν θρέψεις τε καὶ παιδεύσεις—; Ne-

ἑλέσθαι· εἰ δὲ αἱρήσεσθε[v] μὲν μηδὲν βελτίω, φήσετε[w] δέ, αἰσχρὸν καὶ τοῦτο τῷδε γίγνεται, ὥς περ φαύλῳ[x] ἀνθρώπῳ[y] ἐπιστάτην αἱρεῖσθαι,[z] ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδέν μοι διαφέρει.
1. i. 204. ἀλλ'[a] οὑτωσὶ ἐθέλω ποιῆσαι, ἵν' ὃ προθυμεῖσθε, συνουσία τε καὶ διάλογοι ἡμῖν γίγνωνται.[b] εἰ[c] μὴ βούλεται Πρωταγόρας ἀποκρίνεσθαι, οὗτος[d] μὲν ἐρωτάτω, ἐγὼ δὲ ἀποκρινοῦμαι, καὶ ἅμα πειράσομαι αὐτῷ δεῖξαι ὡς ἐγώ φημι χρῆναι τὸν ἀποκρινόμενον ἀποκρίνεσθαι· ἐπειδὰν δὲ[e] ἐγὼ ἀποκρίνωμαι[f] ὁπόσ'[g] ἂν οὗτος[h] βούληται[i] ἐρωτᾶν, πάλιν οὗτος ἐμοὶ λόγον ὑποσχέτω[j] ὁμοίως. ἐὰν οὖν μὴ δοκῇ πρόθυμος εἶναι πρὸς αὐτὸ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι, καὶ ἐγὼ καὶ ὑμεῖς κοινῇ δεησόμεθα αὐτοῦ ἅ περ ὑμεῖς ἐμοῦ, μὴ διαφθείρειν[k] τὴν συνουσίαν. καὶ οὐδὲν δεῖ τούτου ἕνεκα ἕνα[l] ἐπιστάτην γενέσθαι, ἀλλὰ πάντες κοινῇ ἐπιστατήσετε.[m]
[§. 72.] Ἐδόκει πᾶσιν οὕτω ποιητέον εἶναι. καὶ ὁ Πρωτα-

u τιν' Γ.—v αἱρήσεσθαι 𝔄.—w φήσεται 𝔄.—x ὡς παράλλω Θ.—y ἀνθρώπῳ om Γ.—z αἱρέσθαι 𝔄, ἐρέσθαι Θ, ἑλέσθαι Υ.—a οὐδ' ω.—b γένωνται ω.—c εἰ δὲ rc Γ.—d οὕτως Θ.—e δ' ω.—f ἀποκρίνομαι 𝔄.—g ὁπόσ' 𝔄Θ: ὅπως °ς.—h οὕτως Γ.—i βούλεται Cry.—j ὑπεχέτω Υ.—k διαφθεῖραι Ε.—l ἕνα om Υ.—m ἐπιστατήσατε y.

que in asyndeto hoc hærebit quisquam, Τῇ μὲν ἀληθείᾳ etc. quod et sermoni vim indit et frequens omnino est in vocula μὲν, plerumque tamen addito γε. Xenoph. Mem. Socr. iii. 14. 5. Ἆρα γένοιτ' ἂν, ἔφη, πολυτελεστέρα ὀψοποιΐα ἢ μᾶλλον τὰ ὄψα λυμαινομένη ἢ ἣν ὀψοποιεῖται ὁ ἅμα πολλὰ ἐσθίων καὶ ἅμα παντοδαπὰ ἡδύσματα εἰς τὸ στόμα λαμβάνων; Πλείω μέν γε τῶν ὀψοποιῶν συμμιγνύων πολυτελέστερα ποιεῖ, ubi e sola versione Bessarionis Zeunius edidit πλείω μὲν γάρ. Demosth. in Mid. p. 39. Spald. σκέψασθε δὴ—ὅσῳ πλείονα ὀργὴν ἐμοὶ προσῆκε παραστῆναι πάσχοντι ταῦτα ὑπὸ Μειδίου ἢ τότε ἐκείνῳ τῷ Εὐαίωνι τῷ τὸν Βοιωτὸν ἀποκτείναντι. Ὁ μέν γε ὑπὸ γνωρίμου καὶ τούτου μεθύοντος—ἐπλήγη, ubi jam non novissimus Editor γὰρ pro γε requiret. Lysias in Alcib. p. 519.—πειράσομαι περὶ πάντων τῶν πεπραγμένων μεθ' ὑμῶν αὐτὸν τιμωρήσασθαι. Περὶ μὲν τῶν ἄλλων Ἀρχεστρατίδης ἱκανῶς κατηγόρησε etc. Ibi Markl. μέντοι suasit pro μέν. Æschin. in Timarch. p. 52. σκέψασθε δὴ—ὅσον διαφέρει ὁ Σόλων Τιμάρχου καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ὧν—ἐπεμνήσθην. Ἐκεῖνοι μέν γε ᾐσχύνοντο ἔξω τὴν χεῖρα ἔχοντες λέγειν cet. ubi de H. Wolfii sententia γὰρ pro γε Taylorus edidit. Conf. p. iii. 37. Dio Chrysost. Or. xxxiii. p. 5. Reisk. τοιγαροῦν μόνος (Ἀρχίλοχος) καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν—τῆς μεγίστης ἔτυχε μαρτυρίας παρὰ τοῦ δαιμονίου. Τὸν μέν γε ἀποκτείναντα αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων ἐξελαύνων ἐκ τοῦ νεὼ Μουσῶν αὐτὸν ἀνεῖπε θεράποντα ἀπεκτονέναι. Denique ὥστε illud post ἀδύνατον ἡμ. positum, ut sæpe, sic, ut omitti potuerit. Politic. p. 295. A. πῶς γὰρ ἄν τις ἱκανὸς γένοιτ' ἄν ποτε, ὦ Σώκρ. ὥστε ἀεὶ—προστάττειν τὸ προσῆκον; Phædr. §. 120. τὸ μὲν δύνασθαι ὥστε ἀγωνιστὴν τέλεον γενέσθαι, εἰκὸς ἔχειν ὥσπερ τἆλλα, ubi vid. not. Aristoph. Nub. 378. Ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστί τις αὐτὰς, οὐχ ὁ Ζεὺς, ὥστε φέρεσθαι; Eurip. Hippol. 710. Ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον. Orest. 52. Ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν ὥστε μὴ θανεῖν. Sophocl. Philoct. 656. Ἆρ' ἐστὶν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν cet. 900. Οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος Ἔπεισεν ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι; Xenoph. Cyrop. vi. 3. 19. πάνυ γάρ μοι, ἔφη, ἐμέλησεν ὥστε εἰδέναι, ὁπόσον κατεῖχον χωρίον. Conf. Markland. ad Eurip. Iphig. Taur. v. 1380. Heind.

γόρας πάνυ μὲν οὐκ ἤθελεν, ὅμως δὲ ἠναγκάσθη ὁμολογῆσαι ἐρωτήσειν, καὶ ἐπειδὰν ἱκανῶς ἐρωτήσῃ, πάλιν δώσειν λόγον κατὰ σμικρὸν ἀποκρινόμενος. ἤρξατο οὖν[n] ἐρωτᾷν οὑτωσί πως.

Ἡγοῦμαι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι περὶ ἐπῶν δεινὸν εἶναι· ἔστι δὲ τοῦτο τὰ r. 339.
ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἷόν τ' εἶναι ξυνιέναι ἅ τε[o] ὀρθῶς πεποίηται καὶ ἃ μή, καὶ ἐπίστασθαι διελεῖν τε καὶ ἐρωτώμενον λόγον δοῦναι. καὶ δὴ καὶ νῦν[p] ἔσται τὸ[q] ἐρώτημα r. i. 205.
περὶ τοῦ αὐτοῦ μὲν περὶ οὗπερ ἐγώ τε καὶ σὺ νῦν διαλεγόμεθα,[r] περὶ ἀρετῆς, μετενηνεγμένον δὲ[s] εἰς ποίησιν· τοσοῦτον μόνον διοίσει. λέγει γάρ που Σιμωνίδης πρὸς Σκόπαν[t] τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θετταλοῦ, ὅτι ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν[u] ἀλαθέως[v] γενέσθαι χαλεπόν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ[w] τετράγωνον, ἄνευ ψόγου[x] τετυγμένον. τοῦτο ἐπίστασαι[y] τὸ ᾆσμα, ἢ πᾶν σοι διεξέλθω; [§. 73.] Καὶ ἐγὼ

[n] οὖν om pr Γ.—[o] περ Cry.—[p] καὶ νῦν καὶ δὴ Γ.—[q] τὸ 𝔛 et corr ΓΞΣ: τῷ *ɛ.—[r] διελεγόμεθα ɛ.—[s] δ' ɛ.—[t] σκοπᾶν 𝔛, κόπαν pr Ξ.—[u] μὲν om Θ.—[v] εὐλαθέως ę.—[w] ποσὶ νόῳ BCErιwye.—[x] λόγου (ψ) w.—[y] ἐπίσταται w.—[z] γε w.—[a] μεμελετηκὼς Eɛ.

§. 72. τὸ ἐρώτημα] For. ἔσται τὸ ἐρ. Steph. Ald. τω ἐρώτ. Bas. 2. τῷ ἐρώτ. unde repetiit Steph. quum tamen de vitio jam monuisset Cornarius. Heind.

διαλεγόμεθα] Ald. et Bas. 2. διαλεγόμενα. Neque rectius eæd. Edd. statim post μετενενεγμένον. Heind.

πρὸς Σκόπαν] Theocr. xvi. 36. Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν Μόσχοι σὺν κεραῇσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι· Μυρία δ' ἀμπέδιον Κρανώνιον ἐνδιάασκον Ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις· Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος—εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος (Simonides) αἰόλα φωνέων Βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομάστους Ὁπλοτέροις, τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι, Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων. ubi Schol. Κρανὼν πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. Καὶ Σιμωνίδης ἐν Θρήνοις.—Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.—Τὸν Σιμωνίδην φησί, παρόσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσάλων ἐπινίκια ἔγραψε καὶ θρήνους. Conf. Cic. de Orat. ii. 86. Quintil. xi. 2. De Scopadarum gente egit Perizon. ad Ælian. xii. 1. accuratius in Dissert. de Simonide Ceo Van Goens C. 4. §. v. p. 99. sqq. Adde Schneider. ad Aristot. Polit. in Add. p. 491. sq. Jam locus sequitur ex Simonidis Cei in Scopam carmine, quo de loco vid. ad §. 89. not. 3. Heind.

ἀλαθέως] Male Bas. 2. ἀληθέως. Heind.

τετράγωνον] Aristot. Rhet. iii. 11. τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα φάναι εἶναι τετράγωνον μεταφορά· ἄμφω γὰρ τέλεια. Ethic. Nicom. i. 10. ἀεὶ γὰρ ἢ μάλιστα πάντων πράξει καὶ θεωρήσει τὰ κατ' ἀρετὴν καὶ τὰς τύχας οἴσει κάλλιστα καὶ πάντῃ πάντως ἐμμελῶς ὅ γ' ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸς καὶ τετράγωνος ἄνευ ψόγου. Cf. Suid. v. τετράγωνος. Cuper. Obss. i. 11. Metaphora ducta vel, ut Gesnerus putat in Thes. v. 'Quadratus,' a corpore solido quadrato, qui cubus etiam dicitur, formato ita, ut, in quamcunque partem ceciderit, semper rectum sit, vel potius a quadrata figura, in qua paria inter se latera angulique sunt omniaque inter se respondent, ut nihil quasi desit, nihil supersit. Heind.

φρονοῦσιν οὕτω πράττοντες. Συνδοκεῖ μοι, ἔφη. Τοὐναντίον ἄρ'[l] ἐστὶ τὸ ἀφρόνως πράττειν τῷ σωφρόνως. Ἔφη. Οὐκοῦν τὰ μὲν ἀφρόνως πραττόμενα ἀφροσύνῃ πράττεται, τὰ δὲ σωφρόνως σωφροσύνῃ; Ὡμολόγει. Οὐκοῦν εἴ τι ἰσχύϊ πράττεται, ἰσχυρῶς πράττεται, καὶ εἴ τι ἀσθενείᾳ, ἀσθενῶς; Ἐδόκει. Καὶ εἴ τι μετὰ τάχους, ταχέως, καὶ εἴ τι μετὰ βραδυτῆτος, βραδέως; Ἔφη. Καὶ εἴ τι δὴ ὡσαύτως πράττεται, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πράττεται, καὶ εἴ τι ἐναντίως, ὑπὸ τοῦ ἐναντίου; Συνέφη. [§. 57.] Φέρε δή, ἦν δ' ἐγώ, ἔστι τι καλόν; Συνεχώρει. Τούτῳ ἔστι τι ἐναντίον πλὴν τὸ αἰσχρόν; Οὐκ ἔστιν. Τί δέ; ἔστι τι ἀγαθόν; Ἔστιν. Τούτῳ ἔστι τι ἐναντίον πλὴν τὸ κακόν; Οὐκ ἔστιν. Τί δέ;[m] ἔστι τι ὀξὺ ἐν φωνῇ; Ἔφη. Τούτῳ μὴ ἔστι τι ἐναντίον ἄλλο πλὴν τὸ βαρύ; Οὐκ ἔφη. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, ἑνὶ ἑκάστῳ[n] τῶν ἐναντίων ἓν μόνον ἐστὶν ἐναντίον
s. i. 193. καὶ οὐ πολλά; Συνωμολόγει. Ἴθι[o] δή, ἦν δ' ἐγώ, ἀναλογισώμεθα[p] τὰ ὡμολογημένα ἡμῖν. ὡμολογήκαμεν ἓν ἑνὶ μόνον[q] ἐναντίον εἶναι, πλείω δὲ μή; Ὡμολογήκαμεν. Τὸ[r] δὲ ἐναντίως πραττόμενον ὑπὸ ἐναντίων[s] πράττεσθαι; Ἔφη. Ὡμολογήκαμεν δὲ ἐναντίως πράττεσθαι, ὃ ἂν ἀφρόνως πράττηται, τῷ σωφρόνως πραττομένῳ; Ἔφη. Τὸ δὲ σωφρόνως πραττόμενον ὑπὸ σωφροσύνης πράττεσθαι, τὸ δὲ ἀφρόνως ὑπὸ ἀφροσύνης; Συνεχώρει. Οὐκοῦν εἴ περ ἐναντίως πράττεται, ὑπὸ ἐναντίου πράττοιτ' ἄν; Ναί. Πράττεται δὲ τὸ μὲν ὑπὸ σωφροσύνης, τὸ δὲ[t] ὑπὸ[u] ἀφροσύνης; Ναί. Ἐναντίως; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ὑπὸ ἐναντίων ὄντων; Ναί. Ἐναντίον ἄρ'[v] ἐστὶν ἀφροσύνη σωφροσύνης;[w] Φαίνεται. Μέμνησαι[x] οὖν ὅτι ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὡμολόγηται ἡμῖν ἀφροσύνη σοφίᾳ ἐναντίον εἶναι; Συνω-

[k] σωφρονεῖν: ἔφη: r.—[l] ἄρ' Γ.—[m] δ' w.—[n] ἑκάστῳ ἑνὶ Γ.—[o] ἴσθι Ξ.—[p] ἀνομολογησώμεθα pr r. (ον, ὁ, ον supra scr.)—[q] μόνῳ Γ, μόνω w.—[r] τὰ...πραττόμενα w.—[s] ὑπὸ τοῦ ἐναντίου r.—[t] δ' w.—[u] ὑπ' e.—[v] ἄρ' ΧΓr, ἆρ' w: ἆρά s.—[w] σωφροσύνη ἀφροσύνης Γ. malim ἀφροσύνη σωφροσύνῃ.—[x] μέμνησαι cum s corr Γ, μέμνημαι ΧΘΣΒCEnwyet.—[y] πρά-

πράττοντες vel saltem οὕτω πράττοντες. Corrigendum itaque: ἢ τοὐναντίον πράττειν. Σωφρονεῖν, ἔφη. Heind.

§. 57. ὃ ἂν πράττηται] Ald. et Bas. 2. πράττεται, quod, ut alia hujusmodi, tacite correxit Stephanus. Heind.

ἆρά ἐστιν] An ἄρα ἐστὶν, et sine interrogatione. Steph.

Edd. Ἐναντίον ἆρά ἐστιν ἀφ. inaudito voculæ ἆρα positu. Heind.

ἐπιλάθετο, καὶ Πιττακὸν τὸν ταὐτὰ[p] λέγοντα ἑαυτῷ, ὅτι χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τοῦτον[q] μέμφεταί τε καὶ οὔ φησιν ἀποδέχεσθαι[r] αὐτοῦ τὰ αὐτὰ ἑαυτῷ[s] λέγοντος. καί τοι ὁπότε τὸν ταὐτὰ[t] λέγοντα αὑτῷ[u] μέμφεται, δῆλον ὅτι καὶ ἑαυτὸν μέμφεται, ὥστε ἤτοι τὸ[v] πρότερον ἢ ὕστερον οὐκ ὀρθῶς λέγει. [§. 74.] Εἰπὼν οὖν ταῦτα πολλοῖς θόρυβον παρέσχε καὶ ἔπαινον τῶν ἀκουόντων. καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον, ὡσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγείς, ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα[w] εἰπόντος αὐτοῦ ταῦτα καὶ τῶν ἄλλων ἐπιθορυβησάντων· ἔπειτα, ὥς γε πρὸς σὲ εἰρῆσθαι τἀληθῆ, ἵνα μοι[x] χρόνος ἐγγένηται[y] τῇ σκέψει τί[z] λέγοι[a] ὁ ποιητής, τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον, καὶ καλέσας αὐτόν, Ὦ Πρόδικε, ἔφην ἐγώ, σός μέντοι Σιμωνίδης πολίτης· δίκαιος εἶ βοηθεῖν τῷ ἀνδρί. δοκῶ οὖν μοι ἐγὼ παρακαλεῖν σέ, ὥς περ ἔφη Ὅμηρος τὸν Σκάμανδρον πολιορκούμενον ι. 240.
ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Σιμόεντα παρακαλεῖν, εἰπόντα[b]

φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
σχῶμεν.

ἀτὰρ καὶ ἐγὼ[c] σὲ παρακαλῶ, μὴ ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας τὸν ι. i. 207.

ΞΕ et corr Γ, ἀληθέα ιυ, ἀλαθέα ϛ: ἀλαθείᾳ *ϛ.—[p] ταῦτα ϛ.—[q] τοῦτο pr Γ.—[r] ἀναδέχεσθαι ιυ.—[s] ἑαυτῷ om ιυ.—[t] ταῦτα Ξ.—[u] ἑαυτῷ rγϛ, αὐτῶι Ξ.—[v] ἡγοῖτο ΞΓΘΕ et pr Β, ἡγεῖτο ϛ.—[w] εἰλιγγίασα ΞΘ, ἠλιγγίασα Cε.—[x] μὴ ιυ.—[y] ἐγγένηται ϛ: ἐκγένηται *ϛ.—[z] τί om pr Γ.—[a] λέγοι ΞΘ: λέγει *ϛ.—[b] εἰπόντα

post ubi ex Ald. Stephanus repetiit ἀλαθείᾳ, quum Simonides non hoc, sed ἀλαθέως posuerit, qui h. l. usus fuerit Dorica forma? Rescripsi ex Bas. 2. ἀληθείᾳ, ut in Edd. legitur §. 75.—ὥστε ἤτοι τὸ πρότερ. ἢ ὕστερον ο. ὀ. λ. τὸ πρότερον (vel potius τοπρότερον) h. l. adverbialiter positum; ne quis deinde requirat τὸ ὕστερον. Heind.

§. 74. θόρυβον παρέσχε] Excitavit vel materiem præbuit acclamandi. Æschin. in Timarch. p. 170. μηδενὶ δὴ τρόπῳ καθ' ἡμῶν αὐτῶν γέλωτα τῷ σοφιστῇ καὶ διατριβὴν παράσχητε. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 39. Ἔγωγε—καὶ ὑπὸ τῶν φίλων οἶδα ὅτι ἂν σὲ πεφευγὼς λόγον ἂν παρέχοιμι, ubi scribi potuit etiam τοῖς φίλοις. Heind.

χρόνος ἐκγένηται] Imo ἐγγένηται. Sympos. p. 184. A. πρῶτον μὲν τὸ ἁλίσκεσθαι ταχὺ αἰσχρὸν νενόμισται, ἵνα χρόνος ἐγγένηται, ὃς δὴ δοκεῖ τὰ πολλὰ καλῶς βασανίζειν. Phædon. §. 81. ἵνα χρόνου ἐγγενομένου βουλευσώμεθα τί δρῶμεν. Adde Wesseling. ad Diod. Sic. v. 76. Heind.

ὥσπερ ἔφη Ὅμηρος] Iliad. φ. 308. ubi post illa φίλε κασ.—σχῶμεν sequuntur hæc, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος ἐκπέρσει, unde deinceps sumptum a Platone hoc ἐκπέρσῃ. Eurip. Phœniss. 573. Ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας. Id. ap. Stob. Eclogg. Eth. Tit. iii. Φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεών. Soph. Aj. 896. Οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι. Trach. 1104. Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας. Nam in soluta oratione vix alias sic positum πέρθειν et ἐκπέρθειν reperias, quamvis simili verbo Xenoph. Mem. Socr. ii. 1. 17. dixerit—τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις (πείνῃ καὶ δίψῃ etc.) πολιορκεῖσθαι. Heind.

Σιμωνίδην ἐκτρέψῃ. καὶ γὰρ οὖν καὶ δεῖται τὸ ὑπὲρ Σιμωνίδου ἐπανόρθωμα τῆς σῆς μουσικῆς, ᾗ τό τε βούλεσθαι καὶ ἐπιθυμεῖν διαιρεῖς[d] ὡς οὐ ταὐτὸν ὄν, καὶ ἃ νῦν δὴ εἶπες πολλά τε καὶ καλά. καὶ νῦν σκόπει[e] εἴ σοι συνδοκεῖ[f] ὅ περ[g] ἐμοί. οὐ γὰρ φαίνεται ἐναντία λέγειν αὐτὸς αὑτῷ Σιμωνίδης. σὺ γάρ, ὦ Πρόδικε, προαπόφηναι τὴν σὴν γνώμην. ταὐτόν σοι δοκεῖ εἶναι τὸ[h] γενέσθαι καὶ τὸ εἶναι, ἢ ἄλλο; Ἄλλο νὴ Δί', ἔφη ὁ Πρόδικος. [§. 75.] Οὐκοῦν, ἔφην ἐγώ, ἐν μὲν τοῖς πρώτοις αὐτὸς ὁ Σιμωνίδης τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀπεφήνατο, ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν ἀληθείᾳ γενέσθαι χαλεπὸν εἴη; Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη ὁ Πρόδικος. Τὸν δέ γε Πιττακόν, ἦν δ' ἐγώ, μέμφεται, οὐχ ὡς οἴεται Πρωταγόρας, ταὐτὸν[i] ἑαυτῷ λέγοντα, ἀλλ' ἄλλο. οὐ γὰρ τοῦτο ὁ Πιττακὸς ἔλεγε τὸ χαλεπόν, γενέσθαι ἐσθλόν, ὥς περ ὁ Σιμωνίδης, ἀλλὰ τοῦτ',[j] ἔμμεναι· ἔστι δὲ οὐ ταὐτόν, ὦ Πρωταγόρα, ὥς φησι Πρόδικος ὅδε,[k] τὸ εἶναι καὶ τὸ γενέσθαι. εἰ δὲ μὴ τὸ αὐτό ἐστι τὸ εἶναι τῷ γενέσθαι, οὐκ ἐναντία λέγει ὁ Σιμωνίδης αὐτὸς αὑτῷ.[l] καὶ ἴσως ἂν φαίη Πρόδικος ὅδε καὶ ἄλλοι πολλοί, καθ' Ἡσίοδον, γενέσθαι μὲν ἀγαθὸν
s. i. 208. χαλεπὸν εἶναι· τῆς γὰρ ἀρετῆς ἔμπροσθεν τοὺς θεοὺς ἱδρῶτα θεῖναι· ὅταν δέ τις αὐτῆς εἰς ἄκρον ἵκηται, ῥηϊδίην δ' ἤπειτα[m] πέλειν, χαλεπήν περ ἐοῦσαν ἐκτῆσθαι.[n] [§. 76.] Ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἀκούσας ταῦτα ἐπῄνεσέ με· ὁ δὲ

om ΣCErwye.—[c] ἐγὼ καὶ r.—[d] διαιρεῖν r.—[e] νῦν δὴ σκόπει r.—[f] δοκεῖ r.—[g] ἧπερ Σ.—[h] τὸ om pr Ξ.—[i] τὸ αὐτὸν ꝊΘErγt : τὸ αὐτὸ °s.—[j] τοῦτ' Θ : τὸ °s.—[k] οὐδὲ ΞBCErwye : in Γ litura est.—[l] ἑαυτῷ ΞErs.—[m] δ' ἤπειτα wye, δήπειτα ꝊΘΞΣBC, δ' ἔπειτα s et corr Γ. E quid habeat, non liquet.—[n] κτῆσθαι ꝊΘ, κεκτῆσθαι y.—

τῆς σῆς μουσικῆς] Vid. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 126. ubi tamen *μουσικὴν* h. l. perperam interpretatur *artem dialecticam*. Heind.

§. 75. *καθ' Ἡσίοδον*] E. κ. ἡ. v. 287. sqq.—*χαλεπήν περ ἐοῦσαν, ἐκτῆσθαι.* Distinxi post *ἐοῦσαν*, quo *ἐκτῆσθαι* hoc trahatur ad remotius *ῥηϊδίην*, non ad proximum *χαλεπήν*, cui si adjunxeris, non redundat modo, sed mutari etiam debet in *κτᾶσθαι*. Ab ipso autem Platone hoc additum esse, declarant sequentia illa Protagoræ, quibus Socratis hæc verba respicit, *Πολλὴ ἂν ἀμαθία εἴη τοῦ ποιητοῦ, εἰ οὕτω φαῦλόν τί φησιν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι* etc. et qui tandem hoc addere in mentem venisset glossatori? De forma hac *ἐκτῆσθαι*, Ionicis frequentata, Eustath. ad Hom. Il. ι. p. 750. 41. *τὸ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτὸ καὶ Ἰωνικὸν δὲ ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως.* Ex Ionicis scriptoribus exempla collegit Fischerus Animadv. in Weller. P. ii. p. 288. Apud Platonem uti h. l. *ἐκτῆσθαι* legitur Menon. p. 97. E. Theætet. §. 133. ed. Ald. et Steph. ubi forsan bis scribendum *πρὶν ἐκτῆσθαι τοῦ ἐκτῆσθαι ἕνεκα.* Heind.

Πρωταγόρας, Τὸ ἐπανόρθωμά σοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει ἢ ὃ ἐπανορθοῖς.[o] Καὶ ἐγὼ εἶπον, Κακὸν ἄρα μοι εἴργασται, ὡς ἔοικεν, ὦ Πρωταγόρα, καὶ εἰμί τις[p] γελοῖος ἰατρός· ἰώμενος μεῖζον τὸ νόσημα ποιῶ. Ἀλλ' οὕτως ἔχει, ἔφη. Πῶς δή; ἦν δ' ἐγώ. Πολλὴ ἄν, ἔφη, ἀμαθία εἴη τοῦ ποιητοῦ, εἰ οὕτω φαῦλόν τί φησιν εἶναι τὴν ἀρετὴν ἐκτῆσθαι,[q] ὅ ἐστι πάντων χαλεπώτατον, ὡς ἅπασι δοκεῖ ἀνθρώποις. [§. 77.] Καὶ ἐγὼ εἶπον, Νὴ τὸν Δί', εἰς καιρόν γε παρατετύχηκεν ἡμῖν ἐν[r] τοῖς λόγοις Πρόδικος ὅδε. κινδυνεύει γάρ τοι, ὦ Πρωταγόρα, ἡ Προδίκου σοφία θεία τις εἶναι πάλαι, ἤτοι ἀπὸ Σιμωνίδου ἀρξαμένη, ἢ καὶ
ἔτι παλαιοτέρα. σὺ δὲ ἄλλων πολλῶν ἔμπειρος ὢν ταύτης I. 341.
ἄπειρος εἶναι φαίνει, οὐχ ὥς περ ἐγὼ ἔμπειρος διὰ τὸ μαθητὴς εἶναι Προδίκου τουτουί.[v] καὶ νῦν μοι δοκεῖς οὐ μανθάνειν ὅτι καὶ τὸ[s] χαλεπὸν τοῦτο ἴσως οὐχ οὕτω Σιμωνίδης[t] ὑπέλαβεν[u] ὥς περ σὺ ὑπολαμβάνεις, ἀλλ' ὥς περ περὶ τοῦ

[o] ἢ ὃ ἐπανορθοῖς ἔχει r.—[p] τι e.—[q] κεκτῆσθαι y.—[r] ἐν om ΣCrwye, delet B.—[s] τὰ om r.—[t] σιμωνίδης οὐχ οὕτως r.—[u] ὑπελάμβανεν ℵΓΞΣBCrwyer.—[v] οὑτωσὶ Ξ.—

§. 76. *κακὸν ἄρα μοι εἴργασται*] Xenoph. Cyrop. v. 3. 2. *εἰ οὖν τοῖς θεοῖς ἐξελόντες τὰ νομιζόμενα καὶ τῇ στρατιᾷ τὰ ἱκανὰ δοίημεν τὴν ἄλλην τούτῳ λείαν, ἆρ' ἄν, ἔφη, καλὸν ποιήσαιμεν* etc. ubi neque cum Brodæo *καλῶς*, neque cum Steph. *καλόν τι* reponendum. Ibid. v. 3. 31. *ἀλλὰ μὴν καὶ σύμφορόν γ' ἄν, ὡς ἐγὼ δοκῶ, πράττοιμεν ἡμῖν αὐτοῖς.* Aristoph. Ran. 1023. *Τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται.* Heind.

ἰώμενος μεῖζον τ. ν. π.] Ficinus, *quippe qui dum curare contendo, morbum exaugeo.* In quibus hoc *quippe qui* de suo interposuit. Certe non *ὃς ἰώμενος* cet. sed *ὅσγ' ἰώμ.* scripsisset Plato. Heindorf.

πολλὴ ἄν, ἔφη, ἀμαθία εἴη τ. π. εἰ—φησίν] Apolog. Socr. p. 25. B. *πολλὴ γὰρ ἄν τις εὐδαιμονία εἴη περὶ τοὺς νέους, εἰ εἷς μὲν μόνος αὐτοὺς διαφθείρει, οἱ δὲ ἄλλοι ὠφελοῦσιν.* Xenoph. Hieron. I. 8. *ἀλλ' ἐν τοῖσδ', ἔφη, διαφέροι ἄν, εἰ πολλαπλάσια μὲν δι' ἑκάστου τούτων εὐφραίνεται, πολὺ δὲ μείω τὰ λυπηρὰ ἔχει*, in quibus Brunckius ad Aristoph. Plut. 1087. *εὐφραίνοιτο—ἔχοι* correxit, male ille Hemsterhusii miratus judicium in versu illo Aristoph. Id. Xenoph. Œcon. 9. 16. *ἐδίδασκον αὐτήν, ὡς οὐκ ἂν ἄχθοιτο δικαίως, εἰ πλείω αὐτῇ πράγματα προστάττοι ἢ τοῖς οἰκέταις* etc. Neque aliter, ubi præmittitur protasis, Mem. Socr. iv. 2. 31. *εἰ γὰρ μηδὲ ταῦτα οἶδα, καὶ τῶν ἀνδραπόδων φαυλότερος ἂν εἴην.* Anab. vii. 6. 15. *Ἐπεί γε μὴν ψεύδεσθαι ἤρξατο Σεύθης περὶ τοῦ μισθοῦ, εἰ μὲν ἐπαινῶ αὐτόν, δικαίως ἄν με καὶ αἰτιῷσθε καὶ μισοῖτε.* Heind.

§. 77. *οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ἔμπειρος διὰ τὸ μαθητ. εἶν.*] Stephanus quum sic distinxit, *οὐχ ὥσπερ ἐγώ, ἔμπειρος, διὰ τὸ μ.* jungi voluit *ἄπειρος εἶναι φαίνῃ, οὐχ ἔμπειρος, ὥσπερ ἐγὼ* etc. Quæ distinctio recte abest ab Ald. et Bas. 2. Aristoph. Eqq. 784. *Ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθήμενον οὕτως, Οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω.* Eurip. Bacch. 916. Brunck. *Ἀλλ' ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε, Οὐχ ὡς ἐγώ νιν ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμοσα.* Plat: Gorg. §. 163. *ὑμᾶς—ἀπορεῖν ποιεῖ πικρότατα πώματα διδοὺς καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἀναγκάζων, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα καὶ παντοδαπὰ εὐώχουν ὑμᾶς*, ubi vid. adscripta.—*διὰ τὸ μαθ. εἶναι Προδ.* Conf. Cratyl. §. 2. Menon. p. 96. D. Heind.

r. l. 209. δεινοῦ Πρόδικός με οὑτοσὶ[v] νουθετεῖ ἑκάστοτε, ὅταν ἐπαινῶν ἐγὼ ἢ σὲ[w] ἢ ἄλλον τινὰ λέγω ὅτι Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ, ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι τἀγαθὰ δεινὰ καλῶν. τὸ γὰρ δεινόν, φησί, κακόν[x] ἐστιν· οὐδεὶς γοῦν[y] λέγει ἑκάστοτε δεινοῦ πλούτου οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης οὐδὲ δεινῆς ὑγιείας, ἀλλὰ δεινῆς νόσου καὶ δεινοῦ πολέμου καὶ δεινῆς πενίας, ὡς τοῦ δεινοῦ κακοῦ ὄντος. ἴσως οὖν καὶ τὸ χαλεπὸν αὖ οἱ Κεῖοι καὶ ὁ Σιμωνίδης ἢ κακὸν ὑπολαμβάνουσιν ἢ ἄλλο τι ὃ σὺ οὐ μανθάνεις. [§. 78.] Ἐρώμεθα οὖν Πρόδικον· δίκαιον γὰρ τὴν Σιμωνίδου φωνὴν τοῦτον ἐρωτᾶν. τί ἔλεγεν, ὦ Πρόδικε, τὸ χαλεπὸν Σιμωνίδης;[z] Κακόν, ἔφη. Διὰ ταῦτ' ἄρα καὶ μέμφεται, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Πρόδικε, τὸν Πιττακὸν λέγοντα Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, ὥσπερ ἂν εἰ ἤκουεν[a] αὐτοῦ λέγοντος ὅτι ἐστὶ κακὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. Ἀλλὰ τί οἴει, ἔφη,[b] λέγειν, ὦ Σώκρατες, Σιμωνίδην ἄλλο ἢ τοῦτο, καὶ ὀνειδίζειν[c] τῷ Πιττακῷ ὅτι τὰ ὀνόματα οὐκ ἠπίστατο ὀρθῶς διαιρεῖν ἅτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ βαρβάρῳ τεθραμμένος; Ἀκούεις δή, ἔφην ἐγώ, ὦ[d] Πρωταγόρα, Προ-

[w] ἐγώ σε w.—[x] καί E.—[y] γὰρ Γ.—[z] ὁ σιμωνίδης r.—[a] ἤκουσεν r.—[b] ἔφην Θ.—[c] ὀνειδίζει pr Γ.—[d] ὦ 334, 18. τὸ] hæc in recentiori folio scripta habet Θ.—[e] ἔφη

ὅταν ἐπαινῶν ἐγὼ ἢ σὲ] Non perspecto in his sermonis nexu Ficinus: *verum tanquam malum et grave quiddam intelligendum esse crebro me Prodicus admonet; nam quoties—ita dico* etc. ἐπαινοῦντος hæc, ὅταν ἐπαινῶν—, ἐρωτᾷ, adjunguntur præcedentibus, apta et ipsa ex prægresso ὥσπερ, quod iterum ante hæc apud animum intelligi potest. Ad hæc autem apodosis redditur deinde verbis, ἴσως οὖν καὶ τὸ χαλεπὸν etc. Heind.

σοφὸς καὶ δεινὸς] Hipp. Min. p. 373. B. σοφὸς γὰρ ἦν καὶ δεινὸς κατὰ τὸν σὸν λόγον. Aristoph. Ran. 968. Θηραμένης σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα. Eccles. 245. Οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή. Adde allata ad Phædr. §. 50.—οὐδεὶς γοῦν λέγει ἑκάστοτε δεινοῦ πλούτου cet. In his si ante genitivos hosce περὶ, quod sunt qui ubique advocent, supplendum putetur, quanquam id nusquam ita in prosa oratione omitti censeo, ne hoc quidem Græcum existimo, οὐδεὶς λέγει ἑκάστοτε περὶ δεινοῦ πλούτου, sed potius, οὐδεὶς λέγει δεινὸν πλοῦτον. Quænam igitur structuræ hujus ratio? Non eam ego expedio nisi per exclamationem quandam hæc accipiendo, δεινοῦ πλούτου, δεινῆς εἰρήνης cet. quamvis non præfixa exclamandi vocula, ὦ, φεῦ, similive. Theocrit. Adoniaz. 75. χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός! ad quam Valckenarius formulæ non multas reperiri similes notavit, ubi nec vocula neque saltem littera ὦ genitivis præfigatur. Nobis ad manum hæc sunt. Xenoph. Cyrop. ii. 2. 3. εἶπε πρὸς ἑαυτόν, τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν! Aristoph. Eccles. 787. τῆς μωρίας, Τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ, τι Δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη—ἀναμένειν etc. Acharn. 88. καὶ τίς εἶδε πώποτε βοῦς κριβανίτας; Τῶν ἀλαζονευμάτων! 833. Πολυπραγμοσύνης! νῦν ἐς κεφαλὴν τράποιτ' ἐμοί. Eurip. Bacch. 259. Τῆς δυσσεβείας! (proh pietas!) ὦ ξέν', οὐκ αἰδῇ θεούς; ubi Tragicorum certe corruptor sæpius quam emendator Brunckius de conjectura reposuit φεῦ τῆς ἀσεβίας. H. l. si vere judicavi, comma ponendum post ἑκάστοτε. Heind.

§. 78. ἅτε Λέσβιος ὢν καὶ ἐν φωνῇ

δίκου τοῦδε. ἔχεις τι πρὸς ταῦτα λέγειν; Καὶ ὁ Πρωταγόρας, [§. 79.] Πολλοῦ γε δεῖ, ἔφη,[e] οὕτως ἔχειν, ὦ Πρόδικε· ἀλλ' ἐγὼ εὖ οἶδ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης τὸ χαλεπὸν s. i. 210.
ἔλεγεν ὅ[f] περ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, οὐ τὸ κακόν, ἀλλ' ὃ ἂν μὴ ῥᾴδιον ᾖ ἀλλὰ διὰ πολλῶν πραγμάτων γίγνηται. Ἀλλὰ καὶ ἐγώ[g] οἶμαι, ἔφην,[h] ὦ Πρωταγόρα, τοῦτο λέγειν Σιμωνίδην, καὶ Πρόδικόν γε τόνδε εἰδέναι, ἀλλὰ παίζειν[i] καὶ σοῦ δοκεῖν[j] ἀποπειρᾶσθαι, εἰ οἷός τ' ἔσει τῷ σαυτοῦ λόγῳ βοηθεῖν, ἐπεὶ ὅτι γε Σιμωνίδης οὐ λέγει τὸ χαλεπὸν κακόν, μέγα τεκμήριόν[k] ἐστιν εὐθὺς τὸ μετὰ τοῦτο ῥῆμα· λέγει γὰρ ὅτι θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι[l] γέρας. οὐ δή που τοῦτό γε λέγων, κακὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, εἶτα τὸν θεόν φησι μόνον τοῦτ'[m] ἂν ἔχειν καὶ τῷ θεῷ τοῦτο γέρας ἀπένειμε μόνῳ· ἀκόλαστον γὰρ ἄν τινα λέγοι[n] Σιμωνίδην ὁ[o] Πρόδικος καὶ οὐδαμῶς Κεῖον. ἀλλ' ἅ[p] μοι δοκεῖ διανοεῖσθαι Σιμωνίδης ἐν τούτῳ τῷ ᾄσματι,[q] ἐθέλω[r] σοι εἰπεῖν, εἰ βούλει λαβεῖν

om Ξ.—[f] δσ' ω.—[g] κἀγὼ τ.—[h] ἔφην οἶμαι Γ.—[i] παίζει corr Γ.—[j] δοκεῖ pr Ξ et rc Γ.—[k] τεκμήριόν γ' ἐστὶν Θ.—[l] τοῦτο ἔχοι ΧΓΘΞCryt: ἔχοι τοῦτο *ς.—[m] τοῦτ' Γ.—[n] λέγουσι Γ.—[o] ὁ om ΧΘ.—[p] ἀλλά Ξ, ἀλλ' ὃ τ.—[q] ὀνόματι Γ.—[r] ὁ θέλω corr Γ.

βαρβάρῳ τεθραμμένος] Patria Cea superbientis hominis insolens de Lesbo judicium, quæ melicorum principes, Alcæum Sapphonemque, tulisset, num possit aliquatenus ex historia defendi, eruditioribus ego explicandum relinquo. Primos insulæ incolas Pelasgos fuisse tradit Diodor. Sic. v. 81. post eos Macareum sedem ibi cepisse, *ἔχοντα λαοὺς ἠθροισμένους, τοὺς μὲν Ἴωνας, τοὺς δ' ἐξ ἄλλων ἐθνῶν παντοδαπῶν συνεῤῥυηκότας.* Ex qua advenarum colluvione remanserant ibi forsitan in rustico certe sermone vestigia. Heind.

§. 79. *καὶ Πρόδικόν γε τόνδε εἰδέναι, ἀλλὰ παίζειν*] Acerba prope hæc est in Prodicum cavillatio, qui in suis de verborum differentia scholis (v. Cratyl. §. 2.) de vocabulo *δεινοῦ* nugas istas tradens haud dubie, id quod Socratis illa declarant §. 77. *ἀλλ' ὥσπερ περὶ τοῦ δεινοῦ Πρόδικός με οὑτοσὶ νουθετεῖ ἑκαστότε* etc., quum supra serio plane Socrati dixerit *χαλεπὸν* a Simonide *κακὸν* intelligi §. 78. init., lusisse ab illo nunc dicitur neque ista nisi Protagoræ tentandi causa protulisse. Heind.

καὶ σοῦ δοκεῖν ἀποπειρᾶσθαι cet.] Redundat sane hoc *δοκεῖν* post illud *οἶμαι*, ut potius videri queat, quod Ed. Ald. habet, *δοκεῖ*. Nam *δοκεῖν* ex Bas. 2. dedit Steph. Hoc tamen retento, lenius procedit oratio, neque pleonasmus ille peritos offendet. Conf. not. ad Sophist. §. 23. Heind.

τοῦτο τὸ γέρας] Inserui art. *τὸ*, uti insertus legitur §. 84. *ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας.* Neque illo non opus fuerit in proxime præcedd. ubi Simonideum versum dissolvit Plato. Heind.

καὶ οὐδαμῶς Κεῖον] Ceorum clara civitas fuit ob morum probitatem severitatemque institutorum et universam rei publicæ administrationem. Vid. Bœckh. in Plat. Min. et Legg. p. 109. Quæ præclara eximii viri animadversio Aristophani quoque lucem affert Ran. v. 970. ubi Theramenes acerbissima ironia dicitur *σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα, Ὃς ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ, Πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κῖος.* Repone *Κεῖος*, uti legitur apud Eustath. De Chiis, perditissimis hominibus, conf. Aristoph. Pac. 171. Plutarch. Lacon. Apophtheg. p. 232. F. Heind.

r. 342. μου πεῖραν ὅπως ἔχω, ὃ σὺ[s] λέγεις τοῦτο, περὶ ἐπῶν· ἐὰν δὲ βούλῃ, σοῦ ἀκούσομαι. [§. 80.] Ὁ μὲν οὖν Πρωταγόρας ἀκούσας μου ταῦτα λέγοντος, Εἰ σὺ βούλει, ἔφη, ὦ Σώκρατες· ὁ δὲ Πρόδικός τε καὶ ὁ Ἱππίας ἐκελευέτην πάνυ, καὶ οἱ ἄλλοι.

Ἐγὼ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἅ γ' ἐμοὶ[t] δοκεῖ περὶ τοῦ ᾄσ-
r. i. 211. ματος τούτου, πειράσομαι ὑμῖν διεξελθεῖν. Φιλοσοφία γάρ ἐστι παλαιοτάτη τε[u] καὶ πλείστη τῶν Ἑλλήνων ἐν Κρήτῃ τε καὶ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ σοφισταὶ πλεῖστοι γῆς ἐκεῖ εἰσίν. ἀλλ' ἐξαρνοῦνται καὶ σχηματίζονται ἀμαθεῖς εἶναι, ἵνα μὴ κατάδηλοι ὦσιν[v] ὅτι σοφίᾳ τῶν Ἑλλήνων περίεισιν, ὥς περ οὓς Πρωταγόρας ἔλεγε τοὺς σοφιστάς, ἀλλὰ δο-

—[s] σοι ΖΘ.—[t] libri γέ μοι.—[u] τε om Γ.—[v] κατάδηλοι ἡμῖν ὦσιν Ϛ.—[w] δοκοῦσι Γ.

ὅπως ἔχω, ὃ σὺ λέγεις τοῦτο, περὶ ἐπῶν] Adscripsit his Stephanus: 'Fortasse, ὅπως ἔχω περὶ ὃ σὺ λέγεις. Sed ne sic quidem mendo carere videtur hic locus.' Mendi hic equidem nihil quidquam video, si ita interpungatur: ὅπως ἔχω, ὃ σὺ λέγεις τοῦτο, περὶ ἐπῶν. ὅπως ἔχω περὶ ἐπῶν est i. q. ὅπως δεινός εἰμι περὶ ἐπῶν καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἷόστε ξυνιέναι ἅ τε ὀρθῶς πεποίηται καὶ ἃ μή, quod supra Protagoras Socrati dixerat ἀνδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι §. 72. Illuc respiciunt interjecta hæc, ὃ σὺ λέγεις τοῦτο, in quibus τοῦτο perinde collocatum atque in formula, quæ itidem interponi solet, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο. Quanquam non multum refrager, si quis in vulgata interpunctione sic maluerit explicare: *quomodo habeam, quod tu dicis, istud de carminibus*, i. e. istam carmina intelligendi exigendique facultatem. Heind.

§. 80. εἰ σὺ βούλει] Sc. εἰπέ μοι ἃ σοι δοκεῖ διανοεῖσθαι ὁ Σιμων. Ficin. *ut lubet*, quasi ᾗ σὺ βούλει legisset. Sed hoc sensu scriptor sine dubio dedisset ὁποτέρως. Heind.

φιλοσοφία γάρ ἐστι etc.] In his Socratem, hominem docilem et εἴρωνα, imitando Sophistam illudere (conf. ab illo dicta §. 20.), animadvertit jam Bœckhius in Plat. Min. p. 27. Heind.

πλεῖστοι γῆς] Hæc jungenda, ut ante πλείστη τῶν Ἑλλήνων.—σχηματίζονται i. q. προσποιοῦνται. V. Tim. Lex. p. 245. Heind.

περίεισιν ὥσπερ] γράφεται, περίεισι· καὶ δὴ καὶ τούτους παρίεισιν, ὥσπερ &c. Steph.

ἔλεγε τοὺς σοφ.] Expungendum esse puto articulum τοὺς post ἔλεγε. Parum autem placet commemorata diversa lectio: in qua etiam παρίεισιν mendosum sit necesse est. Steph.

οὓς ἔλεγε τοὺς σοφιστὰς] Non video, quare Stephanus τοὺς ante σοφιστὰς expungendum censeat. Est enim, uti sæpissime alibi, ita hic etiam, τοὺς σοφιστὰς veluti interpretamentum antecedentis οὕς. Respicit autem ad Protagoræ orationem p. 316. St. Sed aliud est idemque gravius, cujus caussa ad hunc locum scripsimus. Ὥσπερ εἰσι quo hic sensu occurrat, nisi difficili et contorta interpretatione, declarari nequit. Sed non magnopere laborandum. Iisdem fere servatis literis, ita corrigi potest, ut dilucidum evadat ac perspicuum. Lege: ᾧ περίεισι. Heusd.

Expungendum art. τοὺς in notis judicat Stephanus non recordatus tritum illum utriusque sermonis morem, quo solet præcedenti pronomini relativo sequentis nominis casus accommodari. Hic τοὺς σοφιστὰς positum pro οἱ σοφισταὶ (sc. ἐξαρνοῦνται καὶ σχημ. ἀμαθεῖς εἶναι). Criton. p. 48. C. ἃς δὲ σὺ λέγεις τὰς σκέψεις περί τε χρημάτων ἀναλώσεως—μὴ ὡς ἀληθῶς ταῦτα—σκέμματα ᾖ τῶν ῥᾳδίως ἀποκτιννύντων. Sed exemplorum satis protuli ad Gorg. §. 85. in quorum plerisque certe eadem obtinet ratio. Heind.

κῶσι[w] τῷ[x] μάχεσθαι καὶ ἀνδρίᾳ[y] περιεῖναι, ἡγούμενοι, εἰ γνωσθεῖεν ᾧ περίεισι,[z] πάντας τοῦτο ἀσκήσειν. νῦν[a] δὲ ἀποκρυψάμενοι ἐκεῖνο ἐξηπατήκασι τοὺς ἐν ταῖς πόλεσι Λακωνίζοντας, καὶ οἱ μὲν ὦτά τε κατάγνυνται μιμούμενοι αὐτούς, καὶ ἱμάντας[b] περιειλίττονται[c] καὶ φιλογυμναστοῦσι καὶ βραχείας ἀναβολὰς φοροῦσιν, ὡς δὴ τούτοις κρατοῦντας τῶν Ἑλλήνων τοὺς Λακεδαιμονίους· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὰν βούλωνται ἀνέδην[d] τοῖς παρ᾽ αὐτοῖς συγγενέσθαι[e] σοφισταῖς καὶ ἤδη ἄχθωνται[f] λάθρα ξυγγιγνόμενοι, ξενηλασίας ποιούμενοι τῶν τε Λακωνιζόντων τούτων

—[x] τωι 𝔄.—[y] ἀνδρεῖοι 𝔄Θ: ἀνδρείᾳ *s.—[z] ᾧ περίεισι Heusdius, οι περίεισιν 𝔄, ὅπερ (δ) εἰσι ΞΣBCωγe et pr Γ, ὅπερ εἰσι r, οἵπερ εἰσι 𝔯, ὥσπερ εἰσι E: ὅπερ εἰσὶ *s.—[a] ἀσκήσειν τὴν σοφίαν νῦν 𝔄Θ𝔯.—[b] ἱμάντες 𝔯.—[c] περιελίττονται 𝔯 et corr Σ, περιειλίττοντας e.—[d] ἀναίδην 𝔯.—[e] συγγενέσι 𝔯.—[f] ἤδη ἄχθονται C, γὰρ ἤδη ἄχθονται

ἀνδρίᾳ] Sic rursus Ald. et Bas. 2.—εἰ γνωσθεῖεν ὅπερ εἰσί. Reliqui vulgatum sensu tolerabili, nihil tamen dubitans de veritate emendationis Heusdianæ ᾧ περίεισι. HEIND.

Λακωνίζοντας] Sunt quos in Gorgia §. 151. τοὺς τὰ ὦτα κατεαγότας dicit, Λακωμανοῦντες illi homines, κομῶντες, πεινῶντες, ῥυπῶντες, σκυτάλια φοροῦντες (Aristoph. Av. 1281.) οἳ ἐσκυθρωπάκασι καὶ λακωνίζειν φασὶ καὶ τρίβωνας ἔχουσι καὶ ἁπλᾶς ὑποδέδενται (Demosth. in Conon. p. 1267. Reisk.) iidem dicti ὠτοκατάξιαι. V. Schneid. Lex. Gr. Eustath. ad Il. ψ. p. 1324. Menag. ad Laert. v. 67. Plutarch. Phoc. p. 746. B. ἦν τις Ἀρχιβιάδης ἐπικαλούμενος Λακωνιστὴς πώγωνά τε καθειμένος ὑπερφυῆ μεγέθει καὶ τρίβωνα φορῶν ἀεὶ καὶ σκυθρωπάζων. HEIND.

ὦτά τε κατάγνυνται] Sc. σκληραῖσι τεθλασμένοι οὔατα πυγμαῖς Theocr. xx. 45.—ἱμάντας] *Cæstus* s. lora bubula, quibus manus pugiles illigabant, quo vehementiores inferrent ictus, (ἱμάντας ὀξεῖς ἐπὶ τῷ καρπῷ τῆς χειρὸς ἑκατέρας Pausan. viii. 40. 3.) cum aurium, quibus pugiles uterentur, involucris s. ἀμφωτίσι confudit h. l. Meursius in Misc. Lacon. i. 17. HEIND.

ἀναβολὰς] ἀναβολή, *amiculum*, exterius erat vestimentum, quod decora quadam ratione subducebatur vel colligebatur (ἀνεβάλλετο, non περιεβάλλετο) ne nimis flueret aut traheretur. Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. vii. 9. Spartani autem ἄνευ χιτῶνος διετέλουν ἓν ἱμάτιον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν λαμβάνοντες Plutarch. Lycurg. p. 50. B. Xenoph. de Laced. rep. p. 677. E. Breve hoc amiculum τρίβωνα appellat Demosth. loco ante laudato et Plutarch. Nic. p. 535. E. aliisque locis. Inde id. de Discr. Ad. et Am. p. 52. E. de Alcibiade, ἐν Λακεδαίμονι κειρόμενος ἐν χρῷ καὶ τριβωνοφορῶν καὶ ψυχρολουτρῶν. In quo vili Spartanorum vestitu ἀλαζονείαν agnoscit Aristot. Ethic. Nicom. iv. 7. extr. HEIND.

ὡς δὴ] *Quasi vero* etc. Nam δὴ h. l. ironicum. HEIND.

ἀνέδην] I. e. ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως. Vid. Herm. ad Viger. p. 759.—ἄχθωνται. Vitiosum in Ald. et Bass. ἄχθονται correxit Steph. HEIND.

ξενηλασίας] Aristoph. Av. 1012. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται. Plutarch. Lycurg. p. 56. C. οὐδ᾽ ἀποδημεῖν ἔδωκε (Λυκοῦργος) τοῖς βουλομένοις καὶ πλανᾶσθαι ξενικὰ συνάγοντας ἤθη καὶ μιμήματα βίων ἀπαιδεύτων καὶ πολιτευμάτων διαφοράν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀθροιζομένους ἐπ᾽ οὐδενὶ χρησίμῳ καὶ παρεισρέοντας εἰς τὴν πόλιν ἀπήλαυνεν, οὐχ ὡς Θουκυδίδης φησὶ (ii. 39.) δεδιὼς μὴ τῆς πολιτείας μιμηταὶ γένωνται καὶ πρὸς ἀρετήν τι χρήσιμον ἐκμάθωσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὅπως μὴ διδάσκαλοι κακοῦ τινος ὑπάρξωσι etc. Conf. Perizon. ad Ælian. V. H. xiii. 16. Quippe certis nonnisi diebus, festis imprimis, Spartæ commorari peregrinis licebat. V. Crag. de rep. Laced. iii. 4. HEIND.

καὶ ἐάν τις ἄλλος ξένος ὢν ἐπιδημήσῃ, συγγίγνονται τοῖς σοφισταῖς λανθάνοντες τοὺς ξένους, καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἐῶσι τῶν νέων εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἐξιέναι, ὥς περ οὐδὲ Κρῆτες,[g] ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσιν ἃ αὐτοὶ[h] διδάσκουσιν. [§. 81.]
1. i. 212. Εἰσὶ δὲ ἐν ταύταις ταῖς πόλεσιν οὐ μόνον ἄνδρες ἐπὶ παιδεύσει μέγα φρονοῦντες,[i] ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Γνοίητε δ'[j] ἂν ὅτι ἐγὼ ταῦτ'[k] ἀληθῆ λέγω καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς φιλοσοφίαν καὶ λόγους ἄριστα πεπαίδευνται,[l] ὧδε. εἰ γὰρ ἐθέλει[m] τις Λακεδαιμονίων τῷ φαυλοτάτῳ συγγενέσθαι, τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὑρήσει αὐτὸν φαῦλόν τινα φαινόμενον, ἔπειτα, ὅπου ἂν τύχῃ[n] τῶν λεγομένων, ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου βραχὺ καὶ συνεστραμμένον ὥς περ δεινὸς ἀκοντιστής, ὥστε φαίνεσθαι τὸν προσδιαλεγόμενον παιδὸς μηδὲν βελτίω. Τοῦτο οὖν αὐτὸ καὶ τῶν νῦν εἰσὶν

corr Ξ.—[g] κρήτης ΧΘ.—[h] αὐτοῖς Θ.—[i] μεγαλοφρονοῦντες Θ.—[j] γνοίη δὲ τ' Θ.—[k] ταῦτ' Γ.—[l] πεπαίδευται Χ.—[m] ἐθέλοι pr Β.—[n] τύχοι Ες.—[o] ὅτι τὸ τοιαῦτα ς,

καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἐῶσι τῶν ν.] Harpocrat. v. Κάθετος. ὁ Ἀριστοτέλης οὐκ ἐξεῖναί φησιν ἀποδημεῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις, ὅπως μηδὲ ἐθίζωνται ἄλλων νόμων εἶναι φίλοι, τοῦ μέντοι Ἰσοκράτους τοὺς μαχίμους λέγοντος κωλύεσθαι ἀποδημεῖν (Busirid. Laud. p. 225. A. ed. Steph.) Conf. Plutarch. Lyc. l. l. Institut. Lac. 238. D. Xenoph. vel potius incert. auct. de rep. Laced. c. 14. De Cretensium eodem instituto an aliunde constet, ignoro. Heind.

§. 81. ἀλλὰ καὶ γυναῖκες] Hic ubi mera est loquentis ironia, de hujusmodi apud Spartanos Cretenseque feminis testimonia e memoria veteri nemo requiret. Breviter acuteque dicta, quod unum istius sapientiæ argumentum statim profert Socrates, non virorum modo, sed mulierum etiam Spartanarum in Græcia tum circumferebantur haud dubie, unde fluxere illa Λακαινῶν ἀποφθέγματα, Plutarcho auctori adscripta. Heind.

εἰ γὰρ ἐθέλει] Supra §. 39. Εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν—αὐτό σε διδάξει etc. Quem locum non recordatus Stephanus h. l. conjecit ἐθέλοι. Sympos. p. 208. C. ἐπεί γε καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ ἐθέλεις εἰς τὴν φιλοτιμίαν βλέψαι, θαυμάζοις ἂν etc. Conf. not. ad Phædon. §. 86. Heind.

ὅπου ἂν τύχοι] Sermonis lege scribendum τύχῃ. Heind.

ἐνέβαλε ῥῆμα—βραχὺ] Plutarch. de Garrul. p. 510. E.—ὅτι θαυμάζονται μᾶλλον καὶ ἀγαπῶνται καὶ σοφώτεροι δοκοῦσι τῶν ἀξιῶν τούτων καὶ φερομένων οἱ στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. Καὶ γὰρ Πλάτων τοὺς τοιούτους ἐπαινεῖ δεινοῖς ἀκοντισταῖς ἐοικέναι λέγων, οὖλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα φθεγγομένους. Καὶ ὁ Λυκοῦργος εἰς ταύτην τὴν δεινότητα τοὺς πολίτας εὐθὺς ἐκ παίδων τῇ σιωπῇ πιέζων συνῆγε καὶ κατεπύκνου. Juvenal. vi. 448. 'Non habeat matrona, tibi quæ juncta recumbit, Dicendi genus, aut curtum sermone rotato Torqueat enthymema,' quem locum cum hoc Platonis comparavit jam Muret. Var. Lectt. viii. 21. Conf. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. v. p. 5. De re ipsa Plutarch. Lycurg. p. 51. D. ἐδίδασκον δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) τοὺς παῖδας καὶ λόγῳ χρῆσθαι πικρίαν ἔχοντι μεμιγμένην χάριτι καὶ πολλὴν ἀπὸ βραχείας λέξεως ἀναθεώρησιν. Sed hoc pueris notum. Ad ἐνέβαλε intelligendum ἐκεῖνος, ὁ Λακεδαιμόνιος. Conf. not. ad Euthyd. §. 10. extr. Heind.

παιδὸς μηδὲν βελτίω] Theæt. §. 87. ἡ ῥητορικὴ ἐκείνων (sic recte Euseb. pro ἐκείνη) πάντως ἀπομαραίνεται, ὥστε παίδων μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν. Heindorfius.

οἱ καταννενοήκασι καὶ τῶν πάλαι, ὅτι τὸ Λακωνίζειν πολὺ μᾶλλόν ἐστι φιλοσοφεῖν ἢ φιλογυμναστεῖν, εἰδότες ὅτι τοιαῦτα[o] οἷόν τ' εἶναι ῥήματα φθέγγεσθαι τελέως πεπαιδευμένου ἐστὶν ἀνθρώπου. [§. 82.] Τούτων ἦν καὶ Θαλῆς I. 343. ὁ Μιλήσιος καὶ Πιττακὸς ὁ Μυτιληναῖος[p] καὶ Βίας ὁ Πριηνεὺς[q] καὶ Σόλων[r] ὁ ἡμέτερος καὶ Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος καὶ Μύσων[s] ὁ Χηνεύς, καὶ ἕβδομος ἐν τούτοις ἐλέγετο Λακεδαιμόνιος Χίλων. οὗτοι πάντες ζηλωταὶ καὶ ἐρασταὶ καὶ μαθηταὶ ἦσαν[t] τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας. καὶ καταμάθοι ἄν τις αὐτῶν τὴν σοφίαν τοιαύτην οὖσαν, ῥήματα βραχέα[u] ἀξιομνημόνευτα ἑκάστῳ εἰρημένα. οὗτοι καὶ[v] κοινῇ ξυνελθόντες ἀπαρχὴν τῆς σοφίας ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι ἐς[w] τὸν νεὼν τὸν ἐν[x] Δελφοῖς, γράψαντες ταῦτα ἃ δὴ I. i. 212. πάντες ὑμνοῦσι, Γνῶθι σαυτόν καὶ Μηδὲν ἄγαν.

ὅτι ταῦτα ιω.—[p] μυτιληναῖος ΧΘ: μιτυληναῖος *ς.—[q] πριηνεὺς ε.—[r] καὶ Σόλων... Χηνεὺς om Θ.—[s] μίσων τ.—[t] ἦσαν καὶ μαθηταὶ ε.—[u] βραχέα om τ.—[v] καὶ om ετ.

§. 82. Μύσων ὁ Χηνεὺς] Diog. Laert. i. 106. Μύσων Στρύμωνος, ὥς φησι Σωσικράτης Ἕρμιππον παρατιθέμενος, τὸ γένος Χηνεύς, ἀπὸ κώμης τινὸς Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς, σὺν τοῖς ἑπτὰ καταριθμεῖται, ac deinde §. 108. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ ἀντὶ Περιάνδρου θεὶς αὐτόν. Pausanias x. 26. κώμην ἐν τῇ Οἴτῃ τὰς Χήνας fuisse dicit, ac Diodorus Sic. Fragm. l. ix. Ed. Bip. T. iv. p. 42. Mysonem hunc Maliensem appellat, ubi vid. intpp. Contra Steph. Byzant. Χὴν, πόλις τῆς Λακωνικῆς. Ὁ πολίτης Χηνιεύς. Οὕτω γὰρ Μύσων, τῶν ἑπτὰ σοφῶν κριθέντων εἷς, Χηνιεὺς ἐχρημάτιζεν. Ἀλλὰ καὶ Χηνεὺς, ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. Tum Platonis hæc, τούτων ἦν—Χίλων, sed parum accurate, profert. Quæ de urbis situ dissensio sive inde est orta, quod, licet multis post annis, Lacedæmonii Œtaïcam regionem colonis occuparunt, teste Thucydide iii. 92. sive quod duplex nominis hujus vicus fuit, alter in Thessalia, in Laconica alter: Platonem prius horum agnovisse liquet; alioquin hic, ubi de Laconicæ sapientiæ imitatoribus agit, Laconicum viri ortum haud dubie verbo significasset, ut facit deinde in Chilone. Id. Steph. Byzant. p. 387. Ἤτεια, δῆμος Λακωνικῆς καὶ τῆς Κρήτης πόλις· ὅθεν ἦν Μύσων, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, χρηματίζων Ἠτεῖος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ, Χηνέα τοῦτον εἰπών. Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν δεκάτῳ Ἤτιον αὐτὸν καλεῖ. Conf. Laert. i. 107.—καὶ ἕβδομ. ἐν τούτ. Memoriter ita hæc profert Steph. Byzant. καὶ ἕβδομος ἐξ αὐτῆς τῆς Λακεδαίμονος Χίλων. In Platonis verbis mecum quisque articulum ὁ ante Λακεδαιμόνιος desiderabit post illa Θαλῆς ὁ Μιλήσ. Πιττακὸς ὁ Μιτυλ. cett. Sensus enim est: *septimusque in his numerabatur Lacedæmonius Chilo*. Heindorf.

οὗτοι καὶ κοινῇ ξυνελθ.] His quum ipsum illud inferatur argumentum, unde talem illorum sapientiam fuisse cognoscamus, post οὗτοι requirat aliquis γὰρ, quod tamen etiam post formulas, τεκμήριον δὲ, ὃ μέγιστόν ἐστι, aliasque, omitti satis constat. De re ipsa Pausanias x. 26. οὗτοι οὖν οἱ ἄνδρες ἀφικόμενοι ἐς Δελφοὺς ἀνέθεσαν τῷ Ἀπόλλωνι τὰ ᾀδόμενα, Γνῶθι σαυτὸν καὶ Μηδὲν ἄγαν. De utriusque dicti auctoribus veteres variant. V. Menag. ad Laert. i. 39. 41. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 265. Plutarch. de Garrul. p. 511. A. Καὶ τῷ ἱερῷ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος οὐ τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν οὐδὲ τοὺς Πινδάρου παιᾶνας ἐπέγραψαν οἱ Ἀμφικτυόνες, ἀλλὰ τὸ Γνῶθι σαυτὸν καὶ τὸ Μηδὲν ἄγαν καὶ τὸ Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτα, θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ τὸ λιτὸν, ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νοῦν περιεχούσης.—ἃ δ. π. ὑμνοῦσι, *in ore habent*. Heind.

Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; Ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας, βραχυλογία τις Λακωνική. καὶ δὴ καὶ[y] τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ περιεφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐγκωμιαζόμενον ὑπὸ τῶν σοφῶν, τὸ Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. ὁ οὖν Σιμωνίδης, ἅτε φιλότιμος ὢν ἐπὶ σοφίᾳ, ἔγνω ὅτι εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ ῥῆμα ὥς περ εὐδοκιμοῦντα ἀθλητήν, καὶ περιγένοιτο αὐτοῦ, αὐτὸς εὐδοκιμήσει[z] ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις. εἰς τοῦτο οὖν τὸ ῥῆμα καὶ τούτου ἕνεκα τούτῳ[a] ἐπιβουλεύων κολοῦσαι αὐτὸ ἅπαν τὸ ᾆσμα πεποίηκεν, ὥς μοι φαίνεται. [§. 83.] Ἐπισκεψώμεθα δὴ αὐτὸ κοινῇ ἅπαντες,[b] εἰ ἄρα ἐγὼ[c] ἀληθῆ λέγω. Εὐθὺς γὰρ τὸ πρῶτον τοῦ ᾄσματος μανικὸν ἂν φανείη, εἰ βουλόμενος λέγειν ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι χαλεπόν, ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ μέν.[d] τοῦτο γὰρ οὐδὲ πρὸς ἕνα λόγον φαίνεται ἐμβεβλῆσθαι, ἐὰν μή τις ὑπολάβῃ πρὸς[e] τὸ τοῦ Πιττακοῦ ῥῆμα ὥς περ ἐρίζοντα λέγειν τὸν Σιμωνίδην· λέγοντος τοῦ Πιττακοῦ

—[w] ἐς Cy : εἰς *s.—[x] τὸ ἐν pr Γ.—[y] καὶ ante τοῦ om pr Ξ.—[z] εὐδοκιμήσει ἐν 𝔄Θ : εὐδοκιμήσειε *s.—[a] τούτων E.—[b] ἅπαντες 𝔄ΓΞΣBCrwyet : πάντες *s.—[c] ἐγὼ post ἀληθῆ ponit Σ, om ε.—[d] ἐνεβάλετο μὲν 𝔄Ξrwyet.—[e] πρὸς om r.—[f] ἀγαθὸν ἄνδρα

καθέλοι] *καθαιρεῖν* h. l. est quod alias de athleta dici solet *καταβάλλειν*, *de gradu dejicere*. Similiter ut *καθαιρεῖν τινα* notat sæpe *de regno s. imperio dejicere*. V. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 25. Et conf. mox §. 85. init. HEIND.

εὐδοκιμήσειε τοῖς τότε ἀνθρ.] Xenoph. Hipparch. p. 971. E. *Οἶδα δ' ἔγωγε καὶ Λακεδαιμονίοις ἱππικὸν ἀρξάμενον εὐδοκιμεῖν, ἐπεὶ ξένους ἱππέας προσέλαβον*, ubi dativi alia longe est ratio quam h. l. Perinde atque in his simplici junctum dativo verbum apud Platonem certe nusquam reperias, neque magis, opinor, apud alium scriptorem, ut scribendum videatur *εὐδοκιμήσει ἐν τοῖς τ. α.* §. 68. *ὑμεῖς τε γὰρ οἱ λέγοντες μάλιστ' ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκιμοῖτε.* Hipp. Maj. §. 2. *ὥσπερ χρὴ τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσεσθαι, ἀλλ' εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς.* de rep. x. p. 605. A. *εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς.* Demosth. de fals. leg. p. 383. *ἐπειδὰν δ' ἀκούσῃ λέγοντας εὐδοκιμοῦντας ἐν ὑμῖν* etc. Similiterque Xenoph. Sympos. 5. 1. *Ἴσως γὰρ εὐδοκιμοῦντα τὸν μαστροπὸν παρὰ τοῖς κριταῖς ὁρᾷ.* Demosth. de Halones. p. 81. *Καὶ γὰρ εὐδοκίμησεν ὁ Πύθων παρ' ὑμῖν ἐν τῇ δημηγορίᾳ:* Utrumque autem, et *εὐδοκιμήσει* et *εὐδοκιμήσοι* h. l. poni potuisse, docui ad Sophist. §. 107. Quid, quod in vulgata scriptura male deest *ἄν*, nusquam ita neque Platoni neque ulli solutæ orationis scriptori neglectum? HEIND.

τούτου ἕνεκα] Sc. *ἵνα καθελὼν τὸ ῥῆμα αὐτὸς εὐδοκιμήσειε.*—*τούτῳ* sc. *τῷ ῥήματι.*—*ἐπιβουλεύων κολοῦσαι αὐτό.* Sympos. p. 203. B. *ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα διὰ τὴν αὑτῆς ἀπορίαν παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου* etc. Xenoph. Anab. v. 6. 29. *ὅτι αὐτὸς ἐπεβούλευε διαβάλλειν με πρὸς ὑμᾶς.* HEIND.

§. 83. *ἐπισκεψώμεθα δή*] Imo *δέ*.—*ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ μέν.* Incipiebat enim carmen sic, *Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν* etc. §. 72. HEIND.

λέγοντος] Ante *λέγοντος* interponi *καὶ* Cornarius voluit, quasi non sexcenties ita sine copula epexegesis adderetur. Hoc ipso libro §. 92. *τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ χρῆναι μᾶλλον μιμεῖσθαι ἐμέ τε καὶ σέ, καταθεμένους τοὺς ποιητὰς αὐτοὺς δι' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι.* HEIND.

ὅτι Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, ἀμφισβητοῦντα εἰπεῖν ὅτι
Οὔκ, ἀλλὰ γενέσθαι μὲν χαλεπὸν ἄνδρ' ἀγαθόν[f] ἐστιν, ὦ I. i. 214.
Πιττακέ,[g] ὡς ἀληθῶς,—οὐκ ἀληθείᾳ ἀγαθόν, οὐκ ἐπὶ τού-
τῳ λέγει τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἄρα ὄντων τινῶν τῶν μὲν ὡς
ἀληθῶς ἀγαθῶν, τῶν δὲ ἀγαθῶν μέν, οὐ μέντοι ἀληθῶς·
εὔηθες γὰρ τοῦτό γε φανείη[h] ἂν καὶ οὐ Σιμωνίδου· ἀλλ'
ὑπερβατὸν δεῖ θεῖναι ἐν τῷ ᾄσματι τὸ ἀλαθέως,[i] οὑτωσί
πως ὑπειπόντα τὸ[j] τοῦ Πιττακοῦ, ὥς περ ἂν εἰ θείημεν αὐ-
τὸν λέγοντα τὸν Πιττακὸν καὶ Σιμωνίδην ἀποκρινόμενον,
εἰπόντα[k] Ὦ ἄνθρωποι, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι, τὸν δὲ
ἀποκρινόμενον ὅτι Ὦ Πιττακέ, οὐκ ἀληθῆ λέγεις· οὐ γὰρ I. 344.
εἶναι ἀλλὰ γενέσθαι μέν ἐστιν ἄνδρ' ἀγαθὸν χερσί τε καὶ
ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον, χαλεπὸν
ἀλαθέως.[l] οὕτω φαίνεται [τὸ] πρὸς λόγον[m] τὸ μὲν ἐμβε-
βλημένον[n] καὶ τὸ[o] ἀλαθέως[p] ὀρθῶς ἐπ' ἐσχάτῳ κείμενον.
καὶ τὰ ἐπιόντα πάντα τούτῳ μαρτυρεῖ ὅτι οὕτως εἴρηται.
[§. 84.] Πολλὰ μὲν γάρ ἐστι καὶ περὶ ἑκάστου τῶν ἐν
τῷ ᾄσματι εἰρημένων ἀποδεῖξαι ὡς εὖ πεποίηται· πάνυ γὰρ
χαριέντως καὶ μεμελημένως[q] ἔχει· ἀλλὰ μακρὸν ἂν εἴη

χαλεπὸν corr Γ.—[g] ante ὡς cum ℵΘτ et corr Γ omisi καί.—[h] φαίην Eς.—[i] ἀλαθέως ℵΘτ: ἀληθέως °ς.—[j] τὸ om τ.—[k] εἰπόντα...ἀποκριν. om Σe.—[l] ἀληθέως Eς.—[m] λόγοις Cry.—[n] ἐμβεβληκέναι E.—[o] τὸ δ' Σ.—[p] ἀληθέως ΣEw.—[q] μεμελετημέ-

καὶ ὡς ἀληθῶς] Sc. χαλεπόν. Hic quoque gratiam Cornario facimus correctionis illius, καὶ χαλεπὸν ἀληθῶς, οὐκ ἀληθείᾳ ἀγαθόν· οὐ γὰρ etc. Heind.

φανείη ἂν] Sic optime Bas. 2. cum Ficino: *absonum namque videretur neque Simonide dignum.* Cum Aldo Steph. φαίην pro φανείη. Heind.

ὑπερβατὸν δεῖ θ.] *Trajectum putare oportet hoc* ἀληθέως. Aristot. Rhet. ad Alex. 31. σαφῶς μὲν οὖν δηλώσομεν—ἀπὸ μὲν τῶν πραγμάτων, ἐὰν μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ δηλῶμεν, ἀλλὰ τὰ πρῶτα πραχθέντα—πρῶτα λέγωμεν, τὰ δὲ λοιπὰ ἐφεξῆς τάττωμεν—· ἀπὸ δὲ τῶν ὀνομάτων—ἐὰν μὴ ὑπερβατῶς αὐτὰ τιθῶμεν, ἀλλ' ἀεὶ τὰ ἐχόμενα ἐξῆς τάττωμεν. Inde figura illa ὑπερβατοῦ, 'transgressionis verbi' Quintilian. viii. 6. 62. Conf. Longin. seu quisquis est auctor de Subl. 22. Heind.

οὑτωσί πως ὑπειπόντα τὸ τ. Π.] *Sic fere Pittaci illud apud animum intelligentem, quasi ipse loquatur Pittacus, Simonides respondeat.* Verbum ὑπειπεῖν significat *ita interpretari ut de tuo aliquid subjicias, sive loquendo sive cogitando.* V. Reisk. Ind. Demosth. Heind.

εἰπόντα] For. τὸν μὲν εἰπόντα. Steph. Plenum foret τὸν μὲν εἰπόντα, quod frustra desiderasse Cornarium et Stephanum demonstravi ad Theætet. §. 96. Heind.

οὕτω φαίνεται τὸ πρὸς λόγον] Vel expungendum vel in τοι mutandum hoc τό. φαίνεται πρὸς λόγον τὸ μὲν ἐμβεβλημένον respondet superioribus, τοῦτο γὰρ οὐδὲ πρὸς ἕνα λόγον φαίνεται ἐμβεβλῆσθαι (τὸ μέν.). §. 102. καὶ ἐὰν μὲν πρὸς λόγον δοκῇ εἶναι τὸ σκέμμα. Phileb. p. 33. B. τοῦτο μὲν ἔτι καὶ εἰσαῦθις ἐπισκεψόμεθα, ἐὰν πρὸς λόγον τι ᾖ. p. 42. E. Οὐδὲν πρὸς λόγον, ὦ Πρώταρχε, ὃ σὺ νῦν ἤρου τὸ ἐρώτημα. Ita et πρὸς ἔπος. V. Euthyd. 56. ibiq. not. Heind.

αὐτὸ οὕτω διελθεῖν. ἀλλὰ τὸν τύπον αὐτοῦ τὸν ὅλον διεξέλθωμεν καὶ τὴν βούλησιν, ὅτι παντὸς μᾶλλον ἔλεγχός ἐστι τοῦ Πιττακείου[r] ῥήματος διὰ παντὸς τοῦ ᾄσματος.
s. l. 215. Λέγει γὰρ μετὰ τοῦτο ὀλίγα διελθών, ὡς ἂν εἰ λέγοι λόγον,[s] ὅτι γενέσθαι μὲν ἄνδρ' ἀγαθὸν χαλεπὸν ἀλαθέως,[t] οἷόν τε μέντοι ἐπί γε χρόνον τινά· γενόμενον δὲ διαμένειν ἐν ταύτῃ τῇ ἕξει καὶ εἶναι ἄνδρ'[u] ἀγαθόν, ὡς σὺ λέγεις, ὦ Πιττακέ, ἀδύνατον καὶ οὐκ ἀνθρώπειον,[v] ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι[w] τὸ γέρας, ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, ὃν ἂν[x] ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ.[y] [§. 85.] Τίνα οὖν ἀμήχανος συμφορὰ καθαιρεῖ ἐν πλοίου ἀρχῇ; δῆλον ὅτι οὐ τὸν ἰδιώτην· ὁ μὲν γὰρ ἰδιώτης ἀεὶ καθῄρηται. ὥς περ οὖν οὐ τὸν κείμενόν τις ἂν καταβάλοι, ἀλλὰ τὸν μὲν ἑστῶτά ποτε καταβάλοι ἄν τις ὥστε κείμενον ποιῆσαι, τὸν δὲ κείμενον[z] οὔ, οὕτω καὶ τὸν εὐμήχανον ὄντα ποτὲ ἀμήχανος ἂν συμφορὰ καθέλοι, τὸν δὲ ἀεὶ ἀμήχανον ὄντα οὔ· καὶ τὸν κυβερνήτην μέγας χειμὼν ἐπιπεσὼν ἀμήχανον ἂν ποιήσειε, καὶ γεωργὸν χαλεπὴ ὥρα ἐπελθοῦσα ἀμήχανον ἂν θείη, καὶ ἰατρὸν ταὐτὰ ταῦτα. τῷ μὲν γὰρ ἐσθλῷ ἐγχωρεῖ κακῷ γενέσθαι, ὥς περ καὶ παρ' ἄλλου ποιητοῦ μαρτυρεῖται τοῦ εἰπόντος

αὐτὰρ[a] ἀνὴρ ἀγαθὸς τοτὲ[b] μὲν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός·

ινως CErwye et corr B.—[r] πιττακίου ΧΘ.—[s] λέγων corr Σ.—[t] ἀληθέως E.—[u] ἄνδρ' Γ.—[v] ἀνθρώπιον Χ.—[w] τοῦτ' ἔχοι Γ, ἔχοι τοῦτο r.—[x] ἂν om e.—[y] καθέλοι rt.—[z] τὸν δὲ κείμενον οὔ om r.—[a] ἀτὰρ ΘCEry.—[b] τότε rw.—[c] ἔστη Θ.—[d] εἶναι Eys.

§. 84. ὡς ἂν εἰ λέγοι] Sic pro ὡσπερεὶ scribi volebat jam Steph. ὡσπερεὶ et ὡσπερανεὶ in unum juncta adverbium, non conjunctionem reddunt. Velut Gorg. §. 76. φοβούμενος ὡσπερανεὶ παῖς τὸ κάεσθαι.—In his autem non aliam video sermonis συνάφειαν nisi hanc, ut a verbis, λέγει γὰρ μετὰ τοῦτο ὀλίγα διελθών, illa demum pendeant, ἀλλὰ θεὸς ἂν μόνος etc. interpositis igitur hisce, ὡς ἂν εἰ λέγοι λόγον, ὅτι γένεσθαι—οὐκ ἀνθρώπειον, Simonidei carminis initium iterum explicetur, quo magis mens et consilium poetæ appareat in hoc carminis processu, θεὸς ἂν μόνος τοῦτο ἔχοι τὸ γέρας etc. Quantum enim colligi ex sequente Socratis disputatione potest, Simonidis carmen sic ab initio procedebat: Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπόν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον ἄνευ ψόγου τετυγμένον—Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον. Χαλεπὸν φάτο ἐσθλὸν ἔμμεναι. Θεὸς ἂν μόνος ἔχοι τοῦτο γέρας. Ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι, ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ. Heind.

§. 85. δηλονότι] Malim δῆλον ὅτι. Steph.

παρ' ἄλλου ποιητοῦ. Versus laudatur etiam a Xenoph. in Mem. Socr. i. 2. 20. ubi quum præcesserint hæc, μαρτυρεῖ δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ὅ τε λέγων, Ἐσθλῶν μὲν γὰρ etc. quæ aliunde constat Theognidis esse, deinde sequantur illa, καὶ ὁ λέγων, Αὐτὰρ ἀνὴρ ἀγαθ. misere Bro-

τῷ δὲ κακῷ οὐκ ἐγχωρεῖ γενέσθαι, ἀλλ' ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη. ὥστε τὸν μὲν εὐμήχανον καὶ σοφὸν καὶ ἀγαθὸν ἐπειδὰν r. i. 216.
ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ, οὐκ ἔστι[c] μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι·[d] σὺ δὲ φῄς, ὦ Πιττακέ, χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι· τὸ δ' ἔστι, γενέσθαι μὲν χαλεπόν, δυνατὸν δὲ ἐσθλόν, ἔμμεναι[e] δ' ἀδύνατον. [§. 86.] Πράξας μὲν γὰρ εὖ[f] πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός, κακὸς δ' εἰ[g] κακῶς. τίς οὖν εἰς γράμ- r. 345.
ματα ἀγαθὴ[h] πρᾶξίς ἐστι, καὶ τίς ἄνδρ'[i] ἀγαθὸν ποιεῖ εἰς γράμματα; δῆλον ὅτι ἡ τούτων μάθησις. τίς δὲ εὐπραγία ἀγαθὸν ἰατρὸν ποιεῖ;[j] δῆλον ὅτι ἡ τῶν καμνόντων τῆς θεραπείας μάθησις. κακὸς δὲ κακῶς. τίς οὖν ἂν[k] κακὸς ἰατρὸς γένοιτο; δῆλον ὅτι ᾧ πρῶτον μὲν ὑπάρχει[l] ἰατρῷ εἶναι, ἔπειτ'[m] ἀγαθῷ ἰατρῷ. οὗτος[n] γὰρ ἂν καὶ κακὸς γένοιτο,[o] ἡμεῖς δὲ οἱ ἰατρικῆς ἰδιῶται οὐκ ἄν ποτε γενοίμεθα κακῶς πράξαντες οὔτε ἰατροὶ[p] οὔτε τέκτονες οὔτε ἄλλο οὐδὲν τῶν τοιούτων· ὅς τις δὲ μὴ ἰατρὸς ἂν[q] γένοιτο κακῶς πράξας, δῆλον ὅτι οὐδὲ κακὸς ἰατρός. οὕτω καὶ ὁ μὲν ἀγαθὸς ἀνὴρ γένοιτ' ἄν ποτε καὶ κακὸς ἢ ὑπὸ χρόνου ἢ ὑπὸ πόνου ἢ ὑπὸ νόσου ἢ ὑπὸ[r] ἄλλου τινὸς περιπτώματος[s]—αὕτη γὰρ μόνη

—[e] • ἔμμεναι δὲ ΔΓτ: δ' ἔμμεναι °ς.—[f] εἶ ε.—[g] εἶ ε.—[h] ἀγαθὴ...γράμματα om ω.—[i] ἄνδρ' Γ.—[j] ποιεῖ ἰατρόν Σ.—[k] ἂν om Σ.—[l] μὲν ὑπάρχει πρῶτον τ.—[m] ἔπειτ' Γ.—[n] εἶναι y.—[o] κακὸς ἰατρὸς γένοιτο τ.—[p] ἰατρικοὶ Γ.—[q] ἂν om Σ.—[r] νόσου ἢ ὑπὸ πόνου r.—[s] περιττώματος E, παραπτώματος y.—[t] εἰς τ.—[u] ἄνδρ' Γ.—[v] μᾶλλον

dæum hunc quoque versum Theognidi adscribentem. Incerti, opinor, est Gnomici. Heind.

οὐκ ἐγχωρ. γεν.] Scribendum, *οὐκ ἐγχωρεῖ γενέσθαι κακῷ.* aut dicendum subaudiri, hoc sensu, *Fieri enim potest ut bonus fiat malus: at fieri non potest ut qui jam malus est, fiat* [*malus.*] Steph.

Tam facile e præcedentibus subauditur *κακῷ*, ut id nollem Stephanum intrudere voluisse. Heind.

τὸ δ' ἐστὶ γενέσθαι μὲν χ.] *Quum tamen sit fieri quidem difficile* etc. V. not. ad Theætet. §. 37. Heind.

§. 86. *κακὸς δ', εἰ κακῶς*] Sc. *ἔπραξε.* Hæc si Platonis essent, statim expungerem hoc *εἰ*; quum Simonidea esse appareat, in Lyrici sermone id facere non ausim. Hic tamen retentum idem mox restitui debebit, ubi repetuntur a Socrate verba. Nimirum ita ab eo hæc, *Πράξας μὲν—κακῶς*, proferuntur, ut tanquam aliunde sumpta suo statim more explicet, omninoque in his diversus est a Platonica dictione sermonis color, neque, ni poetæ verba essent, ferri mox posset ista repetitio, *κακὸς δὲ κακῶς· τίς οὖν ἂν* cet. Denique quod jam monitum a Schleiermachero video, rem conficiunt, quæ post dicti hujus explicationem inferuntur paullo inferius, *ὥστε καὶ τοῦτο τοῦ ᾄσματος πρὸς τοῦτο τείνει, ὅτι εἶναι μὲν ἄνδρα ἀγαθὸν οὐχ οἷόντε διατελοῦντα ἀγαθὸν* cet. in quibus verba *καὶ τοῦτο τοῦ ᾄσματος* quonam referemus nisi ad hæc, *πράξας μὲν—κακῶς?* Iterum mox posita illa, *κακὸς δὲ κακῶς*, quum Cornario nimis viderentur abrupta, redintegrandam sic judicavit orationem, *θεραπεύει γὰρ ὁ ἀγαθὸς ἰατρὸς καλῶς, κακὸς δὲ κακῶς*, Ficinum, opinor, secutus, hæc dantem: *qui bene curat, bonus medicus: contra qui male, malus.* Qualem h. l. sententiam quis putet ab ipso profectam Platone? Mea quidem sententia abruptius illata verba mirifice incitatioris sermonis vigori conveniunt. Heind.

ἐστὶ κακὴ πρᾶξις, ἐπιστήμης στερηθῆναι—, ὁ δὲ κακὸς
r. i. 217. ἀνὴρ οὐκ ἄν ποτε γένοιτο κακός· ἔστι γὰρ ἀεί· ἀλλ' εἰ μέλλει κακὸς γενέσθαι, δεῖ αὐτὸν πρότερον ἀγαθὸν γενέσθαι. ὥστε καὶ τοῦτο τοῦ ᾄσματος πρὸς[t] τοῦτο τείνει, ὅτι εἶναι μὲν ἄνδρ'[u] ἀγαθὸν οὐχ οἷόν τε διατελοῦντα ἀγαθόν, γενέσθαι δὲ ἀγαθὸν οἷόν τε, καὶ κακόν γε τὸν αὐτὸν τοῦτον· ἐπὶ πλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν οὓς ἂν οἱ θεοὶ φιλῶσι. [§. 87.] Ταῦτά τε οὖν πάντα πρὸς τὸν Πιττακὸν εἴρηται, καὶ τὰ ἐπιόντα γε τοῦ ᾄσματος ἔτι μᾶλλον[v] δηλοῖ. φησὶ γὰρ Τοὔνεκεν οὔ ποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν διζήμενος[w] κενεὰν[x] ἐς[y] ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω, πανάμωμον[z] ἄνθρωπον, εὐρυεδοῦς[a] ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός· ἔπειθ' ὑμῖν εὑρὼν ἀπαγγελέω,[b] φησίν. οὕτω σφόδρα καὶ[c] δι' ὅλου τοῦ ᾄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι. πάντας[d] δὲ ἐπαίνημι[e] καὶ φιλέω[f] ἑκών, ὅς τις

om r.—[w] διζόμενος Ξ.—[x] κεν ἐὰν Ἀ.—[y] εἰς ΞΕγτς.—[z] παράμωμον r.—[a] εὐρυεδοῦς ΑΘτ: εὐρυέδους *ς.—[b] ἀπαγγελλέω Γ.—[c] καὶ om Γ.—[d] πάντα Γ.—[e] ἐπαινῆμι Ξ.

ἐπιπλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοί εἰσιν οὓς—φιλῶσι] In his quoque Simonideam sententiam statim quisque agnoscet. *εἰσὶν* adjectum forsan a Platone itemque art. *οἱ* ante *θεοί*.—*ἐπιπλεῖστον*, *diutissime*, ut *ἐπὶ πολὺ* sæpe significat *diu*. V. Locell. ad Xenoph. Ephes. p. 146. Heind.

§. 87. *τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γεν.*] Verba sic inter se apta sunt: *Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ διζήμενος τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονὸς, ἐς κενεὰν ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω.* Conf. §. 89. Heind.

ἐς ἄπρακτον] Sic Bas. 2. In Aldina *εἰ* est, in Steph. Ed. *εἰς*. Heind.

εὐρυέδ. ὅσ. καρπ.] 'Quicunque terræ munere vescimur,' Horat. Carm. ii. 14. 10. *ὁπόσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα* Phanocl. in Anal. Br. i. 415. Præiverat Homerus Iliad. ζ. 142. *βροτῶν οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν*. Conf. Valcken. ad Eurip. Hippol. v. 131. p. 181. Heind.

εὐρυεδοῦς] Ita volebat Steph. ut scriptum in Plutarch. Sympos. ix. p. 743. F. Contra apud eund. adv. Stoic. p. 1061. B. editum *εὐρυέδους*, duobusque aliis locis de Tranquill. p. 470. D. et de Frat. Am. p. 485. C. legitur *εὐρυόδου*. Heind.

ἔπειθ' ὑμῖν εὑρ. ἀπαγ.] Vulgare fuisset *εὑρὼν ἔπειθ' ὑμῖν ἀπ.* *ubi invenero, tum vobis indicabo*. Conf. not. ad Phædon. §. 92. Schæfer. Meletem. Crit. p. 124. Heind.

ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Π. ῥήματι] *Litem quasi intendit Pittaci dicto.* Nota in jure est formula *ἐπεξελθεῖν τινι*, *reum convincere et peragere*. V. G. Bud. Comm. L. Gr. p. 53. Heind.

ἐπαινοῖμι] For. *ἐπαίνημι*, (quum sequatur *φιλέω*) ut dicitur *αἴνημι*. Steph.

Sic vulgatum *ἐπαινοῖμι* mutandum recte censuit Steph. Æolica dialecto in hac voce usum Simonidem declarant illa infra §. 89. *ὡς ἐγὼ πάντας φιλέω καὶ ἐπαινοῖμι·* (sic et ibi Edd.) *καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μιτυληναίων ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ ἐπαινοῖμι καὶ φιλέω.* Æolicum igitur quum *ἐπαινέμμι* fuisse, auctore Heraclide, testetur Eustath. ad Odyss. α. p. 43. 16. Bas. *καθότι Αἰολεῖς καὶ ἐν θέμασι τὸ προηγούμενον η τοῦ μ εἰς ε μετατιθέντες διπλοῦσι τὸ μ. οἷον πόθημι πόθεμμι, φίλημι φίλεμμι*, id h. l. reponendum judicarem, ni, quod Hermannus meus me monuit, forma hæc in *ημι* desinens, quæ etiam in Sapphus reliquiis reperitur, a plerisque Grammaticis tribueretur Æolibus. Greg. Cor. de dial. Æol. §. 55. *Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν εἰς μι ποιοῦσι· οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φί-*

ἔρδῃ[g] μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκῃ δ᾽ οὐδὲ θεοὶ μάχονται. καὶ τοῦτ᾽[h] ἐστὶ πρὸς τὸ αὐτὸ τοῦτο εἰρημένον. οὐ γὰρ οὕτως ἀπαίδευτος ἦν Σιμωνίδης, ὥστε τούτους[i] φάναι ἐπαινεῖν, ὃς ἂν

ἐπαίνημιν ΆΘ, ἐπαινῆμιν ΞBCrwye, ἐπαινοῖμι (η) E : ἐπαινοῖμι *s.—[f] φιλέῃ e.—[g] ἔρδει r, ἔρδει Ξe.—[h] τοῦτ᾽ r, om Γ.—[i] τούτοις r.—[j] μηδὲν κακὸν ἑκὼν r.—[k] τινὰ is qui

λημι. §. 63. Τὸ ἐπαινῶ, αἴνημι. Ergo si maxime Æolicum fuit ἐπαινέμμι, non tamen Doricam illam, qua usus est Simonides, dialectum id decet, hic illic Æolismo modeste interstinctam. Heind.

ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ] Etsi ἑκὼν ad ἔρδῃ pertinet, non tamen sejungere interpungendo potui propter sequentem Socratis verbi interpretationem. Ceterum non epicos tantum melicosque, sed tragicos etiam post ὃς, ὅστις, non addito ἂν subjunctivum inferre, singulæ illorum paginæ declarant. Eurip. Orest. 795. Ὡς ἀνήρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ θυραῖος ὤν, Μυρίων κρείσσων ὁμαίμων. Soph. Œd. Col. 395. Γέροντα δ᾽ ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ, ubi vid. Brunck. Heind.

ἀνάγκῃ δ᾽ οὐδὲ θεοὶ μάχονται] Simonideum postea in proverbium abiit. Plato de legg. vii. p. 818. A. Τὸ δὲ ἀναγκαῖον αὐτῶν οὐχ οἷόντε ἀποβάλλειν, ἀλλ᾽ ἔοικεν ὁ τὸν θεὸν πρῶτον παροιμιασάμενος εἰς ταῦτα ἀποβλέψας εἰπεῖν, ὡς οὐδὲ θεὸς ἀνάγκῃ μήποτε φανῇ μαχόμενος, ὅσαι θεῖαί γε, οἶμαι, τῶν τε ἀναγκαίων (f. τῶν γε ἀναγκῶν) εἰσίν. Ἐπεὶ τῶν γε ἀνθρωπίνων, εἰς ἃς οἱ πολλοὶ βλέποντες λέγουσι τὸ τοιοῦτον, οὗτος πάντων τῶν λόγων εὐηθέστατός ἐστι μακρῷ. Ibid. v. p. 741. A. ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεὸς εἶναι λέγεται δυνατὸς βιάζεσθαι. Conf. Zenob. i. 85. et Suid. Ad Callimacheum illud Hymn. in Del. 122. Ἀναγκαίη μεγάλη θεὸς, ubi cum Platonis his e legg. locis apte attulit Spanhemius e Stob. Serm. lx. p. 383. Philisci Thebani [sic] hæc, Δοῦλοι βασιλέων εἰσίν, οἱ δὲ βασιλεῖς θεῶν, Ὁ θεὸς Ἀνάγκης, miror doctissimum virum, dum hujus in Protagora loci non meminit, auctorem dicti ignorasse. Neque Menagius ad Laert. i. 77. ubi Pittaco hoc tribuitur, sedem hanc ejus verbo indicavit. Heind.

τούτους ἐπαινεῖν, ὃς] Ut τούτους accommodarem ad sequens ὃς, mutandum illud aliquando in τοῦτον vel τοιοῦτον putabam. Nunc vero τούτους servandum, sed pro ὃς legendum ὅστις censeo. Ipse dixit Simonides πάντας δ᾽ ἐπαινοῖμι —ὅστις ἔρδῃ κ. λ. De hoc autem placito οὐδεὶς ἑκὼν κακὸς, in quo Platonis agnoscas accuratum de hominum indole judicium, non semel apud ipsum reperias. Et operæ pretium est unum alterumve locum adscribere, quo hæc continetur sententia. Legg. v. p. 731. C. Πᾶς ὁ ἄδικος, οὐχ ἑκὼν ἄδικος· τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἑκὼν κέκτητο ἄν ποτε. πολὺ δ᾽ ἥκιστα, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ τιμιωτάτοις. ψυχὴ δ᾽, ὡς εἴπομεν, ἀληθείᾳ γ᾽ ἐστὶ πᾶσι τιμιώτατον. ἐν οὖν τῷ τιμιωτάτῳ τὸ μέγιστον κακὸν οὐδεὶς ἑκὼν μήποτε λάβῃ, καὶ ζῇ διὰ βίου κεκτήμενος αὐτό. ἀλλὰ ἐλεεινὸς μὲν πάντως ὅγε ἄδικος, καὶ ὁ τὰ κακὰ ἔχων. Præclare item ibid. p. 734. B. Καὶ τόν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκέτι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν. ἀλλ᾽ ἤδη δῆλον ὡς, εἰ τὸ νῦν λεγόμενον ὀρθὸν, πᾶς ἐξ ἀνάγκης ἄκων ἐστὶν ἀκόλαστος. ἢ γὰρ δι᾽ ἀμαθίαν, ἢ δι᾽ ἀκράτειαν, ἢ δι᾽ ἀμφότερα, τοῦ σωφρονεῖν ἐνδεὴς ὢν ζῇ ὁ πᾶς ἀνθρώπινος ὄχλος. Adde Tim. p. 86. D. Rep. ix. p. 589. C. Hipp. Maj. p. 296. C. Conf. Epictet. Diss. i. 28. ii. 22. ubi Vid. Uptonus, et M. Anton. V. ii. 63. ubi Gataker. Heusd.

Mutandum τούτους in τοῦτον vel τοιοῦτον aliquando se putasse, nunc τούτους servandum, sed pro ὃς legendum ὅστις censere se scripsit Heusdius Spec. Crit. p. 72. Neutro est opus. Xenoph. Œcon. 21. 8. Τούτους δὴ δικαίως ἄν τις καλοίη μεγαλογνώμονας, ᾧ ἂν ταῦτα γιγνώσκοντες πολλοὶ ἕπωνται. Mox ibid. §. 9. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις ἔργοις ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκὼς ἄν τε καὶ ἐπιστάτης, ὃς ἂν δύνηται προθύμους καὶ ἐντεταγμένους παρέχεσθαι εἰς τὸ ἔργον καὶ συνεχεῖς, οὗτοι δὴ οἱ ἀνύτοντές εἰσιν ἐπὶ ταγαθὰ καὶ πολλὴν τὴν περιουσίαν ποιοῦντες. Post ὅστις non opus foret hoc ἄν. Id. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 39. ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε. V. 3. 50. διὰ ταῦτα δὴ πάντας ὠνόμαζεν αὐτὸς, ὅτῳ τι προστάττοι. De ipsa sententia hac, οὐδένα ἑκόντα κακὸν εἶναι vide quæ loca indicavit Heusdius. Heind.

ἑκὼν μηδὲν κακὸν[j] ποιῇ, ὡς ὄντων τινῶν οἳ ἑκόντες κακὰ[k] ποιοῦσιν. ἐγὼ γὰρ σχεδόν τι οἶμαι τοῦτο, ὅτι οὐδεὶς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν ἡγεῖται οὐδένα ἀνθρώπων ἑκόντα[l] ἐξαμαρτάνειν οὐδὲ αἰσχρά τε[m] καὶ κακὰ ἑκόντα ἐργάζεσθαι, ἀλλ'
s. i. 218. εὖ ἴσασιν ὅτι πάντες οἱ τὰ αἰσχρὰ καὶ κακὰ[n] ποιοῦντες ἄκοντες ποιοῦσι. [§. 88.] Καὶ δὴ καὶ ὁ Σιμωνίδης οὐχ ὃς ἂν μὴ κακὰ ποιῇ ἑκών, τούτου[o] φησὶν ἐπαινέτης εἶναι, ἀλλὰ περὶ ἑαυτοῦ λέγει τοῦτο τὸ ἑκών. ἡγεῖτο γὰρ ἄνδρα καλὸν κἀγαθὸν πολλάκις αὐτὸν[p] ἐπαναγκάζειν
i. 346. φίλον τινὶ γίγνεσθαι[q] καὶ ἐπαινέτην[r] [φιλεῖν καὶ ἐπαινεῖν], οἷον ἀνδρὶ πολλάκις συμβῆναι μητέρα ἢ πατέρα ἀλλόκοτον ἢ πατρίδα ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. τοὺς μὲν οὖν πονηρούς, ὅταν τοιοῦτόν τι[s] αὐτοῖς συμβῇ, ὥσπερ ἀσμένους[t] ὁρᾶν καὶ ψέγοντας ἐπιδεικνύναι καὶ κατηγορεῖν τὴν πονηρίαν τῶν γονέων ἢ πατρίδος, ἵν'[u] αὐτοῖς[v] ἀμελοῦσιν[w] αὐτῶν μὴ ἐγκαλῶσιν οἱ ἄνθρωποι μηδ' ὀνειδίζωσιν ὅτι ἀμελοῦσιν, ὥστε ἔτι μᾶλλον ψέγειν τε αὐτοὺς καὶ ἔχθρας ἑκουσίους[x] πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις[y] προστίθεσθαι· τοὺς[z] δ' ἀγαθοὺς ἐπικρύπτεσθαί τε καὶ ἐπαινεῖν ἀναγκάζεσθαι, καὶ ἐάν τι[a] ὀργισθῶσι τοῖς

ων
supplevit Γ.—[j] ἑκὼν r.—[m] τε om w.—[n] καὶ κακὰ ΘΣ: καὶ τὰ κακὰ *s.—[o] τούτου Ξ, τούτων ΧΣBCErwye et pr Γ.—[p] αὐτὸν Χ.—[q] γενέσθαι Σxe.—[r] ἐπακλέτην Γ.—[s] τοιοῦτόν τι ΧΘ: τι τοιοῦτον *s.—[t] ὡς ἐρασμίους Γ.—[u] ἵν' Γ.—[v] αὐτοῖς om E.—
ου
[w] ἀμελῶσιν pr Γ.—[x] ἑκουσίως w.—[y] ἀναγκαίαις Heusdius: libri ἀνάγκαις.—[z] τοὺς

§. 88. αὐτὸν] Sic correxit Steph. Ald. et Bass. sine sensu ullo αὐτὸν pro αὐτόν. Heind.

φίλον τινὶ γίγνεσθαι καὶ ἐπαινέτην] Quæ in Edd. leguntur, φιλεῖν καὶ ἐπαινεῖν, non video qui huc irrepserint; ex iis quæ mox sequuntur extr. §. προσαναγκάζοντας ἑαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν καὶ ἐπαινεῖν, irrepsisse illa adeo manifestum est, ut expungere non dubitarim, quamvis reddiderit Ficinus: *ut amicus laudatorque alicujus efficiatur amareque et laudare pergat.* Heind.

μητέρα ἢ πατέρα] Sic matris vocabulum sæpe præponitur. Criton. p. 51. A. λέληθέ σε ὅτι μητρός τε καὶ πατρὸς— τιμιώτερόν ἐστιν ἡ πατρίς. Ibid. C. βιάζεσθαι δὲ οὐχ ὅσιον οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα. Hom. Odyss. ι. 367. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσιν Μήτηρ ἠδὲ πατήρ. Heind.

ἀλλόκοτον] Vid. Tim. Lex. p. 24. ibiq. Ruhnk. Heind.

ὥσπερ ἀσμεν.] Vid. not. ad Phædon. §. 85. 3. Heind.

ἔτι μᾶλλον] Sc. quam meruerint illi. V. ad Phædon. §. 20. Heind.

πρὸς ταῖς ἀνάγκαις] Corrigendum: πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις. Hoc enim voluit Plato: improbi homines si improbos habent parentes, eorum flagitia cum uno quoque communicant, id agentes, ut ipsorum erga illos negligentia a nemine improbetur. Et hac ratione ad *necessarium* in parentes odium, ex eorum improbitate ortum, *spontaneum* accedit, quod ipsis excusandis inservit. Heusd.

πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις] Ita pro ἀνάγκαις scripsi, probante Schleiermachero, præsertim quum idem postea voluerit Heusdius. Heind.

γονεῦσιν ἢ πατρίδι ἀδικηθέντες,[b] αὐτοὺς[c] ἑαυτοὺς παραμυθεῖσθαι καὶ διαλλάττεσθαι προσαναγκάζοντας ἑαυτοὺς φιλεῖν τοὺς ἑαυτῶν καὶ ἐπαινεῖν. πολλάκις δέ, οἶμαι, καὶ Σιμωνίδης ἡγήσατο καὶ αὐτὸς ἢ τύραννον ἢ ἄλλον τινὰ τῶν τοιούτων ἐπαινέσαι καὶ ἐγκωμιάσαι οὐχ ἑκών, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος. [§. 89.] Ταῦτα δὴ καὶ τῷ Πιττακῷ λέγει ὅτι Ἐγώ, ὦ Πιττακέ, οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω ὅτι εἰμὶ φιλόψογος, ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰδώς[d] τ' ὀνησίπολιν[e] δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ· οὔ μιν[f] ἐγὼ μωμήσομαι. οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος· τῶν γὰρ ἠλιθίων ἀπείρων γένεθλα,[g] ὥστ' εἴ τις χαίρει ψέγων, ἐμπλησθείη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος. I. i. 219.

...διαλλάττεσθαι om ϖ.—[a] ἐάν τι Γ, ἄρτι Θ: ἄν τι *ς.—[b] ἀδικηθέντες ΧΘτ, διαδικασθέντες Γ: διαδικηθέντες *ς.—[c] αὐτοὶ ϵ.—[d] οὐχ ὃς corr Σ.—[e] τ' ὀνησίπολιν Hermannus: libri γε ὀνήσει πόλιν.—[f] οὔ μιν Schleiermacherus: libri οὐ μήν.—

διαδικηθέντες] Scribo ἀδικηθέντες: puto enim esse syllabam δι ex fine proxime præcedentis vocis πατρίδι repetitam. Affertur tamen hinc a Budæo hoc compositum. STEPH.

Vulgo πατρίδι διαδικηθέντες, de quo mendo jam Steph. monuerat. HEIND.

οἶμαι—ἐπαινέσαι] Sc. δεῖν. Eurip. Orest. 548. Ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ Μᾶλλόν μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσης τροφάς, ubi suppleri potest δεῖν. Lysias in Eratosth. p. 398. εἶθ' ὅτι μέν, ὡς φῄς, ἀντειπὼν οὐδὲν ὠφέλησας, ἀξιοῖς χρηστὸς νομίζεσθαι· ὅτι δὲ συλλαβὼν ἀπέκτεινας, οὐκ οἴει ἐμοὶ καὶ τουτοισὶ δοῦναι δίκην; Ibid. p. 431. ταῦτα δὲ οὐκ ἐμοὶ δοκεῖ πιστεῦσαι, ἀλλὰ ἐκείνῳ, ubi dubito an recte Reiskius reposuerit δεῖ. Xenoph. Anab. i. 3. 18. δοκεῖ δέ μοι, ἄνδρας ἐλθόντας πρὸς Κῦρον, οἵτινες ἐπιτήδειοι, σὺν Κλεάρχῳ, ἐρωτᾶν ἐκεῖνον, τί βούλεται ἡμῖν χρῆσθαι etc. Cyrop. viii. 1. 12. εἰ δ' οὗτοι εἶεν οἵους δεῖ, πάντα ἐνόμιζε καλῶς ἔσεσθαι. Ἐνέδυ μὲν οὖν οὕτω γνοὺς εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν· ἐνόμιζε δὲ τὴν αὐτὴν καὶ αὐτῷ ἄσκησιν εἶναι τῆς ἀρετῆς. Οὐ γὰρ ᾤετο οἷόντε εἶναι, μὴ αὐτόν τινα ὄντα οἷον δεῖ, ἄλλους παρορμᾶν etc. ubi priori εἶναι Stephanus addi voluit δεῖν, probante Hutchinsono. Quibus aliisque locis non δεῖν omissum vere ego arbitror, sed verba ἡγεῖσθαι, λογίζεσθαι, οἴεσθαι, δοκεῖν, νομίζειν, eo usurpata significatu, ut sonent *æquum s. opus judicare*, idemque fere quod ἀξιοῦν. HEIND.

ἢ τύραννον] Sc. Hieronem, in cujus aula aliquamdiu vixit Simonides (v. Xenoph. Hieron. init.) aut Scopam (v. not. ad §. 72.) In hos poetæ ἐγκώμια significantur verbo ἐγκωμιάσαι. HEIND.

§. 89. ἐγώ, ὦ Πιττ. οὐ διὰ ταῦτά σε ψέγω ὅτι εἰμὶ φιλόψογος] Platonis, non Simonidis, hæc esse, tum ipsa dictio declarat, tum quæ deinceps citatur, ipsius poetæ sententia, Οὔ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος. HEIND.

ἀπάλαμνος] *Ignavus et iners*, ἀμήχανος Hesych. Hesiod. Ἔ. κ. Ἡ. 20. Ἥτε (ἔρις) καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει. HEIND.

εἰδώς γε ὀνήσει πόλιν δίκαν] Hæc uti leguntur, δίκαν pendet ab εἰδώς, quo non animadverso, Ficinus vertit, *sciens quidem juvabit civitatem justam vir sanus*, Cornarius voluit πόλιν ἄδικον. Sed quamvis hinc sensus tolerabilis existat, ita tamen sermonis tenorem adjuvat præclara Hermanni correctio, εἰδώς τ' ὀνησίπολιν δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ, ut ægre abstinuerim quin suo eam loco reponerem. HEIND.

οὔ μιν ἐγώ] Sic cum Schleierm. correxi vulgatum οὐ μήν. HEIND.

ἄπειρα γένεθλα] Pro ἄπειρα γενέθλα scribendum puto ἄπειρος ἃ γενέθλα: vel certe mutandum accentum in hoc substantivo: ut sit γένεθλα a γένεθλον. STEPH.

Vulgo γενέθλα, vitioso accentu, quod observans Stephanus non erat cur inde faceret ἄπειρος ἃ γενέθλα. HEIND.

πάντα τοι καλά, τοῖσί[h] τ' αἰσχρὰ μὴ[i] μέμικται. οὐ[j] τοῦτο λέγει, ὥς περ ἂν εἰ ἔλεγε πάντα τοι λευκά,[k] οἷς μέλανα μὴ μέμικται· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη πολλαχῇ· ἀλλ' ὅτι αὐτὸς καὶ τὰ μέσα ἀποδέχεται ὥστε μὴ ψέγειν. καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυεδοῦς[l] ὅσοι καρπὸν

g ἄπειρα γενέθλα r.—h καλὰ λευκὰ τοῖσι r.—i μὴ om Σ.—j οὐ...μέμικται om y.—

ὥστ' εἴ τις χαίρει—μεμφόμενος] In his Simonidem nemo agnoscet. Heind.

πάντα τοι καλὰ] Propriam quasi sedem in *γνώμαις* habet vocula *τοι*. Hom. Odyss. θ. 329. *Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν*. 351. *Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.* Theogn. ed. Brunck. v. 74. *Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον*. Conf. v. 97. 155. 159. 163. 211. 218. 261. 265. 351. 355. 433. 449. 455. 615. etc. Soph. Philoct. 475. *τοῖσι γενναίοισί τοι Τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.* Ibid. 637. *ἥ τοι καίριος σπουδή, πόνου λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.* Ibid. 838. *καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.* Conf. Markland. ad Eurip. Iphig. Taur. v. 1061. Xenoph. Cyrop. viii. 7. 14. *καὶ πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων.* Ibid. 15. *Ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ.* Ibid. 16. *Μόνου τοι—πρωτεύοντος ἀδελφοῦ παρ' ἀδελφῷ, οὐδὲ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων ἀφικνεῖται.* Anab. vi. 3. 24. *Ἡδύ τοι ἀνδρεῖόν τι καὶ καλὸν νῦν εἰπόντα καὶ ποιήσαντα μνήμην—παρέχειν ἑαυτοῦ.* Heind.

καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη] Vix hæc, opinor, iterasset Plato (cf. §. 87.) ni in Simonideo carmine subjecta fuissent proxime prægressis h. l. illis, *Πάντα τοι καλὰ, τ. τ. α. μ. μ.* Plane igitur assentior Schleiermachero Simonidea, sejunctis Platonicis, hunc in modum constituenti: *Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον ἄνευ ψόγου τετυγμένον. Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον. Χαλεπὸν φάτο ἐσθλὸν ἔμμεναι. Θεὸς ἂν μόνος ἔχοι τοῦτο γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ. Πράξας μὲν γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός· κακὸς δ', εἰ κακῶς· ἐπιπλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοι οὓς θεοὶ φιλῶσιν. Ἔμοιγ' ἐξαρκεῖ ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος. Εἰδώς γ' ὀνήσει πόλιν δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ. Οὔ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γὰρ εἰμὶ φιλόμωμος. Τῶν γὰρ ἠλιθίων ἄπειρα γένεθλα. Πάντα τοι καλὰ τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται. Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν διζήμενος κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. Ἔπειθ' ὑμῖν εὑρὼν ἀπαγγελέω. Πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω, ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ μηδὲν αἰσχρόν. Ἀνάγκῃ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.* Continuo omnia tenore scripsi incertus, quid ubique prætermiserit Plato. Carminis autem reliquias hasce ut numeris suis, quantum fieri posset, restitueret, rogatus a me vir in hoc genere princeps, G. Hermannus, hunc in modum singulos versus digessit:

στρ. α'.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν
χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ
τετράγωνον ἄνευ ψόγου τε-
τυγμένον . . . . . .

(desunt septem integri versus.)

στρ. β'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται,
καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰ-
ρημένον· χαλεπὸν φάτ' ἐσθλὸν
ἔμμεναι· ἦ θεὸς ἂν μόνος
τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ
ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ·
πράξας γὰρ εὖ, πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός·
κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ
τοὐπιπλεῖστον ἄριστοι,
τούς κε θεοὶ φιλῶσιν.

ἐπῳδός.

Ἔμοιγ' ἐξαρκεῖ
ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ,
μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰ-
δώς τ' ὀνησίπολιν δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ.
οὔ μιν ἐγὼ μωμήσομαι.
οὐ γὰρ φιλόμωμος.
τῶν γὰρ ἠλιθίων ἄπειρα γένεθλα.
πάντα τοι καλὰ τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

αἰνύμεθα χθονός· ἔπειθ' ὑμῖν εὑρὼν ἀπαγγελέω.[m] ὥστε τούτου γ'[n] ἕνεκα οὐδένα ἐπαινέσομαι, ἀλλά μοι ἐξαρκεῖ ἂν ᾖ μέσος καὶ μηδὲν[o] κακὸν ποιῇ, ὡς ἐγὼ πάντας[p] φιλέω καὶ ἐπαίνημι[q]—καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μυτιληναίων,[r] ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ ἐπαίνημι καὶ φιλέω ἑκών (ἐνταῦθα δεῖ[s] ἐν τῷ ἑκὼν διαλαβεῖν λέγοντα) ὅς τις[t] ἔρδῃ[u] μηδὲν αἰσχρόν,[v] ἄκων δ' ἔστιν
οὓς ἐγὼ ἐπαινῶ καὶ φιλῶ. σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες I. i. 220.
ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἄν ποτε ἔψεγον· νῦν I. 347.
δέ, σφόδρα γὰρ καὶ[w] περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, διὰ ταῦτά σε ἐγὼ ψέγω.

§. 90. Ταῦτά μοι δοκεῖ, ὦ Πρόδικε καὶ Πρωταγόρα, ἦν δ' ἐγώ, Σιμωνίδης διανοούμενος πεποιηκέναι τοῦτο τὸ ᾆσμα.

Καὶ ὁ Ἱππίας, Εὖ μέν μοι δοκεῖς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ σὺ[x] περὶ τοῦ ᾄσματος διεληλυθέναι· ἔστι μέντοι, ἔφη, καὶ ἐμοὶ λόγος περὶ αὐτοῦ εὖ ἔχων, ὃν ὑμῖν ἐπιδείξω, ἂν βούλησθε. Καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, Ναί, ἔφη, ὦ Ἱππία, εἰσαῦθίς γε· νῦν δὲ δίκαιόν ἐστιν ἃ ὡμολογησάτην πρὸς ἀλ-

[k] καλὰ r.—[l] εὐρυεδοῦς ℵΘr : εὐρυέδους *s.—[m] ἀπαγγελλέω Γ.—[n] τ' ℵ.—[o] μηδὲ (η) E.—[p] πάντα pr Ξ.—[q] ἐπαίνημι ℵΘ, ἐπαινῆμι ΞΣBCrwye, ἐπαινοῖμι E : ἐπαινοῖμι s. sic et paullo post.—[r] μυτιληναίων ℵΘ : μιτυληναίων *s.—[s] δὲ Γ.—[t] ὅστις Θ.—[u] ἔρδει r, ἔρδει corr Ξ.—[v] αἰσχρῷ e.—[w] καὶ om r.—[x] σὺ om pr Ξ.—[y] ἀποκρίνεσθαι

(vel potius
πάντα τοι καλά, τοῖσί τ'
αἰσχρὰ μὴ μέμικται.)
στρ. γ.
τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν
διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄ-
πρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶ-
νος βαλέω, πανάμωμον ἄν-
θρωπον, εὐρυέδους ὅσοι
καρπὸν αἰνύμεθα χθονός.
Ἔπειθ' ὔμιν (vel ἔπειτ' ὔμμιν) εὑρὼν ἀπαγγελέω.
Πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ
μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκῃ δ'
οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

τούτου ἕνεκα] *Si hoc spectetur s. requiratur, τὸ πανάμωμον εἶναι.* HEIND.

ἐπαινοῖμι] Vide num scrib. ἐπαίνημι, ut dictum est supra. STEPH.

ἐπαίνημι] Edd. ἐπαινοῖμι. V. not. ad §. 87. HEIND.

ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων] Is enim Mitylenæus. V. Laërt. i. 74. HEIND.

ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἑκὼν διαλαβ. λέγοντα] Interjectum a Socrate interpretamentum. *Hic oportet post ἑκὼν distinguere pronuntiando.* HEIND.

ἔστιν οὓς] Pro εἰσὶν οὕς. Xenoph. Anab. i. 5. 7. ἦν δὲ τούτων τῶν σταθμῶν οὓς πάνυ μακροὺς ἤλαυνεν, ubi vid. Schneider. HEIND.

λέγειν] Post h. v. apposui *μέσην στιγμήν*, adhuc eam tenens rationem quam exposui ad Theætet. §. 4. HEIND.

§. 90. καὶ ἐμοὶ λόγος] Similiter ἐπιδείξεων suarum jactator in Hipp. Maj. §. 13. Ἔστι μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος, καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος καὶ τοῖς ὀνόμασι. Cf. Hipp. Min. 368. D. HEIND.

πάντα τοι καλά, τοῖσί[h] τ' αἰσχρὰ μὴ[i] μέμικται. οὐ[j] τοῦτο λέγει, ὥς περ ἂν εἰ ἔλεγε πάντα τοι λευκά,[k] οἷς μέλανα μὴ μέμικται· γελοῖον γὰρ ἂν εἴη πολλαχῇ· ἀλλ' ὅτι αὐτὸς καὶ τὰ μέσα ἀποδέχεται ὥστε μὴ ψέγειν. καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυεδοῦς[l] ὅσοι καρπὸν

g ἄπειρα γενέθλα r.—h καλὰ λευκὰ τοῖσι Σ.—i μὴ om Σ.—j οὐ...μέμικται om y.—

ὥστ' εἴ τις χαίρει—μεμφόμενος] In his Simonidem nemo agnoscet. Heind.

πάντα τοι καλὰ] Propriam quasi sedem in γνώμαις habet vocula τοι. Hom. Odyss. θ. 329. Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. 351. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Theogn. ed. Brunck. v. 74. Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον. Conf. v. 97. 155. 159. 163. 211. 218. 261. 265. 351. 355. 433. 449. 455. 615. etc. Soph. Philoct. 475. τοῖσι γενναίοισί τοι Τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές. Ibid. 637. ἥ τοι καίριος σπουδὴ, πόνου λήξαντος, ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν. Ibid. 838. καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται. Conf. Markland. ad Eurip. Iphig. Taur. v. 1061. Xenoph. Cyrop. viii. 7. 14. καὶ πολῖταί τοι ἄνθρωποι ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. Ibid. 15. Ἑαυτοῦ τοι κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Ibid. 16. Μόνου τοι—πρωτεύοντος ἀδελφοῦ παρ' ἀδελφῷ, οὐδὲ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων ἀφικνεῖται. Anab. vi. 3. 24. Ἡδύ τοι ἀνδρεῖόν τι καὶ καλὸν νῦν εἰπόντα καὶ ποιήσαντα μνήμην—παρέχειν ἑαυτοῦ. Heind.

καὶ οὐ ζητῶ, ἔφη] Vix hæc, opinor, iterasset Plato (cf. §. 87.) ni in Simonideo carmine subjecta fuissent proxime prægressis h. l. illis, Πάντα τοι καλὰ, τ. τ. α. μ. μ. Plane igitur assentior Schleiermachero Simonidea, sejunctis Platonicis, hunc in modum constituenti: Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν, χερσί τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ τετράγωνον ἄνευ ψόγου τετυγμένον. Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον. Χαλεπὸν φάτο ἐσθλὸν ἔμμεναι. Θεὸς ἂν μόνος ἔχοι τοῦτο γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ. Πράξας μὲν γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός· κακὸς δ', εἰ κακῶς· ἐπιπλεῖστον δὲ καὶ ἄριστοι οὓς θεοὶ φιλῶσιν. Ἔμοιγ' ἐξαρκεῖ ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος. Εἰδώς γ' ὀνήσει πόλιν δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ. Οὔ μιν ἐγὼ μωμήσομαι· οὐ γάρ εἰμι φιλόμωμος. Τῶν γὰρ ἠλιθίων ἄπειρα γένεθλα. Πάντα τοι καλὰ τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται. Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν διζήμενος κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω, πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. Ἔπειθ' ὑμῖν εὑρὼν ἀπαγγελέω. Πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω, ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ μηδὲν αἰσχρόν. Ἀνάγκῃ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται. Continuo omnia tenore scripsi incertus, quid ubique prætermiserit Plato. Carminis autem reliquias hasce ut numeris suis, quantum fieri posset, restitueret, rogatus a me vir in hoc genere princeps, G. Hermannus, hunc in modum singulos versus digessit:

στρ. α'.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν
χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ
τετράγωνον ἄνευ ψόγου τετυγμένον . . . . . .

(desunt septem integri versus.)

στρ. β'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται,
καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰ-
ρημένον· χαλεπὸν φάτ' ἐσθλὸν
ἔμμεναι· ἢ θεὸς ἂν μόνος
τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ
ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἂν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ·
πράξας γὰρ εὖ, πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός·
κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ
τοὐπιπλεῖστον ἄριστοι,
τούς κε θεοὶ φιλῶσιν.

ἐπῳδός.

Ἔμοιγ' ἐξαρκεῖ
ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ,
μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰ-
δώς τ' ὀνησίπολιν δίκαν ὑγιὴς ἀνήρ.
οὔ μιν ἐγὼ μωμήσομαι.
οὐ γὰρ φιλόμωμος.
τῶν γὰρ ἠλιθίων ἄπειρα γένεθλα.
πάντα τοι καλὰ τοῖσί τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

αἰνύμεθα χθονός· ἔπειθ᾽ ὑμῖν εὑρὼν ἀπαγγελέω.[m] ὥστε τούτου γ᾽[n] ἕνεκα οὐδένα ἐπαινέσομαι, ἀλλά μοι ἐξαρκεῖ ἂν ᾖ μέσος καὶ μηδὲν[o] κακὸν ποιῇ, ὡς ἐγὼ πάντας[p] φιλέω καὶ ἐπαίνημι[q]—καὶ τῇ φωνῇ ἐνταῦθα κέχρηται τῇ τῶν Μυτιληναίων,[r] ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων τὸ πάντας δὲ ἐπαίνημι καὶ φιλέω ἑκών (ἐνταῦθα δεῖ[s] ἐν τῷ ἑκὼν διαλαβεῖν λέγοντα) ὅς τις[t] ἔρδῃ[u] μηδὲν αἰσχρόν,[v] ἄκων δ᾽ ἔστιν οὓς ἐγὼ ἐπαινῶ καὶ φιλῶ. σὲ οὖν, καὶ εἰ μέσως ἔλεγες r. i. 220.
ἐπιεικῆ καὶ ἀληθῆ, ὦ Πιττακέ, οὐκ ἄν ποτε ἔψεγον· νῦν r. 347.
δέ, σφόδρα γὰρ καὶ[w] περὶ τῶν μεγίστων ψευδόμενος δοκεῖς ἀληθῆ λέγειν, διὰ ταῦτά σε ἐγὼ ψέγω.

§. 90. Ταῦτά μοι δοκεῖ, ὦ Πρόδικε καὶ Πρωταγόρα, ἦν δ᾽ ἐγώ, Σιμωνίδης διανοούμενος πεποιηκέναι τοῦτο τὸ ᾆσμα.

Καὶ ὁ Ἱππίας, Εὖ μέν μοι δοκεῖς, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ σὺ[x] περὶ τοῦ ᾄσματος διεληλυθέναι· ἔστι μέντοι, ἔφη, καὶ ἐμοὶ λόγος περὶ αὐτοῦ εὖ ἔχων, ὃν ὑμῖν ἐπιδείξω, ἂν βούλησθε. Καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης, Ναί, ἔφη, ὦ Ἱππία, εἰσαῦθίς γε· νῦν δὲ δίκαιόν ἐστιν ἃ ὡμολογησάτην πρὸς ἀλ-

[k] καλὰ ꝛ.—[l] εὐρυεδοῦς 𝔄Θꝛ: εὐρυέδους *ς.—[m] ἀπαγγελλέω Γ.—[n] τ᾽ 𝔄.—[o] μηδὲ (η) Ε.—[p] πάντα pr Ξ.—[q] ἐπαίνημι 𝔄Θ, ἐπαινῆμι ΞΣΒCrιωγε, ἐπαινοῖμι Ε: ἐπαινοῖμι ς. sic et paullo post.—[r] μυτιληναίων 𝔄Θ: μιτυληναίων *ς.—[s] δὲ Γ.—[t] ὅστις Θ.—[u] ἔρδει ꝛ, ἔρδει corr Ξ.—[v] αἰσχρῷ ε.—[w] καὶ om ꝛ.—[x] σὺ om pr Ξ.—[y] ἀποκρίνεσθαι

(vel potius
πάντα τοι καλά, τοῖσί τ᾽
αἰσχρὰ μὴ μέμικται.)
στρ. γ.
τοὔνεκεν οὔποτ᾽ ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν
διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄ-
πρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶ-
νος βαλέω, πανάμωμον ἄν-
θρωπον, εὐρυέδους ὅσοι
καρπὸν αἰνύμεθα χθονός.
Ἔπειθ᾽ ὔμιν (vel ἔπειτ᾽ ὔμμιν) εὑρὼν ἀπαγγελέω.
Πάντας δ᾽ ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ
μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκῃ δ᾽
οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

τούτου ἕνεκα] *Si hoc spectetur s. requiratur*, τὸ πανάμωμον εἶναι. Heind.

ἐπαινοῖμι] Vide num scrib. ἐπαίνημι, ut dictum est supra. Steph.

ἐπαίνημι] Edd. ἐπαινοῖμι. V. not. ad §. 87. Heind.

ὡς πρὸς Πιττακὸν λέγων] Is enim Mitylenæus. V. Laërt. i. 74. Heind.

ἐνταῦθα δεῖ ἐν τῷ ἑκὼν διαλαβ. λέγοντα] Interjectum a Socrate interpretamentum. *Hic oportet post* ἑκὼν *distinguere pronuntiando*. Heind.

ἐστὶν οὓς] Pro εἰσὶν οὕς. Xenoph. Anab. i. 5. 7. ἦν δὲ τούτων τῶν σταθμῶν οὓς πάνυ μακροὺς ἤλαυνεν, ubi vid. Schneider. Heind.

λέγειν] Post h. v. apposui μέσην στιγμήν, adhuc eam tenens rationem quam exposui ad Theætet. §. 4. Heind.

§. 90. καὶ ἐμοὶ λόγος] Similiter ἐπιδείξεων suarum jactator in Hipp. Maj. §. 13. Ἔστι μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγκείμενος, καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος καὶ τοῖς ὀνόμασι. Cf. Hipp. Min. 368. D. Heind.

λήλω Πρωταγόρας καὶ Σωκράτης, Πρωταγόρας μὲν εἰ ἔτι βούλεται ἐρωτᾶν, ἀποκρίνεσθαι[y] Σωκράτη,[z] εἰ δὲ δὴ βούλεται Σωκράτει[a] ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτᾶν τὸν ἕτερον. [§. 91.] Καὶ ἐγὼ εἶπον Ἐπιτρέπω μὲν ἔγωγε Πρωταγόρᾳ ὁπότερον αὐτῷ ἥδιον· εἰ δὲ βούλεται, περὶ μὲν ᾀσμάτων τε καὶ ἐπῶν ἐάσωμεν, περὶ δὲ ὧν τὸ πρῶτον ἐγώ σε ἠρώτησα, ὦ Πρωταγόρα, ἡδέως ἂν ἐπὶ τέλος ἔλθοιμι μετὰ σοῦ σκοπούμενος. καὶ γάρ δοκεῖ μοι τὸ περὶ ποιήσεως διαλέγεσθαι ὁμοιότατον εἶναι τοῖς συμποσίοις τοῖς τῶν φαύλων καὶ ἀγοραίων ἀν-
r. i. 221. θρώπων. καὶ γὰρ οὗτοι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι' ἑαυτῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ μηδὲ διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς καὶ τῶν λόγων τῶν ἑαυτῶν ὑπὸ ἀπαιδευσίας, τιμίας ποιοῦσι τὰς

δὲ σωκράτη e.—[z] Σωκράτη...ἀποκρίνεσθαι om Θ.—[a] βούλεσθαι σωκράτη r.—[b] non

τὸν ἕτερον] γράφεται, τὸν Σωκράτη. Steph.

§. 91. περὶ μὲν ᾀσμάτων—ἐάσωμεν] Alcib. i. p. 113. D. τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα ἡγοῦνται δῆλα εἶναι· ἐάσαντες οὖν περὶ αὐτῶν, σκοποῦσιν ὁπότερα συνοίσει πράξασι. Heind.

καὶ γὰρ δοκεῖ μοι—κἂν πάνυ πολ. οἶνον πίωσιν] Hæc laudat Athen. Deipnos. iii. p. 97. A. Cas. Heind.

ἀγοραίων] ἀγοραῖος, vel, ut Critici veteres volunt, ἀγόραιος (v. Casaub. ad Theoph. Char. vi.) est ὁ ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος, s. *qui totos dies forum conterit*, quem ἀγορᾶς περίτριμμα Comicus appellat, vilis et ex ima plebe homo. Aristoph. Eqq. 181. Ὁτιὴ πόνηρος κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς. 214. Τὰ δ' ἄλλα σοι προσέστι δημαγωγικά, Φωνὴ μιαρά, γέγονας κακός, ἀγοραῖος εἶ. 292. K. Βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος. A. ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι. 636. Ἄγε δή, Σκίταλοι —Ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγώ, Νῦν μὲν θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε. Id. Pace 750. κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας Ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις.—Tum sine art. Athen. καὶ λόγων τῶν ἑαυτῶν—τιμίας ποιοῦσι τὰς αὐλητρ. Male Latinus Athenæi interpres: *magni faciunt tibicinas*. Sensus est, *tibicinarum pretia amplificant*. Xenoph. Rat. Red. p. 925. A. ἐκεῖνο μέντοι οἶδα ὅτι καὶ χρυσίον, ὅταν πολὺ παραφαίνῃ, αὐτὸ μὲν ἀτιμότερον γίγνεται, τὸ δὲ ἀργύριον τιμιώτερον ποιεῖ. Heind.

τιμ. ποι. τ. αὐλ.] Manifesta apparent vestigia simultatis illius, quæ Platonem inter et Xenophontem fuit. Animadvertit Athen. xi. p. 504. F. locum in Plat. Sym. p. 176. E. ubi tibicina, quæ aderat, e convivio dimittitur, oppositum esse Xenophontis Symposio: συμπόσια μὲν γὰρ γεγράφασιν ἀμφότεροι, καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ μὲν τὰς αὐλητρίδας ἐκβάλλει, ὁ δὲ εἰσάγει. Seu magis etiam et acrius hoc loco idem ille Xenophontis libellus a Platone exagitatur. Quod tenendum, si quidem disputationis hujus vim omnem ac significationem percipere studeamus. Cæterum illud πολλοῦ μισθούμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκείνων φωνῆς ἀλλήλοις σύνεισιν· venustatis est Platonicæ. Sic Rep. viii. p. 568. C. Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιιόντες πόλεις, ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους, καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας. Heusd.

Ut demus, Platonis in Symposio locum illum p. 176. E. oppositum esse Xenophontis Symposio, quod voluit Athenæus xi. p. 504. F. hic ubi sermo est de veris conviviis, quibus vulgo tibicinas et saltatrices adhibitas esse constat, plane non video, cur, quod judicabat Heusdius, magis etiam et acrius eundem illum Xenophontis libellum a Platone exagitatum putemus. Qui cupide illius, quam somniavit, Platonem inter et Xenophontem ζηλοτυπίας vestigia indagavit, ne Athenæus quidem h. l. ullam Xenophontei libri significationem agnovit. Heind.

αὐλητρίδας, πολλοῦ[b] μισθούμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκείνων[c] φωνῆς ἀλλήλοις σύνεισιν. ὅπου δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ συμπόται[d] καὶ[e] πεπαιδευμένοι εἰσίν, οὐκ ἂν ἴδοις οὔτ' αὐλητρίδας οὔτε ὀρχηστρίδας οὔτε ψαλτρίας, ἀλλ' αὐτοὺς αὑτοῖς ἱκανοὺς ὄντας συνεῖναι ἄνευ τῶν λήρων τε καὶ παιδιῶν[f] τούτων διὰ τῆς αὑτῶν φωνῆς, λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ἑαυτῶν κοσμίως, κἂν πάνυ πολὺν οἶνον πίωσιν. [§. 92.] Οὕτω δὲ καὶ αἱ τοιαίδε συνουσίαι ἐὰν μὲν λάβωνται ἀνδρῶν οἷοί περ ἡμῶν[g] οἱ πολλοί φασιν εἶναι, οὐδὲν δέονται ἀλλοτρίας φωνῆς οὐδὲ ποιητῶν, οὓς οὔτε ἀνερέσθαι[h] οἷόν τ' ἐστὶ περὶ ὧν λέγουσιν, ἐπαγόμενοί τε[i] αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις οἱ μὲν ταῦτά φασι τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα, περὶ πράγματος[j] διαλεγόμενοι οὗ[k] ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι· ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῶσι χαίρειν, αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι δι' ἑαυτῶν, ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες καὶ διδόντες. τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ χρῆναι μᾶλλον μιμεῖσθαι ἐμέ τε καὶ σέ, καταθεμένους τοὺς[l] ποιητὰς αὐ- r. 348. r. i. 222.

post αὐλητρίδας sed post πολλοῦ interpungit Ε.—[c] ἀλλήλων Σ.—[d] ἐμπόται Ε.—[e] καὶ om Ϫr.—[f] παίδων Γ.—[g] ὑμῶν Γ.—[h] ἀνερέσθαι corr Σ: ἀνέρεσθαι *ϛ.—[i] τε om Γ.—[j] γράμματος ϵ.—[k] οὗ rc Σ, ὃ r: om *ϛ.—[l] καταθεμένους τε τοὺς rc Σ.—

συν.—συμπ.] Athen. ξύνεισι et ξυμπόται. Heind.

§. 92. *ἐὰν μὲν λάβωνται ἀνδρῶν*] *Quando compotes quasi factæ fuerint virorum* cet. λαβέσθαι, *prehendere, nancisci*, perinde ut ἔχεσθαι et similia, genitivo jungitur plerumque. Demosth. in Aristogit. i. p. 779. τίς δ' ἂν ἄλλος μᾶλλον—πᾶσαν ἀνατρέψειε τὴν πόλιν, εἰ λάβοιτ' ἐξουσίας; Id. in Aristocrat. p. 675. δηλῶσαι ὡς εἶχεν εὐνοϊκῶς ὑμῖν, καιροῦ τοιούτου λαβόμενον. In qua tamen dictione accusativum posuit Diod. Sic. xviii. 46. ἠξίουν—λήψεσθαι καιρὸν οἰκεῖον ταῖς ἰδίαις ἐπιβολαῖς. Lysias Epitaph. p. 117. ὁ—εὐτυχὴς ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς ἑτέρων ἡγεμόνων λαβόμενος. Eurip. Orest. 1170. Ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν. Heind.

οἱ δ' ἕτερα περὶ πράγματος διαλ.] *Alii aliud de re disputantes non tamen argumentis pervincere possunt.* In his offendit articulo suo destitutum hoc πράγματος, quod ad rem jam significatam, poëtarum sententias, refertur; quem defectum si quis toleret, minus tamen accurate hæc scripta fatebitur; sic potius scribenda fuisse, *οἱ μὲν ταῦτα λέγοντες τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα περὶ τοῦ πράγματος διαλεγόμενοι ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι.* Nam in utrisque sane hæc inest ἀδυναμία τοῦ ἐξελέγξαι. Ita nondum displicet quod olim in mentem venit, ut legamus, *οἱ μὲν ταῦτά φασι τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα* (sc. *φασὶ τ. π. ν.*), *περὶ πράγματος διαλεγόμενοι ὃ ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι*, eique conjecturæ favere videtur vetus Ficini versio :—*partim hoc, partim illud sentire poetam interpretantur, neque convincere possunt neque rem ipsam, de qua disserunt, expedire.* Heind.

τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ—σὲ, καταθεμένους etc.] Scribi, copula addita, potuit, *καὶ καταθεμ.* sed longe in exegesi asyndeton hoc præstat. de legg. iv. p. 708. B. Οὐ τοίνυν εὔκολος ὁμοίως γίγνοιτ' ἂν ὁ κατοικισμὸς ταῖς πόλεσιν, ὅταν

λήλω Πρωταγόρας καὶ Σωκράτης, Πρωταγόρας μὲν εἰ ἔτι
βούλεται ἐρωτᾶν, ἀποκρίνεσθαι[y] Σωκράτη,[z] εἰ δὲ δὴ βού-
λεται Σωκράτει[a] ἀποκρίνεσθαι, ἐρωτᾶν τὸν ἕτερον. [§. 91.]
Καὶ ἐγὼ εἶπον· Ἐπιτρέπω μὲν ἔγωγε Πρωταγόρᾳ ὁπότερον
αὐτῷ ἥδιον· εἰ δὲ βούλεται, περὶ μὲν ᾀσμάτων τε καὶ ἐπῶν
ἐάσωμεν, περὶ δὲ ὧν τὸ πρῶτον ἐγώ σε ἠρώτησα, ὦ Πρω-
ταγόρα, ἡδέως ἂν ἐπὶ τέλος ἔλθοιμι μετὰ σοῦ σκοπούμενος.
καὶ γὰρ δοκεῖ μοι τὸ περὶ ποιήσεως διαλέγεσθαι ὁμοιότατον
εἶναι τοῖς συμποσίοις τοῖς τῶν φαύλων καὶ ἀγοραίων ἀν-
t. i. 221. θρώπων. καὶ γὰρ οὗτοι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἀλλήλοις δι'
ἑαυτῶν συνεῖναι ἐν τῷ πότῳ μηδὲ διὰ τῆς ἑαυτῶν φωνῆς καὶ
τῶν λόγων τῶν ἑαυτῶν ὑπὸ ἀπαιδευσίας, τιμίας ποιοῦσι τὰς

δὲ σωκράτη e.—[z] Σωκράτη...ἀποκρίνεσθαι om Θ.—[a] βούλεσθαι σωκράτη t.—[b] non

τὸν ἕτερον] γράφεται, τὸν Σωκράτη. Steph.

§. 91. περὶ μὲν ᾀσμάτων—ἐάσωμεν] Alcib. i. p. 113. D. τὰ μὲν γὰρ τοιαῦτα ἡγοῦνται δῆλα εἶναι· ἐάσαντες οὖν περὶ αὐτῶν, σκοποῦσιν ὁπότερα συνοίσει πράξασι. Heind.

καὶ γὰρ δοκεῖ μοι—κἂν πάνυ πολ. οἶνον πίωσιν] Hæc laudat Athen. Deipnos. iii. p. 97. A. Cas. Heind.

ἀγοραίων] ἀγοραῖος, vel, ut Critici veteres volunt, ἀγόραιος (v. Casaub. ad Theoph. Char. vi.) est ὁ ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένος, s. *qui totos dies forum conterit*, quem ἀγορᾶς περίτριμμα Comicus appellat, vilis et ex ima plebe homo. Aristoph. Eqq. 181. Ὁτιὴ πόνηρος κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς. 214. Τὰ δ' ἄλλα σοι προσέστι δημαγωγικά, Φωνὴ μιαρά, γέγονας κακός, ἀγοραῖος εἶ. 292. K. Βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος. A. ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι. 636. Ἄγε δή, Σκίταλοι —Ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγώ, Νῦν μὲν θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε. Id. Pace 750. κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας Ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν οὐκ ἀγοραίοις.—Tum sine art. Athen. καὶ λόγων τῶν ἑαυτῶν—τιμίας ποιοῦσι τὰς αὐλητρ. Male Latinus Athenæi interpres: *magni faciunt tibicinas*. Sensus est, *tibicinarum pretia amplificant*. Xenoph. Rat. Red. p. 925. A. ἐκεῖνο μέντοι οἶδα ὅτι καὶ χρυσίον, ὅταν πολὺ παραφαίνῃ, αὐτὸ μὲν ἀτιμότερον γίγνεται, τὸ δὲ ἀργύριον τιμιώτερον ποιεῖ. Heind.

τιμ. ποι. τ. αὐλ.] Manifesta apparent vestigia simultatis illius, quæ Platonem inter et Xenophontem fuit. Animadvertit Athen. xi. p. 504. F. locum in Plat. Sym. p. 176. E. ubi tibicina, quæ aderat, e convivio dimittitur, oppositum esse Xenophontis Symposio: συμπόσια μὲν γὰρ γεγράφασιν ἀμφότεροι, καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ μὲν τὰς αὐλητρίδας ἐκβάλλει, ὁ δὲ εἰσάγει. Seu magis etiam et acrius hoc loco idem ille Xenophontis libellus a Platone exagitatur. Quod tenendum, si quidem disputationis hujus vim omnem ac significationem percipere studeamus. Cæterum illud πολλοῦ μισθούμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκείνων φωνῆς ἀλλήλοις σύνεισιν venustatis est Platonicæ. Sic Rep. viii. p. 568. C. Εἰς δέ γε, οἶμαι, τὰς ἄλλας περιιόντες πόλεις, ξυλλέγοντες τοὺς ὄχλους, καλὰς φωνὰς καὶ μεγάλας καὶ πιθανὰς μισθωσάμενοι, εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας. Heusd.

Ut demus, Platonis in Symposio locum illum p. 176. E. oppositum esse Xenophontis Symposio, quod voluit Athenæus xi. p. 504. F. hic ubi sermo est de veris conviviis, quibus vulgo tibicinas et saltatrices adhibitas esse constat, plane non video, cur, quod judicabat Heusdius, magis etiam et acrius eundem illum Xenophontis libellum a Platone exagitatum putemus. Qui cupide illius, quam somniavit, Platonem inter et Xenophontem ζηλοτυπίας vestigia indagavit, ne Athenæus quidem h. l. ullam Xenophontei libri significationem agnovit. Heind.

αὐλητρίδας, πολλοῦ[b] μισθούμενοι ἀλλοτρίαν φωνὴν τὴν τῶν αὐλῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκείνων[c] φωνῆς ἀλλήλοις σύνεισιν. ὅπου δὲ καλοὶ κἀγαθοὶ συμπόται[d] καὶ[e] πεπαιδευμένοι εἰσίν, οὐκ ἂν ἴδοις οὔτ' αὐλητρίδας οὔτε ὀρχηστρίδας οὔτε ψαλτρίας, ἀλλ' αὐτοὺς αὑτοῖς ἱκανοὺς ὄντας συνεῖναι ἄνευ τῶν λήρων τε καὶ παιδιῶν[f] τούτων διὰ τῆς αὑτῶν φωνῆς, λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει ἑαυτῶν κοσμίως, κἂν πάνυ πολὺν οἶνον πίωσιν. [§. 92.] Οὕτω δὲ καὶ αἱ τοιαίδε συνουσίαι ἐὰν μὲν λάβωνται ἀνδρῶν οἷοί περ ἡμῶν[g] οἱ πολλοί φασιν εἶναι, οὐδὲν δέονται ἀλλοτρίας φωνῆς οὐδὲ ποιητῶν, οὓς οὔτε ἀνερέσθαι[h] οἷόν τ' ἐστὶ περὶ ὧν λέγουσιν, ἐπαγόμενοί τε[i] αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἐν τοῖς λόγοις οἱ μὲν ταῦτά φασι τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα, περὶ πράγματος[j] διαλεγόμενοι οὗ[k] ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι· ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐῶσι χαίρειν, αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι δι'
ἑαυτῶν, ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβά- r. 348.
νοντες καὶ διδόντες. τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ χρῆναι μᾶλλον
μιμεῖσθαι ἐμέ τε καὶ σέ, καταθεμένους τοὺς[l] ποιητὰς αὐ- r. i. 222.

post αὐλητρίδας sed post πολλοῦ interpungit E.—[c] ἀλλήλων Σ.—[d] ἐμπόται E.—[e] καὶ om Ξr.—[f] παίδων Γ.—[g] ὑμῶν Γ.—[h] ἀνερέσθαι corr Σ: ἀνέρεσθαι *s.—[i] τε om Γ.—[j] γράμματος e.—[k] οὐ rc Σ, ὃ r: om *s.—[l] καταθεμένους τε τοὺς rc Σ.—

συν.—συμπ.] Athen. *ξύνεισι* et *ξυμπόται*. Heind.

§. 92. *ἐὰν μὲν λάβωνται ἀνδρῶν*] *Quando compotes quasi factæ fuerint virorum* cet. *λαβέσθαι*, *prehendere*, *nancisci*, perinde ut *ἔχεσθαι* et similia, genitivo jungitur plerumque. Demosth. in Aristogit. i. p. 779. *τίς δ' ἂν ἄλλος μᾶλλον—πᾶσαν ἀνατρέψειε τὴν πόλιν, εἰ λάβοιτ' ἐξουσίας*; Id. in Aristocrat. p. 675. *δηλῶσαι ὡς εἶχεν εὐνοϊκῶς ὑμῖν, καιροῦ τοιούτου λαβόμενον*. In qua tamen dictione accusativum posuit Diod. Sic. xviii. 46. *ἠξίουν—λήψεσθαι καιρὸν οἰκεῖον ταῖς ἰδίαις ἐπιβολαῖς*. Lysias Epitaph. p. 117. *ἐὰν—εὐτυχήσῃ ὁ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς ἑτέρων ἡγεμόνων λαβόμενος*. Eurip. Orest. 1170. *Ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν*. Heind.

οἱ δ' ἕτερα περὶ πράγματος διαλ.] *Alii aliud de re disputantes non tamen argumentis pervincere possunt*. In his offendit articulo suo destitutum hoc *πράγματος*, quod ad rem jam significatam, poëtarum sententias, refertur; quem defectum si quis toleret, minus tamen accurate hæc scripta fatebitur; sic potius scribenda fuisse, *οἱ μὲν ταῦτα λέγοντες τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα περὶ τοῦ πράγματος διαλεγόμενοι ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι*. Nam in utrisque sane hæc inest *ἀδυναμία τοῦ ἐξελέγξαι*. Ita nondum displicet quod olim in mentem venit, ut legamus, *οἱ μὲν ταῦτά φασι τὸν ποιητὴν νοεῖν, οἱ δ' ἕτερα* (sc. *φασὶ τ. π. ν.*), *περὶ πράγματος διαλεγόμενοι ὃ ἀδυνατοῦσιν ἐξελέγξαι*, eique conjecturæ favere videtur vetus Ficini versio:—*partim hoc, partim illud sentire poetam interpretantur, neque convincere possunt neque rem ipsam, de qua disserunt, expedire*. Heind.

τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ—σὲ, καταθεμένους etc.] Scribi, copula addita, potuit, *καὶ καταθεμ.* sed longe in exegesi asyndeton hoc præstat. de legg. iv. p. 708. B. *Οὐ τοίνυν εὔκολος ὁμοίως γίγνοιτ' ἂν ὁ κατοικισμὸς ταῖς πόλεσιν, ὅταν*

τοὺς δι'[m] ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι, τῆς ἀληθείας καὶ ἡμῶν αὐτῶν πεῖραν λαμβάνοντας. κἂν μὲν βούλῃ ἔτι ἐρωτᾷν, ἕτοιμός εἰμί σοι παρέχειν ἀποκρινόμενος· ἐὰν δὲ βούλῃ, σὺ ἐμοὶ παράσχες,[n] περὶ ὧν μεταξὺ ἐπαυσάμεθα διεξιόντες, τούτοις τέλος ἐπιθεῖναι.

§. 93. Λέγοντος οὖν ἐμοῦ ταῦτα καὶ τοιαῦτ'[o] ἄλλα οὐδὲν ἀπεσάφει[p] ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιήσοι.[q] εἶπεν οὖν ὁ Ἀλκιβιάδης πρὸς τὸν Καλλίαν βλέψας, Ὦ Καλλία, δοκεῖ σοι, ἔφη, καὶ νῦν καλῶς Πρωταγόρας ποιεῖν, οὐκ ἐθέλων εἴτε δώσει[r] λόγον εἴτε μὴ διασαφεῖν; ἐμοὶ γὰρ[s] οὐ[t] δοκεῖ. ἀλλ' ἤτοι διαλεγέσθω ἢ εἰπέτω ὅτι οὐκ ἐθέλει διαλέγεσθαι, ἵνα τούτῳ[u] μὲν ταῦτα συνειδῶμεν,[v] Σωκράτης δὲ ἄλλῳ[w] τῳ διαλέγηται ἢ ἄλλος ὅς τις ἂν[x] βούληται ἄλλῳ. Καὶ ὁ Πρωταγόρας αἰσχυνθείς, ὥς γ' ἐμοὶ[y] ἔδοξε, τοῦ τε Ἀλκιβιάδου ταῦτα[z] λέγοντος καὶ τοῦ Καλλίου δεομένου καὶ τῶν ἄλλων σχεδόν τι τῶν παρόντων, μόγις προὐτράπετο[a] εἰς τὸ διαλέγεσθαι καὶ ἐκέλευεν ἐρωτᾷν αὐτὸν[b] ὡς ἀποκρινούμενος.[c]

§. 94. Εἶπον δὴ ἐγώ, Ὦ Πρωταγόρα, μὴ οἴου διαλέγεσθαί μέ[d] σοι ἄλλο τι βουλόμενον ἢ ἃ[e] αὐτὸς ἀπορῶ ἑκάστοτε, ταῦτα[f] διασκέψασθαι. ἡγοῦμαι γὰρ πάνυ λέγειν

s. i. 228. τι τὸν Ὅμηρον τὸ

[m] δ' w.—[n] πάρασχε αὐτῶν ℵΗΕr.—[o] τοιαῦτ' Γ.—[p] ἀπεσάφη ℵΒΕ et pr Γ, ἀπεσάφησεν Σ.—[q] ποιήσει rt.—[r] δώσειν t.—[s] ἐμοὶ μὲν γὰρ r.—[t] οὐ om t.—[u] τοῦτο Cy.—[v] συνείδωμεν ℵ, συνίδωμεν t.—[w] ἀλλό ℵ.—[x] ὁστισοῦν ἂν Γ.—[y] ὥς γ' ἐμοὶ ΓΞΣ BCwyet, ὥστε μοι ℵΘ : ὥς γέ μοι *s.—[z] ταῦτα om Σ.—[a] προυτράπετο ℵΘ cum γρ ά ΣΕ, προυτρέπετο BCr, που ἐτράπετο t : προυτρέπετο *s.—[b] αὐτὸν ℵ.—[c] ἀποκρινόμενος t.—[d] μοι C.—[e] ἃ om w.—[f] ταῦτα om E.—[g] καί σε Γ.—[h] οἱ om r.—[i] alte-

μὴ τὸν τῶν ἑσμῶν γίγνηται τρόπον, ἐν γένος ἀπὸ μιᾶς ἰὸν χώρας οἰκίζηται cet. Heind.

παρέχειν] Sc. ἐμαυτόν. V. ad Gorg. §. 25. Quod subsequitur πάρασχε, a quo pendent seqq. τούτοις τέλος ἐπιθεῖναι, est *permitte*. Xenoph. Rat. Red. p. 925. B. παρέχει (ἡ πόλις) ἐπὶ ἰσοτελείᾳ καὶ τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις. Heind.

§. 93. σχεδόν τι] Suppleri ad σχεδόν τι potest πάντων. Pari modo de legg. i. p. 644. A. ὁ—λόγος—μενέτω, ὡς οἵ γε ὀρθῶς πεπαιδευμένοι σχεδὸν ἀγαθοὶ γίγνονται. Demosth. Olynth. iii. extr. σχεδὸν εἴρηκα ἃ νομίζω συμφέρειν. Heind.

ἐκελ. ἐρ. αὐτὸν] γράφεται, ἐκέλευεν ἐμὲ ἐρωτᾷν, ὡς αὐτὸς ἀποκρινούμενος. Steph.

§. 94. ἡγοῦμαι γὰρ πάνυ λέγ. τι] *Arbitror enim, utique verum aliquid dicere Homerum illud* etc. Versus significat Iliad. κ'. 224. Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν, Ὅππως κέρδος ἔῃ· μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ, Ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε[g] πρὸ ὃ[h] τοῦ ἐνόησεν. εὐπορώτεροι γάρ πως ἅπαντές ἐσμεν οἱ[h] ἄνθρωποι πρὸς ἅπαν ἔργον καὶ λόγον καὶ[i] διανόημα· μοῦνος[j] δ' εἴ πέρ τι νοήσῃ,[k] αὐτίκα περιιὼν[l] ζητεῖ ὅτῳ ἐπιδείξηται[m] καὶ μεθ' ὅτου βεβαιώσηται, ἕως ἂν ἐντύχῃ.[n] ὥς περ καὶ ἐγὼ ἕνεκα τούτου σοὶ ἡδέως διαλέγομαι μᾶλλον ἢ ἄλλῳ τινί, ἡγούμενός σε βέλτιστ' ἂν ἐπισκέψασθαι καὶ περὶ τῶν ἄλλων περὶ ὧν εἰκὸς σκοπεῖσθαι τὸν ἐπιεικῆ, καὶ δὴ καὶ περὶ ἀρετῆς. τίνα γὰρ ἄλλον ἢ σέ; ὅς γε οὐ μόνον αὐτὸς οἴει καλὸς κἀγαθὸς εἶναι, ὥς πέρ τινες ἄλλοι αὐτοὶ μὲν ἐπιεικεῖς εἰσίν, ἄλλους δὲ οὐ δύνανται ποιεῖν· σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἀγαθὸς[o] εἶ καὶ ἄλλους οἷός τ' εἶ ποιεῖν ἀγαθούς, καὶ οὕτω πεπίστευκας σαυτῷ, ὥστε καὶ ἄλλων ταύτην τὴν τέχνην ἀποκρυπτομένων σύ γ' ἀναφανδὸν σεαυτὸν ὑποκηρυξάμενος[p] εἰς πάντας τοὺς Ἕλ- I. 349.
ληνας, σοφιστὴν[q] ἐπονομάσας, σεαυτὸν ἀπέφηνας παιδεύσεως καὶ ἀρετῆς διδάσκαλον, πρῶτος τούτου μισθὸν ἀξιώσας ἄρνυσθαι. [§. 95.] Πῶς οὖν οὐ σε χρῆν[r] παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν τούτων σκέψιν καὶ ἐρωτᾶν καὶ ἀνακοινοῦσθαι; οὐκ ἔσθ' I. i. 224.
ὅπως οὔ. καὶ νῦν δὴ ἐγὼ ἐκεῖνα, ἅ περ τὸ πρῶτον ἠρώτων

ram καὶ om Θ.—[j] μόνος ΓΞ.—[k] νοήσει Υ.—[l] περιὼν BCy, περὶ ὧν ΧΘ.—[m] ἐπιδείξεται...βεβαιώσεται Υ.—[n] ἐντύχῃ τῳ rc Σ: ἐντύχοι Es.—[o] ἀγαθοὺς om r.—[p] ἀποκηρυξάμενος w.—[q] ἕλληνας καὶ σοφιστὴν Γ.—[r] χρῆν ΧΘr: χρὴ [illegible].—[s] ξ. ε.—

Sympos. p. 174. D. Σύν τε δύ', ἔφη, ἐρχομένω, πρὸ ὁ τοῦ βουλευσόμεθα ὅ, τι ἐροῦμεν. Auctor Alcib. ii. p. 140. A. Ἀλλ' ἐὰν ἔμοιγε προσέχῃς τὸν νοῦν, σύν τε δύο σκεπτομένω σχεδὸν εὑρήσομεν. πρὸ ὁ τοῦ est ἕτερος πρὸ ἑτέρου. Heind.

εὐπορώτεροι γάρ πως ἅπ. etc.] Ad plenum sensum deest οὕτως, quod aut inserendum aut in locum voculæ πως substituendum. Nisi forte in his excidit σύνδυο. Heind.

ἕως ἂν ἐντύχῃ] Sic sermonis lege correxi vulgatum ἐντύχοι. Heind.

ἕνεκα τούτου σοι—διαλέγομαι—, ἡγούμενος] Herodot. i. 86. τοῦδε εἵνεκεν ἀνεβίβασε ἐπὶ τὴν πυρήν, βουλόμενος εἰδέναι εἴ τίς μιν δαιμόνων ῥύσεται cet. Et conf. not. ad Phædon. §. 118. Heind.

τίνα γὰρ ἄλλον] *Ecquem vero alium arbitrarer illa facultate valere?* Ut post τίνα γὰρ ἄλλον ἢ σε, subaudiantur ex præcedentibus ista, ἡγοίμην βέλτιστ' ἂν ἐπισκέψασθαι, &c. Steph.

πεπίστευκας σαυτῷ] Ipsius Sophistæ verba illa respicit §. 20. sqq. Heind.

σεαυτὸν ὑποκηρυξάμενος] *Te ipsum præconio quodam venditans.* Æschin. in Ctesiph. p. 432. ἄλλοι δέ τινες ὑποκηρυξάμενοι (*præconis voce*) τοὺς αὑτῶν οἰκέτας ἀφίεσαν ἀπελευθέρους. Proxima hæc, εἰς πάντας τοὺς Ἕλληνας σοφ. ἐπονομάσας, qua mente dicat Socrates, declarant superiora illius, ubi Hippocrati dixit, σὺ δὲ, πρὸς θεῶν, οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας αὑτὸν σοφιστὴν παρέχων;—πρῶτος μισθὸν ἄρνυσθαι—. Cf. ad §. 48. Heind.

§. 95. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ καὶ νῦν δὴ] Post δὴ deleo interpunct. ut οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ jungatur sequentibus: hoc modo, οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ καὶ νῦν δὴ ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, &c. hoc sensu, *fieri certe nullo modo potest, quin cupiam, &c.* Steph.

Procul absum, ut Stephano assentiar, qui, sublata post νῦν δὴ distinctione, sic vertendum putat: *fieri certe nullo modo*

περὶ τούτων, πάλιν ἐπιθυμῶ ἐξ ἀρχῆς τὰ μὲν ἀναμνησθῆναι παρὰ σοῦ, τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι.[s] ἦν δέ, ὡς ἐγῷμαι, τὸ ἐρώτημα τόδε. σοφία καὶ σωφροσύνη καὶ ἀνδρεία καὶ δικαιοσύνη καὶ ὁσιότης, πότερον ταῦτα, πέντε ὄντα ὀνόματα, ἐπὶ ἑνὶ πράγματί ἐστιν, ἢ ἑκάστῳ[t] τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειταί[u] τις ἴδιος οὐσία καὶ πρᾶγμα ἔχον ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκαστον, οὐκ ὂν οἷον τὸ ἕτερον αὐτῶν τὸ ἕτερον; ἔφησθα οὖν σὺ οὐκ ὀνόματα ἐπὶ ἑνὶ εἶναι, ἀλλ'[v] ἕκαστον ἰδίῳ πράγματι τῶν ὀνομάτων τούτων[w] ἐπικεῖσθαι, πάντα δὲ ταῦτα μόρια εἶναι ἀρετῆς, οὐχ ὡς τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια ὅμοιά ἐστιν ἀλλήλοις καὶ τῷ ὅλῳ οὗ μόριά ἐστιν, ἀλλ'[x] ὡς τὰ τοῦ προσώπου μόρια καὶ τῷ ὅλῳ οὗ μόριά ἐστιν καὶ ἀλλήλοις ἀνόμοια, ἰδίαν ἕκαστα δύναμιν ἔχοντα. ταῦτα εἰ[y] μέν σοι δοκεῖ ἔτι[z] ὥς περ τότε, φάθι· εἰ δὲ ἄλλως πως, τοῦτο διόρισαι, ὡς ἔγωγε οὐδέν σοι ὑπόλογον[a] τίθεμαι, ἐάν πῃ ἄλλῃ

[t] ἕκαστον corr Σ.—[u] ὑπόκειται...τούτων om Σ, suffectis rc ἐπ' ἄλλῳ τε καὶ ἄλλῳ πράγματι φῄς κεῖσθαι: om et ως.—[v] ἀλλ' Γ.—[w] τούτων om r.—[x] ἀλλ'...ἐστιν om Σ, qui in mg ἀλλὰ τῷ τε ὅλῳ.—[y] εἰ om w.—[z] ἔτι ante δοκεῖ ponit s, om Ε.—[a] ὑπὸ

potest quin cupiam, &c. Nam ne dicam, ex hoc loco hanc sententiam, nisi extorquendo, duci non posse, ipsa sententia quo se commendet nihil magnopere habet. Sed hæc unice recta videtur difficultatis superandæ ratio, si distinguatur post οὐ, et καὶ νῦν δὴ sequentibus connectatur. Frequentissime apud Platonem οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ hoc modo elliptice ponitur: cujus dictionis putidum sit exempla cumulare. Præstat monere ante συνδιασκέψασθαι inserendum videri σοί. Locum sic item legit Ficinus, nisi quod οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Protagoræ esse responsum putavit. Sed totam hanc orationem a Socrate proficisci ipsius evincit orationis habitus ac ratio. Heusd.

Uti distinguenda hæc esse Heusdius monuit, ita ipsa docet ratio. Edd. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ καὶ νῦν δή· (Bas. 2. δέ.) ἐγὼ ἐκ. De usu hoc vocularum νῦν δὴ notavi ad Sophist. §. 14. In seqq. τὰ δὲ συνδιασκέψασθαι, accuratius sane, interjecto σοι, scripsisset, τὰ δέ σοι συνδιασκ. nec tamen id prorsus necesse existimo. Heind.

ἀνδρεία] Uti reliquis locis, Ald. et Bas.—ἦν δὲ, ὡς ἐγῷμ. τὸ ἐρώτημα τόδε. V. §. 50. sq. Heind.

ὑπὸ λόγον] Malo ὑπόλογον, ut sit pro ἐν οὐδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι, ut loquitur Demosth. Nisi autem et pro οὐδὲν scribendum sit οὐδένα, dicendum erit ὑπόλογον pro adjectivo aut substantivo neutro esse positum. Quamvis et alibi ὑπὸ λόγον legatur, disjuncte scriptum, in eadem significatione, sed cum verbo ποιεῖσθαι, non dubito quin hic conjuncte ὑπόλογον scribere oporteat. Locus autem in quo itidem ὑπὸ λόγον habetur, est in Lachete T. ii. p. 189. λέγ' οὖν ὅ, τι σοὶ φίλον, μηδὲν τὴν ἡμετέραν ἡλικίαν ὑπὸ λόγον ποιούμενος. Sed quæ ratio hic ad istam scripturam tuendam afferri potest, non posset et illic afferri; hic enim duo sunt accusativi, illic unicus. Cæterum et Fic. illo in loco οὐδὲν σοὶ ὑπὸ λόγον τίθεμαι, vertit *nihil imputabo;* sed posset etiam reddi fortasse, *non postulo ut rationem mihi reddas ejus, quod dixeris*, vel, *mutatæ sententiæ*. Steph.

οὐδέν σοι ὑπόλογον τίθεμαι] H. e. οὐδὲν ὑπολογίζομαι, *nihil curæ s. pensi habeo*. Vulgo, ut aliis fere locis, divise, οὐδέν σοι ὑπὸ λόγον τίθ. præter sermonis analogiam. ὑπόλογον jam Steph. monuit et h. l. scribendum et Lach. p. 189. B. σοι φίλον, μηδὲν τὴν ἡμετέραν—. Harpocrat. Ὑπόλογον. Λυσίας περὶ ἀμβλώσεως, εἰ γνήσιος· οὐχ ὑπόλογον ἔστα ἀντὶ

νῦν φήσης·[b] οὐ γὰρ ἂν θαυμάζοιμι εἰ τότε ἀποπειρώμενός μου ταῦτά πως[c] ἔλεγες. [§. 96.] Ἀλλ' ἐγώ σοι, ἔφη, λέγω, ὦ Σώκρατες, ὅτι ταῦτα πάντα μόρια μέν ἐστιν ἀρετῆς, καὶ τὰ μὲν τέτταρα αὐτῶν ἐπιεικῶς παραπλήσια ἀλλήλοις ἐστίν, ἡ δὲ ἀνδρία πάνυ πολὺ διαφέρον πάντων τού- r. i. 325.
των. ὧδε δὲ γνώσει ὅτι ἐγὼ ἀληθῆ λέγω· εὑρήσεις γὰρ πολλοὺς τῶν ἀνθρώπων ἀδικωτάτους μὲν ὄντας καὶ[d] ἀνοσιωτάτους καὶ ἀκολαστοτάτους[e] καὶ ἀμαθεστάτους, ἀνδρειοτάτους δὲ διαφερόντως. Ἔχε δή, ἔφην ἐγώ· ἄξιον γάρ τοι[f] ἐπισκέψασθαι ὃ λέγεις. πότερον τοὺς ἀνδρείους θαῤῥαλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε,[g] ἔφη, ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι. Φέρε δή, τὴν ἀρετὴν καλόν τι[h] φὴς εἶναι, καὶ ὡς καλοῦ ὄντος αὐτοῦ σὺ διδάσκαλον σαυτὸν παρέχεις; Κάλλιστον μὲν οὖν, ἔφη,[i] εἰ μὴ μαίνομαί γε. [§. 97.] Πότερον οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μέν τι[j] αὐτοῦ αἰσχρόν, τὸ δέ τι[k] καλόν,[l] ἢ ὅλον καλόν; Ὅλον που καλὸν ὡς οἷόν τε μάλιστα. Οἶσθα οὖν τίνες εἰς τὰ φρέατα κολυμβῶσι θαῤῥαλέως; Ἔγωγε ὅτι[m] οἱ κολυμβηταί. Πότερον διότι r. 350.
ἐπίστανται ἢ δι' ἄλλο τι; Ὅτι ἐπίστανται. Τίνες δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν[n] θαῤῥαλέοι εἰσί; πότερον οἱ ἱπ-

λόγων Ξ: ὑπὸ λόγον *r.—[b] θήσεις r.—[c] πως add Γ.—[d] ὅτι r, om ΞBCErιυγe.—[e] καὶ ἀκολαστοτάτους om r.—[f] τι Γ.—[g] γ' rιυγer.—[h] τι om Γ.—[i] ἔφην Ξ.—[j] μέν τοι Cria.—[k] τοι r.—[l] που καλὸν om Γ, cui ὅλον add rc.—[m] ἐγώ τε ὅτι ΞΘ.—

τοῦ, οὐκ ἐν λόγῳ. Lysias Or. iv. p. 181. δεῖ ὑμᾶς—ἐνθυμουμένους, ὅτι περὶ τῆς πατρίδος μοι—ὁ ἀγών ἐστιν, ἐν ὑπολόγῳ ταύτας τὰς προκλήσεις ποιεῖσθαι, ubi vid. Taylor. et Markland. Cf. ejusd. Or. xxviii. p. 284. Reisk. et Or. xxx. p. 851. Demosth. pro Phormion. p. 959. et in Theocrin. p. 1329. Apud eund. Aristogit. i. p. 790. ubi legitur, εἰ δὲ μηδένα τούτων ὑπόλογον ποιεῖται etc. scr. εἰ δὲ μηδὲν τούτ. ὑ. π. Heind.

§. 96. ἔχε δή] *Subsiste.* Formula est *revocandi retinendique, si quis alio pergere aut aliud acturus videatur.* Aristoph. Vesp. 1149. ἔχ', ὦ 'γαθέ, Καὶ στῆθ' ἀναμπισχόμενος (Sic Cod. Rav. pro στῆθί γ' ἀμπισχόμενος). Pac. 1193. Ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί. Adde not. ad Gorg. §. 35. Heind.

καὶ ἴτας γε] Alias de *audaci temerarioque periculorum facinorumve susceptore* usurpatum vocabulum τοῦ ἴτου (Aristoph. Nub. 444. Θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρός, ἴτης, Βδελυρὸς etc.) h. l. in meliorem ponitur partem, ut Sympos. p. 203. D. κατὰ δὲ αὖ τὸν πατέρα ἐπίβουλός ἐστιν (ὁ Ἔρως) τοῖς ἀγαθοῖς καὶ τοῖς καλοῖς, ἀνδρεῖος ὢν καὶ ἴτης καὶ σύντονος. Significatur autem h. l. vocabuli etymon ἀπὸ τοῦ ἰέναι, unde structura hæc ἴτας ἐφ' ἃ cet. Heind.

εἰ μὴ μαίνομαί γε] *Pulcherrimum ego dico: alioqui,* ni dicerem, *insanus forem.* Aristoph. Thesmoph. 470. Μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι. Simile huic loquendi genus, εἰ μὴ ἀδικῶ γε, illustravi ad Charmid. §. 8. Heind.

§. 97. τὸ μέν τι αὐτοῦ] Recte sic Stephanus. Nam in Ald. et Bass. legitur τὸ μέν τοι. Vid. Viger. de Gr. D. Idiot. C. 1. §. xvi. ibiq. notata. Mox κολυμβᾶν h. l. est *urinari.* Heind.

πικοὶ[o] ἢ οἱ ἄφιπποι; Οἱ ἱππικοί. Τίνες δὲ πέλτας ἔχοντες; οἱ πελταστικοὶ ἢ οἱ μή; Οἱ[p] πελταστικοί. καὶ τἆλλά[q] γε πάντα, εἰ τοῦτο ζητεῖς, ἔφη, οἱ ἐπιστήμονες τῶν μὴ[r] ἐπισταμένων θαῤῥαλεώτεροί εἰσι, καὶ αὐτοὶ ἑαυτῶν, ἐπειδὰν
s. i. 226. μάθωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν. [§. 98.] Ἤδη δέ τινας ἑώρακας, ἔφην, πάντων τούτων[s] ἀνεπιστήμονας[t] ὄντας, θαῤῥοῦντας δὲ πρὸς ἕκαστα[u] τούτων; Ἔγωγε, ἦ δ' ὅς, καὶ λίαν γε[v] θαῤῥοῦντας. Οὐκοῦν οἱ θαῤῥαλέοι οὗτοι[w] καὶ ἀνδρεῖοί εἰσιν; Αἰσχρὸν μέντ' ἄν, ἔφη, εἴη[x] ἡ ἀνδρία, ἐπεὶ οὗτοί γε μαινόμενοί εἰσιν. Πῶς οὖν, ἔφην ἐγώ, λέγεις τοὺς ἀνδρείους; οὐχὶ τοὺς[y] θαῤῥαλέους εἶναι; Καὶ νῦν γ', ἔφη. Οὐκοῦν οὗτοι, ἦν δ' ἐγώ, οἱ οὕτω θαῤῥαλέοι ὄντες οὐκ ἀνδρεῖοι ἀλλὰ μαινόμενοι φαίνονται; καὶ ἐκεῖ αὖ οἱ σοφώτατοι οὗτοι καὶ θαῤῥαλεώτατοί εἰσι, θαῤῥαλεώτατοι δὲ ὄντες ἀνδρειότατοι;[z] καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ σοφία ἂν ἀνδρία εἴη; [§. 99.] Οὐ καλῶς, ἔφη, μνημονεύεις, ὦ Σώκρατες, ἃ ἔλεγόν τε καὶ ἀπεκρινόμην σοι. ἔγωγε ἐρωτηθεὶς ὑπὸ[a] σοῦ εἰ[b] οἱ ἀνδρεῖοι θαῤῥαλέοι εἰσίν, ὡμολόγησα· εἰ δὲ καὶ οἱ θαῤῥαλέοι ἀνδρεῖοι, οὐκ ἠρωτήθην· εἰ γάρ με τότε[c] ἤρου, εἶπον ἂν ὅτι οὐ πάντες. τοὺς δὲ ἀνδρείους ὡς οὐ θαῤῥαλέοι εἰσί, τὸ ἐμὸν

[n] πολεμεῖν om E.—[o] οἱ ἱππικοὶ om Γ.—[p] Οἱ om ε.—[q] τἆλλα Γ.—[r] μὴ om ε.—[s] τούτων πάντων Γ.—[t] ἐπιστήμονας pr E.—[u] ἕκαστον ε.—[v] γε om ΓΕ.—[w] οὗτοι... ἐπεὶ om ω.—[x] εἴη ante ἔφη ponit Γ, om ε.—[y] τοὺς...ἀλλὰ om Ξ, additis supra οὐχὶ rc εἰ καὶ ἐνταῦθα.—[z] ἀνδρεία ἂν ε.—[a] γὰρ ὑπὸ rc Γ.—[b] καὶ ωε.—[c] τοῦτο Ες.—

§. 98. *οὐκοῦν οἱ θαῤῥαλέοι οὗτοι καὶ ἀνδρ. εἰσίν;*] *Nonne igitur hi, quos dicimus, fidentes etiam fortes sunt?* Ita h. l. nemo non acceperit pronomen *οὗτοι*. Aliter hoc accipiendum mox ubi sequuntur hæc, *Οὐκοῦν οὗτοι οἱ οὕτω θαῤῥαλέοι ὄντες οὐκ ἀνδρεῖοι, ἀλλὰ μαινόμενοι φαίνονται, καὶ ἐκεῖ αὖ οἱ σοφώτατοι οὗτοι καὶ θαῤῥαλεώτατοί εἰσι*, in quibus nemo sic jungere voluerit, *οὗτοι οἱ σοφώτατοι*, *hoc sapientissimorum genus*. Quippe hoc sensu scribi oportebat *οἱ σοφώτατοι ἐκεῖνοι*, quanquam ne id quidem aptum foret post illud *ἐκεῖ*. Omissum igitur in his post *οἱ σοφώτατοι* participium *ὄντες*, cui adjunctum foret pronomen *οὗτοι* ex pervulgato illo more, quem post Jensium ad Lucian. Dial. Mar. iii. (ed. Bip. T. ii. p. 355. sq.) et Morum ad Isocrat. Paneg. §. 11. nuper in Meletem. Crit. p. 84. illustravit Schæferus. Heind.

§. 99. *τοὺς δὲ ἀνδρείους ὡς οὐ θαῤῥαλέοι εἰσί*] Hæc quum pendere a proxime seq. *τὸ ἐμὸν ὁμολόγημα* videantur, idque ipsum, *τοὺς ἀνδρείους θαῤῥαλέους εἶναι*, supra concesserit Protagoras, ubi Socrati quærenti *πότερον τοὺς ἀνδρείους θαῤῥαλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι*, respondit ita, *καὶ ἴτας γε, ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι* §. 96.: hæreat hic aliquis in negatione *οὐ*, quæ tamen plane est ex Græci sermonis proprietate. Lysid. §. 41. *οὐ ῥᾴδιον ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον, ὡς οὐ τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ κατὰ τὴν ὁμοιότητα ἄχρηστον*. Atqui supra ibi demonstratum fuerat, *simile simili, quatenus simile sit, inutile esse*. Ergo ut ibi in his, *ἀποβαλεῖν τὸν πρόσθεν λόγον*, breviloquentia quædam inest, sic fere explenda, *non est facile priorem sententiam ita rejicere, ut putemus* etc. ita h. l.

ὁμολόγημα οὐδαμοῦ ἐπέδειξας[d] ὡς οὐκ ὀρθῶς ὡμολόγησα. ἔπειτα τοὺς ἐπισταμένους αὐτοὺς ἑαυτῶν θαῤῥαλεωτέρους ὄντας ἀποφαίνεις καὶ μὴ ἐπισταμένων ἄλλων, καὶ ἐν τούτῳ οἴει τὴν ἀνδρίαν καὶ τὴν σοφίαν ταὐτὸν εἶναι. τούτῳ δὲ τῷ L. I. 227. τρόπῳ μετιὼν καὶ τὴν ἰσχὺν οἰηθείης ἂν εἶναι σοφίαν. πρῶτον μὲν γὰρ εἰ οὕτω μετιὼν ἔροιό με εἰ οἱ[e] ἰσχυροὶ δυνατοί εἰσι, φαίην ἄν· ἔπειτα, εἰ οἱ[f] ἐπιστάμενοι παλαίειν δυνατώτεροί εἰσι τῶν μὴ ἐπισταμένων παλαίειν καὶ αὐτοὶ αὑτῶν, ἐπειδὰν μάθωσιν, ἢ πρὶν μαθεῖν, φαίην ἄν· [§. 100.] ταῦτα δὲ ἐμοῦ ὁμολογήσαντος ἐξείη ἄν σοι, χρωμένῳ τοῖς αὐτοῖς τεκμηρίοις τούτοις, λέγειν ὡς κατὰ τὴν ἐμὴν ὁμολογίαν ἡ σοφία ἐστὶν ἰσχύς. ἐγὼ δὲ οὐδαμοῦ οὐδ' ἐνταῦθα[g] ὁμολογῶ τοὺς δυνατοὺς ἰσχυροὺς εἶναι, τοὺς μέντοι ἰσχυροὺς δυνατούς· οὐ γὰρ ταὐτὸν εἶναι δύναμίν τε καὶ ἰσχύν, ἀλλὰ r. 351. τὸ μὲν καὶ[h] ἀπὸ ἐπιστήμης γίγνεσθαι, τὴν δύναμιν, καὶ ἀπὸ μανίας τε[i] καὶ ἀπὸ θυμοῦ, ἰσχὺν δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων. οὕτω δὲ κἀκεῖ οὐ ταὐτὸν εἶναι θάρσος τε καὶ ἀνδρίαν. ὥστε συμβαίνει[k] τοὺς μὲν ἀνδρείους θαῤῥαλέους εἶναι, μὴ μέντοι τούς γε[l] θαῤῥαλέους ἀνδρείους πάντας· θάρσος μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ τέχνης γίγνεται ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ θυμοῦ τε καὶ ἀπὸ μανίας, ὥς περ ἡ δύναμις, ἀνδρία δὲ ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας[m] τῶν ψυχῶν γίγνεται. [§. 101.] Λέγεις δέ τινας, ἔφην, ὦ Πρωταγόρα, τῶν

[d] ἀπέδειξας τ.—[e] οἱ ante ἰσχυροὶ om ΧΘ et pr Γ.—[f] οἴει Χ.—[g] οὐδὲν ταῦθ' τ.—
[h] καὶ post μὲν om Γ.—[i] τε Θιωτ, τε (γ) B: γε *s.—[l] τοῦ Γ, om τ.—[k] συμβαίνειν Bs.

in verbis τὸ ἐμὸν ὁμολόγημα—ὡμολόγησα, hæc fere latet sententia, *quod concessi ego, nusquam tu falsum id esse demonstrans illud docuisti* cet. Exemplis ibi ad Lysid. allatis adde Menon. p. 89. D. τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστὶν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι. ὅτι δ' οὐκ ἔστιν ἐπιστήμη, σκέψαι ἐάν σοι δοκῶ εἰκότως ἀπιστεῖν, ubi pro nostri sermonis indole vitiose redundat negatio. Euthyphr. p. 8. B. Ἀλλ' οἶμαι—περί γε τούτου τῶν θεῶν οὐδένα ἕτερον ἑτέρῳ διαφέρεσθαι, ὡς οὐ δεῖ δίκην διδόναι ἐκεῖνον, ὃς ἂν ἀδίκως τινὰ ἀποκτείνῃ. Heind.

ἔπειτα] *Porro*, sic positum h. l. quasi præcessisset πρῶτον μέν. Heind.

§. 100. ἀλλὰ τὸ μὲν γίγνεσθαι, τὴν δύναμιν] Gorg. §. 121. ὅτι ἡ μὲν τούτου οὗ θεραπεύει, καὶ τὴν φύσιν ἔσκεπται, καὶ τὴν αἰτίαν ὧν πράττει, καὶ λόγον ἔχει τούτων ἑκάστου δοῦναι, ἡ ἰατρική· ἡ δ' ἑτέρα etc. ubi vid. not. Heind.

καὶ ἀπὸ μανίας γε] Non hoc γε mutem ego in τε, quamvis deinde sequatur, θάρσος μὲν γὰρ καὶ ἀπὸ τέχνης γίγνεται ἀνθρώποις καὶ ἀπὸ θυμοῦ τε καὶ ἀπὸ μανίας. γε similiter certe in plurium rerum enumeratione usurpari docuimus ad Hipp. Maj. §. 47. ubi laudatis locis si quis forte τε reponendum judicet, num idem judicabit de Xenoph. Hieron. 2. 1. Πολλοὺς—ὁρῶ—ἑκόντας μειονεκτοῦντας καὶ σίτων καὶ ποτῶν καὶ ὄψων (imo ὀσμῶν cf. i. 24.) καὶ ἀφροδισίων γε ἀπεχομένους? Heind.

Τοῦ δὴ ἕνεκα ταῦτα λέγω; Ὅτι οὗτος ὁ τρόπος ἦν τῶν παλαιῶν τῆς φιλοσοφίας, βραχυλογία τις Λακωνική. καὶ δὴ καὶ[y] τοῦ Πιττακοῦ ἰδίᾳ περιεφέρετο τοῦτο τὸ ῥῆμα ἐγκωμιαζόμενον ὑπὸ τῶν σοφῶν, τὸ Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. ὁ οὖν Σιμωνίδης, ἅτε φιλότιμος ὢν ἐπὶ σοφίᾳ, ἔγνω ὅτι εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ ῥῆμα ὥσπερ εὐδοκιμοῦντα ἀθλητήν, καὶ περιγένοιτο αὐτοῦ, αὐτὸς εὐδοκιμήσει[z] ἐν τοῖς τότε ἀνθρώποις. εἰς τοῦτο οὖν τὸ ῥῆμα καὶ τούτου ἕνεκα τούτῳ[a] ἐπιβουλεύων κολοῦσαι αὐτὸ ἅπαν τὸ ᾆσμα πεποίηκεν, ὥς μοι φαίνεται. [§. 83.] Ἐπισκεψώμεθα δὴ αὐτὸ κοινῇ ἅπαντες,[b] εἰ ἄρα ἐγὼ[c] ἀληθῆ λέγω. Εὐθὺς γὰρ τὸ πρῶτον τοῦ ᾄσματος μανικὸν ἂν φανείη, εἰ βουλόμενος λέγειν ὅτι ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι χαλεπόν, ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ μέν.[d] τοῦτο γὰρ οὐδὲ πρὸς ἕνα λόγον φαίνεται ἐμβεβλῆσθαι, ἐὰν μή τις ὑπολάβῃ πρὸς[e] τὸ τοῦ Πιττακοῦ ῥῆμα ὥσπερ ἐρίζοντα λέγειν τὸν Σιμωνίδην· λέγοντος τοῦ Πιττακοῦ

—[w] ἐς Cy : εἰς *ς.—[x] τὸ ἐν pr Γ.—[y] καὶ ante τοῦ om pr Ξ.—[z] εὐδοκιμήσει ἐν 𝔄Θ : εὐδοκιμήσειε *ς.—[a] τούτων E.—[b] ἅπαντες 𝔄ΓΞΣBCrιcyet : πάντες *ς.—[c] ἐγὼ post ἀληθῆ ponit Σ, om e.—[d] ἐνεβάλετο μὲν 𝔄Ξrιoyet.—[e] πρὸς om r.—[f] ἀγαθὸν ἄνδρα

καθέλοι] *καθαιρεῖν* h. l. est quod alias de athleta dici solet *καταβάλλειν*, *de gradu dejicere*. Similiter ut *καθαιρεῖν τινα* notat sæpe *de regno s. imperio dejicere*. V. Perizon. ad Ælian. V. H. ii. 25. Et conf. mox §. 85. init. Heind.

εὐδοκιμήσειε τοῖς τότε ἀνθρ.] Xenoph. Hipparch. p. 971. E. *Οἶδα δ' ἔγωγε καὶ Λακεδαιμονίοις ἱππικὸν ἀρξάμενον εὐδοκιμεῖν, ἐπεὶ ξένους ἱππέας προσέλαβον*, ubi dativi alia longe est ratio quam h. l. Perinde atque in his simplici junctum dativo verbum apud Platonem certe nusquam reperias, neque magis, opinor, apud alium scriptorem, ut scribendum videatur *εὐδοκιμήσει ἐν τοῖς τ. α.* §. 68. *ὑμεῖς τε γὰρ οἱ λέγοντες μάλιστ' ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσιν εὐδοκιμοῖτε.* Hipp. Maj. §. 2. *ὥσπερ χρὴ τὸν μέλλοντα μὴ καταφρονήσεσθαι, ἀλλ' εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς.* de rep. x. p. 605. A. *εἰ μέλλει εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς.* Demosth. de fals. leg. p. 383. *ἐπειδὰν δ' ἀκούσῃ λέγοντας εὐδοκιμοῦντας ἐν ὑμῖν* etc. Similiterque Xenoph. Sympos. 5. 1. *Ἴσως γὰρ εὐδοκιμοῦντα τὸν μαστροπὸν παρὰ τοῖς κριταῖς ὁρᾷ.* Demosth. de Halones. p. 81. *Καὶ γὰρ εὐδοκίμησεν ὁ Πύθων παρ' ὑμῖν ἐν τῇ δημηγορίᾳ.* Utrumque autem, et *εὐδοκιμήσει* et *εὐδοκιμήσοι* h. l. poni potuisse, docui ad Sophist. §. 107. Quid, quod in vulgata scriptura male deest *ἂν*, nusquam ita neque Platoni neque ulli solutæ orationis scriptori neglectum? Heind.

τούτου ἕνεκα] Sc. *ἵνα καθελὼν τὸ ῥῆμα αὐτὸς εὐδοκιμήσειε.*—*τούτῳ* sc. *τῷ ῥήματι.*—*ἐπιβουλεύων κολοῦσαι αὐτό.* Sympos. p. 203. B. *ἡ οὖν Πενία ἐπιβουλεύουσα διὰ τὴν αὑτῆς ἀπορίαν παιδίον ποιήσασθαι ἐκ τοῦ Πόρου* etc. Xenoph. Anab. v. 6. 29. *ὅτι αὐτὸς ἐπεβούλευε διαβάλλειν με πρὸς ὑμᾶς.* Heind.

§. 83. *ἐπισκεψώμεθα δὴ*] Imo δέ.—*ἔπειτα ἐνέβαλε τὸ μέν.* Incipiebat enim carmen sic, *Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπὸν* etc. §. 72. Heind.

λέγοντος] Ante *λέγοντος* interponi *καὶ* Cornarius voluit, quasi non sexcenties ita sine copula epexegesis adderetur. Hoc ipso libro §. 92. *τοὺς τοιούτους μοι δοκεῖ χρῆναι μᾶλλον μιμεῖσθαι ἐμέ τε καὶ σέ, καταθεμένους τοὺς ποιητὰς αὐτοὺς δι' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους ποιεῖσθαι.* Heind.

τῶν ἡδέων οὐκ ἔστιν ἀγαθά, ἔστι δ' αὖ καὶ ἃ τῶν ἀνιαρῶν
οὐκ ἔστι κακά, ἔστι δ' ἃ ἔστι,[i] καὶ τρίτον ἃ οὐδέτερα,
οὔτε κακὰ οὔτ' ἀγαθά.[j] [§. 102.] Ἡδέα δὲ καλεῖς, ἦν
δ' ἐγώ, οὐ τὰ ἡδονῆς μετέχοντα ἢ ποιοῦντα ἡδονήν; Πάνυ
γ', ἔφη. Τοῦτο τοίνυν λέγω, καθ' ὅσον ἡδέα ἐστίν, εἰ οὐκ
ἀγαθά, τὴν ἡδονὴν αὐτὴν ἐρωτῶν[k] εἰ οὐκ ἀγαθόν ἐστιν. Ὥς x. i. 329.
περ σὺ λέγεις, ἔφη, ἑκάστοτε,[l] ὦ Σώκρατες, σκοπώμεθα
αὐτό, καὶ ἐὰν μὲν πρὸς λόγον δοκῇ εἶναι[m] τὸ σκέμμα καὶ
τὸ αὐτὸ φαίνηται ἡδύ τε καὶ ἀγαθόν, συγχωρησόμεθα· εἰ
δὲ μή, τότε ἤδη ἀμφισβητήσομεν. Πότερον οὖν, ἦν δ'
ἐγώ, σὺ βούλει ἡγεμονεύειν τῆς σκέψεως, ἢ[n] ἐγὼ[o] ἡγῶμαι;
Δίκαιος, ἔφη,[p] σὺ ἡγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ[q]
λόγου. [§. 103.] Ἆρ' οὖν, ἦν δ' ἐγώ, τῇδέ πῃ κατα- x. 352.
φανὲς ἂν ἡμῖν γένοιτο, ὥς περ εἴ τις ἄνθρωπον[r] σκοπῶν ἐκ
τοῦ εἴδους ἢ πρὸς ὑγίειαν ἢ πρὸς ἄλλο τι τῶν τοῦ σώματος
ἔργων, ἰδὼν τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας ἄκρας εἴποι Ἴθι
δή μοι ἀποκαλύψας καὶ τὰ στήθη καὶ τὸ μετάφρενον ἐπί-
δειξον, ἵν'[s] ἐπισκέψωμαι σαφέστερον· καὶ ἐγὼ τοιοῦτόν τι
ποθῶ[t] πρὸς τὴν σκέψιν. θεασάμενος ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς
τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ ἡδὺ ὡς φῄς, δέομαι τοιοῦτόν[u] τι[v] εἰπεῖν,
Ἴθι δή μοι, ὦ Πρωταγόρα, καὶ τόδε τῆς διανοίας ἀποκά-

[i] ἃ ἔτι corr Σ.—[j] οὔτ' ἀγαθὰ οὔτε κακὰ r.—[k] ἐρωταν r.—[l] ἑκάστοτε post Σώκρατες ponit Γ.—[m] εἶναι δοκῇ Γ.—[n] ἢ Χ.—[o] αὐτὸς r.—[p] δίκαιως εἶ ἔφη ΣBCrwye.—[q] τοῦ om r.—[r] τις τὸν ἄνθρωπον Γ.—[s] ἵν' Γ.—[t] ποθῶν w.—[u] τοιοῦτό s.—[v] τι ante τοιοῦ-

ἔστι δ' ἃ ἔστι· καὶ τρίτον—ἃ ἔστι] Sc. τῶν ἡδέων ἀγαθὰ καὶ τῶν ἀνιαρῶν κακά. Edd. ἔστι δ' ἃ ἔστι καὶ τρίτον, sine sensu, quem primus interpunctione excitavit Schleierm. Heind.

§. 102. πρὸς λόγον] Vid. not. ad §. 83. extr. Rectius autem, opinor, ita dixisset Protagoras: *σκοπώμεθα αὐτό, ἐὰν πρὸς λόγον δοκῇ εἶναι τὸ σκέμμα· καὶ ἐὰν μὲν τὸ αὐτὸ φαίνηται ἡδύ τε καὶ ἀγαθόν, συγχωρ.* Sed quæ est ista omnino sententia: *si nobis idem esse dulce et bonum appareat, consentiemus; sin minus, tum demum controversabimur.* Cedo mihi unum locum, ubi sic loquentem Socratem suum philosophus induxit. Consulto, opinor, Sophistam, dum Socratem vult imitari, hæc deblaterare fecit Plato. Heind.

σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου] *Tu enim sermonem* hunc de rebus jucundis *instituis s. inducis.* Heind.

§. 103. θεασάμενος ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ ἀγαθ.] *Quum viderim ita te sentire de bono* etc. Parmen. §. 12. Τί δέ; πρὸς τόδε πῶς ἔχεις; Τὸ ποῖον; Οἶμαί σε ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἓν ἕκαστον εἶδος οἴεσθαι εἶναι etc. Xenoph. Mem. iv. 8. 7.—καὶ οἱ ἐμοὶ φίλοι οὕτως ἔχοντες γνώμης περὶ ἐμοῦ διατελοῦσιν, οὐ διὰ τὸ φιλεῖν ἐμέ· καὶ γὰρ οἱ τοὺς ἄλλους φιλοῦντες οὕτως ἂν εἶχον πρὸς τοὺς ἑαυτῶν φίλους· ἀλλὰ διόπερ καὶ αὐτοὶ ἂν οἴονται ἐμοὶ συνόντες βέλτιστοι γίγνεσθαι. Heind.

τοιοῦτόν τι] Ita pro τοιοῦτό τι dedi ex Ald. et Bass. Sic paullo ante τοιοῦτόν τι ποθῶ, mox περὶ ἐπιστ. τοιοῦτόν τι. Heind.

λυπον. πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην;[w] πότερον καὶ τοῦτό σοι δοκεῖ ὥς περ τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἄλλως; δοκεῖ δὲ τοῖς πολλοῖς περὶ ἐπιστήμης τοιοῦτόν τι, οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονικὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι· οὐδὲ ὡς περὶ[x] τοιούτου[y] αὐ-
s. i. 230. τοῦ ὄντος διανοοῦνται, ἀλλ' ἐνούσης πολλάκις ἀνθρώπῳ ἐπιστήμης οὐ τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ[z] ἄρχειν, ἀλλ' ἄλλο τι, τοτὲ[a] μὲν θυμόν, τοτὲ δὲ[b] ἡδονήν, τοτὲ δὲ λύπην, ἐνίοτε δὲ ἔρωτα, πολλάκις δὲ φόβον, ἀτεχνῶς διανοούμενοι περὶ τῆς[c] ἐπιστήμης ὥς περ περὶ ἀνδραπόδου, περιελκομένης ὑπὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων. ἆρ' οὖν καὶ σοὶ τοιοῦτόν τι περὶ αὐτῆς[d] δοκεῖ, ἢ καλόν τε εἶναι ἡ[e] ἐπιστήμη καὶ οἷον ἄρχειν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐάν περ γιγνώσκῃ τις τἀγαθὰ καὶ τὰ κακά, μὴ ἂν κρατηθῆναι ὑπὸ μηδενός,[f] ὥστε ἄλλ' ἄττα πράττειν ἢ ἃ[g] ἂν ἡ[h] ἐπιστήμη κελεύῃ,[i] ἀλλ' ἱκανὴν εἶναι τὴν φρόνησιν βοηθεῖν τῷ ἀνθρώπῳ; [§. 104.] Καὶ δοκεῖ, ἔφη, ὥς περ σὺ λέγεις, ὦ Σώκρατες, καὶ ἅμα εἴ πέρ τῳ ἄλλῳ, αἰσχρόν ἐστι καὶ ἐμοὶ σοφίαν καὶ ἐπιστήμην μὴ οὐχὶ πάντων κράτιστον φάναι εἶναι τῶν[j] ἀνθρωπείων[k] πραγμάτων.

τον collocat Γ.—[w] ἐπιστήμας E.—[x] ὡς περὶ ΧΘ et corr Σ, ὡς περί r : ὥσπερ *s.—[y] τοῦ οὐ τοῦ αὐτοῦ ΧΘ et inclinato prioris τοῦ accentu r.—[z] αὖ τοῦ Crwye.—
ῆς
[a] τότε...τότε...τότε rwy.—[b] τόδε δὲ B.—[c] τῆς om r.—[d] αὐτων E.—[e] ἡ om Σ.—[f] ὑπ' οὐδενός Γ.—[g] ἢ ΞBCEye et pr Γ, ἢ w.—[h] ἢ pro ἂν ponunt ΧΘ, om *s.—[i] κελεύοι BEs.—[j] τῶν...ὅτι om Γ.—[k] ἀνθρωπίνων w.—[l] σοι r.—[m] ἀλλ' οἱ πλείους

ὡς περὶ τοιούτου διανοοῦνται] Ita, quod vulgo legitur οὐδὲ ὥσπερ τοιούτου α. ο. δ. ex sermonis usu emendavit Bœckhius in Plat. Min. p. 120. recte monens, nusquam nec dici nec posse dici διανοεῖσθαι ὥσπερ τινὸς ὄντος, sed ὡς τινος ὄντος. Jam ita hæc inter se pendent: οὐδὲ περὶ αὐτοῦ ὡς ὄντος τοιούτου διανοοῦνται. Eodem vitio laborat adhuc locus in Xenoph. Cyrop. viii. 7. 6. ὑμᾶς δὲ χρὴ, ὅταν τελευτήσω, ὥσπερ εὐδαίμονος ἐμοῦ καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν πάντα, ubi jam in marg. Steph. apposuerat ὡς περί. Heind.

αὐτοῦ] Male Ald. et Bass. αὖ τοῦ. Heind.

καὶ οἷον ἄρχειν τοῦ ἀνθρ.] *Et ejusmodi aliquid quod imperet homini.* Heind.

ἢ ἃ ἂν] In præced. edit. scriptum est, ἢ ἂν: in qua lectione male ῆ pro ἢ, et ἂν pro ἃ ἂν scriptum est. Cujus erroris aliud exemplum afferam (ne lector de hoc loco dubitare possit) ex principio Hippiæ minoris: nimirum particulæ ἂν pro ἃ ἂν scriptæ. Ibi enim ita legitur in illis superioris temporis editionibus, Καὶ μὴν ὦ Εὔδικε ἔστι γ' ἂν πυθοίμην Ἱππίου ὧν νῦν δὴ ἔλεγε περὶ Ὁμήρου: quum Platonem scripsisse, ἔστι γ' ἃ ἂν πυθοίμην Ἱππίου, nemo negaturus sit, vel (ut in veteri) ἔστι γ' ἃ ἡδέως ἂν πυθοίμην. Steph.

Ed. Ald. et Bass. πράττειν ῆ ἂν ἐπιστ. quæ redintegravit Stephanus. In his vero quum ἂν non ad ἃ, sed ad κελεύοι pertineat, suus optativo est locus. Heind.

§. 104. αἰσχρόν ἐστι καὶ ἐμοὶ—μὴ οὐχὶ—φάναι] Post αἰσχρόν ἐστι interdum simplex μὴ, frequentius multo, ut h. l. μὴ οὐ cum infinitivo copulatum reperies. Theætet. §. 23. Ἀλλὰ μέντοι—σοῦ γε οὕτω παρακελευομένου, αἰσχρὸν μὴ οὐ παντὶ τρόπῳ προθυμεῖσθαι etc. Amator. extr. αἰσχρὸν ἐν τούτοις, ὦ ἑταῖρε, δεύτε-

Καλῶς γε, ἔφην ἐγώ, σὺ[l] λέγων καὶ ἀληθῆ. οἶσθα οὖν ὅτι οἱ πολλοὶ[m] τῶν ἀνθρώπων ἐμοί τε καὶ σοὶ οὐ πείθονται, ἀλλὰ[n] πολλούς φασι γιγνώσκοντας τὰ βέλτιστα οὐκ ἐθέλειν πράττειν ἐξὸν αὐτοῖς, ἀλλ' ἄλλα πράττειν. καὶ ὅσους δὴ ἐγὼ ἠρόμην ὅ τί ποτε αἴτιόν ἐστι τούτου, ὑφ'[o] ἡδονῆς φασὶν ἡττωμένους ἢ λύπης ἢ ὧν νῦν δὴ[p] ἐγὼ ἔλεγον, ὑπό τινος τούτων κρατουμένους ταῦτα ποιεῖν τοὺς ποιοῦντας. Πολλὰ γὰρ οἶμαι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, καὶ ἄλλα οὐκ ὀρθῶς s. i. 231. λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι. Ἴθι δὴ μετ' ἐμοῦ ἐπιχείρησον πείθειν τοὺς ἀνθρώπους καὶ διδάσκειν ὅ ἐστιν αὐτοῖς τοῦτο τὸ πάθος, ὅ φασιν[q] ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἡττᾶσθαι καὶ οὐ πράττειν[r] s. 353. διὰ ταῦτα τὰ βέλτιστα, ἐπεὶ γιγνώσκειν[s] γε[t] αὐτά. ἴσως γὰρ ἂν λεγόντων ἡμῶν ὅτι Οὐκ ὀρθῶς λέγετε, ὦ[u] ἄνθρωποι, ἀλλὰ ψεύδεσθε, ἔροιντ' ἂν[v] ἡμᾶς Ὦ Πρωταγόρα τε[w] καὶ Σώκρατες, εἰ μὴ ἔστι τοῦτο τὸ πάθημα ἡδονῆς ἡττᾶσθαι, ἀλλὰ[x] τί ποτ' ἐστί, καὶ τί ὑμεῖς αὐτό φατε εἶναι; εἴπατον ἡμῖν. Τί δέ, ὦ Σώκρατες, δεῖ ἡμᾶς σκοπεῖσθαι τὴν τῶν πολλῶν δόξαν ἀνθρώπων, οἳ ὅ τι ἂν τύχωσι, τοῦτο λέγουσιν;

Γ, idque in mg.—[n] ἀλλ' Γ.—[o] ὑφ' Γ.—[p] δὴ νῦν ιω.—[q] ἐστιν τ.—[r] καὶ οὐ πράττειν om Σ.—[s] ἐπιγινώσκειν ΧΓΒCΕrυωγε.—[t] γε μὴν rc Γ.—[u] οἱ τ.—[v] ἂν...σώκρατες om Σ, additis post γὰρ rc ἂν φαῖεν.—[w] γε Γ.—[x] ἄλλο Θ.—[y] τι om ε.—[z] τοῦτο ἡμῖν τ.

ρον φαίνεσθαι ἢ τρίτον καὶ μὴ οὐχ ἡγεῖσθαι. Xenoph. de rep. Laced. vi. 2. ἢν δέ τις παῖς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου κατείπῃ πρὸς τὸν πατέρα, αἰσχρόν ἐστι μὴ οὐκ ἄλλας πληγὰς ἐμβάλλειν τῷ υἱεῖ. Pluribus in re obvia non est opus, præsertim quum idem vocularum usus sit post αἰσχύνεσθαι (Xenoph. Cyrop. viii. 4. 5. Τὸν δὲ πρωτεύοντα ἐν ἕδρᾳ ᾐσχύνετο μὴ οὐ πλεῖστα καὶ ἀγαθὰ ἔχοντα παρ' αὐτοῦ φαίνεσθαι. Anab. ii. 3. 11. ὥστε πᾶσιν αἰσχύνην εἶναι μὴ οὐ συσπουδάζειν) post ἀπέχεσθαι, ἐμποδίζεσθαι, aliaque fere omnia, in quibus latet negatio. Velut in voce αἰσχρὸν latet οὐ καλὸν, οὐκ ἀνεκτὸν, post quæ, uti omnino post præmissam negationem, legitime infertur μὴ οὐ. Theætet. §. 95. Οὐδὲν μὲν οὖν ἀνεκτὸν, ὦ Σώκρ. μὴ οὐ διασκέψασθαι, τί λέγουσιν ἑκάτεροι τῶν ἀνδρῶν. Heind.

καλῶς γε, ἔ. ἐ. σὺ λέγων] Ita hæc posita, quasi præcessisset, φημὶ ἔγωγε σοφίαν κράτιστον εἶναι τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων. Heind.

τοῦτο τὸ πάθ.] Intellige τὸ γιγνώσκοντας τὰ βέλτιστα οὐκ ἐθέλειν πράττειν, ἐξὸν αὐτοῖς, ἀλλ' ἄλλα πράττειν, ut paullo ante ipse explicuit Socrates. Heind.

πάθημα ἡδονῆς] For. εἰ μὴ ἔστι τοῦτο πάθημα, τὸ ἡδονῆς ἡττ. Est tamen illa lectio, non hæc, infr. p. 357. Steph.

Stephanum non intelligo quid sibi voluerit et h. l. et infra §. 115. conjectando, εἰ μὴ ἔστι τοῦτο πάθημα, τὸ ἡδονῆς ἡττᾶσθαι. Nam virum doctissimum vix deceptum puto Serrani versione hac: *nisi hoc sit malum atque detrimentum, voluptati succumbere.* Heind.

ἀλλὰ τί ποτ' ἐστὶ] Xenoph. Cyrop. viii. 7. 22. εἰ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλὰ μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει· ἀλλὰ θεούς γε—φοβούμενοι μήτε ἀσεβὲς μηδὲν μηδὲ ἀνόσιον—ποιήσητε—. i. 3. 6. εἰ τοίνυν οὕτω γιγνώσκεις, ὦ παῖ, ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ cet. Sed notior hic vocis ἀλλὰ, *certe, saltem,* usus in apodosi, quam ut pluribus illustrari debeat. Heind.

ὅ,τι ἂν τύχωσι] Sc. λέγοντες, *quidquid forte accidit ut dicant.* Heind.

[§. 105.] Οἶμαι, ἦν δ' ἐγώ, εἶναί τι[y] ἡμῖν τοῦτο[x] πρὸς τὸ ἐξευρεῖν περὶ ἀνδρείας, πρὸς τἄλλα μόρια τὰ τῆς ἀρετῆς πῶς ποτ' ἔχει. εἰ οὖν σοι δοκεῖ ἐμμένειν οἷς ἄρτι ἔδοξεν ἡμῖν,[a] ἐμὲ ἡγήσασθαι, ᾗ οἶμαι ἂν ἔγωγε κάλλιστα φανερὸν[b] γενέσθαι, ἕπου·[c] εἰ δὲ μὴ βούλει, εἴ σοι φίλον, ἐῶ χαίρειν. Ἀλλ', ἔφη, ὀρθῶς λέγεις· καὶ πέραινε ὥς περ ἤρξω.

Πάλιν τοίνυν, ἔφην ἐγώ, εἰ ἔροιντο ἡμᾶς, Τί[d] οὖν φατὲ τοῦτο εἶναι, ὃ ἡμεῖς ἥττω εἶναι τῶν ἡδονῶν ἐλέγομεν; εἴποιμ' ἂν ἔγωγε πρὸς αὐτοὺς ὡδί· Ἀκούετε δή· πειρασό-
1. i. 222. μεθα γὰρ ὑμῖν ἐγώ τε καὶ Πρωταγόρας[e] φράσαι. ἄλλο τι γάρ, ὦ ἄνθρωποι, φατὲ ὑμῖν[f] τοῦτο γίγνεσθαι ἐν[g] τοῖσδε; οἷον[h] πολλάκις ὑπὸ σίτων[i] καὶ ποτῶν[j] καὶ ἀφροδισίων κρατούμενοι ἡδέων ὄντων, γιγνώσκοντες ὅτι πονηρά ἐστιν, ὅμως αὐτὰ πράττειν; Φαῖεν ἄν. [§. 106.] Οὐκοῦν ἐροίμεθ' ἂν αὐτοὺς ἐγώ τε καὶ σὺ πάλιν, Πονηρὰ δὲ αὐτὰ πῇ φατὲ εἶναι; πότερον ὅτι τὴν ἡδονὴν ταύτην[k] ἐν τῷ παραχρῆμα παρέχει καὶ ἡδύ ἐστιν ἕκαστον αὐτῶν, ἢ ὅτι εἰς τὸν ὕστερον χρόνον νόσους τε ποιεῖ καὶ πενίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ[l] παρασκευάζει; ἢ κἂν εἴ τι τούτων εἰς[m] τὸ ὕστερον μηδὲν παρασκευάζει,[n] χαίρειν δὲ μόνον[o] ποιεῖ,[p] ὅμως δ' ἂν

—[a] ὑμῖν r.—[b] φανερὸν w.—[c] εἴπου w.—[d] ἔτι ΧΘBCErwyex et pr ΓΣ.—[e] πυθαγόρας r.—[f] ἡμῖν r.—[g] ἢ ἐν rc Σ.—[h] ἐν οἷον rc Γ.—[i] σιτῶν E.—[j] πότων Χ.—[k] τῶν ἡν ἡδονῶν ταύτην E, ταύτην τὴν ἡδονὴν Γ.—[l] πολλὰ τοιαῦτα Σ.—[m] ἐς ϛ.—[n] παρασκευάζῃ ΓEyr.—[o] δ' ὅμως r.—[p] ποιῇ Ey.—[q] ὅμως δ' ἂν κακὰ ἦν (ἢ r, εἴη corr Σ)

§. 105. εἶναί τι ἡμῖν τοῦτο πρὸς τὸ ἐξ.] Xenoph. de Laced. Rep. 2. 13. Ἔστι γάρ τι καὶ τοῦτο πρὸς παιδείαν. Heind.

τοῦτο] Refertur ad prægressa illa ὃ ἡμεῖς ἥττω εἶναι τῶν ἡδονῶν ἐλέγομεν. In proximis, οἷον πολλάκις—κρατούμενοι —πράττειν, mente repetendum φατέ. Heind.

§. 106. τὴν ἡδονὴν] Ita cum Bas. 2. Steph. In Ald. est τῶν ἡδονῶν. Heind.

ἢ κἂν εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὕστ.] Hic diu incertus fui, in textu relinquerem receptam illam a Steph. e Bas. 2. scripturam, ἢ κἂν εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὕστερον μηδὲν παρασκευάζῃ, χαίρειν δ' ὅμως ποιεῖ; τὸ δ' ἁμαρτόντα χαίρειν τοῦ κακοῦ ποινὴ εἴη ἄν; an Aldinam hanc revocarem, ἢ κἂν εἴ τι τούτων εἰς τὸ ὕστερον μηδὲν παρασκευάζῃ, χαίρειν δὲ μόνον ποιῇ, ὅμως δ' ἂν κακὰ ᾖ ὅτι μαθόντα χαίρειν ποιεῖ. καὶ ὅπῃ οὖν, quam in libro suo etiam Ficinus reperit, ita hæc reddens: *an etiam, si nihil tale in posterum inferunt tantumque delectant, nihilominus mala sunt ex eo quod cognoscentem hominem delectant.* Quippe mendis utraque adeo apertis laborat, ut dubites, utra sit corruptior. Utram igitur alteri præferrem? In hac hæsitatione optimum neque alienum a critici religione duxi, interim donec opem his libri scripti afferant, propositam a Schleiermachero lectionem

κακά ἦν,[q] ὅ τι μαθόντα χαίρειν ποιεῖ καὶ ὁπηοῦν; ἆρ' οἰόμεθα[r] ἂν αὐτούς, ὦ Πρωταγόρα, ἄλλο τι ἀποκρίνασθαι, ἢ ὅτι οὐ κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἡδονῆς τῆς παραχρῆμα ἐργασίαν κακά ἐστιν, ἀλλὰ διὰ τὰ ὕστερον γιγνόμενα, νόσους τε καὶ τἆλλα. Ἐγὼ μὲν οἶμαι, ἔφη ὁ[s] Πρωταγόρας, τοὺς πολλοὺς ἂν ταῦτα ἀποκρίνασθαι. Οὐκοῦν νόσους ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ, καὶ[t] πενίας ποιοῦντα[u] ἀνίας ποιεῖ.[v] ὁμολογοῖεν[w] ἄν, ὡς ἐγᾦμαι. Συνέφη ὁ Πρωταγόρας. [§. 107.] Οὐκοῦν φαίνεται, ὦ ἄνθρωποι, ὑμῖν, ὥς φαμεν[x] ἐγώ τε καὶ Πρωταγόρας, δι' οὐδὲν ἄλλο ταῦτα κακὰ ὄντα ἢ διότι εἰς ἀνίας τε ἀποτελευτᾷ[y] καὶ ἄλλων ἡδονῶν r. i. 233.
ἀποστερεῖ. ὁμολογοῖεν ἄν; Συνεδόκει ἡμῖν ἀμφοῖν. Οὐκοῦν r. 354.
πάλιν ἂν αὐτοὺς τὸ[z] ἐναντίον εἰ ἐροίμεθα, Ὦ ἄνθρωποι οἱ λέγοντες αὖ ἀγαθὰ ἀνιαρὰ εἶναι, ἆρ'[a] οὐ τὰ τοιάδε[b] λέγετε, οἷον τά τε γυμνάσια καὶ τὰς στρατείας[c] καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπείας[d] τὰς διὰ[e] καύσεών τε καὶ τομῶν καὶ φαρμακειῶν[f] καὶ λιμοκτονιῶν γιγνομένας, ὅτι ταῦτα ἀγαθὰ μέν[g] ἐστιν, ἀνιαρὰ δέ; φαῖεν ἄν;[h] Συνεδόκει. Πότερον οὖν κατὰ τόδε ἀγαθὰ αὐτὰ καλεῖτε, ὅτι ἐν τῷ παραχρῆμα

ὅτι (ὅτι δὴ rc Σ) μαθόντα χαίρειν ποιεῖ καὶ ὁπηοῦν] τὸ δ' ἁμαρτόντα χαίρειν τοῦ κακοῦ ποιῇ εἴη ἂν s.—[r] οἰόμεθ' Ꮭrwyer.—[s] ὁ w.—[t] καὶ...ποιεῖ om Γ.—[u] alterum ποιοῦντα om r.—[v] ἀνίας ποιεῖ om Σwe.—[w] ὁμολογοῖμεν (οἶεν) E.—[x] ἔφαμεν Γ.—[y] ὑποτελευτᾷ r.—[z] τὰ Cry.—[a] ἆρ' Γ, ἄρα Ꮭ.—[b] τοιαῦτα Θ.—[c] στρατιὰς Ꮭ.—[d] ἰατρῶν βοηθείας τε καὶ θεραπείας Γ.—[e] διὰ τῶν Es.—[f] φαρμάκων Ꮭ.—[g] μέν om Γ.—[h] ἄν

substituere, exsculptam illam lenissima ratione ex utriusque scripturæ vestigiis atque ita commodam, ut omnes veri numeros explere videatur. Unum δὲ post ὅμως, quod ejecit ille, ex Ald. retinui. Illa ὅπη οὖν pertinent ad ἁμαρτόντα. Heind.

ἡδονὴ ἡ παραχρῆμα] Ut ἡ παραυτίκα ἡδονὴ Xenoph. Cyrop. i. 5. 9. ii. 2. 24. viii. 1. 32. ἡ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδονὴ id. Mem. S. ii. 1. 20. non est, ut vulgo expl. *quæ statim et sine labore paratur, sed cujus in præsens est fructus citoque perit.* Ita τῆς παραχρῆμα ἕνεκα χάριτος δημηγορεῖν Demosth. Procem. p. 1449. Ibid. p. 1425. μᾶλλον ὅπως τὰ δόξαντα συνοίσει σκοπεῖν ἢ ὅπως οἱ παραχρῆμα λόγοι χάριν ἕξουσιν. Heind.

τῆς ἡδονῆς ἐργασίαν] Dictum ut ἡ τῆς ἐσθῆτος ἐκ τῶν ἐρίων ἐργασία Xenoph. Œcon. 7. 21. Quo significatu frequentius usurpatur ἀπεργασία. Conf. §. 9. Euthyphr. p. 13. D. E. Gorg. §. 41. Heind.

§. 107. οὐκοῦν φαίνεται—ὑμῖν—ὥς φαμεν ἐγώ τε καὶ Πρωταγ.] Ad postrema supplendum φαίνεσθαι ὑμῖν.—ὦ ἄνθρωποι οἱ λέγοντες, *vos qui dicitis.* Omisso articulo, quem memini qui expungi vellet imperite, legeremus potius, ὦ ἄνθρ. ὑμεῖς λέγοντες.—καὶ λιμοκτονιῶν. Medicorum vocabulum λιμοκτονία vel *perfectam abstinentiam* vel *eum* significat *victum, qui per complures dies solo potu mulsaque et ptisanæ cremore continetur.* V. Foesius in Œcon. Hippocr. p. 386. Heind.

ὀδύνας τὰς ἐσχάτας παρέχει καὶ ἀλγηδόνας, ἢ ὅτι εἰς τὸν ὕστερον χρόνον ὑγίειαί τε ἀπ' αὐτῶν γίγνονται καὶ εὐεξίαι τῶν σωμάτων καὶ τῶν πόλεων σωτηρίαι[i] καὶ ἄλλων ἀρχαὶ καὶ πλοῦτοι; φαῖεν ἄν, ὡς ἐγῷμαι. Συνεδόκει. [§. 108.] Ταῦτα δὲ ἀγαθά ἐστι δι' ἄλλο τι ἢ ὅτι εἰς ἡδονὰς ἀποτελευτᾷ καὶ λυπῶν ἀπαλλαγάς τε καὶ ἀποτροπάς; ἢ ἔχετέ τι ἄλλο τέλος λέγειν, εἰς ὃ ἀποβλέψαντες αὐτὰ ἀγαθὰ καλεῖτε, ἀλλ'[j] ἢ[k] ἡδονάς τε καὶ λύπας; οὐκ ἂν φαῖεν, ὡς ἐγῷμαι. Οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖ,[l] ἔφη ὁ Πρωταγόρας. Οὐκοῦν τὴν μὲν ἡδονὴν διώκετε ὡς ἀγαθὸν ὄν, τὴν δὲ λύπην φεύγετε ὡς κακόν; Συνεδόκει. Τοῦτ' ἄρα ἡγεῖσθ' εἶναι κακόν, τὴν λύπην, καὶ ἀγαθὸν τὴν ἡδονήν, ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ χαί-
i. l. 234. ρειν τότε λέγετε[m] κακὸν εἶναι, ὅταν μειζόνων ἡδονῶν[n] ἀπο-

om Γ.—[i] σωτηρία BErs.—[j] ἀλλ' οὐχ corr Σ.—[k] ἢ add Stephanus.—[l] δοκεῖ om Σωεt.—[m] λέγετε ΓΠBCrγε, λέγεται ω: λέγεται ⁰s.—[n] ἡδονῶν: ἀγαθῶν E, om s.—[o] κα-

ὑγιεῖαί τε] Cum Ald. et Bass. Steph. ὑγεῖαι, quod Atticorum usus repudiavit. V. Porson. ad Eurip. Orest. 229. Heind.

καὶ ἄλλων ἀρχαὶ] Ficin. *patriæ salus, potentia, divitiæque*, non reddito verbo ἄλλων, quod ferat qui potest; mihi hoc ita jejunum videtur, ut vix Platonis putem. Nam ἀρχαὶ quum ubique alias, tum h. l. ubi *civitatum* mentio præcessit et πλοῦτοι adjunguntur, quid aliud quam *magistratus imperiaque* significat? Quis autem usquam legit *in alios imperia, in alios magistratus?* Minus sane offenderet καὶ ἀνθρώπων ἀρχαί, ut scripsit Xenoph. Mem. i. 1. 16. τί ἀρχὴ ἀνθρώπων, τί ἀρχικὸς ἀνθρώπων; neque tamen gemina illorum est ratio. Ejusdem plane generis exempla proferri velim, quæ donec proferantur, scrupuli mihi hic aliquid hærebit. An forte καὶ ἄλλαι ἀρχαί? Conjecturæ quum alia, quæ non sunt ad manum, tum Euripidis illud favere videatur Med. 298. Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν ἀργίας, Φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Heind.

§. 108. ἀλλ' ἢ ἡδονάς τε καὶ λύπας] Edd. ἀλλ' ἡδονάς τ. κ. λ. cui dubitanter justo interdum modestior Stephanus adscripsit ἀλλ' ἤ. §. 51. Τὰ τοῦ χρυσοῦ μόρια οὐδὲν διαφέρει—ἀλλήλων καὶ τοῦ ὅλου ἀλλ' ἢ μεγέθει καὶ σμικρότητι. §. 111. καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονὴ πρὸς λύπην ἐστὶν ἀλλ' ἢ ὑπερβολὴ ἀλλήλων καὶ ἔλλειψις; de rep. viii. p. 553. D. τὸ μὲν οὐδὲν ἄλλο ἐᾷ λογίζεσθαι οὐδὲ σκοπεῖν ἀλλ' ἢ ὁπόθεν ἐξ ἐλαττόνων χρημάτων πλείω ἔσται. Phædon. §. 34. μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. Xenoph. Anab. vii. 7. 53. Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχω ἀλλ' ἢ μικρόν τι. Œcon. ii. 13. οὔτε ἄλλος πώποτέ μοι παρέσχε τὰ ἑαυτοῦ διοικεῖν ἀλλ' ἢ σὺ νυνὶ ἐθέλεις παρέχειν. Cui simile illud Aristoph. Pac. 475. Οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον οὐδὲν Ἀργεῖοι πάλαι Ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων. Conf. Bergler. ad Aristoph. Eqq. 777. Heind.

συνεδόκει] Post illa §. 106. 107. ὁμολογοῖεν ἄν, ὡς ἐγῷμαι. Συνέφη ὁ Πρωταγόρας· deinde ὁμολογοῖεν ἄν. Συνεδόκει ἡμῖν ἀμφοῖν· mox φαῖεν ἄν. Συνεδόκει· atque paullo post φαῖεν ἄν, ὡς ἐγῷμαι. Συνεδόκει· hic quoque plenum requirens sermonem Cornarius verba φαῖεν ἂν ante Συνεδόκει inseri voluit. Supplendum hoc potius ego putarem, nisi Ficini accederet versio: S. *Annon voluptatem ut bonum sequimini, dolorem ut malum fugitis? Concederent.* Pr. *Profecto.* Vix tamen sine libris scriptis res poterit disceptari. Heind.

λέγετε] Edd. λέγεται, vitio manifesto, quod jam Steph. indicavit. In proximis post μειζόνων operarum errore in una Stephani Ed. omissum ἡδονῶν, quod ex conjectura reponi voluit Heusdius

ἔρδη[g] μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκῃ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται. καὶ τοῦτ'[h] ἐστὶ πρὸς τὸ αὐτὸ τοῦτο εἰρημένον. οὐ γὰρ οὕτως ἀπαίδευτος ἦν Σιμωνίδης, ὥστε τούτους[i] φάναι ἐπαινεῖν, ὃς ἂν

ἐπαίνημιν ΧΘ, ἐπαινῆμιν ΞBCrwyε, ἐπαινοῖμι (η) E : ἐπαινοῖμι *τ.—[f] φιλέη e.—[g] ἔρδει τ, ἕρδει Ξe.—[h] τοῦτ' τ, om Γ.—[i] τούτοις τ.—[j] μηδὲν κακὸν ἑκὼν τ.—[k] τινὰ is qui

λημι. §. 63. Τὸ ἐπαινῶ, αἴνημι. Ergo si maxime Æolicum fuit ἐπαινέμμι, non tamen Doricam illam, qua usus est Simonides, dialectum id decet, hic illic Æolismo modeste interstinctam. Heind.

ἑκὼν ὅστις ἔρδῃ] Etsi ἑκὼν ad ἔρδῃ pertinet, non tamen sejungere interpungendo potui propter sequentem Socratis verbi interpretationem. Ceterum non epicos tantum melicosque, sed tragicos etiam post ὃς, ὅστις, non addito ἂν subjunctivum inferre, singulæ illorum paginæ declarant. Eurip. Orest. 795. Ὡς ἀνὴρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ θυραῖος ὤν, Μυρίων κρείσσων ὁμαίμων. Soph. Œd. Col. 395. Γέροντα δ' ὀρθοῦν, φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ, ubi vid. Brunck. Heind.

ἀνάγκῃ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται] Simonideum postea in proverbium abiit. Plato de legg. vii. p. 818. A. Τὸ δὲ ἀναγκαῖον αὐτῶν οὐχ οἷόντε ἀποβάλλειν, ἀλλ' ἔοικεν ὁ τὸν θεὸν πρῶτον παροιμιασάμενος εἰς ταῦτα ἀποβλέψας εἰπεῖν, ὡς οὐδὲ θεὸς ἀνάγκῃ μήποτε φανῇ μαχόμενος, ὅσαι θεῖαί γε, οἶμαι, τῶν τε ἀναγκαίων (f. τῶν γε ἀναγκῶν) εἰσίν. Ἐπεὶ τῶν γε ἀνθρωπίνων, εἰς ἃς οἱ πολλοὶ βλέποντες λέγουσι τὸ τοιοῦτον, οὗτος πάντων τῶν λόγων εὐηθέστατός ἐστι μακρῷ. Ibid. v. p. 741. A. ἀνάγκην δὲ οὐδὲ θεὸς εἶναι λέγεται δυνατὸς βιάζεσθαι. Conf. Zenob. i. 85. et Suid. Ad Callimacheum illud Hymn. in Del. 122. Ἀναγκαίη μεγάλη θεὸς, ubi cum Platonis his e legg. locis apte attulit Spanhemius e Stob. Serm. lx. p. 383. Philisci Thebani [sic] hæc, Δοῦλοι βασιλέων εἰσὶν, οἱ δὲ βασιλεῖς θεῶν, Ὁ θεὸς Ἀνάγκης, miror doctissimum virum, dum hujus in Protagora loci non meminit, auctorem dicti ignorasse. Neque Menagius ad Laert. i. 77. ubi Pittaco hoc tribuitur, sedem hanc ejus verbo indicavit. Heind.

τούτους ἐπαινεῖν, ὃς] Ut τούτους accommodarem ad sequens ὃς, mutandum illud aliquando in τοῦτον vel τοιοῦτον putabam. Nunc vero τούτους servandum, sed pro ὃς legendum ὅστις censeo. Ipse dixit Simonides πάντας δ' ἐπαινοῖμι —ὅστις ἔρδῃ κ. λ. De hoc autem placito οὐδεὶς ἑκὼν κακὸς, in quo Platonis agnoscas accuratum de hominum indole judicium, non semel apud ipsum reperias. Et operæ pretium est unum alterumve locum adscribere, quo hæc continetur sententia. Legg. v. p. 731. C. Πᾶς ὁ ἄδικος, οὐχ ἑκὼν ἄδικος· τῶν γὰρ μεγίστων κακῶν οὐδεὶς οὐδαμοῦ οὐδὲν ἑκὼν κέκτητο ἄν ποτε. πολὺ δ' ἥκιστα, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ τιμιωτάτοις. ψυχὴ δ', ὡς εἴπομεν, ἀληθείᾳ γ' ἐστὶ πᾶσι τιμιώτατον. ἐν οὖν τῷ τιμιωτάτῳ τὸ μέγιστον κακὸν οὐδεὶς ἑκὼν μήποτε λάβῃ, καὶ ζῇ διὰ βίου κεκτήμενος αὐτό. ἀλλὰ ἐλεεινὸς μὲν πάντως ὅγε ἄδικος, καὶ ὁ τὰ κακὰ ἔχων. Præclare item ibid. p. 734. B. Καὶ τόν γε βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκέτι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν. ἀλλ' ἤδη δῆλον ὡς, εἰ τὸ νῦν λεγόμενον ὀρθὸν, πᾶς ἐξ ἀνάγκης ἄκων ἐστὶν ἀκόλαστος. ἢ γὰρ δι' ἀμαθίαν, ἢ δι' ἀκράτειαν, ἢ δι' ἀμφότερα, τοῦ σωφρονεῖν ἐνδεὴς ὢν ζῇ ὁ πᾶς ἀνθρώπινος ὄχλος. Adde Tim. p. 86. D. Rep. ix. p. 589. C. Hipp. Maj. p. 296. C. Conf. Epictet. Diss. i. 28. ii. 22. ubi Vid. Uptonus, et M. Anton. V. ii. 63. ubi Gataker. Heusd.

Mutandum τούτους in τοῦτον vel τοιοῦτον aliquando se putasse, nunc τούτους servandum, sed pro ὃς legendum ὅστις censere se scripsit Heusdius Spec. Crit. p. 72. Neutro est opus. Xenoph. Œcon. 21. 8. Τούτους δὴ δικαίως ἄν τις καλοίη μεγαλογνώμονας, ᾧ ἂν ταῦτα γιγνώσκοντες πολλοὶ ἕπωνται. Mox ibid. §. 9. Οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἰδίοις ἔργοις ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκὼς ἄν τε καὶ ἐπιστάτης, ὃς ἂν δύνηται προθύμους καὶ ἐντεταγμένους παρέχεσθαι εἰς τὸ ἔργον καὶ συνεχεῖς, οὗτοι δὴ οἱ ἀνύτοντές εἰσιν ἐπὶ τἀγαθὰ καὶ πολλὴν τὴν περιουσίαν ποιοῦντες. Post ὅστις non opus foret hoc ἄν. Id. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 39. ὅστις δὲ εἰς ἐνδεόμενά του κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε. V. 3. 50. διὰ ταῦτα δὴ πάντας ὠνόμαζεν αὐτὸς, ὅτῳ τι προστάττοι. De ipsa sententia hac, οὐδένα ἑκόντα κακὸν εἶναι vide quæ loca indicavit Heusdius. Heind.

λοὶ[d] ἔσται, ἐὰν μὴ πολλοῖς ὀνόμασι χρώμεθα ἄρα,[e] ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῷ καὶ ἀγαθῷ καὶ κακῷ, ἀλλ' ἐπειδὴ δύο ἐφάνη ταῦτα, δυοῖν καὶ[f] ὀνόμασι προσαγορεύωμεν[g] αὐτά, πρῶτον μὲν ἀγαθῷ καὶ κακῷ, ἔπειτ'[h] αὖθις ἡδεῖ τε καὶ ἀνιαρῷ. θέμενοι δὴ[i] οὕτω, λέγωμεν[j] ὅτι γιγνώσκων ὁ ἄνθρωπος τὰ κακὰ ὅτι κακά ἐστιν, ὅμως αὐτὰ ποιεῖ. ἐὰν οὖν τις ἡμᾶς ἔρηται[k] διὰ τί, ἡττώμενος φήσομεν. Ὑπὸ τοῦ;[l] ἐκεῖνος ἐρήσεται[m] ἡμᾶς· ἡμῖν δὲ ὑπὸ μὲν ἡδονῆς οὐκέτι ἔξεστιν εἰπεῖν· ἄλλο γὰρ ὄνομα μετείληφεν ἀντὶ τῆς ἡδονῆς τὸ ἀγαθόν. ἐκείνῳ[n] δὴ ἀποκρινώμεθα[o] καὶ λέγωμεν[p] ὅτι ἡττώμενος— Ὑπὸ τίνος; φήσει.[q] τοῦ ἀγαθοῦ, φήσομεν νὴ Δία. [§. 111.] ἂν οὖν τύχῃ ὁ ἐρόμενος ἡμᾶς ὑβριστὴς ὤν, γελάσεται καὶ ἐρεῖ Ἦ γελοῖον λέγετε
I. i. 236. πρᾶγμα, εἰ πράττει τις κακά, γιγνώσκων ὅτι κακά ἐστιν, οὐ δέον αὐτὰ[r] πράττειν, ἡττώμενος ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν. ἆρα, φήσει, οὐκ ἀξίων ὄντων νικᾶν[s] ἐν ὑμῖν[t] τῶν ἀγαθῶν τὰ κακά, ἢ ἀξίων; φήσομεν δῆλον ὅτι ἀποκρινόμενοι, ὅτι οὐκ ἀξίων ὄντων· οὐ γὰρ ἂν ἐξημάρτανεν ὃν φαμεν ἥττω εἶναι τῶν ἡδονῶν. Κατὰ τί δέ, φήσει ἴσως, ἀνάξιά ἐστι τἀγαθὰ τῶν κακῶν ἢ τὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν; ἢ κατ' ἄλλο τι ἢ ὅταν

[d] ἔσται κατάδηλον Γ.—[e] ἅμα corr Γ.—[f] καὶ om r.—[g] προσαγορεύομεν ℨΘΣBCEτw yε.—[h] ἔπειτ' Γ.—[i] δὲ Σε.—[j] λέγομεν ℨΘεr.—[k] ἐρῆται ℨ.—[l] τούτου ℨ.—[m] ἔρηται τyεr.—[n] ἐκεῖνο Σιεr.—[o] δὴ ἀποκρινόμεθα E, διακρινώμεθα Θ.—[p] λέγομεν ℨBCE.—[q] φήσει rc Σ cum ς: ceteri φησι.—[r] αὐτὸν ℨΓΘBCEτwyεr.—[s] νικᾷν...ὄντων om Γ.

ἐὰν μὴ πολλοῖς ὀνόμασι χρώμεθα ἄρα] Sic positæ voculæ *ἄρα* ad Gorg. §. 158. exempla adscripsi, unde emendatio petenda erat Cratylo §. 90. *εἰ μὴ ἄρα δὴ—καὶ ἡμεῖς οὕτως εἰπόντες ἀπαλλαγῶμεν* (scr. *ἀπαλλαγεῖμεν*), *ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα οἱ θεοὶ ἔθεσαν καὶ διὰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχει· ἄρα καὶ ἡμῖν κράτιστος οὗτος τῶν λόγων ἢ ἐκεῖνος* (l. *εἴη ἢ ἐκεῖνος*), ubi edidi—*ἔχει· ἆρα καὶ ἡμ.* edere debebam *καὶ διὰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχει ἄρα, καὶ ἡμ.* Ceterum ut extremo loco, sic et in media propositione collocatum hoc *ἄρα* Sympos. p. 177. E. *Ταῦτα δὴ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἄρα ξυνέφασάν τε καὶ ἐκέλευον*, non erat cur in *ἅμα* mutaret Wyttenbach. Bibl. Crit. P. i. p. 40. Platon. de legg. x. p. 906. B. *Ψυχαὶ δή τινες ἐπὶ γῆς οἰκοῦσαι καὶ ἄδικον λῆμμα* (scr. *λῆμα*) *κεκτημέναι δηλονότι θηριώδεις πρὸς τὰς τῶν φυλάκων ψυχὰς ἄρα κυνῶν ἢ τὰς τῶν νομέων* etc. Xenoph. Cyrop. viii. 2. 14. *τόν τε γὰρ νομέα χρῆναι ἄρα ἔφη εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιοῦντα χρῆσθαι αὐτοῖς* etc. Heind.

δύο] *Nonnisi duo*, non quatuor. Pro *προσαγορεύωμεν*, quod reposuit Steph. Ald. et Bass. *προσαγορεύομεν*.—*ἐκείνῳ δὴ ἀποκρινώμεθα καὶ λέγ.*] Molesta mihi præcedentium repetitio. Vellem sic statim scripsisset: *ἐκείνῳ δὴ ἀποκρινώμεθα καὶ λέγωμεν, ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ. Ἂν οὖν τύχῃ* cet. Heind.

§. 111. *ἀνάξιά ἐστι τἀγαθὰ τῶν κακῶν*] *ἀνάξια τἀγαθὰ* sunt *τῶν κακῶν*, quatenus pretio quasi non sunt malis æquiparanda, h. l. quando non sunt eligenda præ malis. Heind.

τὰ μὲν μείζω, τὰ δὲ σμικρότερα ᾖ;[u] ἢ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω ᾖ; οὐχ ἕξομεν εἰπεῖν ἄλλο ἢ τοῦτο. Δῆλον ἄρα, φήσει, ὅτι τὸ ἡττᾶσθαι τοῦτο λέγετε,[v] ἀντὶ ἐλαττόνων ἀγαθῶν μείζω κακὰ λαμβάνειν. ταῦτα μὲν οὖν[w] οὕτως. μεταλάβωμεν[x] δὴ[y] τὰ ὀνόματα πάλιν τὸ ἡδύ τε καὶ ἀνιαρὸν ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τούτοις, καὶ λέγωμεν[z] ὅτι ἄνθρωπος πράττει, τότε μὲν ἐλέγομεν[a] τὰ κακά, νῦν δὲ λέγωμεν[b] τὰ ἀνιαρά, γιγνώσκων ὅτι ἀνιαρά ἐστιν, ἡττώμενος ὑπὸ τῶν ἡδέων, δῆλον ὅτι ἀναξίων ὄντων νικᾶν. καὶ τίς ἄλλη I. 356.
ἀξία[c] ἡδονῇ[d] πρὸς λύπην ἐστίν, ἀλλ' ἢ[e] ὑπερβολὴ ἀλλή-

—[t] ἡμῖν Ξ.—[u] ἤ τοιγε: ἢ *r.—[v] λέγετε corr Γ: λέγεται *r.—[w] οὖν om Πr.—[x] μεταβαλλάβωμεν w.—[y] δὲ r.—[z] λέγομεν w.—[a] λέγομεν ΧΘ et pr Γ.—[b] λέγομεν ΧΓΘ.—[c] ἀξία Schleiermacherus: libri ἀναξία.—[d] ἡδονὴ libri plerique.—[e] ἢ ἡ ro Γ.

ἢ ὅταν τὰ μὲν μείζω, τὰ δὲ σμικρότερα ᾖ] Quippe quando majora sunt τὰ κακὰ, minora τὰ ἀγαθὰ, tum τἀγαθὰ sunt ἀνάξια τῶν κακῶν. Heind.

ἢ πλείω] For. ἢ τὰ μὲν, πλείω. Steph.

Facile assentior Stephano, si legeretur ἢ τὰ μὲν, πλείω, τὰ δὲ, ἐλάττω, magis hoc esse e consuetudine vulgari. Nec tamen hinc effici concedam, ad hanc consuetudinem immutandum esse locum. Non raro apud Platonem hanc dicendi rationem deprehendas, qua μὲν ante δὲ omittitur. Phileb. p. 56. D. Πῇ ποτε διορισάμενος οὖν ἄλλην, τὴν δὲ ἄλλην θείη τὶς ἂν ἀριθμητικήν; Gorg. p. 455. D. Οἶσθα γὰρ δήπου ὅτι τὰ νεώρια ταῦτα καὶ τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἡ τῶν λιμένων κατασκευή, ἐκ τῆς Θεμιστοκλέους συμβουλῆς γέγονε, τὰ δ' ἐκ τῆς Περικλέους. Cratyl. 385. B. Οὐκοῦν εἴη ἂν λόγος ἀληθής, ὁ δὲ, ψευδής; Politic. p. 298. D. Τὰ δὲ τῷ πλήθει δόξαντα περὶ τούτων, εἴτε τινῶν ἰατρῶν καὶ κυβερνητῶν—γράψαντας ἐν κύρβεσι τισὶ καὶ στήλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα θεμένους ἔθη. Legg. i. p. 648. B. Ἐλέγχων ἐν τοῖς παθήμασιν, ὥστε ἀναγκάζειν ἄφοβον γίγνεσθαι, παρακελευόμενος καὶ νουθετῶν καὶ τιμῶν, τὸν δὲ ἀτιμάζων, ὅστις σοι μὴ πείθοιτο κ. λ. Sympos. p. 207. D. Οὗτος μέντοι οὐδέποτε τὰ αὐτὰ ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὅμως ὁ αὐτὸς καλεῖται, ἀλλὰ νέος ἀεὶ γιγνόμενος, τὰ δὲ ἀπολλὺς καὶ κατὰ τὰς τρίχας καὶ κ. λ. Tim. p. 69. E. Διορίζοντες οἷον γυναικῶν, τὴν δὲ ἀνδρῶν χωρὶς οἴκησιν. Phileb. p. 35. E. Καὶ εἴ τις τούτων ἐν ἑκατέρῳ γιγνόμενος ἡμῶν ἀλγεῖ, τότε δὲ χαίρει κατὰ τὰς μεταβολάς. Sic item Numenius apud Euseb. P. E. p. 727. C. Ἐπεὶ εἴς γε τὰ ἄλλα πολλαχῇ παραλύοντες, τὰ δὲ στρεβλοῦντες, οὐκ ἐνέμειναν τῇ πρώτῃ διαδοχῇ· ubi frustra Editor ante παραλύοντες inserit τὰ μέν. Dio Chrysost. Orat. xxviii. p. 288. D. Καὶ ἑτέρους ἀεὶ προσάγοντας, τοὺς δὲ καὶ ἀπιόντας διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἰδεῖν. Nec dubitandum, quin ad hanc item rationem revocandus sit locus Platonis Legg. i. 629. D. Φέρε δή, ποτέρους καὶ πρὸς πότερον ἐπαινῶν τὸν πόλεμον, οὕτως τοὺς μὲν ὑπερεπῄνεσας, τοὺς δ' ἔψεξας τῶν ἀνδρῶν; ut expungatur τοὺς μέν. Exquisitam dictionem facile præ inscitia corrumpere potuerint librarii. At integram eam servavit Cod. Leidensis, in quo τοὺς μὲν non apparet. Heusd.

ἢ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω] H. e. ἢ τὰ μὲν πλείω, τὰ δὲ ἐλ. Loquendi rationem, in qua h. l. ut fere alibi offendit Steph. illustravi ad Theætet. §. 96. non cognita tum præclara ad h. l. Heusdii animadversione. Illud miror eundem fugisse virum acutum, vitiose hæc ita legi in Edd. ἢ πλείω, τὰ δὲ ἐλάττω; ἢ οὐχ ἕξ. De vitio monuit Schleiermacherus. Heind.

καὶ τίς ἄλλη ἀναξία ἡδονὴ πρὸς λύπ.] Manifesto depravatus locus, cui lucem affert Ciceronis hæc versio apud Priscian. vi. p. 698. Putsch. *Quæ igitur potest esse indignitas voluptatis ad molestiam nisi in magnitudine aut longitudine alterius utrius posita?* Unde legendum Καὶ τίς ἀναξία ἡδονῇ πρ. λ. quanquam vix alibi extet vocabulum ἀναξία, indignitas. Adstipulatur Ficinus: *quæ vero alia*

λων καὶ ἔλλειψις· ταῦτα δ' ἐστὶ μείζω τε καὶ σμικρότερα γιγνόμενα ἀλλήλων[f] καὶ πλείω καὶ ἐλάττω καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. [§. 112.] Εἰ γάρ τις λέγοι[g] ὅτι Ἀλλὰ πολὺ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, τὸ παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς
s. l. 237. τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, μῶν ἄλλῳ τῳ, φαίην ἂν[h] ἔγωγε, ἢ ἡδονῇ καὶ λύπῃ;[i] οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ. ἀλλ' ὥσπερ ἀγαθὸς ἱστάναι ἄνθρωπος, συνθεὶς τὰ ἡδέα καὶ συνθεὶς τὰ[j] λυπηρά, καὶ τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ πόρρω στήσας ἐν τῷ ζυγῷ, εἰπὲ[k] πότερα πλείω ἐστίν. ἐὰν μὲν γὰρ ἡδέα πρὸς ἡδέα ἱστῇς, τὰ μείζω ἀεὶ καὶ πλείω ληπτέα· ἐὰν δὲ λυπηρὰ πρὸς λυπηρά, τὰ[l] ἐλάττω καὶ σμικρότερα. ἐὰν δὲ ἡδέα πρὸς λυπηρά, ἐὰν μὲν τὰ ἀνιαρὰ ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἡδέων, ἐάν τε[m] τὰ ἐγγὺς ὑπὸ τῶν πόρρω ἐάν τε τὰ πόρρω ὑπὸ τῶν ἐγγύς, ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτέον ἐν ᾗ ἂν ταῦτ' ἐνῇ· ἐὰν δὲ τὰ ἡδέα ὑπὸ τῶν ἀνιαρῶν, οὐ[n] πρακτέα. μή πῃ ἄλλῃ ἔχει, φαίην ἄν,[o] ταῦτα, ὦ ἄνθρωποι; [§. 113.] Οἶδ'[p] ὅτι οὐκ ἂν ἔχοιεν[q] ἄλλως λέγειν. Συνεδόκει καὶ ἐκείνῳ. Ὅτε[r] δὴ τοῦτο οὕτως ἔχει, τόδε μοι ἀποκρίνασθε,[s] φήσω. Φαίνεται ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ αὐτὰ μεγέθη ἐγγύθεν μὲν μείζω, πόρρωθεν δὲ ἐλάττω.[t] ἢ οὔ; Φήσουσιν. Καὶ τὰ παχέα καὶ τὰ πολλὰ ὡσαύτως; καὶ αἱ[u] φωναὶ αἱ ἴσαι ἐγγύθεν μὲν μείζους, πόρρωθεν δὲ σμικρότεραι;[v] Φαῖεν ἄν.

—f ἀλλήλων γιγνόμενα r.—g λέγει w.—h ἂν om r.—i ἡδονὴν καὶ λύπην r.—j τὰ ἡδέα καὶ συνθεὶς τὰ om Θ.—k εἰπὲ corr Γ, εἴποι Ξ: εἶπε *s.—l τὰ...λυπηρὰ om Θ.—m ἡδέων ἐὰν δὲ r.—n οὐ om 𝔄ΓΘr.—o ἂν add 𝔄ΓΘ.—p οὐδ' 𝔄Θ.—q ἔχειν r.—r ὅτι e.—s ἀποκρίνασθαι r.—t ἐλάττω...δὲ om w.—u alterum *αἱ* add Heindorfius.—

inest ad dolorem indignitas voluptati, quam excessus inter se atque defectus? Heind.

ταῦτα δ' ἐστὶ, μείζω τε etc.] Hæc ita quoque adjungi poterant, τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ μείζω τε καὶ σμικρότερα γίγνεσθαι ἀλλήλων etc. Sic certe intelligenda. Heind.

§. 112. ἀλλὰ πολὺ διαφέρει—τὸ παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς τ. ὕ. χ.] 'Neminem facile (fere) vel mediocriter attendentem latere potest inserendum esse καὶ λυπηρὸν post ἡδὺ, ut τὸ παραχρῆμα ἡδὺ καὶ λυπηρὸν cum ad τοῦ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, tum ad sequens ἡδονῇ καὶ λύπῃ respondeat. Ceterum tota hæc de voluptate et tristitia disputatio multo erit ad intelligendum facilior, si ipsi conferas egregium locum Rep. ix. p. 583. sqq.' Heusd. [p. 77.] De correctione magnopere dubito. Neque enim h. l. jucunda tantum jucundis aut molesta molestis, sed præcipue jucunda comparantur molestis. Ita si quis in hac comparatione discrimen esse in tempore præsenti futurove putet, cur non is dixerit, multum differre præsentem jucunditatem a futura non modo jucunditate, sed etiam molestia; qui voluptati succumbens mala eligat, quamvis mala esse sciat, eum præsentem tamen voluptatis fructum futuræ præferre molestiæ? Heind.

§. 113. καὶ αἱ φωναὶ ἴσαι] Imo αἱ φωναὶ αἱ ἴσαι, vel αἱ ἴσαι φωναί. Heind.

Εἰ οὖν ἐν τούτῳ[w] ἡμῖν ἦν τὸ εὖ πράττειν, ἐν τῷ τὰ[x] μὲν
μεγάλα μήκη καὶ πράττειν καὶ λαμβάνειν, τὰ δὲ σμικρὰ
καὶ φεύγειν καὶ μὴ πράττειν, τίς ἂν ἡμῖν σωτηρία ἐφάνη i. i. 238.
τοῦ βίου; ἆρα ἡ μετρητικὴ[y] τέχνη ἢ[z] ἡ[a] τοῦ φαινομένου
δύναμις; ἢ[b] αὕτη[c] μὲν ἡμᾶς[d] ἐπλάνα καὶ ἐποίει ἄνω τε καὶ
κάτω πολλάκις μεταλαμβάνειν[e] ταὐτὰ καὶ μεταμέλειν[f] καὶ
ἐν ταῖς πράξεσι καὶ ἐν ταῖς αἱρέσεσι[g] τῶν μεγάλων τε καὶ
σμικρῶν, ἡ δὲ μετρητικὴ ἄκυρον μὲν ἂν ἐποίησε τοῦτο τὸ
φάντασμα, δηλώσασα[h] δὲ τὸ ἀληθὲς ἡσυχίαν ἂν ἐποίησεν
ἔχειν τὴν ψυχὴν μένουσαν ἐπὶ τῷ ἀληθεῖ καὶ ἔσωσεν ἂν τὸν
βίον; ἆρ'[i] ἂν ὁμολογοῖεν[j] οἱ[k] ἄνθρωποι πρὸς ταῦθ'[l] ἡμᾶς
τὴν μετρητικὴν σώζειν ἂν[m] τέχνην, ἢ ἄλλην; [§. 114.] Τὴν
μετρητικὴν ὡμολόγει. Τί δ', εἰ ἐν τῇ τοῦ[n] περιττοῦ καὶ
ἀρτίου αἱρέσει ἡμῖν ἦν ἡ σωτηρία τοῦ βίου, ὁπότε τὸ πλέον
ὀρθῶς ἔδει ἑλέσθαι καὶ ὁπότε τὸ ἔλαττον, ἢ αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ
ἢ τὸ ἕτερον πρὸς τὸ ἕτερον, εἴτ' ἐγγὺς εἴτε πόρρω εἴη, τί ἂν
ἔσωζεν ἡμῖν τὸν[o] βίον; ἆρ' ἂν οὐχ[p] ἐπιστήμη; καὶ ἆρ' ἂν i. 357.

[v] δὲ ἐλάττους καὶ σμικρότεραι r.—[w] οὖν post τούτῳ ponit Ξ.—[x] τὰ om ϵ.—[y] μετρικὴ ω.—[z] ἢ om omnes præter tr et rc ΓΣ.—[a] ἡ Ε.—[b] ἢ ἡ Θ.—[c] αὐτὴ CΕϵ.—[d] μὲν ἂν ἡμᾶς rc Σ.—[e] λαμβάνειν ϵ.—[f] μεταμέλλειν r.—[g] προαιρέσεσι ω.—[h] δηλώσας ЖΘ.—[i] ἆρ' om r.—[j] ἀνομολογοῖεν r.—[k] οἱ add r et rc ΓΣ.—[l] ταῦθ' Γ.—[m] ἂν om r.—[n] τοῦ om Ξ.—[o] τὸν...ἡμῖν om ω.—[p] οὐκ om ЖΘr.—[q] ἐπὶ δὲ δὴ r et

εἰ οὖν ἐν τούτῳ—ἐν τῷ τ. μ. μ.] Valckenarium miror in Xenoph. Mem. S. iv. 7. 5. ubi leguntur hæc Τὸ δὲ μέχρι τούτου ἀστρονομίαν μανθάνειν μέχρι τοῦ καὶ τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα—γνῶναι, illa μέχρι τούτου pro inutili interpolatione habentem. Apte Weiskius ibi opposuit Plat. de legg. ii. 670. D. μέχρι γε τοσούτου πεπαιδεῦσθαι σχεδὸν ἀναγκαῖον μέχρι τοῦ δυνατὸν εἶναι ξυνακολουθεῖν. Neque quidquam hoc genere frequentius. §. 118. αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις ἅπασαι ἐπὶ τοῦ ἀλύπως ζῆν. de rep. i. p. 341. D. Οὐ καὶ ἡ τέχνη—ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν cet. Lach. p. 183. C. ἐκ τούτων οἱ ὀνομαστοὶ γίγνονται ἐκ τῶν ἐπιτηδευσάντων ἑκάστων et ibid. p. 191. B. καὶ αὐτὸν τὸν Αἰνείαν κατὰ τοῦτ' ἐνεκωμίασε κατὰ τὴν τοῦ φόβου ἐπιστήμην. Xenoph. Cyrop. iii. 1. 28. παρ' ἐκείνων, οἶμαι, ἔφη, (φιλίαν τοσαύτην λάβοιμι) παρὰ τῶν μηδεπώποτε πολεμίων γεγενημένων. Lysias Or. iii. p. 148. ὥστε οὐκ ἐξαρκεῖ περὶ τούτου μόνον αὐτῷ ψεύσασθαι περὶ τοῦ δεδωκέναι τὸ ἀργύριον. Heind.

ἄνω τε καὶ κάτω πολ. μεταλαμβάνειν] Locutionem ἄνω τε καὶ κάτω imprimis verbis addi ex vocula μετὰ compositis docuit Boeckh. in Præfat. ad Simonis Socratici diall. p. xix. Heind.

μετρητικὴν ὁμ.] Post μετρητικὴν videtur interpungendum: ut subaudiatur ex præcedentibus ὁμολογήσειν ἀνθρώπους τὴν μετρητικὴν σώζειν ἂν τέχνην, ὡμολόγει. Aut brevius, τὴν μετρητικὴν σώζειν ἂν τέχνην, ὡμολόγει. Eadem est et aliorum hujusmodi locorum ratio. Steph.

τὴν μετρητικὴν, ὡμολόγει] Sic distinxi, monente etiam Stephano. Totum enim hoc mente repetendum, ὁμολογεῖν ἂν ἀνθρώπους, ἡμᾶς σώζειν ἂν Τὴν μετρητικήν. Heind.

οὐ μετρητική τις, ἐπειδή περ ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας ἐστὶν ἡ τέχνη; ἐπειδὴ δὲ[q] περιττοῦ τε[r] καὶ ἀρτίου, ἆρ'[s] ἄλλη τις ἢ[t] ἀριθμητική;[u] ὁμολογοῖεν[v] ἂν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι, ἢ οὔ; Ἐδόκουν ἂν καὶ τῷ Πρωταγόρᾳ ὁμολογεῖν. Εἶεν, ὦ[w]
I. l. 239. ἄνθρωποι. ἐπειδὴ δὲ ἡδονῆς τε καὶ λύπης ἐν[x] ὀρθῇ τῇ[y] αἱρέσει ἐφάνη ἡμῖν ἡ σωτηρία τοῦ βίου οὖσα, τοῦ τε πλέονος καὶ ἐλάττονος καὶ μείζονος καὶ σμικροτέρου καὶ πορρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω, ἆρα πρῶτον μὲν οὐ μετρητικὴ φαίνεται, ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας οὖσα καὶ ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις; Ἀλλ' ἀνάγκη. Ἐπεὶ δὲ[z] μετρητική, ἀνάγκη δή που τέχνη καὶ ἐπιστήμη. [§. 115.] Συμφήσουσιν.[a] Ἥτις μὲν τοίνυν τέχνη καὶ ἐπιστήμη ἐστὶν αὕτη,[b] εἰσαῦθις σκεψόμεθα·[c] ὅτι δὲ ἐπιστήμη ἐστί, τοσοῦτον[d] ἐξαρκεῖ πρὸς τὴν ἀπόδειξιν, ἣν ἐμὲ δεῖ καὶ Πρωταγόραν ἀποδεῖξαι περὶ ὧν ἤρεσθ' ἡμᾶς. ἤρεσθε δέ, εἰ μέμνησθε, ἡνίκα ἡμεῖς ἀλλήλοις ὡμολογοῦμεν ἐπιστήμης μηδὲν εἶναι κρεῖττον, ἀλλὰ τοῦτο ἀεὶ κρατεῖν, ὅπου ἂν ἐνῇ, καὶ ἡδονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων· ὑμεῖς δὲ δὴ ἔφατε τὴν ἡδονὴν πολλάκις κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδότος ἀνθρώπου, ἐπειδὴ δὲ ὑμῖν οὐχ ὡμολογοῦμεν,[e] μετὰ τοῦτο ἤρεσθ'[f] ἡμᾶς· Ὦ Πρωταγόρα τε[g] καὶ Σώκρατες, εἰ μὴ ἔστι τοῦτο τὸ πάθημα ἡδονῆς ἡττᾶσθαι, ἀλλὰ[h] τί ποτ' ἐστὶ καὶ τί ὑμεῖς αὐτό φατε εἶναι; εἴπετε

corr Ξ.—r τε om Γ.—s ἆρ' Γ.—t ἢ Ξ: om ceteri praeter ... et ... Γ.—u ἀριθμητικῇ BC.—v ἀνομολογοῖεν Ξ.—w ὦ om BCEruvwyz.—x ἐν om Ξ.—y τῇ B.—z ἐπειδὴ δὲ Ξ.—a συμφήσουσιν...ἐπιστήμη om Γ.—b αὕτη corr Ξ, ἡ αὐτή ΞΓΘΗBCEruvwyz et pr Ξ, αὐτῇ s.—c σκεψόμεθα Γ...—d ἐστι τοῦτο τοσοῦτον Γ.—e ὁμολογοῦμεν ΞΘ... et pr Γ, ὁμολογοῦμεν B.—f ἤρεσθ' Γ.—g τε om Ξ.—h ἄλλο Θ.—i ὑμῖν om Ξ.—k ...

§. 114. καὶ πορρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω. Praefixo articulo Steph. conjecit καὶ τοῦ πορρωτέρω καὶ τοῦ ἐγγυτ. Quidni etiam καὶ τοῦ μείζονος καὶ τοῦ σμικροτέρου? In quibus semel et recte quidem omissus articulus non poterat in his postremis inferri denuo. Heind.

§. 115. αὕτη] Ald. et Bas. 2. ἡ αὐτή, Steph. αὐτῇ. Nostrum, quod sententia requirit, expressit Ficinus: *Quae vero potissimum haec scientia sit.* Heind.

ἤρεσθε δὲ, εἰ μέμνησθε, ἡνίκα cet.] *Interrogastis enim, si meministis, quum inter utrumque nostrum conveniret, scientia nihil esse superius, sed hanc semper superare, in quocunque insesset, et voluptatem et reliqua omnia, vos autem diceretis, voluptatem saepe vincere etiam hominem scientem, id igitur quum vobis non daremus, deinde interrogastis nos* etc. Hunc in modum haec inter se continuantur. Heind.

πάθημα ἡδονῆς] Vide annon scribendum sit, εἰ μὴ ἔστι τοῦτο πάθημα, τὸ ἡδονῆς ἡττᾶσθαι: sicut admonui et supr. p. 353. Steph.

ἡμῖν. [§. 116.] Εἰ μὲν οὖν τότε εὐθὺς ὑμῖν[i] εἴπομεν ὅτι ἀμαθία, κατεγελᾶτε[j] ἂν ἡμῶν· νῦν δ' ἐὰν[k] ἡμῶν καταγελᾶτε, καὶ ὑμῶν αὐτῶν καταγελάσεσθε. καὶ γὰρ ὑμεῖς ὡμολογήκατε ἐπιστήμης ἐνδείᾳ ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν r. i. 240.
ἡδονῶν αἵρεσιν καὶ λυπῶν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας· ταῦτα δέ ἐστιν ἀγαθά τε καὶ κακά. καὶ οὐ μόνον ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ εἰς[l] τὸ πρόσθεν ἔτι ὡμολογήκατε ὅτι μετρητικῆς.[m] ἡ δὲ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις ἄνευ ἐπιστήμης ἴστε που καὶ αὐτοὶ ὅτι ἀμαθίᾳ πράττεται.[n] ὥστε τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἡδονῆς ἥττω εἶναι,[o] ἀμαθία ἡ μεγίστη. ἧς Πρωταγόρας ὅδε φησὶν ἰατρὸς εἶναι καὶ Πρόδικος καὶ Ἱππίας· ὑμεῖς δὲ διὰ τὸ οἴεσθαι ἄλλο τι ἢ ἀμαθίαν εἶναι οὔτε αὐτοὶ οὔτε τοὺς ὑμετέρους παῖδας παρὰ τοὺς τούτων διδασκάλους τούσδε τοὺς σοφιστὰς πέμπετε, ὡς οὐ[p] διδακτοῦ ὄντος, ἀλλὰ κηδόμενοι τοῦ ἀργυρίου καὶ οὐ διδόντες[q] τούτοις κακῶς πράττετε καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ.

§. 117. Ταῦτα μὲν τοῖς πολλοῖς ἀποκεκριμένοι ἂν ἦμεν. ὑμᾶς δὲ δὴ[r] μετὰ Πρωταγόρου ἐρωτῶ, Ἱππία τε r. 358.
καὶ Πρόδικε—κοινὸς γὰρ δὴ ἔστω ὑμῖν[s] ὁ λόγος—, πότερον δοκῶ ὑμῖν ἀληθῆ λέγειν ἢ ψεύδεσθαι. Ὑπερφυῶς ἐδόκει ἅπασιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Ὁμολογεῖτε ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μὲν ἡδὺ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀνιαρὸν κακόν. τὴν δὲ Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραι- r. i. 241.
τοῦμαι· εἴτε γὰρ ἡδὺ εἴτε τερπνὸν λέγεις εἴτε χαρτόν,[t] εἴτε ὁπόθεν καὶ[u] ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, ὦ βέλτιστε Πρόδικε, τοῦτό μοι πρὸς ὃ βούλομαι ἀπόκριναι.

ταγελᾶτε Θε.—[k] δὲ ἂν plerique.—[l] ἧς ΧΓΘΗ, om r.—[m] μετρητικῇ Γ.—[n] πράττετε CE.—[o] εἶναι τὸ ἡδονῆς ἥττω Γ.—[p] οὐ om r.—[q] διδόντος E.—[r] καὶ r.—[s] ἡμῖν r.—

§. 116. ἐξαμαρτ. περὶ] *Peccare in voluptatum dolorumque electione, eos quidem qui peccant.* Nisi τοὺς legatur ante περὶ, non ante ἐξαμαρτ. Steph.

οὔτε αὐτοὶ] Post αὐτοὶ vel deest verbum προσέρχεσθε aliudve ejusdem significationis, vel potius subaudiri debet ex seq. verbo πέμπετε. Steph. Notabile ἀνακόλουθον sermonis, qui ita fere progressurus, οὔτε οἱ ὑμέτεροι παῖδες παρὰ—τοὺς σοφιστὰς προσέρχονται, sic statim post αὐτοὶ convertitur. Heind.

§. 117. εἴτε γὰρ ἡδὺ] Bas. 2. εἴτε καὶ ἡδύ. Trita est formula loquendi ὁπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις ὀνομάζων, in qua ὁπόθεν ad illam πατρόθεν appellationem refertur. Cf. not. ad Phædr. §. 130. ubi quod ductam formulam ex precantium more dixi, id male conjeci ex adscriptis ibi e Cratylo verbis. Heind.

τοῦτο ἀπόκριναι] H. l. est *hoc* (vocabulo) *utere in responsione tua*, ut dicas

οὐ μετρητική τις, ἐπειδή περ ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας ἐστὶν ἡ τέχνη; ἐπειδὴ δὲ[q] περιττοῦ τε[r] καὶ ἀρτίου, ἆρ'[s] ἄλλη τις ἢ[t] ἀριθμητική;[u] ὁμολογοῖεν[v] ἂν ἡμῖν οἱ ἄνθρωποι. ἢ οὔ; Ἐδόκουν ἂν καὶ τῷ Πρωταγόρᾳ ὁμολογεῖν. Εἶεν, ὦ[w]
I. i. 239. ἄνθρωποι. ἐπειδὴ δὲ ἡδονῆς τε καὶ λύπης ἐν[x] ὀρθῇ τῇ[y] αἱρέσει ἐφάνη ἡμῖν ἡ σωτηρία τοῦ βίου οὖσα, τοῦ τε πλέονος καὶ ἐλάττονος καὶ μείζονος καὶ σμικροτέρου καὶ πορρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω, ἆρα πρῶτον μὲν οὐ μετρητικὴ φαίνεται, ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας οὖσα καὶ ἰσότητος πρὸς ἀλλήλας σκέψις; Ἀλλ' ἀνάγκη. Ἐπεὶ δὲ[z] μετρητική, ἀνάγκη δή που τέχνη καὶ ἐπιστήμη. [§. 115.] Συμφήσουσιν.[a] Ἥτις μὲν τοίνυν τέχνη καὶ ἐπιστήμη ἐστὶν αὕτη,[b] εἰσαῦθις σκεψόμεθα·[c] ὅτι δὲ ἐπιστήμη ἐστί, τοσοῦτον[d] ἐξαρκεῖ πρὸς τὴν ἀπόδειξιν, ἣν ἐμὲ δεῖ καὶ Πρωταγόραν ἀποδεῖξαι περὶ ὧν ἤρεσθ' ἡμᾶς. ἤρεσθε δέ, εἰ μέμνησθε, ἡνίκα ἡμεῖς ἀλλήλοις ὡμολογοῦμεν ἐπιστήμης μηδὲν εἶναι κρεῖττον, ἀλλὰ τοῦτο ἀεὶ κρατεῖν, ὅπου ἂν ἐνῇ, καὶ ἡδονῆς καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων· ὑμεῖς δὲ δὴ ἔφατε τὴν ἡδονὴν πολλάκις κρατεῖν καὶ τοῦ εἰδότος ἀνθρώπου, ἐπειδὴ δὲ ὑμῖν οὐχ ὡμολογοῦμεν,[e] μετὰ τοῦτο ἤρεσθ'[f] ἡμᾶς· Ὦ Πρωταγόρα τε[g] καὶ Σώκρατες, εἰ μή ἐστι τοῦτο τὸ πάθημα ἡδονῆς ἡττᾶσθαι, ἀλλὰ[h] τί ποτ' ἐστὶ καὶ τί ὑμεῖς αὐτό φατε εἶναι; εἴπετε

corr Ξ.—[r] τε om Γ.—[s] ἆρ' Γ.—[t] ἢ ϛ : om ceteri praeter ωr et rc Γ.—[u] ἀριθμητικῇ BC.—[v] ἀνομολογοῖεν ϛ.—[w] ὦ om BCEΓωψϛ.—[x] ἐν om ϛ.—[y] τῇ B.—[z] ἐπειδὴ δὲ Ξ.—[a] συμφήσουσιν...ἐπιστήμη om Γ.—[b] αὕτη corr Ξ, ἡ αὐτή ΞΓΘΗBCEΓωψϛ et pr Ξ, αὐτὴ ϛ.—[c] σκεψώμεθα Γωϛ.—[d] ἐστι τοῦτο τοσοῦτον Γ.—[e] ὁμολογοῦμεν ΞΘω et pr Γ, ὁμολογοῦμεν B.—[f] ἤρεσθ' Γ.—[g] τε om Ξ.—[h] ἄλλο Θ.—[i] ὑμῖν om Ξ.—[j] ...

§. 114. καὶ πορρωτέρω καὶ ἐγγυτέρω. Præfixo articulo Steph. conjecit καὶ τοῦ πορρωτέρω καὶ τοῦ ἐγγυτ. Quidni etiam καὶ τοῦ μείζονος καὶ τοῦ σμικροτέρου? In quibus semel et recte quidem omissus articulus non poterat in his postremis inferri denuo. Heind.

§. 115. αὕτη] Ald. et Bas. 2. ἡ αὐτή, Steph. αὐτή. Nostrum, quod sententia requirit, expressit Ficinus: *Quæ vero potissimum hæc scientia sit.* Heind.

ἤρεσθε δὲ, εἰ μέμνησθε, ἡνίκα cet.] *Interrogastis enim, si meministis, quum inter utrumque nostrum conveniret, scientia nihil esse superius, sed hanc semper superare, in quocunque insenet, et voluptatem et reliqua omnia, vos autem dixistis, voluptatem sæpe vincere etiam hominem scientem, id igitur quum vobis non daremus, deinde interrogastis nos* etc. Hunc in modum hæc inter se continuantur. Heind.

πάθημα ἡδονῆς] Vide annon scribendum sit, εἰ μή ἐστι τοῦτο πάθημα, τὸ ἡδονῆς ἡττᾶσθαι: sicut admonui et supr. p. 353. Steph.

ἡμῖν. [§. 116.] Εἰ μὲν οὖν τότε εὐθὺς ὑμῖν[i] εἴπομεν ὅτι
ἀμαθία, κατεγελᾶτε[j] ἂν ἡμῶν· νῦν δ' ἐὰν[k] ἡμῶν κατα-
γελᾶτε, καὶ ὑμῶν αὐτῶν καταγελάσεσθε. καὶ γὰρ ὑμεῖς
ὡμολογήκατε ἐπιστήμης ἐνδείᾳ ἐξαμαρτάνειν περὶ τὴν τῶν I. i. 240.
ἡδονῶν αἵρεσιν καὶ λυπῶν τοὺς ἐξαμαρτάνοντας· ταῦτα δέ
ἐστιν ἀγαθά τε καὶ κακά. καὶ οὐ μόνον ἐπιστήμης, ἀλλὰ
καὶ εἰς[l] τὸ πρόσθεν ἔτι ὡμολογήκατε ὅτι μετρητικῆς.[m] ἡ
δὲ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις ἄνευ ἐπιστήμης ἴστε που καὶ
αὐτοὶ ὅτι ἀμαθίᾳ πράττεται.[n] ὥστε τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἡδονῆς
ἥττω εἶναι,[o] ἀμαθία ἡ μεγίστη. ἧς Πρωταγόρας ὅδε φησὶν
ἰατρὸς εἶναι καὶ Πρόδικος καὶ Ἱππίας· ὑμεῖς δὲ διὰ τὸ
οἴεσθαι ἄλλο τι ἢ ἀμαθίαν εἶναι οὔτε αὐτοὶ οὔτε τοὺς
ὑμετέρους παῖδας παρὰ τοὺς τούτων διδασκάλους τούσδε
τοὺς σοφιστὰς πέμπετε, ὡς οὐ[p] διδακτοῦ ὄντος, ἀλλὰ κη-
δόμενοι τοῦ ἀργυρίου καὶ οὐ διδόντες[q] τούτοις κακῶς πράτ-
τετε καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ.

§. 117. Ταῦτα μὲν τοῖς πολλοῖς ἀποκεκριμένοι ἂν
ἦμεν. ὑμᾶς δὲ δὴ[r] μετὰ Πρωταγόρου ἐρωτῶ, Ἱππία τε I. 358.
καὶ Πρόδικε—κοινὸς γὰρ δὴ ἔστω ὑμῖν[s] ὁ λόγος—, πό-
τερον δοκῶ ὑμῖν ἀληθῆ λέγειν ἢ ψεύδεσθαι. Ὑπερφυῶς
ἐδόκει ἅπασιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Ὁμολογεῖτε
ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, τὸ μὲν ἡδὺ ἀγαθὸν εἶναι, τὸ δὲ ἀνιαρὸν κα-
κόν. τὴν δὲ Προδίκου τοῦδε διαίρεσιν τῶν ὀνομάτων παραι- I. i. 241.
τοῦμαι· εἴτε γὰρ ἡδὺ εἴτε τερπνὸν λέγεις εἴτε χαρτόν,[t]
εἴτε ὁπόθεν καὶ[u] ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων, ὦ
βέλτιστε Πρόδικε, τοῦτό μοι πρὸς ὃ βούλομαι ἀπόκριναι.

καταγελᾶτε Θε.—[k] δὲ ἂν plerique.—[l] ἧς ΧΓΘΗ, om r.—[m] μετρητική Γ.—[n] πράττετε CE.—[o] εἶναι τὸ ἡδονῆς ἥττω Γ.—[p] οὐ om r.—[q] διδόντος E.—[r] καὶ r.—[s] ἡμῖν r.—

§. 116. ἐξαμαρτ. περὶ] *Peccare in voluptatum dolorumque electione, eos quidem qui peccant.* Nisi τοὺς legatur ante περὶ, non ante ἐξαμαρτ. Steph.

οὔτε αὐτοὶ] Post αὐτοὶ vel deest verbum προσέρχεσθε aliudve ejusdem significationis, vel potius subaudiri debet ex seq. verbo πέμπετε. Steph. Notabile ἀνακόλουθον sermonis, qui ita fore progressurus, οὔτε οἱ ὑμέτεροι παῖδες παρὰ—τοὺς σοφιστὰς προσέρχονται, sic statim post αὐτοὶ convertitur. Heind.

§. 117. εἴτε γὰρ ἡδὺ] Bas. 2. εἴτε καὶ ἡδύ. Trita est formula loquendi ὁπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις ὀνομάζων, in qua ὁπόθεν ad illam πατρόθεν appellationem refertur. Cf. not. ad Phædr. §. 130. ubi quod ductam formulam ex precantium more dixi, id male conjeci ex adscriptis ibi e Cratylo verbis. Heind.

τοῦτο ἀπόκριναι] H. l. est *hoc* (vocabulo) *utere in responsione tua, ut dicas*

[§. 118.] Γελάσας οὖν ὁ Πρόδικος συνωμολόγησε, καὶ οἱ ἄλλοι. Τί δὲ δή, ὦ ἄνδρες, ἔφην ἐγώ, τὸ τοιόνδε; αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις ἅπασαι, ἐπὶ τοῦ ἀλύπως ζῆν καὶ ἡδέως, ἆρ' οὐ καλαί [καὶ ὠφέλιμοι;] καὶ τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθόν τε καὶ ὠφέλιμον; Συνεδόκει. Εἰ ἄρα, ἔφην ἐγώ, τὸ ἡδὺ ἀγαθόν ἐστιν, οὐδεὶς οὔτε εἰδὼς οὔτε οἰόμενος ἄλλα βελτίω εἶναι ἢ ἃ ἐποίει καὶ δύναται, ἔπειτα ποιεῖ ταῦτα ἐξὸν τὰ βελτίω· οὐδὲ τὸ ἥττω εἶναι αὑτοῦ, ἄλλο τι τοῦτ' ἐστὶν ἢ ἀμαθία, οὐδὲ κρείττω ἑαυτοῦ ἄλλο τι[v] ἢ σοφία. Συνεδόκει πᾶσιν. Τί δὲ δή;[w] ἀμαθίαν ἄρα τὸ τοιόνδε λέγετε, τὸ ψευδῆ[x] ἔχειν δόξαν καὶ ἐψεῦσθαι περὶ τῶν πραγμάτων τῶν[y] πολλοῦ ἀξίων; Καὶ τοῦτο πᾶσι συνεδόκει. Ἄλλο τι οὖν,[z] ἔφην ἐγώ, ἐπί γε τὰ κακὰ οὐδεὶς ἑκὼν[a] ἔρχεται οὐδὲ[b] ἐπὶ ἃ οἴεται κακὰ εἶναι, οὐδ' ἔστι τοῦτο, ὡς ἔοικεν, ἐν ἀνθρώπου φύσει, ἐπὶ ἃ οἴεται κακὰ εἶναι ἐθέλειν[c] ἰέναι ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν· ὅταν τε ἀναγκασθῇ δυοῖν κακοῖν τὸ
s. i. 242. ἕτερον αἱρεῖσθαι,[d] οὐδεὶς τὸ μεῖζον αἱρήσεται ἐξὸν τὸ ἔλαττον. [§. 119.] Ἅπαντα ταῦτα συνδοκεῖ[e] ἅπασιν ἡμῖν. Τί[f] οὖν; ἔφην ἐγώ, καλεῖτέ τι δέος καὶ φόβον; καὶ ἆρα ὅ

[u] χαρὰν r.—[v] καὶ om r.—[v] ἄλλο τι om r.—[w] ἢ r.—[x] ψευδεῖ Ξ.—[y] τοῦ Εs.—[z] οὖν om Ξ.—[a] ἑκὼν om Ξ.—[b] οὐδ' r.—[c] ἐθέλει ε.—[d] αἱρεῖται r.—[e] συνεδόκει (quod præstat) r, ἐνδοκεῖ (συν superscr.) w.—[f] τι add Heindorfius.—[g] ὃ om r.—[h] τοῦτο om Ξ.—[i] δὲ

vel τὸ ἡδὺ εἶναι ἀγαθὸν, vel τὸ τερπνὸν εἶν. ἀγ. etc. Heind.

§. 118. αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις] An potius ἐπὶ τούτῳ? Xenoph. Cyrop. iv. 6. 6. οὐκ ἄν ποτε ἦλθον πρὸς σὲ ἐπὶ τῷ ἐκείνου κακῷ. vi. 3. 16. ἐπὶ γὰρ τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ καὶ ἐκινδύνευσε cet. Quanquam trita hæc est in significando proposito s. consilio præpositionis constructio. Genitivus hic si recte habet, ἐπὶ h. l. *motus* cujusdam significatu intelligendum, velut dicitur ἡ ἐπὶ Βαβυλῶνος ὁδὸς, ἐπὶ Λυδίας οἴχεσθαι, ἐπὶ Σάρδεων φεύγειν etc. Sunt igitur *αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις actiones huc ducentes s. tendentes*. Heind.

καλαὶ καὶ ὠφέλιμοι] Luce clarius est, quod jam monuit Schleierm. verba καὶ ὠφέλιμοι vitio nata esse ex seqq. καὶ ὠφέλιμον. Illis omissis, tum demum recte procedit argumentatio, αἱ ἐπὶ τούτου πράξεις—ἆρ' οὐ καλαὶ, καὶ τὸ καλὸν ἔργον ἀγαθόν τε καὶ ὠφέλιμον; Quanquam ante καλαὶ interpositum vellem καί. Heind.

ἢ ἃ ποιεῖ καὶ δυνατὰ] Ita correxi. Edd. ἢ ἃ ἐποίει καὶ δύναται, vitiose utrumque. Ineptum enim h. l. tempus imperfectum, quum statim sequatur præsens ποιεῖ, ineptius etiam vel absonum prorsus istud δύναται, quod ex Schleiermacheri correctione mutatum in δυνατὰ sensum his unice aptum reddit. Heind.

τῶν πολλοῦ ἀξ.] Sic Bas. 2. Reliquæ Edd. τοῦ πολλοῦ ἀξ. Heind.

§. 119. συνεδόκει] Ita Bas. 2. Cum Aldo Stephanus edidit συνδοκεῖ.—In proximis, Τί οὖν, ἔφην ἐγὼ, καλεῖτε δέος cet. scribendum ego existimo, Τί οὖν; ἔφην ἐγώ· καλεῖτέ τι δέος καὶ φόβον; καὶ ἆρα cet. Alioquin molestissime hoc καὶ ante ἆρα inculcatum sentiet unus-

περ ἐγώ; πρὸς σὲ λέγω, ὦ[g] Πρόδικε. προσδοκίαν τινὰ λέγω κακοῦ τοῦτο, εἴτε φόβον εἴτε δέος καλεῖτε. Ἐδόκει Πρωταγόρᾳ μὲν καὶ Ἱππίᾳ δέος τε καὶ φόβος εἶναι τοῦτο,[h] Προδίκῳ δὲ[i] δέος, φόβος δ' οὔ. Ἀλλ' οὐδέν, ἔφην[j] ἐγώ, ὦ[k] Πρόδικε, διαφέρει·[l] ἀλλὰ τόδε. εἰ ἀληθῆ τὰ ἔμπροσθέν ἐστιν, ἆρά τις ἀνθρώπων ἐθελήσει ἐπὶ ταῦτα ἰέναι ἃ δέδοικεν, ἐξὸν ἐπὶ ἃ μή; ἢ ἀδύνατον ἐκ τῶν ὡμολογημένων; ἃ γὰρ δέδοικεν, ὡμολόγηται ἡγεῖσθαι κακὰ εἶναι· ἃ δὲ ἡγεῖται κακά, οὐδένα οὔτε ἰέναι ἐπὶ ταῦτα οὔτε λαμβάνειν ἑκόντα. Ἐδόκει καὶ ταῦτα πᾶσιν. [§. 120.] 1. 359.
Οὕτω δὴ τούτων ὑποκειμένων, ἦν δ' ἐγώ, ὦ[m] Πρόδικέ τε καὶ Ἱππία, ἀπολογείσθω ἡμῖν Πρωταγόρας ὅδε, ἃ τὸ πρῶτον ἀπεκρίνατο, πῶς ὀρθῶς ἔχει, μὴ ἃ τὸ πρῶτον παντάπασι· τότε μὲν γὰρ δὴ πέντε ὄντων μορίων τῆς ἀρετῆς οὐδὲν ἔφη εἶναι[n] τὸ ἕτερον οἷον τὸ ἕτερον, ἰδίαν δὲ[o] αὐτοῦ ἕκαστον ἔχειν δύναμιν· ἀλλ' οὐ ταῦτα λέγω, ἀλλ' ἃ[p] τὸ ὕστερον[q] εἶπε. τὸ γὰρ ὕστερον ἔφη τὰ μὲν τέτταρα ἐπιεικῶς παραπλήσια ἀλλήλοις εἶναι,[r] τὸ δὲ ἓν πάνυ πολὺ[s] διαφέρειν τῶν 1. i. 243.
ἄλλων, τὴν ἀνδρίαν.[t] γνώσεσθαι[u] δέ μ' ἔφη τεκμηρίῳ τῷδε. εὑρήσεις γάρ, ὦ Σώκρατες, ἀνθρώπους ἀνοσιωτάτους μὲν ὄντας καὶ ἀδικωτάτους καὶ ἀκολαστοτάτους καὶ ἀμαθεστάτους, ἀνδρειοτάτους δέ·[v] ᾧ γνώσει ὅτι πολὺ διαφέρει ἡ ἀνδρία τῶν ἄλλων μορίων τῆς ἀρετῆς. καὶ ἐγὼ εὐθὺς τότε πάνυ ἐθαύμασα τὴν ἀπόκρισιν, καὶ ἔτι μᾶλλον ἐπειδὴ ταῦτα μεθ' ὑμῶν διεξῆλθον. ἠρόμην δ'[w] οὖν[x] τοῦτον εἰ τοὺς ἀνδρείους λέγοι[y] θαῤῥαλέους. ὁ[z] δὲ Καὶ ἴτας γ', ἔφη.

om Θ.—[j] ἔφη C.—[k] ὦ ego addidi.—[l] διαφέρειν E.—[m] ὦ add rc Σ.—[n] εἶναι om Θ. —[o] τοῦ τ.—[p] ἃ ΧΘ: ὃ *ς.—[q] δὴ ὕστερον τ.—[r] εἶναι om Γ.—[s] πολὺ add ΧΘτ.— [t] ἀνδρίαν ετ: ἀνδρείαν ς.—[u] γνώσεσθε Χ.—[v] δέ om BCErwy et pr Σ.—[w] δ' om yτ.

—[x] οὖν om Γ.—[y] λέγει ΞEετς.—[z] οἱ E.—[a] τίνα Θ, τί[να] Χ: τί *ς.—[b] Οὐκ...δειλοὶ

quisque. Parenthesin autem hæc facerent, ὅπερ ἐγὼ πρὸς σὲ λέγω, ni denuo deinde inferretur λέγω; nunc sic explenda oratio: καὶ ἄρα καλεῖτε τοῦτο ὅπερ ἐγὼ πρὸς σὲ λέγω.—πρὸς σέ. Conf. not. ad §. 67. Heind.

§. 120. μὴ ἃ τοπρῶτον παντάπ.] V. §. 61. Heind.

αὐτοῦ ἕκαστ.] Vulgo αὐτοῦ, quod in αὐτῶν mutandum conjecit Steph. Heind.

τὸ γὰρ ὕστερον ἔφη] V. §. 96.—ἀνδρίαν et deinde ἀνδρία hic, ut ubique ante, Ald. et Bass. pro ἀνδρείαν et ἀνδρεία, quam formam invexit Steph.—ἠρόμην δ' οὖν τοῦτον εἰ λέγει. Vid. quæ scripsi ad §. 80. 2. Heind.

[§. 121.] Μέμνησαι, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Πρωταγόρα, ταῦτα ἀποκρινόμενος; Ὡμολόγει. Ἴθι δή, ἔφην ἐγώ, εἰπὲ ἡμῖν, ἐπὶ τίνα[a] λέγεις ἴτας εἶναι τοὺς ἀνδρείους; ἦ ἐφ' ἅ περ οἱ δειλοί; Οὐκ[b] ἔφη. Οὐκοῦν ἐφ' ἕτερα. Ναί, ἦ δ' ὅς. Πότερον οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαῤῥαλέα ἔρχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινά;[c] Λέγεται δή,[d] ὦ Σώκρατες, οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Ἀληθῆ, ἔφην ἐγώ, λέγεις· ἀλλ'[e] οὐ τοῦτ'[f] ἐρωτῶ, ἀλλὰ σὺ ἐπὶ τί φῂς ἴτας εἶναι τοὺς ἀνδρείους; ἆρ' ἐπὶ τὰ δεινά, ἡγουμένους δεινὰ εἶναι, ἢ ἐπὶ τὰ μή; Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις ἀπεδείχθη ἄρτι ὅτι ἀδύνατον. Καὶ τοῦτο, ἔφην ἐγώ,
I. i. 244. ἀληθὲς λέγεις.[g] ὥστ' εἰ τοῦτο ὀρθῶς[h] ἀπεδείχθη, ἐπὶ μὲν ἃ δεινὰ ἡγεῖται εἶναι οὐδεὶς ἔρχεται, ἐπειδὴ τὸ ἥττω εἶναι ἑαυτοῦ εὑρέθη ἀμαθία[i] οὖσα. Ὡμολόγει. Ἀλλὰ μὴν ἐπὶ ἅ γε θαῤῥοῦσι πάντες αὖ ἔρχονται, καὶ δειλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι, καὶ ταύτῃ[j] γε ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἔρχονται οἱ δειλοί τε καὶ οἱ ἀνδρεῖοι.[k] [§. 122.] Ἀλλὰ μέντοι, ἔφη, ὦ Σώ-

νά
om ττ.—[c] δειλά ΧΓΞΒCτυογε, δειλά E.—[d] δὲ ε.—[e] ἀλλ' τυγετ.—[f] τοῦτ' Γ.—[g] λέγω Σ.—[h] ὀρθῶς...τὸ om ττ.—[i] εὑρέθη ἡ ἀμαθία Θ.—[j] καὶ ταύτῃ 369, 2. ἀνδρεῖοι om ττ.—

§. 121. ἢ ἐφ' ἅπερ οἱ δειλοί;] Scripsi ἢ pro ἦ, quod vix aptum h. l. quum non sit per se liquidum, quæ sint illa, ἐφ' ἅπερ ἴτασι οἱ δειλοί. HEIND.

ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες] Supra enim §. 118. sq. demonstratum, neminem scientem lubentemque ire ad ea quæ mala putet; timorem autem mali futuri expectationem esse; itaque neminem ire velle ad ea quæ timeat seu mala fore sibi opinetur. Non igitur fortes ad τὰ δεινὰ, metuenda, ibunt δεινὰ ea esse putantes. Referuntur autem hæc, Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη—ἀδύνατον, ut sæpe fit in his dialogis, ad priorem hanc interrogationis partem ἆρ' ἐπὶ τὰ δεινὰ ἡγουμένους δεινὰ εἶναι; HEIND.

ἐπειδὴ τὸ ἥττω εἶν. ἑ. ε. ἀ. ο.] V. §. 116. Nimirum si qui sunt qui iræ aliisve cupiditatibus indulgentes suique ἥττονες feruntur ad τὰ δεινὰ, ut sunt, eos illuc ἀμαθία quædam perducit, quum δεινὰ esse illa ignorent, certe, quantum sibi mali immineat, non exputent. Aliter qui additamenti hujus vim et sensum explicem, non video. HEIND.

ἀμαθία οὖσα] Ita frequenti nec tamen constanti sermonis usu participium hoc prægresso proxime nomini accommodari solet. de rep. i. extr. ὁπότε γὰρ τὸ δίκαιον μὴ οἶδα ὅ ἐστι, σχολῇ εἴσομαι εἴτε ἀρετή τις οὖσα τυγχάνει εἴτε καὶ οὔ. iii. p. 392. D. ἆρ' οὐ πάντα ὅσα ὑπὸ μυθολόγων ἢ ποιητῶν λέγεται, διήγησις οὖσα τυγχάνει cet. iv. p. 420. C. οἱ γὰρ ὀφθαλμοί, κάλλιστον ὄν, οὐκ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι εἶεν. Xenoph. Cyrop. vi. 1. 10. ὡς οὖν τὰ μὲν οἴκοι στρατείαν οὖσαν, τάδε δὲ ἑορτήν, ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ —διαλύειν τήνδε τὴν πανήγυριν. Conf. not. ad Hipp. Maj. §. 43. Contra mox h. l. §. 125. νῦν δ' εἰ φανήσεται (ἡ ἀρετὴ) ἐπιστήμη ὂν etc. HEIND.

οἱ δειλοί τε καὶ ἄνανδροι] Facillimum in his, quæ corrupta sunt manifesto, cum Cornario reponere οἱ δειλοί τε καὶ ἀνδρεῖοι, idque confirmare videtur Ficini versio: atque hac ratione eadem et timidi et fortes aggrediuntur; ut vulgatam scripturam repetitio primæ in voc. ἀνδρεῖοι syllabæ pepererit. Nam quod Schleiermacherus meus conjecit, οἱ ἀν-

κρατες, τῶν γε τοὐναντίον ἐστὶν ἐπὶ ἃ οἵ τε[l] δειλοὶ[m] ἔρχονται καὶ οἱ ἀνδρεῖοι.[n] αὐτίκα εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν ἐθέλουσιν ἰέναι, οἱ δὲ οὐκ ἐθέλουσιν. Πότερον, ἔφην ἐγώ, καλὸν ὂν ἰέναι ἢ αἰσχρόν; Καλόν, ἔφη. Οὐκοῦν εἴπερ καλόν, καὶ ἀγαθὸν ὡμολογήσαμεν ἐν[o] τοῖς ἔμπροσθεν· τὰς γὰρ καλὰς πράξεις ἁπάσας[p] ἀγαθὰς ὡμολογήσαμεν. Ἀληθῆ λέγεις, καὶ ἀεὶ ἔμοιγε[q] δοκεῖ οὕτως. Ὀρθῶς γε,[r] ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ ποτέρους φῂς εἰς[s] τὸν πόλεμον οὐκ ἐθέλειν I. 360.
ἰέναι, καλὸν ὂν καὶ ἀγαθόν; Τοὺς δειλούς, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν, ἦν δ' ἐγώ, εἴπερ καλὸν καὶ ἀγαθόν, καὶ ἡδύ; Ὡμολόγηται γοῦν, ἔφη. Ἆρ' οὖν γιγνώσκοντες οἱ δειλοὶ οὐκ ἐθέλουσιν ἰέναι ἐπὶ τὸ κάλλιόν[t] τε καὶ ἄμεινον καὶ ἥδιον; Ἀλλὰ καὶ[u] τοῦτο ἐὰν ὁμολογῶμεν, ἔφη, διαφθεροῦμεν[v] τὰς ἔμπροσθεν ὁμολογίας. [§. 123.] Τί δ' ὁ ἀνδρεῖος; οὐκ ἐπὶ τὸ κάλλιόν τε καὶ ἄμεινον καὶ ἥδιον ἔρχεται; Ἀνάγκη, ἔφη, ὁμολογεῖν. Οὐκοῦν ὅλως οἱ ἀνδρεῖοι οὐκ I. i. 245.
αἰσχροὺς φόβους[w] φοβοῦνται, ὅταν φοβῶνται, οὐδὲ αἰσχρὰ θάῤῥη θαῤῥοῦσιν. Ἀληθῆ,[x] ἔφη. Εἰ δὲ μὴ αἰσχρά, ἆρ' οὐ καλά; Ὡμολόγει. Εἰ δὲ καλά, κἀγαθά;[y] Ναί. Οὐκοῦν καὶ οἱ δειλοὶ καὶ οἱ θρασεῖς[z] καὶ οἱ μαινόμενοι τοὐναντίον αἰσχρούς τε[a] φόβους φοβοῦνται καὶ αἰσχρὰ θάῤῥη θαῤῥοῦσιν. Ὡμολόγει. Θαῤῥοῦσι δὲ τὰ αἰσχρὰ καὶ κακὰ[b] δι' ἄλλο τι ἢ δι' ἄγνοιαν καὶ ἀμαθίαν; Οὕτως ἔχει, ἔφη. Τί οὖν; τοῦτο δι' ὃ δειλοί εἰσιν οἱ δειλοί, δει-

[k] οἱ ἀνδρεῖοι 𝔛 et corr Σ, ἀνδρεῖοι Γ, οἱ ἄνανδροι Θ𝔱 : ἄνανδροι *ς.—[l] γε Σ, om Γ.—[m] ἀνδρεῖοι corr Σ.—[n] οὐ καὶ οἱ δειλοί corr Σ.—[o] ἐν...ὁμολογήσαμεν om Σ.—[p] ἁπάσας om Θ.—[q] ἐμοὶ αἰεὶ 𝔱.—[r] γ' ϰ.—[s] ποτέρου φήσεις 𝔛.—[t] καλόν mei omnes.—[u] καὶ ante τοῦτο om Cy.—[v] διαφεροῦμεν 𝔛.—[w] φόβους om pr Σ.—[x] ἀληθῆ...θαῤῥοῦσι in mg rc Ε.—[y] κἀγαθά Γ.—[z] θαρσεῖς 𝔛.—[a] γε ς.—[b] τὰ κακὰ καὶ αἰσχρὰ 𝔱.

δρεῖοί τε καὶ ἄνανδροι, in eo vereor ne quid affectatæ elegantiæ hæc habeat sermonis variatio, καὶ δειλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι, — οἱ ἀνδρεῖοί τε καὶ ἄνανδροι, hoc quidem loco, ubi tam crebra τῶν δειλῶν et τῶν ἀνδρείων tanquam oppositorum inter se mentio. Heind.

§. 122. αὐτίκα] H. l. sonat *exempli gratia, verbi causa*, ut sæpe sermonis initio. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 56. qui plura tamen ibi e Platone commiscuit, in quibus longe alia vocabuli potestas.—Paullo inferius in his, ἐπὶ τὸ κάλλιόν τε καὶ ἀμ. καὶ ἡδ. Ald. et Bass. καλὸν pro κάλλιον, suffragante Ficino: *Numquid scientes timidi ad id quod pulchrum, melius et jucundius est, proficisci nolunt?* Quanquam is etiam in proximis, ubi Edd. omnes habent κάλλιον, vertit *pulchrum*. In re manifesta Stephanum sequendum putavi. Heind.

§. 123. αἰσχροὺς γε] Imo αἰσχρούς τε φ. Heind.

s. i. 228. ἀνθρώπων εὖ[n] ζῆν, τοὺς δὲ κακῶς;[o] Ἔφη.[p] Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ἄνθρωπος ἂν[q] εὖ ζῆν, εἰ ἀνιώμενός τε καὶ ὀδυνώμενος ζῴη; Οὐκ ἔφη. Τί δ', εἰ ἡδέως βιοὺς τὸν βίον τελευτήσειεν, οὐκ εὖ ἄν σοι δοκοῖ[r] οὕτω[s] βεβιωκέναι; Ἔμοιγ', ἔφη. Τὸ μὲν ἄρ'[t] ἡδέως ζῆν ἀγαθόν, τὸ δ' ἀηδῶς κακόν. Εἴπερ τοῖς καλοῖς γ', ἔφη, ζῴη ἡδόμενος. Τί δή, ὦ Πρωταγόρα; μὴ καὶ σύ, ὥσπερ οἱ πολλοί, ἡδέ'[u] ἄττα καλεῖς κακὰ καὶ ἀνιαρὰ ἀγαθά; Ἐγὼ γὰρ λέγω.[v] Καθ' ὃ[w] ἡδέα ἐστίν, ἆρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθά, μὴ εἴ[x] τι ἀπ'[y] αὐτῶν ἀποβήσεται ἄλλο; καὶ αὖθις αὖ τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως[z] οὕτως οὐ καθ' ὅσον ἀνιαρά, κακά;[a] Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἁπλῶς οὕτως[b] ὡς σὺ[c] ἐρωτᾷς, εἰ ἐμοὶ ἀποκριτέον ἐστίν, ὡς τὰ ἡδέα τε[d] ἀγαθά ἐστιν[e] ἅπαντα καὶ τὰ ἀνιαρὰ κακά· ἀλλά μοι[f] δοκεῖ οὐ μόνον πρὸς τὴν νῦν ἀπόκρισιν ἐμοὶ ἀσφαλέστερον εἶναι ἀποκρίνασθαι,[g] ἀλλὰ[h] καὶ πρὸς πάντα τὸν ἄλλον βίον τὸν ἐμόν, ὅτι ἔστι μὲν ἃ

—[l] τε Cry.—[m] εὐτροφία Θ.—[n] ἂν εὖ Γ.—[o] κακοὺς Ε.—[p] ἦ δ' ὃς rc ɾ.—[q] ἂν om Ξ.—[r] δοκοῖ ΧΘΞΒCry, δοκεῖ Ξωε et corr Γ: δοκῇ *s.—[s] οὗτος Θγτ et corr Γ.—[t] ἄρ' Γ.—[u] ἡδέ' ɾ: ἡδέα s.—[v] ἔγωγε. οἷον λέγεις s.—[w] ὃν ΧΘ, ὃ μὲν ɾ: in Ξ litura est.—[x] μὴ εἰ ΧΘΞΒCrωγετ: εἰ μὴ *s.—[y] ἄρ' ἂν Γ.—[z] ante οὕτως non interpungunt rωγe.—[a] κακά om ω.—[b] οὕτω Χ.—[c] ἐμὲ r.—[d] τε καὶ Θ.—[e] ἐστιν ἀγαθὰ Ε.—[f] ἀλλ' ἅ μοι Χ.—[g] ἀποκρίνεσθαι ΞΕrs.—[h] ἀλλ' ἃ Χ.—

§. 101. οὐκ εὖ ἄν σοι δοκεῖ] Edd. obvio errore, δοκῇ. Conf. Brunck. ad Aristoph. Plut. 380. Heind.

οἷον λέγεις· καθ' ὃ ἡδέα ἐστ.] Ita Ald. et Steph. quo teste 'legitur ita: Ἐγὼ γὰρ λέγω καθ' ὅ' [nempe] in Bas. 2. quacum congruit Ficini hæc versio: *Sic autem interrogo: utrum in quantum jucunda sunt, in tantum non bona* etc. In qua scriptura vereor ut aptum satis sit verbum λέγω ipsumque hoc ἐγώ, quum potius expectarit aliquis, ἐρωτῶ δὲ τοῦτο —; neque offendit illud, epinor, quod qui statim rem concedit h. l. Protagoras subjecta deinde Socratis interrogatione admonitus dubitantius loquitur, Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρ. Itaque alteram tenui, e Cod. Ms. ductam haud dubie. Mirantis autem est formula Οἷον λέγεις, ut οἷον s. οἷα ποιεῖς Euthyphr. extr. Charmid. §. 30. In his vero, καθ' ὃ ἡδέα ἐστὶν etc. non nisi ἡδέα ὄντα illa, quæ mala se vocare concessit Protagoras, intelligi posse arbitror, non, ut fecit in versione Schleierm. πάντα, neque ex his alium nisi hunc existere sensum: *quatenus dulcia sunt* (illa), *an eatenus non bona* (sed mala) *dicis, nisi quid inde aliud consequatur?* Quo tamen sensu vix quisquam acquiescet. Fallor aut scripserat Plato: καθ' ὃ ἡδέα τὰ ἡδέα ἐστίν, ἆρα— *quatenus jucunda sunt quæcunque sunt jucunda, an eatenus non* (tu dicis) *bona, nisi quid inde aliud* (commodi honestive) *sequatur? Ac rursus quæ molesta sunt, eodem modo non, quatenus molesta sunt, mala?* Quorum postrema quum Edd. sic distincta exhibeant, καὶ αὖθις αὖ τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως; Οὕτως. Οὐ, καθόσον ἀνιαρά, κακά; Heusdius [p. 75.] expuncto Οὕτως, uno tenore jungi hæc voluit; nihil præter verborum distinctionem tollendam vidit Schleiermacherus. ὡσαύτως οὕτως ita quum alias legitur, tum Xenoph. Cyrop. i. 1. 4. Κῦρος δὲ παραλαβὼν ὡσαύτως οὕτω καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη etc. viii. 5. 3. Ὡσαύτως δὲ οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς. Atque ita Platonis hæc etiam Ficinus legit quum vertit: *rursusque utrum similiter tristia non ex eo, quod tristia, mala.* Heind.

κρατες, πᾶν γε τοὐναντίον ἐστὶν ἐπὶ ἃ οἵ τε[l] δειλοὶ[m] ἔρ-
χονται καὶ οἱ ἀνδρεῖοι.[n] αὐτίκα εἰς τὸν πόλεμον οἱ μὲν
ἐθέλουσιν ἰέναι, οἱ δὲ οὐκ ἐθέλουσιν. Πότερον, ἔφην ἐγώ,
καλὸν ὂν ἰέναι ἢ αἰσχρόν; Καλόν, ἔφη. Οὐκοῦν εἴ
περ καλόν, καὶ ἀγαθὸν ὡμολογήσαμεν ἐν[o] τοῖς ἔμπροσθεν·
τὰς γὰρ καλὰς πράξεις ἁπάσας[p] ἀγαθὰς ὡμολογήσαμεν.
Ἀληθῆ λέγεις, καὶ ἀεὶ ἔμοιγε[q] δοκεῖ οὕτως. Ὀρθῶς γε,[r]
ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ ποτέρους φῂς εἰς[s] τὸν πόλεμον οὐκ ἐθέλειν s. 360.
ἰέναι, καλὸν ὂν καὶ ἀγαθόν; Τοὺς δειλούς, ἦ δ' ὅς. Οὐκοῦν,
ἦν δ' ἐγώ, εἴ περ καλὸν καὶ ἀγαθόν, καὶ ἡδύ; Ὡμολό-
γηται γοῦν, ἔφη. Ἆρ' οὖν γιγνώσκοντες οἱ δειλοὶ οὐκ
ἐθέλουσιν ἰέναι ἐπὶ τὸ κάλλιόν[t] τε καὶ ἄμεινον καὶ ἥδιον;
Ἀλλὰ καὶ[u] τοῦτο ἐὰν ὁμολογῶμεν, ἔφη, διαφθεροῦμεν[v]
τὰς ἔμπροσθεν ὁμολογίας. [§. 123.] Τί δ' ὁ ἀνδρεῖος;
οὐκ ἐπὶ τὸ κάλλιόν τε καὶ ἄμεινον καὶ ἥδιον ἔρχεται;
Ἀνάγκη, ἔφη, ὁμολογεῖν. Οὐκοῦν ὅλως οἱ ἀνδρεῖοι οὐκ s. i. 245.
αἰσχροὺς φόβους[w] φοβοῦνται, ὅταν φοβῶνται, οὐδὲ αἰσχρὰ
θάῤῥη θαῤῥοῦσιν. Ἀληθῆ,[x] ἔφη. Εἰ δὲ μὴ αἰσχρά, ἆρ'
οὐ καλά; Ὡμολόγει. Εἰ δὲ καλά, κἀγαθά;[y] Ναί.
Οὐκοῦν καὶ οἱ δειλοὶ καὶ οἱ θρασεῖς[z] καὶ οἱ μαινόμενοι
τοὐναντίον αἰσχρούς τε[a] φόβους φοβοῦνται καὶ αἰσχρὰ
θάῤῥη θαῤῥοῦσιν. Ὡμολόγει. Θαῤῥοῦσι δὲ τὰ αἰσχρὰ
καὶ κακὰ[b] δι' ἄλλο τι ἢ δι' ἄγνοιαν καὶ ἀμαθίαν; Οὕτως
ἔχει, ἔφη. Τί οὖν; τοῦτο δι' ὃ δειλοί εἰσιν οἱ δειλοί, δει-

[k] οἱ ἀνδρεῖοι 𝔛 et corr Ξ, ἀνδρεῖοι Γ, οἱ ἄνανδροι Θτ: ἄνανδροι *ς.—[l] γε Ξ, om Γ.—[m] ἀνδρεῖοι corr Ξ.—[n] οὐ καὶ οἱ δειλοί corr Ξ.—[o] ἐν...ὡμολογήσαμεν om Ξ.—[p] ἁπάσας om Θ.—[q] ἐμοὶ αἰεὶ τ.—[r] γ' κ.—[s] ποτέρου φήσεις 𝔛.—[t] καλόν mei omnes.—[u] καὶ ante τοῦτο om Cy.—[v] διαφεροῦμεν 𝔛.—[w] φόβους om pr Ξ.—[x] ἀληθῆ...θαῤῥοῦσι in mg rc E.—[y] κἀγαθά Γ.—[z] θαρσεῖς 𝔛.—[a] γε ς.—[b] τὰ κακὰ καὶ αἰσχρὰ τ.

δρεῖοί τε καὶ ἄνανδροι, in eo vereor ne quid affectatæ elegantiæ hæc habeat sermonis variatio, καὶ δειλοὶ καὶ ἀνδρεῖοι, — οἱ ἀνδρεῖοί τε καὶ ἄνανδροι, hoc quidem loco, ubi tam crebra τῶν δειλῶν et τῶν ἀνδρείων tanquam oppositorum inter se mentio. Heind.

§. 122. αὐτίκα] H. l. sonat *exempli gratia, verbi causa*, ut sæpe sermonis initio. Vid. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 56. qui plura tamen ibi e Platone commiscuit, in quibus longe alia vocabuli potestas.—Paullo inferius in his, ἐπὶ τὸ κάλλιόν τε καὶ ἀμ. καὶ ἡδ. Ald. et Bas. καλὸν pro κάλλιον, suffragante Ficino: *Numquid scientes timidi ad id quod pulchrum, melius et jucundius est, proficisci nolunt?* Quanquam is etiam in proximis, ubi Edd. omnes habent κάλλιον, vertit *pulchrum*. In re manifesta Stephanum sequendum putavi. Heind.

§. 123. αἰσχροὺς γε] Imo αἰσχρούς τε φ. Heind..

λίαν ἢ ἀνδρίαν καλεῖς; Δειλίαν ἔγωγ᾽, ἔφη. Δειλοὶ δὲ οὐ[c] διὰ τὴν τῶν δεινῶν[d] ἀμαθίαν ἐφάνησαν ὄντες; Καὶ[e] πάνυ γ᾽, ἔφη. Διὰ ταύτην ἄρα τὴν ἀμαθίαν δειλοί εἰσιν. Ὡμολόγει.[f] Δι᾽ ὃ δὲ δειλοί εἰσι, δειλία ὁμολογεῖται παρὰ σοῦ; Συνέφη. Οὐκοῦν ἡ τῶν δεινῶν[d] καὶ μὴ δεινῶν ἀμαθία δειλία ἂν εἴη; Ἐπένευσεν. Ἀλλὰ μήν, ἦν δ᾽ ἐγώ, ἐναντίον ἀνδρία δειλίᾳ.[g] Ἔφη. Οὐκοῦν ἡ[h] τῶν δεινῶν[d] καὶ μὴ δεινῶν[d] σοφία ἐναντία τῇ τούτων[i] ἀμαθίᾳ ἐστίν; Καὶ ἐνταῦθα ἔτι ἐπένευσεν. Ἡ δὲ τούτων ἀμαθία δειλία; Πάνυ μόγις ἐνταῦθα[j] ἐπένευσεν. Ἡ σοφία ἄρα τῶν δεινῶν[k] καὶ μὴ δεινῶν[l] ἀνδρία ἐστιν, ἐναντία οὖσα τῇ
s. i. 246. τούτων ἀμαθίᾳ. [§. 124.] Οὐκέτι ἐνταῦθ᾽ οὔτ᾽ ἐπινεῦσαι ἠθέλησεν ἐσίγα τε. Καὶ ἐγὼ εἶπον Τί δή, ὦ Πρωταγόρα, οὔτε σὺ φῂς[m] ἃ ἐρωτῶ οὔτε ἀπόφῃς;[n] Αὐτός, ἔφη, πέρανον. Ἕν γ᾽, ἔφην ἐγώ, μόνον ἐρόμενος ἔτι σε, εἴ σοι ὥς περ τὸ πρῶτον ἔτι δοκοῦσιν εἶναί τινες ἄνθρωποι ἀμαθέστατοι μέν, ἀνδρειότατοι δέ. Φιλονεικεῖν μοι, ἔφη,[o] δοκεῖς, ὦ Σώκρατες, τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. χαριοῦμαι[p] οὖν σοι, καὶ λέγω ὅτι[q] ἐκ τῶν ὡμολογημένων ἀδύνατόν μοι δοκεῖ εἶναι. Οὔ τοι, ἦν δ᾽ ἐγώ, ἄλλου[r] ἕνεκα ἐρωτῶ πάντα ταῦτα ἢ σκέψασθαι βουλόμενος πῶς ποτ᾽ ἔχει τὰ περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τί ποτ᾽ ἐστὶν αὐτὸ[s] ἡ ἀρετή. οἶδα γὰρ ὅτι τούτου φανεροῦ
s. 361. γενομένου μάλιστ᾽[t] ἂν κατάδηλον γένοιτ᾽[u] ἐκεῖνο, περὶ οὗ ἐγώ τε καὶ σὺ μακρὸν λόγον ἑκάτερος[w] ἀπετείναμεν, ἐγὼ μὲν λέγων ὡς οὐ διδακτὸν ἀρετή, σὺ δ᾽ ὡς διδακτόν. [§. 125.] Καί μοι δοκεῖ ἡμῶν ἡ ἄρτι ἔξοδος τῶν λόγων ὥς περ ἄνθρωπος κατηγορεῖν τε καὶ καταγελᾶν, καὶ εἰ

—c οὐ om r.—d δειλῶν omnes præter rc Σ.—e καὶ om ΥΓΘ.—f ὡμολογεῖτο r.—g ἀνδρίᾳ δειλία C.—h εἰ ἡ rc Σ.—i ἀμαθία δειλία, ἡ δειλία ἄρα Σ.—j ἐνταῦθ᾽ Γ.—k δειλῶν ΥΓΘΞΣ.—l καὶ μὴ δεινῶν om r.—m σὺ φῄς corr Σ.—n ἀποφῄς rwe, ἀπόφῃς yt.—o ἔφη ΥΘτ: ὅτι *s.—p χαριοῦμαι r.—q ὅτι om Γ.—r ἀλλ᾽ οὐ rwyet.—s αὐτὴ r, om t.—t μάλιστ᾽ Γwe.—u γένοιτ᾽ Γ.—w ἑκάτερος μακρὸν λόγον t, μακρὸν

ὡμολογεῖτο] Bas. 2. ὡμολόγηται. Aptum utrumque. Heind.

§. 124. φιλονεικεῖν μοι ἔτι δοκεῖς—τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον] De Rep. i. p. 338. προσεποιεῖτο δὲ φιλονεικεῖν πρὸς τὸ ἐμὲ εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Simplici accusativo, uti h. l. constructum verbum Thucyd. v. 111.—δοθείσης αἱρέσεως πολέμου πέρι καὶ ἀσφαλείας μὴ τὰ χείρω φιλονεικῆσαι, cum studio quodam deteriora sequi. Heind.

φωνὴν λάβοι, εἰπεῖν ἂν ὅτι Ἄτοποί γ' ἐστέ, ὦ Σώκρατές τε[x] καὶ Πρωταγόρα. σὺ μὲν λέγων ὅτι οὐ διδακτόν ἐστιν ἀρετὴ[y] ἐν τοῖς ἔμπροσθε,[z] νῦν σεαυτῷ τἀναντία σπεύδεις, ἐπιχειρῶν ἀποδεῖξαι ὡς πάντα[a] χρήματα ἐστὶν ἐπιστήμη, καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ σωφροσύνη[a] καὶ ἡ ἀνδρία, ᾧ τρόπῳ I. i. 247.
μάλιστ' ἂν διδακτὸν φανείη ἡ ἀρετή. εἰ μὲν γὰρ ἄλλο τι ἦν ἡ ἐπιστήμη ἡ[b] ἀρετή, ὥς περ Πρωταγόρας ἐπιχείρει λέγειν, σαφῶς οὐκ ἂν ἦν διδακτόν· νῦν δὲ εἰ φανήσεται ἐπιστήμη ὄν,[c] ὡς σὺ σπεύδεις, ὦ Σώκρατες, θαυμάσιον ἔσται μὴ διδακτὸν ὄν. Πρωταγόρας δ' αὖ διδακτὸν τότε ὑποθέμενος,[d] νῦν τοὐναντίον ἔοικε σπεύδοντι ὀλίγου πάντα μᾶλλον φανῆναι αὐτὸ ἢ ἐπιστήμην·[e] καὶ οὕτως ἂν ἥκιστα εἴη διδακτόν. [§. 126.] Ἐγὼ οὖν, ὦ Πρωταγόρα, πάντα ταῦτα καθορῶν ἄνω κάτω ταραττόμενα δεινῶς, πᾶσαν προθυμίαν ἔχω καταφανῆ αὐτὰ γενέσθαι, καὶ βουλοίμην ἂν ταῦτα διεξελθόντας ἡμᾶς ἐξελθεῖν ἐπὶ[f] τὴν ἀρετὴν ὅ τι ἔστι, καὶ πάλιν ἐπισκέψασθαι περὶ αὐτοῦ, εἴτε διδακτὸν εἴτε μὴ διδακτόν, μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὁ Ἐπιμηθεὺς ἐκεῖνος καὶ ἐν τῇ σκέψει σφήλῃ ἐξαπατήσας, ὥς περ καὶ ἐν τῇ διανομῇ ἠμέλησεν ἡμῶν, ὡς φῂς σύ.[g] ἤρεσεν οὖν μοι καὶ ἐν τῷ μύθῳ ὁ Προμηθεὺς μᾶλλον τοῦ Ἐπιμηθέως· ᾧ χρώμενος ἐγὼ καὶ προμηθούμενος ὑπὲρ[h] τοῦ βίου τοῦ ἐμαυτοῦ παν-

λόγον ἑκάτεροι w.—[x] τε om r.—[y] ἐστιν ἀρετὴ ΧΘτ: ἐστιν ἡ ἀρετὴ *s.—[z] ἔμπροσθε C: ἔμπροσθεν *s.—[a] πάντα om Γ.—[a] ἡ ante σωφροσύνη solus habet, cum s, Γ.—[b] ἡ] ἡ Ε.—[c] ὅλον mei omnes.—[d] ὑποτιθέμενος r.—[e] ἐπιστήμην ΧΓΞΣΒCrywετ: ἐπιστήμη *s.—[f] ἐξελθεῖν ἐπὶ Θ: ἐξελθεῖν καὶ ἐπὶ *s.—[g] σὺ φῄς ετ.—[h] ὑπὸ ry.—

§. 125. ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀρ.] Lego ἄλλό τι ἦν ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀρετή. id est, *Siquid aliud esset Virtus quam scientia, perspicuum esset illam doceri non posse: at nunc si Virtus comperiatur esse scientia, mirum fuerit illam doceri non posse.* Steph.

ἐπιστήμη ὄν] Ex vet. Cod. lego ἐπιστήμη ἄλλό τι οὖσα. idcirco deest in mea interpretatione *aliud*, et vitiose lectionis vestigia apparent, ὃ ὡς σύ: quæ verba propter viciniam vocis ἄλλό τι a librario facile fuerunt commutata. Serran.

Vulgo, perverso sensu, ἡ ἐπιστήμη ἡ ἀρετή, quod tamen et Ficinus expressit: *si enim aliud quiddam esset scientia quam virtus.* Veram scripturam dubitanter, quod miror, in margine, proposuit Stephanus. Heind.

ἐπιστήμη ὅλον] Bas. 2. atque paullo post eadem Ed. Πρωτ. δ' αὖ διδακτὸν ὂν τότε ὑποθ. Unde rescribendum διδακτὸν ὂν τότε. Heind.

ἐπιστήμην] Ita Bas. 2. Vitiose cum Ald. Steph. ἐπιστήμη. Heind.

§. 126. μὴ πολλάκις] *Ne forte* etc. V. not. ad Phædon. §. 11.—ὥσπερ καὶ ἐν τῇ διανομῇ ἠμ. V. §. 32.—ὅπερ καὶ κατ' ἀρχὰς ἔλ. V. §. 19. 94. Heind.

τός, πάντα ταῦτα πραγματεύομαι, καὶ εἰ σὺ[i] ἐθέλοις,[j] ὅ
περ[k] καὶ[l] κατ' ἀρχὰς ἔλεγον, μετὰ σοῦ ἂν ἥδιστα ταῦτα
συνδιασκοποίην.[m] Καὶ ὁ Πρωταγόρας, Ἐγὼ μέν, ἔφη, ὦ
r. i. 248. Σώκρατες, ἐπαινῶ σου τὴν προθυμίαν καὶ τὴν διέξοδον τῶν
λόγων. καὶ γὰρ οὔτε τἆλλα οἶμαι κακὸς εἶναι ἄνθρωπος,[n]
φθονερός τε ἥκιστ' ἀνθρώπων,[o] ἐπεὶ καὶ περὶ σοῦ πρὸς πολ-
λοὺς δὴ εἴρηκα, ὅτι ὧν ἐντυγχάνω πολὺ μάλιστα ἄγαμαι
σέ, τῶν μὲν[p] τηλικούτων καὶ πάνυ· καὶ λέγω γε ὅτι οὐκ
ἂν θαυμάζοιμι, εἰ τῶν ἐλλογίμων γένοιο ἀνδρῶν ἐπὶ σοφίᾳ.
καὶ περὶ τούτων δὲ εἰσαῦθις, ὅταν βούλῃ, διέξιμεν·[q] νῦν
i. 362. δ' ὥρα[r] ἤδη[s] καὶ ἐπ' ἄλλο τι τρέπεσθαι. Ἀλλ', ἦν δ'
ἐγώ, οὕτω χρὴ ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ. καὶ γὰρ ἐμοὶ οἷ περ
ἔφην ἰέναι πάλαι[t] ὥρα, ἀλλὰ Καλλίᾳ τῷ καλῷ χαριζό-
μενος παρέμεινα.

Ταῦτ' εἰπόντες καὶ ἀκούσαντες ἀπῆμεν.[u]

[i] εἴ σοι.—[j] θέλεις Γ.—[k] ὥσπερ τ.—[l] καὶ om ϛ.—[m] διασκοποίην τ et pr Ξ.—[n] κακὸς οἶμαι ἄνθρωπος εἶναι τ.—[o] ἥκιστ' ἂν ἀνθρώπων Eϛ.—[p] μὲν ΧΓΗΣΒΕrωct : μὴν *ϛ.—[q] διέξειμεν ΧΓΗΒCΕrω, διέξειμι τ.—[r] ἔρα ϛ.—[s] ἤδη om ΞΒCΕrωγϛ.—[t] πάλιν τ.—[u] ἀπῄειμεν Χ.

οἷπερ ἔφην ἰέναι] V. §. 64. extr. Heind.

Καλλίᾳ τῷ καλῷ] Notatis de hac τοῦ καλοῦ appellatione ad Hipp. Maj. §. 1. adde Schol. ad Aristoph. Vesp. §. 98. ἐπέγραφον οἱ Ἀθηναῖοι τὰ τῶν καλῶν ὀνόματα οὕτως· ὁ δεῖνα καλός. ἔγραφον δὲ καὶ ἐν τοίχοις καὶ ἐν θύραις καὶ ὅπου τύχῃ. Conf. Bergler. ad Aristoph. Acharn. 144. Kuster. ad Suid. v. Καλοί. Heind.

FINIS VOL. I.

[redacted]

λων καὶ ἔλλειψις· ταῦτα δ' ἐστὶ μείζω τε καὶ σμικρότερα γιγνόμενα ἀλλήλων[f] καὶ πλείω καὶ ἐλάττω καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. [§. 112.] Εἰ γάρ τις λέγοι[g] ὅτι Ἀλλὰ πολὺ διαφέρει, ὦ Σώκρατες, τὸ παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς
r. i. 237. τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ, μῶν ἄλλῳ τῳ, φαίην ἂν[h] ἔγωγε, ἢ ἡδονῇ καὶ λύπῃ;[i] οὐ γὰρ ἔσθ' ὅτῳ ἄλλῳ. ἀλλ' ὥς περ ἀγαθὸς ἱστάναι ἄνθρωπος, συνθεὶς τὰ ἡδέα καὶ συνθεὶς τὰ[j] λυπηρά, καὶ τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ πόῤῥω στήσας ἐν τῷ ζυγῷ, εἰπὲ[k] πότερα πλείω ἐστίν. ἐὰν μὲν γὰρ ἡδέα πρὸς ἡδέα ἱστῇς, τὰ μείζω ἀεὶ καὶ πλείω ληπτέα· ἐὰν δὲ λυπηρὰ πρὸς λυπηρά, τὰ[l] ἐλάττω καὶ σμικρότερα. ἐὰν δὲ ἡδέα πρὸς λυπηρά, ἐὰν μὲν τὰ ἀνιαρὰ ὑπερβάλληται ὑπὸ τῶν ἡδέων, ἐάν τε[m] τὰ ἐγγὺς ὑπὸ τῶν πόῤῥω ἐάν τε τὰ πόῤῥω ὑπὸ τῶν ἐγγύς, ταύτην τὴν πρᾶξιν πρακτέον ἐν ᾗ ἂν ταῦτ' ἐνῇ· ἐὰν δὲ τὰ ἡδέα ὑπὸ τῶν ἀνιαρῶν, οὐ[n] πρακτέα. μή πῃ ἄλλῃ ἔχει, φαίην ἄν,[o] ταῦτα, ὦ ἄνθρωποι; [§. 113.] Οἶδ'[p] ὅτι οὐκ ἂν ἔχοιεν[q] ἄλλως λέγειν. Συνεδόκει καὶ ἐκείνῳ. Ὅτε[r] δὴ τοῦτο οὕτως ἔχει, τόδε μοι ἀποκρίνασθε,[s] φήσω. Φαίνεται ὑμῖν τῇ ὄψει τὰ αὐτὰ μεγέθη ἐγγύθεν μὲν μείζω, πόῤῥωθεν δὲ ἐλάττω.[t] ἢ οὔ; Φήσουσιν. Καὶ τὰ παχέα καὶ τὰ πολλὰ ὡσαύτως; καὶ αἱ[u] φωναὶ αἱ ἴσαι ἐγγύθεν μὲν μείζους, πόῤῥωθεν δὲ σμικρότεραι;[v] Φαῖεν ἄν.

—[f] ἀλλήλων γιγνόμενα r.—[g] λέγει w.—[h] ἂν om r.—[i] ἡδονὴν καὶ λύπην r.—[j] τὰ ἡδέα καὶ συνθεὶς τὰ om Θ.—[k] εἰπὲ corr Γ, εἴποι Σ: εἶπε *s.—[l] τὰ...λυπηρὰ om Θ.—[m] ἡδέων ἐὰν δὲ r.—[n] οὐ om 𝔄ΓΘr.—[o] ἂν add 𝔄ΓΘ.—[p] οὐδ' 𝔄Θ.—[q] ἔχειν r.—[r] ὅτι e.—[s] ἀποκρίνασθαι r.—[t] ἐλάττω...δὲ om w.—[u] alterum *αἱ* add Heindorfius.—

inest ad dolorem indignitas voluptati, quam excessus inter se atque defectus? Heind.

ταῦτα δ' ἐστὶ, μείζω τε etc.] Hæc ita quoque adjungi poterant, *τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ μείζω τε καὶ σμικρότερα γίγνεσθαι ἀλλήλων* etc. Sic certe intelligenda. Heind.

§. 112. *ἀλλὰ πολὺ διαφέρει—τὸ παραχρῆμα ἡδὺ τοῦ εἰς τ. ὕ. χ.*] 'Neminem facile (fere) vel mediocriter attendentem latere potest inserendum esse *καὶ λυπηρὸν* post *ἡδὺ*, ut *τὸ παραχρῆμα ἡδὺ καὶ λυπηρὸν* cum ad *τοῦ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον καὶ ἡδέος καὶ λυπηροῦ*, tum ad sequens *ἡδονῇ καὶ λύπῃ* respondeat. Ceterum tota hæc de voluptate et tristitia disputatio multo erit ad intelligendum facilior, si ipsi conferas egregium locum Rep. ix. p. 583. sqq.' Heusd. [p. 77.] De correctione magnopere dubito. Neque enim h. l. jucunda tantum jucundis aut molesta molestis, sed præcipue jucunda comparantur molestis. Ita si quis in hac comparatione discrimen esse in tempore præsenti futurove putet, cur non is dixerit, multum differre præsentem jucunditatem a futura non modo jucunditate, sed etiam molestia; qui voluptati succumbens mala eligat, quamvis mala esse sciat, eum præsentem tamen voluptatis fructum futuræ præferre molestiæ? Heind.

§. 113. *καὶ αἱ φωναὶ ἴσαι*] Imo *αἱ φωναὶ αἱ ἴσαι*, vel *αἱ ἴσαι φωναί*. Heind.